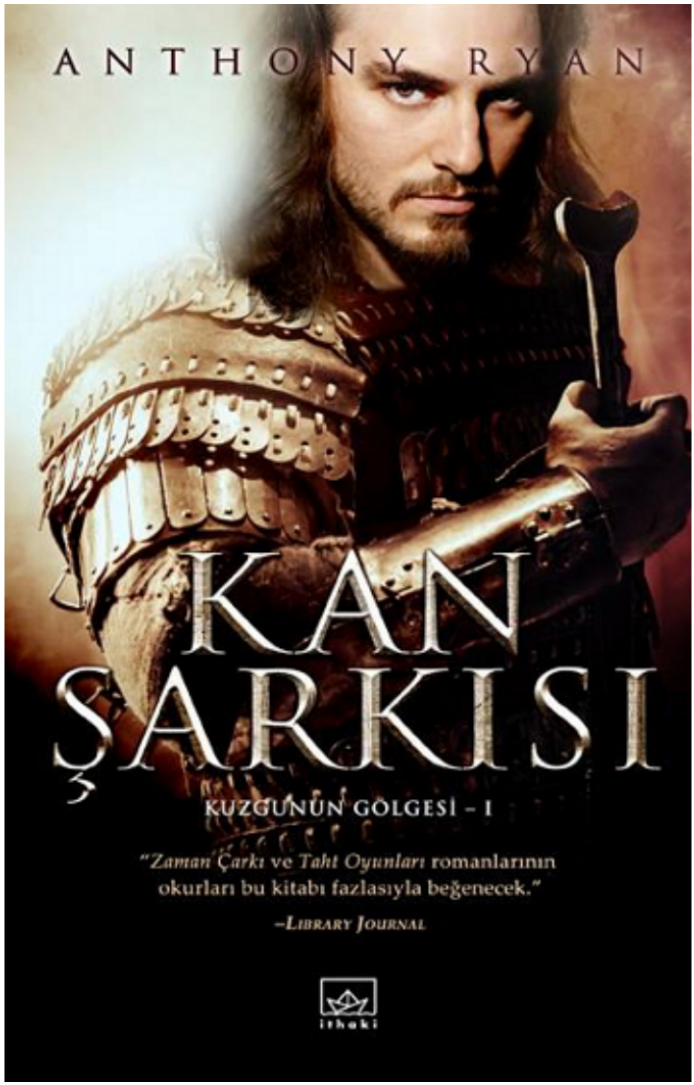
ANTHONY RYAN
KAN ŞARKISI
KUZGUNUN GÖLGESİ - I
"Zaman Çarkı ve Taht Oyunları romanlarının okurları bu kitabı fazlasıyla beğenecek."
–Library Journal
ithaki

Anthony Ryan

Kuzgun'un Gölgesi 1

Kan Şarkısı

Çeviri
Barış Tanyeri

İthaki Yayınları

Kan Şarkısı
Anthony Ryan

Özgün Adı
Blood Song

İthaki Yayınları - 936

Yayına Hazırlayan: *Alican Saygı Ortanca*
Kapak Tasarımı: *Şükrü Karakoç*
Grafik Uygulama: *Kübra Tekeli*
Kapak Görseli: *www.fotolia.com*

1. Baskı, Mayıs 2014, İstanbul

E-kitap
3. Sürüm, Temmuz 2018
Mayıs 2014 tarihli 1. baskısı esas alınarak hazırlanmıştır.

Sertifika No: 11407

© Anthony Ryan, 2011
Türkçe Çeviri © Barış Tanyeri, 2014
© İthaki, 2014

Bu eserin tüm hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Penguin Group (USA) LLC, A Penguin Random House Company üyesi olan The Berkley Publishing Group ile yapılan anlaşmaya göre satın alınmıştır. Her hakkı saklıdır.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy/İstanbul
Tel: (0 216) 330 93 08 - 348 36 97 / Faks: (0 216) 449 98 34

Anthony Ryan

1970'te İskoçya'da doğdu. Araştırmacılık yaparken kendi başına yayımladığı fantezi romanı *Kan Şarkısı* büyük bir ilgi görüp *Penguin Books* tarafından basıldıktan sonra tam zamanlı olarak yazarlığa başladı. Halen Londra'da yaşayıp, *Kuzgun'un Gölgesi* serisinin devam kitaplarını yazmaktadır.

Vazgeçmeme asla izin vermeyen babama...

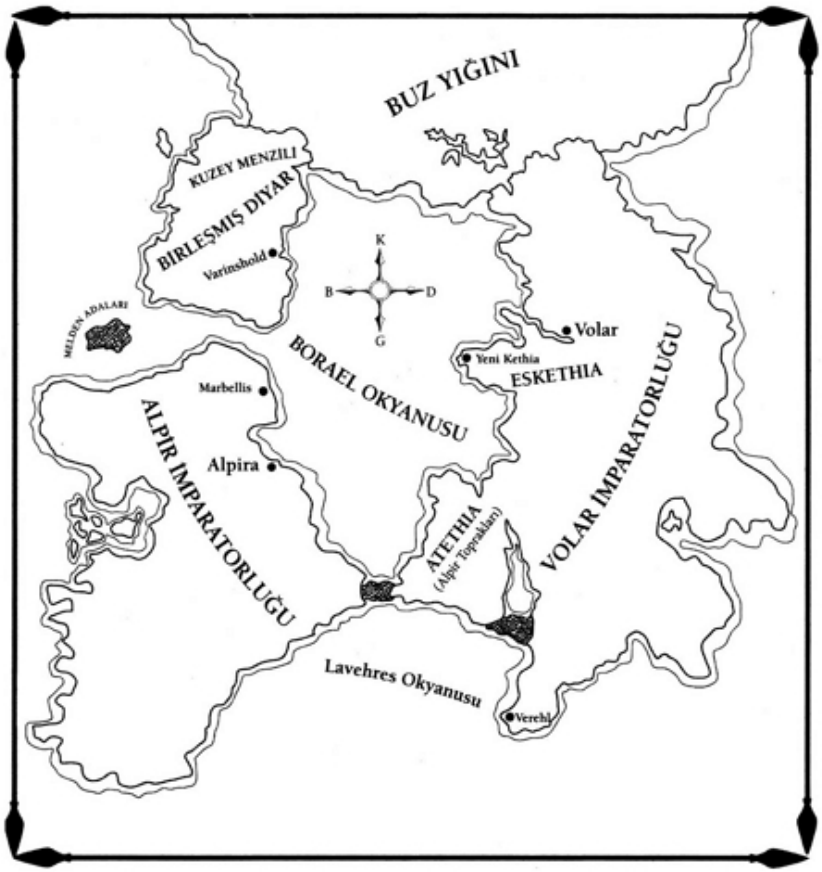
BUZ YIĞINI
KUZEY MENZILI
BIRLEŞMIŞ DIYAR
Varinshold
K
B
D
G
MELDEN ADALARI
Volar
Yeni Kethia
ESKETHIA
BORAEL OKYANUSU
Marbellis
Alpira
ALPIR IMPARATORLUĞU
ATETHIA
(Alpir Toprakları)
VOLAR IMPARATORLUĞU
Lavehres Okyanusu
Verehi

Kısım I

Kuzgun'un gölgesi
süzülüyor kalbim boyunca,
Donduruyor gözlerimin selini.

Seordah Şiiri, Yazarı Bilinmiyor

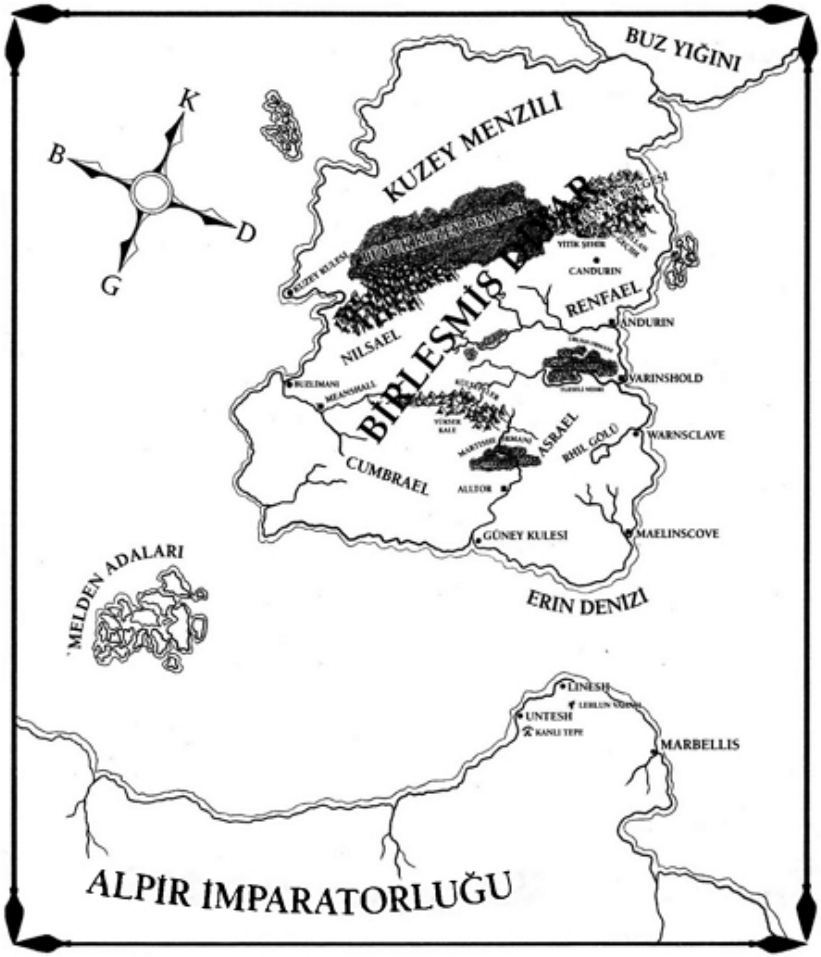
BUZ YIĞINI
KUZEY MENZILI
K
B
D
G
BİRLEŞMİŞ DİYARLAR
YITIK ŞEHİR
CANDURIN
RENFAEL
ANDURIN
NILSAEL
VARINSHOLD
WARNSCLAVE
ASRAEL
RHIL GÖLÜ
CUMBRAEL
ALLEDOR
GÜNEY KULESI
MAELINSCOVE
ERIN DENIZI
MELDEN ADALARI
LINESH
UNTESH
KANLI TEPE
MARBELLIS
ALPİR İMPARATORLUĞU

Verniers'in Kaleminden

Pek çok adı vardı. Daha otuz yaşına gelmemiş olmasına rağmen, tarih ona bol unvan ihsan edilmesini layık görmüştü: Onu bize eziyet etsin diye gönderen deli kralın karşısında Diyar'ın Kılıcı, savaşlar boyunca onu izleyen adamların yanında Genç Atmaca, Cumbraelli düşmanlarına karşı Karanlıkkılıç ve sonradan öğrendiğime göre Büyük Kuzey Ormanı'nda yaşayan esrarengiz kabileler arasında da Beral Shak ur adıyla anılırdı, yani Kuzgunun Gölgesi.[1]

Ama benim insanlarım onu tek bir isimle tanırdı ve onu iskeleye getirdiklerinde aklımda dönüp duran da bu isimdi: Umut Katili. Yakında öleceksin ve ben de bunu göreceğim. Umut Katili.

Çoğu adamdan daha uzun boylu olsa da duyduğum hikâyelerin aksine dev gibi olmadığını gördüğüme şaşırmıştım. Yüz hatları sert dursa da yakışıklı olduğu söylenemezdi. Kaslı bir yapısı vardı ama hikâye anlatıcılarının anlata anlata bitiremedikleri adalelere sahip değildi. Dış görünüşünde, hakkında yaratılan efsaneye yakışır tek şey gözleriydi: oltutaşı kadar kara ve atmacanınki kadar delici. Gözlerinin insan ruhunu soyabildiğini, bakıştığı birinin ondan hiçbir sır saklayamayacağını söylerlerdi. Buna hiç inanmamıştım, ama şimdi diğerlerinin neden inanmış olabileceklerini görüyordum.

Mahkûma bir bölük İmparatorluk Muhafızı eşlik ediyordu. Mızrakları hazır pozisyonda ve hemen yanında atlarını sürüyorlar, herhangi bir sıkıntı çıkma tehlikesine karşı sert bakışlarla kalabalığı tarıyorlardı. Kalabalık ise sessizdi. Yanından geçerken ona bakmak için duruyorlar, ama ne bağırıp çağırıyor ne de bir şeyler fırlatıyorlardı. Bu adamı tanıdıklarını hatırlıyorum. Kısa bir süreliğine onların şehirlerini yönetmiş ve duvarlarının içinde yabancı bir orduyu komuta etmişti. Yine de suratlarında nefret ya da intikam arzusu görmüyordum. Meraklı bir halleri vardı. O neden buradaydı? Neden hâlâ yaşıyordu ki?

Bölük iskeleye geldiğinde durdu ve mahkûmu bekleyen gemiye bindirmek üzere atından indirdiler. Notlarımı bir kenara koydum, dinlenme yerimden çıkıp baharat dolu bir fıçının üzerine çıktım ve

bölükten sorumlu yüzbaşıya başımla selam verdim. "Hürmetler, efendim."

Güney İmparatorluğu'ndan geldiğini belli eden siyah derisi ve çene hattı boyunca devam eden soluk bir yara izi bulunan deneyimli yüzbaşı, selamımı ezberlenmiş bir formaliteyle aldı ve karşıladı. "Lord Verniers."

"Umarım yolculuğunuz sorunsuz geçmiştir."

Yüzbaşı omzunu silkti. "Şurda burda birkaç tehdit o kadar. Jesseria'dakiler Umut Katili'nin leşini tapınaklarının çan kulesinden sallandırmak istediklerinden bi'kaç kelle almak durumunda kaldık."

Bu itaatsizlik haberini duyunca sinirlendim. Mahkûmun geçirileceği yolun üstündeki bütün kasabalarda İmparator'un Fermanı okunmuştu ve içeriği de oldukça basitti: Umut Katili'ne zeval gelmeyecek. "İmparator bunu öğrenecek," dedim.

"Nasıl isterseniz, ama küçük bir mevzuydu." Mahkûma döndü. "Lord Verniers, size İmparator'un esiri Vaelin Al Sorna'yı sunuyorum."

Uzun boylu adama şeklen başımla selam verdiğimde, ismi aklımda dönmeye başladı. Umut Katili, Umut Katili... *"Hürmetler, efendim," dedim zar zor.*

Bir saniyeliğine göz göze geldik. Kara gözleri delici ve sorgulayıcıydı. Bir an için, acayip hikâyelerin doğru olup olmadığını düşünmeye başladım; şu yabaninin bakışlarının büyülü olduğunun anlatıldığı hikâyeler. Acaba gerçekten de gerçeği insanın ruhundan çekip alabiliyor muydu? Savaştan beri Umut Katili'nin gizemli güçleri hakkında epey hikâye türemişti. Hayvanlarla konuşabildiği, İsimsiz'e hükmedebildiği ve hava olaylarını dilediğince kontrol edebildiği söyleniyordu. Kılıcı öldürdüğü düşmanlarının kanıyla dövülmüş ve savaşta asla kırılmazmış. Ve en kötüsü de o ve halkının ölülere taptığı, atalarının gölgeleriyle iletişim kurup büyü yoluyla türlü kötülük çağırdıkları anlatılıyordu. Bu tarz saçmalıklara pek kulak asmıyordum. Kuzeylilerin büyüleri o kadar güçlü idiyse bizim tarafımızdan nasıl bu kadar ağır bir yenilgiye uğratılmayı becermişlerdi?

"Lordum." Vaelin Al Sorna'nın sesi sert ve aksanı da ağırdı. Alpirceyi bir zindanda öğrenmişti ve ses tonu yüz savaş boyunca kazanmak için kılıç seslerini ve ölenlerin çığlıklarını bastırmaya çalışmaktan dolayı kalınlaşmıştı. Bu savaşlardan birisinde ben en yakın arkadaşımı, İmparatorluk da geleceğini kaybetmişti.

Yüzbaşıya döndüm. "Neden zincirlendi? İmparator ona saygılı davranılması gerektiğini emretmişti."

"Onu zincirsiz görmek insanların hoşuna gitmiyordu," dedi yüzbaşı. "Mahkûm, beladan sakınalım diye bunu kendisi önerdi." Al Sorna'nın

yanına gitti ve zincirleri çözdü. İri adam yaralı elleriyle bileklerini ovuşturdu.

"Lordum!" diye bir bağırış geldi kalabalığın içinden. Dönüp baktığımda beyaz bir cüppe içerisinde şişman bir adamın bize doğru koştuğunu gördüm. Böyle bir harekete alışık olmadığı belliydi, zira suratında kendisini fazla zorlamaktan oluşan ter damlaları vardı. "Bir dakika, lütfen!"

Yüzbaşının eli kılıcına gitti ama Al Sorna endişelenmiş gibi durmuyordu. Cüsseli adam yaklaşınca gülümsedi. "Vali Aruan."

Cüsseli adam durdu ve fularıyla yüzündeki teri sildi. Sol elinde büyük bir bohça vardı. Bana ve kaptana bakarak başıyla selam verdi ama mahkûmla konuşuyordu. "Lordum, sizi tekrar göreceğimi düşünmüyordum. İyi misiniz?"

"Evet, Vali. Siz?"

Cüsseli adam sağ elini açtığında eline dolamış olduğu fular çözüldü ve her birinde üzeri değerli taşlarla süslü yüzükler olan parmakları gözler önüne serildi. "Vali değilim artık. Sadece yoksul bir tacir. Ticaret de eskisi kadar iyi değil ama yuvarlanıp gidiyoruz işte."

"Lord Verniers." Vaelin Al Sorna beni işaret etti. "Bu da Linesh Şehri'nin eski Valisi Holus Nester Aruan."

"Müşerref oldum Efendim." Aruan hafifçe eğilerek beni selamladı.

"Müşerref oldum Efendim," diye resmi bir cevap verdim ben de. Demek Umut Katili'nin elinden şehir aldığı adam buydu. Aruan'ın savaştan sonra yitik onuruna rağmen kendi canını almaması büyük bir tartışma konusu olmuştu ama İmparator (Tanrılar bilgeliğine ve merhametine zeval getirmesin), Umut Katili'nin işgalinin olağanüstü ahvali ışığında Aruan'a merhamet göstermişti. Ama merhameti, valiliğini devam ettirmesini kapsamıyordu.

Aruan tekrar Al Sorna'ya döndü. "İyi olmanıza sevindim. İmparator'a bir mektup yazıp size merhamet göstermesini rica ettim."

"Biliyorum. Davam sırasında mektubunuz okundu."

Aruan'ın kendi hayatı pahasına yazdığı mektubunda, savaş sırasında Umut Katili'nin garip, kendinden beklenmedik şekilde cömert ve merhametli bir şekilde davrandığını yazıyordu. Bunu dava kayıtlarını okuyarak öğrenmiştim. İmparator her şeyi sabırla dinlemiş ve sonra yargılananın mahkûmun suçları olduğunu, erdemleri olmadığını söylemişti.

"Kızınız iyi mi?" diye sordu mahkûm, Aruan'a.

"Çok, bu yaz evleniyor. Bir gemi yapımcısının beceriksiz oğluyla, ama yoksul bir baba ne yapsın? Sizin sayenizde en azından yaşıyor da

kalbimi kırıyor.”

“Sevindim. Düğüne, kalbinizin kırılmış olmasına değil. İyi dileklerim, sunabileceğim tek hediyedir.”

“Lordum, aslında ben bir hediye getirdim.”

Aruan iki eliyle bohçayı kaldırdı ve garip bir ciddiyetle Umut Katili’ne sundu. “Yakında buna tekrar ihtiyacınız olacağını duydum.”

Bohçayı alıp yaralı elleriyle düğümünü çözmeden önce Kuzeyli kısa bir süre tereddüt etti. Bohçanın içinden tanıdık tasarımı olmayan bir kılıç çıktı. Yaklaşık bir metre uzunluğunda olan kılıç, Alpir askerleri tarafından tercih edilen kıvrık kılıçların aksine düzdü. Kabza kısmında, eli koruyan tek bir çıkıntı vardı ve kılıçta süs denebilecek tek şey kabza ucundaki saf çelik toptu. Kılıcın kınında ve kabzasındaki çizikler yıllardır kullanıldığını gösteriyordu. Bu merasimlerde kullanılan bir kılıç değildi ve korkunç bir telaşla bu kılıcın ona ait olduğunun farkına vardım. Bizim kıyılarımıza taşıdığı kılıçtı bu. Onu Umut Katili yapmış olan kılıç.

Dehşete düşmüş bir halde, “Bunu sakladın mı?” diye bağırdım Aruan’a.

Cüsseli adam bana doğru dönerken ifadesi donuklaştı. “Onurum gereği, lordum.”

“Teşekkürler,” dedi Al Sorna, ağzım köpürmüş bir halde kötü sözler sarf etmeden önce. Kılıcı eline aldı ve kınından birkaç santim çıkarttığı anda Yüzbaşı bir adım öne attı, ama Al Sorna yalnızca kılıcın yan tarafına parmağıyla dokunup, “Hâlâ keskin,” dedikten sonra kılıcı tekrar kınına soktu.

“İyi baktık. Belli aralıklarla yağladık ve biledik. Küçük bir hediyem daha var.” Aruan elini uzattı, avucunda bir yakut vardı. İyi kesilmiş, küçük sayılmayan bir taştı ve şüphesiz aile koleksiyonundaki daha değerli olan taşlardan biriydi. Aruan’ın minnettarlığının sebebini biliyordum, ama bu yabaniye açıkça gösterdiği saygı ve kılıcın bizimle birlikte orada olması beni rahatsız ediyordu.

Al Sorna şaşkın bir şekilde başını salladı. “Vali, bunu kabul ede...”

Yanına yaklaştım ve usulca konuştum. “Sana hak ettiğinden büyük bir onur bahşediyor, Kuzeyli. Reddedersen hem ona hakaret etmiş olur, hem de onursuzca davranmış olursun.”

Aruan’a dönüp gülümsemeden önce bana bakıp siyah gözlerini devirdi. “Böyle bir cömertliği geri çeviremem.” Taşı aldı. “Her daim saklayacağım.”

“Umarım öyle olmaz,” dedi Aruan gülerek. “Kişi mücevherlerini ancak satmaya gerek duymadığı zaman tutar.”

“Sen, oradaki!” İskelede demirlemiş, az ötedeki bir Melden kadırgasından birisi seslendi. Kürek sayısına ve gövdesinin genişliğine bakılınca ünlü savaş gemilerinden ziyade yük gemisine benziyordu. Başındaki kırmızı banttan geminin kaptanı olduğu belli olan uzun siyah sakallı, kısa ama sağlam yapılı bir adam geminin arşesinden el sallıyordu. “Umut Katili’ni buraya getirin Alpirli köpekler!” diye, alışılagelmiş Meldenli edebiyle bağırdı. “Biraz daha oyalanırsak uygun akıntıyı kaçıracağız.”

“Adalar’a gidiyoruz,” dedim mahkûma, bir yandan da eşyalarımı topluyordum. “Kaptanımızı sinirlendirmesek iyi olur.”

“Demek doğru,” dedi Aruan. “Leydi için savaşmak için Adalar’a gidiyorsunuz?” Sesinde tatsız bir huşu vardı ve bu hoşuma gitmemişti.

“Doğru.” Aruan’ın elini sıktı ve bana dönmeden önce muhafızların liderine başıyla selam verdi. “Lordum. Gidelim mi?”

* * *

“İmparator’a en yakın yalakalardan biri olabilirsin, yazar bozuntusu,” geminin kaptanı parmağını göğsüme dayamıştı, “ama bu gemi benim krallığım. Ya burada kalırsın ya da yolculuğun geri kalanını grandiye[2] bağlı bir şekilde geçirirsin.”

Yatacağımız yer geminin pruvasında, geminin ambarından perdeyle ayrılmış bir bölümdü. Ambardan salamura, sintine suyu, bir sürü meyve, kurutulmuş balık ve İmparatorluk’un meşhur baharat kokuları geliyordu. Kusmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Ben İmparatorluk Tarihçisi, Âlimler’in İlki ve İmparator’a hizmet etmeyi onur sayan Lord Verniers Alishe Someren’im,” diye cevap verdim. Koku yüzünden burnuma tuttuğum mendil ağzımı da kapıyor, sözcüklerimin duyulmasını birazcık zorlaştırıyordu. “Gemi Lordları’nın temsilcisi ve İmparatorluk tutsağının resmi refakatçisiyim. Bana saygılı davranacaksın korsan, yoksa bir anda güverteye yirmi muhafız çağırıp seni tayfanın önünde kırbaçlatırım.”

Kaptan bana doğru yaklaştı; nefesinin, ambardan daha kötü koktuğuna inanamamıştım. “O zaman demir aldığımızda balinalara yedirilecek yirmi bir adam olur, kâtip bozuntusu.”

Al Sorna yerdeki yatakları ayağıyla dürtüp kontrol ettikten sonra kısa bir süre etrafa baktı. “Yeterli. Yemek ve su da lazım olacak.”

Sinirlendim. “Gerçekten de bu fare deliğinde uyumaya razı mısın? Burası iğrenç.”

“Bir de zindanları bilseniz. Orada da çok fare var.” Kaptana döndü.

“Su fıçısı ön güvertede mi?”

Kaptan kalın parmaklarıyla sakalını sıvazladı. Uzun boylu adama bakıyor, kendisiyle dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışıyor ve zorunda kalırsa onu öldürüp öldüremeyeceğini hesaplıyordu. Kuzey Alpir kıyısında bir deyiş vardır: Sırtını kobraya dön, Meldenliye dönme.

“Demek Kalkan’la düello yapacak olan sensin. Ildera’da sana bire yirmi veriyorlar. Ben de bahis oynasam mı diye düşünüyorum. Kalkan, Adalar’daki en usta savaşçı. Kılıcıyla bir sineği bile ikiye bölebilir.”

“Kendisi böyle bir üne layık.” Vaelin Al Sorna gülümsedi. “Su fıçısı?”

“Orada. Her gün adam başı bir testi hakkınız var. Sizin gibi iki eleman yüzünden tayfama sıkıntı çektirtmem. Bizim gibi pis heriflerle yemek yemekten rahatsız olmazsanız mutfaktan yemek alabilirsiniz.”

“Daha pisleriyle bile yemiştim. Kürek çekmek için fazladan adama ihtiyacınız olursa bana söyleyebilirsin.”

“Kürek çektin mi daha önce?”

“Bir kere.”

Kaptan homurdandı. “İdare ederiz biz.” Bakmak için arkasını döndüğünde, “Bir saat içinde demir alacağız. Biz işleri halledene kadar ayakaltında dolanmayın,” dedi.

“Ada yabanisi!” dedim hiddetle kaptan gittikten sonra. Eşyalarımı ve tüy kalemim ile mürekkebimi çıkardım. İmparator’a bir mektup yazmak üzere yatağa oturmadan önce, yatağın altında fare var mı diye kontrol ettim. Bu hakareti İmparator’a bildirmek istiyordum. “Bir daha Alpir kıyılarında gemisini bağlayacak palamar bulamayacak.”

Vaelin Al Sorna sırtı dik bir şekilde oturdu. “Dilimi biliyor musun?” diye sordu Kuzeyli lisanıyla.

“Dilleri araştırıyorum,” dedim. “İmparatorluğun en yaygın kullanılan yedi dilini akıcı bir şekilde konuşabiliyorum, beş tanesini de derdimi anlatacak kadar biliyorum.”

“Etkileyici. Seordahça biliyor musun?”

Başımı parşömenden kaldırdım. “Seordah mı?”

“Büyük Kuzey Ormanı’nın Seordah Silleri. Onlar hakkında bir şey biliyor musun?”

“Kuzeyli yabaniler hakkında ne kapsamlı bir bilgiye sahibim, ne de kapsamlı bir bilgiye sahip olma gerekliliği görüyorum.”

“Eğitimli biri olmana rağmen cehalet seni mutlu ediyora benziyor.”

“Keşke seni de hiç tanımamış olsaydım derken bütün ulusum adına konuştuğumu düşünüyorum.”

Kafasını bana çevirip baştan aşağı süzdü. “Sesinde nefret var.”

Ona aldırış etmeyip İmparatorluk yazışması için gerekli olan resmi giriş cümlelerini yazmaya devam ettim.

"Onu tanıyordun, değil mi?" diye sordu.

Kalemim durdu. Gözlerine bakmadım.

"Umut'u tanıyordun."

Kalemimi bir kenara koyup ayağa kalktım. Birden ambarın kokusu ve bu yabaniye bu kadar yakın olmak bana katlanılmaz gelmişti. "Evet, tanıyordum," dedim asabi bir şekilde. "Hepimizden iyi bir insandı. Gelmiş geçmiş en büyük İmparator olacaktı. Ama nefretimin sebebi bu değil, Kuzeyli. Senden nefret ediyorum çünkü Umut benim arkadaşımdı ve sen onu öldürdün."

Ana güverteye çıkan merdivenleri çıktım ve hayatımda ilk kez bir savaşçı olmayı diledim. Kollarımın adaleli ve kalın, kalbimin taş kadar sert olmasını ve bir kılıca sahip olup kana kan intikam almayı istedim. Ama böyle şeyler benden öteydi. Vücudum düzgündü ama güçlü değildim, sert mizaç takınabiliyordum ama acımasız değildim. Ben bir savaşçı değildim, bu yüzden de intikamımı alamayacaktım. Arkadaşım için yapabileceğim tek şey katiline refakat etmek ve İmparator istediği için arşivimizin sonsuz gerçekleri arasına girmesi için onun hikâyesinin resmi akıbetini yazmaktı.

* * *

Geminin lostromosu[3] davulları çalınca tayfa küreklere asıldı ve yolculuğumuz başladı. Saatlerce güvertede kaldım ve küpeşteye dayanıp kuzey Alpir kıyılarının yeşile çalan sularının Erinean Denizi'ne doğru gittikçe derinleşip maviye dönmesini izledim. Kıyı gözden kaybolunca, kaptan ana yelkenin çekilmesini emretti ve hızımız arttı. Geminin uç tarafında Meldenlerin pek çok deniz tanrısından biri olan ve geleneksel biçimde oyulmuş bir kanatlı yılan figürü vardı; çok dişli başı adeta dalgaların köpürmesiyle oluşan sisi dövüyor, ilerliyorduk. Lostromo, kürekçilere iki saat aralıksız kürek çektikten sonra mola verdirdi ve onları yemeğe yolladı. Güvertede sabah vardiyasında olan denizciler kaldı. Halatlarla ilgileniyor, gemi hayatının bitmek bilmeyen işleriyle uğraşıyorlardı. Birkaç tanesi arada bana baktı ama hiçbiri konuşmaya yeltenmedi ve ben de bu merhamet karşısında minnettardım.

Karadan birkaç fersah uzaklaşmıştık ki dalgaların arasında siyahlıklar gördük. Tayfa sevinç içinde, "Katil balinalar!" diye bağırdı.

Çok hızlı hareket ettikleri için kaç tane olduklarını seçemiyordum. Arada bir su püskürtmek için yüzeye çıkıyor, sonra tekrar dalıyorlardı.

Boyutlarının burundan kuyruğa altı metrenin üzerinde olduğunu yaklaşana kadar ayırt edememiştim. Güney denizlerinde daha önce gümüş renkli, oyuncu yaratıklar olan ve basit numaralar öğretilebilen yunuslar görmüştüm ama bunların boyutu farklıydı ve su yüzeyindeki kara titrek gölgeleri kaygı vericiydi; bunlar, doğanın kayıtsız acımasızlığının korkutucu siluetleriydi. Gemideki yoldaşlarım belli ki farklı düşünüyorlardı, zira eski arkadaşlarını görmüşler gibi güverteden onlara sesleniyorlardı. Kaptanın meymenetsiz yüzü bile birazcık yumuşamış gibiydi.

Bir katil balina yüzeye çıktı, suyun üstüne zıpladı, havada döndü ve suya tekrar daldığında gemi sallandı. Harika bir görüntüydü. Meldenliler de beğenilerini bağırarak gösteriyordu. Ah Seliesen, *dedim kendi kendime.* Bunu görsen ne şiir yazardın.

"Onların kutsal olduğunu düşünüyorlar." Yanıma baktığımda Umut Katili'nin de küpeşteye dayanıyor olduğunu gördüm. "Bir Meldenli denizde öldüğünde, katil balinaların onun ruhunu dünyanın ucunun ötesindeki sonsuz okyanusa taşıdığını söyler."

"Batıl inanç," diyerek burun kıvırdım.

"Senin halkının da tanrıları var, değil mi?"

"Halkımın var, benim yok. Tanrılar efsanedir, çocuklar için iç rahatlatıcı hikâyelerdir."

"Böyle laflar benim yurdumda hoş karşılanır, bu lafları söyleyen sen de."

"Senin yurdunda değiliz Kuzeyli. Olmak da istemem."

Denizde başka bir katil balina gözüktü ve tekrar dalmadan önce üç metre kadar yüksekliğe çıktı. "Garip," dedi Al Sorna. "Bizim gemilerimiz bu denizi geçerken katil balinalar bizi umursamadı ve Meldenlilerinkine gitti. Belki onlar da aynı şeye inanıyordur."

"Belki," dedim. "Ya da belki de bedava yemek hoşlarına gidiyordur." Başımla, denize somon atan kaptanı işaret ettim. Katil balinalar balıkları daha suya düşmeden kapıyorlardı.

"Neden buradasınız Lord Verniers?" diye sordu Al Sorna. "İmparator sizi neden gönderdi? Siz gardiyan değilsiniz."

"İmparator senin düellonu izleme ricamı kırmadı. Ve tabii Leydi Emeren'e evine dönerken eşlik edeceğim."

"Ölmemi izlemeye geldiniz."

"İmparatorluk Arşivi için düellonun kaydını tutmaya geldim. Sonuç olarak ben İmparatorluk Tarihçisi'yim."

"Öyleymiş. Gardiyanım Gerish sizin yazdığınız, halklarımızın savaşını anlatan tarihçenizi çok beğeniyordu ve Alpir külliyatındaki en

iyi eser olduğunu söylüyordu. Hayatını zindanda geçirmiş birisine göre epey bilgiliydi. Saatlerce hücremin kapısında oturur bana kitap okundu, özellikle savaş kitaplarını okurdu, onları seviyordu."

"Tarihçinin sanatının sırrı doğru araştırmadır."

"O kadar yanlış aktarmanız kötü olmuş o halde."

Bir kez daha savaşçı olabilmeyi diledim. "Yanlış mı?"

"Hem de çok."

"Anladım. Belki de yabani beyninizi çalıştırıp hangi kısımların çok yanlış *olduğunu söyleyebilirsiniz."*

"Küçük şeyler çoğunlukla doğruydu. Ama ben Kurt Lejyonu'nun kumandanı değildim. Hatta benim kumandanı olduğum Otuz Beşinci Piyade Alayı, Diyar Muhafızları arasında Kurtlakoşanlar olarak bilinir."

"Başkente dönünce gözden geçirilip, düzeltilmiş bir baskıyı yayımlamak için zamanla yarışacağım," dedim ifadesizce.

Gözlerini kapattı. "'Kral Janus'un kuzey kıyısını işgali, daha büyük planı olan bütün İmparatorluk'u ilhak etme yolundaki ilk adımdı.'"

Kelimesi kelimesine doğruydu. Hafızası beni etkilemişti ama ona bunu söylemeyecektim. "Basit bir gerçek. Buraya İmparatorluk'u çalmaya geldin. Janus böyle bir şeyin başarılı olacağını düşünen bir deliydi."

Al Sorna başını iki yana salladı. "Kuzey kıyılarındaki limanlar için geldik. Janus, Erinean'dan geçen ticaret yollarını istiyordu. Ve deli değildi. Yaşlıydı, umutsuzdu ama deli değildi."

Böyle konuşması beni şaşırtmıştı; sonuç olarak Janus 'büyük hain'di ve Umut Katili efsanesinin bir parçasıydı. "Peki, onun akli durumunu nasıl bu kadar iyi biliyorsun?"

"Kendisi söyledi."

"Söyledi mi?" Güldüm. "Aklıma gelen bütün elçi ve Diyar yetkililerine bin tane mektup yazdım, zahmet edip de cevap yazan sayılı kişi de hep aynı şeyi söylüyordu: Janus planlarını kimseyle paylaşmazdı, ailesiyle bile."

"Ama siz de bütün İmparatorluk'u işgal etmek istediğini iddia ediyorsunuz."

"Var olan kanıttan yola çıkarak yapılmış mantıklı bir çıkarım."

"Belki mantıklıdır, ama sonuç olarak yanlış. Janus'ta bir kral kalbi vardı; gerekli zamanda sert ve buz gibi. Ama ne açgözlüydü ne de hayalperest. Diyar'ın, sizin İmparatorluğunuzu işgal etmek için gerekli insan ve hazineyi toparlayamayacağını biliyordu. Biz limanlar için geldik. Ancak bu sayede geleceğimizi güvence altına alabileceğimizi söylemişti.

“Böylesine gizli bilgileri neden seninle paylaşsın ki?”

“Bir… düzen tutturmuştuk. Başkalarına söylemeyeceği şeyleri bana söylüyordu. Bazı emirlerine uymadan önce açıklama yapılması gerekiyordu. Ama bazen yalnızca birisiyle konuşmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Krallar bile yalnızlık çekebilir.”

Garip bir çekimi vardı; Kuzeyli, bana verebileceği bilgiyi istediğimi, çok istediğimi biliyordu. Ona olan saygım ve hoşnutsuzluğum arttı. Beni kullanıyordu, anlatacağı hikâyeyi yazmamı istiyordu. Sebebini bilmiyordum. Janus ve Adalar’daki düelloyla ilgili bir sebepten olduğunu tahmin ediyordum. Belki de ölmeden içini dökmek, ardında gerçekleri miras bırakıp, tarihe Umut Katili’nden daha fazlası olarak geçmek istiyordu. Hem ruhunu, hem de ölü kralını kefaret etmek için son bir çabaydı bu.

Sessizliğin çınlamasına izin verip, katil balinaların bedava balıklarla karınlarını doyurup, ardından doğuya doğru gitmelerini izledim. Güneş ufukta batmaya başlayıp da gölgeler uzadığında, “Anlat bakalım,” dedim.

Birinci Bölüm

Sabah olduğunda, Vaelin'in babası onu Altıncı Nişan Hanesi'ne götürürken sis tabakası etrafı kaplamıştı. Babasının önünde at sürüyor, eyer kayışını sıkı sıkı tutuyordu. Babası onu çok sık at sürmeye götürmezdi, bu yüzden anın tadını çıkarıyordu.

"Nereye gidiyoruz lordum?" diye sormuştu babasına ahıra giderlerken.

Uzun boylu adam cevap vermemişti ama atına semer vurmadan önce çok kısa süreliğine duraksamıştı. Babası çoğu soruya cevap vermediğinden, Vaelin cevap alamadığına şaşırmamıştı.

Evden uzaklaşırken, savaş atlarının demir nalları taş yolda takırdıyordu. Bir süre sonra darağacındaki kafeslerde asılı cesetlerin havaya nahoş bir koku yaydığı kuzey kapısından geçtiler. Bu tür bir cezayı hak etmek için ne yaptıklarını sormamayı zamanla öğrenmişti, çünkü bu babasının cevaplamaktan hep memnuniyet duyduğu bir soruydu ve anlattığı hikâyeler geceleyin Vaelin'i esir alıyorlardı. Duyduğu her seste tedirgin oluyor; hırsızların, asilerin ya da Karanlık'a bürünmüş inkârcıların kendisini almaya geliyor olabileceğini düşünüyordu.

Surların dışına çıktıktan sonra taş yol bitti ve çim başladı. Babası önceleri atını eşkin[4] sürerken sonraları dörtnala sürmeye başladı. Vaelin heyecandan kahkahalar atıyordu. Aldığı zevkten anlık bir utanç duydu. Annesi iki ay önce vefat etmişti ve babasının tuttuğu yas bütün evin üzerine kara bir bulut gibi çökmüştü. Hizmetçiler korkularından sinmişlerdi ve misafir olarak gelen kişilerin sayısı azalmıştı. Ama Vaelin on yaşındaydı ve ölüm hakkında çocukça bir fikre sahipti: Annesini özlüyordu ama vefatı bir sır, yetişkin dünyasının en büyük sırrıydı ve ağlamasına rağmen neden ağladığını bilmiyordu. Yine de fırıncıdan pasta çalmaya ve bahçede tahta kılıcıyla oynamaya devam ediyordu.

Birkaç dakika dörtnala gittikten sonra babası dizginlere asıldı. Bu süre Vaelin'e çok kısa gelmişti çünkü o atını hep dörtnala

sürmek istiyordu. Büyük, demir bir kapının önünde durdular. Parmaklıklar üç adam boyundaydı ve hepsinin ucu sivriydi. Kapının üstünde demirden yapılmış bir savaşçı figürü vardı. Göğsünde tuttuğu kılıcı aşağıya bakıyordu ve başı yerinde solmuş bir kafatası duruyordu. İki tarafındaki duvarlar da kapı kadar uzundu. Kapının sol tarafında ahşap bir kirişten, pirinç kaplı bir zil sarkıyordu.

Vaelin'in babası atından indi, sonra gelip onu indirdi.

"Burası neresi lordum?" Fısıldamış olmasına rağmen sesinin bağırmış gibi çıktığını hissetti. Sessizlik ve sis onu tedirgin ediyordu, kapıyı ve üzerindeki figürü sevmemişti. Boş göz yuvalarının bir yalan, bir kandırmaca olduğundan bir çocuğun olabileceği kadar emindi. Onları izliyor, bekliyordu.

Babası cevap vermedi. Zile doğru yürüdü, hançerini çıkarıp kabzasıyla zile vurdu. Çıkan gürültü, sessizliği yırtan bir çığlık gibiydi. Ses azalarak bitene kadar Vaelin kulaklarını elleriyle kapadı. Kafasını kaldırdığında, babasının ona baktığını gördü.

"Vaelin," dedi kalın, bir savaşçıya ait sesiyle. "Sana öğrettiğim vecizeyi hatırlıyor musun? Aile düsturumuz."

"Evet lordum."

"Söyle."

"'Gücümüz sadakatimizdir.'"

"Evet. Gücümüz sadakatimizdir. Bunu hatırla. Oğlum olduğunu ve senin burada kalmanı istediğimi hatırla. Burada pek çok şey öğreneceksin ve Altıncı Nişan'ın kardeşlerinden birisi olacaksın. Ama hep benim oğlum olacaksın ve arzularımı onurlandıracaksın."

Kapı, çakıl taşlarını süpürüp gıcırdayarak açıldı. Vaelin o tarafa bakınca parmaklıkların arkasında duran uzun, pelerinli bir adam gördü. Onları bekliyordu. Yüzü sisten dolayı görünmüyordu ama Vaelin incelendiğini, tartıldığını hissetti. Babası uzun, güçlü, kır sakallı; alnı ve yüzü çizgilerle dolu bir adamdı. Şimdi suratında Vaelin'in daha önce görmediği ve tanımlayamadığı bir ifade vardı. Sonraki yıllarda binlerce adamın suratında aynı ifadeyi görecek ve eski bir dost gibi tanıyacaktı: Korku. Birden babasının gözlerinin garip bir şekilde kara olduğunu fark etti, annesininkilerden çok daha karaydı. Hayatı boyunca babasını böyle hatırlayacaktı. Diğer insanlar onu Savaş Lordu, Diyar'ın İlk Kılıcı, Beltrian kahramanı, Kral'ın kurtarıcısı ve ünlü bir oğulun babası olarak tanıyordu. Vaelin ise onu hep Altıncı Nişan Hanesi'nin önünde oğlunu terk eden korkutucu bir adam olarak hatırlayacaktı.

Sırtında babasının sert elini hissetti, onu ittiriyordu. "Git, Vaelin.

Ona git. Sana zarar vermeyecek.”

“Yalancı!” diye düşündü sinirli bir şekilde. Ayağını sürüyordu. Kapıya yaklaştıkça pelerinli adamın yüzü daha net görülebiliyordu. Asık ve ince bir suratı, ince dudakları ve soluk mavi gözleri vardı. Vaelin gözlerini o soluk mavi gözlerden alamıyordu. Asık yüzlü adam da babasını umursamadan Vaelin’e bakıyordu.

“İsmin ne evlat?” Sesi yumuşaktı, pusa gömülü bir fısıltı gibi.

Konuşurken Vaelin’in sesi titrememişti ve sebebini bilmiyordu. “Vaelin, lordum. Vaelin Al Sorna.”

Adamın ince dudakları suratına yayıldı ve gülümsedi. “Ben lord değilim, evlat. Benim adım Gainyl Arlyn, Altıncı Nişan’ın Sureti.”

Vaelin annesinin adabı muaşeret derslerini hatırladı. “Özür dilerim, Suret.”

Vaelin arkasında sesler duydu. Dönüp baktığında babasının gittiğini, atıyla beraber sisin içinde kaybolduğunu gördü. Toynakları yumuşak toprağı dövüyordu ve bir süre sonra her şey sessizleşti.

“Geri gelmeyecek, Vaelin,” dedi asık yüzlü adam. Gülümsemesi suratından silinmişti. “Seni buraya neden getirdiğini biliyor musun?”

“Pek çok şey öğrenmek ve Altıncı Nişan’ın kardeşi olmak için.”

“Evet. Ama ister erkek olsun ister çocuk, kimse buraya kendi tercihi olmadıkça giremez.”

Bir anlığına koşup sis içinde kaybolmak istedi. Kaçacaktı. Onu kabul edecek bir çete bulur, ormanda yaşar, pek çok maceraya atılır ve öksüz olduğunu söylerdi... *Gücümüz sadakatimizdir.*

Suret’in bakışları duygudan yoksundu ama Vaelin bütün düşüncelerini okuyabildiğini biliyordu. İster buraya zorla ister babaları tarafından kandırılarak getirilmiş olsun kaç tane çocuğun kaçtığını ve kaçanların da pişman olup olmadığını düşündü.

Gücümüz sadakatimizdir.

“İzninizle girmek istiyorum,” dedi Suret’e. Gözlerinde yaşlar vardı ama umursamadı. “Pek çok şey öğrenmek istiyorum.”

Suret uzanıp kapının kilidini açtı. Bu sırada Vaelin adamın ellerinde birçok yara izi olduğunu gördü. Kapılar açılınca Vaelin’i içeri davet etti. “Gel, küçük Atmaca. Artık kardeşimizsin.”

* * *

Vaelin, içeri girdikten kısa bir süre sonra Altıncı Nişan Hanesi’nin bir ev değil, kale olduğunu fark etti. Suret onu ana

kapıya doğru götürürken, etrafında gördüğü granit duvarlar, sarp kayalıklara benziyordu. Burçlarda devriye gezen arbaletli askerler ona bakıyorlardı, ama gözleri sisten dolayı tam görünmüyordu. Giriş kemerli bir kapıdan yapılıyordu. Demir parmaklıklar girmeleri için kaldırıldı ve kapının önünde duran on yedi yaşındaki iki üst sınıf öğrenci Suret geçerken saygıdan dolayı eğilip selam verdiler. Suret onların farkında bile değildi. Vaelin'i diğer öğrencilerin taş yoldaki samanları süpürdüğü ve demircinin ocağından metali döven çekiç sesinin geldiği avludan geçirdi. Vaelin daha önce de kale görmüştü. Annesi ve babası onu bir keresinde Kral'ın sarayına götürmüşlerdi. Zorla en güzel kıyafetleri giydirilmiş ve İlk Nişan'ın Sureti, Kral'ın ne kadar iyi kalpli biri olduğu hakkında konuşurken sıkıntıdan ne yapacağını şaşırmıştı. Ama Kral'ın sarayı temiz ve cilalı mermer, heykel ve duvar halısı dolu, iyi ışık alan bir labirent gibiydi. Göğüs zırhı giyen askerlerin zırhları o kadar temizdi ki baktığınızda kendinizi görebilirdiniz. Kral'ın sarayı gübre ve duman kokmuyordu, ayrıca bir çocuğun bilmemesi gereken kara sırlarla dolu yüzlerce gölgeli kapı girişi de yoktu.

"Bu Nişan hakkında bildiğin şeyleri anlat Vaelin," dedi buyurucasına Suret. Onu içkaleye götürüyordu.

Vaelin annesinin verdiği dersleri anımsadı: "Altıncı Nişan adalet kılıcına haizdir, İtikat[5] ve Diyar'ın düşmanlarıyla savaşır."

"Çok iyi." Suret şaşırmışa benziyordu. "İyi eğitimliymişsin. Ama biz diğer Nişanların yapmadığı ne yapıyoruz?"

İçkaleye geldiklerinde Vaelin hâlâ bir cevap verememişti. Orada yaklaşık on iki yaşında, ellerinde tahta kılıçlarla dövüşen iki çocuk gördüler. Birbirlerine hücum edip yaralamaya, bir yandan da darbeleri savuşturmaya çalışıyorlardı ve bu sırada tahta kılıçlar çarpışıyor, etrafa kıymıklar uçuşuyordu. Çocuklar, beyaz tebeşirle çizilmiş bir çemberin içinde dövüşüyorlardı; çemberin yakınına her geldiklerinde, iskelete benzeyen, kel kafalı bir adam olan eğitmenleri onlara değneğiyle vuruyordu. Aldıkları darbelerden kaçınmıyorlardı. Sadece dövüşe odaklanmış gibilerdi. Çocuklardan biri yaptığı bir hamleden sonra yeterince hızlı toparlanamayınca kafasına bir darbe aldı. Arkaya doğru sendeledi. Yarasından kan akıyordu ve çemberin öbür tarafına düştü. Eğitmen, değneğiyle ona vurdu.

"Savaşıyorsunuz," dedi Vaelin, Suret'e. Şiddet ve kan, kalp atışlarını hızlandırmıştı.

"Evet." Suret durup ona baktı. "Savaşıyoruz. Öldürüyoruz.

Üzerimize ok ve ateş yağarken biz de sağanak olup kale duvarlarına yağıyoruz. Üzerimize gelen at ve mızraklara karşı duruyoruz. Düşmanımızın sancağını almak için kargı duvarlarını ezip geçiyoruz. Altıncı Nişan savaşır, ama ne için?"

"Diyar için."

Suret, suratları aynı hizaya gelecek şekilde eğildi. "Evet, Diyar için, ama Diyar'dan daha önemli ne var?"

"İtikat?"

"Sesinde tereddüt var, küçük Atmaca. Belki de sandığım kadar iyi eğitimli değilsindir."

Bu sırada eğitmen yere düşen çocuğu ayağa kaldırıyor, aynı anda da hakaretler yağdırıyordu. "Seni sakar, beceriksiz, bok beyinli budala! Ayağa kalk ve çembere gir. Tekrar düşersen, temin ederim ki bir daha kalkamazsın."

"'İtikat, tarih ve ruhumuzun toplamıdır,'" diye hatırladıklarını kelimesi kelimesine tekrar etti Vaelin. "'Öte'ye geçtiğimizde bize bu hayatta yol göstersinler diye özümüz Ayrılmışlar'ın ruhlarına katılır. Bunun karşılığında biz de onlara şeref ve itikad veririz.'"

Suret bir kaşını kaldırdı. "Öğreti'yi iyi biliyormuşsun."

"Evet efendim. Annem bana sık sık ders verirdi."

Suret'in yüzü karardı. "Annen..." Durdu ve yüzü tekrar duygusuz maskeye büründü. "Annenin bahsini bir daha açma. Babanın ya da başka bir aile üyenin de. Artık Nişan dışında bir ailen yok. Nişan'a aitsin, anlıyor musun?"

Kafasında yarık olan çocuk tekrar düşmüştü ve usta tarafından dövülüyordu. Değnek inip kalkıyor, düzenli aralıklarla aynı şiddette darbeler vuruyordu. Ustanın iskelete benzeyen suratında duygu yoktu. Vaelin, köpeklerinden birini döverken aynı ifadeyi babasının suratında da görmüştü.

Nişan'a aitsin. Kalp atışının yavaşlamasına şaşırdı. Suret'e, "Anlıyorum," dediğinde, sesi titremiyordu.

* * *

Usta'nın adı Sollis'ti. Sıska ve yaşlıydı; bir keçininkine benzeyen gözleri vardı. Gri ve soğuk gözleriyle insanlara dik dik bakıyordu. Vaelin'e bakıp, "Leşin ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır efendim."

Usta Sollis ona doğru yaklaşıp eğildi. Vaelin'in kalp atışları hızlanmamakta diretiyordu. Gözünün önündeki içkalede yerde

yatan çocuğa değneğiyle vuran iskelet suratlı usta imgesi, korkunun yerini giderek artan bir öfkeye bırakmıştı.

"Cansız ettir, evlat," dedi Usta Sollis. "Savaş alanında kargalar tarafından yenilsin ya da fareler tarafından kemirilsin diye bırakılan ettir. İşte geleceğin, evlat. Cansız et."

Vaelin hiçbir şey demedi. Sollis'in keçi gözleri onu sindirmeye çalışıyordu, ama adamın korku görmediğini biliyordu. Usta onu korkutmuyor, sinirlendiriyordu.

Kuzeydeki kulenin çatı katındaki oda, on çocuğa verilmişti. Diğerleri de aşağı yukarı onun yaşındalardı. Bazıları yalnızlık ya da terk edilmişlikten sürekli burunlarını çekiyor, bazıları da anne babalarından ayrılmanın iyi bir değişiklik olduğunu düşündüklerinden sürekli gülümsüyordu. Sollis onlara sıraya girmelerini söyledi. Yavaş hareket eden iri yarı bir çocuğa değneğiyle vurdu. "Akıllı ol bok kafalı."

Hepsine tek tek bakıp inceledi. Birkaç tanesine hakaret etmek için yaklaştı. "İsim?" diye sordu uzun, sarışın bir çocuğa.

"Nortah Al Sendahl, efendim."

"Usta diyeceksin, efendim değil, bok beyinli." Sırayı gezmeye devam etti. "İsim?"

"Barkus Jeshua, Usta." Bu, değneği yiyen iri yarı çocuktu.

"Demek Nilsael'de hâlâ yük beygiri yetiştiriyorlar."

Böyle böyle bütün sırayı gezip hepsini aşağıladı. Sonra kısa bir konuşma yapmak için durdu: "Ailelerinizin sizi buraya göndermek için kendilerince geçerli sebepleri vardır," dedi. "Kahraman olmanızı, onların isimlerini onurlandırmanızı, kafayı çekip kasabada sürterken sizden bahsedip hava atmayı istemiş olabilirler. Belki de sadece başa bela bir piçten kurtulmak istemişlerdir. Ne olursa olsun, hepsini unutun. Sizi isteselerdi, burada olmazdınız. Artık bizimsiniz, Nişan'a aitsiniz. Dövüşmeyi ve savaşmayı öğreneceksiniz ve ölene dek İtikat ve Diyar'ın düşmanlarını öldüreceksiniz. Gerisi teferruat. Gerisi sizi ilgilendirmiyor. Aileniz, hayalleriniz, istekleriniz yok, sadece Nişan var."

Onlara yataklarındaki sert pamuktan çuvalları aldırıp, kulenin merdivenlerinden indirdi ve avluyu geçip ahıra götürdü. Bir yandan çuvalları samanla dolduruyorlar, bir yandan da sopa yiyorlardı. Vaelin kendisinin diğerlerinden daha çok sopa yediğinden emindi ve Sollis'in onu vura vura zorla daha eski ve nemli saman çöplerinin olduğu köşeden toplamaya zorladığından şüpheleniyordu. Çuvallar dolduğunda çocukları döve döve merdivenleri çıkardı ve çuvalları,

yatakları olan ahşap bölmelerin üzerine yerleştirtti. Sonra içkalenin altındaki mahzene bir koşuşturma başladı. Onları sıraya dizdi. Soğuk havada soluk soluğa kalmış çocukların nefesleri, duman olarak görülüyordu. Mahzen çok geniş duruyordu; tuğladan yapılmış kemerler, her yöne doğru uzanıyor, karanlıkta kayboluyordu. Dipsiz ve tehlikelere gebe gölgelere baktıkça Vaelin içinde tekrar korku hissetti.

"Gözler ileri!" Sollis'in değneği kolunda bir iz bıraktı ve Vaelin acıdan bağıracakken kendisine zar zor hâkim oldu.

"Yeni mahsul mü, Usta Sollis?" diye sordu neşeli bir ses. Karanlıkların içinden, koca eliyle tuttuğu yağ lambasında titrek bir alevle oldukça iri bir adam belirdi. Bu, Vaelin'in gördüğü eni boyundan büyük olan, ilk insandı. Geniş beline diğer ustalarınki gibi koyu mavi bir urba sarıyordu, ama onunki çok daha genişti ve göğüs kısmında da tek bir kırmızı gül işlemesi vardı. Usta Sollis'in urbasında hiçbir süs yoktu.

"Yeni bir bok süprüntüsü, Usta Grealin," diye cevap verdi iri adama. Sesinde tevekkül vardı.

Grealin'in bol etli yüzü gülümsedi. "Ne şanslılar ki başlarında siz varsınız."

Bir anlık sessizlik oldu ve Vaelin iki adamın arasında gerginlik olduğunu hissetti. Önce Sollis'in konuşması dikkatini çekti. "Silaha ve zırha ihtiyaçları var."

"Tabii ki." Grealin onları yakından görmek için yanlarına geldi. O kadar iri bir adama göre çok hızlı hareket ediyordu, parkelerde kayıyor gibiydi. "Gelecek savaşlar için küçük savaşçılar silahlandırılmalı." hâlâ gülüyordu ama Vaelin gözlerine bakıldığında neşe belirtisi göstermediğini fark etti. Bir kez daha babası aklına geldi; at tüccarları panayırında yetiştiricilerden biri ona savaş atlarından birini göstermek istediğindeki bakışı... Babası atın etrafında döner, Vaelin'e iyi bir savaş atının nasıl olması gerektiğini anlatırdı. Yakın dövüşte güçlü olacağını ama hücum sırasında yavaş kalabileceğini gösteren kas kalınlığının ne kadar olduğundan ve nefesi kesildikten sonra bile biraz gücünün kalması gerektiğinden bahsederdi. "Gözler, Vaelin," demişti babası. "Her zaman gözlerinde kıvılcım olan bir at ara."

Usta Grealin de şimdi bunu mu arıyordu, gözlerde bir kıvılcım? Kimin dayanıklı olduğunu, yakın dövüş ve hücum sırasında iyi olup olmadıklarını anlayabilmesi için bir gösterge.

Grealin, Sollis'in en fena hakaretlerinin hedefi olan Caenis

adında kaslı bir çocuğun yanında durdu. Ona dikkatle baktıkça çocuk rahatsız olup ne yapacağını bilemiyordu. “İsmin ne, küçük savaşçı?” diye sordu Grealin.

Caenis cevap vermeden önce yutkundu. “Caenis Al Nysa, Usta.”

“Al Nysa.” Grealin düşüncelere daldı. “Hafızam beni yanıltmıyorsa, bir miktar zengin, soylu bir aile. Toprakları güneyde ve Hurnish Hanesi ile evlilik bağından dolayı ittifak halinde. Evinden çok uzaktasın.”

“Evet, Usta.”

“Endişelenme. Nişan yeni evin.” Caenis’in omzuna üç kez hafifçe vurduğunda çocuk çekindi. Sollis’in değneği, onu en ufak temastan bile korkar hale getirmişti. Sollis değneğiyle çizmesinin topuklarına mahzende sesi yankılanacak şekilde tak, tak, tak diye vururken Grealin sırayı takip edip çocuklara türlü sorular soruyor ve onları yatıştırıyordu.

“Sanırım senin adını biliyorum, küçük savaşçı.” Grealin cüssesini Vaelin’e doğrulttu. “Al Sorna. Baban ve ben Melden Savaşı’nda beraber dövüştük. Büyük bir adam. Ona benziyorsun.”

Vaelin tuzağı gördü ve çekinmeden, “Ailem yok, Usta. Sadece Nişan var,” dedi.

“Ama Nişan da bir aile, küçük savaşçı.” Grealin ondan uzaklaşırken hafifçe kıkırdadı. “Ve Usta Sollis’le ben de amcanızız.” Bunu söyledikten sonra kahkaha atmaya başladı. Vaelin Sollis’e baktığında, adamın gözlerindeki nefreti gizlemeye bile çalışmadan Grealin’e baktığını gördü.

“Beni izleyin, cesur ve küçük adamlar!” Mahzenin derinlerine doğru ilerliyordu ve lambayı başının üzerine kaldırmıştı. “Sıradan ayrılmayın, fareler ziyaretçi sevmez, ayrıca bazıları sizden bile büyük.” Tekrar kıkırdadı. Vaelin’in yanındaki Caenis nefesini tutup gözlerini sonsuz gibi gözüken karanlığa dikti.

“Takma onu,” diye fısıldadı Vaelin. “Burada fare falan yok. Burası o kadar temiz ki, yiyecek bir şey bulamazlar.” Bunun doğru olup olmadığından emin değildi ama yüreklendirici bir laftı.

“Kapa çeneni Sorna!” Sollis’in değneği Vaelin’in başının üzerindeki havada uğuldadı. “Yürü.”

Usta Grealin’in lambasını takip ederek siyah hiçliğin içinde yol aldılar. Ayak sesleri ve şişman adamın kahkahaları birbirine karışıyordu ve ses yalnızca Sollis’in arada sırada değneğiyle birisine vurmasıyla bölünüyor, sonra darbenin sesi diğeri içinde boğuluyordu. Caenis’in gözleri sürekli çevreyi tarıyor, koca fareler

görmeyi bekliyordu. Çok uzun gibi gelen bir zamandan sonra, sert bir meşe kapıya ulaştılar. Grealin belinden anahtarları çıkarıp kapıyı açarken diğerlerinden kendisini beklemelerini rica etti.

"Şimdi, küçük adamlar," dedi kapıyı ardına kadar açarken. "Sizi gelecek savaşlar için silahlandıralım."

Kapının ötesindeki yer mağaraya benziyordu. Kılıç, mızrak, yay, kargı ve daha bir sürü silahın olduğu raflar bitmek bilmiyordu. Meşale ışığı silahlardan yansıyordu ve meşalelerin altında fıçılar dolusu un ve tahıl vardı. "Benim küçük mekânım," dedi Grealin. "Ben Mahzen Ustası ve silah deposu sorumlusuyum. Burada sayısını bilmediğim ne bir fasulye, ne de bir temren[6] vardır; her şeyi saydım, iki kere. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa ben vereceğim. Ve kaybederseniz de bana hesap vereceksiniz." Vaelin, Grealin'in artık gülümsemediğini fark etmişti.

Grealin onlara birer bohça getirirken, onları deponun dışında sıraya soktu. Hepsine, içinde çeşitli şeyler olan birer bez torba verdi. "Bunlar Nişan'ın hediyeleri, küçük adamlar," dedi Grealin neşeyle ve sırayla gezip her birinin ayağının dibine bohçayı bıraktı. "Bohçanızın içinde şunlar var: Asrael yapımı bir tahta kılıç, otuz santimetre boyunda bir av bıçağı, bir çift bot, iki dar pantolon, iki pamuk tişört, bir pelerin, bir kopça, bir boş çanta ve bir de şu..." Usta Grealin ışığa doğru bir şey tuttu. Zincirinde rahatça döndü ve ışıkta parladı. Bu bir madalyondu. Üzerinde Vaelin'in kapının girişinde gördüğü iskelet kafalı savaşçı figürü vardı. Gümüşten yapılmıştı. "Bu, Nişanımızın mührü," dedi Usta Grealin. "Nişan'ın ilk Sureti Saltroth Al Jenrial'i temsil ediyor. Uyurken, yıkanırken, her zaman bu madalyonu takın, her zaman. Bunu takmayı unutan çocuklar için Usta Sollis'in kafasında pek çok ceza tasarladığına eminim."

Sollis konuşmuyor, çizmesini dövmeye devam ediyordu.

"Diğer bir hediyem ise birkaç nasihat," dedi Usta Grealin. "Nişan'da hayat sert ve genellikle kısadır. Çoğunuz, belki de hepiniz son sınavınızdan önce kovulacaksınız ve bizimle kalmaya hak kazananlarınız hayatlarını uzak hudutlarda devriye gezerek, yabaniler, çeteler ve kâfirlerle bitmek tükenmek bilmeyen savaşlara girerek geçirecekler, ki şanslıysanız bu savaşlar sırasında ölürsünüz, değilseniz sakat kalırsınız. On beş yıllık hizmetten sonra sağ kalan bir avuç kişiye kendi egemenlikleri verilecek ya da buraya dönüp şimdi sizin konumunuzda olanları eğiteceksiniz. Ailelerinizin size verdiği hayat işte bu. Öyle gözükmese de bu bir onur. Değerini

bilin, ustalarınızı dinleyin, size öğrettiklerini öğrenin ve İtikat yolundan hiçbir zaman ayrılmayın. Dediklerimi unutmazsanız Nişan'da uzun yaşarsınız." Tekrar gülümseyip tıknaz ellerini iki yana açtı. "Size söyleyeceklerim bu kadar, küçük savaşçılar. Şimdi gidin; nasılsa yakında değerli hediyelerinizi kaybettiğinizde görüşeceğiz." Tekrar kahkaha atıp depoya girdi ve gözden kayboldu. Sollis değneğiyle döve döve onları mahzenden çıkarırken, kahkahası duvarlarda çınlıyordu.

* * *

Direk altı metre uzunluğundaydı ve üst tarafı kırmızıya, orta kısmı maviye, alt tarafı da yeşile boyanmıştı. Eğitim alanında adeta öğrencilerin işkencesine tanık olan ketum şahitler olarak, yaklaşık yirmi tane direk vardı. Sollis her birini direklerin önünde durdurup, söylediği renge tahta sopalarıyla vurdurtuyordu.

"Yeşil! Kırmızı! Yeşil! Mavi! Kırmızı! Mavi! Kırmızı! Yeşil! Yeşil..."

İlk birkaç dakikadan sonra Vaelin'in kolu ağrımaya başladı, ama kılıcı yine de elinden geldiğince sert bir şekilde savuruyordu. Barkus birkaç vuruştan sonra bir anlığına kolunu indirmişti. Bunun karşılığında bir dizi değnek darbesi yedi, suratında hep olan gülümsemesi kayboldu ve alnı kan içinde kaldı.

"Kırmızı! Kırmızı! Mavi! Yeşil! Kırmızı! Mavi! Mavi..."

Vaelin, son anda açı değiştirip kılıcını dümdüz vurmak yerine direği kesecek şekle getirmezse kolunun çıkacağını anladı. Sollis gelip arkasında durduğunda değnek yiyeceğini düşünüp sırtını beklenti içinde darbeye hazırladı ama Sollis bir an onu izledi, homurdandı ve Nortah'ın yanına gidip kırmızı dediğinde maviye vurduğu için onu cezalandırdı. "Kulaklarını aç seni aptal soytarı!" Nortah ensesine değnek yedi ve direğe vurmaya devam ederken gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

Sollis saatlerce idmana ara vermedi. Ete vuran değneği, direğe vuran tahta kılıçların sesini arada bölüyordu. Bir süre sonra diğer ellerini kullanmaları gerektiğini söyledi. "Nişan kardeşleri her iki eliyle de dövüşebilir," dedi. "Bir uzuv kaybetmek, korkaklığın bahanesi olamaz."

Bitmek tükenmek bilmeyen yaklaşık bir saatten sonra durmalarını söyledi. Çocukları sıraya soktu ve değneğini bırakıp eline tahta bir kılıç aldı. Onun kılıcı da Asrael yapımıydı: Keskin

tarafı düzdü, bir buçuk el sığacak bir kabzası, kabzanın ucunda da, küçük bir top vardı ve kabzanın etrafında, kılıcı tutan kişinin tırnaklarını korusun diye ince, metalden yapılma bir korumalık vardı. Vaelin kılıçlara aşinaydı. Babasının kılıçları yemek odasındaki şöminenin üzerinde asılıydı. Onlara hiç dokunmamış olmasına rağmen çekici geliyorlardı. Tabii bu tahta kılıçlardan büyüklerdi, keskin tarafları bir metre uzunluğundaydı ve kullanılmaktan aşınmış durumdalardı. Ara sıra bileniyorlardı ama kılıcın savaş alanında aldığı pek çok sıyrık ve göçüğü düzeltmeye çalışan demircinin bileği taşı ve aletleri kılıçta çarpık bir şekil bırakıyordu. İlgisini en çok çeken kılıç ise uzanamayacağı kadar yüksekte asılıydı. Sade bir kılıçtı ve diğer çoğu kılıç gibi Asrael yapımıydı. Diğer kılıçların bazılarındaki güzel işçiliğe sahip değildi ama onların aksine tamir edilmemişti. Çeliğin duruşunu bozacak şekilde her çizik, çentik ve göçük duruyordu. Vaelin babasına bu konuda bir şey sormasa cesaret edemediğinden annesine sormaya karar verdi, ama yine de korkuyordu; annesinin, babasının kılıçlarından nefret ettiğini biliyordu. Annesi misafir odasında, çoğu zaman yaptığı gibi kitap okuyordu. Daha hastalığının ilk zamanlarıydı ve yüzünün sıskalığı Vaelin'in dikkatini çekiyor, sürekli gözünü dikip bakıyordu. Vaelin sessizce içeri girerken annesi gülümsedi ve gelip yanına oturmasını işaret etti. Ona kitaplarını göstermeyi seviyordu. İtikat ve Krallık hakkında hikâyeler anlatırken Vaelin de kitaplardaki resimlere bakardı. Bu sefer de Dinsiz Kerlis hakkındaki hikâyeyi sabırla dinledi. Kerlis, Ayrılmışlar'ın kendisine yol göstermesini kabul etmediği için sonsuz ölümle lanetlenmişti. Hikâye bittikten sonra sonunda sordu: "Anne, babam neden kılıcını tamir etmiyor?"

Annesi sayfanın ortasında durdu ama başını kaldırmadı. Sessizlik uzayınca annesinin de babasının alışkanlığını uygulayıp, sorusunu duymazdan geleceğini düşündü. Özür dileyip gitmek için izin istemeye hazırlanırken annesi konuşmaya başladı. "O kılıç babana, Kral'ın ordusuna katıldığında verilmişti. Diyar'ın doğuşu sırasında yıllarca o kılıcı kullandı ve savaş bittiğinde Kral, babanı Diyar'ın Kılıcı ilan etti, ismin de bu yüzden sadece Vaelin Sorna değil de Vaelin Al Sorna. Üstündeki çentikler babanın nasıl bugünlere geldiğini anlatıyor, bu yüzden de kılıcı tamir etmiyor."

"Uyan Sorna! Sollis'in uluması onu gerçek dünyaya döndürdü. "İlk sen, fare surat." dedi Sollis, Caenis'e. Zayıf çocuğun geçip karşısında durmasını işaret etti. Ben saldıracağım, sen savunacaksın.

İçinizden biri bir darbeyi savuşturana kadar buradayız.”

Sonra takip etmesi zorlaşacak kadar hızlı hareket etti ve hücumuyla Caenis’in göğsüne bir darbe indirdi. Daha kılıcını kaldıramadan, Caenis yere düşüp yuvarlandı.

“Acınası, Nysa,” dedi Sollis sertçe. “Sıradaki, adın neydi senin. Dentos.”

Dentos uzun saçlı, uzun kol ve bacakları olan, keskin yüz hatlarına sahip bir çocuktu. Ağır bir Batı Renfael aksanıyla konuşuyordu ve bu durum Sollis’in hiç hoşuna gitmiyordu. “Konuşman da kılıç kullanman kadar kötü,” dedi tahta kılıcını Dentos’un kaburgalarına vurup nefessiz bir halde yerde yatmasına sebep olurken. “Jeshua, sırada sen varsın.”

Barkus, yıldırım hızındaki ilk hamleden kaçınmayı başardı ama karşı atağı ustanın kılıcına denk getiremedi ve bacaklarına aldığı bir darbe ayaklarını yerden kesti.

Sonraki iki çocuk da Nortah kadar çabuk düştüler. Nortah ilk darbeden yana kaçarak kurtulmuş olsa da, bu Sollis’i hiç etkilememişti. “Bundan daha iyisini yapman lazım.” Vaelin’e döndü. “Hadi bakalım Sorna.”

Vaelin, Sollis’in önüne geçip pozisyon aldı ve beklemeye başladı. Sollis’le göz göze geldiler. Sollis’in bakışları onu olduğu yere *sabitliyor,* dikkatini dağıtıyordu... Vaelin düşünmedi, sadece harekete geçti. Kenara çekilip kılıcını kaldırdı ve Sollis’in hücumu kılıçlarının çarpışmasıyla son buldu.

Vaelin bir adım gerileyip bir sonraki hücum için hazırlandı. Diğerlerinin donakalmış haldeki sessizliklerini umursamadı. Usta Sollis büyük ihtimalle aşağılanmış olmanın öfkesiyle dolmuştu ve Vaelin bir sonraki saldırıyı nasıl engelleyeceğini düşünmeye başladı. Ama saldırı olmadı. Usta Sollis kılıcını bir kenara koyup diğerlerine toparlanmalarını, yemek yemeye gideceklerini ve onu takip etmelerini söyledi. Eğitim alanından avluya geçerlerken Vaelin, Sollis’i izliyordu. Sollis’in bir an sinirlenip onu dövmesine yol açabilecek bir şey olmasından korkuyordu ama Sollis’in ifadesiz suratı hiç değişmedi. Vaelin, Sollis’in bu aşağılanmayı kabulleneceğine inanmakta zorlanıyordu ve kaçınılmaz ceza geldiğinde buna hazırlıksız yakalanmayacağına dair kendi kendine yemin etti.

* * *

Yemek tam bir sürprizdi. Yemek salonu ağzına kadar çocukla doluydu ve herkes hep bir ağızdan konuşuyordu. Masalar yaşa göre dizilmişti. Küçükler kapıya en yakın, dolayısıyla hengâmenin en fazla hissedildiği yerde, büyükler ise ustaların masasına yakın olan, salonun ucundaki yerde oturuyorlardı. Toplamda otuz usta var gibi duruyordu. Çoğu sert bakışlı, sessiz, yara izleri olan adamlardı, bazılarında da yanık izleri vardı. Masanın uç tarafında oturup ekmek ve peynir yiyen bir adamın neredeyse bütün kafa derisi yanmıştı. Sadece Usta Grealin içten gülüyor ve büyük elinde tuttuğu budu yerken mutlu gibi duruyordu. Diğer ustalar ya onu görmezden geliyor ya da yaptığı nükteli esprilere nezaketen kafa sallıyorlardı.

Usta Sollis onları kapıya en yakın masaya götürüp oturmalarını söyledi. Masada, kendi yaşlarında başka çocuklar da vardı. Birkaç hafta önce gelmiş ve diğer ustalar tarafından eğitilmişlerdi. Bazılarının kendini büyük gören tavırlarını, dirsekleriyle onları dürtüp sırıttıklarını gören Vaelin oraya oturmaktan memnun olmadı.

"Dilediğinizce konuşabilirsiniz," dedi Sollis. "Yemeği yeyin, atmayın. Bir saatiniz var." Eğilip, usulca Vaelin'e fısıldadı. "Kavgaya girersen, kimsenin kemiğini kırma." Sonra dönüp diğer ustaların yanına gitti.

Masa kızarmış tavuk, turta, meyve, ekmek, peynir ve pastalarla doluydu. Bu ziyafet Vaelin'in şimdiye kadar tanık olduğu haşinlik ile tezat halindeydi. Bu kadar çok yemeği daha önce sadece bir kez, Kral'ın sarayında bir arada görmüştü ve o zaman neredeyse hiçbir şey yemesine izin verilmemişti. Kısmen bu kadar çok yemek karşısında şaşırdıklarından, ama çoğunlukla garipsediklerinden bir an sessizce oturdular; sonuçta onlar birer yabancıydı.

"Nasıl yaptın?"

Vaelin kafasını çevirdiğinde Nilsaelli iri yarı çocuk Barkus'un, aralarındaki pasta dağının arkasından ona baktığını gördü. "Ne?"

"Darbeyi nasıl savuşturdun?"

Sollis'in kanattığı dudağına peçete dayayan Nortah dışındaki bütün çocuklar ilgiyle ona bakıyordu. Vaelin kıskanç mı olduklarını, yoksa ona karşı kin mi güttüklerini ayırt edemiyordu. "Gözleri," dedi. Sürahiye uzanıp tabağının yanında duran tenekeden yapılmış kupaya su koydu.

"Ne varmış gözlerinde?" diye sordu Dentos. Ağzına bir somun ekmek sokmuştu ve konuştukça çenesinden aşağı ekmek parçaları düşüyordu. "Ne yani, Karanlık ile bir ilgisi olduğunu mu

söylüyorsun?”

Nortah ve Barkus güldüler, ama yediği tavuk ve patateslere dalıp konuşmayı dinlemeyen Caenis dışındaki çocuklar, böyle bir şeyin bahsinden bile ürperdi.

Vaelin ilgiden rahatsız olmuştu. “Gözleriyle insanı sabitliyor,” diye açıkladı. “Sana bakıyor, sen de ona bakıyorsun ve sabitleniyorsun. Sonra sen hâlâ onun ne planladığını düşünürken sana saldırıyor. Gözlerine bakmayın, ayaklarına ve kılıcına bakın.”

Barkus elmasından bir ısırık alıp homurdandı. “Haklı he. Beni hipnotize etmeye çalıştığını düşündüm.”

“Hipnotize etmek ne demek?” diye sordu Dentos.

“Büyü gibi bir şey ama aslında sadece bir numara,” dedi Barkus. “Geçen seneki Yazgüneşi Panayırı’nda insanlara domuz olduklarını düşündürebilen bir adam vardı. Onları yere çöktürmüş, oink oink diye ses çıkarttırmış ve bok içinde yuvarlandırmıştı.”

“Nasıl?”

“Bilmem, bir tür numara işte. Gözlerinin önünde bir şey sallandırır, kulağına bir şeyler fısıldar ve sonra dediği her şeyi yaptırırdı.”

“Sence Usta Sollis de öyle şeyler yapabiliyor mu?” diye sordu Jennis. Sollis onun eşeğe benzediğini söylemişti.

“İtikat, kim bilir ki? Nişan ustalarının pek çok Karanlık şey bildiğini duymuştum, özellikle de Altıncı Nişan’dakilerin.” Barkus eline aldığı bir budu ısırmadan önce kendinden memnun bir halde inceledi. “Yemek konusunu da biliyorlar gibi duruyor. Bizi saman üstüne yatırıp günün her saati dövüyorlar, ama bizi iyi beslemek istiyorlar.”

“Aynen,” dedi Dentos. “Sim Amcamın köpeği gibi.”

Kimse anlamayıp birbirine baktığı için kısa süreli bir sessizlik oldu. Sonunda Nortah, “Sim Amcanın köpeği mi?” diye sordu.

Dentos ağzı koca bir pastayla dolu olduğu için başıyla onayladı. “Gürleyen. Batı bölgelerinin en iyi dövüş köpeği. Geçen kış boğazı parçalanana kadar on kez kazandı. Sim Amca onu çok severdi. Üç farklı kadından dört çocuğu vardı ama köpeğini hepsinden çok severdi ve Gürleyen’i çocuklarından önce beslerdi. Hem de en iyi yemeklerle. Köpeğe biftek, çocuklarına yulaf lapası verirdi. İç çekerek gülümsedi. “Kodumun bunağı.”

Nortah olayı çözememişti. “Renfaelli bir köylünün köpeğine ne yedirdiği şimdi ne alaka?”

“Daha iyi dövüşsün diye,” dedi Vaelin. “İyi yemekle kas oluşumu

daha sağlam olur. Bu yüzden savaş atları otlamaya götürülmez de en iyi mısır ve yulafla beslenir." Masadaki yemeği işaret etti. "Bizi ne kadar iyi beslerlerse, o kadar iyi dövüşürüz." Nortah'ın gözlerinin içine baktı. "Ve bence ona köylü dememelisin. Burada hepimiz köylüyüz."

Nortah ona soğuk bir şekilde baktı. "Başı çekmeye hakkın yok, Al Sorna. Savaş Lordu'nun oğlu olabilirsin..."

"Ne ben kimsenin oğluyum, ne de sen." Vaelin bir somun ekmek aldı, midesi kazınıyordu. "Artık değil."

Susup yemek yemeye başladılar. Bir süre sonra başka bir masada kavga çıktı ve yumruk ve tekmelerin arasında tabaklar, çanaklar uçuşmaya başladı. Bazı çocuklar hemen kavgaya girerken bazıları tempo tutuyordu. Çoğu çocuk hiçbir şey yapmayıp masalarında oturmaya devam ederken, bazıları ise o tarafa dönüp bakmıyordu bile. Kafa derisi yanmış olan usta gelip ustaca kullandığı değneğiyle ayırana dek kavga bir süre devam etti. Kavgaya tutuşan çocuklar, ciddi bir yaralanmaları var mı diye kontrol edilip de sadece burunları ve dudaklarından kan aktığı görülünce masalarına gönderildiler. Bir çocuk bayılmıştı ve iki çocuğa onu revire taşımaları söylendi. Çok süre geçmeden herkes tekrar seslice konuşmaya başladı. Hiçbir şey olmamış gibiydi.

"Acaba kaç savaşa gireceğiz," diye sordu Barkus.

"Epey," dedi Dentos. "Şişko ustanın dediğini duydun."

"Diyar'da savaş diye bir şeyin artık kalmadığını söylüyorlar," dedi Caenis. İlk defa konuşmuştu ve fikrini belirtmeye çekiniyor gibiydi. "Belki de katılacak savaş bulamayız."

"Her zaman bir savaş vardır," dedi Vaelin. Bunu annesinden duymuştu, daha doğrusu tartıştıkları sırada annesi babasına böyle bağırmıştı. Babasının gittiği son savaşın arifesiydi, annesi hastalanmadan hemen önce. Kral'ın Elçisi sabahleyin mühürlü bir mektup getirmişti. Okuduktan sonra babası silahlarını toplamaya başlamış, seyise en iyi savaş atına semer vurmasını söylemişti. Annesi ağlamış ve Vaelin tartıştıklarını duymasın diye babasıyla misafir odasına girmişlerdi. Babasının dediklerini duyamıyordu çünkü sessiz sakin, yatıştırıcı bir şekilde konuşuyordu ama annesinin canına tak etmişti. "Döndüğünde yatağıma girme!" diye bağırmıştı. "O pis kan kokun midemi bulandırıyor."

Babası bir şeyler diyor, hâlâ onu yatıştırmaya çalışıyordu.

"Geçen sefer de böyle dedin, ondan önce de," demişti annesi. "Ve sonra da diyeceksin. Her zaman bir savaş vardır."

Bir süre sonra annesi ağlamaya başlamıştı. Babası odadan çıkıp Vaelin'in başını okşayıp atına binmek üzere dışarı çıkana kadar eve sessizlik hâkim olmuştu. Dört uzun ay sonra döndüğünde annesiyle babasının farklı odalarda uyuduklarını fark etmişti.

Yemekten sonra sıra ayindeydi. Tabaklar kaldırıldı ve Suret, İtikat bentlerini salonu dolduracak şekilde berrak ve yüksek bir sesle okurken sessizce oturdular. Ruh hali çok iyi olmasa da, garip bir şekilde Vaelin, Suret'in söylediklerini neşelendirici buldu. Aklına annesi ve uzun hastalığı boyunca hiç sarsılmamış inancının kuvveti geldi. Bir an, o yaşıyor olsa yine de buraya gönderilir miydi diye düşündü. Annesi yaşasaydı buna asla izin vermeyeceğini çok iyi biliyordu.

Suret konuşmayı bitirince, herkese bir süre kendi başına düşünmesini, Ayrılmışlar'a ihsan ettikleri lütuflar dolayısıyla şükranlarını sunmalarını söyledi. Vaelin annesine sevgisini gönderdi ve önündeki zorlu yol için kendisine yol göstermesini diledi. Bu sırada ağlamamak için kendisini zor tutuyordu.

* * *

Nişan'ın ilk kuralı sanki en küçük çocuklara en kötü ayak işlerinin verilmesiydi. Ayinden sonra Sollis onları gübreleri temizlemeleri için ahıra götürdü. Bu pis iş birkaç saat sürdü. Daha sonra gübreleri Usta Smentil'in bahçesine taşıdılar. Usta Smentil çok uzun bir adamdı ve konuşamıyor gibi duruyordu. Garip, boğazdan gelen hırıltılar ve topraktan kararmış elleriyle işaretler yaparak onlara ne yapmaları gerektiğini gösteriyordu. Çok homurdanıyorsa yanlış, az homurdanıyorsa doğru iş yaptıklarını anlıyorlardı. Sollis'le olan iletişimi ise farklıydı, zira Smentil'in yaptığı işaretleri Sollis anlıyor, o da el hareketleriyle cevap veriyordu. Usta Smentil'in bahçesi büyüktü. Duvarın dışındaki iki dönümlük arazisinde düzenli sıralar halinde ekili lahanaları, turpları ve başka birçok çeşitte sebzesi vardı. Ayrıca taş duvarla çevrili küçük bir meyve bahçesi de vardı. Mevsim kış sonu olduğu için zamanının büyük bölümünü budama yaparak geçiriyordu ve çocukların işlerinden birisi de budanmış dallardan çıra görevi görecek olan parçaları toplamaktı.

Çıra dolu küfeleri içkaleye taşırlarken, Vaelin kendinde Usta Sollis'e soru soracak cesareti buldu. "Usta Smentil neden konuşamıyor, Usta?"

Kendini sopa yemeye hazırladı ama Sollis sadece sert bir bakış atmakla yetindi. Kısa süren bir sessizlikten sonra, “Lonaklar dilini kesti,” dedi.

Vaelin istemsizce ürperdi. Lonakları duymuştu, herkes duymuştu. Babasının koleksiyonundaki kılıçlardan en az biri Lonaklara karşı çıkılan bir seferden kalmaydı. Lonaklar kuzey bölgesindeki dağlarda yaşayan vahşi insanlardı; Renfael köy ve çiftliklerini yağmalar, kadınlara tecavüz eder, neşeli bir vahşet gösterisi ile mal çalıp insan öldürürlerdi. Bazıları onlara kurtadamlar derdi çünkü postlarının olduğu, dişlerinin çok uzadığı ve düşmanlarının etini yedikleri söylenirdi.

“Peki nasıl hâlâ hayatta, Usta?” diye sordu Dentos. “Tam Amcam Lonaklara karşı savaşmış ve dediğine göre birini yakaladıklarında mümkün değil bırakmazlarmış.”

Sollis, Dentos’a Vaelin’e attığından daha sert bir bakış attı. “Kaçtı. Usta Smentil cesur ve becerikli bir adam. Nişan’da olduğu için de şanslıyız. Yeter.” Değneğiyle Nortah’ın bacaklarına vurdu. “Hadi Sendahl hadi.”

Ayak işlerinden sonra sıra yine kılıç antrenmanındaydı. Bu sefer Sollis bir dizi hareket yapıyor ve çocuklardan hareketlerinin aynısını yapmalarını istiyordu. İçlerinden biri yanlış yaptığında eğitim alanının etrafını tam sürat koşmak zorundaydı. İlk başta her denemelerinde hata yapıyorlar ve sürekli koşuyorlardı, ama zamanla yanlıştan çok doğru yapmaya başladılar.

Hava kararmaya başladığında Sollis antrenmanı bitirdi, ekmek ve sütten oluşan akşam yemeği için onları tekrar yemek salonuna götürdü. Çok az konuşma vardı; çok yorgunlardı. Barkus birkaç espri yaptı ve Dentos başka bir amcası hakkında başka bir hikâye anlattı ama ilgilenen çok azdı. Yemekten sonra Sollis onları merdivenleri koşarak çıkarttırdı ve odalarına götürdü. Onları sıraya dizip nefes nefese kalmış, bitmiş tükenmiş çocuklarla konuşmaya başladı.

“Nişan’daki ilk gününüz bitti,” dedi. “Nişan’ın kuralına göre yarın sabah isteyen ayrılabilir. Artık her şey çok daha sertleşip zorlaşacak, bu yüzden iyi düşünün.”

Onları odalarında nefes nefese, mum ışığında sabahı düşünür halde bırakıp ayrıldı.

“Acaba kahvaltıda yumurta verecekler mi?” dedi Dentos.

Vaelin saman yatağında dönüp duruyor, bitkin olmasına rağmen uyuyamıyordu. Barkus horluyordu ama onu uyanık tutan bu

değildi. Kafası, hayatında tek bir gün içerisinde cereyan eden bu muazzam değişimi düşünmekle meşguldü. Babası onu terk etmiş, bu dayak ve ölüm dersleri olan yere sürüklemişti. Babasının ondan nefret ettiği ortadaydı; Vaelin, babasına ölü annesini hatırlatıyordu ve gözden uzak tutulması daha iyiydi. O da nefret edebilirdi, nefret etmek kolaydı ve annesinin sevgisi onu ayakta tutmayacaksa nefret tutabilirdi. *Gücümüz sadakatimizdir.* Alaylı bir şekilde gülüp burnundan nefes verdi. *Sadakat senin gücün olabilir baba. Benimki sana duyduğum nefret olacak.*

Karanlıkta birisi ağlıyor, gözyaşlarını yastığına akıtıyordu. Nortah mı, Dentos mu, yoksa Caenis miydi? Bilmek mümkün değildi. Hıçkırıklar, Barkus'un düzenli, odun testeresini andıran horlamasının temposunu bozmuyor, içinde kayboluyordu. Vaelin de ağlamak, yaşlarını yastığına akıtmak ve kendine acıma duygusundan dövünmek istiyordu ama ağlayamıyordu. Rahatsız bir şekilde yatıyordu, nefret ve sinirden güm güm atan kalbinin kaburgalarını parçalayıp dışarı çıkıp çıkmayacağını düşünüyordu. Panik yüzünden kalbi daha da hızlı atıyordu. Alnı ve göğsü terden sırılsıklam olmuştu. Burası berbat ve dayanılmazdı, buradan çıkmak zorundaydı, buradan kaçmak zorundaydı...

"Vaelin."

Bir ses. Karanlıkta zikredilmiş bir kelime. Berrak ve gerçek. Doğrulduğunda kalp atışları normale dönmüştü ve gözleriyle karanlığı taramaya başladı. Korkmuyordu, çünkü sesin sahibini tanıyordu. Annesinin sesi. Gölgesi ona gelmişti, onu rahatlatmak için gelmişti, kurtarmak için.

Bir saat boyunca kulak kesilmesine rağmen annesi tekrar seslenmedi, tek kelime konuşulmadı. Ama duyduğundan emindi. Gelmişti.

Kendini tekrar rahatsız yatağına bıraktı ve sonunda yorgunluk galip geldi. Hıçkırıklar kesilmişti ve Barkus'un horlamaları bile daha yumuşak gibiydi. Rüyasız, sıkıntısız bir uykuya daldı.

İkinci Bölüm

Vaelin ilk kez birisini öldürdüğünde Nişan'da bir senesi geçmişti. Bütün senesi sıkı ustalar tarafından verilen sıkı derslerle, cezalarla ve bitmeyen bir rutinle geçiyordu. Beşinci saatte uyanıyorlar ve kılıç eğitimine başlıyorlardı. Eğitim alanında saatlerce tahta kılıçlarıyla direkleri dövüyorlar, Usta Sollis'in saldırılarını savuşturmaya çalışıyorlar ve giderek zorlaşan hareket dizilerini öğrenmeye ve uygulamaya çalışıyorlardı. Vaelin, Sollis'in saldırılarını savuşturmada hep en iyi olandı, ama usta her seferinde Vaelin'in gardını aşıp onu yaralı ve sinirli bir şekilde yere düşürmenin bir yolunu buluyordu. Sabitlenmemek için göz göze gelmeme dersi herkes tarafından iyice öğrenilmişti, ama Sollis daha pek çok numara biliyordu.

Feldrian tamamen kılıç eğitimine ayrılırken Ildrian yay günüydü. Nilsaelli, usulca konuşan, kaslı bir adam olan Usta Checkrin, onlara kendi boylarında yaylar kullandırtıp hedeflere ok attırıyordu. "Ritim, çocuklar, bütün olay ritim," diyordu onlara. "Oku yerleştir, çek, bırak... Oku yerleştir, çek, bırak..."

Vaelin yayda ustalaşmakta zorlanıyordu. Yayı çekmek ve nişan almak kolay değildi. Yayı çekmekten parmakları uyuşuyor ve kolları kas yapmaktan ağrıyordu. Attığı oklar ya hedefin alt tarafına isabet ediyor ya da hedefi tamamen ıskalıyordu. Okçuluk Sınavı'na gireceği günden korkuyordu. Yirmi adımlık mesafeden hedefin tam orta noktasını dört kere vurmaları gerekiyordu, hem de ustalardan birinin elinden bıraktığı şal yere düşmeden. Bu, inanılmaz bir beceri gerektiriyordu.

Dentos'un kısa sürede çok iyi bir okçu olduğu ortaya çıktı. Neredeyse her attığı ok, hedefini tam ortasından vuruyordu. "Daha önce okçuluk yaptın mı evlat?" diye sormuştu Usta Checkrin.

"Evet Usta. Drelt amcam öğretmişti. Parmaklarını kesene kadar kaçak olarak Derebeyi'nin geyiklerini avlardı."

Ondan sonra en iyi okçu Nortah'tı ve bu durum Vaelin'in hiç

hoşuna gitmiyordu. Aralarındaki gerginlik ilk yemekten sonra giderek artmıştı çünkü sarışın çocuk çok kibirliydi. Diğer çocuklar bir şeyi başaramadığında arkalarından konuşuyor ve diğerlerinin aksine sürekli ailesinden bahsediyordu. Nortah ailesinin topraklarını, evlerini ve Kral'ın Birinci Vekili olduğunu iddia ettiği babasıyla beraber avlanarak ve at sürerek geçirdiği günleri anlatıyordu. Ona yayı, Cumbraellilerin kullandığı türden uzun yayı, kullanmayı öğreten babasıydı ama orada öğrendikleri boynuz ve dişbudak ağacından yapılma bileşik yayı ilk defa kullanıyordu. Nortah uzun yayın daha üstün bir yay olduğunu düşünüyordu ve babası da böyle olduğuna dair yemin etmişti. Görünüşe göre Nortah'ın babasının pek çok fikri vardı.

Oprian, sopa kullanma günüydü. Vaelin'in yemek salonunda gördüğü kafa derisi yanmış olan Usta Haunlin tarafından eğitiliyorlardı. Önce bir metreden biraz daha uzun tahta sopalarla çalışıyor, daha sonra sopaları bırakıp, Nişan'ın toplu halde savaşa girdiğinde kullandığı bir buçuk metre uzunluğundaki baltalarla çalışmaya başlıyorlardı. Haunlin neşeli bir adamdı; gülümsemeyi ve şarkıları severdi. Antrenman yaparken sık sık şarkı söylerdi. Çoğu, asker şarkıları olmasına rağmen birkaç aşk baladı da bilirdi; öyle şaşırtıcı bir berraklık ve kesinlikle söylerdi ki Vaelin'e bir zamanlar Kral'ın sarayında gördüğü ozanı anımsatırdı.

Sopaya çabucak alıştı. Savurduğunda havada çıkardığı sesi ve rahat kullanımını seviyordu. Zaman zaman sopayı kılıca bile tercih ediyordu çünkü kontrol etmesi daha kolaydı ve daha sağlamdı. Nortah'ın sopa kullanımını beceremediğini gördüğünde sopa kullanmak daha da hoşuna gitmeye başladı. Nortah sopa kullanırken, darbe alınca çoğu zaman sopayı elinden düşürüyor ve acımış parmaklarını tutuyordu.

Zaman içinde Kigrian'ın gelmesini istemez oldular çünkü o gün ahırda çalışmak, gübre temizlemek, nallardan ve keskin dişlerden kaçınmaya çalışmak, duvarda asılı sayısız kolanı temizlemek demekti. Ahırdan Usta Rensial sorumluydu ve değneğini kullanmayı o kadar seviyordu ki, Usta Sollis ona kıyasla değneğini kullanmaya çekiniyor denebilirdi. "Temizle dedim, gıdıkla değil beyinsiz!" diye bağırıyordu Caenis'e ve çocuk üzengi kayışını cilalamaya çalışırken, değneği çocuğun ensesinde kırmızı bir kabartı oluşturuyordu. Çocuklara karşı çok sert olsa da, Rensial atlarına karşı şefkatli davranıyordu. Onlarla usulca konuşuyor ve yelelerini okşuyordu. Vaelin, Rensial'in gözlerindeki boşlukla şekillenmiş mizacından

dolayı, onu sevmiyordu. Usta Rensial atları insanlara yeğliyordu, sürekli elleri seğiriyordu ve birisini azarlarken birdenbire durup söylenerek, kendi kendine konuşarak uzaklaşıyordu. Gözleri her şeyi anlatıyordu: Usta Rensial deliydi.

Çoğu çocuk Retrian'ı, yani Usta Hutril'in onlara vahşi hayatı öğrettiği günü seviyordu. Orman ve tepelerde uzun yürüyüşlere çıkıyorlar, hangi bitkilerin yeneceğini, hangilerinin zehirli olduğunu ve ok uçlarına sürülebileceğini öğreniyorlardı. Çakmaktaşı olmadan ateş yakmayı, tavşanları yakalamak için nasıl tuzak kurulması gerektiğini izliyorlardı. Hutril onları avlarken, ki bu birkaç dakika içinde oluyordu, çalılıkların içinde yatıyorlardı. En uzun süre saklanmayı başaran Caenis'ti, ondan sonra da Vaelin. Bütün çocukları, hatta ormanlık arazi ve ovalarda yetişmiş çocukları bile geride bırakıp, Caenis açık havada en iyi olduğunu kanıtlamıştı. Özellikle iz sürme konusunda iyiydi; arada bir geceyi ormanda geçirecekleri zaman ilk yemeği getiren hep Caenis oluyordu.

Usta Hutril, değnek kullanmayan sayılı ustalardan biriydi ama verdiği cezalar çok sert olabiliyordu. Bir defasında tuzağın en iyi nasıl kurulacağı üzerine didişen Nortah ve Vaelin'i, ısırgan otu dolu bir çalılıkta baldırıçıplak bir şekilde koşturmuştu. Kendinden emin bir şekilde konuşurdu ve kullanması gerekenden fazla kelime sarf etmez, bazı ustaların da âdeti olan işaret dilini tercih ederdi. Sollis'le iletişim kurarken Usta Smentil'in kullandığı işaret diline benzese de Hutril'inki daha az karmaşıktı ve etrafta düşman ya da av varken kullanmak üzere bulunmuştu. Vaelin ve Barkus bunu çabucak öğrenseler de Caenis anında öğrenmiş ve içselleştirmişe benziyordu; ince parmakları mükemmel bir kesinlikle bütün işaretleri yapabiliyordu.

Bu yatkınlığına rağmen Usta Hutril, Caenis'e mesafeli davranıyor gibiydi. Onu övdüğü nadir zamanlarda bile abartmamaya özen gösteriyordu. Geceleri ormanda geçirdikleri zamanların birinde Vaelin, Hutril'in kampın dışından Caenis'i izlediğini görmüştü, ama suratındaki ifadeyi ateşin yaydığı ışığın yetersizliği yüzünden anlayamamıştı.

Heldrian en sıkı günlerden biriydi çünkü iki ellerinde de ağır birer taş ile eğitim alanının etrafını koşmak, buz gibi nehirleri yüzerek geçmek ve Usta Intris ile silahsız dövüş dersleri yapmak zorundaydılar. Usta Intris kırık burunlu, eksik dişli ve ufak bir adamdı ama yıldırım hızında hareket ediyor gibiydi. Çocuklara yumruk ve tekme atmanın sırlarını öğretiyor, son anda yumruğun

nasıl bükületeceğini, tekme atarken önce dizi kaldırmayı, bir yumruğun nasıl savuşturulacağını, rakibin nasıl yere düşürüleceğini veya omzun üstünden rakibi fırlatmayı gösteriyordu. Heldrian'ı seven az çocuk vardı, çünkü akşam yemeğini tadını çıkaramayacak kadar yaralı ve bitkin oluyorlardı. Sadece Barkus'un hoşuna gidiyordu çünkü cezalar karşısında iri yapısı bana mısın demiyor ve acıya kayıtsız gibi duruyordu. Antrenman sırasında dövüşürken kimse onunla eşleşmek istemiyordu.

Eltrian normalde dinlenme ve ayin günüydü ama yaşça küçük çocuklar için mutfakta ve çamaşırhanede daha fazla ayak işi yapmak anlamına geliyordu. Eğer şanslılarsa Usta Smentil'e bahçesinde yardım etmek için seçiliyorlardı, ki böylece bir iki elma çalıp keyiflerine bakabiliyorlardı. Akşamları ise ayin ve öğreti, normalden daha uzun sürüyordu, zira Eltrian İtikat günüydü. Bir saat sessizce başlarını eğiyor ve düşüncelere dalıyorlardı. Bastıran uykuya karşı koyamamak tehlikeliydi çünkü uyurken yakalanan çocuklar; önce en sert dayağı yiyor, ardından da burçta pelerinsiz gece devriyesine bırakılarak cezalandırılıyordu.

Vaelin için günün en güzel zamanı, her gün ışıklar söndürülmeden önceki bir saatti. Bütün disiplin biter ve muhabbetle şamata başlardı. Dentos, amcaları hakkında bir hikâye anlatır, Barkus bir espri veya ustalardan birinin taklidini yapıp herkesi güldürür, normalde konuşmayan Caenis bildiği binlerce kadim hikâyeden birisini anlatırdı ve bu sırada bazı çocuklar da kılıçla yapılan hamle veya işaret dili pratiği yapardı. Vaelin zamanla Caenis'le diğerleriyle olduğundan daha çok zaman geçirmeye başlamıştı çünkü suskunluğu ve zekâsı ona annesini hatırlatıyordu. Caenis de kendi adına Vaelin'le takılmaktan memnundu. Caenis diğer çocuklarla olmaya alışık olmadığından, Vaelin onun Nişan'dan önceki hayatını yalnız başına geçirdiğini düşünüyordu ama ikisi de önceki hayatları hakkında konuşmamıştı. Nortah ise hâlâ bu alışkanlığı terk edememiş, diğerleri kızsa ve ustalar dövse de önceki hayatını anlatmaya devam ediyordu. *Nişan'dan başka ailen yok.* Vaelin artık Suret'in kelimelerindeki gerçekliği anlıyordu; bir aile oluyorlardı ve birbirlerinden başka kimseleri yoktu.

* * *

İlk sınavları Koşu Sınavı'na, Vaelin kapı önünde terk edildikten yaklaşık bir yıl sonra, Sunterin ayında giriyorlardı. Sınavda ne

yapacakları hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorlardı, ama her sene bu sınavda, diğer sınavlarda olduğundan daha çok öğrenci kovulduğu söylenmişti. Kendi yaşlarında diğer çocuklarla avluya çıkartılmışlardı. Sayıları yaklaşık iki yüzdü. Yanlarında yaylarını, bir sadak ok, av bıçaklarını ve su mataralarını getirmeleri söylenmişti.

Suret onlara kısa bir süre İtikat Öğretisi'ni okuduktan sonra onları neyin beklediğini söyledi: "Koşu Sınavı'nda aranızdan kimin Nişan'a hizmet etmeye değer olduğunu görürüz. Bir yıl Nişan'a hizmet etme ayrıcalığına nail oldunuz, ama Altıncı Nişan'da ayrıcalıklar hak ile elde edilmelidir. Bir tekneyle nehrin yukarı kısmına götürülüp kıyıda farklı yerlere bırakılacaksınız. Buraya, yarın gece yarısından önce dönmek zorundasınız. Zamanında gelmeyenlerin silahları ellerinden alınmayacak ve üç altın kron verilecek."

Ustalara başıyla selam verip gitti. Vaelin korku ve belirsizlik hissetti ama bunu kimseyle paylaşmadı. Sınavı geçecekti, geçmek zorundaydı, gideceği bir yer yoktu.

"Nehir kıyısına marş marş!" diye uludu Sollis. "Gevşeklik yok. Hadi Sendahl hadi, dans etmiyoruz lan burada."

Nehrin kıyısındaki iskelede, üç mavna onları bekliyordu. Siyaha boyanmış gövdeleri ve kırmızı kanvastan yelkenleri olan bu üç büyük tekne, Corven Nehri ağzında sıklıkla görülebiliyordu çünkü güneydeki madenlerden kömür alıp kıyıyı takip ederek Varinshold'daki sayısız ocağı beslerlerdi. Mavnacılar boyunlarına siyah bir atkı, sol kulaklarına da gümüş renginde bir şerit takarlardı ve işleri olmadığı zaman içki içip kavga etmeleriyle ünlülerdi. Asraelli çoğu anne, aklı havadaki kızlarını şöyle uyarırdı: "Akıllı uslu bir kız ol, yoksa mavnacılardan başka evlenecek kimseyi bulamazsın."

Sollis, çocuklara şüpheli gözlerle bakan sırım gibi bir adam olan mavnaların başıyla bir süre konuştu ve ona bir kese sikke verdi. Sonra dönüp çocuklara tekneye binmeleri için bağırdı ve hepsini güvertenin ortasında topladı. "Hiçbir şeye dokunmayın beyin fakirleri!"

"Daha önce hiç denize açılmamıştım," dedi Dentos güvertenin sert zeminine otururken.

"Bu deniz değil," dedi Nortah. "Nehir."

"Jimnos Amcam denize açılmış," diye devam etti Dentos ve çoğu çocuğun yaptığı gibi Nortah'ı duymazdan geldi. "Geri de dönmedi.

Annem bir balina tarafından yutulduğunu söyledi."

"Balina ne?" diye sordu Mikehl. Mikehl, aylar süren sıkı antrenmanlara rağmen bir şekilde kilo vermemeyi başarmış, Renfaelli şişman bir çocuktu.

"Denizde yaşayan büyük bir hayvandır," diye cevap verdi Caenis. Zaten çoğu sorunun cevabını biliyor gibiydi. Dentos'u dürttü. "Ve insanları yemez. Amcanı büyük ihtimalle köpekbalığı yemiştir. Bazıları balinalar kadar büyük oluyor."

"Sen nerden biliyosun?" dedi Nortah. Caenis fikrini söylediğinde hep böyle yapıyordu. "Gördün mü ki hiç?"

"Evet."

Nortah kızardı ve sustu, güvertedeki gevşek bir tahtayla bıçağını kullanarak oynamaya başladı.

"Ne zaman, Caenis?" diye sordu Vaelin. "Ne zaman köpekbalığı gördün?"

Caenis hafifçe gülümsedi. Bu, nadiren olan bir şeydi. "Bir sene kadar önce, Erinean'da. Ben... bir keresinde denize götürülmüştüm. Denizde yaşayan pek çok canlı var; fok balıkları, katil balinalar ve sayamayacağınız kadar çok balık. Bir de köpekbalıkları var tabii ve biri gemimize gelmişti. Kuyruğundan burna yaklaşık dokuz metreydi. Denizcilerden biri, katil balina ve balinalarla beslendiklerini söylemişti; bir de insanlarla. Tabii onlar varken denizde olacak kadar şanssızsanız... Gemileri batırıp tayfayı yiyen köpekbalıkları hakkında hikâyeler var."

Nortah inanmadığını gösterircesine homurdandı ama diğer çocuklar etkilenmişlerdi.

"Korsan gördün mü?" diye sordu Dentos şevkle. "Erinean'da çok korsan var diyorlar."

Caenis başını iki yana salladı. "Korsanlar yok. Savaştan sonra Diyar gemilerine musallat olmuyorlar."

"Hangi savaş?" diye sordu Barkus.

"Melden Savaşı, şu Usta Grealin'in sürekli bahsettiği. Kral, Meldenlilerin en büyük şehrini ateşe vermek için donanmasını gönderdi. Erinean'daki bütün korsanlar Meldenli olduğu için de sonra bize ilişmemeyi öğrendiler."

"Donanmalarını yakmak daha mantıklı olmaz mıydı?" diye sordu Barkus. "Böylece korsan falan kalmazdı."

"Yeni gemiler inşa edebilirler," dedi Vaelin. "Şehri yakmak, babadan oğula geçen bir anı bırakır ve bizi asla unutmamalarına sebep olur."

“Ya da hepsini öldürebilirdik,” diye ısrar etti Nortah. “Korsan olmazsa korsanlık da olmaz.”

Nereden geldiğini anlamadılar, ama Usta Sollis’in değneği çıkageldi ve eline vurdu. Darbe yüzünden elinden bıçak yere düştü. “Hiçbir şeye dokunma dedim, Sendahl.” Bakışını Caenis’e çevirdi. “Daha önce yolculuk mu yaptın, Nysa?”

Caenis başını eğdi. “Sadece bir kere, Usta.”

“Demek öyle. Nereye doğruydu bu macera?”

“Wensel Adası’na. Ben... yolculardan birinin orada işi vardı.”

Sollis homurdandı, eğilip Nortah’ın kılıcını yerden aldı ve üstüne doğru attı. “Kınına sok şunu mal. Bir süre sonra buna ihtiyacın olacak.”

“Siz de orada mıydınız Usta?” diye sordu Vaelin. Değnek yeme riskini alıp ona soru sormaya cesaret eden tek kişi Vaelin’di. Sollis oldukça haşin olabiliyordu, ama zaman zaman bilgisini de paylaşıyordu. Soruyu sorana kadar nasıl bir tavır takınacağını kestirmiyordunuz. “Melden şehri yanarken siz de orada mıydınız?”

Sollis ona döndü ve soluk gözleriyle Vaelin’e baktı. Sollis’in gözlerinde bolca merak vardı. Vaelin ilk defa Sollis’in onun bildiğini söylediğinden fazlasını bildiğini, babasının ona savaş hikâyeleri anlattığını ve sorduğu sorularda gizli bir hakaret olduğunu farz ettiğini anladı.

“Hayır,” dedi Sollis. “O sırada kuzey sınırındaydım. O savaş hakkındaki sorularınızı Usta Grealin’in cevaplayabileceğine eminim.” Kalktı ve eli halatlara çok yaklaşmış bir çocuğu haşlamaya gitti.

* * *

Mavnalar kuzeye doğru yola çıktı. Kavisli nehirde yol aldıkça, Vaelin basitçe nehir kıyısını takip ederek Nişan’a dönme fikrinin işe yaramayacağını anladı; yolculuk çok uzundu. Zamanında dönmek istiyorsa ormanın içinden geçmesi gerekecekti. Ağaçların oluşturduğu karanlığa doğru temkinli bir gözle baktı. Usta Hutril’den aldıkları dersler sayesinde ormanı tanımış olsalar da ormanın içinde hiçbir yön duygusu olmadan körce ilerleme fikri kulağa hoş gelmiyordu. Ağaçların arasında saatlerce daireler çizip nasıl kaybolunabileceğini biliyordu.

“Güneye doğru git,” dedi Caenis kulağına fısıldayarak. “Kuzey Yıldızı’ndan uzağa. Nehir kıyısına gelene kadar güneye git,

ardından da iskeleye kadar takip et. Sonra yüzerek geçmek zorundasın."

Vaelin ona baktı. Caenis, sanki demin kendisi konuşmamış gibi havaya bakıyordu. Etrafına bakıp da diğerlerinin sıkkın suratlarını görünce onların bu tavsiyeyi duymadıklarını anladı. Caenis ona yardım ediyordu, ama diğerlerine değil.

Yaklaşık üç saatlik yolculuktan sonra çocukları teker teker indirmeye başladılar. Pek bir kuraldan bahsetmek de mümkün değildi. Sollis rastgele çocukları seçiyor, atlayıp kıyıya yüzmesini söylüyordu. Onların grubundan indirilen ilk kişi Dentos olmuştu.

"Hane'de görüşürüz Dentos," diyerek cesaret verdi Vaelin.

Dentos sessizce gülümsedi, yayını omzuna takıp küpeştenin üstünden denize atladı. Çabucak kıyıya yüzdü ve sallanarak üstündeki suyu attıktan sonra kısaca el sallayıp ağaçların arasında kayboldu. Sırada Barkus vardı. Küpeştenin üstüne çıkıp ters takla atarak suya daldı. Birkaç çocuk hareketi alkışladı. Sonra Mikehl atlayacaktı, ama korkudan titriyordu. "O kadar uzağa yüzebileceğimden emin değilim, Usta," diye kekeledi nehrin kara sularına bakarken.

"O zaman sessizce boğulmaya çalış," dedi Sollis ve onu küpeşteden itti. Mikehl suya düşünce havaya çok su sıçradı ve suyun altında uzun bir süre kaldı. Kısa bir mesafe ötede su üstüne çıktığında çocuklar sevindi. Mikehl önce çabalayarak dengesini buldu, daha sonra da kıyıya doğru yüzmeye başladı.

Caenis, Vaelin'in kendisine iyi şans dileğini başıyla kabul ederek hiçbir şey demeden suya atladı, ondan kısa bir süre sonra da sıra Nortah'a geldi. Korktuğu belliydi, ama kendine hâkim olduktan sonra Sollis'e, "Usta, dönmezsem babama..."

"Baban yok, Sendahl. Atla."

Nortah sinirle bir şeyler diyecekti ama lafını yuttu ve kısa bir tereddütten sonra suya atladı.

"Sorna, sıra sende."

Vaelin kendisinin en son atlamasının ve en çok mesafeyi onun katetmek zorunda olmasının bir anlamı olup olmadığını düşündü. Küpeşteye gitti. Yayı sırtından göğsüne asılıydı ve suda düşmesin diye de sadağının kayışını sıktı. İki elini de küpeştenin üstüne koydu ve atlamaya hazırlandı.

"Diğerlerine yardım etmek yok," dedi Sollis. Diğerlerine böyle bir şey söylememişti. "Kendin dönmeye bak, diğerleri kendi başlarının çaresine baksın."

Vaelin kaşlarını çattı, “Usta?”

“Beni duydun. Ne olursa olsun bu onların kaderi, senin değil.” Kafasını suya döndü. “Hadi.”

Başka bir şey demeyeceği belliydi, bu yüzden Vaelin küpeşteyi sıkıca tutup kendini savurdu ve suya çivileme daldı. Suya girer girmez dondurucu soğukluğu hissetti. Kafası suyun yüzeyine çıkana kadar bir an panik yaşadı. Yüzeye çıkınca havayı içine çekti ve kıyıya doğru yüzmeye başladı. Kıyı gözüne çok uzakta göründü. Kıyıya çıkıp çakıllı sahile basana kadar mavnalar onu geçip epey yol katetmişlerdi. Usta Sollis’in küpeşteden ona baktığını gördüğünü düşündü, ama emin olamadı.

Yayını çıkardı ve telini parmaklarıyla sildi. Usta Checkrin, nemli bir yayın bacaksız bir köpek kadar işe yaramaz olduğunu söylemişti. Oklarını kontrol etti. Suyun, deri ve balmumuyla kapatılmış sadak ağzından girmediğini ve bıçağının hâlâ yanında olduğunu gördü. Saçındaki suyu eliyle sildi ve ağaçlara doğru baktı. Tek gördüğü gölgeler ve yapraklardı. Şu anda güneye dönüktü, ama gece geldiğinde yolundan şaşabilirdi. Caenis’in tavsiyesine kulak vermeye karar verirse bir ya da iki ağaca çıkıp Kuzey Yıldızı’nı bulmak zorunda kalacaktı. Geceleyin ağaca tırmanmak zordu.

Sınavın yaz aylarında olmasına sevinse de yüzmekten dolayı üşümeye başlamıştı. Usta Hutril onlara ateş olmadığında, kurumanın en etkili yolunun koşmak olduğunu öğretmişti, vücut ısısı suyu buhara çevirirdi. Depar atmadan, belli bir hızda koşmaya başladı. İlerleyen saatlerde enerjiye ihtiyacı olacağını biliyordu. Kısa bir süre sonra ormanın serin karanlığına girdi ve içgüdüsel olarak gölgeleri gözleriyle taradığını fark etti. Bu alışkanlığı saatlerce avlanıp saklanarak edinmişti. Usta Hutril’in dediklerini hatırladı: *Akıllı bir düşman gölgeleri tarar ve sessizliğini korur.* Vaelin ürpermemek için kendini tuttu ve koşmaya devam etti.

Bir saat boyunca belli bir hızda koştu ve ağrıyan bacaklarını umursamadı. Nehir suyunun yerini ter almıştı ve üşümesi de azalmıştı. Belli aralıklarla güneşe bakarak hâlâ doğru yolda olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Zaman, olması gerektiğinden daha hızlı geçiyormuş gibi geliyor, ama bunu aklına getirmemeye çalışıyordu. Elde bir avuç kronla kapı dışarı edilme ve gidecek bir yerinin olmadığı düşüncesi hem dehşet vericiydi, hem de akıl almaz bir durumdu. Kısa bir an için babasının evine gidip zavallı bir şekilde kronları verip kendisini içeri alması için yalvardığı görüntüsü gözünün önüne geldi ve bunun da eşit derecede dehşet

verici olduğunu düşündü. Bu düşünceyi aklından uzaklaştırıp koşmaya devam etti.

Yaklaşık sekiz kilometre yol aldıktan sonra durdu, bir kovuğun üzerine oturup su içti ve nefesinin düzene girmesini bekledi. Diğerlerinin ne durumda olduğunu merak etti. Onun gibi koşuyorlar mıydı, yoksa ağaçlar arasında kaybolmuş, bocalıyorlar mıydı? *Diğerlerine yardım etmek yok.* Bu bir uyarı mı, yoksa bir tehdit miydi? Ormanın tehlikeli olduğu kesindi, ama aylar süren antrenmanlarla sertleşmiş Nişan'ın çocukları için büyük bir problem olmazdı.

Bir süre sonra matarasının ağzını kapadı, ayağa kalktı ve gölgeleri tararken... Dondu.

Yaklaşık dokuz metre ilerisinde, parlak yeşil gözlü bir kurt oturmuş onu izliyordu. Kürkü gümüş gri renkteydi ve çok büyüktü. Vaelin daha önce hiçbir kurda bu kadar yakın olmamıştı. Şehre yakın olduğu için sadece sabah sisinde görülen oynaşan gölgeler dışında, büyürken çok fazla kurda rastlamamıştı. Hayvanın bu kadar büyük olması onu çok şaşırtmıştı. Kürkünün altındaki kaslarını gördü ve çok güçlü olduğunun farkına vardı. Vaelin başını çevirdiğinde kurt da başını eğdi. Korkmuyordu. Usta Hutril onlara bebek çalan ve çoban çocukları parçalayan kurt hikâyelerinin efsane olduğunu söylemişti. *Siz onu rahat bırakırsanız kurt da sizi rahat bırakır,* demişti. Ama yine de, kurt büyüktü ve gözleri...

Kurt hâlâ sessizce oturuyordu. Gümüş gri kürkünü hafif bir esinti okşuyordu ve bu sırada Vaelin kalbinde bir şeyin uyandığını, hareketlendiğini hissetti. "Çok güzelsin," dedi kurda fısıldayarak.

Bir an içinde ortadan kayboldu. Vaelin'in gözlerinden daha hızlı bir şekilde dönüp ağaçların arasına girdi. Neredeyse hiç ses çıkarmamıştı.

Gülümsedi ve bu nadir görülen bir olaydı. Kurdu hafızasına iyice kaydetti. Onu asla unutmayacaktı, bunu biliyordu.

* * *

Ormanın adı Urlish idi ve otuz iki kilometre eninde, yüz on üç kilometre boyunda olan bu orman, Varinshold'un kuzey duvarlarından Renfael sınırlarındaki dağ eteklerine kadar uzanıyordu. Kimileri Kral'ın bu ormanı sevdiğini, ormanın bir şekilde Kral'ın kalbine hitap ettiğini söylerdi. Kral'ın Emri olmadan Urlish'ten ağaç almak yasaktı ve ancak üç nesildir sınırları içinde

yaşayan ailelerin orada kalmalarına izin verilirdi. Diyar tarihi hakkındaki kısıtlı bilgisine rağmen Vaelin bir zamanlar burada savaş olduğunu biliyordu. Renfaeller Asraellerle ağaçların içinde bir gün bir gece savaşmışlardı. Asraelliler kazanınca Renfael Lordu, Kral Janus'un önünde diz çökmek zorunda kalmıştı. Bu yüzden onun soyundan gelenlere artık Derebeyi adı veriliyordu ve Kral istediğinde para ve asker vermek zorundalardı. Bu bilgileri, annesine babasının savaşları hakkında soru sorup yakasını bırakmayınca annesi vermişti. Babası burada Kral'ın beğenisini kazanınca Diyar'ın Kılıcı ilan edilmişti. Annesi detaylara pek girmemiş, yalnızca babasının çok iyi ve cesur bir savaşçı olduğunu söylemişti.

Koşarken gözleriyle yeri taradığını fark etti. Bir metal parçası pırıltısı, bir ok ucu, bir hançer veya bir kılıç; savaştan kalma herhangi bir şey bulmak için yanıp tutuşuyordu. Sollis'in bulduğu şeyi tutmasına izin verip vermeyeceğini düşündüğünde tutmasına izin vermesinin pek olası olmadığını fark etti ve Hane'de nereye saklayabileceğini düşünmeye başladı...

Çıt!

Eğildi, yere atlayıp yuvarlandı ve bir meşe ağacının arkasında tekrar ayağa kalktı. Ok eğreltiotlarının üzerinden geçmişti, fısıltıyı duydu. Yayın sesini ayırt etmek onun gibi bir çocuk için kolaydı. Hızlı atmaya başlayan kalbini sakinleşmeye zorladı ve ormanı dinlemeye başladı.

Bir avcı? Belki de onu bir geyik zannetmişti. Bu düşünceyi kafasından hemen uzaklaştırdı. O bir geyik değildi ve bir avcı bu ayrımı yapabilirdi. Birisi onu öldürmeye çalışmıştı. Yayını çıkarıp eline bir ok aldığını fark etti. Bunu içgüdüsel olarak yapmıştı. Sırtını meşenin gövdesine dayadı ve durup ormanı dinlemeye devam etti. Orman ona kimin geldiğini söyleyecekti. *Doğanın bir sesi vardır,* demişti Usta Hutril. *Onu dinlemeyi öğrenirseniz ne kaybolursunuz ne de hazırlıksız yakalanırsınız.*

Kulaklarını açıp ormanın sesine, rüzgârın fısıltısına, yaprakların hışırtısına ve dalların hareketine kulak verdi. Kuşlar şakımıyordu, yani etrafta bir avcı vardı. Tek bir kişi de olabilirdi, birden fazla da. Ayakaltında ezilen muhbir dalları ya da toprağa basan deri bir botun sesini duymayı bekledi ama nafile. Eğer düşmanı hareket ediyorsa, ses çıkartmamayı iyi beceriyordu. Ama başka duyuları da vardı ve ormanın ona anlatacak pek çok şeyi olabilirdi. Gözlerini kapayıp burnundan hafifçe nefes aldı. *Havayı içinize yalak başındaki*

domuz gibi çekmeyin, diye uyarmıştı onları Hutril. *Burnunuza kokuyu ayırt etmesi için zaman tanıyın. Sabırlı olun.*

İşi burnuna bıraktı. Açan yaban sümbülü kokusu, çürük sebzeler, hayvan pislikleri... ve ter. İnsan teri. Rüzgâr soldan esiyor, kokuyu kendisine o yönden getiriyordu. Avcının hareket halinde olup olmadığını kestirmek mümkün değildi.

Çok küçük bir sesti, kumaş hışırtısından bile küçüktü, ama Vaelin bunu sanki çığlık atılmış gibi oldukça net duymuştu. Çömelerek meşenin arkasından çıktı, yayı tek bir harekette çekip bıraktı ve tekrar meşenin arkasına geçti. Eforları karşılığını buldu ve acı içinde bir homurtu geldi.

Bir an için tereddüt etti. *Beklesem mi kaçsam mı?* Kaçmak istiyordu ve ormanın karanlığı onu bağrına basınca güvende olacaktı. Ama bunu yapamayacağını biliyordu. *Nişan kaçmaz,* demişti Sollis.

Meşenin ardından çıktıktan bir saniye kadar sonra, yaklaşık on dört metre uzaklıkta, sapı martı tüyleriyle bezenmiş okunu gördü; eğreltiotlarının oradaydı. Yaya başka bir ok yerleştirdi ve eğilmiş, gözleriyle etrafta başka düşman varsa onları görmek için ormanı tarayarak, ormanın sesine kulak vermiş ve burnu tetikte bir şekilde ilerlemeye başladı.

Adamın üzerinde pis dar bir pantolon ve ceket vardı. Elinde dişbudak ağacından bir yay, sapı karga tüyüyle bezenmiş okları vardı. Sırtına bir kılıç asılıydı, botunda bir bıçak saklıydı ve Vaelin'in oku da boynundaydı. Ölmek üzereydi. Vaelin yaklaştıkça adamın boynundan akan kanın yerde bir göl oluşturduğunu gördü. *Şah damarına isabet etmiş,* dedi içinden. *Bir de kötü okçu olduğumu düşünüyordum.*

Tiz ve yüksek sesle kahkaha attı. Sonra sarsıldı ve kustu. Dizleri üstüne çöktü, istemsizce öğürmeye başladı.

Birkaç dakika sonra yaşadığı şok ve mide bulantısı, net düşünebilmesine izin verecek kadar geçmişti. Bu adam, bu ölü adam onu öldürmeye çalışmıştı. *Neden?* Onu daha önce hiç görmemişti. Firari miydi? Yalnız bir çocuk görünce kolay bir hedef bulduğunu zanneden bir eşkıya mıydı?

Kendini tekrar ölü adama bakmaya zorladı. Botları kaliteliydi ve giysisinin dikişleri de oldukça iyi duruyordu. Bir anlık tereddütten sonra ölü adamın yay üzerindeki cansız sağ elini kaldırdı. Tam bir avcı eliydi: Sert avuç içi, işaret ve orta parmak uçlarında nasır. Bu adam yayıyla geçiniyordu. Vaelin, bir firarinin ne bu kadar eğitimli,

ne de bu kadar iyi giyimli olabileceğini düşündü.

Aklına birden bir düşünce düştü: *Bu sınavın parçası mı?*

Bir an buna neredeyse inanacaktı. Zayıf olanlardan kurtulmak için oldukça iyi bir yöntemdi. Ormana suikastçılar yerleştir, kim hayatta kalıyor bak. *Kim bilir kaç altın tasarruf ederler.* Ama bir sebepten buna inanamadı. Nişan gaddardı, ama öldürme yanlısı değildi.

O zaman neden?

Başını salladı. Bu, burada kalarak çözemeyeceği bir sırdı. Bir avcı varsa, daha çoğu da olabilirdi. Hane'ye dönecek ve Usta Sollis'ten yardım isteyecekti... o kadar uzun yaşarsa tabii. Titreye titreye ayağa kalktı, ağzındaki kötü tattan kurtulmak için tükürdü ve ölü adama son bir kez bakıp kılıcını veya bıçağını alıp almaması gerektiğini düşündü. Sonra bunun bir hata olacağına karar verdi. Bir sebepten dolayı, bir adam öldürdüğünü saklamasının gerekli olabileceğini düşündü ve bu yüzden adamın boynundan oku çıkarmaya karar verdi. Ama oku adamın etinden çekip alma fikri ona çok cazip gelmiyordu. Eğilip okun tüylü kısmını av bıçağıyla kesmeye karar verdi çünkü martı tüyü adamın Nişan tarafından öldürüldüğünü açıkça ortaya koyuyordu. Uzanıp kanla ıslanmış oka dokunduğunda duyduğu sürtünme hissinden ve okun ucunu keserken etin çıkardığı ses yüzünden midesi yine bulandı. Kısa sürmesine rağmen Vaelin'e çok uzun sürmüş gibi gelmişti.

Tüylü sapı cebine koydu ve cesetten uzaklaştı. Ayaklarıyla ayak izlerinin olduğu yerleri iyice silip izlerden kurtuldu ve dönüp koşmaya devam etti. Bacakları ağrıyordu, aylarca çalışmayla eğitim alanında öğrendiği uzun ve rahat adımlarla koşmaya vücudu tekrar alışana kadar birkaç kez ayağı takıldı. Ölü adam sürekli gözünün önüne geliyor, o da bu görüntüyü sürekli aklından uzaklaştırmaya çalışıyordu. *Beni öldürmeye çalıştı. Bir çocuğu öldürmeye çalışan bir adam için suçluluk çekmeyeceğim.* Ama annesinin bir zamanlar bağırarak babasına söylediği sözler aklından gitmiyordu: *O pis kan kokun midemi bulandırıyor.*

* * *

Gece birden çökmüş gibiydi ve bundan korkuyordu. Her gölgede yaylı avcılar görüyordu ve birçok kez güvenli bir yere atladıktan sonra gidip yakından baktığında bunların çalı ya da ağaç dalı olduğunu görüyordu. Suikastçıyı öldürdükten sonra yalnızca bir kez

durup dinlenmişti. Gözleriyle etrafta düşman var mı diye tararken kısa bir an için durmuş ve büyük bir kayın ağacı gövdesine oturup suyundan bir yudum almıştı. Koşarken kendini daha güvende hissediyordu çünkü hareket eden bir hedefi vurmak daha zordu. Ama karanlık bastırdığında bu yarım yamalak güvenlik hissi de buharlaşıp uçmuştu. Artık her adımda, kötü bir düşüş yaşama ihtimalinin olduğu bir boşlukta koşuyor gibiydi. Korkusuna ve silahlarına iki defa ayağı takılıp düşmüştü ve sonra geri kalan yolu yürüyerek gitmesi gerektiğini kabullenmişti.

Ara ara bir açıklıktan ya da ağaca tırmanarak baktığı Kuzey Yıldızı, güneye doğru düz bir şekilde gittiğini söylüyordu, ama ne kadar mesafe aldığı ya da ne kadar yolu kaldığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Giderek umudunu kaybediyordu ve ağaçların arasından nehrin gümüş parıltısını görme beklentisiyle yanıp tutuşuyordu. Kuzey Yıldızı'na tekrar bakmak için durduğunda, bu sefer bir ateş gördü. Gece mavisi ormanın fonunda titrek, turuncu tek bir leke.

Koşmaya devam et. İçgüdüsel bu emri neredeyse yerine getiriyordu. Dönüp güneye doğru koşmaya devam edecekti, ama durdu. Sınav sırasında Nişan'dan hiçbir çocuk durup ateş yakmazdı, buna zamanları yoktu. Bu bir tesadüf olabilirdi, geceleyin ormanda kamp yapan Kral'ın Koruculari. Ama içine bir şüphe düştü, bir şeyin yanlış olduğunu hissetti. Bu garip bir histi, müzikal gibiydi.

Arkasını döndü, yayını çıkarıp bir ok taktı ve temkinli bir şekilde ateşe doğru ilerlemeye başladı. Risk aldığını biliyordu; hem ateşin ne olduğuna bakmak, hem de Hane'ye dönüşünü ertelemek bir riskti. Ama öğrenmesi gerekiyordu.

Lekeye yaklaştıkça bunun bir ateş olduğundan emin oldu. Sonsuz karanlığa kırmızı ve altın titreşimler saçıyordu. Durdu ve yine ormanın şarkısını dinlemeye başladı: Sesler. Erkek. Yetişkin. İki adam. Tartışma.

Usta Hutril'in öğrettiği avcı adımlarıyla yaklaşıyordu; ayağını yerden bir saç teli kadar kaldırıyor, önce yerde üstüne basınca ses çıkaracak bir şey var mı diye kontrol ettikten sonra ayağını öne, çapraza koyuyordu. Kampa yaklaştıkça sesler arttı ve duydukları doğrulanmış oldu. İki adam tartışıyorlardı.

"...kanaması durmadı!" diye yakınıyordu biri, ama hâlâ suratını görememişti Vaelin. "Baksana, kesilmiş bir yaban domuzu gibi kan fışkırıyor..."

"O zaman kurcalamayı bırak bok kafalı!" hiddetli bir tıslamaydı bu. Vaelin bunu görebiliyordu, ateşin sağında tıknaz bir adam

oturuyordu. Sırtındaki kılıç ve elinin yakınında duran yay, Vaelin'in ürpermesine sebep oldu. *Tesadüf değilmiş.* Yerde, ayaklarının arasında bir çuval vardı. Bir yandan bunun içindekileri inceliyor, bir yandan diğer adama hayattan bezmiş bir şekilde hakaretler yağdırıyordu.

"Küçük piç!" diye sızlanmaya devam etti görünmeyen. Tıknaz ahbabının sitemlerini dinlemiyordu. "Ölü numarası yapan, adi, sinsi küçük piç."

"Haşin olduklarını söylemişlerdi," dedi tıknaz adam. "O kadar yakınlaşmadan, öldüğünden emin olmak için bir ok daha sokmalıydın."

"Boynundan vurdum lan. Bu yeterli olmalıydı. Böyle vurulunca yetişkinler bile patates çuvalı gibi yığılıyor. Ama bu göt yığılmadı. Keşke yaşamasına biraz daha izin verseydik..."

"Seni pis hayvan." Tıknaz adamın kelimelerinde çok büyük bir sitem yoktu. Çuvalın içindekilerle ilgileniyordu ve suratı asıktı. "Hâlâ o olduğundan emin değilim."

Vaelin, kalp atışını kontrol altına almaya çalışarak gözlerini çuvala indirdi. İçindekilerin yuvarlak şeyler olduğunu ve alt kısmında kara, ıslak bir leke olduğunu gördü. Birden olanların farkına vardı ve başı dönmeye başladı. Bir yandan bayılmaktan, bir yandan da nefes çıkarmaktan korkuyordu çünkü bunların hepsi ölümü anlamına gelirdi.

"Du bakiyim," dedi sızlanan adam ve görüş alanına girdi. Kısa boyluydu; fit bir vücudu, keskin hatları ve kemikli çenesinde bir tutam sakal vardı. Sol kolu sarılı ve sağ omzuna asılıydı. Kanlı bandajdan sağ eline, örümceksi parmaklarının üzerine kan akıyordu. "O olmalı. Olmak zorunda." Çaresiz gibi konuşuyordu. "Diğerinin ne dediğini duydun."

Diğeri mi? Vaelin daha fazlasını duymak için kendini kastı, hâlâ bayılacak gibi hissediyordu ancak duyduğu öfke giderek artıyordu.

"Beni korkuttu o, harbiden," dedi ürpererek tıknaz adam. "Bana göğün mavi olduğunu söylese bile inanmazdım." Tekrar çuvalı incelemeye döndü. İçine uzandı, sonra tutup saçından kaldırdı ve fersiz surata baktı. Vaelin, midesinde bir şey olsa tekrar kusardı. *Mikehl! Mikehl'i öldürmüşler.*

"O olabilir," dedi tıknaz adam. "Ölüm insanın yüzünü değiştirir. Ama pek benzemiyor sanki aile üyelerine."

"Brak bilir. Çocuğu daha önce gördüğünü söyledi." Sızlanan adam, tekrar ateş ışığının dışına çıktı. "O nerede peki ya? Şimdiye

kadar gelmiş olması lazımdı.”

“Aynen,” dedi tıknaz adam ve ganimetini tekrar çuvala koydu. “Gelmicek her’alde.”

Sızlanan bir an sessiz kaldı. Sonra, “Küçük Nişan piçleri,” dedi.

Brak... demek ismi buymuş. Vaelin, Brak ölse üzülecek kimsenin olup olmadığını düşündü. Acaba dul karısı, annesi ya da kardeşi; hayatı, arkasında bıraktığı iyilik ve bilgelik için şükranlarını sunacaklar mıydı? Ama Brak suikastçı, ormanda çocuk öldürmek için bekleyen biri olduğu için bunların olacağını düşünmüyordu. Brak için kimse ağlamayacaktı... bu ikisi için de. Tıknaz adamın boynunda bir hava deliği açmak için yayını gerdi. Önce bunu öldürecek, sonra da diğerini yaralayacaktı. Bacağına ya da karnına atacağı bir ok yeterli olurdu. Sonra onu konuşturacak, sonra da onu da öldürecekti. *Mikehl için.*

Ormanda bir şey hırladı; gizli, ölümcül bir şey.

Vaelin yayını çekmiş halde arkasını döndü... çok geç kalmıştı. Kaslı bir şey tarafından yere yığıldı ve yayı elinden düştü. Bıçağına ulaşmaya çalışırken bir yandan da tekmeler savuruyordu ama havayı dövdü. Ayağa kalktığında acı ve dehşetle atılan çığlıklar duydu. Suratına ıslak bir şey sıçradı, gözlerini yaktı. Yalpaladı, kanın sert yakmasını hissetti ve hızlıca gözlerini ovuşturmaya başladı. Görüşü bulanıktı ve kampa doğru baktığında orada kimsenin olmadığını gördü. Kırmızıya bulanmış kamp yerinde iki sarı göz parlıyordu. Göz göze geldiler, kurt bir kez gözünü kırptı ve sonra ortadan kayboldu.

Aklından rastgele düşünceler geçmeye başladı. *Beni takip etmiş... Çok güzelsin... Bu adamları öldürmek için beni takip etmiş... Güzel kurt... Mikehl’i öldürmüşler... Benzemiyor aile üyelerine...*

DUR!

Düşünce sağanağını durdurdu, ciğerlerine temiz havayı çekti ve kampa yaklaşacak kadar sakinleşti. Tıknaz adam sırtüstü yatıyordu ve yerinde olmayan boynuna doğru ellerini uzatmıştı. Suratı korku içinde donmuştu. Sızlanan adam ise parçalanmadan önce bir iki adım kaçabilmişti. Başı boynunun arkasına düşmüştü. Etrafındaki kokudan, son anında korkusunun ona yaptırdığı şeyler anlaşılıyordu. Kurttan iz yoktu, rüzgârda sadece çalıların sesleri vardı.

Eli gitmiyordu, ama tıknaz adamın ayağının dibindeki çuvala uzandı. *Mikehl’i ne yapacağım?*

* * *

“Mikehl öldü,” dedi Vaelin, Usta Sollis’e. Suratından su damlıyordu. Hane’ye varmadan birkaç kilometre önce yağmur yağmaya başlamıştı ve tepeyi aşıp kapıya gelene kadar sırılsıklam olmuştu. Bitkinlik, yağmur ve ormandaki şok edici olaylar üst üste eklenince her tarafı uyuşmuştu ve basit cümlelerden fazlasını kuracak halde değildi. “Ormanda suikastçılar var.”

Bacaklarının birden onu taşıyamayacak olduğunu hissetti ve titremeye başladı. Bu sırada Sollis onu tuttu ve, “Kaç tane?” diye sordu.

“Üç. Gördüğüm. Ölüler.” Sollis’e kestiği martı tüylü kısmı verdi.

Sollis, Usta Hutril’den kapıya bakmasını rica edip Vaelin’i içeri aldı. Onu kuzey kulesindeki odasına götürmek yerine kendi odasına götürdü. Sollis’in odası, güney duvarının burçları altında küçük bir odaydı. Şömineyi yaktı, Vaelin’e ıslak kıyafetlerini çıkarmasını söyledi ve ısınsın diye bir battaniye verdi. Ateş, odunları yalamaya başlamıştı.

“Şimdi,” dedi Vaelin’e sıcak bir bardak süt verirken. “Ne olduğunu anlat. Hatırlayabildiğin her şeyi. Hiçbir detayı atlama.”

Ona kurdu, öldürdüğü adamı, sızlanan adamı, tıknaz adamı anlattı... ve Mikehl’i.

“Nerede?”

“Usta?”

“Mikehl’in... kalıntıları?”

“Gömdüm.” Vaelin aniden gelen bir ürpermeyi zor bastırdı ve sütünden içti. Sütün sıcaklığı içini ısıttı. “Bıçağımla toprağı kazdım. Başka ne yapacağımı bilemedim.”

Usta Sollis başıyla onayladı ve elindeki ok sapına bakmaya başladı. Soluk gözlerinden ne düşündüğü okunamıyordu. Vaelin etrafına baktığında, odanın beklediğinden daha sade olduğunu gördü. Duvarda bir balta, demir uçlu bir mızrak, taş uçlu bir tür sopa, birkaç hançer ve türlü türlü bıçaklar asılıydı. Raflarda birkaç kitap duruyordu ve üzerlerinde toz olmaması, Usta Sollis’in onları oraya süs olsun diye koymadığını gösteriyordu. Öteki duvarda, tahta bir zemin üzerine gerili bir keçi derisi vardı ve kürkü garip, tanıdık olmayan sembollerle süslüydü.

“Lonak savaş sancağı,” dedi Sollis. Vaelin başka tarafa baktı, kendini bir casus gibi hissetti. Sollis’in konuşmaya devam etmesine şaşırdı. “Lonak çocukları erken yaşlarından itibaren bir savaş

ekibinin parçası olurlar. Her ekibin kendi sancağı vardır ve her üye o sancağı hayatı pahasına savunacağına dair kanını döküp yemin eder."

Vaelin burnunun üstündeki suyu sildi. "Semboller ne anlama geliyor Usta?"

"Ekibin savaşlarını, kestikleri kafaları ve Yüksek Rahibe tarafından onlara gösterilen saygıyı... Lonaklar tarihe düşkündürler. Çocuklar, eğer klanlarının destanını ezberden anlatamazsa cezalandırılır. Lonaklı olmayanlar bile gidip görmüş olmasa da, dünyanın en büyük kütüphanelerinden birine sahip oldukları söylenir. Hikâyeleri sever, saatlerce kamp ateşi etrafında şamanlarını dinlerler. Özellikle de kahramanlık hikâyelerini severler; az sayıdaki savaş ekiplerinin kazanma ihtimalleri çok düşük olsa da galip gelmelerini, cesur ve yalnız savaşçıların dünyayı gezip kayıp tılsımları aramasını... bir çocuğun ormanda bir kurdun yardımıyla suikastçıları öldürmesi gibi hikâyeleri."

Vaelin ciddi bir şekilde ona baktı. "Bu bir hikâye değil, Usta."

Sollis şömineye bir odun daha attı ve havada uçuşan ateş parçalarını seyretti. Konuşurken Vaelin'e bakmıyor, elindeki sopayla şöminedeki odunlarla oynuyordu. "Lonakçada 'sır' sözcüğü yoktur, biliyor muydun? Onlara göre her şey önemlidir. Her şey yazılmalı, kaydedilmeli ve anlatılmalıdır. Nişan'ın böyle bir düsturu yok. Kimi savaşlarda arkamızda yüzden fazla ceset bıraktık ama bunun hakkında tek bir kelime bile yazmadık. Nişan savaşır, ama çoğu zaman gölgede savaşır ve ne şan arar ne de ödül. Sancaklarımız yoktur." Vaelin'in verdiği ok ucunu ateşe attı. Tüyler ateşte şekil değiştirdi, kavruldu ve bir süre sonra tamamen kül oldu. "Mikehl'i bir ayı öldürdü. Ulrish'te ayılara pek rastlanmaz ama ormanın derinliklerinde hâlâ birkaç tane var. Mikehl'den kalanları buldun ve bana bildirdin. Yarın Usta Hutril gidip ondan kalanları getirecek ve biz de kardeşimizi ateşe verip hayat hediyesi için şükranlarımızı sunacağız."

Vaelin şaşırmadı. Bu mevzunun anlayabileceğinden daha karmaşık olduğunu düşünüyordu. "Beni neden diğerlerine yardım etmemem konusunda uyardınız, Usta?"

Sollis ateşe bakıyordu ve Vaelin cevap vermeyeceğini düşündü. Bir süre sonra, "Kendimizi Nişan'a verdiğimizde, soyumuzla olan bağlarımızı keseriz. Bunu biz anlarız, başkası anlamaz. Bazen Nişan bizi duvarlarımızın ötesinde dönen entrikalardan koruyamaz. Seni her zaman koruyamayız. Birilerinin, diğerlerini avlaması pek olası

değildi.” Sopayı tutan eli beyazdı ve yanağındaki kasılı adaleler öfkeli olduğunu gösteriyordu. “Yanıldım. Benim hatamın bedelini Mikehl ödedi.”

Babam, diye düşündü Vaelin. *Beni öldürerek ona zarar vermeye çalışıyorlar. Onlar her kimse, babamı tanımadıkları belli.*

“Usta, peki ya kurt? Bir kurt neden bana yardım etsin ki?”

Usta Sollis sopayı kenara koyup düşünceli bir şekilde çenesini okşadı. “İşte o konuda hiçbir fikrim yok. Pek çok yer gezdim ve pek çok şey gördüm, ama insanları öldüren bir kurt bunlardan biri değildi, özellikle de beslenmeyecekse.” Kafasını iki yana salladı. “Kurtlar böyle yapmaz. Bu işin içinde bir iş var. Karanlık’la ilgili bir şey.”

Vaelin ürperdi. *Karanlık.* Babasının evindeki hizmetçilerin arada sırada, özellikle kimsenin duymayacağını düşündükleri zamanlarda, sessizce bu terimi kullandıklarını duymuştu. Bu, insanların olmaması gereken bir şey olduğunda bahsini açtıkları bir şeydi: yüzlerinde kan lekesiyle doğan çocuklar, kedi doğuran köpekler, denizde tayfası olmadan yol alan bir gemi... *Karanlık.*

“İki kardeşin senden önce geldi,” dedi Sollis. “Gidip onlara Mikehl’e olanları anlatsan iyi olur.”

Belli ki konuşmaları bitmişti ve Sollis ona başka bir şey söylemeyecekti. Bu net olduğu kadar üzücüydü de. Usta Sollis pek çok hikâye biliyordu ve bilgeydi. Kılıcın nasıl düzgün tutulması gerektiği ya da kılıcı bir adamın gözüne hedef almak için doğru açının ne olduğundan fazlasını bildiğinden emindi, ama Usta Sollis çok konuşmuyordu. Lonaklar, savaş ekipleri ve Yüksek Rahibeleri hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu, Karanlık hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordu, ama Sollis’in gözlerini dikmiş ateşe bakıyordu ve düşünceliydi. Babasını da pek çok kez bu halde görmüştü. Ayağa kalktı ve, “Tamam Usta,” dedi. Sütünün geri kalanını da kafasına dikti, battaniyeyi etrafına sardı ve ıslak kıyafetlerini de eline alıp kapıya yöneldi.

“Kimseye anlatma, Sorna.” Sollis’in sesinde, değneği kullanmadan önce takındığı buyurgan ton vardı. “Kimseye güvenme. Bu, ölümün anlamına gelebilecek bir sır.”

“Tamam Usta,” dedi Vaelin tekrar. Soğuk avludan geçip kuzey kulesinin yolunu tuttu. Battaniyesine iyice sarınmış olmasına rağmen titriyordu ve merdivenleri çıkmaya yetecek gücü olup olmadığından emin değildi. Ama Sollis’in verdiği süt, yolculuğunu tamamlamaya yetecek kadar sıcaklık ve enerji sağladı.

Kapıdan yalpalayarak girdiğinde Dentos ve Barkus'u gördü. Her ikisi de kendilerini yataklarına bırakmışlardı ve suratlarından bitkin oldukları belliydi. Ama garip bir şekilde onun gelişi onları canlandırmış gibiydi, çünkü her ikisi de ayağa kalktı ve onu esprilerle karşılayıp sırtına vurdular.

"Karanlıkta yolunu bulamadın mı?" diye güldü Barkus. "Akıntıya yakalanmasaydım bunu bile geçerdim ben."

"Akıntı mı?" diye sordu Vaelin, bu sıcak karşılama hoşuna gitmişti.

"Erken başladım yüzmeye," dedi Barkus. "Ta dar boğazın ordan. Bi' ara harbiden dedim tamam, öldüm her'alde. Bildiğin kıyıya vurur gibi kapının orada çıktım karaya, ama Dentos çoktan oradaydı."

Vaelin kıyafetlerini yatağının üstüne koyup ateşin yanına gitti. "Demek ilk sen geldin Dentos."

"Aynen. Caenis gelir diyordum ama hâlâ daha gelmedi."

Vaelin de şaşkındı; Caenis bu konularda hepsinden daha iyiydi. Gerçi Barkus'tan daha güçsüz, Dentos'tan da daha yavaştı ama yine de hepsinden önce burada olmalıydı.

"En azından diğer grupları geçtik," dedi Barkus. "Daha hiçbiri gelmedi, bir tanesi bile. Miskin ibneler."

"Aynen," dedi Dentos. "Yolda gelirken birkaçını geçtim. Kerhaneye gitmiş bir bakir kadar şaşkınlardı."

Vaelin kaşlarını kaldırdı. "Kerhane ne demek?"

Dentos'la Barkus kısa bir süre gülerek bakıştıktan sonra Barkus konuyu değiştirdi. "Mutfaktan birkaç elma çaldık." Örtüsünü kaldırıp elmaları gösterdi. "Pasta da. Diğerleri gelince bir ziyafet düzenleyelim." Elmadan bir ısırık aldı. Hepsi birer hırsız olmuşlardı ve bu artık evrensel bir alışkanlıktı. Değersiz bir şey bile düzgün saklanmazsa çalınabilirdi. Yastıklarındaki samanları çoktan bulabildikleri her tür kumaş veya yumuşak hayvan derisiyle değiştirmişlerdi. Hırsızlığın cezası çok sertti ama ahlak veya dürüstlük gibi konular mevzubahis olmadığı için kısa zamanda çaldıkları için değil, yakalandıkları için cezalandırıldıklarını anlamışlardı. En önde gelen hırsız Barkus'tu ve uzmanlık alanı yemeklerdi. Ondan sonra bu konuda en iyi Mikehl'di ve o da kumaş konusunda ustaydı... *Mikehl.*

Vaelin ateşe bakıp dudaklarını ısırdı. Bu yalanı nasıl söyleyeceğini düşünüyordu. *Bu kötü bir şey,* diye düşündü. *Arkadaşlarına yalan söylemek zor bir şey.* "Mikehl öldü," dedi

sonunda. Bunu söylemenin daha kibar bir yolunu bulamamıştı ve çöken sessizlik onu ürküttü. “O... onu bir ayı öldürdü. Ben... ben de ondan kalanları buldum.” Arkasında Barkus’un ağzındaki elmayı tükürdüğünü duydu. Dentos yatağına yığıldığında hafif bir ses çıktı. Vaelin dişlerini gıcırdatıp devam etti. “Usta Hutril yarın bedenini getirecek, biz de onu ateşe vereceğiz.” Şöminede bir odun parçası ikiye bölündü. Üşümesi neredeyse geçmişti ve ısı yüzünden teni kaşınmaya başlamıştı. “Hayatı için şükranlarımızı sunacağız.”

Tek kelime edilmedi. Dentos’un ağlıyor olabileceğini düşündü ama dönüp bakmaya cesaret edemedi. Bir süre sonra ateşten uzaklaşıp yatağına gitti, kıyafetlerini kurusunlar diye bir kenara serdi, yayını çıkardı ve sadağını yerine yerleştirdi.

Kapı açıldı ve içeri ıslak ama muzaffer bir halde Nortah girdi. “Dördüncü!” dedi. “Sonuncu olurum zannediyordum.” Vaelin onu daha önce hiç neşeli görmemişti, bu şaşırtıcıydı. Nortah’ın onların kederli hallerini fark etmemiş olması da öyle.

“Bir de iki kez kayboldum.” Güldü ve eşyalarını yatağına koydu. “Bir de kurt gördüm.” Şömineye gidip ellerini ateşe doğru tuttu. “O kadar tırstım ki kımıldayamadım.”

“Kurt mu gördün?” diye sordu Vaelin.

“Evet ya. Kocamandı göt. Ama beslenmişti galiba, burnunda kan vardı.”

“Ne tür bir ayı?” diye sordu Dentos.

“Ne?”

“Siyah mı boz mu? Boz ayılar daha büyük ve tehlikeli olurlar. Siyah ayılar genelde insanlara yaklaşmazlar.”

“Ayı değil,” dedi Nortah, şaşkındı. “Kurt dedim kurt.”

“Bilmem,” dedi Vaelin, Dentos’a. “Görmedim.”

“O zaman ayı olduğunu nerden biliyon?”

“Mikehl’i bir ayı öldürmüş,” dedi Barkus, Nortah’a.

“Pençe izleri,” dedi Vaelin. Birisini kandırmanın sandığından daha zor olduğunu düşünmeye başladı. “Mikehl... parçalanmıştı.”

“He çünkü amcam Urlish’te boz ayı olmaz demişti de ondan sordum,” dedi Dentos sakince. “Kuzeyde olurmuş.”

“Eminim o gördüğüm kurt yapmıştır,” diye fısıldadı Nortah şok içinde. “Mikehl’i gördüğüm kurt yemiştir. Doymamış olsa beni de yerdi.”

“Kurtlar insan yemez,” dedi Dentos.

“Belki kuduzdur.” Yatağına uzandı, hâlâ şoktaydı. “Az kalsın kuduz bir kurt beni yiyecekti!”

Konuşmaya böyle devam ettiler. Diğer çocuklar da tek tek gelmeye başladı. Yorgun ve ıslaklardı ama sınavı geçmiş olmaktan dolayı rahatlamışlardı da. Haberi öğrendiklerinde hepsinin suratındaki gülümseme kayboldu. Dentos ve Nortah, kurt ve ayılar hakkında konuşup tartışıyordu. Barkus çaldığı ganimetleri ortaya çıkardı ve sessizce yediler. Vaelin battaniyesine sarınıp Mikehl'in cansız, hissiz yüzünün görüntüsünü ve yerde bir delik açarken çuvalın içindeki derinin çıkardığı sesi aklından çıkarmaya çalışıyordu...

Birkaç saat sonra soğuktan titreyerek uyandı. Gözleri karanlığa alışırken rüyasının kalıntıları aklından uçup gitti. Rüyayı hatırlamadığına memnundu. Aklında dolanan birkaç sahne, unutmanın daha iyi olacağını söylüyordu. Diğer çocuklar uyuyor, Barkus hafifçe horluyordu. Şöminedeki odunlar kararmış ve har halindeydiler. Ateşi canlandırmak için yatağından kalktığında odanın karanlığı onu ormanın kasvetinden daha çok korkuttu.

"Odun kalmadı kardeşim."

Arkasını dönüp bakınca Caenis'in yatağında oturuyor olduğunu gördü. Kıyafetleri hâlâ üstündeydi ve odaya sızan ışıkta nemden parlıyordu. Yüzü gölgeler içindeydi.

"Sen ne zaman geldin?" diye sordu Vaelin. Ellerini ovuşturmaya başladı. Çok üşümüştü ve bu kadar üşünebileceğini bile bilmiyordu.

"Bir süre önce." Sesi duygusuzdu.

"Mikehl'e olanları duydun mu?" Vaelin etrafta yürümeye başladı. Kaslarının ısınmasını istiyordu.

"Evet," dedi Caenis. "Nortah bir kurt, Dentos bir ayı olduğunu söyledi."

Vaelin kaşlarını çattı. Kardeşinin sesinde alay vardı. Umursamadı. Hepsi farklı tepkiler veriyordu. Mikehl'in en yakın arkadaşı Jennis'e söylediklerinde gülmeye başlamıştı. İçten ve o kadar uzun süre gülmüştü ki, sussun diye Barkus onu tokatlamak zorunda kalmıştı.

"Ayı," dedi Vaelin.

"Gerçekten mi?" Vaelin, Caenis'in hareket etmediğine emindi ama sanki kafasını sorgular gibi ona çevirdiğini hissetmişti. "Dentos onu senin bulduğunu söyledi. Zor olmalı."

Mikehl'in yoğun kanı çuvalda birikiyor, dikiş yerlerinden sızıp ellerine damlıyordu... "Geldiğimde sen çoktan burada olursun zannediyordum." Vaelin battaniyesine iyice sarındı. "Barkus'la öğleden sonra, bahçede iddiaya girmiştik. Ben hepimizden önce

geleceğini söylemiştim.”

“Gelirdim ama bir şey dikkatimi çekti. Ormanda bir gizemle karşılaştım, belki çözmemde bana yardımcı olabilirsin. Boğazına ok saplı ölü bir adam görsen ne düşünürsün? Tüylü kısmı olmayan bir ok?”

Vaelin o kadar çok titredi ki battaniyesi kayıp yere düştü. “Ormanda çok eşkıya varmış diye duydum, ona yorarım,” dedi zar zor.

“Evet. Hatta o kadar çoklar ki iki tane daha buldum. Ama onlar okla öldürülmemişlerdi. Mikehl gibi bir ayı tarafından parçalanmışa benziyorlardı, belki de aynı ayıdır.”

“B-belki de.” *Bu ne?* Vaelin elini kaldırıp titreyen parmaklarına baktı. *Bu soğuktan değil. Bu daha ziyade…* Birden Caenis’e her şeyi anlatma, yükü omuzlarından atma isteğiyle doldu. Caenis onun arkadaşıydı, en iyi arkadaşı. Ona söylemeyecekse kime söyleyecekti? Suikastçılar onun peşindeyse, arkasını kollayacak bir arkadaşa ihtiyacı olacaktı. Onlarla beraber savaşırlardı…

Kimseye güvenme… Bu, ölümün anlamına gelebilecek bir sır. Sollis’in sözleri dilini tutmasına yardım etti. Caenis arkadaşıydı, ama ona gerçeği söyleyemezdi. Mevzu çocuklar arasında fısıltı olarak anlatılmayacak kadar derin ve büyüktü.

İradesinin kontrolünü yine eline alınca, titremesi azaldı. Gerçekten de soğuktan değildi. Ormanda geçirdiği gecenin korku ve dehşeti onun üzerinde bir iz bırakmıştı. Belki de bu iz hiç geçmeyecekti, ama onunla yüzleşecek ve onu aşacaktı. Başka şansı yoktu.

Yerden battaniyesini aldı ve yatağına geri döndü. “Urlish gerçekten de tehlikeli bir yer,” dedi. “O kıyafetleri çıkarsan iyi olur kardeşim. Yarın hasta olup antrenmana çıkmazsan Usta Sollis seni çok fena kırbaçlar.”

Caenis sessizce oturuyordu. Dudaklarının arasından hafifçe nefes verdi. Bir saniye sonra kıyafetlerini çıkarmak için ayağa kalktı ve her zamanki gibi düzenlice her şeyi katlayıp yerleştirerek yatağa girdi.

Vaelin uykunun onu alması için dua etti, rüya görmeye bile razıydı. Bu gecenin bitmesini ve ruhunu dağlayan korku ile kanı silecek şafağın sıcaklığını hissetmek istiyordu. *Savaşçı hayatı bu mu?* diye düşündü. *Gölgelerde titreyerek geçirilen bir hayat mı?*

Caenis fısıldadı ama Vaelin onu çok net duydu. “Yaşıyor olmana sevindim kardeşim. Ormandan geçebilmene sevindim.”

Yoldaşlık. Bu da savaşçı hayatının bir parçası. Hayatını, senin için öleceklerle paylaşıyorsun. Bu korkusunu ya da boğazındaki düğümü geçirmedi ama kederini biraz hafifletti. “Sen de, Caenis. Gizemi çözmeye yardım edemediğim için üzgünüm. Usta Sollis’le konuşmalısın.”

Caenis’in çıkardığı sesin bir gülüş mü yoksa iç çekiş mi olduğunu o sırada anlayamadı. Yıllar sonra o sırada bu sesin hangisi olduğunu anlamış olsaydı, hem kendini hem de diğer pek çok kişiyi çok büyük acılardan kurtarabileceğini düşünecekti. Ama o sırada bunun bir iç çekiş ve sonraki sözlerinin yalnızca bilinen bir şeyi dillendirmek olduğunu düşündü: “Gelecek günlerde eminim pek çok gizem olacak.”

* * *

Ateşi eğitim alanının ortasında yaktılar. Usta Sollis’in talimatlarını harfiyen yerine getirip ormandan kestikleri ağaçları getirip yığdılar. O gün eğitim görmeyeceklerdi ama iş o kadar zordu ki ormandan kesilen ağaçları Hane’ye götürürken Vaelin’in kolları ağrıyordu. Yine de sesini çıkartmadan saatler süren işi yaptı. Mikehl bunu hak ediyordu. Usta Hutril öğlen saatlerinde yanında yük taşımak için götürdüğü midillisiyle döndü. Usta, kapıya doğru gelirken çocuklar işlerini bırakıp üstü kumaş kaplı cesede baktılar.

Bu tekrar olacak, diye düşündü Vaelin. *Mikehl yalnızca ilkiydi. Sıradaki kim? Dentos? Caenis? Ben?*

“Ona sormalıydık,” dedi Nortah, Hutril kapıdan içeri girip gözden kaybolunca.

“Neyi?” dedi Dentos.

“Kurt mu yoksa...” Eğilerek, Barkus’un ona attığı odun parçasından son anda kurtuldu.

Akşama doğru ustalar cesedi odun yığınına yerleştirirken çocuklar da eğitim alanına çıktı. Hepsi oradaydı. Yaklaşık dört yüz öğrenci sessizce duruyordu. Sollis ve Hutril görevlerini tamamladıktan sonra Suret ileri çıktı. Kemikli, yara izi dolu elinde yanan bir meşale tutuyordu. Odun yığınının yanına geldi. Suratı her zamanki gibi ifadeden yoksundu. “Yitik kardeşimizi hayatı boyunca taşımış aracın sonuna tanık olmak için buradayız,” dedi. Uykulu sesi yine herkesin duyabileceği kadar gür çıkıyordu.

“İyilik ve cesaret örneği gösterdiği zamanlar için şükran, zayıflık gösterdiği anlar için af dilemek üzere buradayız. O bizim

kardeşimizdi ve Nişan'a hizmet ederken öldü. Bu, hepimizi bekleyen onurlu bir son. O şimdi Ayrılmışlar'ın arasında. Ruhu onlara katılacak ve İtikat'a hizmet eden bizlere yol gösterecek. Onu düşünün, kendi şükran ve aflarınızı sunun, onu hatırlayın, şimdi ve daima."

Meşaleyi odun yığınına doğru indirdi. Odun yığınlarının arasına koydukları elma ağacı çıralarını tutuşturdu. Bir süre sonra ateş büyüdü ve alevlerle beraber duman da yükselmeye başladı. Elmanın hoş kokusu, yanan etin nahoş kokusu içinde eridi.

Alevleri izlerken Vaelin, Mikehl'in iyilik ve cesaret örneği gösterdiği zamanları hatırlamaya çalıştı. Hayatı boyunca hatırlayabileceği bir asillik ya da şefkat anısı hatırlamayı umdu ama bunun yerine aklına Mikehl'in Barkus'la beraber ahırdaki yemliklerden birine karabiber koyduğu zaman geldi. Usta Rensial o yemliği yeni alınmış bir damızlığa takınca, atın sümüğü içinde debelenip ölesiye çiftelemesinden zor kurtulmuştu. Bu cesaret miydi? Ceza çok sertti, evet, ama Mikehl de Barkus da yedikleri dayağa değdiğini söylemişlerdi ve Usta Rensial'in kötü hafızası olayı bir daha hatırlamasını engellemişti.

Alevler yükselip bir zamanlar arkadaşı olan parçalanmış et ve kemikleri yutarken Vaelin şöyle düşündü: *Üzgünüm Mikehl. Benim yüzümden öldüğün için üzgünüm. Seni kurtaramadığım için üzgünüm. Eğer yapabilirsem bir gün o adamları ormana kimin gönderdiğini bulup ona bunu ödeteceğim. Şükranlarımı sunarım.*

Etrafına bakınca çoğu çocuğun akşam yemeğine gitmiş olduğunu gördü, ama kendi grubu oradaydı. Nortah bile, kederliden çok sıkılmış gibi dursa da yanındaydı. Jennis usulca ağlıyor, yaşlar suratından süzülüyordu.

Caenis elini Vaelin'in omzuna koydu. "Yemek yememiz gerek. Kardeşimiz gitti."

Vaelin başıyla onayladı. "Ahırdaki olayı düşünüyordum. Hatırlıyor musun? Yemlik."

Caenis sırıttı. "Hatırlıyorum. İlk benim aklıma gelmedi diye kıskanmıştım." Yemek salonuna gittiler. Barkus, hâlâ ağlayan Jennis'i sürükleyerek getirmişti. Diğer çocuklar arkalarında ateş yanmaya devam ederken Mikehl'le geçirdikleri zamanları düşünüp konuşuyorlardı. Sabah uyandıklarında her şeyin kaldırıldığını, geride sadece çimin üstündeki siyah izin kaldığını gördüler. Sonraki ay ve yıllarda, o iz de silinip gidecekti.

Üçüncü Bölüm

Günler geçiyor, eğitim alıyor, dövüşüyor ve öğreniyorlardı. Yaz, yerini güze bıraktı, sonra da sağanaklar ve sert rüzgârlarla kış geldi. Daha sonra kar fırtınaları geldi, ki Asrael'de Ollanasur ayında bu oldukça normaldi. Yakıldıktan sonra Mikehl'in adı nadiren anılıyordu. Onu unutmamışlardı ama onun hakkında konuşmuyorlardı da, o artık yoktu. Kışın başında yeni öğrenciler geldiğinde artık en küçük olanlar onlar değildi ve bu da en pis ayak işlerini artık onların yapmak zorunda olmadıkları anlamına geliyordu. Yeni gelenleri izlerken Vaelin kendisinin de bir zamanlar bu kadar genç ve yalnız görünüp görünmediğini düşündü. Artık bir çocuk değildi ve bunu biliyordu, artık hiçbiri çocuk değildi. Farklılardı, değişmişlerdi. Ve o diğerlerinden daha da farklıydı; o bir katildi.

Ormandaki olaydan beri rahat uyku uyuyamıyordu. Rüyalarında Mikehl'in cansız yüzü gelip ona neden onu kurtarmadığını soruyordu ve ter içinde titreyerek uyanıyordu. Gelen bazen de kurttu; ona bakıyor, burnundaki kanı yalıyordu ve gözlerinde Vaelin'in idrak edemediği bir soru saklıyordu. Suikastçıların kanlı ve parçalanmış yüzlerini bile görüyordu. Onu nefret dolu bir şekilde suçluyorlar, Vaelin de pişmanlık bildirmeyen, meydan okuyan çığlıklar içinde uyanıyordu: "Katiller! Pislikler! Umarım çürürsünüz!"

"Vaelin?" Çoğu zaman Caenis uyanıyordu. Diğerleri de uyanıyordu ama çoğu zaman Caenis'ti.

Vaelin yalan söylüyordu. Annesiyle ilgili bir rüya olduğunu söylüyor, anılarıyla cebelleşmenin suçluluk duygusunu kullanıp gerçeği gizliyordu. Yorgunluk tekrar bastırıp Vaelin uykuya dalıncaya kadar konuşuyorlardı. Caenis'in de pek çok hikâye bildiği ortaya çıkıyordu. İtikatlılar hakkındaki bütün hikâyeleri ezbere biliyordu. Kral'ın hikâyelerinin de özellikle ilgisini çektiği belliydi.

"Kral Janus büyük bir adam," diyordu sürekli. "Krallığımızı kılıç

ve İtikat'la kurdu." Vaelin'in Kral Janus'la tanıştığını anlatmasını dinlemekten hiç sıkılmıyordu. Uzun, kızıl saçlı adam Vaelin'in saçını okşamış ve, "Umarım babanın gücü sana da geçmiştir evlat," demişti gülerek. Vaelin, Kral'ı çok az hatırlıyordu. Babası onu saraya sürüklediği zaman daha sekiz yaşındaydı. Ama sarayın ihtişamını ve gelen soyluların şaşaalı kıyafetlerini hatırlıyordu. Kral Janus'un bir oğlu, bir de kızı vardı. Oğlu on yedi yaşında, sert bakışlı bir çocuktu. Kızı ise Vaelin'le aynı yaştaydı ve babasının uzun, beyaz kürkten yeleleri olan pelerinin arkasından kaşlarını çatarak Vaelin'i izlemişti. O sıralarda Kral'ın eşi yoktu, kraliçe önceki yaz ölmüştü. Kral'ın kalbinin kan ağladığını ve bir daha evlenmeyeceğini söylüyorlardı. Vaelin, annesi tarafından "prenses" olarak çağrılan bir kızın, Kral misafirlerini karşılamak üzere gezdiği sırada öne çıktığını görmüştü. Kız, onu baştan aşağı süzüp, "Ben seninle evlenmem," demişti. "Pissin." Bunu dedikten sonra babasıyla beraber çıkıp gitmişti. Vaelin'in babası gülmüştü, ki bu nadiren olan bir şeydi ve şöyle demişti: "Merak etme, evlat. Onu senin başına sarmam."

"Tipi nasıldı?" diye soruyordu Caenis hevesli bir şekilde. "Dedikleri gibi bir seksen beş boylarında mıydı?"

"Uzundu, ama ne kadar uzundu bilmiyorum. Boynunda da garip, kırmızı izler vardı, yanmış gibi."

"Yedi yaşındayken Kızıl El onu yakalamış," diye anlatmıştı Caenis hikâye anlatıcısı ses tonunu takınarak. "On gün boyunca can çekişip kan terlemiş, ki bunlar yetişkin bir adamı bile öldürür. Sonra ise ateşi dinmiş ve tekrar güçlenmiş. Neredeyse bütün ailelere ölüm saçan Kızıl El bile Janus'u alamadı. Bir çocuk olmasına rağmen iradesi kırılmamış."

Vaelin, Caenis'in, babası hakkında da pek çok hikâye bildiğini tahmin ediyordu. Nişan'da geçirdiği zamanda, Savaş Lordu'nun ününün ne kadar yaygın olduğunu görmüştü, ama babası hakkında hikâye anlatmasını hiç istememişti. Caenis, Vaelin'in babasının bir efsane olduğunu düşünüyordu; Birleştirme Savaşları boyunca Kral'ın yanı başında savaşmış bir kahraman. Vaelin için ise iki sene önce sis içinde kaybolan bir atlıydı.

"Çocukları kimler?" diye sordu Vaelin. Bir sebepten, ailesi ona hiç saray meselelerini anlatmamıştı.

"Kral'ın oğlu ve tahtın vârisi Prens Malcius'un çalışkan ve görev bilincine sahip bir genç adam olduğu söylenir, kızı Prenses Lyrna'nın ise güzellik konusunda annesini bile gölgede bırakacağı."

Kral ve ailesinden bahsederken Caenis'in gözlerindeki ışık Vaelin'i bazen rahatsız ediyordu. Düşünceli hali yalnızca o zaman dağılıyor, sanki hiçbir şey düşünmüyormuş gibi oluyordu. Vaelin, insanlar Ayrılmışlar'a şükran sundukları zaman onların suratlarında da benzer ifadeler görüyordu, sanki normal hallerini kenara bırakmışlar, geriye sadece İtikat kalmış gibi oluyordu.

* * *

Kış iyice bastırıp toprağı kar örtünce, Kır Sınavı için hazırlıklar yapılmaya başlandı. Usta Hutril ile çıktıkları yürüyüşler uzamaya, dersleri daha ayrıntılı ve zorlayıcı olmaya başladı. Usta Hutril, bütün vücutları ağrıyana kadar onları karda koşturuyordu, gevşeklik ve dikkatsizliği çok sert bir şekilde cezalandırıyordu. Çocuklar da öğrenebilecekleri her şeyi öğrenmenin elzem olduğunu biliyordu. Nişan'daki daha büyük çocukların onlara arada bir tavsiye verecekleri kadar Hane'nin bir parçası olmuşlardı ve bu tavsiyeler genellikle gelecekteki tehlikeler hakkındaydı, özellikle de Kır Sınavı hakkında: *Kaybolduğunu zannediyorduk ama ertesi yıl, donmuş cesedini buldular... Ateş dutu yiyince ciğeri ağzından çıkmış... Bir yaban kedisinin inine girince de bağırsakları elinde kendisini dışarı atmış...* Hikâyelerin abartıldığı belliydi, ama içinde gerçeklik payı da vardı: Kır Sınavı'nda her sene birileri ölürdü.

Sınav zamanı geldiğinde, buluşup birbirlerine yardım edemesinler diye bir aylık bir süreçte küçük gruplar halinde dışarı salındılar. Bu, her çocuğun kendi başına yüzleşmesi gereken bir durumdu. Önce mavnayla nehrin üst tarafına, oradan da at arabasıyla Urlish'in ötesindeki ormanlık dağ arazisine giden yoldan geçtiler. Sekiz kilometrelik aralarda Usta Hutril arabayı durdurup çocuklardan birini ormanlara götürüyor, sonra geri gelip dizginleri tekrar eline alıyordu. Vaelin'in sırası gelince, Usta Hutril onu küçük bir akıntının yanından geçirip bir suyoluna götürdü.

"Çakmaktaşın yanında mı?"

"Evet Usta."

"Sicim, yeni yay kirişi, fazla battaniye?"

"Evet Usta."

Hutril başını salladı. Konuşunca, soğuk havada nefesi buhara döndü. "Suret, sana iletmem için bir mesaj verdi," dedi bir süre duraksadıktan sonra. Vaelin, Hutril'in konuşurken gözlerine bakmamasını garipsedi. "Hane'nin duvarları dışına çıktığında

birileri peşine düşeceği için, benimle dönebileceğini ve yine de sınavı geçmiş sayılacağını söyledi."

Vaelin ne diyeceğini bilemedi. Suret'in teklifi onu çok şaşırtmıştı, çünkü ormanda yaşadığı o olaylardan sonra ilk defa bir Usta bunun bahsini açmıştı. Sınavlar acımasız ustalar tarafından uydurulan, rastgele uygulanan amaçsız işkenceler değildi. Sınavlar Nişan'ın bir parçasıydı. Dört yüzyıl önce Hane'nin kurucusu tarafından geliştirilmişlerdi ve o zamandan bu yana değişmemişlerdi. Sadece bir miras değil, İtikat'ın temellerinden biriydi. Sınava girmeyip Nişan'da olmaya devam etmek hem sahtekârlık, hem arkadaşlarına saygısızlık, hem de değerlere hakaret içeren bir davranış olurdu. Düşününce aklına başka bir şey daha geldi: *Ya bu da başka bir sınavsa? Ya Suret, kardeşlerimin kaçınamayacağı bir beladan benim kaçınıp kaçınmayacağımı görmek istiyorsa?* Ama Usta Hutril'in etrafı temkinli bir şekilde gözetmesine bakınca teklifin gerçek olduğunu anladı. Usta Hutril etrafı kolaçan ediyordu, evet, ama gözlerini kaçırmasının bir sebebi de teklifin utanç verici olduğunu düşünmesiydi.

"Suret'in dediğine karşı gelmek istemem, Usta," dedi. "Ama kışın suikastçıların buraya gelmeye cesaret edeceğini sanmam."

Hutril başını salladı ve verdiği nefes rahatladığını gösteriyordu. Yüzünde nadir görünen hafif bir gülümsemeyle, "Çok uzağa gitme, tepelerin sesini dinle ve en yeni izleri takip et," dedi. Bunları söyledikten sonra yayını omzuna takıp arabaya dönmek üzere yola koyuldu.

Vaelin, Usta Hutril'in gidişini izledi. Sabah doyurucu bir kahvaltı etmelerine rağmen acıkmıştı. Hane'den ayrılmadan ekmek çalmış olması iyiydi.

Hutril'in derslerini hatırlayıp hemen bir sığınak yapmaya başladı. İki büyük kaya arasında kuytu bir yer buldu, kayaları duvar olarak kullanmaya karar verdi ve çatı yapmak için odun toplamaya gitti. Etrafta birkaç dal vardı ama yetmeyeceği için etraftaki ağaçlardan kendisine yetecek kadar dal kesmesi gerekti. Bir tarafa kar yığarak, öğretildiği gibi duvar inşa etti. İşi bitince kendini ekmekle ödüllendirdi. Aç olmasına rağmen büyük değil küçük ısırıklar aldı ve yutmadan önce iyice çiğnedi.

Ateş yakması gerekiyordu. Sığınağın girişinin yan tarafına küçük taşlardan bir çember oluşturdu, ortasındaki karı temizledi ve içini, üstündeki karları temizlediği dallarla doldurdu. Çakmaktaşını kullanarak kıvılcım çıkardı ve bir süre sonra, oldukça canlı bir

ateşte ellerini ısıtıyordu. *Yemek, sığınak ve ısı,* diyordu hep Usta Hutril onlara. *İnsanı hayatta tutan şeyler bunlardır, gerisi lükstür.*

Sığınıktaki ilk gece, uğuldayan rüzgâr ve yakıcı soğuk yüzünden rahatsız geçti. Girişe örttüğü battaniye çok bir işe yaramamıştı. Ertesi gün daha iyi bir koruma yapmaya karar verdi ve geceyi rüzgârı dinleyip ses duymaya çalışarak geçirdi. Rüzgârın Öte'ye gittiği, Ayrılmışlar'ın rüzgârları İtikatlılara mesaj göndermek için kullandıkları söylenirdi. Bazı İtikatlılar saatlerce dağ eteklerinde durur, rüzgârları dinleyerek ölen sevdiklerinden içlerini rahatlatacak bir şey ya da nasihat duymayı beklerdi. Vaelin daha önce hiç rüzgârda ses duymamıştı ve ses duymuş olsaydı bunun kimin tarafından gönderilmiş olabileceğini düşündü. Belki de annesi gönderirdi, ama Nişan'daki ilk gecesi dışında ondan bir haber alamamıştı. Mikehl de olabilirdi. Belki de suikastçılar rüzgâra nefretlerini akıtırdı. Ama bu gece ses yoktu ve kesintili, soğuk bir uykuya daldı.

Ertesi gün sığınak girişine bir kapı yapmak için ince dallar toplamaya başladı. İş uzun ve yorucuydu ve zaten uyuşmuş parmakları ağrımaya başladı. Günün geri kalanını avlanarak geçirdi. Yayına ok takılı halde karda iz aradı. Gece, suya bir geyiğin gelmiş olduğunu tahmin etti, ama izler çok belirsizdi. Keçilerin izi vardı ve izler tazeydi ama tepeye doğruydu ve takip etse gece bastırmadan dönmesi mümkün olmayacaktı. Sonunda çok yakına konma hatasına düşen birkaç karga avladı ve karda macera aramaya karar veren tavşanlar olursa diye birkaç tuzak kurdu.

Kargaların tüylerini daha sonra ateş yakarken yardımcı olsun diye ayırdı, kuşları dala geçirdi ve ateşte kızarttı. Etin kuru ve sert oluşu, karganın neden sarayların vazgeçilmez yemeği olmadığını anlamasını sağladı. Gece geldiğinde yapacak çok bir işi yoktu. Ateşi sönene kadar başında durdu, sonra da sığınağına girdi. Yaptığı kapı, battaniyeden daha çok işe yarıyordu ama soğuk yine de kemiklerine kadar işledi. Karnı gurulduyordu ama rüzgârın uğultusu daha yüksek çıkıyordu ve hâlâ ses duymuyordu.

Sabah şansı yaver gitti ve bir tavşan yakaladı. Hayvan deliğine girmeye çalışırken onu okla avlıyor olmaktan gurur duydu. Derisini yüzdü ve içini temizlemesi bir saatini aldı. Ateşte pişirirken, kızaran yağa aç gözlerle bakıyordu. Karnından gelen gurultuları dinlerken, *bunun adı Açlık Sınavı olmalı,* diye düşündü. Etin yarısını yedi ve diğer yarısını, iyi bir saklama yeri olduğunu düşündüğü bir ağaç kovuğuna koydu. Yerden yüksekteydi ve ulaşmak için tırmanmak

gerekiyordu, ama bir ayının ağırlığını taşıyamayacak kadar da kalın olmayan bir ağaçtı. Bütün eti midesine indirmemek, verirken zorlandığı bir karardı, ama bunu yaptığı takdirde ertesi gün aç kalma ihtimalini sıfıra indirdiğini biliyordu.

Günün geri kalanını avlanarak geçirdi ama eli boş döndü. Kurduğu tuzakların boş olması sinirlerini bozuyordu ve karın altını kazarak kök bulmayı kabullenmek durumunda kaldı. Bulduğu kökler karın doyurucu değildi ve yenilebilir hale gelene dek çok kaynatması gerekmişti, ama açlığını bastırmayı başarmıştı. Ama yallin kökü bulduğu için şanslıydı. Yenilebilir olmasa da, yaydığı kötü kokulu salgı; sığınağını ve yemek deposunu kurt ya da ayılardan uzak tutmaya yarayacaktı.

Şansının yaver gitmediği başka bir avdan dönerken hafif hafif kar yağmaya başladı ve kısa bir süre sonra rüzgâr kar tanelerini kırbaçlaya kırbaçlaya bir kar fırtınası başlattı. Kar çok yoğunlaşıp görüşünü kısıtlamadan sığınağına dönmeyi başardı. Dallardan oluşan kapısını tamamen kapattı ve buz kesmiş ellerini, atkı olarak kullanmaya karar verdiği tavşan kürküne sokup ısıttı. Bir kar fırtınasının ortasında ateş yakamazdı. Oturup fırtınanın geçmesini bekleyecekti. Titriyordu ve vücuduna yayılmaya başlayan hissizliği durdurmak için ellerini kürke iyice soktu.

Rüzgârın sesi çok yüksekti, uluyordu ve Öte'de ses bırakıyordu... *O neydi?* Doğruldu, nefesini tuttu ve kulak kesildi. Bir ses, rüzgârda bir ses vardı. Cılız, ağlamaklı bir ses. Sessizce sesi tekrar duymayı bekledi. Rüzgârın çığlıkları kesintisiz ve sinir bozucuydu. Tondaki her değişim, gizemli sesin başka bir çağrısını müjdeler gibiydi. Ama yavaş yavaş nefes alıp beklemesine rağmen hiçbir şey duymadı.

Kafasını sallayıp tekrar uzandı, olduğu yerde olabildiğince bedeninin kapladığı alanı küçültmeye çalıştı, battaniyenin altına girdi ve...

"...lanet olsun sana..."

Yerinden sıçradı. Yanılmıyordu. Rüzgârda bir ses vardı. Tekrar duydu, bu sefer çabuktu ve rüzgâr yalnızca birkaç kelimenin ona ulaşmasına izin verdi. "...duyuyor musun? Seni lanetliyorum!.. hiçbir şeyden pişman olma! Ben... hiçbir şey..."

Ses cılızdı ama sesteki öfkeyi net bir şekilde hissedebiliyordu. Bu ruh boşluğun ötesinden bir nefret mesajı göndermişti. Bu mesaj ona mıydı? Soğuk korku onu koca bir yumruk gibi yakalamıştı. *Suikastçılar, Brak ve diğer ikisi.* Titremeleri arttı, ama sebebi soğuk değildi.

"...hiçbir şey!" diye kükredi ses. "Hiçbir şey... yaptığı... hiçbir şeyi! Beni duyuyor musun?"

Vaelin korkunun ne olduğunu bildiğini, ormandaki olayın onu sertleştirdiğini, bazı açılardan ona dehşete karşı bağışıklık kazandırdığını zannediyordu. Yanılmıştı. Ustalardan bazıları, korku onları ele geçirdiğinde insanların altlarına ettiğini anlatmışlardı. Şu ana kadar buna inanmamıştı.

"...Nefretimi Öte'ye taşıyacağım. Hayatımı lanetlediysen, ölümümü binlerce kez lanetlersin..."

Vaelin'in titremesi bir anlığına durdu. *Ölüm mü? Hangi Ayrılmış ruh ölmekten bahseder ki?* Birden aklına gelen düşünceyle utandı ve kimsenin orada olmadığına sevindi: *Ben burada korkak gibi sinmişken fırtınada biri var.*

Dışarı, kar kazıyarak çıkmak zorunda kaldı. Kar fırtınası, kapısının önünde bir metrelik bir yığın oluşturmuştu. Birkaç dakika uğraştıktan sonra fırtınanın öfkesine doğru çıktı. Rüzgâr, pelerinini sanki kâğıttan yapılmış gibi kesiyordu. Kar, tırnakmış gibi suratını tırmalıyordu. Hiçbir şey göremiyordu.

"Hey!" diye seslendi. Kelimelerin ağzından çıkar çıkmaz fırtınada kaybolduğunu hissetti. Ciğerlerine hava çekti, biraz kar yuttu ve, "HEY! KİM VAR ORADA?" diye bağırdı.

Kar fırtınasında bir şekil oluştu, beyaz duvarda belirsiz bir şekil... Ama bir şeye benzetemeden yok oldu. Bir nefes daha alıp şekli gördüğünü düşündüğü yere doğru büyük çabalarla ilerlemeye başladı. Dondurucu kara saplanmış bacaklarını zar zor kaldırıyordu. Sonunda birbirine sokulmuş, kısmen kar tarafından üstü örtülmüş, biri büyük biri küçük iki şekil buldu.

"Ayağa kalk!" diye bağırdı Vaelin en büyük şekli dürterek. İnledi, yuvarlanarak döndü, kar kaplı yüzünden karlar döküldü ve buz maskesinin ardından iki soluk göz ona baktı. Vaelin bir adım geriledi. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir bakış görmemişti. Usta Sollis'in bakışı bile böyle bir ruhu delemezdi. Farkında bile olmadan eli urbasının arkasındaki bıçağa gitti. "Burada kalırsan birkaç dakika içinde donarak ölürsün," diye bağırdı. "Sığınağım var." Geldiği yöne doğru elini salladı. "Yürüyebilir misin?"

Donmuş suratı hareketsizdi ve gözleri bakmaya devam etti. *Şansım hâlâ yaver gidiyor,* diye düşündü Vaelin. *Sadece ben bir kar fırtınasının ortasında deli bir adam bulabilirim.*

"Yürüyebilirim." Adamın sesi kükreme gibiydi. Kafasını yanındaki küçük şekle doğru çevirdi. "Ama o yürüyemez, yardımın

gerekli.”

Vaelin küçük şekle doğru eğildi, onu ayağa kaldırdı ve acıyla nefes aldı. Figürü iyice doğrultunca düşen kukuletanın altından solgun, küçücük suratı ve kumral, keçeleşmiş saçı göründü. Kız bir an ayakta durduktan sonra tekrar Vaelin’in üzerine yığıldı.

“Dur,” dedi adam ve kızın kollarından birini alıp kendi omzuna koydu. Vaelin de diğer koluna girdi ve beraberce sığınağa doğru yola çıktılar. Çok uzun sürüyor gibiydi; fırtına inanılmaz bir şekilde şiddetleniyordu ve Vaelin bir an bile dursalar öleceklerini biliyordu. Sığınağa ulaşınca yeniden oluşmuş kar yığınını bir kenara itti ve kızı içeri soktuktan sonra adama da girmesi için işaret yaptı. Adam kafasını iki yana salladı. “Önce sen, evlat.”

Adamın sesi sertti ve Vaelin onunla tartışmanın hem anlamsız, hem de ölümcül olabileceğini düşündü. Sığınağa girdi ve kızı daha da içeri itti. Adam da arkasından girdi, içeride çok az yer kalmış ve kapı, sığınağın girişine sıkışmıştı.

Beraber yatıyorlar, birbirine karışmış nefesleri sığınağın içinde bulutlar oluşturuyordu. Karda cebelleşmiş olmaktan dolayı Vaelin’in ciğerleri yanıyordu ve ellerinin üşümesine engel olamıyordu. Ellerini urbasının içine sokup soğuk ısırmasından kurtarmayı umdu. Bastıran yorgunluğa direnemiyordu. Bilinci gidiyor, gözleri kararıyordu. Yanındaki adama son kez göz ucuyla bir baktı. Adam kapıdaki boşluktan dışarıdaki fırtınayı izliyordu. Yorgunluk bedenini ve aklını tamamen ele geçirmeden, Vaelin adamın, “Biraz daha. Birazcık daha,” diye mırıldandığını duydu.

* * *

Çatıdan doğrudan gözüne vuran güneş Vaelin’i uyandırdı. Başı çatlıyordu. Hemen yanında kız yatıyordu. Gece boyunca uykusunda dönmüş olmalıydı çünkü botlarından biri Vaelin’in bacağında hafif bir yara izi bırakmıştı. Adam sığınakta yoktu ve dışarıdan içeri doğru, güçlü, iştah açan bir koku geliyordu. Vaelin dışarı çıkmaya karar verdi.

Dışarı çıkınca, adamı kamp ateşinde demir bir tavayla yulaflı kek yaparken gördü. Koku, midesindeki açlık naralarını arttırıyordu. Buz maskesi artık olmadığından Vaelin adamın suratını net bir şekilde görebiliyordu. Yüzü ince ve kırışıklarla doluydu. Fırtınada gözünü bürüyen öfkeden eser kalmamıştı ve onun yerine Vaelin’i kaygılandıran, arkadaş canlısı bir ifade gelmişti. Adamın

otuzlu yaşlarının ortalarında olduğunu düşündü ama kesin bir şey söylemek zordu çünkü yüzündeki derinlik ve bakışlarındaki yoğunluk, daha görmüş geçirmiş birisine ait gibiydi. Vaelin uzak durmayı tercih etti, zira çok yaklaşırsa keklere saldırmaktan korkuyordu.

"Eşyalarımızı almak için gittim," dedi adam ve yanındaki üstü kar kaplı iki bohçayı işaret etti. "Geçen gece birkaç kilometre geride bırakmak zorunda kalmıştık. Ağır yük." Tavayı ateşten aldı ve Vaelin'e uzattı.

Vaelin, ağzından salyalar akmasına rağmen başını iki yana salladı. "Alamam."

"Nişan'dansın demek, ha?"

Vaelin başıyla onayladı. Bir an Hane burnunda tüttü.

"Başka hangi sebepten bir çocuk burada kalsın ki?" Üzgünce başını salladı. "Gerçi sen olmasaydın ben ve Sella şimdi kara gömülü olurduk." Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Teşekkürler, genç efendi."

Vaelin adamın elini sıkınca avucundaki nasırı hissetti. Savaşçı mı? Adamı yukarıdan aşağıya süzdükten sonra bu düşüncesinden vazgeçti. Her ustanın alametifarikası olan ve onları ayrı kılan bir yürüyüş ve konuşma tarzı vardı. Bu adam farklıydı. Gereken güce sahipti, ama tipe değil.

"Erlin Ilnis," dedi adam.

"Vaelin Al Sorna."

Adam bir kaşını havaya kaldırdı. "Savaş Lordu'nun ailesinin ismi."

"Evet, duymuştum."

Erlin Ilnis başını sallayıp konuyu değiştirdi. "Kaç günün kaldı?"

"Dört. O zamana kadar açlıktan ölmezsem tabii."

"Sınavını böldüğüm için özürlerimi kabul et. Umarım sınavı geçmene engel olmamışımdır."

"Bana yardım etmediğin sürece problem yok."

Adam yemeğini yemek için tekrar oturdu. Kekleri ince bıçağıyla kesip yavaş yavaş ağzına götürüyordu. Vaelin daha fazla dayanamadı ve ağaç deliğinden etini almaya gitti. Bir süre kar temizlemek zorunda kaldı ama kısa bir süre sonra etle birlikte kampa döndü.

"Uzun yıllardır böyle bir fırtına görmedim," dedi Erlin. Vaelin bu sırada etini kızartıyordu. "Eskiden hava bozunca bunun kötü bir şeyin habercisi olduğunu düşünürdüm. Sanki sonrasında hep savaş

çıkacak ya da veba patlak verecekmiş gibi... Ama sanırım olan tek şey, havanın bozması işte."

Vaelin kendini konuşmak zorunda hissetti. Konuşunca, karnından gelen sesleri de bastırmış oldu. "Veba mı? Kızıl El demek istiyorsun. O zamanları görmüş olamazsın, o kadar yaşlı değilsin."

Adam hafifçe gülümsedi. "Ben... çok gezdim. Veba pek çok yere, pek çok şekilde ulaşır."

"Kaç tane?" diye sordu Vaelin. "Kaç diyar gezdin?"

Erlin, kırlaşmış, kirli sakalını sıvazladı. "Gerçekten bilmiyorum. Alpir İmparatorluğu'nun şanını ve Leandren tapınaklarının kalıntılarını gördüm. Büyük Kuzey Ormanı'nın kara yollarından geçtim ve Eorhil Sillerin koca geyiği avladığı yerdeki sonsuz merdivenleri çıktım. Pek çok şehir, ada ve dağ gördüm. Ama nereye gidersem gideyim, istisnasız bir şekilde fırtınalarla karşılaştım."

"Diyar'dan değil misin?" Vaelin'in kafası karışmıştı. Adamın aksanı garipti, sesli harfleri telaffuz edişi kulağını tırmalıyordu ama yine de Asraelce konuşuyordu.

"Orada doğdum. Varinshold'un birkaç kilometre güneyinde küçük bir köy vardır, hatta o kadar küçüktür ki bir adı bile yoktur. Oradan geliyorum."

"Neden oradan ayrıldın? Neden o kadar yer gezdin?"

Adam omzunu silkti. "Çok boş zamanım vardı ve aklıma yapacak başka bir şey gelmedi."

"Neden o kadar kızgındın?"

Erlin sert bir şekilde ona döndü. "Ne?"

"Seni duydum. Önce rüzgârda bir ses, Ayrılmışlar konuşuyor sandım. Kızgındın, bunu duydum. Seni bu sayede buldum."

Erlin o kadar üzgün bir ifade takındı ki, neredeyse korkutucuydu. Bunu gören Vaelin bir kez daha bir deliyi kurtarmış olabileceğini düşünmeye başladı.

"İnsan ölümle karşı karşıya geldiğinde aptalca şeyler söyler," dedi Erlin. "Seni tam bir kardeş yaptıklarında, eminim bir sürü adamın ölürken saçma sapan şeyler söylediğini duyacaksın."

Kız sığınaktan çıktı ve gün ışığı gözlerini kamaştırdı. Omzunda bir fular asılıydı. Onu ilk defa net bir şekilde gören Vaelin, bakışlarını ondan ayırmakta zorlandı. Pürüzsüz, yuvarlak yüzünü açık kumral bukleler çevreliyordu. Ondan birkaç yaş büyük olmalıydı ve dört beş santim daha uzundu. Vaelin uzun zamandır hiç kız görmemişti ve nasıl davranması gerektiğini şaşırdı.

"Sella," diye selam verdi Erlin kıza. "Karnın acıktıysa, bohçamda

daha kek var.”

Kız gülümsedi ve Vaelin’e çekingen bir şekilde baktı.

“Bu Vaelin Al Sorna,” dedi Erlin. “Altıncı Nişan’dan bir kardeş adayı. Ona teşekkür borçluyuz.”

Kız başarılı bir şekilde gizlese de, Erlin Nişan dediğinde Vaelin kızın gerildiğini gördü. Kız, Vaelin’e döndü ve suratında boş bir gülümsemeyle bir dizi akıcı el hareketi yaptı. *Dilsiz,* dedi Vaelin içinden.

“Burada böyle cesur bir insan bulduğumuz için şanslı olduğumuzu söyledi,” dedi Erlin.

Kız aslında şöyle demişti: *Ona teşekkür ettiğimi söyle ve gidelim.* Vaelin, işaret dilini bildiğini söylemezse daha iyi olacağını düşündü. “Rica ederim,” dedi. Kız başını hafifçe eğdi ve bohçaların yanına gitti.

Vaelin pis elleriyle yemeğini yemeye başladı. Usta Hutril onu bu halde görseydi dehşete düşerdi, ama Vaelin’in umurunda değildi. O yemek yerken Erlin ve Sella işaret diliyle konuşuyorlardı. Oluşturdukları şekiller uzun süredir bu dili bildiklerini gösteriyordu, zira oldukça akıcı iletişim kuruyorlardı. Vaelin, Usta Smentil’le konuşmaya çalışırkenki beceriksizliğini düşünüp utandı. Ama iletişimlerinin akıcılığına rağmen Vaelin kızın ellerinin daha keskin ve gergin, Erlin’in ise daha sakin ve ölçülü hareketler yaptığını fark etti.

Kim olduğumuzu biliyor mu? diye sordu kız.

Hayır, diye cevap verdi Erlin. *O bir çocuk. Cesur ve zeki, ama bir çocuk. Onlara dövüşmeyi öğretiyorlar. Nişan onlara diğer İtikatları anlatmıyor.*

Kız, Vaelin’e doğru kısa ve çekingen bir bakış attı. Vaelin gülümsedi ve parmaklarındaki yağı yalamaya devam etti.

Öğrenirse bizi öldürür mü? diye sordu kız.

Unutma, o bizi kurtardı. Erlin durdu ve Vaelin, Erlin’in kendisine bakmamaya çalıştığını sezinledi. *Ve o farklı,* dedi elleri. *Altıncı Nişan’ın diğer kardeşleri onun gibi değil.*

Nasıl farklı?

Onda daha çok his var. Sen de hissetmiyor musun?

Kız başını iki yana salladı. *Sadece tehlike hissediyorum, günlerdir bunu hissediyorum.* Bir an durdu ve kaşlarını çattı. *Savaş Lordu’nun soyadına sahip.*

Evet, sanırım oğlu. Karısı ölünce oğlunu Nişan’a verdiğini duymuştum.

Kızın elleri hızlı, ısrarcı bir hal aldı. *Artık gitmeliyiz.*

Erlin, Vaelin'e doğru bakıp yalandan güldü. *Sakin olmazsan bizden şüphelenecek.*

Vaelin kalktı ve elini yıkamak için su kenarına gitti. *Firariler,* dedi içinden. *Ama neyden kaçıyorlar? Ve şu diğer İtikatlar meselesi de neyin nesi?* Bir kez daha ustalardan birinin burada olup ona yol göstermesini diledi. Sollis ya da Hutril ne yapılacağını bilirdi. *Onları bir şekilde burada tutmaya çalışsam mı,* diye düşündü. Onları zorla bağlayabilirdi, ama bunu yapıp yapamayacağından emin olamadı. Kız bir şey yapamazdı ama Erlin yetişkin ve güçlü bir adamdı. Ve savaşçı olduğunu düşünmese de dövüşmeyi biliyor olabileceğini düşündü. Yapabileceği tek şey onları izlemeye devam edip daha fazla şey öğrenmeye çalışmaktı.

Tamamen şans eseriydi. Rüzgâr yön değiştirdi ve cılız olsa da iyi bildiği kokuyu aldı: at teri. *Kokusunu alabiliyorsam yakınlarda olmalı. Birden fazla. Güneyden geliyor.*

Çabucak ilerleyip güneydeki tepeleri tarayabileceği bir yere geçti. Onları görmesi uzun sürmedi: güneydoğudan, yaklaşık bir kilometre öteden atlılar geliyordu. Beş ya da altı atlı ve üç tane de av köpeği. Durmuşlardı. Uzaktan ne yaptıklarını görmek mümkün değildi ama Vaelin, köpeklerin kokuyu almaları için beklediklerini düşündü.

Kampa döndüğünde kızın elindeki sopayla ateşle oynadığını ve Erlin'in çantasındaki kayışlardan birini bağlamakla meşgul olduğunu gördü.

"Bir süre sonra yola çıkacağız," dedi Erlin. "Sana yeterince bela olduk."

"Kuzeye mi?" diye sordu Vaelin.

"Evet, Renfael kıyısına. Sella'nın ailesi orada yaşıyor."

"Sen ailesinden değil misin?"

"Sadece ona seyahatte eşlik eden bir arkadaşıyım."

Vaelin sığınağa gidip yayını ve sadağını aldı. Yayını ve sadağını omzuna taktığını gören kızın gerildiğini hissetti. "Avlanmam gerek."

"Tabii. Keşke yemeğimizin bir kısmını sana verebilseydik."

"Sınav sırasında başkalarından yardım görmeme izin yok. Ayrıca sizin de zaten fazla yemeğiniz yok."

Kızın elleri, sinir olmuş bir şekilde hareket etti: *Doğru.*

"Eh, artık biz gidelim," dedi Erlin ve elini uzattı. "Tekrar teşekkürler, genç efendi. İnsan senin gibi bonkör ruhlu biriyle her gün tanışmıyor. İnan bana, biliyorum..."

Vaelin elleriyle, onlarla kıyaslandığında beceriksizce hareketler yaptı, ama anlam açıktı: *Güneyden atlılar geliyor. Ve köpekler. Neden?*

Sella eliyle ağzını kapattı ve zaten soluk olan yüzü korkudan bembeyaz oldu. Erlin, elini kemerindeki ucu kıvrık bıçağa doğru götürdü.

"Bunu yapma," diye uyardı Vaelin. "Yalnızca neden kaçtığınızı ve peşinizden kimin geldiğini söyle."

Erlin ve kız birbirlerine ne yapacaklarını bilmez şekilde baktı. Kız iletişim kurmamak için kendini zor tutuyor, elleri huzursuzluktan kımıldıyordu. Erlin kızın elini tuttu, ama Vaelin adamın kızı sakinleştirmeye mi yoksa susturmaya mı çalıştığını anlayamadı.

"Demek size işaret dilini öğretiyorlar," dedi ruhsuz bir şekilde.

"Bize pek çok şey öğretiyorlar."

"Peki İnkârcıları öğrettiler mi?"

Vaelin kaşlarını çattı ve babasının yaptığı nadir açıklamalardan biri geldi aklına. Şehir kapısını ilk defa görmüştü ve duvardan sallanan kafeslerde çürüyen cesetler vardı. "İnkârcılar, kâfir ve sapkın kimselerdir. İtikat gerçekliğini inkâr ederler."

"Ve İnkârcılara ne yaptıklarını biliyor musun Vaelin?"

"Asılıp, şehir duvarlarından sarkan kafeslere sokulurlar."

"Hâlâ canlıyken duvarlara asılır ve açlıktan ölmeye terk edilirler. Çığlıkları geçenleri rahatsız etmesin diye dilleri kesilir. Bu, yalnızca farklı bir İtikat'a bağlılar diye yapılır."

"Farklı İtikat diye bir şey yok."

"Evet, var Vaelin!" Erlin hiddetlenmişti. "Bütün dünyayı gezdiğimi söyledim. Sayısız İtikat ve sayısız tanrı var. İlahiyi şereflendirmenin gökteki yıldızlardan fazla şekli var."

Vaelin başını iki yana salladı, bu tartışmayı yersiz buluyordu. "Ne yani, siz İnkârcı mısınız?"

"Hayır, ben seninle aynı İtikat'a mensubum." Alaycı bir şekilde güldü. "Sonuçta çok seçeneğim yok. Ama Sella farklı. İnancı farklı, ama senin ve benimki kadar gerçek. Ama peşimizdeki adamlar onu yakalarsa, ona işkence edip öldürecekler. Sence bu doğru bir şey mi? Sence bütün İnkârcılar bunu mu hak ediyor?"

Vaelin Sella'yı süzdü. Suratından, korktuğu belliydi. Dudakları titriyordu ama gözlerinde korkudan eser yoktu. Gözünü kırpmadan Vaelin'in gözlerine bakıyordu. Aklına Sollis'in ilk kılıç dersi geldi. "Beni kandıramazsın," dedi kıza.

Kız derin bir nefes aldı ve ellerini nazikçe Erlin'inkilerden çekti.

Seni kandırmaya çalışmıyorum. Bir şey arıyorum.

"Neymiş o?"

Daha önce görmediğim bir şey. Erlin'e döndü. *Bize yardım edecek.*

Vaelin ağzını açtı ama diyecekleri daha ağzından çıkmadan yok oldu. Kız haklıydı: onlara yardım edecekti. Karar çok basitti. Doğru olan buydu, bunu biliyordu. Onlara yardım edecekti çünkü Erlin dürüst ve cesur, Sella güzeldi, ayrıca Sella onda bir şey görmüştü. Onlara yardım edecekti çünkü ölmeyi hak etmediklerini biliyordu.

Sığınağa gitti ve yallin köküyle döndü. "Alın." Erlin'e doğru fırlattı. "İkiye bölün ve özsuyunu el ve ayaklarınıza sürün. Kimin kokusunu takip ediyorlar?"

Erlin kökü hoşnutsuzca kokladı. "Bu ne?"

"Kokunuzu örtecek. Hanginizi takip ediyorlar?"

Sella göğsüne vurdu. Vaelin boynundaki ipek fuları gördü. Eliyle ona işaret etti ve kendisine vermesini söyledi.

Ama bu annemin, diye itiraz etti.

"O zaman eminim bunun hayatını kurtarmasına sevinecektir."

Bir an tereddüt ettikten sonra fuları ona verdi. Vaelin fuları bileğine bağladı.

"Bu iğrenç," diye yakındı Erlin. Yallin kökünü üstüne sürerken suratını ekşitmişti.

"Köpekler de öyle düşünüyor."

Sella da kökün özsuyunu süründükten sonra Vaelin onları ormanın en sık ağaçlıklı bölgesine götürdü. Kamptan yaklaşık yüz seksen metre uzakta içine iki insanın girebileceği bir oyuk vardı, ama uzman birisinin gözünden kaçmazdı. Vaelin, onları takip edenlerin buraya çok yaklaşmayacağını umdu. Oyuğa girdiklerinde yallin kökünü Sella'dan aldı ve zemine de sürdü.

"Burada kalın ve sessiz olun. Köpeklerin sesini duyarsanız kaçmaya çalışmayın. Bir saat içinde dönmezsem iki gün boyunca güneye doğru gidin ve sonra batıya dönün. Kıyıyı takip edip kuzeye gidin, kasabalardan uzak durun."

Ayrılacakken Sella ona doğru uzandı, ama dokunmaktan çekiniyor gibiydi. Yine göz göze geldiler. Sella'nın gözlerinde bu sefer yalnızca minnettarlık vardı. Vaelin hafifçe gülümsedi ve avcılara doğru depar atmaya başladı. Bu kadar efor sarf ettiği için uzuvları ağrıyordu. Acıyı aklından uzaklaştırdı ve koşmaya devam etti. Bileğindeki fular, rüzgârda dalgalanıyordu.

Beş dakika boyunca koştuktan sonra köpeklerin sesini duydu. Şimdilik uzaktan gelen çığlıkları, yakınlaştıkça vahşi havlamalara

dönüyordu. Vaelin devrilmiş bir huş ağacının arkasında savunulabilir bir yer buldu ve çabucak fuları bileğinden çıkarıp görünmeyecek şekilde boynuna bağladı. Elinde yay, ok atmaya hazır şekilde bekledi. Havayı yavaşça içine çekiyor, uzuvlarının titremesini kontrol etmeye çalışıyordu.

Köpekler, onu beklediğinden daha çabuk buldular. Yaklaşık yirmi metre ötedeki çalılıklara gelmişler, bir yandan hırıldıyor, bir yandan da üstlerindeki karı silkeleyip sarı dişlerini gösteriyorlardı. Vaelin onları görünce bir an çok şaşırdı, daha önce görmediği türden köpeklerdi. Daha büyük, daha hızlı ve gördüğü bütün av köpeklerinden daha kaslılardı. Nişan'ın kulübelerindeki Renfael köpekleriyle bunları karşılaştırdığında Hane'dekiler evcil hayvana benziyorlardı. En kötüsü de gözleriydi: Parlak sarı gözleri nefret doluydu ve yaklaştıkça gözleri daha da parlıyor, hırıltıları çoğalıyordu.

İlk okuyla bir tanesini boğazından vurdu ve köpek cıyaklayarak karda sendeledi ve düştü. İkinci okunu çıkaracakken köpeklerden biri üstüne gelmişti bile. Vaelin'in üzerine atladı. Pençeleriyle göğsünü tırmalayacak, sivri dişlerini boynuna geçirecekti. Sıçramanın kuvvetiyle yuvarlanan Vaelin yayın elinden kaymasına izin verdi ve sağ eliyle, belinden bıçağını çıkardı. Sırtı yere gelip köpek de üzerine çullandığı sırada bıçağı göğsüne soktu. Kaburga ve kıkırdakları delip geçen bıçak, köpeğin kalbine saplandı, ağzından Vaelin'in üzerine koyu renkte kan püskürdü. Bulantıyla baş etmeye çalışan Vaelin botlarını titreyen cesede dayadı ve üstünden itti. Bıçağını üçüncü köpeğe doğrulttu ve kendini saldırıya hazırladı.

Ama saldırı olmadı.

Köpek oturdu, başını eğdi ve gözlerini başka tarafa çevirdi. İnledi, ayağa kalktı ve sonra gelip daha yakınına oturdu. Vaelin'e garip ve korku dolu ama aynı zamanda beklenti içindeymiş gibi bakıyordu.

"Zengin biri olsan iyi olur, evlat," diye oldukça sinirli ve hırçın bir tonda ses geldi. "Bana üç köpek borçlusun."

Vaelin elinde bıçakla sesin geldiği yöne döndü. Ona doğru tıknaz, pejmürde kılıklı bir adam yaklaşıyordu. Köpeklerin arkasından koştuğu için nefes nefese kalmıştı. Sırtında Asrael yapımı bir kılıç vardı ve koyu lacivert bir pelerin giyiyordu.

"İki köpek," dedi Vaelin.

Adam Vaelin'e ters bir bakış atıp yere tükürdü. Rahat hareketlerle sırtına uzanıp kılıcını çıkardı. "Bunlar Volar'dan gelme

köle-tazılardır seni küçük bok. Üçüncüsü artık bir işime yaramaz." Ona doğru, Vaelin'e yabancı gelmeyen adımlarla yaklaşıyordu. Kılıcı, ucu yere gelecek şekilde tutuyordu ve kolu hafifçe bükülüydü.

Köpek hırladı. Vaelin tekrar üzerine gelmesini beklediği köpeğe baktı. Ama köpek sarı, nefret dolu gözlerini kılıçlı adama sabitlemişti ve hırladıkça dudakları titriyor, dişleri gözüküyordu.

"Bak!" diye bağırdı adam Vaelin'e. "Yaptığını gördün mü? Bu piçleri o bok deliğinde eğitmek dört yıl sürüyor."

Vaelin o zaman anladı. Bunu adam görünür görünmez anlamalıydı. Yavaşça sol elini kaldırdı, boş olduğunu gösterdi ve sonra elini boynuna götürüp madalyonunu adamın görmesi için kaldırdı. "Özür dilerim, kardeşim."

Adamın suratında bir an ne yapacağını bilemez bir ifade gördü. Vaelin adamın madalyonu görünce şaşırmadığını, sadece Nişan'dan olmasını bilmesine rağmen onu öldürmeye izni olup olmadığını düşündüğünü fark etti. Neyse ki karar onun yerine verildi.

"Kılıcını kınına sok, Makril," dedi biri keskin bir şekilde. Vaelin ağaçların arasından bir atlının geldiğini gördü. Atın üstündeki keskin yüz hatlarına sahip olan adam yaklaşıyordu ve Vaelin'e samimi bir şekilde başıyla selam verdi. Uzun bacaklı, kırma ve hücumdan ziyade dayanıklılığıyla ünlenen bu at, güneyden gelme Asraelli gri bir avcı atıydı. Adam Vaelin'den birkaç metre uzakta atını durdurdu ve Vaelin'e içten, iyi niyetli bir şekilde baktı. Vaelin, adamın pelerininin siyah olduğunu gördü: Dördüncü Nişan.

"İyi günler, küçük kardeşim," diye selamladı onu keskin yüz hatları olan adam.

Vaelin de başıyla selam verip bıçağını yerine koydu. "Size de, Usta."

"Usta mı?" Hafifçe gülümsedi. "Sanmam." Ona hırlamayan, hayattaki köpeğe baktı. "Korkarım sana istemeyebileceğin bir yol arkadaşı vermiş olabiliriz, küçük kardeşim."

"Yol arkadaşı mı?"

"Volarlı köle-tazılar sıradışı bir türdür. Zaman zaman inanılmaz derecede saldırgan olsalar da çok katı bir hiyerarşi anlayışları vardır. Bu hayvanın sürü liderini ve o ölünce yerine geçecek olanı öldürdün. Şimdi seni sürü lideri olarak görüyor. Sana meydan okuyamayacak kadar genç, bu yüzden de sana sadakat gösterecek, şimdilik."

Vaelin köpeğe baktı. Hırlayan, ağzından salyalar akan bu kas

yığınının burnu yara doluydu ve derisi de pislik ve bok içindeydi. “İstemiyorum,” dedi.

“İş işten geçti bebe,” dedi Makril.

“Hadi çok konuşma Makril ya,” dedi keskin yüz hatları olan adam. “Birkaç köpekten oldun, yenisini alırız.” Eğilip Vaelin’e elini uzattı. “Tendris Al Forne, Dördüncü Nişan’ın kardeşi ve Sapkınlıkla Mücadele Konseyi’nin hizmetkârı.”

“Vaelin Al Sorna.” Vaelin, Tendris’in elini sıktı. “Altıncı Nişan’ın kardeş adayı, daha tam kardeş sayılmam.”

“Evet. Kır Sınavı mı?”

“Evet, kardeşim.”

“Sizin Nişanın sınavlarına imrendiğimi söyleyemem.” Tendris cana yakın bir şekilde gülümsedi. “Sen kendi sınavlarını hatırlıyor musun?” diye sordu Makril’e.

“Kâbuslarımda.” Makril gözünü yere dikmiş etrafı geziyor, arada bir durup karda gözüne takılan bir izi inceliyordu. Vaelin, Usta Hutril’in de aynı şeyi yaptığını görmüştü, ama tabii çok daha ustaca. Hutril iz ararken sükûnetle hareket ederdi. Makril ise tam tersine sürekli hareketli, huzursuz ve tedirgin gibiydi.

Kardaki toynak seslerini duyan Vaelin, üç atın daha geldiğini anladı. Dördüncü Nişan’dan gelen bu üç kişi de Asraelli avcı atlarına biniyordu. Adamların bütün hayatlarını av peşinde geçirmişler gibi bir halleri vardı, hepsi sert görünümlü ve görmüş geçirmiş insanlara benziyordu. Tendris, Vaelin’i tanıtınca adamlar onu kısaca ellerini kaldırarak selamlayıp, ardından etrafı aramaya gittiler. “Buradan geçmiş olabilirler,” dedi Tendris onlara. “Köpekler sırf öğün olarak bu küçük kardeşimizin değil, başka bir şeyin de kokusunu almış olmalı.”

“Ne aradığınızı sorabilir miyim kardeşim?”

“Diyar ve İtikadımızın baş belasını, Vaelin,” diye cevap verdi Tendris üzgünce. “İtikatsızları. Ben ve beraberimdeki kardeşlerime bu görev verildi. Biz İtikat’ı yadsıyanları avlarız. Böyle insanların olması seni şaşırtabilir, ama inan bana varlar.”

“Burada hiçbir şey yok,” dedi Makril. “Ne iz var, ne de köpeklerin kokusunu almış olabileceği bir şey.” Gelip Vaelin’in yanında durdu. “Senin dışında, kardeşim.”

Vaelin kaşlarını çattı. “Köpekleriniz neden bana gelsinler ki?”

“Sınavın sırasında kimseyi gördün mü?” diye sordu Tendris. “Bir adam ve bir kız mesela?”

“Erlin ve Sella mı?”

Makril ve Tendris birbirlerine baktılar. “Ne zaman?” diye sordu sertçe Makril.

“İki gece önce,” Vaelin yalanı bu kadar akıcı söyleyebildiği için kendisiyle gurur duydu, bu işte gitgide daha becerikli hale geliyordu. “Kar yoğundu ve sığınağa ihtiyaçları vardı. Ben de onları benimkine davet ettim.” Tendris’e baktı. “Yanlış bir şey mi yapmışım kardeşim?”

“Nezaket ve bonkörlük asla yanlış bir şey değildir, Vaelin.” Tendris gülümsedi. Gülümsemenin içtenliği Vaelin’i rahatsız etti. “Hâlâ kampındalar mı?”

“Hayır, dün sabah gittiler. Az konuşuyorlardı, hatta kız hiç konuşmuyordu.”

Makril alaylı bir şekilde güldü. “Kız dilsiz, evlat.”

“Ama bana bunu verdi.” Vaelin Sella’nın ipek fularını çıkardı. “Teşekkür etmek amaçlı, adam öyle söyledi. Almakta bir sakınca görmedim. Isınmak için kullanılmıyor. Onları avlıyorsanız, belki de köpekleriniz bunun kokusuna gelmiştir.”

Makril yaklaştı, burun deliklerini iyice açarak fuları kokladı. Dik dik Vaelin’in gözlerinin içine bakıyordu. *Söylediğim tek bir kelimeye bile inanmıyor,* diye geçirdi içinden Vaelin.

“Adam nereye gittiklerini söyledi mi?” diye sordu Tendris.

“Kuzeye, Renfael’e. Kızın orada ailesi varmış, öyle söyledi.”

“Yalan söylemiş,” dedi Makril. “O kızın ailesi falan yok.” Köpeğin hırıldamaları artınca Makril birkaç adım geriledi. Vaelin, ne tür bir köpeğin efendisinde korku uyandıracağını düşündü.

“Vaelin, bu çok önemli,” dedi Tendris. İyice eğildi ve Vaelin’e baktı. “Kız sana dokundu mu?”

“Dokunmak mı?”

“Evet, değse bile yeterli.”

Vaelin’in aklına kızın ona doğru uzanması ama dokunmaması geldi. Gerçi içinde bir şey bulduğu zaman bakışının derinliği neredeyse kendini dokunulmuş gibi hissetmesine yol açmıştı, içine dokunulmuş gibi. “Hayır, dokunmadı.”

Tendris tekrar dik oturmaya başladı ve tatmin olmuş bir şekilde başını salladı. “O zaman gerçekten şanslısın.”

“Şanslı mı?”

“Kız İnkârcı bir cadı, evlat,” dedi Makril. Huş ağacının gövdesine oturmuş, şeker kamışı çiğniyordu. “O lanet ellerinin bir dokunuşuyla aklını çelebilir.”

“Kardeşimizin demek istediği şu,” dedi Tendris, “kızın bir gücü

var, Karanlık'tan gelen bir gücü. İtikatsız sapkınlığı bazen garip şekillerde tezahür edebiliyor."

"Bir gücü mü var?"

"Seni ayrıntılarla boğmak istemeyiz." Atının gemini çekti ve açık alana gidip iz aramaya başladı. "Dün sabah mı gittiler demiştin?"

"Evet, kardeşim." Vaelin, Makril'e bakmamaya çalışıyordu. Tıknaz adamın yargılayıcı bakışlarından rahatsız olmuştu. "Kuzeye doğru gittiler."

"Hmm." Tendris, Makril'e baktı. "Köpekler olmadan izlerini bulabilir miyiz?"

Makril omzunu silkti. "Belki. Dün geceki fırtınadan sonra biraz sıkıntı olabilir." Şeker kamışını biraz daha çiğneyip fırlattı. "Tepelerin kuzey tarafına bakarım. Sen de diğerlerini alıp batı ve doğuya baksan iyi olur. Bizi şaşırtmak için geldikleri yoldan dönmüş olabilirler." Hızlı bir şekilde koşup ağaçlıkta kaybolmadan önce Vaelin'e son kez sert, düşmanca bir bakış attı.

"Artık gitme zamanım geldi, kardeşim," dedi Tendris. "Sınavlarını geçince görüşeceğimize eminim. Kim bilir, belki grubumda cesur yürekli ve keskin gözlü bir kardeşe ihtiyacım olur."

Vaelin köpek cesetlerine ve karı lekeleyen kana baktı. *Beni öldürmüş olabilirlerdi. Bunun için yetiştiriliyorlar, sadece iz sürmek için değil. Sella ve Erlin'i bulsalardı...* "İtikat'ın bizi hangi yollara sevk edeceğini kim bilir, kardeşim," dedi Tendris'e duygusuz bir tonda. İstekli gibi görünmeyi midesi kaldırmamıştı.

"Doğru." Tendris başını salladı. "Eh, şans yanında olsun."

Vaelin planının işe yaradığına o kadar şaşırmıştı ki Tendris atıyla neredeyse görüş alanından çıkana kadar sorması gereken çok önemli soruyu unutmuştu.

"Kardeşim! Köpeği ne yapacağım?"

Tendris başını çevirip omzunun üstünden bağırdı. "Zekiysen öldür, cesursan besle." Güldü ve bir elini kaldırıp atını dörtnala sürmeye başladı. Kış güneşinin altında, atın kaldırdığı karlar bir bulut oluşturup parıldıyordu.

Vaelin köpeğe baktı. Köpek de başını kaldırıp hayranlık dolu gözlerle ona bakmaya başladı. Uzun pembe dilini, salyalar akan ağzının dışına çıkarmıştı. Burnunun üstündeki yara izleri tekrar dikkatini çekti. Hâlâ çok genç olmasına rağmen bu hayvan belli ki zor günler geçirmişti. "Çizik," dedi Vaelin. "Adını Çizik koyuyorum."

* * *

Köpek eti sert ve sinirliydi, ama Vaelin yemek seçmemeyi öğrenmişti. Vaelin en büyük köpeğin budunu kesip çıkarırken Çizik ağlamıştı. Eti kampa geri taşırken de köpek mesafesini korumuştu. Vaelin kampa gittiğinde eti dilimleyip ateşte kızarttı. Eti yiyip gerisini ağaç kovuğuna saklayana kadar köpek yanına gelmemişti. Volarlı köle-tazılar çok vahşi hayvanlar olabilirlerdi, ama belli ki yamyam değillerdi.

"Eğer köpekleri yemezsen sana yemek veremem ki," dedi Vaelin ve Çizik'in başını hafifçe okşadı. Köpek belli ki sevilmeye alışık değildi ve bu yüzden Vaelin ilk kez elini uzattığında kaçmıştı.

Kampa döneli bir saat olmuştu. Yemek pişirmiş, ateş yakmış ve sığınağındaki karı temizlemişti. Şimdi Erlin ve Sella'nın hâlâ yerlerinde olup olmadığına gidip bakma isteğine karşı koymaya çalışıyordu. Tendris gittiğinden beri bir şeylerin yanlış olduğunu, adamın Vaelin'in söylediklerine çok kolay inandığını düşünüyordu. Yanılıyor olabilirdi tabii. Tendris'i İtikadı tam ve sarsılmaz bir kardeş olarak düşünüyordu. Durum buysa, bir kardeşin yalan söyleyeceği, hem de bunu bir İnkârcı'yı korumak için yapacağı Tendris'in aklına bile gelmezdi. Diğer yandan hayatını Diyar'ı gezip sapkınları avlayarak geçiren bir insanın kötümser olmaması mümkün müydü?

Bu sorulara cevabı olmayan Vaelin gidip firarilere bakma riskini alamıyordu. Rüzgârda bir uyarı, ormanın şarkısında bir pusu olduğunu bildiren bir değişim yoktu, ama yine de kampta kalmaya, köpek eti yemeye ve hediyesiyle ne yapacağını düşünmeye karar verdi.

İnsan avlayıp öldürmek için yetiştirildiği göz önüne alındığında, Çizik garip şekilde neşeli bir hayvandı. Kampta geziyor, karın altından kazıp çıkardığı sopa ve kemiklerle oynuyor ve Vaelin'e getiriyordu. Vaelin ilk başta bunları fırlatsa da, Çizik'in bunları geri getirdiğini görünce çabalarının nafile olduğunu gördü. Nişan'a döndüğünde köpeği tutmasına izin verecekleri konusunda ciddi şüpheleri vardı. Köpeklerin bakıcısı Usta Chekril sevgili köpeklerinin yanına böyle bir canavarı yaklaştırmak istemeyecekti. Büyük ihtimalle onu görür görmez boğazına bıçağı dayayacaklardı.

Öğleden sonra beraber avlanmaya gittiler. Vaelin yine eli boş dönmeyi bekliyordu ama Çizik bir koku aldı. Tek bir kez havladıktan sonra koşmaya başladı. Vaelin peşinden koşuyor, ama

yetişmekte zorlanıyordu. Bir süre sonra büyük ihtimalle önceki geceki fırtınadan kalma küçük bir geyik leşi buldular. İlginç bir şekilde dokunulmamıştı. Çizik, leşin yanında sabırla durup oraya doğru gelen Vaelin'e temkinle bakıyordu. Vaelin geyiğin bağırsaklarını çıkarıp Çizik'e verdi. Çizik'in çok sevinmesi Vaelin'i şaşırttı. Mutlulukla havladı ve et sivri dişleri arasında kayboldu. Vaelin geyiği kampa kadar sürükledi ve durumundaki değişime şaşırdı. Bir gün önce neredeyse açlıktan ölecekken şimdi bol bol, hatta Usta Hutril onu Nişan Hanesi'ne geri götürmek için gelmeden bitiremeyeceği kadar yemeği vardı.

Karanlık çabuk bastırdı ve bulutsuz bir gece çöktü. Ay ışığı, karın gümüş mavi elbise kıvrımları gibi görünmesine yol açıyordu ve gökte yıldızlar harika bir manzara yaratmıştı. Caenis orada olsaydı bütün takımyıldızlarını tek tek isimleriyle sayardı ama Vaelin yalnızca birkaç tane, herkes tarafından bilineni tanıdı: Kılıç, Geyik, Hanımcık. Caenis onlara yıldızlar hakkında bir hikâye anlatmıştı. Efsaneye göre Ayrılmışlar tarafından yıldızlar göğe, gelecek nesiller için bir hediye olarak Öte'den gönderilmişlerdi. Yıldızlar, oluşturdukları şekillerle yaşayanlara hayat yolları boyunca rehberlik edeceklerdi. Gökteki mesajları okuyabildiğini iddia eden pek çok kişi vardı. Çoğu pazar ve panayır yerlerinde toplanır, bir avuç dolusu bakır karşılığında insanlara mesajları okumak konusunda yardım ederdi.

Kılıç'ın güneyi işaret etmesinin ne anlama geldiğini düşünürken içindeki kötü his bir hissiyat olmaktan çıkıp bir kesinlik haline geldi. Çizik gerginleşti ve başını birazcık kaldırdı. Ne bir koku, ne bir ses, ne de bir uyarı olmasına rağmen yolunda olmayan bir şeyler vardı.

Vaelin dönüp omzunun üstünden, arkasındaki hareketsiz yapraklara baktı. *Çok sessiz,* diye geçirdi içinden, biraz hayranlık duymuştu. *Hiçbir suikastçı bu kadar becerikli olamaz.*

"Eğer açsan, kardeşim," diye seslendi, "paylaşacak çok etim var." Tekrar ateşe doğru dönüp birkaç odun attı. Kısa bir süre sonra karda bot sesleri duydu. Makril yanından geçip karşısına çömeldi ve ellerini ateşe uzattı. Vaelin'e bakmıyordu. Çizik'e ters ters baktı.

"Şu lanet şeyi öldürmeliydin," diye söylendi.

Vaelin sığınağına girip bir parça etle döndü. "Geyik." Makril'e doğru attı.

Cüsseli adam eti mızrağına geçirdi ve matını çıkarıp üzerine oturmadan önce mızrağının ucunu birkaç taş yardımıyla ateşin

üzerine sabitledi.

“Güzel bir gece, kardeşim,” dedi Vaelin.

Makril homurdandı ve botlarını çıkarıp ayaklarını ovmaya başladı. Çizik, adam botlarını çıkarır çıkarmaz kokuyu aldı ve uzaklaştı.

“Kardeş Tendris’in sözümü güvenilir bulmaması üzücü,” diye ekledi Vaelin.

“O sana inandı.” Makril ayak parmaklarının arasından bir şey çıkarıp ateşe atınca ateş bir an alevlendi. “İtikat’a sadık bir adamdır. Ama ben şüpheci, inatçı bir piçim. Bu yüzden beni yanında gezdiriyor. Yanlış anlama, Tendris on parmağında on marifet olan bir adam; gördüğüm en iyi at binicisi ve sen daha burnunu sümkürmeden bir İnkârcı’dan istediği bilgiyi alabilir, ama bazı açılardan çok saf. İtikatlılara güvenir. Ona göre bütün İtikatlılar aynı inancı paylaşır, onun inancını.”

“Ama seninkini değil?”

Makril kurusunlar diye botlarını ateşin yanına koydu. “Ben avlanırım. İzler, işaretler, rüzgârdaki kokular, birini öldürdükten sonraki kan deveranı. Benim İtikadım bu. Seninki ne evlat?”

Vaelin omzunu silkti. Makril’in böyle açık olmasının bir tuzak olduğunu düşündü ve en iyisinin kendi düşüncelerini söylememek olduğuna karar verdi. “Ben İtikat’ın hizmetçisiyim,” diye cevap verdi. Söylediklerine inanıyormuş gibi konuşmaya çalışıyordu. “Ben Altıncı Nişan’ın kardeşiyim.”

“Nişan’ın pek çok kardeşi vardır ve hepsi birbirinden farklıdır. Hepsi İtikat’ta kendi yollarını bulur. Nişan’ın her boş anını Ayrılmışlar’a taparak geçiren faziletli insanlarla dolu olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun. Biz askeriz evlat. Asker hayatı zordur; az zevk, çok acı vardır.”

“Suret bir asker ile savaşçı arasında fark vardır der. Bir asker para ya da sadakat için savaşır. Biz İtikat için savaşırız ve savaş bizim Ayrılmışlar’ı şereflendirme yolumuzdur.”

Vaelin sarı ateş ışığında Makril’in yüzünün düştüğünü, uzaklara dalan gözlerinde eski, kötü anıların aklına geldiğini gördü. “Savaş mı? Savaş kan ve boktur; kan kaybından acı içinde çığlıklar atarak ölürken annesine seslenen adamlardır. Savaşta şeref falan yok evlat.” Gözlerini çevirip Vaelin’e baktı. “Göreceksin, seni zavallı küçük piç. Hepsini göreceksin.”

Birden rahatsız olan Vaelin ateşe bir odun daha attı. “O kızı neden avlıyorsunuz?”

“İnkârcı da ondan. Hem de en fenalarından. Faziletli adamların kalplerini tek dokunuşuyla çarpıtabiliyor.” Kısa, alaycı bir şekilde güldü. “Yani karşılaşırsak bana zarar veremeyeceği kesin.”

“O güç tam olarak nasıl bir şey?”

Makril eliyle eti önce kontrol etti, sonra yemeye başladı. Etten küçük ısırıklar alıyor, iyice çiğnedikten sonra yutuyordu. Bu yemeği zevk için değil, vücuduna yakıt olarak alan kimselerin kendilerini eğiterek edindikleri ve sonra bilinçsizce yaptıkları bir şekilde yiyordu. “Bu karanlık bir hikâye evlat,” dedi ağzında yemek varken. “Kâbus görmene sebep olabilir.”

“Zaten bol bol görüyorum.”

Makril gür kaşını kaldırdı ama bir şey demedi. Etini bitirdi ve cebinden küçük, deri kaplı bir şişe çıkardı. “Kardeş Dostu,” diye açıkladı bir yudum aldıktan sonra. “Kızılçiçek otuyla karıştırılmış Cumbrael brendisi. Kuzeydeki cephede Lonaklı vahşilerin gelip boğazını kesmesini beklerken duvarlarda devriye gezen adamların can dostu, içini sıcak tutar.” Şişeyi Vaelin’e uzattı ama Vaelin başını salladı. İçki Nişan’da yasak değildi ama nispeten daha İtikatlı Ustalar tarafından kullanılmazdı. Duyuları körelten her şeyin İtikat’a ters olduğunun söylendiğini duymuştu, kişi yaşantısından ne kadar az şey hatırlarsa Öte’ye de o kadar az şey götürebiliyormuş. Belli ki Kardeş Makril farklı düşünüyordu.

“Demek cadı hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsun.” Sırtını bir taşa verdi, rahatladı ve şişesinden kısa aralıklarla yudumlamaya başladı. “Hikâyeye göre İtikatsız eylemlerde bulunduğu için Konsey emriyle tutuklanmış. Genelde şikâyetler saçmalık doludur; Öte’den gelen ama Ayrılmışlar’a ait olmayan sesler duyduğunu iddia eden insanlar, hastaları iyileştirenler, hayvanlarla konuşanlar falan. Genelde başlarına gelen talihsiz olaylardan birbirlerini sorumlu tutan köylüler şikâyetçi olur, ama arada sırada o kız gibileri de çıkıyor işte.

“Köyünde bir şeyler olmuş. Kız ve babası Renfaelli yabancılarmış. Kimseye ilişmeden yaşıyorlarmış. Babası kâtipmiş ve yuvarlanıp gidiyorlarmış. Bir gün toprak sahiplerinden biri, babasından sahte bir belge yapmasını istemiş, bir arazinin kime kalacağı hakkında bir şey. Kâtip bunu reddetmiş ve birkaç gün sonra adamı sırtında bir baltayla bulmuşlar. Arazi sahibi yerel sulh yargıçlarından birinin kuzeniymiş, o yüzden hiçbir işlem yapılmamış, iki gün sonra tavernaya gitmiş, suçunu itiraf etmiş ve kulaktan kulağa kendi boynunu kesmiş.

“Bunun için kızı mı suçladılar?”

“Söylenene göre o gün içerisinde beraber görülmüşler. Bu garip bir şeymiş çünkü o piç babasını öldürmeden bile aralarında husumet varmış. Dediklerine göre kız ona dokunmuş, koluna hafifçe dokunmuş. Bir yabancı, dilsiz ya da zeki olması da pek bir şeyi değiştirmemiş. Onun hakkında insanlar hep kötü bir şeyler olduğunu söylüyorlarmış, ama bunu hep söylerler.”

“Ee, tutukladınız mı onu?”

“Hayır hayır. Tendris’le ben yalnızca kaçanların peşine düşer, avlarız. İkinci Nişan’ın kardeşleri evini aramış ve İnkârcıların sahip olduğu şeylere rastlamışlar. Klasik şeyler, bilirsin ya; yasak kitaplar, tanrı resimleri, bitkiler ve mumlar falan. Meğer kız ve babası küçük bir mezhep olan Güneş ve Ay’ın takipçileriymiş. Genelde kimseyi kendi dinlerine dönmeye zorlamadıkları için zararsızdırlar ama ne yapacaksın, İnkârcı İnkârcı’dır. Karakale’ye götürülmüş. Ertesi gece de kaçmış.”

“Karakale’den mi kaçmış?” Vaelin, Makril’in kendisiyle dalga geçiyor olabileceğini düşündü. Karakale başkentin merkezindeki küçük, çirkin bir kaleydi. Taşları etrafındaki dökümhanelerin bacalarından dolayı isle kaplı bu kale, içine giren kimsenin darağacı ya da idam sehpasına gitmek dışında çıkamadığı bir yer olmakla ünlenmişti. Birisi kaybolduğunda, komşusu onun Karakale’ye götürüldüğünü duyarsa adamın ne zaman döneceğini sormayı bırakırlar hatta onun hakkında konuşmayı bile keserlerdi. Kimse hiçbir zaman kaçamazdı.

“Böyle bir şey nasıl mümkün ki?” diye sordu Vaelin.

Makril devam etmeden önce şişeyi kafasına dikti. “Kardeş Shasta diye birini duydun mu?”

Vaelin kendilerinden büyük çocukların anlattığı uçuk savaş hikâyelerini düşündü. “Balta Shasta mı?”

“Evet. Nişan’da bir efsaneydi. Çok güçlü bir adamdı; kolları ağaç gövdesi kadar, elleri de kocamandı. Dediklerine göre Karakale’ye gönderilmeden yüzden fazla adam öldürmüş. Gerçek bir kahramandı... ve tanıdığım en aptal adamdı. Gerçekten de öyleydi, özellikle de içki içtiği zaman. Kızın gardiyanı oydu.”

“Nişan’a çok büyük hizmetlerde bulunmuş büyük bir savaşçı olduğunu duymuştum,” dedi Vaelin.

Makril alaylı bir şekilde güldü. “Nişan Kale’ye kalıntılarını atar, evlat. On beş yılını doldurup usta ya da kumandan olamayacak kadar aptal ya da deli olanlar Karakale’ye gönderilip hayatlarını

sapkınları hapsetmeyle geçirirler, bu işte iyi olmasalar bile. Shasta gibi pek çok adam gördüm. Bu büyük, çirkin ve aptal adamlar bir sonraki savaş ya da bira dışında bir şey düşünmezler. Genelde sıkıntı çıkaracak kadar uzun yaşamazlar ama yeterince büyük ve güçlülerse, tıpkı pis bir koku gibi etrafta dolanırlar. Shasta Karakale'ye gönderilecek kadar etrafta dolandı, İtikat yardımcımız olsun."

"Yani," dedi Vaelin temkinli bir şekilde, "bu mankafa kızın kapısını açık unuttu ve kız da kaçtı mı?"

Makril kahkaha attı. Bu sert ve hoş olmayan ses Vaelin'i rahatsız etti. "Tam olarak değil. Shasta kıza ön kapının anahtarlarını vermiş, odasının duvarından baltasını almış ve nöbetteki diğer kardeşlerimizi öldürmeye başlamış. Okçulardan birisi onu yavaşlatacak bir ok saplayana kadar on adam öldürmüş. O haldeyken bile diğerleri gidip onu gebertene kadar iki adam daha öldürmüş. Garip olan şu ki suratında bir gülümsemeyle ölüp şöyle demiş: 'Bana dokundu.'"

Vaelin, parmaklarının Sella'nın verdiği ipek fularda gezindiğini fark etti. "Ona dokunmuş mu?" diye sordu. Kumral bukleler ve küçük surat hatları gözünün önüne geldi.

Makril şişesini tekrar kafasına dikti. "Öyle diyorlar. Kızın, Karanlık ile olan bağlantısını bilmiyordun değil mi evlat? Sana dokunursa, sonsuza kadar onun olursun."

Vaelin endişeli bir şekilde Sella'yla geçirdiği zamanı düşünmeye başladı. *Onu sığınağa ittim, o zaman dokunmuş muydum? Hayır, üstünde kıyafetleri vardı... Ama bana elini uzattı... Onu hissettim, kafamın içinde. Bana öyle mi dokundu acaba? Bu yüzden mi ona yardım ettim?* Makril'e daha fazla soru sormak istiyordu ama bunun yanlış anlaşılacağını da biliyordu. İzci zaten yeterince şüpheci bir adamdı. Sarhoş olsa bile ona daha fazla soru sormak akıllıca olmazdı.

"Tendris'le o zamandan beri peşindeyiz," diye devam etti Makril. "Dört hafta oldu. En çok şu an yaklaştık. Asıl o yanındaki piç var ya, yemin ediyorum öldürmeden önce onu öyle güzel inleteceğim ki." Güldü ve içkisinden bir yudum daha aldı.

Vaelin elinin bıçağına doğru gittiğini fark etti. Kardeş Makril'e karşı yoğun bir nefret besliyordu. Makril ona ormanda karşılaştığı suikastçıları hatırlatıyordu. Ve kim bilir ormanda yaptıkları ne gibi sorunlara yol açmıştı. "Bana adının Erlin olduğunu söylemişti," dedi.

“Erlin. Rellis, Hetril... Binlerce adı var.”

“Peki, gerçekte kim?”

Makril omuzlarını silkti. “Kim bilir? İnkârcılara yardım ediyor. Saklanmalarına, kaçmalarına... Sana seyahatlerini anlattı mı? Alpir İmparatorluğu’ndan Leandren Tapınakları’na kadar.”

Vaelin’in eli bıçağının kabzasının üzerindeydi. “Anlattı.”

“Etkilendin di mi?” der demez geğirdi Makril. “Ben de seyahat ettim yani. Harbiden lan. Melden Adaları, Cumbrael, Renfael. Asileri, kaçakları ve sapkınları öldürdüm, bu güzel toprakların her köşesinde. Erkekler, kadınlar, çocuklar...”

Vaelin bıçağını varışına kadar kınından çıkarmıştı. *Sarhoş, çok zor olmaz.*

“Bir keresinde Tendris’le bütün bir mezhebi bir arada yakaladık. Martishe’teki bir ahırda tanrılarından birine tapıyorlardı. Tendris sinirlendi, onunla sinirlenince tartışmamak iyidir. Bize kapıları kilitleyip mekânı yağla doldurmamızı söyledi, sonra da yaktı... Çocukların o kadar yüksek sesle çığlık atabileceklerini bilmezdim.”

Bıçağı kınından tamamen çıkarmıştı ki bir şey görüp durdu: Makril’in sakalında gümüşi damlalar vardı. Ağlıyordu.

“Çok uzun bir süre boyunca çığlık attılar.” Şişeyi ağzına götürdü ama boştu. “Assiktir!” Homurdanarak ve sendeleyerek ayağa kalktı ve karanlığa doğru yalpalayarak yürümeye başladı. Gözden kaybolduktan kısa bir süre sonra karda tıslayan çişin sesi geldi.

Vaelin adamı öldürecekse şu anın çok uygun olduğunu düşünüyordu. *İşerken piçin boğazını kes.* Böyle kötü bir adam için uygun bir son. *Yaşamasına izin verirsem kim bilir kaç çocuk daha öldürecek?* Ama gözyaşları işi bozuyordu, gözyaşları Vaelin’e Makril’in yaptığı işten nefret ettiğini gösteriyordu. Ayrıca Nişan’ın kardeşiydi. Gelecek yıllarda aynı kadere sahip olabileceği birini öldürmenin yanlış olabileceğini düşünüyordu. Birden sert ve kesin bir karar verdi: *Adam öldüreceğim ama katil olmayacağım. Savaşta karşıma çıkanları öldüreceğim, ama kılıcımı masumlara kaldırmayacağım. Çocukları öldürmeyeceğim.*

“Hutril hâlâ orada mı?” diye geveledi Makril. Yürüdü ve matına yığıldı. “Siz küçük boklara nasıl iz sürüleceğini hâlâ o mu öğretiyor?”

“Evet. Bilgeliğinden yararlanabildiğimiz için minnettarız.”

“Sikeyim onun bilgeliğini. Benim işim olacaktı lan o. Kumandan Lilden, Nişan’daki en iyi iz sürücünün ben olduğumu söylemişti. Suret olduğunda beni kır ustası yapacaktı, öyle demişti. Sonra geri

zekâlı puştun biri Melden yapımı kılıçla onu deşti de Arlyn suret olarak seçildi. Beni hiç sevmezdi dindarlık taslayan göt. Martishe Ormanı'nın efsanevi sessiz avcısı Hutril'i seçti. Beni de Tendris'le sapkınları avlayayım diye gönderdi." Sırtüstü döndü ve gözleri yarı kapalı halde usulca konuşmaya devam etti. "Bunu hiç istememiştim. Sadece nasıl iz sürüleceğini öğrenmek istiyordum... Babam gibi... Sadece iz sürmek..."

Vaelin adamın sızdığını gördü ve ateşe daha fazla odun attı. Çizik kampa geri döndü ve Makril'e temkinli birkaç bakış attıktan sonra Vaelin'in yanına oturdu. Vaelin Çizik'in kulaklarını okşadı. Uyumak istemiyordu, çünkü rüyasında yanan ahırlar ve çığlık atan çocuklar göreceğini biliyordu. Makril'i öldürme isteği içinde kalmamış olsa da adamla aynı yerde kalmaktan rahatsız oluyordu.

Yanında Çizik otururken bir saat daha yıldızları izledi. Ateşin diğer tarafında Makril sarhoş olmasına rağmen sessiz bir şekilde uyuyordu. İzcinin bu kadar az ses çıkarıyor olması garipti. Çıt bile çıkarmıyordu ve nefes alıp verişi de sessizceydi. Vaelin bunun öğrenilen bir beceri mi yoksa yıllarca hizmet sonrasında her kardeşin kazandığı bir içgüdü mü olduğunu merak etti; sessizce uyuma becerisinin insanın ömrünü uzatacağı su götürmez bir gerçekti. Yorgunluk göz kapaklarını aşağı itmeye başlayınca sığınağa girdi. Girişle kendi arasında Çizik'in durmasını sağladı ve battaniyesini üzerine çekti. Makril'in buraya onu öldürmek için geldiğini düşünmüyordu ama temkinli olmakta yarar vardı. Köpeği aşmak zorunda kalacağından, Makril'in saldırmayı düşünmesi fazlasıyla ihtimal dışıydı.

Vaelin hayvana sokuldu ve sıcaklığını paylaştı. Onu öldürmemek akıllıca bir karardı. Bir çocuğun bir köle-tazıdan daha kötü arkadaşları da olabilirdi...

* * *

Sabah uyandığında Makril etrafta yoktu. Vaelin çevreyi gezdi, ama izcinin dün kampa gelmiş olduğuna dair iz bile bulunmuyordu. Tahmin ettiği gibi Sella ve Erlin de yerlerinde değildi. Boynundan Sella'nın fularını çıkardı ve ipeğe işlenmiş ayrıntılı desenleri inceledi. Altın renginde, değişik türde mühürler vardı. Bazılarını tanıyordu: bir hilal, güneş, bir kuş, ama diğerlerini tanımıyordu. Büyük ihtimalle İnkârcı inançlarının ikonlarıydı. Bu durumda fuları atmalıydı, çünkü bunu bir Usta bulduğu takdirde çok ciddi bir

biçimde cezalandırılabilirdi, belki de dayak atmakla da yetinmezlerdi. Ama o kadar güzel bir fulardı, o kadar güzel işlemeleri vardı ki yeni gibi duruyordu. Sella'nın bunu özleyeceğini biliyordu, sonuçta annesinin hediyesiydi.

İçini çekti ve fuları giysi kolunun içine soktu. Ayrılmışlar'a sessizce yalvardı ve ikilinin gittiği yere güvenli bir şekilde ulaşmalarını diledi. Düşünceli bir şekilde kampa doğru yola koyuldu. Usta Hutril'e ne diyeceğine karar vermesi gerekiyordu ve yalanlarını değerlendirmek için zamana ihtiyacı vardı. Çizik, Vaelin'in önünden gidiyor, neşeli bir şekilde kara batıp çıkıyordu.

* * *

Usta Hutril'le dönüş sessiz geçti. Vaelin arabadaki tek çocuktu. Diğerlerini sorduğunda Hutril homurdanarak cevap verdi: "Kötü sene, fırtına." Vaelin ürperdi ve arkadaşları hakkındaki endişelerini bastırmaya çalıştı. Çizik, arabanın peşine takılmıştı. Hutril, Vaelin'in hikâyesini sessizce dinledi ve Vaelin'in kısmen uydurduğu kısımlarda ifadesizce Çizik'e baktı. Aşağı yukarı Tendris'e anlattığı hikâyenin aynısını anlattı, ama Makril'in önceki gece yaptığı ziyaretten bahsetmedi. Hutril yalnızca izcinin adını söylediğinde bir tepki verdi; kaşını kaldırdı. Tek bir kelime bile etmedi ve Vaelin konuşmasını bitirdikten sonra bir süre sessizliğin hüküm sürmesine izin verdiler.

"Şey, köpeği Hane'ye götürmeyi öneririm, Usta," dedi Vaelin. "Usta Jeklin'e yararı olabilir."

"Buna Suret karar verir," dedi Hutril. "Hadi gir içeri."

İlk başta Suret'in söyleyecekleri, Usta Hutril'inkilerden bile azmış gibi görünüyordu. Meşeden yapılma masasının başında oturmuş, konuşmadan Vaelin'e bakıyordu. Vaelin hikâyesini doğru hatırlıyor olduğunu umarak tekrarlarken, parmaklarını bir kule gibi dikmişti. Köşede oturan Usta Sollis'in varlığı da tedirginliğini çok az derece azaltıyordu. Vaelin, Suret'in odasına daha önce yalnızca bir kere, bir parşömen iletmek için gelmişti ve o zamandan bu yana kâğıt ve kitap istifinin artmış olduğunu fark etti. Burada yerden tavana kadar üst üste duran yüzlerce kitap olmalıydı, geri kalan yeri de bir sürü parşömen ve bağlı evraklar kaplıyordu. Bununla karşılaştırıldığında annesinin kütüphanesi devede kulak kalıyordu.

Vaelin, Çizik'i hiç umursamamalarını garipsemişti. Ustalar meşgul gibiydi, ki zaten normalde de etkilemesi, şaşırtması zor

insanlardı. Sollis, Vaelin'le arabadan indiği avluda buluşmuştu. Çizik'e şaşırmadan tiksintiyle gözünün ucuyla bir baktıktan sonra, "Şimdiye kadar yalnızca Nysa ve Dentos döndü, diğerlerinin de yarın dönmeleri gerekiyor. Eşyalarını burada bırak ve benimle Suret'in odasına gel. Seni görmek istiyor," dedi.

Vaelin, Suret'in kendisinden neden beraberinde büyük ve vahşi bir köpek getirdiğini açıklamasını isteyecek sanmıştı ve Suret sınavının raporunu vermesini istediğinde hikâyesini anlattı.

"İyi beslenmişe benziyorsun," dedi Suret. "Genelde çocuklar daha zayıf ve ince döner."

"Şanslıydım, Suret. Çiz... köpek fırtınada ölmüş bir geyiğin kokusunu alarak bana yardım etti. Bunun sınavın koşullarına aykırı olmadığını düşündüm, çünkü kırda bulabildiğimiz her aracı kullanmaya iznimiz olduğu söylenmişti."

"Evet," dedi Suret. Üst üste koyduğu elleri masanın üstündeydi. "Zekice. Kardeş Tendris'e arayışında yardımcı olamaman kötü olmuş. Kendisi İtikat'ın en değerli hizmetkârlarındandır."

Vaelin yanan çocukları düşünüp kendini başıyla onaylamaya zorladı. "Gerçekten de öyle, Suret. Adanmışlığından etkilendim." Vaelin arka tarafında olan Sollis'in bir ses çıkarttığını duydu ama gülüşü alaycı mıydı küçümseyici miydi anlayamadı.

Suret gülümsedi. Böyle ince bir suratta gülümseme garip duruyordu ve Suret pişmanlık bildiren bir şekilde gülmüştü. "Birtakım... Sınavın başladıktan sonra duvarlarımızın ötesinde birtakım olaylar oldu," dedi. "Seni bu yüzden buraya çağırdım. Savaş Lordu istifa edip Kral'ın hizmetinden çıktı. Bu da Diyar'da bir miktar düzensizliğe yol açtı, zira kendisi halk arasında oldukça popülerdi. Hal böyle olunca, verdiği hizmetlere istinaden Kral kendisine bir lütuf bahşetti. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Bir hediye, Suret."

"Evet, bir kralın hediyesi. Kral'ın gücü yetiyorsa vereceği bir hediye. Savaş Lordu lütuf olarak ne istediğine karar verdi ve Kral da bunu yerine getirmemiz için bizden haber bekliyor. Ama Nişanımız Kral'dan emir almıyor. Diyar'ı savunsak da biz İtikat'a hizmet ediyoruz ve İtikat, Diyar'ın üstündedir. Ama yine de bizden haber bekliyor ve bir kralı reddetmek kolay bir şey değil."

Vaelin rahatsız olmuş bir şekilde kıpırdandı. Suret kendisinden bir şey bekliyor gibiydi, ama ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir süre sonra sessizliğe dayanamayıp, "Evet, Suret," dedi.

Suret, Usta Sollis'e bir bakış attı. "Anlıyor musun Vaelin? Bunun

ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

Ben artık Savaş Lordu'nun oğlu değilim, diye geçirdi içinden. Bu konu hakkında ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu, hatta bir şey hissedip hissetmediğini bile bilmiyordu. "Ben Nişan'ın kardeşiyim, Suret," dedi. "Kılıç Sınavı'nı geçip İtikat'ı savunmak için bu duvarların ötesine gönderilene kadar, orada olan hiçbir şey beni ilgilendirmez."

"Buradaki varlığın, Savaş Lordu'nun Diyar ve İtikat'a olan adanmışlığının bir göstergesiydi," diye açıkladı Suret. "Ama artık Savaş Lordu değil ve oğlunun kendisine geri verilmesini istiyor."

Vaelin ne şaşırmış, ne de neşelenmişti ve bu durumu garipsedi. Ne sevinçten eli ayağı dolaşmış, ne de heyecandan kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı. Sadece kafası karışmıştı. *Savaş Lordu oğlunun kendisine geri verilmesini istiyor.* Nemli toprakta nalların çıkardığı sesleri ve babasının sözcüklerindeki kesinliği hatırladı, *Gücümüz sadakatimizdir.*

Kendini zorlayarak Suret'in gözlerine baktı. "Beni gönderecek misiniz, Suret?"

"Benim ne istediğim önem taşımıyor. Kendisi fikrini açıkça belirtmiş olsa da, Usta Sollis'in fikri de öyle. Bu karar senin Vaelin. Kral bize bir şey buyuramayacağı ve Nişanımızda bir sınavdan kalmayan ya da İtikat'a ters bir şey yapmayan öğrencileri kovmak yasak olduğu için, Kral bu seçimi sana bıraktı."

Vaelin acı acı gülmemek için kendisini zor tuttu. *Seçim mi? Seçimi babam yaptı. Şimdi ben de bir seçim yapacağım.* "Savaş Lordu'nun bir oğlu yok," dedi Vaelin. "Ve benim de bir babam. Ben Altıncı Nişan'ın kardeşiyim. Benim yerim burası."

Suret başını eğip masaya baktı ve birden Vaelin'e daha yaşlıymış gibi gözüktü. *Kaç yaşında?* Söylemesi zordu. Diğer ustalar gibi oldukça hareketliydi ama sanki dışarıda yaşamaktan dolayı yıpranmıştı. Gözleri çöküktü ve yaşadığı ağır deneyimleri içinde barındırıyordu.

"Suret," dedi Usta Sollis. "Çocuğun dinlenmesi gerek."

Suret başını kaldırıp yaşlı, yorgun gözleriyle Vaelin'e baktı. "Son sözün buysa."

"Budur, Suret."

Suret gülümsedi, ama Vaelin bunun zoraki olduğunu anlamıştı. "Memnun oldum, genç kardeş. Köpeğini Usta Chekril'e götür. Bence düşündüğünden daha iyi karşılanacaksınız."

"Teşekkürler, Suret."

“Teşekkürler Vaelin, gidebilirsin.”

* * *

“Volar’da yetiştirilmiş bir köle-tazı.” Çizik ona yaralı burnunu yan yatırıp bakarken, Usta Chekril hayranlıkla köpeği izliyordu. “Belki yirmi yıldan fazladır görmemiştim.”

Usta Chekril orta yaşlı, sırım gibi bir adamdı ve hareketleri diğer ustalara nazaran daha sarsak ve daha az ölçülüydü. Büyük bir özenle baktığı köpeklerine bu açılardan benziyordu. Cüppesi Vaelin’in şimdiye kadar gördüğü en pis cüppeydi: Üstünde toprak ve çim izlerinin yanı sıra idrar ve köpek pisliği karışımı bir kokusu vardı. Yaydığı koku gerçekten göz ardı edilebilecek gibi değildi, ama ne kendisi umursuyordu, ne de başkalarını rahatsız edebileceği umurundaydı.

“Sürü kardeşlerini öldürdüm mü dedin?” diye sordu Vaelin’e.

“Evet, Usta. Kardeş Makril artık beni sürü lideri olarak gördüğünü söyledi.”

“Evet, evet. O konuda haklı. Köpekler kurtlar gibidir Vaelin, sürüler halinde yaşarlar ama içgüdüleri körelmiştir ve sürülerde çok uzun süre durmazlar çünkü kimin lider olup kimin olmadığını unuturlar. Ama köle-tazılar farklıdır. İçlerinde sürü düzenini sağlayacak kadar kurtluk vardır ama kurtlardan daha vahşidir, yüzyıllardır böyle yetiştirilirler. Sadece haşin olan yavrular damızlık yapılır; bazıları onların yetiştirilmesinde Karanlık’ın bir parmağı olduğunu söyler. Bir şekilde değiştiler ve bir köpekten fazlası, bir kurttan azı, ama ikisinden de farklı oldular. Sürü liderini öldürdüğünde seni sahiplendi ve güçlü, lider olmaya layık gördü. Her seferinde böyle olmaz gerçi. Kesinlikle şanslısın, genç adam.”

Usta Chekril belindeki keselerin birinden kurutulmuş bir parça et çıkardı ve Çizik’e vermek üzere eğildi. Adamın tereddütlü, temkinli hareketlerini gören Vaelin, *Korkuyor,* diye düşündü ve şaşırdı. *Çizik’ten korkuyor.*

Çizik çekinerek eti kokladı ve ne yapacağını bilmez halde Vaelin’e baktı.

“Gördün mü?” dedi Chekril. “Benden almıyor. Al.” Eti Vaelin’e verdi. “Sen dene.”

Vaelin eti uzatınca Çizik havada kaptı ve bir saniye içinde yedi.

“Neden onlara köle-tazı diyorlar, Usta?” diye sordu Vaelin.

“Volarlılar köleleri olan bir toplumdur, çok köleleri vardır. Bir

köleleri kaçtığında onu geri götürüp küçük parmaklarını keserler. Tekrar kaçarsa ardından köle-tazıları gönderirler. Tabii köpekler de onları geri getirmez; yani midelerinde getirmeleri sayılmıyorsa. Bir köpeğin bir insanı öldürmesi kolay değildir. İnsanlar sandığından daha güçlü ve tilkilerden daha zekidir. Bir köpeğin bir adamı öldürmesi için güçlü, hızlı, zeki ve vahşi olması gerekir, çok vahşi."

Çizik, Vaelin'in ayak dibine yattı ve botunun birine başını koydu. Kuyruğuyla hafifçe yere vuruyordu. "Dost canlısına benziyor."

"Öyle zaten, ama sana. Ancak unutma, o bir katil. Bu amaçla yetiştirildi."

Usta Chekril köpek kulübeleriyle dolu taş odanın köşesine gidip orada bir kafesin kapısını açtı. "Onu buraya koyacağım," dedi omzunun üstünden. "Onu içeri sen soksan iyi olur, yoksa içeride durmaz."

Çizik itaatkâr bir biçimde Vaelin'i takip etti ve kafese girdi. Yere yatmadan önce kafesin içinde kısa bir tur attı.

"Ayrıca onu sen beslemek zorundasın," dedi Chekril. "Tuvalete de çıkaracaksın. Günde iki kez."

"Tabii ki, Usta."

"Egzersiz de yapması gerekecek, hem de çok. Onu diğer köpeklerle birlikte çıkaramam, hepsini öldürür."

"Ben ilgilenirim, Usta." Kafese girdi ve Çizik'in başını sevdi. Buna karşılık Çizik üzerine atlayıp Vaelin'i yalamaya başladı ve yere düşürdü. Vaelin gülerek suratından salyaları sildi. "Onu gördüğünüzde memnun olup olmayacağınızdan emin olamadım, Usta," dedi Chekril'e. "Onu öldürtebileceğinizi düşündüm."

"Öldürtmek mi? İtikat korusun! Bir demirci iyi dövülmüş bir kılıcı atar mı? Yeni bir türün başlangıcı olacak. Pek çok eniğin babası olacak ve umarım onun kadar güçlü olurlar. Tabii kontrol etmek daha kolay olursa da sevinirim."

Bir saat daha orada kalıp Çizik'i besledi ve yeni evinde rahat ettiğinden emin oldu. Ayrılma zamanı geldiğinde Çizik'in ağlaması içini parçaladı, ama Usta Chekril köpeği yalnız kalmaya alıştırmak gerektiğini söyledi. Bu yüzden Vaelin kafesin kapısını kapadıktan sonra arkasını dönmedi. Vaelin görüş alanından çıktıktan sonra Çizik ulumaya başladı.

* * *

Akşam olduğunda odada gergin bir bekleyiş vardı. Çocuklar başlarından geçen zorlukları ve açlık hikâyelerini paylaştı. Vaelin gibi Caenis de gittiği zamana nazaran daha iyi beslenmiş gibi duruyordu. Eski bir meşe ağacının kovuğuna sığınmış ve kızgın bir puhu kuşunun saldırısına uğramıştı. Hiçbir zaman kilolu olmamış ama şimdi inanılmaz sıska duran Dentos; topladığı kökler, avladığı birkaç kuş ve yakalamayı başardığı birkaç sincapla açlıkla savaşmış, berbat bir hafta geçirmişti. Tıpkı ustalar gibi ne Caenis ne de Dentos, Vaelin'in hikâyesinden etkilenmişe benziyordu. Sanki zorluk yaşamak beraberinde kayıtsızlığı getiriyordu.

"Köle-tazı nedir?" diye sordu Caenis sıkılmış bir şekilde.

"Volarlı bir canavar," diye homurdandı Dentos. "Alçak hayvanlar. Dövüştüremiyon bile, eğiticilerine saldırıyolar." Vaelin'e döndü ve birden daha ilgili gibi durdu. "Yanında yiyecek getirdin mi?"

Geceyi bitkin bir trans halinde geçirdiler. Caenis bileği taşıyla av bıçağının ucunu sivriltiyordu ve Dentos, Vaelin'in Hane'ye pelerininde saklayarak soktuğu geyik etini kemiriyordu. Küçük ısırıklar alıyordu çünkü karnı açtı; karın açken tıkınmanın mideyi kötü yapacağını biliyorlardı.

"Hiç bitmiycek sandım," dedi Dentos. "Bildiğin ölcem sandım."

"Birlikte gittiğim hiçbir kardeş geri dönmedi," dedi Vaelin. "Usta Hutril fırtına yüzünden olduğunu söyledi."

"Nişan'da neden bu kadar az kardeş var anlamaya başlıyorum."

Ertesi gün büyük ihtimalle o ana kadar en az cezalandırıldıkları gündü. Vaelin sıkı rutin çalışmaya döneceklerini düşünüyordu ama bunun yerine Usta Sollis sabahı işaret dili dersiyle geçirdi. Vaelin, Sella ve Erlin'in akıcı işaretlerinden sonra kendini biraz geliştirmiş olduğunu gördü ama Caenis hâlâ ondan daha iyiydi. Öğleden sonra kılıç antrenmanı vardı. Usta Sollis yeni bir egzersiz tanıttı. Çok hızlı bir şekilde üzerlerine çürümüş sebze ve meyveler fırlatıyordu ve çocuklardan tahta kılıçlarını kullanarak bunları savuşturmalarını istiyordu. Kötü kokuyorlardı, ama garip bir şekilde eğlenceli bir antrenmandı. Hatta genelde yara bere içinde kaldıkları çoğu egzersizleriyle karşılaştırıldığında oyun gibi olduğu bile söylenebilirdi.

Sonra akşam yemeklerini yediler. Herkes gergin ve sessizdi. Yemek salonu normalde olduğundan daha sakindi. Boş yerler muhabbet isteğini öldürüyor gibiydi. Onlardan yaşça büyük olan çocuklar onlara çoğunlukla acıyarak bakıyordu ama kimse boş

yerler konusunda yorum yapmadı. Tıpkı Mikehl öldüğü zamanki gibi bir hava vardı, ama daha büyük bir çaptaydı. Bazı çocuklar kaybolmuşlardı ve geri gelmeyeceklerdi, diğerlerinin dönmesi bekleniyordu ama gelmeme ihtimalleri de vardı ve bu gergin bekleyişten dolayı endişeliydiler. Vaelin ve diğerleri öğlen yaptıkları antrenman sonrası gübre gibi koktukları konusunda birkaç bir şey söylediler, ama kimsenin pek gülecek hali yoktu. Pelerinlerine birkaç elma ve birkaç somun ekmek saklayıp kuleye döndüler.

Hava kararmış, ama hâlâ kimse dönmemişti. Vaelin grupta kalan çocukların sadece kendileri olduğunu düşünmeye başlamıştı. Artık ne onları güldürecek Barkus, ne de babasının teorileriyle onları sıkıntıdan öldürecek Nortah vardı. Tasavvuru bile korkunçtu.

Yataklarına çıktıklarında, taş merdivenlerden gelen ayak seslerini duyup durdular.

* * *

"İki elmasına varım ki Barkus," dedi Dentos.

"Kabul," dedi Caenis.

"Hey!" diye neşeyle selamladı onları Nortah. Gidip yatağının üzerine eşyalarını bıraktı. Caenis ve Vaelin'den daha zayıftı ama Dentos kadar da zayıf değildi ve gözleri de bitkinlikten kızarmıştı. Yine de neşeli, hatta muzaffer bir havası vardı.

"Barkus gelmedi mi daha?" diye sordu kıyafetlerini çıkarırken.

"Hayır," dedi Caenis. Dentos'a gülerek bakıyordu ve Dentos da dudağını bükmüştü.

Nortah tişörtünü çıkarırken Vaelin, Nortah'ta daha önce görmediği bir şey gördü. Boynunda ince, uzun, çıta benzeri şeylerden yapılmış kolye gibi bir şey vardı. "Onu bir yerde mi buldun?" diye sordu kolyeye işaret ederek.

Nortah birden kendinden aşırı memnun bir tavra büründü. "Ayı tırnakları," dedi. Vaelin böyle ilgisiz şekilde söylemesini takdirle karşıladı ve bunun kaç saat provasını yapmış olduğunu merak etti. Sessiz kalıp Nortah'ı hikâyeyi kendi isteğiyle anlatmak zorunda bırakmaya karar verdi, ama Dentos işi bozdu.

"Ayı tırnaklarından yapılmış bir kolye bulmuşsun," dedi. "Ne yani? Fırtınaya yakalanan zavallı bir aptaldan aşırmışsındır kesin."

"Hayır, öldürdüğüm ayının tırnaklarından yaptım."

Soyunmaya devam ediyor, konuşmaya hevesli değilmiş gibi yapıyordu ama Vaelin, Nortah'ın anın tadını çıkardığını biliyordu.

“Hadi lan ordan!” diye alay etti Dentos.

Nortah omzunu silkti. “İnanmazsan inanma, bana ne.”

Sessizliğe gömüldüler. Dentos ve Caenis’in meraklı oldukları belliydi ama kaçınılmaz soruyu sormadılar. An uzadıkça Vaelin gerginliğin uzamasına izin veremeyecek kadar yorgun olduğuna karar verdi.

“Lütfen, kardeşim,” dedi. “Bize ayıyı nasıl öldürdüğünü anlat.”

“Gözünden okla vurdum. Avladığım bir geyiğe sulanmıştı. Buna izin veremezdim. Kışın ayıların uyuduğunu söyleyenlere inanmayın.”

“Usta Hutril’in dediğine göre zorunda kaldıklarında uyanırlarmış. Oldukça sıradışı bir ayı bulmuş olmalısın kardeşim.”

Nortah ona dik dik baktı. Bakışında küçük gören bir tavır vardı ve bu normaldi, ama aynı zamanda bakışı çokbilmişti ve bu normal değildi. “Seni burada bulduğuma şaşırmış olduğumu söylemeliyim, kardeşim. Kırda bir avcıyla tanıştım, sert bir adamdı ama aynı zamanda da alkolikti. Dış dünyadaki olaylarla ilgili söyleyecek pek çok şeyi vardı.”

Vaelin hiçbir şey demedi. Diğerlerine Kral’ın babasına tanıdığı lütuftan bahsetmemeye karar vermişti ama şimdi Nortah onu buna zorluyordu.

“Savaş Lordu, Kral’ın hizmetinden ayrılmış,” dedi Caenis. “Evet, duyduk.”

“Dediklerine göre lütuf olarak Kral’dan oğlunun kendisine geri verilmesini istemiş,” dedi Dentos. “Ama Savaş Lordu’nun bir oğlu olmadığı için ona nasıl dönecek ki?”

Biliyorlarmış, dedi içinden Vaelin. *Döndüğümden beri biliyorlarmış. Bu yüzden çok konuşmadılar. Her an gitmemi beklemişler. Usta Sollis onlara bugün kaldığımı söylemiş olmalı.* Nişan’da sır tutmak diye bir şeyin mümkün olmadığını düşündü.

“Belki de,” dedi Nortah. “Savaş Lordu’nun oğlu, tabii öyle biri varsa, buradan kaçıp ailesinin yanına, konforlu bir hayata dönmekten memnun olur. Diğerlerimizin böyle bir şansı hiç olmayacak.”

Sessizlik. Dentos ve Nortah birbirlerine kızgın bir şekilde bakıyor, Caenis huzursuzluk ve utançla kıpırdanıyordu. Sonunda Vaelin, “Çok iyi bir atış yapmış olmalısın kardeşim. Bir ayıyı gözünden vurmak kolay değildir herhalde. Üzerine doğru koşuyor muydu?” dedi.

Nortah dişlerini gıcırdatıp sinirine hâkim olmaya çalıştı. “Evet.”

“Kendine hâkim olup dikkatinin dağılmaması takdire şayan.”

“Teşekkürler, kardeşim. Senin var mı anlatacak hikâyen?”

“İki kaçak sapkınla karşılaştım. Birinin insanların aklını çelme gücü vardı. Volar’dan gelme iki köle-tazı öldürdüm ve bir tanesini de sahiplenip buraya getirdim. Bir de İnkârcı avlayan Kardeş Makril ve Tendris’le tanıştım.”

Nortah tişörtünü yatağa atmış, kaslı kollarını beline koymuş, kaşları çatık bir halde ona bakıyordu. Otokontrolü gerçekten hayranlık uyandırıcıydı. Hayal kırıklığını dışarı oldukça az yansıtsa da Vaelin fark etmişti. Bunun onun zafer anı olması gerekiyordu; bir ayı öldürmüştü ve Vaelin gidiyordu. Genç hayatının en hoş anlarından biri olacaktı. Ama bunun yerine Vaelin kaçma şansını elinin tersiyle itmişti. Nortah böyle bir fırsat için yanıp tutuşuyordu. Ayrıca onun anlattığı hikâyeler Nortah’ın hikâyesini gölgede bırakmıştı. Ona bakarken, Vaelin istemsizce Nortah’ın fiziğinden etkilendi. Daha on üç yaşında olmasına rağmen nasıl bir adam olacağı ortadaydı; kaslı ve oldukça yakışıklı. Kral’ın Vekili’nin gurur duyacağı bir oğul. Eğer Nişan’da değil de dışarıda yaşıyor olsaydı hayatını kraliyet erbabı etrafında, maceralar ve aşk hikâyeleriyle dolu bir biçimde geçirirdi. Bunun yerine İtikat’a hizmet; savaş, sefalet ve zorluklarla dolu bir hayata mahkûm edilmişti. Kendisinin seçmediği bir hayata.

“Postunu aldın mı?” diye sordu Vaelin.

Nortah sinir olmuştu ve kaşlarını çattı. Anlamamıştı. “Ne?”

“Ayının derisini yüzdün mü?”

“Hayır. Fırtına başlıyordu ve sığınağıma götüremediğim için pençesini kesip tırnaklarını aldım.”

“Akıllıca, kardeşim. Ve oldukça büyük bir başarı.”

“Neblim,” dedi Dentos. “Caenis’in puhu olayı da fena değildi.”

“Puhu mu?” dedi Vaelin. “Ben buraya bir köle-tazı getirdim.”

Bir süre arkadaşça çekiştiler, hatta Nortah bile Dentos’un zayıflığıyla ilgili yorumlar yaparak onlara katıldı. Bir kez daha aile olmuşlardı, ama eksiklikler vardı. Kimsenin gelmemiş olmasından dolayı sinirleri bozuktu ve yorgunluğa teslim olup, normal vakitlerinden önce yatağa girdiler. Vaelin uzun zamandır ilk defa rüya görmeden uyuyordu ki birisinin bağırdığını duyarak uyandı. Elleri içgüdüsel olarak av bıçağına gitti. Yanındaki yatağın üstündeki iri karartıyı görünce durdu.

“Barkus?” diye sordu uyku sersemi haliyle.

Hafif bir inleme. Karartı hareket etmiyordu.

“Ne zaman geldin?”

Cevap yoktu. Barkus oturuyordu ve konuşmaması endişe vericiydi. Vaelin doğruldu ve tekrar sıcacık battaniyenin altına girme isteğini bastırdı. “İyi misin?” diye sordu.

Sessizlik o kadar uzadı ki Vaelin bir an için gidip Usta Sollis’i çağırması gerektiğini düşündü, ama sonra Barkus, “Jennis öldü,” dedi. Sesinin duygudan yoksun oluşu Vaelin’i ürpertti. Barkus hep bir şeyler hisseden bir çocuktu: neşe, sinir, şaşkınlık... Hep bir şeyler hissederdi ve bu yüzüyle sesine yansırdı. Ama şimdi sesinde hiçbir şey yoktu, sadece soğuk gerçekler. “Onu bir ağacın yanında donmuş halde buldum. Üzerinde pelerini yoktu. Bence bunu o istedi. Mikehl öleli beri değişmişti.”

Mikehl, Jennis... Sonra? Daha kaç tane? Sona geldiklerinde içlerinden hayatta kalan olacak mıydı? *Sinirlenmeliyim,* diye düşündü. *Biz çocuğuz ve bu sınavlar bizi öldürüyor.* Ama sinirli değildi, sadece yorgun ve üzgündü. *Neden onlardan nefret edemiyorum? Neden Nişan’dan nefret etmiyorum?*

“Uyu, Barkus,” dedi Vaelin. “Sabah arkadaşımızın hayatı için şükranlarımızı sunarız.”

Barkus ürperdi. “Kâbus görmekten korkuyorum.”

“Ben de. Ama biz Nişan’ın, dolayısıyla da İtikat’ın parçasıyız. Ayrılmışlar bizim eziyet çekmemizi istemez. Rüyaları bize yol göstersinler diye gönderiyorlar, bizi üzmek için değil.”

“Açtım, Vaelin.” Barkus’un gözleri dolmuştu. “Açtım ve ne zavallı Jennis’i, ne de onu ne kadar özleyeceğimizi düşünebildim. Sadece kıyafetlerini yoklayıp, içlerinde yemek bulmayı umdum. İçinde yemek olmadığını görünce de ona küfrettim, ölü kardeşime küfrettim.”

Ne yapacağını bilmeyen Vaelin durup Barkus’un ağlamasını izledi. *Kır Sınavı,* diye geçirdi içinden. *Daha ziyade kalp ve ruh sınavı gibi. Açlık bizi pek çok açıdan sınıyor.* “Jennis’i sen öldürmedin,” dedi sonunda. “Ayrılmışlar’a katılan bir ruha küfredemezsin. Kardeşimiz seni duymuş olsa bile anlar, sınavın ne kadar ağır olduğunu biliyor.”

Çok dil dökmesi gerekti ama Barkus, yorgunluğu da iyice bastırınca bir saat sonra uyumaya razı oldu. Vaelin de kendi yatağına girdi. *Artık uyuyamayacağım,* ertesi gününün sakarlık ve beceriksizlikle geçeceğini düşündü. *Yarın Usta Sollis bizi yine sopayla dövmeye başlayacak.* Uzandı ve sınavını düşündü; ölü arkadaşını, Sella ve Erlin’i düşündü ve Barkus gibi ağlamış olan Makril’i.

Nişan'da böyle düşüncelere yer var mıydı? Birden gelen beklenmedik, açık ve net bir düşünce onu şoke etti: *Babana dönersen istediğin şeyi düşünebilirsin.*

Yatağında yan döndü. Ses nereden gelmişti? *Babama dönmek mi?* "Benim babam yok." Barkus ses çıkarıp rahatsız olmuşçasına kıpırdanana kadar bunu yüksek sesle söylediğini fark etmedi. Odanın diğer ucundaki Caenis de rahatsız olmuştu. Oflayıp battaniyeyi başının üzerine çekti.

Vaelin yatağına gömüldü ve kendini uyumaya zorlarken, şu düşünceye tutundu: *Benim babam yok.*

Dördüncü Bölüm

Bahar geldiğinde kar kaplı antrenman alanı koyu yeşile döndü. Usta Sollis onları çalıştırıyor, becerileriyle birlikte morluklarının sayısı da artıyordu. Onasur ayının sonlarında yeni bir ders almaya başladılar; Usta Grealin onları İrfan Sınavı için çalıştırmaya başladı.

Her gün mağaraya benzeyen mahzen katına inip Usta Grealin'den Nişan'ın hikâyesini dinliyorlardı. Usta Grealin iyi bir anlatıcıydı, hikâye anlatma konusunda doğal bir yeteneği vardı. Büyük kahramanlık ve adalet hikâyelerini canlı bir şekilde anlatıyordu ve yarattığı gerçeklik, çoğu çocuğun dikkat kesilmesini sağlıyordu. Vaelin de hikâyeleri seviyordu ama hikâyelerin yalnızca yiğitlik ve büyük savaşlar hakkında olması yerine avlanan İnkârcılar ve Karakale hakkında da olmasını diliyordu. Her dersin sonunda Grealin onlara anlattığı şeyler hakkında sorular soruyordu. Doğru cevaplayan çocuklara şeker veriliyordu. Cevap veremeyenlere, Usta Grealin hayal kırıklığı içinde başını iki yana sallayıp üzüldüğünü bildiren birkaç laf söylüyordu. Usta Grealin en az gaddar olan ustaydı. Onları hiç değneğiyle dövmüyordu. Ceza olarak sadece konuşuyordu, ki diğer ustaların aksine ne lanet okuyor ne küfrediyordu. Dilsiz Usta Smentil bile elleriyle çok büyük bir kesinlikle hakaret içeren hareketler oluşturabiliyordu.

"Vaelin," dedi Grealin. Biraz önce ilk Birleştirme Savaşı sırasında Baslen Kalesi kuşatması hakkında bir hikâye anlatmıştı. "Kardeşleri arkasından kapıyı kapayabilsinler diye köprüyü kim tuttu?"

"Kardeş Nolnen, Usta."

"Çok iyi Vaelin, bir arpa şekeri al."

Vaelin ayrıca Usta Grealin ne zaman onlara şeker verse, kendini de ödüllendirdiğini görüyordu. "Peki o zaman," diyordu ağzında arpa şekerini gezdirip koca çenesi oynarken. "Cumbrael kuvvetlerinin kumandanının ismi neydi?" Gözleriyle onları tarayıp bir kurban seçmeye çalışıyordu. "Dentos?"

"Şey, Verlig, Usta."

“Vah vah.” Usta Grealin elindeki şekeri havaya kaldırıp üzgünce başını salladı. “Dentos’a ödül yok. Bu arada, bu hafta kaç ödül aldığını bana hatırlatır mısın küçük kardeş?”

“Hiç,” dedi sessizce homurdanarak Dentos.

“Affedersin, Dentos, ne dedin?”

“Hiç, Usta,” dedi Dentos yüksek sesle ve sesi mağarada yankılandı.

“Hiç. Evet. Hiç. Geçen hafta da hiç ödül almadığını hatırlıyorum sanki. Öyle miydi?”

Dentos Grealin’e, Usta Sollis’in değneğini yeğlermiş gibi baktı. “Evet, Usta.”

“Hımm.” Grealin şekerlemeyi ağzına attı ve damağına yapıştırıp diliyle emdiğini gördüler. “Yazık. Bu şekerlemeler bir harika. Caenis, belki sen bizi aydınlatabilirsin.”

“Baslen Kalesi kuşatmasında Cumbrael kuvvetlerini Verulin kumanda ediyordu, Usta.” Caenis’in yanıtları her zaman doğru ve tamdı. Vaelin bazen Caenis’in Nişan tarihi bilgisinin Grealin’e denk, hatta fazla olabileceğini düşünüyordu.

“Aynen öyle. Al bakalım bir ballı ceviz.”

“Orospu çocuğu!” Ana salonda akşam yemeklerini yiyorlardı ve Dentos birden alevlenmişti. “Şişko, çokbilmiş orospu çocuğu. Bir götün iki yüzyıl önce ne yaptığını bilmek ne işimize yarayacak? Hayır, ne alaka yani?”

“Geçmişin dersleri bize şimdi yol gösterir,” diye gönderme yaptı Caenis. “İtikadımız bizden önce geçmişlerin irfanıyla kuvvetlenir.”

Dentos ona ters ters baktı. “Siktir lan ordan. Sırf bok çuvalı seni seviyor diye girdiği tribe bak. ‘Evet, Usta Grealin,’” –birden Caenis’i taklit etmeye, onun gibi usulca konuşmaya başladı– “‘boklu bend savaşı iki gün sürdü ve bizim gibi binlerce zavallı ibne öldü. Hadi bir şeker kamışı alayım da sonra götünüzü sileyim.’”

Dentos’un yanında oturan Nortah kıkır kıkır gülmeye başladı.

“Laflarına dikkat et Dentos,” diye uyardı Caenis.

“Nolcak? Kral ve veletleri hakkında bir hikâye anlatıp beni sıkıntıdan öldürmeye mi...”

Caenis o kadar hızlı bir şekilde masanın üstünden atladı ki diğer çocuklar onu bir karartı olarak gördüler. Dentos’un suratına tekme attı ve beraberce arkaya doğru düştüler. Dentos’un burnundan kan fışkırıyordu. Kavga kısa ama kanlıydı. Çok ciddi tartışmalara bile girseler kavga etmekten çekiniyorlardı çünkü zorluklara göğüs gererek elde ettikleri beceriler kavga etmeyi tehlikeli bir hale

getiriyordu. Caenis'in bir dişi kırıldı ve bir parmağı çıktı. Dentos'un ise burnu kırılmıştı ve kaburgaları ciddi şekilde zedelenmişti.

Her ikisini de Nişan'ın şifacısı Usta Henthal'e götürdüler. Farklı yataklara oturttuğu çocuklara pansuman yaptı.

"Ne oldu?" diye sordu Usta Sollis kapının önünde bekleyen Vaelin ve diğer çocuklara.

"Kardeşler arası bir anlaşmazlık, Usta," dedi Nortah. Bu, böyle durumlarda verilen herkesçe kabul edilmiş bir cevaptı.

"Sana sormadım Sendahl," diye çıkıştı Sollis. "Yemek salonuna git. Sen de Jeshua."

Barkus ve Nortah, Vaelin'e şaşkın bir bakış atıp gittiler. Ustaların çocuklar arasındaki anlaşmazlıklara özel bir ilgi göstermesi alışılageldik bir şey değildi. Sonuçta onlar çocuktu ve çocuklar kavga ederdi.

"Evet?" dedi Sollis diğerleri gidince.

Vaelin bir an yalan söylemeyi düşündü ama Usta Sollis'in gözlerindeki öfkeyi görünce bunun kötü bir fikir olacağını anladı. "Sınav, Usta. Caenis kesin geçecek, Dentos geçemeyecek."

"Peki, bu konuda ne yapacaksın?"

"Ben mi, Usta?"

"Nişan'da hepimizin farklı görevleri var. Çoğumuz savaşırız, bazılarımız krallığı gezip sapkınları avlar, bazıları gizli işlerini yapmak için gölgelere karışır, birkaçımız öğretmenlik yapar ve çok azımız, çok çok azımız da liderlik eder."

"Benim... liderlik etmemi mi istiyorsunuz?"

"Suret bunun senin görevin olduğunu söylüyor ve o nadiren yanılır." Omzunun arkasından Usta Henthal'ın odasına baktı. "Liderlik kardeşlerinin birbirleriyle kanlı bir dövüşe girmesini izleyerek öğrenilmez. Onların sınavlarda kalmasına izin vererek de... Bu durumu düzelt."

Arkasını döndü ve tek bir kelime daha söylemeden gitti. Vaelin başını taş duvara dayadı ve içini çekti. *Liderlik. Yeterince yüküm yok mu?*

"Her sene daha fena oluyorsunuz," diyordu Usta Henthal, Vaelin içeri girerken. "Zamanında üçüncü yılındaki çocuklar birbirlerinin ancak bir yerlerini morartabiliyordu. Belli ki size iyi eğitim veriyoruz."

"Bilgeliğinize müteşekkiriz, Usta," dedi Vaelin. "Kardeşlerimle konuşabilir miyim?"

"Nasıl istersen." Dentos'un burnuna pamuk bastırdı. "Kanama

durana kadar bunu böyle tut. Kanı yutma, sürekli tükür. Ve bir kâse kullan. Yerde kan görürsem kardeşinin seni öldürmüş olmasını dilersin." Onları bırakıp dışarı çıktı.

"Nasıl?" diye sordu Vaelin, Dentos'a.

Dentos genzinden konuşabiliyordu. "Kığıldı."

Vaelin, sarılı elini tutan Caenis'e döndü. "Seninki?"

Caenis bandajlı parmaklarına baktı. "Usta Henthal çıkığı yerine soktu. Bir süre ağrıyacakmış. Yaklaşık bir hafta kılıç tutamayacağım." Durdu, öksürerek balgam çıkardı ve yatağının yanındaki kâseye kan tükürdü. "Dişimden artakalanı çekmek zorunda kaldı. Pamuk tıkadı ve acıyı bastırsın diye de kızılçiçek verdi."

"İşe yarıyor mu?"

Caenis acıdan hafifçe mızırdandı. "Pek değil."

"İyi. Hak ettin."

Caenis sinirden kızardı. "Ne dediğini duydun..."

"Ne dediğini duydum. Ondan önce senin ne dediğini de duydum. Sıkıntı çektiğini bile bile vaaz vermeye kalkıyorsun." Dentos'a döndü. "Ve sen de onu provoke etmemen gerektiğini biliyor olmalıydın. Antrenman sırasında birbirimize zarar verecek fırsat yeterince buluyoruz. Eğer bir şey yapmak zorundaysan o zaman yap."

"Begi siğilenğdiğiyoğ," dedi Dentos. "Süğekli zekiyim tiğipleği."

"Belki de ondan bir şeyler öğrenmelisin. Senin ihtiyacın olan bilgi onda, öğrenebileceğin daha iyi biri var mı?" Dentos'un yanına oturdu. "Bu sınavı geçmezsen gitmek zorunda kalacağını biliyorsun. Bunu mu istiyorsun? Nilsael'e gidip amcana köpek dövüştürürken yardım etmek ve tavernadaki sarhoşlara nasıl az kalsın Altıncı Nişan'a giren Dentos'u anlatmasını mı dinlemek istiyorsun? Bunu kesin takdire şayan bulurlar."

"Kapa çeğeği Vaelin." Dentos öne doğru eğilip ayağının dibindeki kâseye burnundan koca bir damla kan akıttı.

"İkiniz de biliyorsunuz ki burada kalmayabilirdim," dedi Vaelin. "Neden kaldığımı biliyor musunuz?"

"Babandan nefret ediyorsun," dedi Caenis âdeti unutarak.

Duygularının herkes tarafından bilindiğinin farkında olmayan Vaelin sert bir cevap vermemek için kendini zor tuttu. "Öylece gidemezdim. Öylece gidip Nişan'ın dışında yaşamaya devam edemezdim. Sizlere ne olduğunu düşünürdüm, burada olsaydım olanlara engel olabileceğimi... Mikehl ve Jennis'i kaybettik. Artık

kimseyi kaybedemeyiz.” Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. “Artık çocuk değiliz. Size zorla bir şey yaptıramam. Size kalmış.”

“Üzgünüm,” dedi Caenis. Vaelin durdu. “Baban hakkında söylediklerim için.”

“Benim babam yok,” dedi Vaelin.

Caenis güldü ve dudaklarından kan sızdı. “Doğru, benim de yok.” Dönüp kanlı giysisini Dentos’a attı. “Peki ya sen, kardeşim? Var mı baban?”

Dentos uzun uzun ve içten bir şekilde güldü ve suratı kızardı. “Bir kilo altın verse bile tanımazlıktan gelirim puştu!”

Beraberce, uzun bir süre güldüler. Acı kayboldu ve unutuldu. Güldüler ve canlarının ne kadar yandığı hakkında hiç konuşmadılar.”

* * *

Dentos’a ders anlatmaya karar verdiler. Usta Grealin’den bir şey öğrenmemeye devam ediyordu, bu yüzden her gece çalışmadan sonra bunu Nişan’ın geçmişinden bir olaya bağlayıp ezberleyene kadar Dentos’a tekrarlattırıyorlardı. Yorucu ve sıkıcı bir işti, özellikle de saatlerce süren antrenmanlardan sonra sadece uyumak istedikleri düşünülürse; ama kararlılardı ve dersleri hiç aksatmadılar. En bilgili kişi Caenis olduğu için, işin çoğu ona düşüyordu ve işini özenle yapsa da birazcık sabırsız bir öğretmen olduğu ortaya çıktı. Normalde uysal biri olmasına rağmen sabrı Dentos’un hafızasının bir seferde birden fazla bilgiyi almama inadı tarafından sınanıyordu. Nişan hakkında orta derecede bilgisi olan Barkus ise daha matrak hikâyeleri anlatma işini üstlenmişti: Efsaneye göre silahı olmayan Kardeş Yelna, bir düşmanı oldukça iğrenç kokan osuruğuyla bayıltmayı başarmıştı.

“Ona osuruk hikâyelerini sormayacaklar, kardeşim,” dedi Caenis tiksintiyle.

“Sorabilirler,” dedi Barkus. “Bu hikâyeler de tarihin bir parçası sonuçta, değil mi?”

Şaşırtıcı bir şekilde Nortah’ın çok iyi, içlerindeki en iyi öğretmen olduğu ortaya çıktı. Hikâyeleri doğrudan anlatıyordu, ama bu etkili oluyordu. Bir şekilde Dentos onun anlattıklarını daha çok hatırlıyordu. Hikâyeyi baştan sona anlatıp Dentos’tan tekrar etmesini istemek yerine arada durup sorular soruyor, Dentos’u hikâyenin anlamı üzerine düşünmeye sevk ediyordu. Esprili tarafını

bir kenara koyuyor, öğrencisinin söylediği aptalca şeylere normalde gülecekken gülmüyordu. Vaelin, Nortah'ın eleştirilecek çok şeyi olduğunu düşünüyordu ama gruplarının devamlılığı için diğerleri kadar kararlı olduğunu kabul ediyordu; Nişan'da hayat yeterince zordu ve arkadaşlar olmadan dayanılmaz bir hale gelebilirdi. Metodları işe yarasa da Nortah'ın bildiği hikâyelerin türü azdı; Barkus matrak hikâyeleri tercih ediyor, Caenis İtikat'ın faziletlerini betimlemek için kıssaları kullanmayı seviyordu. Öte yandan Nortah ise trajedileri yeğliyordu. Nişan'ın yenilgilerini büyük bir zevkle anlatıyordu: Ulnar kalesinin düşüşü, çoğu kişi tarafından Nişan'ın en büyük savaşçısı kabul edilen büyük Lesander'in ölümü. Hatası, onu düşmanlara satan bir kadına duyduğu yasak aşktı. Nortah'ın ıstırap dolu hikâyelerinin sonu gelmek bilmiyordu. Vaelin, Nortah'ın anlattığı bazı hikâyeleri ilk defa duyuyordu ve arada sırada bunları uyduruyor olup olamayacağını düşünüyordu.

Vaelin her akşam Çizik'le ilgilenmek zorunda olduğu için her haftanın sonunda Dentos'u sınama görevini üstlenmişti. Giderek artan bir hızda ona sorular soruyordu. Çoğu zaman sinir bozucu bir işti. Dentos giderek daha fazla bilgi sahibi oluyordu, ama yıllarını geçirdiği tatlı cehaleti birkaç haftalık çabayla alt etmeye çalışıyordu. Yine de Usta Grealin'den birkaç ödül kapmayı başardı. Usta Grealin de bu değişimi bir kaşını kaldırarak karşıladı. Şaşırmıştı.

Prensur ayı gelip çattığında, sınava sadece birkaç gün kalmıştı. Usta Grealin derslerin bittiğini söyledi.

"Bizi irfan şekillendirir, küçük kardeşler," dedi. İlk defa gülmüyor, ciddi bir şekilde konuşuyordu. "Kişiliğimizi belirler. Bildiklerimiz, yaptığımız ve karar verdiğimiz her şeyi etkiler. Önümüzdeki birkaç gün burada öğrendiğiniz şeyler üzerine düşünün. Sadece isimleri ve tarihleri değil, anlamlarını düşünün. Size sadece Nişanımızın özetini anlattım, ne anlama geldiğini, ne yaptığını. İrfan Sınavı çoğunuzun yüzleşeceği en zor sınav, zira insanın ruhunu açığa çıkaran başka bir sınav yok." Bu sırada gülümsedi ama hüzünlüydü. Sonra tekrar neşeli bir hal aldı. "Peki o zaman, küçük savaşçılarım için son ödüller." Şekerlemelerle dolu koca bir torba çıkardı ve sıradan yürüyüp ellerini açmış çocuklara sırayla birer tane vermeye başladı. "Tadını çıkarın, küçük adamlar. Bir kardeşin hayatında tatlılık zor bulunur." İçini çekerek döndü ve depoya girip arkasından yavaşça kapıyı kapadı.

"Bu da neydi şimdi?" diye sordu Nortah.

“Kardeş Grealin garip bir adam,” dedi Caenis omzunu silkerek. “Hadi bademli şekerinle, dökme bal kurabiyemi değiştirelim.”

Nortah burun kıvırdı. “Bademli şeker, en az üç dökme bal kurabiyesi eder...”

Vaelin de şekerlerini değiş tokuş etmek istiyordu ama kendini tuttu. Bunun yerine şekerleri Çizik’e götürdü. Yanına gidince şekerlerinin hepsini havaya attı. Hiçbiri yere düşmedi.

* * *

Sınavları Yazgüneşi’nden iki gün önce, sıcak bir Feldrian sabahı başladı. Sınavı geçen çocuklar sadece Nişan’da kalmaya hak kazanmayacak, aynı zamanda Varinshold’daki Yazgüneşi Panayırı’na bir biletle ödüllendirileceklerdi. Bu, Hane’ye adım attıkları günden bu yana ilk defa dışarı çıkmalarına izin verileceği anlamına geliyordu. Sınavı geçemeyenlere altınları verilecek ve gitmeleri söylenecekti. İlk defa yaşça büyük olan çocuklar onlarla ne dalga geçti, ne de uyarıda bulundu. Vaelin, İrfan Sınavı’nın bahsi açıldığında herkesin suratını astığını ve konuşan kişiyi tokatladıklarını gördü. Onları neyin bu kadar sinirlendirdiğini anlayamıyordu, altı üstü birkaç soru sorulacaktı.

“Büyük Kuzey Ormanı’nı geçen tek kardeş,” diye sordu Dentos’a yemek salonuna giderlerken.

“Lesander,” diye cevap verdi. Kendini beğenmiş bir şekilde, “Bu çok kolaydı,” dedi.

“Nişan’ın Üçüncü Sureti?”

Dentos durdu, kaşlarını çattı ve hafızasını yokladı. “Kinlial?”

“Bu soru mu yoksa cevap mı?”

“Cevap.”

“Güzel. Doğru.” Avluda yürümeye devam ettiler ve Vaelin, Dentos’un sırtına vurdu. “Dentos, kardeşim, bence bugün bu sınavı geçeceksin.”

Sınava öğleden sonra çağrıldılar. Güney duvarının önündeki bir odanın dışında sıraya dizildiler. Usta Sollis davranışlarına dikkat etmeleri konusunda onları ciddi bir şekilde uyardı ve sınava ilk Barkus’un gireceğini söyledi. Barkus tam bir espri yapacaktı ama Sollis’in ciddiyetini görüp vazgeçti ve odaya girmeden önce hafifçe selam verdi. Sollis, arkasından kapıyı kapadı.

“Burada bekleyin,” dedi. “İşiniz bitince yemek salonuna gidin.” Sessizce uzaklaştı ve çocukları odanın meşe ağacından yapılma

kapısına bakar halde bıraktı.

“Böyle yapacağını tahmin etmiştim,” dedi Dentos usulca.

“Pek sınava benzemiyor değil mi?” dedi Nortah. Gidip ahşap kapıya kulağını dayadı.

“Bir şey duyuyor musun?” diye fısıldadı Dentos.

Nortah başını iki yana salladı ve yüzünü tekrar onlara döndü. “Sadece mırıltılar, kapı çok kalın.” Elini pelerininin içine soktu ve yarım metre büyüklüğünde, çam ağacından yapılma kare şeklinde bir tahta çıkardı. Tahtanın yüzeyinde pek çok çizik vardı ve tam ortası siyaha boyalıydı. “Var mı Bıçak oynamak isteyen?”

Bıçak, son aylarda en çok oynadıkları oyun olmuştu. Basit bir oyundu: sırayla fırlatma bıçaklarını atıp hedefi tam ortasından vurmaya çalışıyorlardı. Kazanan, tahtadaki diğer bıçakların hepsini alıyordu. Farklı türleri de vardı. Bazen tahta duvara asılıyken, bazen çatıdan sallandırdıkları bir ipe bağlı ve ileri geri sallanırken, bazen de havaya atıp tahta kendi etrafında dönerken vurmaya çalışıyorlardı. Fırlatma bıçakları Nişan’da bir nevi para birimi gibiydi ve eşya ya da iyilik karşılığında değiş tokuş edilebiliyorlardı. Ayrıca bir kardeş çok bıçak toplamayı başarırsa popülaritesi de artıyordu. Ellerindeki bıçaklar oldukça sadeydi: Keskin tarafları yaklaşık on beş santim kadardı ve kabzaları da bir ok ucundan biraz uzundu. Üçüncü yıllarının başında Usta Grealin bu bıçakları dağıtmaya başlamıştı. Her çocuğa on bıçak vermişti ve her altı ayda on tane daha vereceğini söylemişti. Nasıl kullanacaklarına dair resmi bir eğitim almamışlardı, bu yüzden kendilerinden yaşça büyük olan çocukları izleyerek ve kendileri oynayarak öğrenmişlerdi. Beklenilebileceği gibi en iyi okçular en başarılı oyuncular oluyorlardı. En büyük kılıç koleksiyonu Dentos ve Nortah’a aitti ve onlarla Caenis arasında yalnızca birkaç kişi vardı. Vaelin ortalama olarak on oyundan birini kazanıyordu ama tek bir maçı bile kazanamayan Barkus’un aksine kendini sürekli geliştiriyordu. Barkus oyunda başarılı olmadığı için koleksiyonunu sıkı bir şekilde koruyordu ve hırsızlık yaparak çaldığı şeyleri değiş tokuş ederek pazarlık yeteneğini geliştiriyordu.

“Hay sıçtığım, aptal, bok şey!” diye köpürdü Dentos. Attığı bıçak duvara çarpmış ve yere düşmüştü. Sınavın gerginliği belli ki üzerindeki etkisini gösteriyordu.

“Çıktın,” dedi Nortah. Bir oyuncu tahtayı ıskalarsa oyundan çıkıyordu ve bıçağını kaybediyordu.

Sıra Vaelin’e geldi ve o da halkanın dış kısmını vurdu; normalde

daha kötü atışlar yapardı. Caenis'in bıçağı Vaelin'inkine nispeten biraz daha iç kısımdaydı ama oyunu, bıçağını merkezden sadece bir parmak yana fırlatan Nortah kazandı.

"Ya bu işte çok iyiyim ben ya," dedi bıçakları toplarken. "Oynamayı bırakayım ya ben, diğerlerine haksızlık ediyorum resmen."

"Siktir lan!" dedi Dentos sinirli bir şekilde. "Seni binlerce kez yendim."

"Çünkü izin verdim," dedi Nortah sakince. "Öbür türlü güreşe doyarsın."

"Tabii." Dentos kemerinden bir bıçak çıkardı ve tek bir hareketiyle hedefe doğru fırlattı. Bu, büyük ihtimalle Vaelin'in gördüğü en iyi atıştı. Bıçak tahtanın tam ortasına gömüldü. "Seni görelim, zengin çocuk," dedi Nortah'a.

Nortah bir kaşını kaldırdı. "Şans bugün yüzüne gülüyor, kardeşim."

"Şansmış, hadi lan ordan. Atıcan mı atmıycan mı?"

Nortah omzunu silkti, eline bir bıçak aldı ve dikkatle tahtaya bakmaya başladı. Kolunu yavaşça geri çekti ve sonra o kadar hızlı fırlattı ki elini göremediler. Bıçak da havada gümüş renkte parlayan bir şey gibi göründü. Metalin metale çarptığında çıkan sesi duydular. Bıçak, Dentos'un kabzasından sekip birkaç metre öteye uçtu.

"Eh," dedi Nortah bıçağını almaya giderken. Bıçağının ucu kıvrılmıştı. "Bu senin sanırım," dedi ve Dentos'a uzattı.

"Berabere kaldık ya. Benim bıçağım olmasaydı seninki de tam isabet olacaktı."

"Ama olmadı, kardeşim." Dentos bıçağı alana kadar tutmaya devam etti.

"Bunu değiş tokuşta kullanmayacağım," dedi. "Bu benim şans tılsımım olacak, tıpkı Vaelin'in bizim fark etmediğimizi sandığı ipek fuları gibi."

Vaelin sinirli bir şekilde homurdandı. "Sizden bir şey saklamak mümkün değil mi lan?"

Geri kalan zamanı da oyun oynayarak geçirdiler. Herkes bıçağını tahtaya isabet ettirirken, Vaelin ettirememişti. Caenis en iyi oyununu çıkarmıştı ve beş bıçak kazanmıştı. O sırada Barkus dışarı çıktı.

"Hiç çıkmayacaksın zannettim," dedi Dentos.

Barkus sınavda çok zorlanmış gibiydi ve kısaca gülümseyip

uzaklaştı.

"Hassiktir," dedi Dentos ve kendine güveni tekrar azaldı.

"Dayan, kardeşim," diyerek omzuna vurdu Vaelin. "Birazdan bitecek." Sesinde, saklamaya çalıştığı bir huzursuzluk vardı. Barkus'un hali onu endişelendirmiş, sınavdan bahsettiğinde diğer çocukların takındığı tavır ve herkesin sessizleşmesi aklına gelmişti. Bu sınavın neden böyle bir suskunluğa yol açtığını düşünürken Usta Grealin'in sözlerini düşünüyordu. *İnsanın ruhunu açığa çıkaran başka bir sınav yok.*

Kapıya doğru ilerlerken kendine çekidüzen verdi ve mental olarak kendini hazırladı. Aklında kendisine sorulabilecek bin bir soru dönüyordu. *Hatırla,* dedi kendi kendine; *Carlist, Nişan'ın ikinci değil üçüncü Sureti'ydi. Önceki Suret göreve geldikten iki gün sonra suikasta uğradığı için çok yapılan bir hata.* Derin bir nefes aldı, ellerinin titremesini durdurmaya çalıştı ve içeri girdi.

Oda küçüktü; alçak ve kavisli bir tavanı, küçük bir penceresi vardı. Etrafa mumlar yerleştirilmişti ama odadaki insanın üzerine üzerine gelen kasveti engelleyemiyorlardı. Meşeden yapılma bir masanın ardında üç kişi oturuyordu. Onun gibi lacivert değil, farklı renkte cüppeleri vardı. Altıncı Nişan'dan değillerdi. Vaelin dehşete kapıldı ve görünür bir şekilde nefesi kesildi. *Bu ne tür bir sınav?*

"Vaelin," dedi gri cüppeli sarışın bir kadın. Samimi bir şekilde gülümsedi ve tam karşılarındaki sandalyeyi işaret etti. "Otur lütfen."

Sakinleşmeye çalıştı ve sandalyeye doğru yürümeye başladı. Üç yabancı onu sessizce inceliyor ve Vaelin'e de kendilerini inceleme şansı veriyorlardı. Yeşil cüppeli adam şişman ve keldi, ince bir top sakalı vardı. Usta Grealin kadar şişman olmasa da kardeşinin içsel gücüne belli ki haiz değildi. Pembe, dolgun yüzündeki ter damlaları ışıkta parlıyor ve ağzındakini çiğnerken gerdanı sallanıyordu. Masanın üzerinde, sol elinin yanında bir kâse kiraz vardı. Belli ki aralıksız bir şekilde yiyordu, zira dudakları kıpkırmızıydı. Vaelin'e merak ve küçümsemeyle bakıyordu. Siyah cüppeli adam ise aşırı derecede zayıftı ama o da keldi. Suratındaki ifade şişman adamınkine nazaran daha ciddiydi. Tendris'in suratında gördüğü aynı kör adanmışlığın ateşli maskesi bu adamda da vardı.

Ama en çok ilgisini çeken grili kadındı. Otuzlu yaşlarında gibiydi ve kemikli yüzüne altın sarısı saçları düşüyordu. Güzel bir kadındı ve onu bir yerden tanıyor gibiydi. Ama en çok aklını çelen şey gözleriydi: Samimiyet ve şefkatle pırıl pırıldı. Aklına Sella'nın

soluk yüzü ve ona dokunmamaya karar verdiğinde suratında gördüğü iyilik geldi. Ama Sella korkak biriydi ve bu kadının o kadar savunmasız olduğunu hiç sanmıyordu. Güçlü birine benziyordu. Suret ve Usta Sollis'te olan tarzda bir güç. Gözlerini ondan ayırmakta zorlanıyordu.

"Vaelin," dedi kadın. "Bizim kim olduğumuzu biliyor musun?"

Tahmin etmeye çalışmakta bir yarar görmedi. "Hayır, leydim."

Şişman adam homurdandı ve ağzına bir kiraz daha attı. "Cahil bir genç daha," dedi ağzındakini sesli bir şekilde çiğnerken. "Siz küçük vahşi çocuklara katliam sanatları dışında bir şey öğretmiyorlar mı?"

"Bize İtikatlıları ve Diyar'ı korumayı öğretiyorlar, efendim."

Şişman adam çiğnemeyi bıraktı ve hor gören gözlerinde sinir alevlendi. "İtikat hakkında ne biliyormuşsun göreceğiz, genç adam," dedi tekdüze bir tonla.

"Benim adım Elera Al Mendah," dedi sarışın kadın. "Beşinci Nişan'ın Sureti'yim. Bunlar Suret kardeşlerim Üçüncü Nişan'dan Dendrish Hendril," –yeşilli şişman adama işaret etti– "ve Dördüncü Nişan'dan Corlin Al Sentis." Siyahlı ince adam ciddi bir şekilde başıyla selam verdi.

Vaelin böyle önemli insanların huzurunda olduğunu fark edince afalladı. Aynı odanın içinde onunla konuşan üç Suret... Müşerref olması gerektiğini biliyordu ama sadece bir ürperti hissetti. Diğer Nişanlardan üç Suret ona kendi Nişanının tarihi hakkında ne sorabilirlerdi ki?

"Altıncı Nişan'ın şanlı tarihi ve sayısız katliamları hakkında çok emek vererek öğrendiğin şeyleri düşünüyordun." Şişman adam, Dendrish Hendril, kirazın çekirdeğini çok ince işlenmiş bir peçeteye tükürdü. "Ustaların seni yanlış yönlendirdi evlat. Uzun zaman önce ölmüş kahramanlar ya da unutulsa daha iyi olacak savaşlar hakkında soru sormayacağız. Aradığımız bu tür bir irfan değil."

Elera Al Mendah gülerek Suret'e döndü. "Sevgili kardeşim, bence sınavı ayrıntılı bir şekilde açıklamalıyız."

Dendrish Hendril gözlerini hafifçe kıstı ama cevap vermedi ve tekrar kiraz kâsesine uzandı.

"İrfan Sınavı," diye devam etti Elera ve Vaelin'e döndü, "her Nişan'dan eğitim gören her erkek ve kız kardeşimizin geçmek zorunda olduğu bir sınav olması bakımından eşsizdir. Bu ne güç, ne beceri, ne de hafıza sınavıdır. Bir irfan sınavıdır, insanın kendisi hakkında bildiklerine dair... Nişanına hizmet edebilmek için kas

gücünden fazlasına ihtiyacın var, tıpkı benim Nişanımdakilerin şifa sanatından fazlasına ihtiyacı olduğu gibi. Seni sen yapan ruhundur. İtikat'a olan hizmetinde sana yol gösterir. Bu sınav bize ve sana ruhunun doğasını bilip bilmediğini gösterecek."

"Ve yalan söylemeyi deneme bile," diye uyardı Dendrish Hendril. "Burada yalan söyleyemezsin ve söylersen sınavı geçemezsin."

Vaelin'in içindeki belirsizlik hissi daha da arttı. Söylediği yalanlar onu güvende tutuyordu ve hayatta kalması için yapmak zorunda olduğu bir şey haline gelmişti. Erlin ve Sella, ormandaki kurt ve öldürdüğü suikastçı. Yalanlarla örtülmüş sırlar. Paniklediğini göstermemeye çalışarak zorla başıyla onayladı ve, "Anladım, Suret," dedi.

"Hayır, anlamadın evlat. Altına sıçıyorsun. Neredeyse kokusu burnuma gelecek."

Suret Elera'nın gülümsemesi biraz silindi, ama Vaelin'e bakmaya devam ediyordu. "Korkuyor musun, Vaelin?"

"Bu da sınavın bir parçası mı, Suret?"

"Sınav sen bu odadan içeri adımını attığında başladı. Lütfen cevap ver."

Yalan söyleyemezsin. "Şey... endişeliyim. Ne beklemem gerektiğini bilmiyorum. Nişan'dan ayrılmak istemiyorum."

Dendrish Hendril alaylı bir şekilde güldü. "Daha ziyade babanla yüzleşmekten. Sence seni gördüğüne sevinir mi?"

"Bilmem," dedi Vaelin dürüstçe.

"Baban senin kendisine geri verilmeni istedi," dedi Elera. "Bu seni umursadığının bir işareti değil mi?"

Vaelin huzursuzlukla kıpırdandı. Babasıyla ilgili anıları o kadar uzun zamandır ya aklına getirmemiş ya da bastırmıştı ki, bu tarzda bir konuşma katlanılması oldukça zor duruma geldi. "Neyin işareti olduğunu bilmiyorum. Ben... buraya gelmeden önce bile onu çok az tanırdım. Çoğunlukla evden uzakta Kral için savaştaydı ve eve geldiğinde de benimle çok az konuşurdu."

"Yani ondan nefret mi ediyorsun?" diye sordu Dendrish Hendril. "Bu anlaşılabilir bir şey."

"Ondan nefret etmiyorum. Onu tanımıyorum. O benim ailemden değil. Benim ailem burada."

İnce adam Corlin Al Sentis ilk defa konuştu. Kaba, kulak tırmalayan bir sesi vardı. "Koşu Sınavın sırasında birini öldürdün," dedi. Ateşli gözlerini Vaelin'e dikmişti. "Hoşuna gitti mi?"

Vaelin şok oldu. *Biliyorlar! Acaba daha başka neleri biliyorlar?*

"Suretler kendi aralarında konuşur, evlat," dedi Dendrish Hendril. "İtikadımız bu sayede ayakta kalıyor. Hedef birliği, güven birliği. Diyarımız adını bundan alır. Bunu hatırlasan iyi edersin. Ve endişelenme, pis sırlarını açık etmeyeceğiz. Suret Sentis'in sorusunu cevapla."

Vaelin derin bir nefes aldı ve güm güm atan kalbini yatıştırmaya çalıştı. Koşu Sınavı'nı düşündü, suikastçının okundan yay sesini duyup kurtulmasını, adamın suratının cansız halini ve okun tüylü tarafını çıkarırken bulanan midesini... "Hayır, hayır hoşuma gitmedi."

"Pişman mısın?" diye sordu Corlin Al Sentis.

"Adam beni öldürmeye çalıştı. Başka seçeneğim yoktu. Hayatta olmaktan pişman olamam."

"Yani bütün umursadığın şey bu mu?" diye sordu Dendrish Hendril. "Hayatta kalmak?"

"Kardeşlerimi umursuyorum, İtikat ve Diyar'ı umursuyorum..." *İnkârcı cadı Sella'yı ve onun kaçmasına yardım eden Erlin'i umursuyorum. Ama seni umursadığım pek söylenemez, Suret.*

Gerildi ve azar yemeyi ya da cezalandırılmayı bekledi ama Suretler hiçbir şey demedi ve kendi aralarında Vaelin'in suratlarından hiçbir şey okuyamadığı şekilde bakıştılar. *Yalan söylediğimi anlayabiliyorlar, ama düşüncelerimi okuyamıyorlar.* Düşüncelerini saklayabilirdi, yalan söylemesine gerek yoktu. Sessizlik, kalkanı olacaktı.

Sessizliği bozan Elera oldu ve sorduğu soru Vaelin'e bir darbe olarak indi. "Anneni hatırlıyor musun?"

Vaelin'in huzursuzluğu yerini sinire bıraktı. "Bu haneye girdiğimizde aile bağlarımızı arkamızda bırakıyoruz..."

"Küstahlaşma evlat!" diye çıkıştı Suret Hendril. "Biz soruyoruz, sen cevaplıyorsun. Bu sınav bundan ibaret."

Vaelin çok sert bir karşılık vermemek için kendini o kadar zorladı ki çenesi ağrıdı. Sinirini kontrol etmeye çalışıp dişlerini gıcırdatarak, "Tabii ki annemi hatırlıyorum," dedi.

"Ben de hatırlıyorum," dedi Suret Elera. "Babanla evlenip seni bu dünyaya getirmek uğruna pek çok şey feda etmiş iyi bir kadındı. Senin gibi o da hayatını İtikat'a hizmete adamıştı. Bir zamanlar Beşinci Nişan'ın kardeşiydi ve şifa irfanı dolayısıyla kendisine çok saygı duyulurdu; Hanemizde Hanım olacaktı. Belki zamanı gelince Suret bile olabilirdi. İlk Cumbrael ayaklanmasına karşı Kral'ın

emriyle babanın ordusuyla seyahat etti. Annen babanla Yadigârlar Savaşı sırasında baban yaralanınca tanıştı. Babanın yaralarıyla ilgilendi, aralarında aşk filizlendi ve Nişan'dan onunla evlenmek için ayrıldı. Bunu biliyor muydun?"

Şok olmuş Vaelin yalnızca başını iki yana sallayabildi. Nişan dışındaki çocukluk anıları zaman geçtikçe silinmişti, bazılarını da kendisi unutmayı seçmişti, ama ebeveynlerinin farklı kökenleri hakkında düşündüğünü hatırlıyordu; babası dilbilgisi bilmez ve sesli harfleri okumazken annesi çok güzel ve kurallı bir biçimde konuşurdu. Babası ayrıca masa adabı da bilmezdi. Çoğunlukla çatalla bıçağı göz ardı edip yemeği eliyle yerdi ve annesi içini çekip, "Lütfen, canım. Burası kışla değil," derdi. Ama bir zamanlar İtikat'a hizmet etmiş olabileceği aklının ucundan bile geçmezdi.

"Hâlâ hayatta olsaydı," –Suret Elera'nın sesi onu tekrar gerçekliğe döndürdü– "hayatını Nişan'a vermene izin verir miydi?" Yalan söyleme isteği çok fazlaydı. Annesinin ne diyeceğini tahmin edebiliyordu. Onu bu cüppe içinde, antrenmanlardan sonra yara bere içinde görmenin onu nasıl üzeceğini tahmin edebiliyordu. Ama bunu söylerse artık gerçek olurdu ve bundan artık saklanamazdı. Ama bunun bir tuzak olduğunu da biliyordu. *Yalan söylememi istiyorlar, sınavdan kalmamı istiyorlar.*

"Hayır," dedi. "Savaştan nefret ederdi." İşte, söylemişti. Annesinin onun için asla istemeyeceği bir hayat sürüyor, annesinin anısını lekeliyordu.

"Bunu sana söyledi mi?"

"Hayır, babama söyledi. Meldenlilere karşı verilen savaşa gitmesini istemiyordu. Kan kokusunun midesini bulandırdığını söylemişti. Benim böyle bir hayat yaşamamı istemezdi."

"Peki, bu sana kendini nasıl hissettiriyor?" diye sordu Elera.

Düşünmeden konuşuyordu, "Suçlu gibi."

"Ama yine de gitme şansın varken kaldın."

"Burada olmam gerektiğini hissettim. Kardeşlerimle kalmalıydım. Nişan'ın bana öğretebileceklerini öğrenmeliydim."

"Neden?"

"Bence... yapmam gereken şey bu. İtikat bunu yapmamı gerektiriyor. Kılıç ve değneği, bir demircinin çekiç ve örsünü bildiği kadar biliyorum. Güçlüyüm, hızlıyım, zekiyim ve..." Tereddüt etti ve kendini konuşmaya zorladı. Bundan nefret ediyordu. "Öldürebiliyorum," dedi başını kaldırıp Elera'nın gözlerine bakarak. "Tereddüt etmeden öldürebiliyorum. Kaderimde savaşçı olmak var."

Dendrish Hendril'in kiraz yerken çıkardığı ses dışında oda sessizdi. Vaelin sırayla her birine baktı ama hiçbirinin kendisiyle göz göze gelmediğini fark edince şaşırdı. Elera Al Mendah'ın tepkisi ise şok ediciydi. Önünde kovuşturduğu ellerine bakıyor, ağlayacakmış gibi duruyordu.

Sonunda sessizliği Dendrish Hendril bozdu ve, "Bu yeterli, evlat. Gidebilirsin. Çıkınca arkadaşlarınla konuşma," dedi.

Vaelin ne yapacağından emin olamadan yavaşça ayağa kalktı. "Sınav bitti mi, Suret?"

"Evet. Geçtin. Tebrikler. Eminim Altıncı Nişan'a çok büyük katkıların olacak." Zehir zemberek söylediği bu laflar, bunların bir iltifat olmadığını açıkça gösteriyordu.

Vaelin kapıya doğru yöneldi. Özgürlüğüne kavuştuğuna seviniyordu; odadaki ortam bunaltıcıydı ve Suretlerin delici bakışlarına katlanmak zordu.

"Kardeş Vaelin." Corlin Al Sentis'in soğuk, kulak tırmalayıcı sesini tam kapı kulpunu tuttuğunda duydu.

Vaelin oflayacaktı ama kendini tuttu ve kendisini arkasına dönmeye zorladı. Corlin Al Sentis gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Suret Elera ona bakmıyor, Dendrish Al Hendril ise ara ara kısa bakışlar atıyordu.

"Evet, Suret?"

"Sana dokundu mu?"

Vaelin adamın kimden bahsettiğini tabii ki biliyordu. Bu soruyla yüzleşmeden buradan ayrılabileceğini düşünmesi aptalcaydı. "Sella'yı kastediyorsunuz, değil mi Suret?"

"Evet; katil, İnkârcı ve Karanlık'ın öğrencisi Sella. Kırda ona ve haine yardım ettin, değil mi?"

"Kim olduklarını sonradan öğrendim, Suret." Bu gerçekti, ama bir yalanı saklıyordu. Terlemeye başladığını hissetti ve suratında damlalar olmamasını umdu. "Bir fırtınada kaybolmuş yabancılardı. Hayır öğretisi bize yabancılara kardeşimiz gibi davranmayı öğütler."

Corlin Al Sentis gözlerini Vaelin'den ayırmadan hafifçe başını kaldırdı ve gözlerini hafifçe kıstı. "Burada Hayır Öğretisi hakkında ders aldığınızı bilmiyordum."

"Almıyoruz, Suret. Şey... annem bütün öğretileri bana öğretmişti."

"Evet. Kendisi oldukça hayırsever bir leydiydi. Soruma cevap vermedin."

Yalan söylemesine gerek yoktu. “Bana dokunmadı, Suret.”

“Dokununca neler yapabildiğini biliyor musun, insanın ruhuna neler yapabileceğini?”

“Kardeş Makril anlattı. Öyle bir kadere mahkûm olmadığım için gerçekten şanslıyım.”

“Gerçekten.” Suret’in bakışları birazcık yumuşadı. “Bu sınavın zor olduğunu düşünüyor olabilirsin, ama önüne daha çok zorluklar çıkacak. Senin Nişanında hayat kolay değildir. Ayrılmışlar’a çağrılmadan önce çoğu kardeşin ya delirecek ya da sakatlanacak, bunu biliyor musun?”

Vaelin başıyla onayladı. “Biliyorum, Suret.”

“Karakterin lekelenmeden buradan ayrılma şansın olmasına rağmen gitmemen sana olan güveni arttırıyor. İtikat’a olan adanmışlığın hatırlanacaktır.”

Ortada hiçbir sebep yoktu ama Vaelin bunun bir tehdit olduğunu hissetti, Suret bile bir tehdit savurduğunun farkında değildi. Ama yine de kendini zorlayıp, “Teşekkür ederim, Suret,” dedi.

Kapıyı arkasından yavaşça kapadı ve kapıya sırtını dayayıp rahatlamış bir şekilde nefes verdi. Diğerlerinin bir süredir kendisine baktığını fark etmemişti. Endişeli halleri vardı, özellikle de Dentos’un.

“İtikat yardımcım olsun,” diye mırıldandı Dentos. Belli ki Vaelin’in hali onu korkutmuştu.

Vaelin tekrar doğruldu, sahte olduğunun belli olduğunu bilmesine rağmen hafifçe gülümsedi ve acele etmemeye çalışarak yürümeye başladı.

* * *

İrfan Sınavı, Dentos dışında hepsini daraltmıştı. Caenis sessizdi, Barkus tek kelimelik cevaplar veriyordu, Nortah saldırgandı ve Vaelin annesiyle ilgili anılarını düşünmekle o kadar meşguldü ki günün kalanını sarhoş gibi geçirdi. Çizik’in oyun oynama çabalarına karşılık vermedi ve sonra da diğer çocuklarla beraber antrenman alanında öylesine bıçak oyunu oynadı.

“Ne kadar boktandı,” dedi Dentos. Hâlâ morali iyi olan bir tek o vardı ve Barkus’un havaya attığı tahtaya doğru bıçağını fırlattı. Diğerlerinin bunalımlı haline hiç aldırış etmeden neşeli bir şekilde konuşması diğerlerinin daha da çok sinirini bozuyordu. “Yani bana

Nişan hakkında hiçbir şey sormadılar, sürekli annem ve nerede büyüdüğüm hakkında konuştuk. Kadın olan Suret, Elera bilmemne, evimi özleyip özlemediğimi sordu. Sıla hasreti mi? O bok çukuruna dönmek *istiyor* muymuşum, hıh!"

Tahtayı yerden aldı, bıçağını çıkardı ve tahtayı havaya attı. Nortah bıçağını fırlattı, bıçak çok alakasız bir şekilde uçtu ve neredeyse Dentos'un başına düşüyordu.

"Dikkat et!"

"Sınav hakkında konuşmayı bırak," dedi Nortah tehditkâr bir biçimde.

"Sorun ne?" Dentos güldü ve gerçekten şaşkındı. "Yani hepimiz geçtik, değil mi? Hepimiz hâlâ buradayız ve Yazgüneşi Panayırı'na gideceğiz."

Vaelin, neden hepsinin sınavı geçtiğinin nasıl olup da daha önce kafasına dank etmemiş olmasına şaşırdı. *Çünkü bir şey başarmışız gibi hissetmiyoruz,* diye düşündü.

"Konuşmak istemiyoruz işte Dentos," dedi Vaelin. "Sınav bize senin kadar kolay gelmedi. Bahsini açmazsan seviniriz."

Diğer çocuklardan toplam altı çocuk sınavı geçememişti ve ayrılmak zorundaydılar. Ertesi sabah onların ayrılmalarını izlediler; bir araya toplanmış kara şekiller sisin içinden yürüyor, yanlarına almalarına izin verdikleri az bir eşyayla kapıdan geçiyorlardı. Avluyu iç çekme sesi dolduruyordu. Çocuklardan hangilerinin ağladığını ayırt etmek zordu; belki biri, belki de hepsi ağlıyordu. Gözden kaybolduktan sonra bile ağlama sesi durmamış gibiydi.

"Ben ağlamazdım onu diyeyim," dedi Nortah. Sıkıca pelerinlerine sarılmış, duvarın üzerinde duruyorlardı. Güneşin sisi dağıtmasını ve kahvaltının hazırlanmasını bekliyorlardı.

"Acaba nereye gidecekler," dedi Barkus. "Acaba gidecek bir yerleri var mı?"

"Diyar Muhafızları," dedi Nortah. "Nişan'dan reddedilenlerle dolu. Belki de bu yüzden bizden nefret ediyorlardır."

"Sokayım onlara," diye homurdandı Dentos. "Ben nereye giderdim söyleyeyim mi, doğrudan limana. Batıya giden o büyük tüccar gemilerine atlarım. Fantis Amcam bir keresinde Uzak Batı'ya gitti de bok gibi zengin döndü. İpektir, ilaçtır. Köy tarihimizdeki tek zengin adam. Pek hayrını göremedi gerçi, döndükten bi' yıl sonra geberdi. Limandaki orospuların birinden kara çiçek kapmış."

"Gemide yaşanır mı be, zormuş diye duydum," dedi Barkus. "Kötü yemek, dayak, sabahtan akşama kadar iş. Yemek hariç

Nişan'daki gibi her'alde ya. Ben kesin ormana gidip ünlü bir haydut olurdum. Kendime ait, boğaz kesecek acımasızlıkta adamlardan oluşan bir çetem olurdu, ama boğaz kesmezdik, sadece altın ve mücevherleri çalardık, o da sadece zenginlerden. Fakirlerin çalınmaya değer bir şeyi yok ki."

"Üstüne epey kafa yormuşsun bakıyorum, kardeşim," dedi Nortah soğuk bir şekilde.

"Hayatta planın olması şart. Peki sen? Sen nereye giderdin?" Nortah dönüp hâlâ sabah sisiyle örtülü kapıya baktı ve yüzünde Vaelin'in daha önce hiç görmediği bir özlem vardı. "Eve," dedi usulca. "Eve giderdim."

Beşinci Bölüm

İrfan Sınavı'ndan yaklaşık bir hafta sonra Usta Sollis çocukları mağaraya benzer bir odaya götürdü. Oda sıcaktı, duman ve metal kokuyordu. İçeride Usta Jestin onları bekliyordu. Nişan'ın ortalarda pek görünmeyen baş demirci ustası Usta Jestin iri yarı bir adamdı, etrafına güç ve güven veriyordu. Kaslı kollarını göğsünde kavuşturmuş onlara bakıyordu. Kıllı vücudunda demir döverken sıçramış eriyik metal, pek çok pembe yara izi oluşturmuştu. Adamın gücünden çok etkilenen Vaelin, o sırada acı hissedip hissetmediğini merak etti.

"Kılıçlarınızı Usta Jestin dövecek," dedi Sollis. "Önümüzdeki iki yıl boyunca onunla çalışacaksınız ve kılıçlarınızı dövmesine yardım edeceksiniz. Demirci ocağından çıktığınız zaman, her birinizin elinde Nişan'da olduğunuz süre boyunca taşıyacağınız kılıçlarınız olacak. Ayrıca Usta Jestin'in benim gibi uysal, kolay affeden ve cömert bir tavrı olmadığını da söyleyeyim."

Demirci ustasıyla yalnız kaldılar. Jestin parlak mavi gözleriyle her birini tek tek inceledi.

"Sen." Kalın, kararmış parmağını daha yeni yapılmış bir dizi baltaya bakan Barkus'a doğrulttu. "Daha önce demirci ocağında bulunmuşsun."

Barkus çekingen bir şekilde konuştu. "Bab... Nilsael'de, bir demircinin yakınlarında yaşıyordum, Usta."

Vaelin bir kaşını kaldırarak Caenis'e baktı. Barkus'un kurallara harfiyen uyduğu ve önceki hayatı hakkında hiçbir şey söylemediği göz önüne alındığında, babasının bir zanaatkâr olduğunu öğrenmek şaşırtıcıydı. Babası ticaretle uğraşan çocuklar Nişan'a pek gelmezdi; geleceği olan bir çocuğun böyle bir hayatı tercih etmesi için bir sebep yoktu.

"Bir kılıcı hiç dövülürken izledin mi?"

"Hayır, Usta. Bıçaklar, sabanlar, nallar, birkaç rüzgârgülü." Sırıttı. Usta Jestin istifini bozmadı.

“Rüzgârgülünü dövmesi zordur,” dedi. “Her demircinin harcı değildir. Ancak usta demircilerin dövmeye izni vardır, bu loncamızın bir kuralıdır. Metale rüzgârın şarkısını okuyabilecek biçimde şekil vermek ender görülen bir beceridir. Bunu biliyor muydun?”

Barkus başka bir yere bakmaya başladı ve Vaelin, Barkus’un sindiğini, bir şekilde utandığını fark etti. Aralarında bir şey olmuştu, biliyordu, diğerlerinin anlamadığı bir şey. Burasıyla ve buradaki sanatla ilgisi vardı, ama Barkus’un bunun ne olduğunu anlatmayacağını biliyordu. Onun da diğerleri gibi sırları vardı. “Hayır, Usta,” dedi sadece.

“Burası,” dedi Usta Jestin kollarını açıp demirhaneyi göstererek, “burası Nişan’ın içinde, ama bana ait. Ben buranın Kralı, Sureti, Kumandanı, Lordu ve Ustası’yım. Burası oyun yeri değil. Burası dalga geçme yeri değil. Burası zanaat ve öğrenme yeri. Nişan sizden işleyen demir sanatını bilmenizi bekliyor. Bir kılıcı gerçekten beceriyle tutabilmek için nasıl yapıldığını bilmeniz ve onu var eden zanaatın bir parçası olmanız gerekiyor. Burada yapacağınız kılıçlar sizi hayatta tutacak ve ileriki yıllarda İtikat’ı savunacak. İyi çalışırsanız güvenebileceğiniz, çelik levhayı bile delecek kadar güçlü bir kılıcınız olur. Aksi takdirde kılıçlarınız ilk savaşınızda kırılır ve ölürsünüz.”

Bir kez daha dönüp Barkus’a baktı. Soğuk gözlerinde bir soru gizli gibiydi. “Bütün gücümüzün kaynağı İtikat’tır, ama İtikat’a hizmet edebilmek için çeliğe ihtiyacımız var. Çelik, İtikat’ı onurlandırırken kullandığımız araçtır. Geleceğiniz çelik ve kana bürülü. Anlıyor musunuz?”

Hepsi anladıklarını mırıldandılar, ama Vaelin sorunun sadece Barkus’a sorulduğunu biliyordu.

Günün geri kalanını fırına kürekle kömür atarak ve avludaki ağır bir arabadan, demirciye büyük demir çubuklar taşıyarak geçirdiler. Usta Jestin ise örsün başındaydı. Çekiciyle sürekli demir dövüyordu ve arada bir havaya sıçrayan kıvılcımların arasından başını kaldırıp emirler yağdırıyordu. Vaelin işinin kasvetli ve monoton olduğunu düşünüyordu; dumandan genzi yanmıştı ve çekicin sürekli çıkardığı sesten kulakları uğulduyordu.

“Neden hayatını demirci ocağında geçirmediğini şimdi anlıyorum, Barkus,” dedi günün sonunda yorgun argın odalarına dönerlerken.

“Bir de bana sor,” dedi ağrıyan kolunu ovan Dentos. “Yay

antrenmanını bile tercih ederim.”

Barkus cevap vermedi. Diğerleri yorgun bir halde homurdanıp söylenirken; o, gecenin kalanını sessiz bir şekilde geçirdi. Vaelin, Barkus’un onları duymadığını biliyordu. Hâlâ Usta Jestin’in sorularını düşünüyordu, kelimeleri ve gözleriyle sorduklarını.

* * *

Ertesi gün tekrar demirci ocağına gittiler. Bir şeyler kaldır, bir şeyler indir, fırına kömür at. Usta Jestin çok az konuşuyordu. Önceki gün ocağa taşıdıkları demir çubukları tek tek incelemekle meşguldü. Hepsini tutup ışığın altında bakıyor, üzerinde parmaklarını gezdiriyor veya tatmin olmuş bir şekilde homurdanıp bir kenara ayırıyor ya da siniri bozuk bir şekilde söylenip henüz az ama gitgide çoğalan kullanılmayacak çubuklar yığınına atıyordu.

“Neye bakıyor?” diye söylendi Vaelin. Depoya ağır bir çuval taşıyor, oldukça zorlanıyordu. “Her demir çubuk aynı değil mi?”

“Katışık,” diye cevap verdi Barkus, Usta Jestin’e göz ucuyla bakarak. “Çubuklar buraya gelmeden başka bir demirci tarafından dövülmüşler, büyük ihtimalle Ustamızdan daha az becerikli biri tarafından. Diğer demircinin karışıma ne kadar demir kattığına bakıyor, bazen fazla demir katılmış oluyor.”

“Nasıl anlıyor peki?”

“Genelde dokunarak. Çubuklar pek çok tabaka demirin beraberce dövülüp, kıvrılıp düzleştirilmesiyle oluşturuluyor. Dövme işlemi metal üzerinde bir model oluşturuyor. İyi bir demirci bu model sayesinde iyi bir çubuğu kötü bir çubuktan ayırt edebilir. Bazı ustaların kokudan bile kaliteliyi kalitesizden ayırabildiği hakkında hikâyeler duymuştum.”

“Peki, sen yapabilir misin? Dokunarak yani, koklayarak değil.”

Barkus güldü ve Vaelin sesinde bir acı olduğunu hissetti. “Mümkün değil.”

Öğlen olunca Usta Sollis geldi ve eğitim alanına çıkmalarını emretti. Becerileri gerilemesin diye kılıç antrenmanı yapacaklardı. Demircide çalışmaktan dolayı uyuşuklardı ve normalde olduğundan daha çok değnek yediler. Buna rağmen Vaelin canının eskisi kadar çok yanmadığını fark etti. Bir an için Usta Sollis’in darbelerini yumuşatmış olabileceğini düşündü ama sonra durumun böyle olmadığını fark etti. Usta Sollis onlara daha yumuşak davranmaya başlamamıştı, onlar sertleşmişti. *Bize döverek şekil verdi, o bizim*

demircimiz.

* * *

"Ocağı yakmanın zamanı geldi," dedi Usta Jestin. Hızlıca yedikleri öğle yemeğinden yeni dönmüşlerdi. "Ocakla ilgili hatırlanması gereken tek bir şey var." Kollarını açıp kaslı kollarındaki sayısız yara izini gösterdi. "Sıcaktır."

Ocağa, yani etrafı tuğlalarla çevrili bir çembere birkaç çuval kömür döktüler. Sonra Jestin, Caenis'e ocağı yakmasını söyledi. Bunun için sürünerek ocağın altına girmesi gerekecek ve aşağıdaki boşlukta bulunan meşe kavını tutuşturması gerekecekti. Vaelin itiraz edecekti ama Caenis hiç duraksamadan, elinde ince bir mumla atıldı. Bir süre sonra suratı kararmış ama zarar görmemiş bir halde ocağın altından çıktı. "Yanmışa benziyor, Usta," dedi.

Usta Jestin onu duymazlıktan geldi ve giderek yükselen alevleri incelemek üzere eğildi. "Sen." Vaelin'e başıyla işaret yaptı. Onlara hiç isimleriyle seslenmiyordu, belli ki isimleri hatırlamanın gereksiz bir dikkat dağınıklığı yarattığını düşünüyordu. "Körük başına. Sen de." Nortah'a bakıp elini şıklattı. Barkus, Dentos ve Caenis'e durup direktifini beklemelerini söyledi.

Ağır çekicini eline alan Usta Jestin, örsün yanında duran demir çubuklardan birini havaya kaldırdı. "Asrael modeline sahip bir kılıç üç çubuktan oluşur," dedi. "Ortada kalın bir çubuk ve kenarları için nispeten daha ince olan iki çubuk. Bu," –çubuğu gösterdi– "kenar çubuklarından biri. Diğerleriyle kaynaştırılmadan önce şekil verilmeli. Kenar, kılıç dövmenin en zor kısmıdır. İyi durmalı, ama güçlü olmalı; kesebilmeli, ayrıca bir kılıç darbesini de engelleyebilmeli. Metale bakın, yakından bakın." Çubuğu her birinin gözünün önünden geçirdi ve kalın, dalgalı sesi neredeyse hipnotize ediciydi. "Şu siyah lekeleri görüyor musunuz?"

Vaelin çubuğa bakınca demirin koyu grisinin içinde siyah parçacıklar gördü.

"Bunlara yıldız gümüşü denir çünkü ateşe girdiğinde gökten daha parlak olurlar," dedi. "Ama bu gümüş değil. Bir tür demir, diğer bütün metaller gibi kazılarak çıkarılıyor ama daha nadir bulunan bir şey ve Karanlık'la bir ilgisi yok. Ama Nişan kılıçlarını diğerlerinden daha güçlü kılan şey de bu. Bunun sayesinde sizin kılıçlarınız diğer kılıçları kıracak darbelere dayanabilir, eğer beceriyle kullanılırsa levha ve zırhı deler. İşte sırrımız bu, iyi

koruyun.”

Vaelin ve Nortah’a körüklemeye başlamalarını işaret etti, bir süre sonra kömürler kırmızı turuncu arası bir renk aldı. “Şimdi,” dedi çekicini kaldırarak. Dikkatle izleyin ve öğrenmeye çalışın.”

Vaelin ve Nortah körüğün ahşap tutamaçlarına asıldıkça terlemeye başladılar ve ocağa bastıkları her hava ile birlikte içerisi gittikçe ısındı. Havanın kendisi ağırlaşmış gibiydi ve nefes almak zorlaşmıştı.

İtikat aşkına, hadi başla artık, dedi içinden Vaelin. Terlemişti ve bir yandan kolları ağrıyor, bir yandan körüklüyordu ve Usta Jestin öylece bekliyordu.

Sonunda tatmin olan demirci, bir maşa ile çubuğu aldı ve üstü tamamen kaplanana kadar kırmızı turuncu bir şekilde parlayan eriyiğe daldırdı. Sonra çıkarıp örse koydu. İlk vuruş hafifti, neredeyse küçük bir dokunuş gibiydi ve havaya çok az kıvılcım sıçradı. Sonra kesin bir tempo yakaladı ve şaşmadan çekici indirip kaldırmaya başladı. Etrafında kıvılcımlardan bir şelale oluşmuştu ve bazen çekici, hızından dolayı yalnızca bir karartı olarak görülüyordu. Garip bir şekilde parlayan çubukta ilk başta neredeyse hiç değişim olmamış gibi duruyordu, belki ocağa tekrar soktuğunda birazcık uzamış olabilirdi. Bu sırada da Vaelin ve Nortah’a daha hızlı olmalarını işaret etti ve çocuklar burnundan solumaya başladı.

Aslında on dakika geçmesine rağmen bir saat olmuş gibiydi. Usta Jestin çubuğu dövüyor, ocağa daldırıyor, sonra tekrar dövüyordu. Vaelin eğitim alanındaki yaralanmaların ne kadar da rahat olduğunu düşünmeye başladı, buz kaplı yerin üstünde silahsız halde dövüşmek bile bundan daha iyiydi. Usta Jestin onlara durmalarını işaret ettiğinde ikisi de yalpalayarak körükten uzaklaştı ve başlarını kapıdan çıkarıp ciğerlerine temiz havayı çekti.

“Piç bizi öldürmeye çalışıyor,” dedi Nortah zar zor.

“Buraya gelin,” diye uludu Usta Jestin ve çabucak içeri girdiler. “Gerçek iş yapmaya alışmanız lazım. Buraya bakın.” Çubuğu havaya kaldırdı. İlk baştaki yuvarlak hali gitmiş, bir metre uzunluğunda, üç taraflı bir metal parçası haline gelmişti. “Bu kılıcın kenarı. Şu anda biraz pürüzlü, ama kardeşleriyle birleşince keskin ve parlak olacak.”

Körüğe Dentos ve Caenis’in geçmesini söyledi ve onların nefes alışverişleri işinin yakıtı oldu, ardından çekicini tekrar indirip kaldırmaya başladı. İkinci kenar da tamamlandığında ortadaki çubuğa geçti ve vuruşlarının hem şiddeti hem de hızı arttı. Bu çubuk da kenar taraflar kadar uzadı ve bir omurga olacak kadar

sertleşti. İşi bittiğinde Caenis ve Dentos da bitmişti ve körüğe Barkus'la Vaelin geçti. Demirci ustası üç çubuğu diplerinden tuttu ve kaynaştırmaya hazır hale getirdi.

"Kaynaştırma kısmı bir kılıç ustasının sınavıdır," dedi. "Öğrenmesi en zor beceri budur. Çok sert bir darbe kılıcı mahveder, çok hafif bir darbe de çubukların kaynaşmamasına sebep olur." Vaelin ve Barkus'a baktı. "İyice asılın ve ateşi sıcak tutun. Uyuşukluk yapmayın."

Vaelin bir yandan çalışıp bir yandan da işin bitmesi için dua ederken Barkus'un gözlerini Usta Jestin'den ayırmadığını gördü. Demirci ustasının çekici aralıksız bir şekilde inip kalkıyordu ve adam örsün üzerindeki işlemle ilgileniyordu; acı hissetmiyor gibiydi. İlk başta Vaelin ilginç olan şeyin ne olduğunu anlamadı: Bir çekiçle metal döven bir adam. Bu ne izlemeye değer gizemli bir şey, ne de bir şovdu. Ama Barkus'u izledikçe o da kılıcın şekil almasından, üç çubuğun çekicin gücü altında bir araya gelmesinden giderek daha çok etkilendi. Usta Jestin kılıcı ocaktan çıkardığında kenar çubuklarındaki yıldız gümüşü öyle parlıyordu ki bakışlarını çevirmek zorunda kalıyordu. Demirci ustası yıldız gümüşünün diğer metallerden farklı olmadığını söylemişti ve ona inanıyordu, ama yine de olağandışı bir şeydi.

"Sen." Usta Jestin ucunu şekillendirmeyi bitirince Nortah'a başıyla bir işaret yaptı. "Kovayı yakına getir."

Nortah itaatkâr bir biçimde ağır ahşap kovayı örse doğru götürdü. Ağzına kadar dolu olduğu için yerde sürükleyip örsün yanına götürürken ayağına biraz su sıçradı. "Bu tuzlu su," dedi Usta Jestin. "Tuzlu suya verilen kılıç her zaman için daha sağlam olur. Geri çekil, kaynayacak."

Kılıcın keskin olmayan ucundan tutup kovaya soktu. Sudan buharlar yükseldi ve köpürdemeye başladı. Kaynama bitene kadar tuttu ve sonra tüten kılıcı çıkarıp inceledi. Kılıç siyahtı, isten kararmıştı ama Usta Jestin memnun olmuş gibi duruyordu. Kenarları düz, ucu kusursuz bir biçimde simetrikti.

"Şimdi," dedi. "Asıl iş başlıyor. Sen." Caenis'e döndü. "Ocağı sen yaktığın için bu senin."

"Şey," dedi Caenis. Bunun bir küfür mü yoksa bir şeref mi olduğunu anlamamıştı. "Teşekkürler, Usta."

Jestin kılıcı odanın öbür ucuna götürüp büyük, pedalla çalışan bir bileği taşının yanındaki bir rafa koydu. "Yeni dövülmüş bir kılıç yarı tamamlanmış sayılır," dedi. "Daha keskinleştirilmeli,

cilalanmalı ve bilenmeli.” Caenis’i bileği taşının başına oturtup nasıl iyi bir ritim tutturulacağını gösterdi. “Bir ki, bir ki.” Sonra hızlanmasını ve kılıcı taşa yaklaştırmasını söyledi. Kılıç taşa değdiğinde aniden çıkan kıvılcımlardan ürken Caenis geri çekildi ama Usta Jestin ona devam etmesini emretti. Ona kılıcın her yerinin düzgün bilenmesi için hangi açılardan yaklaşması gerektiğini anlattı. “Aynen böyle,” dedi bir süre sonra Caenis kendi başına yapmaya başlayacak kadar güven kazanınca. “Her kenarı on dakika boyunca bile ve sonra bana göster. Geri kalanlar, doğruca ocağa. Sen ve sen körük başına...”

Yedi uzun gün boyunca çalıştılar ve terlediler; körüklediler, kenarları keskinleştirdiler ve kılıçlardan isi çıkarıp gümüş gibi parlatana dek cilaladılar. Bir haftanın sonunda hepsinin yara izleri vardı. Vaelin’in elinin üstünde eriyik metalin denk geldiği bir yara izi vardı. Kendi etinin yanması ve kokusu tarif edilemeyecek derecede mide bulandırıcıydı. Diğerlerinin de benzer yaraları vardı ama en kötüsü Dentos’tu. Bileği taşındaki bir anlık dikkatsizliği sonucu gözüne kıvılcımlar gelmişti. Sol gözünün etrafında siyah yara izleri olmasına rağmen neyse ki görüşüyle ilgili bir sıkıntı yoktu.

Aşırı bitkinlik, ciddi yaralanma tehlikesi ve angaryanın çokluğuna rağmen Vaelin süreçten ve işlemden etkilenmişti. Kendine has bir güzelliği vardı: Usta Jestin’in çekici altında kılıçların yavaş yavaş doğması, bileği taşında kılıçların kenarlarını bilerkenki his, sanki ocağın ateşi bir şekilde metalin bir parçası olmuş gibi cilalarken oluşan çeliğin mavi grilikteki kara halkaları.

“Çubukların birleştirilmesinden kaynaklanıyor,” diye açıkladı Barkus. “Farklı tür metaller bir araya gelince bir iz kalıyor. Sanırım Nişan kılıçlarındaki yıldız gümüşü bunun daha da belli olmasını sağlıyor.”

“Hoşuma gitti,” dedi Vaelin ve yarı cilalanmış kılıcını ışığa tuttu. “İlginç.”

“Yalnızca metal.” Barkus içini çekti ve kendi kılıcını bilediği bileği taşına döndü. “Isıt, döv, şekil ver. Gizemli değil.”

Vaelin bileği taşının başındaki arkadaşını izledi. Elleri ustaca hareket ediyor, kılıcın kenarını mükemmel bir şekilde biliyordu. Usta Jestin nasıl yapılacağını ona göstermeye tenezzül bile etmemişti, yalnızca kılıcı verip uzaklaşmıştı. Bir şekilde Barkus’un becerisinden demirci ustası haberdardı. Sanki senelerdir beraber çalışıyorlarmış gibi çok az konuşuyorlar ve arada sırada aynı fikirde

olduklarını belirten homurtular çıkarıyorlardı. Ama Barkus işini ne neşeyle ne de bir tatmin duygusuyla yapıyordu. İşini özenle yapıyordu ve diğer hepsini utandıracak kadar becerikliydi ama ocakta oldukları zaman normalde olduğunun aksine kederli bir havaya bürünüyordu ve dışarı çıkana kadar yüz ifadesi değişmiyordu.

Ertesi gün kabzaları takma günüydü. Kabzalar hazırdı ve neredeyse birbirlerinin aynısıydı. Usta Jestin kabzaları kılıçlara taktı, pırazvanaya[7] çaktığı ve kabzaya kadar uzanan üç demir çiviyle sabitledi. Sonra çivi uçları meşeden yapılma kabzalardan çıkmasın diye uçlarını törpületti.

"Buradaki işiniz bitti," dedi gün sonunda Jestin. "Kılıçlar sizindir. Onları iyi kullanın." Bu, diğer ustalar gibi konuşmaya en çok yaklaştığı andı. Ocağa döndü ve başka hiçbir şey söylemedi. Çocuklar ne yapacaklarını bilemeyip birbirlerine baktılar. Kılıçları ellerinde, bir şey demelerine gerek olup olmadığını düşünüyorlardı.

"Ehem," dedi Caenis. "Bilgeliğiniz için müteşekkiriz, Usta."

Jestin bitmemiş bir mızrak ucunu alıp örsüne koydu ve körüğün başına geçti.

"Burada çok..." diye konuşmaya başlamıştı Caenis ama Vaelin onu dürttü ve kapıyı gösterdi.

Tam çıkacaklarken Jestin tekrar konuştu. "Barkus Jeshua."

Durdular. Barkus yüzünde ihtiyatlı bir ifadeyle arkasını döndü. "Usta."

"Kapım sana her zaman açık," dedi Jestin ona bakmadan. "Yardımcı olmak istersen hayır demem."

"Üzgünüm, Usta," dedi Barkus. Sesinde hiçbir ifade yoktu. "Korkarım eğitim bütün zamanımı alıyor."

Jestin körüğün başından tekrar ocağa gitti. "Ben de ocak da burada olacağız. Kan ve boktan bıkarsan, burada olacağız."

* * *

Barkus akşam yemeğini kaçırmıştı ve bu daha önce hiç olmamış bir şeydi. Vaelin her akşam yaptığı gibi Çizik'i kulübesinde ziyaret ettikten sonra onu duvarların üstünde buldu.

"Sana yemekten artanları getirdim," dedi ve içinde pasta ve birkaç elma olan torbayı ona verdi.

Barkus başını sallayarak teşekkür etti. Nehre bakıyor, akıntı ters yönde olmasına rağmen Varinshold'a giden bir mavnayı izliyordu.

“Bilmek istiyorsun,” dedi bir süre sonra. Sesinde her zaman olan esprili ya da ironik ton bu sefer yoktu. Vaelin kardeşinin sesinde korku olduğunu sezinledi.

“Eğer anlatmak istersen,” dedi Vaelin. “Hepimizin sırları var, kardeşim.”

“Mesela o fuları neden hâlâ tuttuğun gibi.” Barkus, Vaelin’in boynundaki Sella’nın fularını işaret etti. Vaelin fuları cebine koydu ve dönmek üzere gitmeden önce Barkus’un omzunu sıvazladı.

“İlk kez on yaşındayken başıma geldi,” dedi Barkus.

Vaelin durdu ve devam etmesini bekledi. Barkus da diğerleri kadar kapalı olabiliyordu, kendi nezdinde tabii. Konuşur ya da konuşmazdı. Onu gaza getirmek veya ikna etmeye çalışmak bir işe yaramazdı.

“Babam küçüklüğümden beri beni demircide çalıştırırdı,” diye devam etti bir süre sonra. “Çok seviyordum, onun metale şekil vermesini izlemeyi, sonra ocakta parlamasını çok seviyordum. Kimileri demircilerin gizemli olduğunu söyler. Benim için her şey o kadar bariz, o kadar kolaydı ki... Her şeyi anlıyordum. Babamın bana bir şey öğretmesine gerek bile yoktu. Ne yapacağımı bir şekilde biliyordum. Daha çekiç düşmeden metalin alacağı şekli biliyordum, bir sabanın toprakta kırılıp kırılmayacağını ya da bir nalın atın ayağından düşüp düşmeyeceğini, her şeyi... Babam benimle gurur duyuyordu, bunu biliyordum. Benim aksime o çok konuşmazdı, ben anneme çekmişim ama benimle gurur duyduğunu biliyordum. Onu daha da gururlandırmak istedim. Kafamda şekiller vardı, bıçak, kılıç, balta şekilleri, sadece dövülmeyi bekliyorlardı. Onları nasıl yapacağımı tam bir kesinlikle biliyordum, hangi metalleri ne kadar karıştıracağımı. Bir gece gizlice ocağa girdim. Küçük bir şey yapacaktım, bir av bıçağı belki. Babam için bir Kışdönümü hediyesi.”

Durdu ve karanlığa baktı. Fenerin loş ışığında belli belirsiz seçilen hayalet gibi figürlerle dolu olan mavna akıntıda sürükleniyordu.

“Bıçağı yaptın,” dedi Vaelin, “ama ne, baban sinirlendi mi?”

“Yok yok, kızmadı.” Barkus’un sesinde hüzün vardı. “Korktu. Keskin tarafı güçlü olsun diye kat kattı ve ipeği de zırhı da aynı şekilde kesebilirdi, ayrıca o kadar cilalıydı ki ayna olarak bile kullanabilirdin.” Yüzündeki hafif gülümseme silindi. “Bıçağı nehre attı ve bana bundan kimseye, asla bahsetmememi söyledi.”

Vaelin’in kafası karışmıştı. “Gurur duymalıydı. Oğlu öyle bir

bıçak yapmış sonuçta. Neden korktu ki?"

"Babam görmüş geçirmiş bir adamdı. Kral'ın ordusuyla gezmiş, doğu denizlerinde bir tüccar gemisinde çalışmış ama soğuk bir ocakta dövülen bir kılıç hiç görmemişti."

Vaelin'in kafası daha da karıştı. "O zaman nasıl?.." Barkus'un suratındaki ifade yüzünden devamını getirmedi."

"Nilsaelliler pek çok açıdan harika insanlar," dedi Barkus. "Dayanıklı, nazik, misafirperver insanlar. Ama Karanlık'tan inanılmaz derecede korkuyorlar. Bir zamanlar köyümde insanları tek dokunuşuyla iyileştirebilen yaşlı bir kadın varmış, böyle bir hikâye anlatmıştım. Yaptığı işten dolayı saygı duyuyorlarmış ama aynı zamanda ondan korkuyorlarmış. Kızıl El geldiğinde durdurmak için hiçbir şey yapamamış. Her evden en az bir kişi olmak üzere düzinelerce insan ölmüş, ama yaşlı kadın hastalanmamış. Onu evine kilitleyip yakmışlar. Yıkıntıları hâlâ durur, kimse üstüne bir şey inşa etmeye bile cesaret edememiş."

"O bıçağı nasıl yaptın Barkus?"

"Hâlâ emin değilim. Elimde çekiç, örs başında metale şekil verdiğimi hatırlıyorum. Kabzayı eklediğimi de hatırlıyorum ama hayatım üzerine yemin ederim ki ocağı yaktığımı hatırlamıyorum. Sanki çalışmaya başlayınca kendimi kaybetmiştim, sanki çekiç gibi ben de yalnızca bir araçtım... işi benim üzerimden başka bir şey yapmış gibiydi." Kafasını salladı, belli ki anısı onu rahatsız etmişti. "Babam ondan sonra oraya girmeme izin vermedi. Beni ihtiyar at yetiştiricisi Kalus'a götürdü, benden demirci ustası olmayacağını söyledi. Bana at yetiştiriciliğini öğretsin diye ayda beş bakır ödemeye başladı.

"Seni korumaya çalışıyormuş," dedi Vaelin.

"Biliyorum, ama çocukken öyle gelmemişti. Sanki... yaptığım şeyden utanmıştı, sanki onu utandıracağımdan endişeleniyordu. Kıskanmış olabileceğini bile düşündüm. Bu yüzden ona neler yapabileceğimi göstermeye karar verdim. Yazgüneşi Panayırı'na gittiği zaman ocağa girdim. İçeride çok fazla bir şey kalmamıştı, birkaç eski nal ve çivi. Mallarının çoğunu satmak için panayıra götürmüştü. Ama orada olanlarla bir şey yaptım... özel bir şey."

"Ne yaptın?" diye sordu Vaelin. Gözünün önüne büyük kılıçlar, görkemli baltalar geldi.

"Güneş gülü."

Vaelin kaşlarını çattı. "Ne?"

"Rüzgârgülü gibi, ama rüzgârın yönünü değil güneşin yerini

gösteriyordu. Gökte nerede olursa olsun, hatta hava bulutlu olsa bile günün hangi saati olduğunu gösteriyordu. Güneş battığında da yeri işaret ediyor, onu takip ediyor, yerini yine gösteriyordu. Güzeldi de, şaftından alevler çıkıyordu falan."

Vaelin öyle bir aletin ne kadar değerli olabileceğini ve Karanlık'tan korkan bir köyde sebep olacağı velveleyi düşündü. "Peki ne oldu?"

"Bilmem. Sanırım babam eritti. Panayırdan döndüğünde yaptığım şeyi ona gösterdim, kendimle gurur duyuyordum. Bana eşyalarımı toplamamı söyledi. Annem teyzemin evindeydi, bu yüzden ona açıklama yapmasına gerek kalmadı. Annem dönüp beni bulamayınca babam ona ne söyledi İtikat bilir. Üç gün yürüdük, sonra Varinshold'a giden bir gemiye bindik ve ardından da buraya geldik. Suret'le bir süre konuştu, sonra da beni kapıda bıraktı. Ne yapabildiğimi birine söylersem beni öldürürlermiş, öyle söyledi. Burada güvende olacağımı söyledi." Hafifçe güldü. "Bana iyilik yaptığını düşündüğüne inanmak zor. Bazen Beşinci Nişan Hanesi'ne gitmek istediğini ama kaybolduğunu düşünüyorum." Vaelin aklına gelen nal seslerini kafasından uzaklaştırdı ve Sella'nın hikâyesini hatırlayarak, "Haklı, Barkus," dedi. "Kimseye söylememelisin. Büyük ihtimalle bana da söylememeliydin."

"Neden, öldürcek misin beni?"

Vaelin tatsız bir şekilde gülümsedi. "Eh, bugün değil."

Sessizce duvarda durdular ve gözden kaybolana kadar mavnayı izlediler.

"Bence biliyodu, diyim mi sana," dedi Barkus. "Usta Jestin. Bence yapabildiğim şeyi hissedebiliyordu."

"Nasıl bilebilir ki?"

"Çünkü aynı şeyi ben de onun için hissedebiliyordum."

Altıncı Bölüm

Ertesi gün yeni kılıçlarıyla ilk antrenmanlarım yaptılar. Vaelin'e dersin yarısı; kılıcın, omzun üstünden uzanılıp doğru bir biçimde çekilebilmesi için, sırta nasıl bağlanması gerektiğini öğrenmekle geçmiş gibi geldi.

"Daha sıkı, Nysa." Sollis, Caenis'in kemer kayışına sert bir şekilde asıldı ve Caenis acıyla inledi. "Eğer savaş sırasında gevşerse hemen haberiniz olur merak etmeyin. Kendi kılıç kemerinize takılıyorsanız düşman öldüremezsiniz."

Sonra bir saatten uzun bir süre boyunca kılıcı pürüzsüz ve hızlı bir şekilde çekmeyi öğrendiler. Usta Sollis bunu sanki kolaymış gibi gösteriyordu. Kılıcı sıkı bir şekilde kınında tutan deri kayış başparmakla yana çekilmeli, kılıç bir yere takılmadan ve sahibini kesmeden çıkarılmalıydı. İlk denemeleri o kadar kötüydü ki Sollis onlara alanın etrafında iki kere depar attırdı. Kılıcın ağırlığına alışkın olmadıkları için ağır kaldılar.

"Daha hızlı, Sorna!" Tökezlerken Vaelin'e vurdu. "Sen de Sendahl, hadi hızlanın biraz."

Onlara tekrar denemelerini emretti. "Düzgün yapın. Kılıcınızı ne kadar hızlı çekip kullanmaya hazır hale gelirseniz, bir piçin bağırsaklarınızı elinize verme ihtimali o kadar azalır."

Gelişme gösterdiklerini düşünene kadar birkaç koşu ve birkaç değnek darbesi daha gerekti. Bir sebepten ötürü Vaelin ve Nortah'a karşı özellikle sinirliydi, onlar değneği diğerlerine nispeten çok daha fazla yiyordu. Vaelin, bunun unuttukları bir ihlalin cezası olabileceğini tahmin ediyordu. Sollis bazen böyle yapıyordu. Geçmişteki kötü bir olayın üstünden haftalar ya da aylar geçtikten sonra mevzu tekrar aklına gelebiliyordu.

Ders bitince bir anons yaptı. "Yarın siz küçük puştlar Yazgüneşi Panayırı'na salınacaksınız. Şehirden bazı çocuklar kendilerini kanıtlamak için sizinle dövüşmeye çalışabilir. Kimseyi öldürmemeye çalışın. Yerel kızlardan bazıları da sizi farklı tür bir meydan okuma

kabul edebilirler. Onlardan uzak durun. Sendahl, Sorna, siz burada kalıyorsunuz. Size kaytarmak neymiş göstereceğim."

Adaletsizlik ve hayal kırıklığıyla yıkılan Vaelin şok oldu. Nortah ise hislerini söyleyebilme konusunda hiçbir sıkıntı çekmiyordu.

"Ya şaka yapıyor olmalısın!" diye bağırdı. "Diğerleri de bizim kadar kötüydü. Neden bizim kalmamız gerekiyor?"

İlerleyen zamanda, yatağında oturup ağrıyan bereli çenesini tutarken de siniri geçmemişti. "O piç hep benden daha çok nefret etti, sizden ettiğinden daha fazla."

"Herkesten nefret ediyor," dedi Barkus. "Sadece bugün sen ve Vaelin şanssızdınız."

"Hayır, sebebi babamın Kral'ın Birinci Vekili olması. Eminim."

"Baban o kadar kodamansa neden seni Nişan'dan çıkaramıyor?" diye sordu Dentos. "Burada olmaktan tiksiniyorsun."

"Ben nereden biliyim?" diye patladı Nortah. "Beni bu bok çukuruna göndermesini ben istemedim. Donmayı, on kez ölümün eşiğine gelmeyi, her gün dövülmeyi, bu ahırda köylülerle yaşamayı ben istemedim..." Kendini yatağa bıraktı ve başını yastığa gömdü. "İrfan Sınavı'nda beni bırakırlar sanmıştım," dedi. Boğuk sesiyle onlardan ziyade kendi kendine konuşuyordu. "Kalbimi gördüklerinde. Ama o lanet kadın İtikat'ın istediği yerde olduğumu söyledi. Sürekli yalan söylemeye bile başladım ama beni kovmadılar. O domuz Hendril, Altıncı Nişan'ın sıralarında benim türümden birinin olmasından yararlanabileceğini söyledi."

Sustu, hâlâ yüzünü saklıyordu. Barkus omzunu sıvazlamak için ayağa kalktı ama Vaelin başını sallayıp onu durdurdu. Yatağının altından küçük meşeden yapılmış sandığı çekti. Bu sandık, dikkatsiz bir tacir tarafından ön kapıda arabasının arkasında bırakılmıştı ve Sella'nın fularından sonraki en değerli varlığıydı. Kilidini açtı ve yıllar boyunca bulduğu, kazandığı ya da çaldığı bütün sikkelerinin olduğu deri keseyi çıkardı. Caenis'e attı. "Bana biraz şekerleme getir. Bir de ayağıma uyacak bir çift bulabilirsen yumuşak, deri botlar."

* * *

Sabah, yoğun bir sisle birlikte geldi ve etraftaki arazileri kaplayan ağır, açık mavi pus, kış güneşinin doğup kendisini dağıtmasını bekliyordu. Vaelin ve Nortah kahvaltı sırasında hüzünlü bir şekilde sessizce oturuyor, diğerleri de gitmeye çok hevesli

değillermiş gibi görünmeye çalışıyordu.

"Sence ayı olur mu?" diye sordu Dentos öylesine.

"Herhalde," dedi Caenis. "Yazgüneşi Panayırı'nda ayılar hep olur. Sarhoşlar para verip ayılarla güreşir. Daha pek çok şey olacaktır. Ben gittiğim zaman Alpir İmparatorluğu'ndan gelen bir büyücü vardı ve flüt çalıp yılan dans ettiriyordu."

Babası onu Nişan'a vermeden önce Vaelin her sene Panayır'a götürülüyordu ve oldukça iyi bir şekilde dansçıları, jonglörleri, satıcıları, akrobatları; bir koku ve ses keşmekeşi içerisinde daha binlerce harika şey olduğunu hatırlıyordu. Şu ana kadar tekrar görmeyi ne kadar çok istediğini fark etmemişti, çocukluğundan bir şeye dokunup hatırladığı renk ve neşe girdabının hâlâ hatırladığı gibi olup olmadığını görmek...

"Kral da orada olacak," dedi Caenis'e. Kral'ın büyük çadırını da hatırlıyordu. Janus ve ailesi turnuva sahasında yapılan gösterileri izlerdi. At yarışları, güreş, yumruk dövüşleri, okçuluk gibi alanlar vardı ve kazananlar Kral'ın kendi elinden kırmızı bir kurdeleyle ödüllendirilirdi. O kadar çabanın karşılığında bu ödül çok az gibi görünüyordu ama herkes halinden memnundu.

"Belki ona seni ayakkabı sileceği olarak kullanmasına izin verecek kadar yaklaşırsın," dedi Nortah. "Bunu isterdin, hoşuna giderdi değil mi?"

Caenis rahatsız olmamışa benziyordu. "Gitmene izin verilmemesi benim suçum değil, kardeşim," dedi usulca.

Nortah bir hakaret daha edecek gibiydi ama bunun yerine tabağını itip masadan kalktı ve sinirli bir ifadeyle salondan çıktı.

"Durumdan hiç memnun değil," dedi Barkus.

Yemekten sonra Vaelin onlara avluda veda etti ve gitmek istemiyor gibi davranmaları kendini iyi hissettirdi.

"Ben..." dedi kendini zorlayarak Caenis. "İstemezsen gitmem."

Vaelin duygulandı. Caenis'in Kral'ı ne kadar çok görmek istediğini biliyordu. "Sen gitmezsen botlarımı nasıl alacağım?" Hepsiyle el sıkıştı ve ana kapıdan yürürlerken el salladı.

Çizik'i görmeye gittiğinde köle-tazının yeni bir arkadaş edinmiş olduğunu görüp şaşırdı. Bu Asraelli kevaşe kurt-tazının boyu Çizik'in omzuna kadar geliyordu ama onun kadar kaslı değildi.

"Birkaç gece önce kafesine girdi," dedi Usta Jeklin. "Nasıl oldu İtikat bilir. Onu hemen öldürmemesine şaşırdım. Sanırım arkadaş istedi. Onlara dokunmayacağım, belki birkaç ay sonra yavrular."

Çizik onu gördüğünde her zamanki gibi mutlu bir halde

hoplayıp zıplamaya başladı. Dişi köpek temkinli davransa da Çizik'in tepkisi onu da biraz rahatlattı. Vaelin onlara yemek artıklarını verdi ve dişinin Çizik yiyip doymadan yemediğini gördü.

"Ondan korkuyor," dedi.

"İyi de yapıyor," dedi Usta Jeklin neşeli bir şekilde. "Ama uzak da duramıyor. Dişiler bazen böyle olur, bir eş seçerler ve sonra ne yaparlarsa yapsınlar peşlerini bırakmazlar. Tipik kadın hareketi di mi?" Güldü. Vaelin, Jeklin'in neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikri olmasa da nezaketen güldü.

"Panayır'a gitmiyorsun demek," dedi Jeklin. Odanın diğer ucundaki üç Nilsaelli teriyere yemek vermeye gitti. Teriyerler kısa, sivri burunları ve büyük kahverengi gözleriyle aldatıcı bir güzelliğe sahip hayvanlardı, çünkü elinizi uzattığınız anda kaparlardı. Usta Jeklin onları çok iyi yaptıkları bir iş olan tavşan avlamakta kullanıyordu.

"Usta Sollis kılıç antrenmanında kaytardığımı düşünmüş," dedi Vaelin.

"Cık cık cık. Eğer çok çabalamazsan kardeş olamazsın. Benim zamanımda kaytaranları kamçılarlardı. İlk yanlışta on kamçı, sonraki her yanlışta onar onar artardı. Kamçı yüzünden yılda on on iki kardeş kaybederdik." Özlemle içini çekti. "Ama Panayır'ı kaçıracak olman da üzücü. Orada satılık çok iyi köpekler var. Burada işim bitince ben gideceğim. Ama çok kalabalık olacak, idam falan. Alın bakalım sizi küçük canavarlar." Teriyerlerin kafesine biraz et attı ve hayvanlar havlayarak birbirleriyle yemek için dövüşmeye başladı. Usta Jeklin onları izleyip kıkırdadı.

"İdam mı, Usta?" diye sordu Vaelin.

"Ne? He, Kral Birinci Vekilini astırıyor. İhanet, yozlaşma, klasik sebepler. O yüzden çok kalabalık olacak. Diyar'daki herkes o piçten nefret ediyor. Vergiler falan işte."

Vaelin ağzının kuruduğunu ve kalbinin ağırlaştığını hissetti. *Nortah'ın babası. Nortah'ın babasını öldürecekler. Bu yüzden Sollis bizi burada tutuyor. Şüpheli görünmesin diye Nortah'la beraber beni de tutuyor... Haberi aldığında burada olayım diye.* Usta Jeklin'e bakıyordu.

"Usta Sollis bu sabah buraya geldi mi?" diye sordu.

Jeklin ona bakmadı, hâlâ köpeklerine bakıyor, gülümsüyordu. "Usta Sollis çok bilge bir adam. Onun değerini bilmelisiniz."

"Ona *benim* mi söylemem gerekir?"

Jeklin cevap vermedi. Kafesin demirlerinden et sarkıtıyor,

teriyerler her zıpladığında da gülüyordu.

"Ehem," dedi Vaelin. Boğazını temizledi ve kapıya doğru geriledi. "İzin verirseniz, Usta."

Jeklin dönmeden el salladı ve kavga eden teriyerlere sevgiyle bakmaya devam etti. "Küçük canavarlar."

Avluyu geçerken Vaelin sorumluluğunun altında ezildiğini hissetti. Birden Suret'ten ve Sollis'ten nefret etti. *Liderlik mi,* diye düşündü tatsızca. *Kalsın.*

Ama kuledeki dönen merdivenleri isteksizce çıkarken aklına başka bir düşünce geldi, bir şüphe. Salondan çıkarken Nortah'ın suratındaki ifade gözünün önüne geldi. Vaelin o sırada sadece sinirli olduğunu düşünmüştü, ama şimdi başka bir şey daha olduğunu fark ediyordu, bir kararlılık ifadesi, bir karar...

Neler olduğu kafasına dank edince durdu. *Lütfen, İtikat, hayır!*

Kalan basamakları koşarak geçti, panik halinde odaya daldı ve bağırdı, *"NORTAH!"*

Boş. *Belki de ahırdadır, atları seviyor...*

Sonra açık pencereyi, boş yatakları ve çarşaflarla battaniyelerin olmadığını gördü. Pencereden başını çıkarınca altı metre boyunca düğümlerle uç uca eklenen çarşafları da gördü. Ondan sonra da bekçi kulübesinin çatısına dört buçuk, oradan da yere üç metrelik bir atlayış gerekiyordu, ki bu da hiçbiri için sıkıntı değildi. Havadaki sis sayesinde, kahvaltılarını düşünen duvardaki kardeşlerin burnunun ucundan görünmeden kaçabilecekti.

Bir an için Usta Sollis ya da Suret'i bulması gerektiğini düşündü ama sonra vazgeçti. Nortah çok kötü bir şekilde cezalandırılırdı ve zaten harekete geçmek için yarım saat geç kalmıştı. Ayrıca Hane'de olup olmadıklarından da emin değildi, onlar da panayıra gitmiş olabilirlerdi. Başka bir olasılık daha vardı, kafasında çok net ve yüksek sesle çınlıyordu: *Ya panayıra ilk o giderse? Ya görürse?*

Vaelin çabucak bir su şişesi ve birkaç bıçak alıp, kılıcını sırtına bağladı. Pencereye gitti, Nortah'ın ipine sıkıca tutundu ve inmeye başladı. Düşündüğü gibi kolay bir inişti, aşağı inmesi bir dakika bile sürmemişti. Sis neredeyse tamamen kaybolduğu için görünmemeye çalışmalıydı. Mazgallı siperdeki on yedi yaşlarında, sıkılmış gibi duran kardeş başka tarafa gidene kadar duvara yapışıp bekledi, sonra ormana doğru depar atmaya başladı. Bu koşu antrenman sahasında ona kısa gelirdi, aşağı yukarı iki yüz metrelik bir koşuydu ama duvarı arkasına alıp koştuğundan bir kilometre gibi gelmişti ve her saniye bir alarm çığlığı veya okun havada çıkardığı sesi

duyacakmış gibi geliyordu. Bu mesafeden kardeşleri ıskalamazdı. Ağaçların serin gölgelerine girdiğinde rahatladı ve koşu hızını yarıya düşürdü, hâlâ normalde tercih edeceğinden hızlı koşuyordu ama harcayacak zamanı yoktu. Yaklaşık yarım kilometre boyunca ağaçların içinden gitti ve sonra yola çıktı.

Şimdiye kadar yolu hiç bu kadar kalabalık görmemişti. Panayırda satacakları mallarla dolu at arabalarıyla çiftçiler, bir sürü yarışmayı ve şovu izlemek için seyahat eden aileler vardı ve büyük ihtimalle Birinci Vekil'in idamı da bu hıncahınç kalabalığı daha da arttırmıştı. Seyahat edenlerin hiçbiri idamı yanlış bir şeymiş gibi görmüyordu belli ki. Vaelin herkesin neşeli ve güleç olduğunu gördü. Gördüğü baltalar dolayısıyla ormancı olduğunu düşündüğü bir grup, idam hakkında kısık sesle bir şarkı bile söylüyorlardı:

Artis Sendahl'dı adı
Açgözlü, yaşlı bir keçiydi
Kral Janus parasını saymaya gittiğinde
Açgözlü boğazını da gerdirdi

"O kadar hızlı koşma Nişan çocuğu!" diye bağırdı ormancılardan biri yanlarından geçerken. Sallanıyordu ve elindeki taştan şişeyi havaya kaldırmıştı. "Biz varana kadar piçin boğazını kesemezler. Sonuçta ateş için odun kesilmesi gerekiyor." Vaelin koşmaya devam ederken ormancılar güldü. Vaelin, parmakları kırık bir ormancının odun kesmekte ne kadar başarılı olabileceğini düşündü.

Görmeden önce sesini duydu. Önündeki tepeden gelen bir kükreme, binlerce insanın aynı anda konuşma sesi. Çocukken bunu bir canavar zannetmiş ve korkudan annesine sığınmıştı. "Tamam, bir şey yok," demişti saçını okşayarak. İnsan selinin üzerine çıktıklarında da, "Bak Vaelin, insanlara bak," demişti.

Çocuk gözleri, Diyar'daki her bir insanın, yaz mevsiminin lütuflarından paylarını almak için Varinshold'un duvarlarının önündeki ovaya geldiğini düşünmüştü. Yaklaşık on kilometre karelik alanı kaplamışlardı. Şu anda gördüğü kalabalık ise önceki gördüğünden daha büyüktü ve şehrin batı duvarının önü tamamen doluydu. Kitlenin içinden odun ateşleri yükseliyordu ve etraf renkli çadırlarla doluydu. Son dört yılının büyük bir bölümünü Nişan Hanesi'nin sıkışık kalesine tıkılı geçiren bir çocuk için bu görüntü baş döndürücüydü.

Onu burada nasıl bulabilirim ki? diye düşündü. Arabaları ona yetişen ormancıların şarkıları daha yakından gelmeye başlamıştı ve hâlâ Kral'ın Vekili'nin ölümünü kutluyorlardı. Onu aramaması gerektiğini fark etti. *Darağacına bak, orada olacaktır.*

* * *

Kalabalığın içine girmek değişik bir deneyimdi, aynı anda hem heyecan hem de korku duydu. Etrafını, hareket eden insanlar ve tanımadığı kokular sarmıştı. Her yer şekerlemelerden, çanak çömleklere kadar bin bir türlü şey satan satıcılarla doluydu. Sesleri, kalabalığın sesini bastıramıyordu. Bazı yerlerde oyuncu, jonglör, akrobat, büyücü ve türlü işler icra eden kişilerin etrafında izleyiciler toplanmıştı. Bazıları alkış ve ıslık toplarken, bazıları da yuhalanıyordu. Vaelin dikkatini toplamaya çalışıyordu ama kendini gösterileri izler halde buldu. Ağzından ateş üfleyebilen iri, kaslı bir adam ve ipek kaftanlar içinde kalabalıktaki insanların kulaklarından incik boncuk çıkaran kara tenli başka bir adam vardı. Vaelin birkaç saniye oyalandıktan sonra görev bilinciyle kafasını çevirdi ve kendinden utanmış bir şekilde yola koyuldu. Yarı çıplak, parandeci bir kadını izlemek için durduğunda pelerininin içine uzanan bir el hissetti. Becerikli, neredeyse hissedilmeyecek bir eldi. Hırsızı bileğinden tuttu ve öne çekti. Küçük, ince, paçavralar içindeki çocuk acıyla inleyip yere düştü. Vaelin'e bakıp homurdandı ve boştaki eliyle çırpınarak umutsuzca kurtulmaya çalıştı.

"Aha, hırsız!" Kalabalıktaki bir adam pis pis güldü. "Nişan'dan birine böyle bir şey yapmaya çalışmaman gerektiğini bilmeliydin."

Nişan'ın bahsini duyan çocuk çabalarını iki kat arttırdı ve Vaelin'in elini tırmalayıp ısırmaya başladı.

"Öldür onu kardeş," dedi yoldan geçen biri. "Şehirden bir hırsız eksilse ne güzel olur."

Vaelin ona kulak asmadı ve hırsızı ayağa kaldırdı; zor olmadı, çocuk bir deri bir kemikti. "Biraz pratik yapman gerekiyor," dedi.

"Siktir git," dedi tükürerek. Hâlâ kurtulmaya çabalıyordu. "Sen gerçek bir kardeş değilsin. Küçük kardeşlerden birisin. Benden farkın yok."

"Buna dayak lazım dayak," dedi bir adam. Kalabalığın arasından çıktı ve elini çocuğa tokat atmak üzere kaldırıp yaklaşmaya başladı.

"Uzak dur," dedi Vaelin. Bira kokan sakalı ve sarhoşların sabitlenemeyen gözlerine sahip olan cüsseli adam Vaelin'e şöyle bir

baktı ve sonra hemen uzaklaştı. On dört yaşında olan Vaelin çoğu erkekten uzundu ve Nişan'ın yemekleri sayesinde enli ama yağsızdı. Dönüp kendisini izleyenlere baktı. Hepsi çabucak dağıldı. *Benden değil, asıl Nişan'dan korkuyorlar,* diye düşündü.

"Bırak gidiyim piç," dedi çocuk. Sesinde hem korku hem de öfke vardı. Çocuk, Vaelin'den kurtulmaya çalışmaktan bitkin düşmüştü ve yorgun öfkesi suratından okunuyordu. "Arkadaşlarım var he haberin olsun, terslerine gelmek istemezsin..."

"Benim de arkadaşlarım var," dedi Vaelin. "Birini arıyorum. Darağacı nerede?"

Çocuk şaşırdı ve kaşlarını çattı. "Ney o?"

"Kral'ın Vekili'ni asacakları darağacı. Nerede?"

Çocuk tek kaşını kaldırarak hesap yapıyormuş gibi bir havaya büründü. "Değeri ne ki?"

Vaelin bileğini daha sert sıkmaya başladı. "Kırık bir bilek."

"Sefil Nişan piçi," diye mırıldandı çocuk. "İstersen kır lan, komple kolumu kır, ne fark ediyo ki?"

Vaelin çocuğun gözlerinde korku ve asabiyet gördü, ama başka bir şey daha vardı, bunu görünce elini gevşetti: Karşı koyma. Çocuğun korkusunun kurbanı olmayacak kadar gururu vardı. Vaelin tekrar çocuğun yırtık pırtık kıyafetlerine ve çamurlu çıplak ayaklarına baktı. *Belki de sahip olduğu tek şey gururdur.*

"Seni bırakacağım," dedi çocuğa. "Kaçarsan yakalarım." Çocuğu kendisine doğru çekip suratına baktı. "İnanıyor musun?"

Çocuk biraz sindi ve başını salladı. "Hı hı."

Vaelin onu yere oturtup bileğini bıraktı. Çocuğun kaçmamak için kendisine engel olduğunu gördü. Bileğini ovup biraz uzaklaştı. "Adın ne?" diye sordu Vaelin.

"Frentis," diye cevap verdi çocuk ihtiyatlı bir şekilde. "Seninki ne?"

"Vaelin Al Sorna." Çocuğun gözünde yanan ışığı görünce bu adı daha önce duyduğunu anladı. Şehrin hiyerarşisinde en altta olan o bile Savaş Lordu'nun adını duymuştu. "Al." Vaelin cebinden bir fırlatma bıçağı çıkarıp çocuğa verdi. "Verebileceğim tek şey bu. Bana darağacını gösterince iki tane daha veririm."

Çocuk dikkatle bıçağa baktı. "Bu ne?"

"Bıçak. Fırlatıyorsun."

"Birini bununla öldürebilir misin?"

"Çok çalışırsan."

Çocuk bıçağın ucuna dokundu ve göründüğünden daha keskin

olduğunu parmağını kanatıp emmeye başlayınca anladı. “Öğret,” dedi parmaklarının arasından. “Bana nasıl atılacağını öğret, ben de sana darağacım göstereyim.”

“Sonra,” dedi Vaelin. Çocuğun kendisine güvenmediğini görünce de, “Sözüm söz,” dedi.

Nişan’ın sözünün belli bir ağırlığı olmalıydı çünkü Frentis’in şüpheleri tam olmasa da biraz geçmiş gibiydi. “Buradan,” dedi ve sönüp kalabalığa doğru ilerledi. “Yakınımda dur.”

Çocuk kalabalığın içinden geçerken Vaelin de onu takip ediyordu. Bazen onu kaybediyor ama birkaç adım sonra çocuğu söylenirken ve onu beklerken buluyordu.

“Size insanları nasıl takip etçeğnizi öğretmiyolar mı?” diye sordu. Bu sırada dans eden bir ayıyı izleyen kalabalık bir insan grubunun arasından geçiyorlardı.

“Bize dövüşmeyi öğretiyorlar,” dedi Vaelin. “Ben... bu kadar insana alışık değilim. Dört yıldır şehre gelmiyorum.”

“Şanslı piç. Bu çöplükten kurtulmak için sağ taşağımı feda ederim.”

“Başka bir yerde bulunmadın mı hiç?”

Frentis ona bir aptalla konuşuyormuş gibi baktı. “Tabi ya, mavnam var benim, takılıyorum kafama göre.”

Frentis durup yüz metre ötede kalabalığın arasından yükselen ahşap bir şekli gösterene kadar çok uzun bir zaman geçmiş gibi geldi Vaelin’e. “Al işte. İşte burda gericekler zavallı ibnenin boynunu. Onu niye öldürüyolarmış ki?”

“Bilmem,” dedi Vaelin dürüstçe. Söz verdiği diğer iki bıçağı da verdi. “Eltrian akşamında Nişan Hanesi’ne gel ve sana bıçakları nasıl kullanacağını öğreteyim. Kuzey kapısında bekle, ben seni bulurum.”

Frentis başıyla onayladı ve bıçakları hemen elbisesinin içinde bir yerlere koydu. “İzliycen o zaman? Asmayı?”

Vaelin ondan uzaklaşıp kalabalığı gözleriyle taramaya başladı. “Umarım izlemem.”

Yaklaşık on beş dakika boyunca bakındı. Her surata tek tek baktı ama Nortah’ı bulamadı. Şaşırması abes olurdu; hepsi gözetleyenlerden kaçınmanın, kalabalığın bir parçası gibi görünmenin yollarını biliyordu. Bir kukla gösterisinin yanında durdu ve paniklemeye başladığını hissetti. *Nerede?*

“Ah, Ayrılmışlar’ın kutlu ruhları,” dedi kuklacı yarı alaylı yarı trajik bir tonla. Becerikli elleriyle ipleri oynatıyor, sahnedeki ahşap

bebeğe umutsuzmuş gibi bir poz verdiriyordu. “İtikatsızdım hep, ama bu kaderi ben gibi bir alçak bile etmez hak.”

İtikatsız Kerlis. Vaelin hikâyeyi biliyordu, annesinin en sevdiklerindendi. Kerlis İtikat’ı reddetmişti ve Ayrılmışlar da onun Öte’ye girmesine izin verene kadar sonsuz yaşamla lanetlenmişti. Hâlâ dünyayı gezip İtikadını aradığı, ama bulamadığı söylenirdi.

“Kaderini seçtin, İtikatsız seni,” diye farklı bir tonda konuştu kuklacı ve Ayrılmışlar’ı temsil eden ahşap başları oynattı. “Seni yargılamıyoruz, sen kendini yargıla. İtikadını bulursan seni buyur edeceğiz...”

Kuklacının becerisi ve kuklalardaki çok iyi işçilik tarafından dikkati dağılan Vaelin başını kaldırıp izleyenlere baktı. *Bak,* dedi kendi kendine. *Konsantre ol. O burada. Burada olmalı.*

Ve izleyenlerin arasında gözüne biri takıldı. Otuzlu yaşlarında, sert yüz hatlarına ve hüzünlü gözlere sahip bir adam, tanıdık bir sima. *Erlin!* Vaelin şaşkınlıkla bakakaldı. *Buraya geri gelmiş, bu adam deli mi?*

Erlin kendini kukla gösterisine kaptırmış gibiydi, hüzünle dolu gözleriyle tamamen odaklanmış bir şekilde gösteriyi izliyordu. Vaelin ne yapması gerektiğini düşündü. Onunla konuşacak mıydı? Yokmuş gibi mi davranacaktı? Onu öldürecek miydi? Kafasında karanlık düşünceler geziniyordu ve panik olmuştu. *Ona ve kıza yardım ettim, onu yakalarlarsa...* Kızın yüzü gözünün önüne gelip boynundaki fuları hissedince tekrar mantıklı düşünmeye başladı. *Uzaklaş,* dedi kendi kendine. *Onu hiç görmemiş gibi yapmak en güvenlisi...*

Erlin birden başını kaldırdı ve Vaelin’le göz göze geldiler. Erlin de onu tanıdı ve panikledi. Tekrar gösteriye baktı; suratında okunmaz, karışık duygular içeren bir ifade vardı. Sonra döndü ve kalabalığın içinde kayboldu. Vaelin’in içinden birden onu takip etmek geldi. Böylece Sella’nın iyi olup olmadığını öğrenebilirdi. Ama arkasından birden bir bağırış ve çekilen kılıçların sesini duydu. Darağacının oradan, yaklaşık elli metre öteden gelmişti.

Sesin geldiği yerin etrafını kalabalık çevirmişti ve herkesi iterek geçmek zorunda kaldı. Aceleci tavrı yüzünden nazik davranamadığı için insanları ittikçe küfür ve acı iniltileri duyuyordu.

“Ne yapıyordu o?” dedi kalabalıktan biri.

“Kordonu geçmeye çalışıyordu,” dedi başka biri. “Çok garip. Bir kardeşten bunu beklemezdim.”

“Onu da asarlar mı sence?”

Sonunda kalabalığı aştı ve neler olduğunu gördü: Tuniklerindeki uzun, siyah tüylerden dolayı Karaatmacalar adı verilen, Yirmi Yedinci Süvari Alayı'ndan beş asker. Birleştirme Savaşları sırasında verdikleri hizmetten dolayı Kral'ın gözdesi oldukları söylenen Karaatmacalar'a çoğu zaman özel zamanlarda düzeni sağlama onuru verilirdi. İçlerinden en irisi Nortah'ı boynundan yakalamıştı. Kaslı kolunu Nortah'ın boynuna dolamıştı ve iki arkadaşı da Nortah'ı zapt etmeye çalışıyordu. Dördüncü adam elinde kılıcıyla birazcık arkada kalmış, saldırı pozisyonunda duruyordu. "Şu piçi düzgün tutun, İtikat aşkına!" diye bağırdı. Hepsinin üstünde bulunan yaralar ve çizikler, Nortah'ın kolay yakalanmadığını gösteriyordu. Beşinci adam kenarda diz çökmüş, kolundaki kanlı yarayı tutuyordu. Suratı acı ve öfke içindeydi. "Öldürün orospu çocuğunu!" diye bağırdı. "Beni sakat bıraktı!"

Kılıçlı adamın darbe indirmeye hazırlandığını görünce Vaelin düşünmeden harekete geçti. Kalan son fırlatma bıçağı, daha çektiğini bile hatırlamadan havada uçmaya başlamıştı. Şimdiye kadar yaptığı en iyi atıştı ve kılıçlı adamı bileğinin hemen altından vurdu. Kılıç hemen yere düştü ve adam da koluna saplı gümüş renkteki metale şok içinde bakmaya başladı.

Vaelin çoktan harekete geçmiş, kılıcını sırtından çıkarmıştı. Vaelin harekete geçince Nortah'ın kollarını tutan bir adam onu bıraktı ve kendi kılıcını çıkarmak üzere hamle yaptı. Nortah fırsattan yararlandı ve dirseğiyle askerin suratına vurdu, asker yalpalayarak Vaelin'in uçan tekmesiyle buluştu. Asker ağzı ve burnu kan içinde birkaç adım daha yalpaladı ve sonra yere yığıldı.

Nortah belinden bir fırlatma bıçağı çıkarıp arka tarafına doğru sapladı. Bıçak, boynunu sıkan adamın kasığına denk geldi ve adam kolunu gevşetmek zorunda kaldı. Vaelin de o sırada geldi ve kılıcının kabzasıyla adamın şakağına vurdu. Kalan tek Karaatmaca, Nortah'ı bırakmış ve kılıcı çekili bir halde geri geri gidiyordu. Titreyen kılıcının ucu bir Vaelin'i, bir Nortah'ı işaret ediyordu.

"Siz..." diye kekeledi. "Siz Kral'ın huzurunu bozuyorsunuz. Tutuklus-"

Nortah çok hızlı bir şekilde adamın kılıcının altından eğilerek geçti ve adamın suratına vurdu. Hemen ardından gelen iki yumrukla adam bayıldı.

"Atmacalar mı?" deyip baygın askerin üzerine tükürdü Nortah. "Daha ziyade kuzu gibiler." Vaelin'e döndü, isterik bakışlarında umutsuzluk vardı. "Teşekkürler kardeşim. Gel." Çılgınca arkasını

döndü. “Babamı kurtarmak-”

Vaelin, Nortah’ın kulağının alt kısmına vurdu. Bu tekniği Usta Intris’in hocalığında geçirdikleri acı dolu zaman sayesinde öğrenmişlerdi. Hedefi bayıltıyor ama kalıcı zarara yol açmıyordu.

Vaelin eğildi ve Nortah’ın nabzını kontrol etti. “Üzgünüm, kardeşim,” diye fısıldadı kulağına ve kılıcını kınına soktu. Baygın arkadaşını zorlukla omuzladı. Vaelin, Nortah’tan yaşça daha büyüktü ama kardeşi ondan daha ağırdı. Donakalmış izleyicilerin üzerine doğru yürüyüp yolu açmaları için işaret ettiğinde kimse tek bir kelime etmeden dediğini yaptı.

“Dur orada!” Bu bağırtı, sessizliği cam gibi kırdı ve kalabalık şoktan kurtulup neler olduğunu anlayamamanın ve şaşkınlığın verdiği etkiyle konuşmaya başladı.

“Beş Karaatmaca dövdüler, yalnızca ikisi...”

“Ben böyle bir şey görmedim...”

“Bir askere vurmak hainliktir. Kral’ın Fermanı’nda öyle yazıyor...”

“DUR!” Ses tekrar mırıldanmaları kesti. Etrafına bakınca Vaelin bir atlının kalabalığı yararak üzerlerine geldiğini gördü. Ara ara elindeki binici sopasını savuruyordu. “Yol açın!” diye buyurgan bir şekilde bağırıyor, “Kral’ı ilgilendiren bir mesele, yol açın!” diyordu.

Kalabalığı sonunda aştı ve Vaelin adamı net olarak görebildi. Adam siyah, Renfael safkanı bir savaş atına biniyordu. Tuniğinde siyah bir tüy vardı, seremoni üniforması giymişti ve başında yetkililerin taktığı, üzerinde kısa tüyler olan bir miğfer vardı. Miğferin altından adamın tıraşlı yüzündeki öfke okunabiliyordu. Göğüs zırhının üzerindeki dört köşeli yıldız rütbesini bildiriyordu: Diyar Muhafızları Mareşali. Atlı adamın arkasında yayan bir Karaatmaca birliği belirdi ve etrafa dağıldılar. Kılıçları çekili bir halde kalabalığı ite kaka geri ittiler. Bazıları yaralı arkadaşlarıyla ilgilenmek üzere onların yanına gitti ve Vaelin’e öfkeyle baktılar. Bileğine Vaelin’in bıçağı giren adam acıdan ağlıyordu.

Kaçış yolunun kalmadığını gören Vaelin, Nortah’ı nazikçe yere indirdi ve öne doğru gelerek arkadaşıyla adamın arasında durdu.

“Nedir bu?” dedi mareşal.

“Ben Nişan’a karşı mesulüm.”

“Bana cevap ver Nişan bebesi, yoksa seni en yakın ağaca bağırsaklarından asarım.”

Birkaç Karaatmaca ona yaklaşınca Vaelin kılıcını çekme dürtüsü hissetti. En azından birkaçını öldürmeden hepsiyle dövüşmeyeceğini

biliyordu ve bunun da Nortah'a pek faydası dokunmazdı.

"İsminizi öğrenebilir miyim lordum?" diye sordu Vaelin. Onu oyalamaya çalışıyor, sesinin titrek çıkmaması için dua ediyordu.

"Önce sen söyle delikanlı."

"Vaelin Al Sorna. Altıncı Nişan'ın onay bekleyen kardeşi."

İsmi kalabalıkta bir dalga gibi yayıldı. "Sorna..."

"Savaş Lordu'nun oğlu..."

"Anlamalıydım, tipi..."

İsmi duyunca atlı, gözlerini kıstı ama öfkeli ifadesi değişmedi. "Lakrhil Al Hestian," dedi. "Yirmi Yedinci Atlı Alayı'nın Mareşali ve Diyar'ın Kılıcı." Atını daha da yaklaştırdı ve Nortah'ın hareketsiz bedenini işaret etti. "Peki ya o?"

"Kardeş Nortah," dedi Vaelin.

"Haini kurtarmaya çalıştığı söylendi. Neden Nişan'ın bir kardeşi böyle bir şey yapsın ki?"

Biliyor, dedi içinden Vaelin. *Nortah'ın kim olduğunu biliyor.* "Söyleyemem, Mareşal. Kardeşimin öldürülmek üzere olduğunu gördüm ve engelledim."

"Hadi lan ordan!" dedi Karaatmacalar'dan biri. Yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. "Kanunlara göre yapılan bir tutuklamaya mukavemet etti."

"O Nişan'dan." Vaelin, Al Hestian'la konuşuyordu. "Benim gibi. Biz Nişan'a karşı mesulüz. Eğer ihlalde bulunduğumuzu düşünüyorsanız, mevzuyu Suretimizle görüşmelisiniz."

"Kral'ın Kanunları'na herkes tabidir evlat," dedi Al Hestian. "Kardeşler, askerler ve Savaş Lordları." Sert bir şekilde Vaelin'in gözlerinin içine baktı. "Sen ve kardeşin bunu ödeyeceksiniz." Adamlarına ilerlemelerini işaret etti. "Silahlarına davranma evlat, yoksa hesabınızı Ayrılmışlar'a verirsiniz."

Karaatmacalar üzerine doğru gelirken Vaelin sırtındaki kılıcına uzandı. Belki de birkaç tanesini yaralasa, Nortah'la beraber kalabalığa karışacak kadar dağınıklık yaratabilirdi. Tabii bu olaydan sonra Nişan'a dönemezlerdi. Diyar Muhafızları'yla dövüşenler Nişan'a buyur edilmezdi. *Haydut yaşamı,* diye düşündü Vaelin. *Çok da kötü olamaz herhalde.*

"Sakin ol bakalım," diye uyardı Karaatmacalar'dan biri. Adam yıpranmış bir surata sahip kıdemli bir çavuştu. Sol elinde bir hançer, sağ elindeki kılıcını yere paralel tutmuş bir şekilde üzerine doğru geliyordu. Ayak hareketlerine ve ne kadar dengeli durduğuna bakan Vaelin çavuşun en dişli düşmanı olduğunu anladı. "Kılıca

dokunma," diye devam etti çavuş. "Daha fazla kan dökülmesine gerek yok. Bırakın sizi alalım ve her şey medeni bir şekilde çözülsün."

Diğer Karaatmacalar'ın yüzlerindeki temkinli öfkeyi gören Vaelin kendilerine pek de medeni davranılmayacağını düşündü.

"Kan dökmek istemiyorum," dedi çavuşa. Kılıcını çekti. "Ama zorda kalırsam, o başka."

"Saat ilerliyor, Çavuş," dedi sözcüklerin üstüne basa basa Al Hestian ve eyerinde öne doğru yaslandı. "Bu saçmalığı biti..."

"Ne hoş bir manzara!" diye bir ses geldi kalabalığın içinden. Üç kişi kalabalığı yara yara geliyordu.

Vaelin kalbi durmuş gibi hissetti. Gelenler Barkus, Caenis ve Dentos'tu. Barkus, Atmacalar'a içten bir şekilde gülümsüyordu. Öte yandan Caenis ve Dentos, yıllar boyunca öğrendikleri şekilde konsantre olmuş bir saldırganlıkla bakıyordu. Hepsinin elinde kılıçları vardı.

"Gerçekten çok hoş!" dedi Barkus ve üçü Vaelin'in yanına geldi. "Tüyleri yolunmaya hazır Atmacalar."

"Çıkın şurdan çocuklar!" dedi tükürürcesine Al Hestian. "Bu sizi ilgilendirmez."

"Kargaşa çıktığını duyduk," dedi Barkus, Vaelin'e, Al Hestian'ı duymazdan gelerek. Nortah'ın hareketsiz bedenine baktı. "Kaçtı demek."

"Evet. Babasını idam edecekler."

"Duyduk," dedi Caenis. "Pis iş. İyi bir adam olduğunu söylüyorlar. Yine de Kral adil biri ve eminim sebepleri vardır."

"Onu Nortah'a anlat," dedi Dentos. "Zavallı piç. Bunu ona, onlar mı yaptı?"

"Hayır," dedi Vaelin. "Onu durdurmak için başka bir yol gelmedi aklıma."

"Usta Sollis bizi bir hafta boyunca dövecek," diye homurdandı Dentos.

Sonra susup Karaatmacalar'a bakmaya başladılar. Karaatmacalar da onlara bakıyordu. Yüzleri öfkeliydi ama hiçbir hamle yapmıyorlardı.

"Korkuyorlar," dedi Caenis.

"Korkmalılar," dedi Barkus.

Vaelin gözlerini çevirip Al Hestian'a baktı. Kendisine ayak direnmesine alışkın olmadığı belli olan mareşal sinirden titriyordu. "Sen!" dedi parmağını uzatarak süvarilerden birine. "Yüzbaşı

Hintil'i bul ve bölüğünü getirmesini söyle."

"Koca bir bölük!" Barkus bunu duyunca neşelenmiş gibiydi. "Bizi onurlandırıyorsunuz lordum!"

Kalabalıktaki birkaç kişi güldü ve Al Hestian resmen köpürdü. "Derilerinizi yüzdüreceğim!" diye bağırdı, neredeyse çığlık atacaktı. "Kral'ın size kolay bir ölüm bahşedeceğini sanmayın!"

"Yine mi babam adına konuşuyorsunuz Mareşal?"

İzleyenlerin arasından uzun, kızıl saçlı bir adam çıktı. Kıyafetleri sade ama güzel dikimliydi ve kalabalık garip bir şekilde önünü açıyordu. Kimse doğrudan yüzüne bakmıyor, kafalarını eğiyorlardı ve birkaç kişi diz çökmüştü. Vaelin arkasını dönüp Caenis ve Atmacalar'ın da aynısını yaptıklarını görünce çok şaşırdı.

"Diz çökün, kardeşlerim!" diye tısladı Caenis. "Prens'i şereflendirin."

Prens mi? Uzun adama tekrar bakan Vaelin yıllar önce Kral'ın sarayında gördüğü ciddi genç adamı düşündü. Prens Malcius neredeyse babası kadar boylu boslu bir adam olmuştu. Vaelin'in gözleri Kraliyet Muhafızları'nı aradı ama prense eşlik eden kimse yoktu. *Halkı arasında yalnız başına yürüyen bir prens,* dedi kendi kendine Vaelin ve şaşkınlığı daha da arttı.

"Vaelin!" diye fısıldadı ısrarla Caenis.

Diz çökecekken prens elini salladı. "Gerek yok, kardeşim. Lütfen, kalkın, hepiniz." Diz çökmüş kalabalığa bakıp gülümsedi. "Yerler çamurlu. Evet, şimdi, lordum." Al Hestian'a döndü. "Bu ne tür bir sıkıntı?"

"Haince bir rezalet, Ekselansları," dedi Al Hestian. Sol dizi çamurlu bir şekilde kalktı. "Bu çocuklar mahkûmu kurtarmak amacıyla adamlarıma saldırdı."

"Seni pis yalancı!" diye bağırdı Barkus. "Biz saldırılan kardeşlerimize yardım etmek için geldik..." Prens elini kaldırınca sustu. Malcius durdu ve herkesi inceledi. Bir yaralı Karaatmacalar'a, bir de Nortah'a baktı.

"Sen, kardeşim," dedi Vaelin'e. "Mareşalin iddia ettiği gibi bir hain misin?" Vaelin prensin gözlerinin hâlâ Nortah üzerinde olduğunu gördü.

"Değilim, Ekselansları," diye cevap verdi Vaelin. Sesinin korkmuş ya da sinirli gibi çıkmamasına özen göstermeye çalışıyordu. "Keza kardeşlerim de. Buraya yalnızca beni savunmaya geldiler. Burada olanlardan biri mesul tutulacaksa, mesuliyet bana ait."

“Ve yerdeki kardeşin.” Prens Malcius onlara yaklaştı ve Nortah’a garip bir içtenlikle baktı. “O da mesul tutulmalı mı?”

“Onun... hareketlerine keder yol açtı,” dedi duraksayarak Vaelin. “Suretimize hesap verecek.”

“Kötü mü yaralandı?”

“Kafasına bir darbe aldı, Ekselansları. Birkaç saate kadar uyanır.”

Prens, Nortah’a bir süre daha bakmaya devam etti. Sonra dönüp Vaelin’e usulca, “Uyandığında benim de yas tuttuğumu söyleyin,” dedi.

Dönüp Al Hestian’a baktı. “Bu çok ciddi bir mesele Mareşal, çok ciddi.”

“Evet, Ekselansları.”

“O kadar ciddi ki bu işi tam çözümüne vardırmak idamı ertelemeyi gerektirecek kadar zaman alır ve ben şahsen Kral’a bunun açıklamasını yapmak istemem. Belki de siz istersiniz?”

Al Hestian kısa bir an için prensin gözlerine baktı ve aralarında olduğu belli olan husumet Al Hestian’ın gözlerinde parladı. “Gereksiz yere Kral’ın zamanını çalmak istemem,” dedi gıcırdattığı dişlerinin arasından.

“Bu kadar düşünceli olduğunuz için minnettarım.” Prens Malcius, Atmacalar’a döndü. “Bu yaralı adamları kraliyet çadırına götürün, onlarla Kral’ın doktoru ilgilenecek. Mareşal, batı kapısının orada ilgilenmeniz gereken sarhoşlar olduğunu duydum. Sizi tutmayayım.”

Al Hestian eğilerek selam verdikten sonra tekrar atına bindi. Vaelin ve diğerlerinin yanından geçerken suratında intikam isteği görünüyordu. “Yoldan çıkın!” diye bağırdı ve binici değneğiyle insanlara yoldan çekilmelerini işaret etti.

“Kardeşinizi Nişan’a götürün,” dedi Prens Malcius, Vaelin’e. Suretinize burada olanları, başkasından duymadan önce siz anlatın.”

“Anlatırız, Ekselansları,” diye temin etti onu Vaelin ve eğilebildiği kadar eğildi.

Yüz metre ötelerinde tekdüze bir davul sesi duydular ve davulun sesi arttıkça kalabalık sessizleşti. Vaelin kalabalıktan yükselen bir sıra mızrak ucunun davul sesiyle birlikte darağacına doğru ilerlediğini gördü.

“Götürün onu!” diye emretti prens. “Bilinçli ya da değil, burada olmamalı.”

Vaelin ve Caenis, Nortah'ı taşıyordu, Dentos ve Barkus da sessiz kalabalığı yararak yol açıyordu. Bu sırada davul sesi durdu. Sessizlik o kadar ağırdı ki Vaelin olacak şeyin beklentisinin onu aşağı çektiğini hissetti. Bir takırtı sesi geldi ve sonra birden ıslık çalmalar, tezahüratlar başladı. Binlerce insan yumruklarını zaferle yukarı kaldırmıştı ve suratlarında çılgın bir neşe vardı.

Caenis kutlama yapan kalabalığı suratında tiksintiyle süzdü. Vaelin söylediği şeyi duyamamıştı ama dudaklarının aldığı şekilden anlamı açıkça belli oluyordu: "Pislikler."

* * *

Nişan Hanesi'ne adımlarını atar atmaz ustalar Nortah'la ilgilenmeye başladı. Diğer çocukların çekingen gözleri ve ustaların etlerini delip geçen bakışlarından, yaptıklarının haberinin buraya onlardan önce ulaştığı belli oluyordu.

"Biz onunla ilgileneceğiz," dedi Usta Checkrin. Nortah'ı kaslı kollarıyla Vaelin ve Caenis'in omzundan aldı. "Siz odanıza gidin ve aksi söylenene kadar çıkmayın. Aksi söylenene kadar kimseyle konuşmayın."

Direktifin yerine getirildiğinden emin olmak için Usta Haunlin onlarla beraber kuzey kulesine gitti. Yanmış adam belli ki şartlardan dolayı genelde yaptığı gibi şarkı söylemiyordu. Kapı arkalarından kapandığında Vaelin ustanın dışarıda beklediğinden emindi. *Mahkûm muyuz şimdi?*

Odada eşyalarını yerleştirip beklediler.

"Botumu aldın mı?" diye sordu Vaelin, Caenis'e.

"Hiç fırsat olmadı, pardon."

Vaelin omzunu silkti. Sessizlik uzadı.

"Barkus az kalsın bira çadırının arkasında bir kızı götürüyordu," dedi birden Dentos. Sessizliği hep kasvetli bulurdu. "Çok da sırnaşık bir hatundu. Karpuz gibi memeleri vardı. Değil mi, kardeşim?"

Barkus kaşlarını çatıp kardeşine baktı. "Kapa çeneni," dedi duygudan yoksun bir tonla.

Yine sessizlik.

"Yakalanırsan sikkelerini veriyorlar, biliyorsun değil mi?" dedi Vaelin, Barkus'a. Arada sırada Varinshold ve etraftaki köylerden şişmiş karınları ya da zırlayan bebekleriyle kızlar Nişan'ın kapısına dayanırdı. Suçlu olan kardeş Suret tarafından hızlı bir seremoniyle kızla evlendirilirdi ve iki sikkesinin yanında ayrıca iki sikke daha

verilirdi, bir kız, bir de bebek için. Garip bir şekilde böyle şartlar altında ayrılmaktan çok az çocuk memnun olurdu. Çoğu kişi masum olduğu yönünde itiraz ederdi ama İkinci Nişan tarafından yapılan bir dürüstlük testi öyle ya da böyle her şeyi açığa çıkarırdı.

"Ben hiçbir bok yapmadım," dedi hızlıca Barkus.

"Dilini kızın boğazına kadar sokmuştun," dedi ve güldü Dentos.

"Birkaç bira içmiştim. Ayrıca asıl ilgi çeken Caenis'ti."

Vaelin dönüp Caenis'e baktı. Caenis'in yanakları kızarıyordu. "Gerçekten mi?"

"Öyle böyle değil, bütün kızlar pervane oldu. 'Ay çok hoş değil mi?'"

Vaelin gülmemek için kendini tuttu. Caenis gitgide daha çok kızarıyordu. "Eminim erkekçe direnmiştir."

"Neblim," dedi Dentos. "Birkaç dakika daha kalsaydık herhalde dokuz ay sonra bir bölük tatlı piç kapımıza gelirdi. Neyse ki sarhoşun biri içeri girdi de Atmacalar'la Nişan arasında bir kavga çıktı dedi."

Kavganın bahsi açılınca yine sessizlik çöktü. Sonunda Barkus şöyle dedi: "Onu öldürmezler, değil mi?"

* * *

Kapı açılıp inanılmaz sinirli bir ifadeyle Usta Sollis içeri girdiğinde oda kararmaya başlamıştı. "Sorna," dedi dişlerini gıcırdatarak. "Benimle gel. Geri kalanlar, mutfaktan yemek alın ve sonra yatın."

Nortah nasıl diye sorma isteğiyle yanıp tutuşuyorlardı ama Sollis'in korkutucu görüntüsü onları konuşmamaya itti. Vaelin, Sollis'le beraber merdivenlerden indi, avluyu geçti ve batı duvarına doğru gittiler. Bu sırada değnek yemeyi bekliyordu. Suret'in odasına gideceklerini tahmin etmişti ama bunun yerine revire gittiler. Usta Henthal, Nortah'ın başındaydı. Nortah yatakta yatıyordu ve hareketsizdi. Göz kapakları yarı açıktı ve gözleri bilinçsiz olduğunu gösteriyordu. Vaelin bu bakışı tanıyordu; bazen, çok acı içindeki çocukların güçlü ilaçlara ihtiyacı olurdu. Bu ilaçlar acıyı alırdı ama dünyayla bağlantılarını keserdi.

"Kızılçiçek ve Gölge Baharı," dedi Usta Henthal, Vaelin ve Sollis girince. "Buraya getirildiğinde çıldırmıştı. Kontrol altına alana kadar Suret'e okkalı bir şekilde vurdu."

Vaelin yatağın yanına geldi. Kardeşini böyle görmek inciticiydi.

Çok zayıf görünüyor...

"İyileşecek mi, Usta?" diye sordu.

"Daha önce de gördüm, deliren ve etrafa saldıranlar. Genelde çok savaş gören adamlara olur. Uyandığında sarsılmış olacak, ama kendine gelecek."

Vaelin, Sollis'e döndü. "Suret bir hükme vardı mı, Usta?"

Sollis, Usta Henthal'a baktı ve Henthal başını sallayıp odadan çıktı. "Hükme gerek görülmedi," dedi.

"Kral'ın askerlerini yaraladık..."

"Evet. Derslerimi daha iyi dinlemiş olsaydınız onları öldürebilirdiniz."

"Mareşal..."

"Burada gücü yok. Nortah emrime uymadı ve bu ceza almasını gerektirir, ama Suret zaten cezalandırıldığını düşünüyor. Sana gelince, senin itaatsizliğin kardeşini korumak içindi. Hükme gerek yok."

Usta Sollis yatağın diğer tarafında geçip elini Nortah'ın alnına koydu. "Kızılçiçeğin etkisi geçtiğinde ateşi de geçecektir. Ama hissedecek, acıyı karnına soktukları ve döndürdükleri bir bıçak gibi hissedecek. Böyle bir acı bir çocuğu ya adama dönüştürür ya da canavara. Ve bence Nişan, canavarlardan nasibini aldı."

Vaelin o anda anladı; Sollis'in sinirini. *Bize değil,* diye düşündü Vaelin. *Kral'ın Nortah'ın babasına, bunun da Nortah'a yaptığı şeye sinirli. Biz onun kılıçlarıyız, bizi döverek şekle sokuyor. Kral, Sollis'in kılıçlarından birini berbat etti.*

"Kardeşlerim ve ben ona yol gösteririz," dedi Vaelin. "Acısını paylaşırız, dayanmasına yardım ederiz."

"Güzel." Sollis başını kaldırdı ve Vaelin'e baktı. Bakışları her zamankinden daha yoğundu. "Bir kardeş kötüye gittiğinde onunla başa çıkmanın tek bir yolu vardır ve bir kardeş kardeşini öldürmemeli."

* * *

Nortah sabah olduğunda kendine geldi ve inlemesi gece boyunca yanında beklemiş Vaelin'i uyandırdı.

"Ne?" Nortah sulanmış gözleriyle etrafına baktı. "Bu... ne?" Vaelin'i görünce sustu, olanları hatırladığı gözlerinden okunur hale geldi ve eli başının arkasındaki şişliğe gitti. "Bana vurdun," dedi. Vaelin, Nortah'ın olan korkunç şeyleri hatırladıkça yüzünden rengin

çekildiğini ve acısının ağırlığı altında çöktüğünü gördü.

"Üzgünüm, Nortah," dedi Vaelin. Aklına sadece bu gelmişti.

"Neden beni durdurdun?" diye fısıldadı Nortah. Gözleri yaşlıydı.

"Seni öldüreceklerdi."

"İyilik yapmış olurlardı."

"Öyle deme. Arkasından bu kadar çabuk geldiğini gören babanın ruhu Öte'de rahat etmezdi."

Nortah bir süre sessizce ağladı ve Vaelin onu izledi. Onu rahatlatacak ya da taziye amaçlı bir şeyler söylemek istiyordu ama hiçbirini söylemedi. *Yok,* dedi kendi kendine. *Buna uygun kelimeler yok.*

"Sen gördün mü?" diye sordu Nortah sonra. "Acı çekti mi?"

Vaelin takırtıyı ve kalabalığın bağırışlarını düşündü. *Ölümüne bu kadar insanın sevindiği bilgisiyle Öte'ye gitmek tehlikeli bir şey.* "Hızlıydı."

"Kral'dan çaldığını söylediler. Babam bunu yapmış olamaz, Kral'ı severdi ve ona iyi hizmet ederdi."

Vaelin söyleyebileceği tek iyi şeyi söyledi. "Prens Malcius sana onun da yas tuttuğunu söylememi istedi."

"Malcius mu? Orada mıydı?"

"Bize yardım etti, Atmacalar'a bizi bırakmalarını söyledi. Seni tanıdığını düşündüm."

Nortah'ın ifadesi biraz yumuşadı ve daldı. "Çocukken beraber at binerdik. Malcius babamın öğrencisiydi ve sık sık evimize gelirdi. Babam pek çok soylu insanın çocuğuna ders verirdi. Devlet idaresi ve diplomasi konusunda uzman kabul edilirdi." Nortah masadaki bez parçasına uzanıp yüzünden yaşları sildi. "Suret ne hükme vardı?"

"Yeterince cezalandırıldığını düşünüyor."

"Yani buradan gitmeme izin verecek kadar merhametli bile değiller."

"Buraya ikimiz de babalarımız tarafından gönderildik. Beni Nişan'a neden verdiğini bilmesem de burada kalarak babamın isteklerine saygı gösterdim. Babanın da seni buraya göndermek için haklı sebepleri vardır. Hayattaki dileği buydu ve şimdi Ayrılmışlar'la birlikteyken de isteği bu olacaktır. Belki de buna saygı duymalısın."

"Yani babamın arazileri dağıtılıp, ailem yoksulluğa mahkûm edilirken ben de burada mı çürümeliyim?"

"Sen yanlarında olunca ailen daha mı az yoksul olacak?

Nişan'dan çıkınca nasıl bir hayatın olacağını düşün. Bir hainin oğlu olacaksın ve Kral'ın askerleri senden intikam almak isteyecek. Yanlarında sen olmadan bile ailenin işi yeterince zor. Nişan artık hapishanen değil, sığınağın."

Northah yatağına gömüldü ve bitkin ve yaslı bir şekilde tavana bakmaya başladı. "Lütfen, kardeşim, bir süre yalnız kalmalıyım."

Vaelin ayağa kalkıp kapıya doğru gitti. "Yalnız olmadığını unutma. Kardeşlerin kederine kurban gitmene izin vermeyecekler." Dışarı çıkınca bir süre kapının önünde durdu ve odayı dinlemeye başladı. Northah hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Ne kadar acı çekiyor. Darağacına götürülen kendi babası olsaydı onu kurtarmak için dövüşür müydü diye düşündü. *Herhalde ağlamazdım bile.*

* * *

Gece olunca Çizik'i kulübesinden alıp kuzey kapısına götürdü. Biraz top yakalamaca oyunu oynadılar ve Vaelin, Frentis'in bıçak fırlatma dersi için gelmesini bekledi. Çizik her geçen gün daha çok güçlenip hızlanıyor gibiydi. Usta Jeklin ona kıyma ile kemik iliği karışımı bir yemek ve lapa halinde meyve yediriyordu, bu Çizik'in vücudunun daha da etlenmesine yaramıştı. Ayrıca Vaelin'le yaptığı egzersizler sayesinde vücudu hem yağsız, hem de güçlüydü. Vahşi görünüşüne ve sinir bozan ebadına rağmen Çizik mutlu, fazla büyümüş bir köpek yavrusu gibiydi.

"Onu normalde ormana götürmüyor musun?" Bekçi kulübesinin gölgelerinden Caenis çıktı. Vaelin kardeşinin varlığını sezmediği için kendine kızdı ama Caenis saklanmakta olağandışı derecede iyiydi ve böyle birdenbire ortaya çıkmaktan sapkınca bir haz alıyordu.

"Şunu yapmak zorunda mısın?" diye sordu Vaelin.

"Alıştırma yapıyorum."

Çizik ağzında topla koşarak geldi ve Vaelin'in ayağının dibine bıraktıktan sonra gidip Caenis'in botlarını koklayarak onu selamladı. Caenis biraz çekinerek Çizik'in başını sevdi. Diğer kardeşler gibi o da köpeğe karşı duyduğu o temel korkudan kurtulamamıştı.

"Northah hâlâ uyuyor mu?" diye sordu Caenis.

Vaelin başını iki yana salladı. Northah hakkında konuşmak istemiyordu; kardeşinin gözyaşları boğazında bir düğüm oluşturmuştu ve geçmesi zaman alacaktı.

“Önümüzdeki aylar zor geçecek,” dedi Caenis içini çekerek.

“Hep öyle değiller mi?” Vaelin topu nehre doğru attı ve Çizik de ardından neşeyle havlayarak koşmaya başladı. “Kral’ı göremediğine üzüldüm.”

“Ama prensi gördüm, o da yeter. Çok büyük bir adam olacak.”

Vaelin gözünün ucuyla Caenis’e baktı ve yüzünde o tanıdık ifadeyi gördü. Arkadaşının Kral’a olan kör bağlılığı onu huzursuz ediyordu. “Çok... etkileyici bir adamdı. Eminim bir gün iyi bir kral olur.”

“Evet, bize şan getirecek.”

“Şan mı, kardeşim?”

“Tabii ki. Kral hırslı bir adam, Diyar’ı daha da genişletmek istiyor. Belki de Alpir İmparatorluğu kadar büyütebilir. Savaşlar olacak, Vaelin. Büyük, şanlı savaşlar olacak ve biz de saflarda yerimizi alacağız.”

Savaş, kan ve boktur... Savaşta şeref falan yoktur. Makril böyle demişti. Vaelin bunların Caenis için bir anlam taşımayacağını biliyordu. Bilgili ve bazen korkutucu derecede zekiydi ama aynı zamanda hayalperestti. Aklında binlerce hikâyeden oluşan bir kütüphanesi vardı ve hepsine inanıyor gibiydi. Kahramanlar, kötü adamlar, kurtarılmayı bekleyen prensesler, canavarlar ve büyülü kılıçlar. Hepsi aklının içinde yaşıyordu, kendi anıları kadar gerçek ve elzemlerdi.

“Şandan anladığımız şeyler farklı galiba, kardeşim.” Çizik ağzında topla Vaelin’e döndü.

Bir saat daha beklediler ama çocuk gelmedi.

Vaelin ona hikâyeyi anlattıktan sonra, “Bıçakları büyük ihtimalle satmıştır,” dedi Caenis. “Boktan bir tavernada su katılmış içki almıştır ya da kumarda kaybetmiştir. Büyük ihtimalle bir daha onu görmezsin.”

Ahıra doğru yürüdüler. Vaelin topu havaya attı. Kapıya dönüp baktı ve, “Parayı ayakkabı almak için harcadığına inanmayı yeğlerim,” dedi.

Kısım II

Vücut nedir?
Vücut kabuktur, ruhun beşiğidir.

Ruhsuz vücut nedir?
Çürümüş etten başka bir şey değildir. Sevdiklerinizin vefatını, kabuklarını ateşe vererek kutlayın.

Ölüm nedir?
Ölüm, Öte'ye açılan kapı ve Ayrılmışlar'la birleşmedir. Hem son, hem başlangıçtır. Ölümden korkun ve onu hoş karşılayın.

İtikat Öğretisi

Verniers'in Kaleminden

"Kan Gülü'ydü, değil mi?" diye sordum. "Yazgüneşi Panayırı'ndaki Mareşal."

"Al Hestian mı? Evet," diye cevap verdi Umut Katili. "Ama savaştan sonra öyle anılmaya başlandı."

Daha yeni yazdığım bir paragrafın altını çizdim ve mürekkebimin neredeyse bitmiş olduğunu fark ettim. "Bir dakika," dedim ve kalkıp bir şişe mürekkep ve birkaç parşömen daha çıkarmak için sandığımı açtım. Birkaç sayfayı çoktan doldurmuştum ve stoklarımın bitebileceğinden endişeleniyordum. Sandığımı açarken bir an duraksadım, o lanet kılıcı sandığıma dayalıydı. Huzursuz olduğumu görünce kılıcını alıp dizlerinin üzerine koydu.

"Lonakların batıl bir inancı var. Kılıçlarının, öldürdükleri düşmanlarının ruhlarıyla dolduğuna inanırlar," dedi. "Topuzlarına ve kılıçlarına isim verip, Karanlık tarafından ele geçirildiğini düşünürler. Benim halkımın böyle inançları yoktur. Bir kılıç sadece bir kılıçtır. İnsan öldüren kılıç değil, insandır."

Bana bunları neden anlatıyordu? Kendisinden çok daha fazla mı nefret etmemi istiyordu? Kılıcın kabzasının üzerindeki yara izi olan güçlü eline bakınca aklıma, İmparator'un resmi bir törenle Umut adını taktığı Seliesen'in nasıl İmparatorluk Muhafızları tarafından aylar boyunca sıkı bir şekilde eğitildiği; kılıç ve mızrağı yeterli, hatta becerikli bir şekilde kullanmayı öğrendiği geldi. "Umut bir savaşçı olmak zorunda," demişti bana. "Tanrılar ve halk bunu bekliyor." İmparatorluk Muhafızları onu kendilerinden biri olarak kabul etmişti ve Janus ordularını bizim kıyılarımıza göndermeden önceki yaz aylarında onlarla beraber çarpışıp savaştaki cesareti dolayısıyla övgülere mazhar olmuştu. Ama Umut Katili'yle karşılaştığında hiçbiri işine yaramamıştı. Kuzeylinin eninde sonunda o lanet günde neler olduğunu anlatacağını biliyordum ve olayı pek çok ağızdan duymuş olsam da Al Sorna'nın kendisinden duyma düşüncesi bile sadece korkunç değil, ayrıca dayanılmazdı da.

Tekrar oturdum ve mürekkep şişesini açtım, kuştüyü kalemimi içine daldırdım ve yere koyduğum parşömeni düzleştirmeye başladım. "Karanlık," dedim. "Nedir?"

"Senin insanların onu büyü olarak adlandırıyor sanırım."

"Onlar öyle diyor, ben hurafe olarak adlandırıyorum. Sen öyle şeylere inanıyor musun?"

Bir an durdu ve söylemek üzere olduğu kelimeleri dikkatlice seçtiği izlenimine kapıldım. "Bu dünyanın bilinmedik pek çok yüzü var."

"Savaş hakkında anlatılan hikâyelerde Kuzeylilerden, özellikle de senden çok güçlü büyü sahibi biri olarak bahsediliyor. Söylenene göre Kanlı Tepe'de askerlerimizin akıllarını bulandıran senin büyünmüş, keza Linesh'in duvarlarından gizlice girmenizi sağlayan da."

Ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Kanlı Tepe'de büyü falan yoktu, sinirli oldukları için düzgün düşünemeyen askerler kendilerini kesin ölümün kucağına bıraktılar. Linesh'e gelince, limandaki bok kokan bir kanalizasyon pek de büyü sayılmaz. Ayrıca bir Diyar Muhafızı, Karanlık kullanımını yalnızca önerse bile büyük ihtimalle kendi askerleri tarafından en yakın ağaçtan sallandırılır. Karanlık'ın, İtikat'ı reddeden türden tapınma yollarının vazgeçilmez bir unsuru olduğu düşünülüyor."

Tekrar durdu ve kucağındaki kılıca baktı. "Bir hikâye anlatabilirim, tabii dinlemek istersen. Çocuklarımızı Karanlık'ın tehlikelerine karşı uyarmak için anlattığımız bir hikâye."

Kaşlarını kaldırıp bana baktı. Kendimi mit ve masal antolojisti değil tarihçi olarak tanımlasam da bu tarz hikâyeler kimi zaman bazı olaylardaki gerçeği açığa çıkarma açısından yararlıdır. Hiçbir işe yaramasa bile, en azından çoğu kişinin mantıklı olduğunu zannettiği yanılgıları ortaya koyar. "Anlat," dedim omzumu silkerek.

Tekrar konuşmaya başladığında sesi değişmiş, ciddi ama akıcı bir şekilde, bir masalcı gibi konuşmaya başlamıştı. "Toplanın ve iyi dinleyin Cadı'nın Piçi hikâyesini. Dinlemeyin zayıfsa kalbiniz, doluysa mesaneniz. Bu dehşet verici ve korkunç hikâyeyi anlatmayı bitirdiğimde lanet edebilirsiniz bana hikâyeyi dillendirdim diye.

"Eski Renfael'in en karanlık ormanının en karanlık kısmında, Diyar zamanından önce bir köy varmış. Bu köyde bir cadı yaşarmış. Göze hoş görünürmüş ama kalbi en kara geceden de karaymış. Köydekilere tatlı ve nazik bir şekilde davranırmış ama ruhu kötü ve kıskançmış. Arzuymuş çünkü hareketlerinin sebebi; ete, altına ve ölüme duyduğu arzu. Genç yaşında onu Karanlık almış ve kız da bilerek isteyerek bırakmış kendini onun iğrençliklerine. Reddetmiş İtikat'ı ve güç almış karşılığında. Erkekleri parmağında oynatma, tutkularını ateşleme ve

onun için birbirinden rezil işler yaptırma gücüne sahip olmuş.

"Büyüsünün etkisine kapılan ilk kişi, tutumlu davranarak ve çok çalışarak cadının arzusunu cezbedecek kadar zenginleşen köyün Temsilcisi olmuş. Her gün adamın çalıştığı yerin önünden geçip gizlice ve ustaca kendini övmeye başlamış, ta ki adamın ona olan tutkusu küçük alevlerden etrafı kasıp kavuran bir ateşe dönene kadar. Bu ateş adamın mantığını eritmiş ve cadının Karanlık fısıltılarının kurbanı olmuş: Karını öldür ve yerine beni al. Ve uğursuz bir gece Avcı'nın Oku olarak bilinen zehri karısının yemeğine katmış adam, olmuş sabah, kalmamış karısının alacak nefesi.

"Orta yaşlı ve geçmişinde hastalıklar geçirmiş olan Temsilci'nin karısının ölümü şüphe çekmemiş köyde. Zavallı kadını ateşe verdiklerinde perdelemiş cadı hoşnutluğunu yaşlarla. Sonra Temsilciye Karanlık gücüyle seslenmeye başlamış: 'Beni hediyelere boğ, senin olayım.' Ve hediyeler aldı ona, güzel bir at, mücevherler ve altın ve gümüş, ama zekiymiş cadı ve reddetmiş hepsini, rezalet demiş, uygunsuz demiş kendisi gibi genç bir kadına kur yapmasına, hem de karısının ölümünden bu kadar kısa bir zaman sonra. Eziyetler etmiş ona, önce çağırmış, adam gelince de geri çevirmiş onu. Çok geçmeden zalimliği aklını kaçırtmış adama ve arzusunun Karanlık tutsaklığından kaçmak için gitmiş ormana, uzun bir meşenin dalında asmış kendini, ardında da bırakmış bir mektup, anlatmış karısını öldürdüğünü ve deliliğinin sebebinin cadı olduğunu.

"Tabii inanmamış köylüler ona, o kadar tatlıymış cadı, o kadar nazik. Daha genç bir kadına tutuldu diye delirmiştir Temsilci demişler. Onu ateşe vermiş ve bu berbat olayları unutmaya çalışmışlar. Ama tabii cadının bitmemiş işi, zira gözünü dikmiş köyün demirci ustasına. İri, yakışıklı, kolu ve kalbi güçlü bir adammış demirci, ama onun kalbi bile kadının Karanlık gücüyle bükülecekmiş.

"Köylülerden ayrı yaşıyormuş cadı, daha iyi tatbik edebilmek için alçak sanatını gözlerden uzakta. İnsanın kalbi gibi rüzgâra da yön verebiliyormuş ve demirci ustası ormanda kömür yakarken karlı dağları kırbaçlasın diye kuzeyden şiddetli bir rüzgâr çağırmış. Demirci ustası kadının evine sığınmak durumunda kalınca, bütün gücüyle karşı koysa da cadı onu kendisiyle yatmaya zorlamış ve işte bu uğursuz, kötü birliktelikten doğmuş cadının korkunç piçi.

"Utançmış büyüsünü bozan cadının, karısına ihanet etmeye zorlanmış iyi bir adamın duyduğu utanç, utançtan ertesi sabah kadının ayartmalarına kanmamış ve utançtan duymazdan gelmiş demirci köye kaçarken kadının tehditlerini ve aptallıktan anlatmamış kimseye

olanları.

“Ve cadı beklemiş. Karnında kara tohum büyürken beklemiş. Kış geçip bahar gelmiş ve ekinler uzamaya başlamış, o beklemiş. Hasat zamanı tırpanlar bilendiğinde ve iğrenç yaratığı bacaklarının arasından korkunç bir şekilde çıktığında ise harekete geçmiş.

“Ne öncesinde, ne de sonrasında eşi benzeri görülmemiş bir fırtına gelmiş. Kuzeyden güneye, doğudan batıya göğü kül rengi bulutlar kaplamış ve beraberinde aşırı miktarda rüzgârlar ve yağmurlar getirmiş. Üç hafta boyunca rüzgâr esmiş ve yağmur yağmış. Köylüler üç hafta sonra korkudan sığındıktan evlerinden çıktıklarında bütün ekinlerin mahvolduğunu görmüş. O yıl biçtikleri tek ürün açlık olmuş.

“Ormana baktıklarında avlanıp beslenebilmek için; bütün yaratıkların, cadının Karanlık fısıltılarıyla kaçmış olduğunu görmüşler. Çocuklar açlıktan ağlamaya başlamış, yaşlılar hastalanmış ve herkes tek tek Öte’ye geçmek için yola çıkmış. Bütün bunlar olurken cadı ormandaki küçük kulübesindeymiş çünkü onun ve piçinin bol bol yemeği varmış. Her şeyden habersiz hayvanlar Karanlık konusunda o kadar tecrübeli biri tarafından kolayca avlanmış.

“Çok sevdiği annesi öldüğü zaman demirci ustası gerçeği itiraf etmiş. Toplanmış köylülere cadının bütün yaptıklarını ve kendisinin de cadının ormanda gezdirdiği, açlık çeken çocuklara gülen iyi besili piçin babası olduğunu söylemiş. Köylüler bir karara varmış; Cadı sürülmeliymiş.

“Önce onları ikna etmek için gücünü kullanmayı denemiş, demirciyi yalanlamış ve onu tecavüzle suçlamış. Ama artık gerçeği görebildikleri, her yalanının parçası olan zehri duyabildikleri, güzel yüzünün arkasında saklı olan kötü parıltıyı fark ettikleri için gücünün etkisi yokmuş. Ellerinde yanan meşalelerle onu sürmüşler ve kulübesini yakmışlar. Kötü bebeğini göğsüne bastırmış ormana kaçarken gerçek yüzü açığa çıkmış ve onlara lanet okumuş... ve intikam yemini etmiş.

“Ve köylüler evlerine dönüp önlerindeki kış aylarında hayatta kalabilmek için ellerinden geleni yaparken cadı ormanın daha önce hiç kimsenin adım atmadığı karanlık kuytularında bir saklanma yeri bulmuş ve dölüne Karanlık’ın yollarını öğretmeye başlamış.

“Yıllar geçmiş, köylüler ölülerini gömüp ölmeyi reddetmiş. Yıllar geçmiş ve cadı uzak bir anı olmuş, soğuk gecelerde çocukları korkutmak için anlatılan bir hikâye. Ekinler büyümüş, mevsimler geçmiş ve bir kez daha her şey yolunda gibiymiş. Ne kadar körlermiş oysaki, çırılçıplaklarmış onları bekleyen fırtınanın önünde. Zira bir canavar yaratmış piçinden cadı. Cılız, ormanda delirmiş bir çocuk gibi görünse de içine zerk ettiği Karanlık varmış derinlerinde. Önce göğsünden lekeli

sütüyle beslemiş, sonra pis sığınaklarında fısıltılarla eğitmiş ve en sonunda da kendi kanıyla kirletmiş. Feda etmiş kendisini bu nefret dolu kadın, çocuk büyüyünce kendi bileklerini kesip kanını içirmiş ona. Ve içmiş çocuk, cadı bir posaya dönene kadar kana kana içmiş ve cadı İtikatsızları bekleyen hiçliğe gitse de biliyormuş intikam gününün yakın olduğunu.

"Önce hayvanlarından başlamış. Çok sevdikleri evcil hayvanlar gecenin köründe kaybolup, sabaha işkenceden ölmüş bir şekilde bulmaya başlamışlar. Sonra buzağıları ve domuzları kaybolmaya, başları sabaha köyün her köşesindeki çitlere geçirilmiş halde bulunmaya başlanmış. Onlara saldıran gerçek tehlikeden habersiz, korku içinde gece olduğunda gözcüler dikmişler, meşaleler yakmışlar ve silahlarını yakınlarında tutmuşlar. Nafile.

"Hayvanlardan sonra çocukları için gelmiş, beşiklerindeki ve emekleyen bebekler kaybolmuş ve korkunçmuş sonları. Sinirli, çıldırmış bir halde ormanı didik didik etmişler, avcılar izlerin peşine düşmüş, her bilinen saklanma yeri aranmış ve bu görünmeyen canavarı yakalamak için tuzaklar hazırlanmış. Hiçbir şey bulamamışlar ve yaşananlar devam etmiş, güz gelmiş ve sonra kış, gecelik işkenceler ve ölüm devam etmiş. Ve sonra kışın soğuğu onları avucunun içine aldığında sonunda ortaya çıkmış, öğlen vakti öylece köye girmiş. Bu raddede korkuları o kadar büyükmüş ki ona karşı el bile kaldıramayıp yalvarmışlar. Çocukları ve hayatları için yalvarmışlar, onu rahat bırakması için ellerinde avuçlarında ne varsa sunmuşlar.

"Ve gülmüş Cadı'nın Piçi. Normal bir çocuğun gülüşü değilmiş bu, ne de normal bir insanın gülüşü. Ve o gülüşle, sonlarının geldiğini anlamışlar.

"Yıldırımı çağırmış ve köy yanmış. İnsanlar nehre kaçmış ama nehri, bendini aşana kadar yağmurla taşırmış ve boğulmuşlar. İntikam hissi sönmeyince onları dondurmak için kuzeyden bir rüzgâr çağırmış. Ve donduklarında buzun üzerinde yürümüş ve sonra babasını görmüş, demirci ustasını, suratı dehşet içinde, sonsuza kadar donmuş bir şekilde.

"Ona ne olduğunu kimse bilmiyor, ama kimileri çok soğuk gecelerde, bir zamanlar köyün olduğu rivayet edilen yerde ormanda gülüşünün yankılandığını söyler, çünkü böyledir kendilerini Karanlık'a tamamen verenler, hayattan ayrılmak yasaktır onlara ve sonsuza kadar kapalıdır Öte'nin kapıları."

Al Sorna sustu. Düşünceli bir halde bakışlarını kılıcına indirdi. Bu korkunç hikâyeye önem verdiğini hissettim, anlatırkenki ciddiyeti benim anlayamadığım bir şeyden kaynaklanıyor gibiydi. "Bu hikâyeye inanıyor

musun?" diye sordum.

"Her hikâyede bir gerçeklik payı vardır derler. Belki zaman içinde senin gibi eğitimli biri bundaki gerçeklik payını bulur."

"Halk arasında anlatılan hikâyeler benim alanım değil." Cadı'nın Piçi hikâyesini yazdığım parşömeni kenara koydum. Bu hikâyeyi birkaç yıl sonra tekrar okuyacak ve önerisini dinlememiş olmamın pişmanlığını duyuyor olacaktım.

Yeni sayfalar aldım ve beklentiyle ona baktım.

Gülümsedi. "Sana Kral Janus'la ilk tanıştığım zamanı anlatayım."

Birinci Bölüm

Prensur ayının sonuna doğru at sürmeye başladılar. Genç sürücülere uygun şekilde en yaşlısı iki yaşında olan atlar verilmişti çocuklara. Normaldeki garip davranışları kısmen kontrol altında olan Usta Rensial eşleştirmeyi yaptı. Ama her birini atına götürürken kendi kendine mırıldanıyordu.

"Evet, uzun, evet," demişti Barkus'a bakarak. "Güçlü olması lazım." Barkus'u yakasından tutup en büyük atlardan birinin yanına götürmüştü. Neredeyse iki metre boyunda, kestane renginde iri yarı bir ata götürmüştü Barkus'u. "Tımarla ve nallarını kontrol et."

Caenis'e hızlı gibi duran koyu kahverengi bir at, Dentos'a da yapılı, gri benekli bir at vermişti. Nortah'ın atı neredeyse simsiyahtı, yalnızca alnında bir perçem beyazlık vardı. "Hızlı," diye mırıldanmıştı Usta Rensial. "Hızlı binici, hızlı at." Nortah atını sessizlikle incelemişti, revirden döndüğünden beri çoğu şeye verdiği tepki sessizlikti. Onu da muhabbete dahil etmeye çalıştıklarında ya omzunu silkiyordu ya da hiç oralı olmuyordu. Yaşam belirtisi gösterdiği tek yer antrenman alanıydı. Diğer hepsini yara bere içinde bırakacak yeni bir vahşiliği vardı.

Vaelin'in atı koyu kırmızı renkte, yan taraftarında yara izleri bulunan bir attı. "Kırık," demişti Usta Rensial ona. "Yetiştirilmemiş, kuzey diyarlarından alınmış vahşi bir at. Ama hâlâ güçlü, yol gösterilmeye ihtiyacı var."

Vaelin'in atı ona dişlerini gösteriyor ve yüksek sesle kişniyordu, tükürük yağmuru Vaelin'in gerilemesine sebep oluyordu. Babasının evinden ayrıldığından beri ata binmemişti ve ata binecek olmak gözünü korkutuyordu.

"Bugün bakın, yarın binin," demişti Usta Rensial. "Güvenlerini kazanın ve sizi savaşta taşısınlar, size güvenmezlerse ölürsünüz." Konuşmayı bırakmış ve sarhoş gibi bakan gözleri yeni bir mırıltıyı işaret edince çocuklar atlarını alıp ahıra götürmüşlerdi.

Ertesi gün at sürmeye başladılar ve sonraki dört hafta boyunca

pek başka bir şey yapmadılar. Çocukluktan beri at süren Nortah içlerinde en iyisiydi ve bütün yarışmaları kazanıyor, Usta Rensial'in direktiflerine uygun bir şekilde parkurları kolaylıkla bitiriyordu. Onunla yalnızca Dentos yarışabiliyordu. Kırk yıllık at binicisi gibiydi. "Yazın sürekli yarışlara giderdik," demişti. "Annem bütün parasını bana yatırırdı. Bir eşekle bile yarış kazanabileceğimi söylerdi."

Caenis ve Vaelin'in de oldukça iyi biniciler oldukları ortaya çıktı, Barkus'un derslerden çok hazzetmediği belli olsa da çabuk öğrendi. "Kıçıma binlerce çekiçle vurmuşlar gibi," diye inleyip bir gece kendini yüzüstü yatağa bırakmıştı.

Diğerleri kısa bir sürede atlarıyla bağ kurdu, onlara isim verdi ve huylarını öğrenmeye başladı. Vaelin atına Tükürük adını verdi, çünkü hayvanın güvenini kazanmaya çalıştığında atın tek yaptığı tükürmekti. Sürekli aksiydi ve toynaklarını rastgele savurma ve başıyla darbeler vurma gibi huyları vardı. Şekerlemeler veya elmalarla suyuna gitme çabaları da pek bir işe yaramıyordu. Vaelin'in içini rahatlatan tek şey Tükürük'ün diğerlerine karşı kendisine davrandığından daha aksi bir şekilde davranmasıydı. Ama ne kadar aksi olursa olsun oldukça hızlı ve antrenman sırasında da korkusuz olduğu ortaya çıktı ve birbirlerine doğru hücum ettiklerinde diğer atlara saldırıyor, yakın dövüşe girmekten kaçınmıyordu.

Birbirlerini mızrak ya da kılıç kullanarak atlarından düşürmeye çalıştıkları antrenmanlar çok zorlayıcıydı. Nortah'ın biniciliği ve yeni peydahlanmış dövüş merakı eyerden düşmelerine ve pek de hafif olmayan yaralanmalara sebep oluyordu. At üstünde okçuluk yapmaya da başlamışlardı. Bu çok zor bir zanaattı ama Atçılık Sınavı için gerekliydi ve sınava bir yıldan az bir zaman kalmıştı. Vaelin okçuluğun zaten kendi başına bile zor bir şey olduğunu düşünüyordu ama yaklaşık yirmi metre uzaklıktan, eyer üzerinde yan dönüp bir saman balyasını vurmaya çalışmak neredeyse imkânsızdı. Diğer yandan, Nortah ilk denemesinde hedefini vurmuştu ve sonrasında da tek bir kez bile ıskalamamıştı.

"Bana öğretebilir misin?" diye sormuştu Vaelin yine berbat geçen bir antrenmandan sonra. "Usta Rensial'in anlattıklarını takip etmekte zorlanıyorum."

Nortah, kendisinden bir zamandır beklendiği gibi boş bir bakışla bakmıştı ona. "Çünkü herif kendi kendine konuşan bir manyak," demişti.

“Belli ki sıkıntıları var,” demişti Vaelin gülerek. Nortah cevap vermemişti. “Yani, yardım edebilirsen...”

Nortah omzunu silkmişti. “Madem istiyorsun.”

Ortada bir sır olmadığını, sadece çok çalışmak gerektiğini anladı Vaelin. Her gün akşam yemeğinden sonra beraber çalışmaya başladılar. Bir saatten uzun bir süre boyunca Vaelin hedefini ıskaladı, Nortah da ona direktifler verdi. “Yayı bırakmak üzereyken eyerde çok yükselme... Yayı çenene kadar çek... Atın ayakları yerden kesildiğinde bırak yayı... Alçağa hedef alma...” Vaelin saman balyasına denk getirene kadar beş gün boyunca çalışmışlardı ve neredeyse her atışında denk getirmesi için üç gün daha çalışmaları gerekti.

“Teşekkürler, kardeşim,” dedi bir gece atlarını ahıra götürürlerken. “Senin yardımın olmadan büyük ihtimalle beceremezdim.”

Nortah ona anlaşılmaz bir şekilde baktı. “Sana bir borcum vardı, değil mi?”

“Biz kardeşiz. Aramızda borç diye bir şey olamaz.”

“Söylesene, uydurduğun bu palavraya harbiden inanıyor musun?” Nortah’ın sesinde öfke yoktu, yalnızca merak ediyordu. “Birbirimize kardeşim diyoruz, ama kan bağımız yok. Yalnızca Nişan tarafından bir arada olmaya zorlanan çocuklarız biz. Dışarıda tanışmış olsaydık nasıl olurdu düşünüyor musun hiç? O zaman dost mu olurduk, yoksa düşman mı? Babalarımız düşmandı, bunu biliyor muydun?”

Sessizliğin konuşmayı bitirmesini uman Vaelin başını iki yana salladı.

“Evet, öyle. Çocukken babamın çalışma odasını dinleyebileceğim gizli bir yer bulmuştum. Sık sık babandan bahsederdi ve pek nazik bir şekilde konuşmazdı. Tuttuğu kılıç kadar beyni olan sonradan görme bir köylü olduğunu söylerdi. Savaşta yardımı gerekene kadar Sorna’nın kilitli bir odada tutulması gerektiğini ve Kral’ın onun gibi bir sersemin tavsiyelerini neden dinlediğini anlamadığını söylerdi.”

Şimdi durmuş, birbirlerine bakıyorlardı. Nortah’ın gözlerinde kavgaya aç o tanıdık bakış vardı. Gerginliği hisseden Tükürük başını çevirdi ve hafifçe kişnedi.

“Beni kışkırtmaya çalışıyorsun, kardeşim,” dedi Vaelin ve sakinleştirmek için atının boynunu okşadı. “Ama bir babam olmadığını unutuyorsun, yani sözlerin benim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Neden bugünlerde yalnızca savaş seni neşelendiriyor?

Neden savaşa bu kadar açsın? Unutmana mı yol açıyor? Acını mı dindiriyor?"

Nortah atının dizginlerini bıraktı ve ahıra doğru ilerlemeye devam etti. "Hiçbir şeyi dindirmiyor. Ama bir süreliğine de olsa, unutmamı sağlıyor."

Vaelin, Tükürük'ü eşkin sürmeye başladı ve Nortah'ın yanından geçerken şöyle dedi: "O zaman belki bir yarış da unutturur." Ve atını ana kapıya doğru dörtnala sürmeye başladı. Beklediği gibi Nortah onu açık ara geçmişti ama bu sırada gülümsüyordu.

* * *

Suret'in odasına çağrıldığında Jenislasur ayının sonuna geliniyordu ve Vaelin'in on beşinci doğum gününün kutlanmamasının üzerinden bir hafta geçmişti.

"Şimdi noldu?" diye sordu Dentos. Kahvaltı ediyorlardı ve konuşurken masaya ekmek parçaları saçıyordu. Sofra adabı Dentos'a pek tanıdık olmayan bir konuydu. "Seni seviyor olmalı, odasından çıkmıyorsun resmen."

"Vaelin, Suret'in gözdesi," dedi Barkus yarı alaylı yarı ciddi bir tonda. "Bunu herkes biliyor. Bak gör, bir gün Suret olacak."

"Siktirin lan ordan," dedi Vaelin ve masadan kalkarken elmasından bir ısırık aldı. Suret tarafından neden çağrıldığını bilmiyordu ama büyük ihtimalle ya babasıyla ilgili hassas bir soruydu ya da yine tehdit edilecekti. Zaman geçtikçe nasıl böyle şeylerden korkmayı bıraktığını düşündü. Son zamanlarda daha az kâbus görüyordu ve Koşu Sınavı'ndaki olaylara herhangi bir şey hissetmeden dönüp bakabiliyordu, ama mantığını kullanarak soğuk bir biçimde baksa da gizem hâlâ ortadan kalkmamıştı.

Suret'in kapısına varana kadar elmayı neredeyse bitirmişti ve kapıyı çalmadan elmanın kalanını pelerininin içine sakladı. Bunu daha sonra Tükürük'e verecekti ve karşılığında büyük ihtimal bir salya sağanağına tutulacaktı.

"İçeri gel, kardeşim," dedi içeriden Suret.

İçeri girdiğinde, Suret'in nehri gören dar bir pencerenin önünde durduğunu gördü. Hafifçe gülümsüyordu. Vaelin selam vermek üzere başını eğdiğinde odadaki diğer kişi dikkatini çekti: Bir deri bir kemik kalmış, rahat edemediği belli olan, sandalyeden çamurlu ayakları salınan, paçavralar içinde bir çocuk.

"Bu o!" dedi Frentis ve Vaelin içeri girince ayağa zıpladı. "Beni

es-esinleyen kardeş bu! Savaş Lordu'nun oğlu işte."

"O kimsenin oğlu değil, evlat," dedi Suret.

Vaelin içinden küfrederek kapıyı kapadı. *Bir sokak çocuğuna bıçak vermek, utanç verici bir şey. Bir kardeşten beklenmeyecek bir hareket...*

"Bu çocuğu tanıyor musun, kardeşim?" diye sordu Suret.

Vaelin, Frentis'e baktı. Çocuğun kirli yüzünün altından ne kadar hevesli olduğu belli oluyordu. "Evet, Suret. Geçenlerde olan bir... sıkıntı sırasında bana yardımcı oldu."

"Gördün mü?" dedi hemen Frentis, Suret'e. "Demiştim! Beni tanıyo demiştim."

"Bu çocuk Nişan'a girmek istiyor," dedi Suret. "Ona kefil oluyor musun?"

Vaelin şaşkın ve afallamış bir şekilde Frentis'e baktı. "Nişan'a mı katılmak istiyorsun?"

"Evet!" dedi Frentis, heyecandan neredeyse havaya zıplayacaktı. "Katılmak istiyom. Kardeş olmak istiyom."

"Sen-" Vaelin, "deli misin," diyecekti ama lafını yuttu ve bir nefes alarak Suret'e döndü. "Kefil olmak mı, Suret?"

"Bu çocuğun ailesi yok, onun adına konuşacak kimsesi yok, yani resmi olarak Nişan'a teslim edecek kimse yok. Kurallarımıza göre katılan bütün çocuklara birisi kefil olmalı. Bu ya aileden biri olur ya da mevzubahis bir yetimse, iyi karaktere sahip olan tanıdığımız biri olur. Çocuk seni seçmiş."

Kefil olmak mı? Kimse ona bundan bahsetmemişti. "Bana da kefil olundu mu, Suret?"

"Tabii ki."

Babam beni buraya getirmeden onlarla konuşmuş. Kaç gün, kaç hafta önceden ayarlamıştı acaba bunu? Ne zamandır biliyordu ve bana söylemedi?

"Kardeş olabilceğimi söyle," dedi Frentis. "Sana yardım ettiğimi söyle."

Vaelin derin bir nefes aldı ve Frentis'in umutsuzca bakan gözlerine baktı. "Bu çocukla yalnız konuşabilir miyim, Suret?"

"Peki. İçkalede olacağım."

Suret çıktıktan sonra Frentis tekrar konuşmaya başladı. "Ona söylemek zorundasın. Kardeş olabilceğimi söyle..."

"Bunu oyun mu sanıyorsun?" diye lafını kesti Vaelin ve Frentis'in yakasına yapışıp onu kendine çekti. "Burada ne istiyorsun? Güvenlik, yemek, sığınak? Burasının ne olduğunu

bilmiyor musun?”

Frentis dehşetle gözlerini açtı ve sindi. Sesi kısık bir şekilde çıkıyordu. “Kardeşleri eğittikleri yer diil mi?”

“Evet, bizi eğitiyorlar. Bizi dövüyorlar, her gün birbirimizle dövüştürüyorlar, bizi öldürebilecek sınavlara sokuyorlar. Daha on beş yaşındayım ve vücudumdaki yaralar deneyimli bir Diyar Muhafızı’nınkilerden bile fazla. Buraya ilk geldiğimde grubumda on çocuk vardı, şimdi beş kişi kaldık. Benden ne istiyorsun? Ölümüne izin vermemi mi?” Frentis’in yakasını bıraktı ve kapıya doğru yöneldi. “Kefil olmayacağım. Şehre dön. Daha uzun yaşarsın.”

“Asıl gidersem gece çökmeden ölürüm!” diye bağırdı Frentis. Sesinde korku vardı. Sandalyesine sindi ve hıçkırarak ağlamaya başladı. “Gidicek bi’ yerim yok. Beni gönderirsen ölürüm. Hunsil’in çocukları beni kesin öldürür.”

Vaelin’in eli kapı kulpunda asılı kaldı. “Hunsil mi?”

“Bölgedeki çetelerin lideri. Cepçiler, orospular ve bıçakçılar ayda beş bakır haraç öderler ona. Geçen ay ödeyemedim, bu yüzden elemanları beni dövdü.”

“Ve bu ay da ödeyemezsen seni öldürecek mi?”

“Artık onun için çok geç. Artık mevzu para diil. Gözü.”

“Gözü mü?”

“Aynen, sağ gözü. Artık yerinde değil.”

Vaelin içini çekerek arkasını dönüp Frentis’e baktı. “Sana verdiğim bıçaklar.”

“Aynen, bana öğretmeni bekleyemedim. Kendi kendime çalıştım. Fena da diildim he. Hunsil’in üzerinde deniyim dedim. Tavernasının dışında, onun çıkmasını bekledim.”

“Gözünden vurman etkileyici.”

Frentis hafifçe gülümsedi. “Boğazını hedeflemiştim.”

“Ve yapanın sen olduğunu biliyor mu?”

“Hem de çok iyi biliyor, piçten hiçbişi kaçmıyo.”

“Biraz param var, arkadaşlarımdan da biraz çıkar. Sana bir tüccar gemisinde miço olarak yer ayarlarız. Burada olduğundan daha güvende olursun.”

“Onu da düşündüm de vazgeçtim. Gemileri sevmiyom, azcık sallansa bile midem bulanıyo. Ayrıca duyduğuma göre denizciler miçolara kötü şeyler yapıyolarmış.”

“Biz ayarlarsak hiçbir şey olmaz.”

“Ama ben kardeş olmak istiyom. O Atmacalar’a naptığını gördüm. Sen ve diğeri. Ben hayatımda öyle bişi görmedim. Ben de

yapabilmek istiyom. Senin gibi olmak istiyom.”

“Neden?”

“Çünkü bir birey oluyosun, değerli bir birey. Tavernalarda hâlâ anlatılıyo biliyo musun, Savaş Lordu’nun oğlunun Karaatmacalar’ı nasıl benzettiği. Nerdeyse baban kadar meşhursun.”

“Bunu mu istiyorsun? Ünlü olmak mı derdin?”

Frentis huzursuzca kıpırdandı. Herhangi bir konuda fikrinin sorulmasına alışkın olmadığı belliydi ve böyle sorgulanmaktan rahatsız olmuştu. “Neblim. Bir birey olmak istiyom, cepçinin teki diil. Hayatım boyunca cepçilik yapamam.”

“Burada edineceğin tek şey erken bir ölüm.”

Frentis birden gözüne genç bir çocuk değil, yaşlı ve deneyimli biri gibi göründü. Vaelin neredeyse kendini yaşlı bir adamın huzurundaki genç bir çocuk gibi hissedecekti. “Hayatım boyunca hep onu edindim.”

Bunu yapabilir miyim? diye sordu kendine Vaelin. *Onu buna mahkûm edebilir miyim?* Gözlerini kırptığında cevap aklında belirdi. *En azından seçim şansı var. Buraya gelmeyi o seçti. Ve onu gönderirsem, o zaman neye mahkûm etmiş olacağım?*

“İtikat hakkında ne biliyorsun?” diye sordu Vaelin.

“Öldüğünde insanlar bunun olduğunu düşünüyo.”

“Peki ölünce ne oluyor?”

“Ayrılmışlar’a katılıyosun ve onlar da, şey işte, bize yardım ediyolar.”

İtikat Öğretisi sayılmaz pek ama kısa ve öz bir şekilde benziyor diyelim. “Buna inanıyor musun peki?”

“Sanırım.”

Vaelin eğilip gözünün içine baktı ve onu sabitledi. “Suret sorduğu zaman sanma, emin ol. Nişan, Diyar’dan önce İtikat için savaşır.” Doğruldu. “Haydi gidip onu bulalım.”

“Beni almasını mı söyliceksin?”

Annemin ruhu beni affetsin. “Evet.”

“Heyt be!” Frentis ayağa fırladı ve kapıya doğru koştu. “Teşekkürler...”

“Bana bunun için asla teşekkür etme,” dedi Vaelin. “Asla.”

Frentis aklı karışmış bir şekilde ona baktı. “Peki. Eveeet, ne zaman kılıç alırım?”

* * *

Yeni acemilerin alımı üç ay sonraydı, bu yüzden Frentis'i çalıştırmaya başladılar. Ayak işlerini yapıyordu: Mutfakta, meyve bahçesinde veya ahırda çalışıyor, etrafı süpürüyordu. Ona kuzey kulesindeki odalarında bir yatak verdiler. Suret, ona başka odalarda bir yer vermenin çok da iyi bir hoş geldin olarak görünmeyeceğini söyledi.

"Frentis," diyerek tanıttı Vaelin onu arkadaşlarına. "Acemi bir kardeş. Yıl bitene kadar bizimle kalacak."

"Yaşı tutuyor mu?" diye sordu Barkus, Frentis'i süzerek. "Bir deri bir kemik bu."

"Siktir ordan dombili!" diye hırıldadı Frentis geri çekilerek.

"Ne kadar hoş," dedi Nortah. "Aramızda bir sokak çocuğu."

"Neden bizimle kalıyor?" diye sordu Dentos.

"Çünkü Suret öyle emretti ve ona bir borcum var. Senin de öyle, kardeşim," dedi Nortah'a bakıp. "Bana yardım etmeseydi, bir duvar kafesinde sallanıyor olurdun."

Nortah başını yana eğdi ama bir şey söylemedi.

"Senin bayılttığın bu," dedi Frentis. "Karaatmaca'yı bacağından bıçaklayan. Ne keskindi o bıçak da he. Diyar Muhafızları'nı bıçaklamamız serbest mi yani?"

"Hayır!" diyerek yatağına götürdü Frentis'i. Mikehl'in ölümünden beri kullanılmamış yatağını verdiler ona. "Bu yatak senin. Çarşafını falan Usta Grealin'den alacaksın, seni birazdan oraya götürürüm."

"Kılıç da vercek mi?"

Diğerleri güldü. "Merak etme, alacaksın kılıcı," dedi Dentos. "Mis gibi dişbudak bir kılıç."

"Ben düzgün kılıç istiyom," diye ısrar etti Frentis suratı asık bir halde.

"Onu hak etmek zorundasın," dedi Vaelin. "Tıpkı bizim gibi. Şimdi, seninle hırsızlık meselesi hakkında konuşmak istiyorum."

"Yok yok hırsızlık filan yapmicam, hırsızlık yok, söz."

Diğerleri tekrar güldü. "İyi bir kardeş olacak," dedi Barkus.

"Hırsızlık..." Vaelin doğru sözcükleri bulmaya çalıştı, "burada meşru bir şey, ama kurallar var. Bizden ve ustalardan çalmayacaksın."

Frentis ona şüpheyle baktı. "Bu da o sınavlardan biri mi?"

Vaelin dişlerini gıcırdattı. Usta Sollis'in değneğini kullanmaya neden bu kadar eğilimli olduğunu anlıyordu. "Hayır. Usta ve grubundan olmadığı sürece Nişan'daki herkesten çalabilirsin."

“Ne? Ve kimse umursamıyor mu?”

“Umursuyorlar, yakalanırsan derini yüzerler ama çaldığın için değil, yakalandığın için.”

Frentis’in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Sadece bi’ kere yakalandım ben. Bi’ daha olmaz.”

* * *

Vaelin, Frentis’in Nişan hayatının sertliğine dayanamayacağını düşünmüş ve yanılmıştı. Çocuk kendisine verilen bütün görevlere koşuyor, Hane’nin her tarafına yetişiyordu. Antrenmanları dikkatle izliyor, kendisine de becerilerini öğretmeleri için yakalarından düşmüyordu. Çoğu zaman kılıç ve silahsız dövüşü severek öğretiyorlardı. Bıçak atma konusunda ise neredeyse hiçbir şey öğretmelerine gerek kalmamıştı ve bir süre sonra oyunda Dentos ve Nortah’a ciddi bir rakip oldu. Bu fırsattan yararlanmaya karar veren çocuklar hemen bir turnuva düzenlediler ve yüklü miktarda bıçak toplayıp bunları aralarında paylaştılar.

Frentis, “Ben niye alamıyom?” diye sızlanıyordu, diğerleri kazandıkları bıçakları sayarken.

“Çünkü sen henüz gerçek bir kardeş değilsin,” diyordu Dentos ona. “Kardeşimiz olunca kazandığın bütün bıçaklar senin olacak. O zamana kadar hepsini biz alacağız, öğretmenliğimizin ücreti olarak.”

En şaşırtıcı şey ise Frentis’in Çizik’ten hiç korkmamasıydı. Diğer çocuklar köpeğe temkinli bir şekilde yaklaşırken Frentis köpekle oyun oynuyor, güreşiyor, köpek onu kolaylıkla yere yatırınca gülüyordu. Vaelin ilk başta endişelenmişti ama Çizik’in de kendine göre dikkatli olduğunu, Frentis’in üstünde ne diş izi ne de yara olduğunu gördü.

“Çocuğu bir yavru olarak görüyor,” diye açıklamıştı Usta Jeklin. “Büyük ihtimalle babasını sen sanıyor. Kendini de onun abisi olarak görüyor.”

Frentis ayrıca Usta Rensial’dan dayak yemeyen tek çocuk olmasıyla ünlenmişti. Bir sebepten ötürü Rensial ona hiç elini kaldırmamıştı. Yapmasını istediği işleri eliyle işaret ediyor, yapmasını bekliyordu ve ifadesi de garipti; suratında şaşkınlık ve pişmanlık vardı; Vaelin, Frentis’in mümkün olduğu kadar ahırdan uzak durması gerektiğine karar verdi.

“Usta Rensial’ın nesi var?” diye sormuştu Frentis bir akşam.

Vaelin ona saldırı savuşturmanın temel taktiklerini gösteriyordu. “Deli mi ki?”

“Onun hakkında az şey biliyorum,” demişti Vaelin. “Atlardan anlıyor, orası kesin. Kafasında neler olduğu konusuna gelince, Nişan hayatının zorluklarının insanın aklına garip şeyler yapabileceği bir gerçek.”

“Sen de bi’ gün öyle olucan mı?”

Vaelin cevap vermeyip Frentis’in kafasına doğru bir hamle yapmış, çocuk son anda eğilmeyi becermişti. “Dikkat et,” diye çıkıştı Vaelin. “Ustalar benim kadar merhametli değiller.”

Frentis’le zaman çabuk geçti. Enerjisi ve dizginsiz şevki onlara dertlerini unutturdu. Nortah bile çocukla geçirdiği zaman sırasında canlanıyor gibiydi ve ona yayla ok atma dersi verme görevini üstüne almıştı. Dentos’la beraber İrfan Sınavı’ndan önce geçirdiği zaman gibi Vaelin bir kez daha Nortah’ın öğretmeye olan eğilimine hayran oldu. Diğer çocuklar, özellikle de Barkus, Frentis’e kızınca bunu açıkça belirtirken Nortah çok sabırlı gibiydi.

“İyi,” dedi Nortah, Frentis okunu hedefin bir metre yakınına denk getirmeyi başardığında. “Yayı çekerken aynı anda sabit kısmı itersen yay daha kolay bükülür.”

Nortah sayesinde Frentis, resmi eğitimine hedefi tutturarak başlayan tek çocuk oldu.

“Sizinle kalamaz mıyım?” diye sormuştu Frentis grubuyla paylaşacağı odaya geçmeden önceki gece.

“Bir grupta olmalısın,” demişti Vaelin. Köpek kulübelerinin oradaydılar ve Çizik’in hamile olan dişisini korumasını izliyorlardı. O sıralar kulübeye kimsenin yaklaşmasına izin vermiyorlardı. Dişisinin durumu Çizik’i aşırı korumacı yapmıştı ve fazla yaklaşsa Usta Jeklin’e bile saldıracak gibiydi.

“Neden?” demişti Frentis, sesinde biraz bastırılmış olsa da mızmızlık vardı.

“Çünkü eğitimin boyunca yanında olamayız,” demişti Vaelin. “Yarın tanışacağın çocukların arasından kardeşler bulacaksın. Birbirinize sınavlar konusunda yardım edeceksiniz. Nişan’da işler böyle yürür.”

“Ya beni sevmezlerse?”

“Sevmek ya da sevmemek burada mevzubahis değil. Bizim aramızdaki bağ arkadaşlığın ötesinde.” Frentis’in omzuna dokunmuştu. “Endişelenme. Diğer çocuklardan çok şey bildiğin için senden onlara yol göstermeni isteyeceklerdir ama çok burnu kalkık

olma.”

“Siz de bana öğretmeye devam edecek misiniz?”

Vaelin başını iki yana sallamıştı. “Sen Usta Haunlin’in gözetiminde olacaksın. Sana artık o öğretecek. Biz karışamayız. Adil bir adamdır ve zorunda olmadıkça değneğini kullanmaz. Onu güzelce dinle.”

“Sizin için çalmaya devam edebilecek miyim?”

Vaelin bunu hiç düşünmemişti. Frentis’in çok değerli eşyaları kolayca bulma becerisini özleyeceklerdi. Artık Nişan hayatını çok rahat bir hale getiren kıyafet, para, tılsım, bıçak ve ıvır zıvıra bol bol sahiptiler. Sözüne sadık kalmış, hiç yakalanmamıştı ama diğer çocuklar Frentis’in gelişini birden artan kayıp eşyaların oranına bağlamakta zorlanmamıştı ve bu yüzden bir gece yemek salonunda oldukça kanlı bir kavga çıkmıştı. Neyse ki artık kendilerini savunacak güç ve beceriye sahiptiler. Kendilerinden yaşça büyük çocuklara karşı bile kendilerini savunabiliyorlardı ve olay tekrarlanmamasına rağmen Usta Sollis, Vaelin’e Frentis’in bir süre uslu durmasını söylemişti.

“Artık kendi grubun için çalman gerekecek,” demişti Vaelin biraz pişmanlıkla. “Ama bizimle değiş tokuş yapabilirsin.”

“Artık sizinle konuşmama izin olmayacak sanmıştım.”

“Konuşabiliriz. Her Eltrian öncesi burada buluşalım.”

“Usta Jeklin yavrulardan birini almama izin verir mi?”

Vaelin, Çizik’in bakışlarındaki saldırganlığa ve duruşundaki gerginliğe bakıp kulübeye girmeye çalışsa kendisini bile ısırabileceğini sezmişti. “Sanırım bu karar Usta Jeklin’e ait değil.”

İkinci Bölüm

Yakın Dövüş Sınavı, Kışdönümü ziyafetinden sonra, Weslin ayının ortalarına doğru oldu. Kılıçlarını ellerinden alıp tahta kılıçlar verdiler ve kendi yaşlarında yaklaşık elli çocuktan oluşan bir grubu ikiye ayırdılar. Eğitim alanının ortasındaki buz tutmuş yere üzerinde kırmızı bir flama olan bir mızrak saplıydı. Vaelin, diğer ustaların da alanın etrafında durduklarını görünce şaşırdı. Demirci ocağının dışına nadiren çıkan Usta Jestin bile oradaydı.

"Savaş bizim kutsal vazifemizdir," demişti Suret çocuklar önünde sıralandıklarında. "Bu Nişan'ın varoluş amacıdır. İtikat ve Diyar'ı savunmak için savaşırız. Bugün çarpışacaksınız. Bir grup mızrağı ele geçirmeye, diğeri savunmaya çalışacak. Ustalar çarpışmayı izleyecekler. Yeterli cesaret veya savaş becerisi gösteremeyen kardeşlerden yarın gitmeleri istenecek. İyi savaşın, derslerinizi hatırlayın. Ölümcül darbelere müsaade yok."

Suret alandan çekilince iki grup heyecan ve dehşetle birbirlerine baktı. Bunun anlamını biliyorlardı; ölümcül darbeler ve tahta kılıçlar olsun olmasın, bu kanlı bir gün olacaktı.

Usta Sollis gelip Vaelin'in grubuna birer kırmızı kurdele verdi ve sol bileklerine bağlamalarını söyledi. Öbür tarafta Usta Haunlin diğer gruba beyaz kurdele dağıtıyordu. "Siz saldıracaksınız, beyazlar savunacak," dedi Sollis. "İçinizden biri mızrağa dokunduğu an savaş bitecek."

Düşmanları mızrağın önünde gevşek bir sıra oluşturmak üzere alana yayılırken Vaelin, Suret'in üç yabancı kişiyi karşıladığını gördü. Bir tanesi enli ve büyük, bir tanesi de zayıf ve sırım gibi bir adamdı ve uzun siyah saçları rüzgârda savruluyordu. Üçüncü figür küçüktü, kürklere bürünmüştü ve büyük adamın dibinden ayrılmıyordu.

"Onlar kim, Usta?" diye sordu Sollis'e kurdelesini alırken. Ama belli ki bu soru sormak için uygun bir gün değildi.

"Dikkatini sınava ver evlat!" diyerek kafasına vurdu Sollis.

“Dikkatini toparlayamazsan bugün ölürsün.”

Hepsi kurdelelerini bileklerine bağladıktan sonra durup yaklaşık yüz metre uzaklıktaki düşmanlarını incelemeye başladılar. Garip bir şekilde sayıları artmış gibiydi.

“Ne yapıyoruz Vaelin?” diye sordu Dentos. Beklenti içinde ona bakıyordu.

Vaelin tam omzunu silkecekti ki sadece kendi grubundaki çocukların değil, herkesin beklenti içinde ona baktığını gördü. Tek istisna Nortah’tı ve o da tahta kılıcını havaya atıp tutuyordu. Sıkılmış gibi duruyordu. Vaelin bir plan bulmaya çabaladı; onlara savaş öğretilmişti, taktik değil. Yandan yapılan manevraları ve önden yapılan saldırıları duymuştu ama nasıl oldukları konusunda hiçbir fikri yoktu. Duyduğu çoğu savaş hikâyesi bireysel çabaları sayesinde savaş kazanan kahraman kardeşler hakkındaydı ve onlar bile genelde bir şehir duvarını aşmaya ya da bir köprüyü savunmaya çalışan kişilerdi, bir mızrağı savunmaya çalışmıyorlardı. *Mızrak... Mızrağın ne gibi bir değeri var ki?*

“Vaelin?” diye dürttü onu Caenis.

“Bu gerçek bir savaş değil,” diye seslice düşündü.

“Ne?”

Savaşlar biri mızrağa değdiğinde değil, bir ordu diğerini yok ettiğinde biter. Bu yüzden buna Yakın Dövüş Sınavı adı veriliyor. Bizi savaşırken görmek istiyorlar, hepsi bu. Mızrağın hiçbir anlamı yok.

“Doğrudan üzerlerine çullanacağız,” dedi sesini yükselterek. Kendinden emin ve kararlıymış gibi konuşmaya çalışıyordu. “Sıralarının ortasına saldıracağız, hızlı ve sert. Yaracağız ve mızrağı alacağız.”

“Pek kurnazca bir manevra sayılmaz, kardeşim,” dedi Nortah.

“Sen yönetmek ister misin?”

Nortah gülümseyerek başını yana eğdi. “Mümkün değil. Planının iyi olduğuna eminim.”

“Sıraya girin,” dedi Vaelin. “Birbirinize yakın durun. Barkus, sen benimle en öndesin ve sen Nortah, siz ikiniz de öyle.” Daha iri olan ve çoğundan daha saldırgan olduğunu bilen iki çocuğu işaret etti. “Caenis, Dentos, bize yakın durun ve mızrağa doğru hamle yaptığımızda diğerlerini bizden uzak tutun. Geri kalanlar, Suret’in ne dediğini duydunuz. Sabah sikkelerinizi almak istemiyorsanız dalın, bir düşman seçin ve onu yere indirin, bunu yapınca da yenisini bulun.”

Tezahürat duyunca şaşırdı. Havada küçük bir orman oluşturan

tahta kılıçlarıyla grubundaki çocuklar bağırmaya başladı. Vaelin de onlara katıldı. Kılıcını kaldırdı, bağırmaya başladı ve kendini aptal gibi hissetti. İnanılmaz bir şekilde daha da yüksek sesle bağırmaya başladılar ve içlerinden birkaçı adını haykırmaya başladı.

İlerlemeye başladıklarında da bunu devam ettirdi. İlk başta yürüyorlardı ve düşmanla aralarındaki yüz metre birkaç adımda bitecek gibiydi.

"Vaelin! Vaelin!"

Yavaş yavaş koşmaya başladılar ve savaş için enerjilerini muhafaza etmeye çalıştılar.

"Vaelin! Vaelin!"

Caenis de dahil çocuklardan bazıları çığlık atmaya başlamıştı. Düşmanla aralarındaki mesafenin yarısını katettiklerinde adımları daha da hızlandı. Görünüşe göre küçük ordusu düşmanla çarpışmaya can atıyordu, bazıları koşmaya başladı.

"Sakin!" diye bağırdı Vaelin. "Ayrılmayın!"

"Vaelin! Vaelin!" Etrafına baktığında suratı öfke dolu çocuklar gördü. *Korku,* diye düşündü. *Korkularını öfkeyle saklıyorlar.* Vaelin ise öfke dolu değildi, hatta yeni bir yara izi alma endişesi taşıyordu. Geçen seferki yarasının dikişleri daha yeni çıkmıştı. At binerken kötü bir düşüş yaşamış, kalçasında bir kesik olmuştu.

"Vaelin! Vaelin!"

Hepsi koşmaya başlamış, düzenleri bozulmuştu. Dentos direktiflerine rağmen en önde koşuyor, manik bir halde çığlıklar atıyordu.

İtikat aşkına! Vaelin de depar atmaya başladı ve kılıcıyla düşman hattının ortasını işaret etti. "Hücum! HÜCUM..."

İki grup çok şiddetli bir biçimde çarpıştı ve Vaelin omzunu bir ağaca vurmuş olduğunu hissetti. Ama bu darbe sayesinde iki savunmacıyı yere yığmıştı. İlk başta hücumlarının yarattığı şok mızrağa giden yolu hemen açacağa benziyordu çünkü toplam ağırlık yüzünden beş altı savunmacı yere yıkılmıştı. Nortah onların üzerinden mızrağa doğru harekete geçmişti bile. Ama düşmanları da çabucak toparlandı ve bir süre sonra iki taraf da birbirlerine emsalsiz bir vahşilikle saldırmaya başladı. Vaelin'e iki çocuk birden saldırıyor, tahta kılıçlarını derslerden öğrendiklerini unutmuş bir şekilde öfkeyle savuruyorlardı. Bir darbeyi savuşturdu, diğerinden hareket ederek sıyrıldı ve sonra bir çocuğun bacaklarına vurarak yere düşürdü. Diğeri Vaelin'e doğru bir hamle daha yaptı ama ıskaladı ve Vaelin çocuğun kılıç tutan kolunu koltuk altına sıkıştırıp

çocuğa kafa atarak yere yığdı.

Savaş gittikçe kızışıyor, havayı çatırdayan kılıçlar ve acı içindeki bağırtıların sesi dolduruyordu. Zaman yavaşlamış gibiydi ve arkadaşlarını bu kör dövüşün içinde takip etmek oldukça zordu. Barkus kılıcıyla saldırıyor, çok yakınına yaklaşma hatasını yapmış olan iki çocuğu yere indiriyordu. Alnı kan içinde olan Dentos kılıcını kaybetmiş, kendisinden yaklaşık yarım metre uzun bir çocukla yumruklaşıyordu ve kazanıyor gibiydi. Caenis bir düşmanın sırtına atladı ve kılıcıyla onu boğmaya başladı. Düşman dizlerinin üstüne çöktüğünde savunmacılardan biri Caenis'in kafasına tekme atarak yere yuvarlanmasına sebep oldu. Vaelin dövüşe dövüşe Caenis'e doğru gitti ve yol sırasında dövüşmekten Caenis'i bir süre göremedi. Caenis'in yanına geldiğinde onu yerde yatmış, demin boğmaya çalıştığı çocuğun saldırılarını savuşturmaya çalıştığını gördü. Vaelin çocuğun karnına bir tekme attı ve kılıcıyla şakağına vurdu. Çocuk yere düştü ve savaş boyunca da o şekilde kaldı.

"Şanın tadını çıkarıyor musun, kardeşim?" diye sordu Caenis'e. Eğildi ve kalksın diye elini uzattı.

"Eğil!" diye bağırdı Caenis.

Vaelin tek dizinin üstüne çöktü ve kafasını sıyırarak bir kılıç geçti. Döndü, saldırganın bacaklarına vurup ayaklarını yerden kesti ve düşerken çocuğun burnuna kılıcıyla vurdu. Ondan sonra Caenis'le sırt sırta verip dövüşmeye başladılar. Kendi gruplarından baygın veya yaralı çocukların üzerlerinden geçtiklerinde mızrakla aralarında bir iki metre mesafe kalmıştı. Bunu, cesaretini göstermek için son bir şans olarak gören savunmacılardan biri çılgınca üzerlerine saldırdı. Çığlık atıyor ve havayı dövüyordu. Caenis ilk hamlesini savuşturdu ve Vaelin omzuna vurarak onu yere yığdı. Çıkan sese bakarak kemiğin kırılmış olduğunu düşündüler.

Sonra bitti. Düşman kalmamıştı, dövüşecek kimse yoktu. Yerde yatan çocuklar acıdan inliyordu ve hareketsiz kardeşlerinin arasında yerde yuvarlanıyorlardı. Nortah elinde mızrakla durmuştu, kafası ve yüzündeki yaralardan kan akıyordu. Vaelin yaklaşırken gülümsedi ve dudağından kan damladı. "İyi bir plandı, kardeşim."

Vaelin yalpalayan kardeşini tuttu ve inanılmaz yorgun olduğunu hissetti. Kollarının taş kadar ağır olduğunu hissediyordu ve vahşetten dolayı midesi bulanıyordu. Savaşın ne kadar sürdüğüne dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Bir saat de olabilirdi, birkaç dakika da. Çok yorucu bir kâbustan uyanmak gibiydi. Hâlâ ayakta olan on çocuğun arasında Barkus ve Dentos'un da olduğuna sevindi,

ama Dentos kendisini tutan Barkus'un koca eli sayesinde ayakta durabiliyordu. "O da ne kardeşim?" diye yüksek sesle sordu ustalar da duysun diye. Dentos'un pek konuşacak hali yokmuş gibi dursa da dediklerini dinliyormuş gibi kulağını Dentos'un ağzına yaklaştırdı ve sonra yine bağırdı. "Evet! Gerçekten güzel bir savaştı!"

"Sınav bitti!" Usta Sollis avluyu geçerek geldi. "Yaralıları revire taşıyın. Hareketsiz olanları bırakın, ustalar onlarla ilgilenecek."

"Haydi," dedi Vaelin, Nortah'a. "Sana pansuman yapalım."

"İyi olur," dedi Nortah. "Ama yürüyebileceğimden emin değilim." Tekrar sallandı ve Vaelin onu tutmak zorunda kaldı. Caenis'le birlikte onu alandan çıkardılar. Mızrak hâlâ ellerindeydi. Arkalarından Dentos'u sürüyerek Barkus geliyordu.

"Kardeş Vaelin." Suret seslendi. Üç yabancı da yanındaydı.

Vaelin durdu ve Nortah'ın düşmesini engellemek için biraz çabaladı. "Suret."

"Misafirlerimiz seninle tanışmak istediler." Suret üç yabancıyı işaret etti. Vaelin küçük figürü artık açıkça görebiliyordu. Siyah kürklere bürünmüş bir kızdı. Kendi yaşlarındaydı ama daha kısa, soluk tenli, siyah saçlı... ve çok güzeldi. Kız onu görmüyor gibiydi. Gözleri neredeyse baygın olan Nortah'a çevriliydi. Kızın hayranlıkla mı korkuyla mı baktığını anlayamadı.

"Kardeş Vaelin, bu Vanos Al Myrna," dedi Suret, iri adam ileri çıkıp elini uzattı. Vaelin bir yandan Nortah'ı tuttuğu için elini garip bir pozisyonda sıktı. İri adamın adını duyan Caenis dikkat kesilmişti ama Vaelin'e bir anlam ifade etmiyordu. Babasının bu ismi annesine söylediğini hatırlıyordu, ama bu babası Savaş Lordu olmadan önceydi; hem hatırası bölük pörçüktü, hem de konunun ne olduğunu hatırlamıyordu.

"Babanı tanırdım," dedi Vanos Al Myrna.

"Benim babam yok," dedi Vaelin refleks olarak.

"Lord Vanos'a saygılı davran, Vaelin," dedi Suret. Hafifçe gülümsüyordu. "Kendisi bir zamanlar Diyar'ın Kılıcı'ydı ve şimdi de Kuzey Menzili'nin Kule Efendisi. Varlığıyla bizi şereflendiriyor."

Vaelin, Vanos Al Myrna'nın güler gibi olduğunu gördü. "İyi dövüştün," dedi.

Vaelin başıyla Nortah'ı işaret etti. "Kardeşim daha iyi dövüştü, mızrağı o aldı."

Al Myrna bir süre Nortah'ı inceledi ve Vaelin, adamın onun babasını da tanıdığını anladı. "Bu çocuk korkusuzca dövüşüyor. Bir asker için bu her zaman iyi bir şey değildir."

“İtikat’a hepimiz korkusuzca hizmet ediyoruz, lordum.” *Bu iyi bir cevaptı,* diye düşündü Vaelin. Keşke yalan olmasaydı.

Kule Efendisi döndü ve ince, uzun saçlı adama bir işaret yaptı. Adamın da kız gibi soluk bir teni ve siyah saçları vardı ama suratı farklıydı. Çıkık elmacık kemikleri ve kanca burnu vardı. “Bu, Seordah Sillerden arkadaşım Hera Drakil.”

Seordah. Vaelin kendi gözleriyle bir Seordah göreceğini hiç düşünmemişti. Seordahlar söylentilere göre Büyük Kuzey Ormanı’ndan neredeyse hiç çıkmayan ve yabancılardan uzak duran gizemli insanlardı. Ağaçları altında yürümekten korkan Diyar halkının gözünde Büyük Kuzey Ormanı’nın kara gizemlerle dolu bir yer olarak görülmesinin sebebi Seordah Sillerdi. Ormana gidip de dönmeyen insanlar hakkındaki hikâyelerin sonu gelmiyordu.

Hera Drakil, Vaelin’e başıyla selam verdi. Suratında okunmaz bir ifade vardı.

“Ve bu da,” –Lord Vanos kızı yanına çekerken kız gülümsedi– “kızım Dahrena.”

Kız, Vaelin’e bakarak gülmeye başlayınca Vaelin avuç içlerinin neden birden terlemeye başladığını düşündü. “Kardeş. Tek yaralanmamış kişi sensin galiba.”

Vaelin kızın haklı olduğunu fark etti. Her tarafı ağrıyordu ve büyük ihtimalle sabah kalkınca ağrısı daha da artmış olacaktı ama en ufak bir şekilde bile yaralanmamıştı. “Şans yüzüme gülüyor, leydim.”

Kız tekrar Nortah’a baktı ve yüzüne endişeli bir ifade geldi. “O iyileşecek mi?”

“O iyi,” dedi Caenis ama ses tonu Vaelin’e biraz kaba geldi.

Nortah başını kaldırdı ve sulanmış gözleriyle kıza bakıp kaşlarını çattı. “Sen Lonak’sın,” dedi ve başını Vaelin’e çevirdi. “Kuzeyde miyiz?”

“Sakin, kardeşim.” Vaelin, Nortah’ın omzunu sıvazladı ve başı tekrar öne düşünce içi rahatladı. “Kardeşim kendinde değil,” dedi kıza. “Özür dilerim.”

“Ne için? Ben Lonak’ım.” Suret’e döndü. “Azıcık şifa becerim var. Yardım etmem mümkünse…”

“Oldukça muktedir bir doktorumuz var, leydim,” dedi Suret. “Ama yine de düşündüğünüz için teşekkür ederim. Şimdi odama gidelim ve bırakalım kardeşler birbirleriyle ilgilensin.”

Döndü ve içkaleye doğru ilerlemeye başladı. Kule Efendisi onu takip etse de diğerleri biraz oyalandı. Hera Drakil onlara uzun uzun

baktı. Gözlerini Barkus'un kollarındaki yaralı Dentos'tan Caenis'in kanlı burnuna, ondan da Nortah'a çevirdi. Yüzünde tiksinti belirdi ve üzgün bir halde, *"Il Lonakhim hearin mar durolin,"* dedikten sonra o da Suret'in arkasından gitmeye başladı.

Dahrena sözleri duyunca utanmış gibi oldu ve başını eğip veda ettikten sonra arkasını döndü.

"Ne dedi?" diye sordu Vaelin ve kız durdu.

Kız bir an tereddüt etti. Seordahça bilmiyor gibi yapabilirdi ama Vaelin kızın anladığından emindi. "Dedi ki, 'Lonaklar köpeklerine daha iyi davranır.'"

"Bu doğru mu?"

Arkasını dönmeden Vaelin kızın kaşlarını sinirle çattığını gördü. "Herhalde öyledir."

Nortah'ın başı arkaya düştü ve Vaelin'e, "Güzel kızmış," deyip bayıldı.

* * *

"Ee, Kuzey Menzili'nin Kule Efendisi'nin nasıl oluyor da Lonak bir kızı oluyor?" diye sordu Vaelin, Caenis'e.

Duvarda yürüyorlar, gece yarısından sonraki vardiyayı dolduruyorlardı. Bu, Nişan'da dört sene doldurmuş olmanın getirdiği angaryalardan biriydi. Barkus dahil çocukların çoğu ya revirde ya da ağır yaralı olduğu için duvarda bu gece çok az çocuk vardı. Barkus odaya dönene kadar beklemiş, sonra sırtındaki derin kesiği göstermişti.

"Bence biri kılıcına çivi çakmış," diye inledi.

Nortah'ı yatağına yatırıp ellerinden geldiğince temizlediler. Neyse ki yaraları dikiş gerektirecek kadar ciddi değildi. Yapacak en iyi şeyin yarayı sarıp zamanla iyileşmesini beklemek olduğuna karar verdiler. Dentos ise daha kötü durumdaydı. Belli ki burnu yine kırılmıştı ve bilinci sürekli gidip geliyordu. Yarayı dikmeyi beceremeyecekleri için Vaelin, Dentos ve Barkus'u revire götürmeye karar verdi. Usta Henthal canından bezmiş bir halde Dentos'u yatırdı ve Barkus'u yarasını dikip kötü kokan ama enfeksiyona karşı etkili bir koruma olan kort ağacı özsuyuyla pansuman yaptıktan sonra gönderdi. Duvardaki devriye nöbetlerini alması için onu Nortah'ın başında bırakmışlardı.

"Vanos Al Myrna," dedi Caenis, "anlaması kolay bir adam değil. Gerçi sadakatsizliği anlamak genel olarak zor bir şey zaten."

“Sadakatsizlik mi?”

“On iki yıl önce Kuzey Menzili’ne sürüldü. Nedenini kimse bilmiyor ama Kral’ın Sözü’nü sorguladığı söyleniyor. O zamanlar Savaş Lordu’ydu ve Kral Janus nazik bir insan olsa da divanında bu kadar yüksek rütbeli bir kişinin sadakatsizliğini hoş göremez.”

“Ama işte burada.”

Caenis omzunu silkti. “Kral merhametiyle ünlüdür. Ve kuzeyde, orman ve ovaların ötesinde büyük bir savaşın çıktığına dair söylentiler var. Söylenene göre Al Myrna buzdan gelen bir barbar ordusunu yenilgiye uğratmış. Bana çok inandırıcı gelmedi ama belki de buraya Kral’a zaferi bildirmek için gelmiştir.”

O, babamdan önceki Savaş Lordu’ydu. Çok küçük olmasına rağmen hatırlıyordu. Babası eve gelmiş ve annesine Savaş Lordu olacağını söylemişti. Annesi odasına gidip ağlamıştı.

“Peki ya kızı?” diye sordu anıyı aklından uzaklaştırmaya çalışarak.

“Onu ormanda bulmuş diyorlar. Görünen o ki Seordahlar onun orayı gezmesine izin veriyorlar.”

“Ona çok saygı duyuyor olmalılar.”

Caenis burun kıvırdı. “Barbarlar saygıdan ne anlar kardeşim.”

“Al Myrna ve Seordahlar bizim yöntemlerimize pek saygı duyuyor gibi değiller. Belki de onlara göre vahşi olanlar bizizdir.”

“Sözlerini çok ciddiye alıyorsun. Nişan, İtikat’a bağlıdır ve İtikat hakkında bir şey söylemek onun gibi birinin haddine değil. Ama itiraf etmeliyim ki Kule Efendisi’nin neden onu bize bön bön baksın diye getirdiğini merak ediyorum.”

“Bence bu yüzden gelmedi. Sanırım Suret’le bir işi var.”

Caenis dik dik ona baktı. “İş mi? Onların konuşacak neyi olabilir ki?”

“Bu duvarların dışında konuşulan şeylere kulağını tamamen tıkayamazsın, Caenis. Savaş Lordu istifa etti, Kral’ın Vekili idam edildi. Şimdi de Kule Efendisi güneye geliyor. Bunların bir anlamı olmalı.”

“Burası hep olaylı bir diyar olmuştur. Bu yüzden tarihimizde pek çok hikâye var.”

Savaş hikâyeleri, dedi içinden Vaelin.

“Belki de,” diye devam etti Caenis, “Al Myrna’nın buraya gelmek için başka bir sebebi vardır, kişisel bir sebep.”

“Örneğin?”

“Savaş Lordu’nun arkadaşı olduğunu söyledi. Belki de sana

bakmaya gelmiştir.”

Babam onu buraya beni görsün diye mi göndermiş? Neden ki? Hâlâ hayatta mıyım diye bakması için mi? Ne kadar uzadığımı görsün diye mi? Yara izlerimi saysın diye mi? Göğsünde yükselen, artık aşina olduğu manevi acıyı bastırdı. *Neden bir yabancıdan nefret edeyim ki? Nefret edecek bir babam yok benim.*

Üçüncü Bölüm

Sabah yalnızca iki çocuğa sikkeleri verildi. İkisinin de savaş sırasında ya korkaklık ya da beceriksizlik gösterdiği fikrine varılmıştı. Vaelin'e göre savaşta dökülen onca kan ve kırılan onca kemik elde ettikleri şeye değmezdi ama Nişan ritüellerini asla sorgulamazdı, zira İtikat'a aittiler. Nortah ve Dentos çabucak iyileşti ama Barkus'un sırtında ömrünün sonuna kadar taşıyacağı bir yara izi kaldı.

Kışın soğuk parmakları onları sardıkça eğitimleri daha da uzmanlık gerektirmeye başladı. Usta Sollis'in gösterdiği kılıç hareketleri gittikçe karmaşıklaşıyordu, balta derslerinde de yanaşık düzen eğitimi disiplini almaya başlanmıştı. Gruplar halinde yürüme ve manevra yapma eğitimi aldılar, pek çok bireyden oluşan bir grubu disipline edilmiş bir savaş safına çeviren emirleri öğrenmeye başladılar. Bu, öğrenmesi zor bir beceriydi ve pek çok çocuk sağ ve sollarını karıştırdığı ya da adımlarının hızını ayarlayamadığı için değnek yedi. Ne yaptıklarını gerçekten bildiklerini hissedene kadar birkaç ay boyunca sıkı bir şekilde çalışmaları gerekti ve ustaların onlardan memnun olması için birkaç ay daha geçmesi gerekti. Bu sırada bir yandan da at binme antrenmanlarını yapıyorlardı. At binme antrenmanlarının çoğunu akşam saatlerinde ışıklar çekiliyorken yapmak durumunda kalıyorlardı. Kendi yarış parkurlarını bulmuşlardı. Nehir kenarına kadar beş kilometre gidiyorlar, dış duvardan dönüyorlardı, Usta Rensial'in zorlu standartlarını sağlayacak derecede engebe ve engel vardı. Vaelin küçük kızla bu akşam yarışlarından biri sırasında tanıştı.

Devrik bir huş ağacı gövdesinin üstünden atlayacakken Tükürük, her zamanki huysuzluğuyla şaha kalkıp onu donmuş toprağa düşürmüştü. Diğerleri atlarını mahmuzlayıp devam ederken ona gülmüşlerdi.

"Seni pis moruk!" diyerek ayağa kalktı Vaelin ve ağrıyan sırtını tuttu. "Mum yağı değirmeninden başka yerde işe yaramazsın."

Tükürük dişlerini gösterdi ve bir ayağını yerde sürüdükten sonra gidip çalıları çiğnemeye başladı. Kısmen tutarlı olduğu anların birinde Usta Rensial onları, beyni bir elmadan daha büyük olmayan hayvanlara insani duyguları varmış gibi davranmamalarına karşın uyarmıştı. "Atlar yalnızca diğer atlarla anlaşır," demişti. "Umursadıkları ve istedikleri şeylerin ne olduğunu bizim bilmemiz mümkün değil, tıpkı onların da bizimkileri bilmedikleri gibi." Tükürük'ün ona dikkatlice kıçını göstermesine bakan Vaelin, Rensial'in anlattıkları doğru olsa bile atının insana ait bir özellik olan kayıtsızlığı çok iyi bir şekilde taklit edebildiğini düşündü.

"Atın seni pek sevmiyor."

Gözleri kızı çabucak buldu ve bu sırada eli kılıcına gitmişti. Kız yaklaşık on yaşlarındaydı ve soğuktan korunmak için kürke sarınmıştı. Soluk yüzünü ona çevirmiş, büyük bir merakla Vaelin'e bakıyordu. Bir meşe ağacının arkasından eldivenli elinde bir demet soluk sarı renkteki kış filiziyle çıkmıştı. Bu ormanda yetişirlerdi ve bazen şehirden insanlar gelip onları toplardı. Vaelin bunun sebebini anlayamıyordu, zira Usta Hutril kış filizinin ne ilaç ne de yemek amaçlı kullanıldığını söylemişti.

"Sanırım ovalarda olmayı yeğlerdi," dedi Vaelin ve kılıç kemerini düzeltmek için gidip huş ağacının gövdesinin dibine oturdu.

Kız, Vaelin'i şaşırtarak gelip yanına oturdu. "Benim adım Alornis," dedi. "Seninki de Vaelin Al Sorna."

"Doğru, doğru." Yazgüneşi Panayırı'ndan sonra insanların onu tanımasına alışmıştı. Ne zaman şehre yakınlaşsa insanlar ona bakıyor, parmaklarıyla onu gösteriyorlardı.

"Annem seninle konuşmamam gerektiğini söyledi," dedi Alornis.

"Öyle mi? Neden peki?"

"Bilmem. Belki babamın hoşuna gitmiyordur."

"O zaman belki de konuşmamalısın."

"Ama ben hep bana söyleneni yapmam. Ben kötü bir kızım. Kızların yapması gereken şeyleri yapmıyorum."

Vaelin güldü. "Neymiş bakalım onlar?"

"Dikiş dikmiyorum, oyuncak bebekleri sevmiyorum, yapmamam gereken şeyleri yapıyorum, çizmemem gereken resimler çiziyorum ve erkek çocuklardan daha zekice şeyler yapıp onlara kendilerini aptal gibi hissettiriyorum."

Vaelin kahkaha atmak üzereydi ama kızın yüzünün ne kadar ciddi olduğunu gördü. Kız onu inceliyor gibiydi, gözleri suratında

geziniyordu. Kendisini normalde rahatsız hissederdi ama bunu garip bir şekilde içten buldu. “Kış filizi,” dedi başıyla çiçekleri işaret ederek. “Bunlardan mı toplaman gerek?”

“Evet. Onların resmini çizip ne olduklarını yazacağım. Çizdiğim çiçeklerden oluşan büyük bir kitabım var. İsimlerini babam öğretti. Çiçekler ve bitkiler hakkında çok şey biliyor. Sen çiçekler ve bitkiler hakkında çok şey biliyor musun?”

“Biraz. Hangilerinin zehirli, hangilerinin şifa ya da yemek olarak kullanılabileceğini biliyorum.”

Kız kaşlarını çatarak kucağındaki çiçeklere baktı. “Bunlar yenir mi?”

Kafasını iki yana salladı. “Yok, şifa için de kullanılamazlar. Pek bir işe yaradıkları söylenemez yani.”

“Doğanın güzelliğinin bir parçası,” dedi kız ve kaşlarını kaldırdı. “Bir işe yaramış olmuyorlar mı böyle?”

Bu sefer kendini tutamayıp güldü Vaelin. “Doğru.” Etrafa bakıp kızın ebeveynleri var mı diye kontrol etti. “Burada yalnız değilsin herhalde?”

“Annem de ormanda. Seni atla geçerken görebileyim diye meşenin arkasına saklanmıştım. Düşmen çok komikti.”

Vaelin, Tükürük’e bakınca at başını diğer yana çevirdi. “Atım da öyle düşünüyor.”

“Adı ne?”

“Tükürük.”

“Çok çirkin bir isim.”

“Atım da öyle, ama daha çirkin olan bir de köpeğim var.”

“Köpeğin hakkında bir şeyler duydum. Bir at kadar büyükmüş ve Kır Sınavı sırasında onunla bir gün bir gece dövüştükten sonra evcilleştirebilmişsin. Başka hikâyeler de duydum. Duyduğum hikâyeleri yazıyorum ama kitabı anne ve babamdan saklamak zorundayım. Duyduğuma göre tek başına on adamı yenmişsin ve şimdiden Altıncı Nişan’ın gelecekteki Sureti seçilmişsin.”

On adam mı? Son duyduğumda yediydi. Otuz yaşıma gelince herhalde yüz olur. “Dört adam vardı,” dedi. “Ve tek başıma değildim. Ve yeni Suret şimdiki ölmeden ya da istifa etmeden seçilemez. Ve köpeğim de bir at kadar büyük değil, onunla bir gün bir gece boyunca da dövüşmedim. Beş dakika boğuşsam kaybederdim.”

“Ya,” dedi. Biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Kitabımı değiştirmem gerekecek.”

“Üzgünüm.”

Omzunu silkti. “Küçükken annem senin gelip bizimle yaşayacağını ve abim olacağını söylemişti, ama gelmedin. Babam üzüldü.”

Aklı o kadar karıştı ki başı döndü. Bir an için yer, altından kayıyor gibi gerildi ve düşecek gibi oldu. “Ne?”

“ALORNIS!” Ormandan onlara doğru koşarak bir kadın geldi. Kıvırcık, siyah saçı ve sade yünden peleriniyle güzel bir kadındı. “Alornis, buraya gel!”

Kız sessizce ofladı. “Şimdi beni götürecek.”

“Üzgünüm, kardeş,” dedi kadın. Nefes nefeseydi ve kızın yanına gelip elini tuttu. Vaelin kadının çok endişelenmiş olmasına rağmen kızına oldukça nazik davrandığını gördü. Her iki koluyla kızını korumacı bir şekilde sardı. “Kızım çok meraklıdır. Umarım sizi çok rahatsız etmemiştir.”

“Adı Alornis mi?” diye sordu Vaelin. Kafa karışıklığı, donuk konuşmasına yol açmıştı.

Kadın kızını sıkıca sardı. “Evet.”

“Peki ya sizinki, leydim?”

“Hilla,” dedi ve güldü, ama zorlama olduğu belliydi. “Hilla Justil.”

Bu, onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. *Bu kadını tanımıyorum.* Kadının ifadesinde bir şey gördü, kızına duyduğu endişeden başka bir şey. *Tanıdı. Benim yüzümü tanıyor.* Bakışlarını kıza çevirdi ve dikkatle yüzüne baktı. *Annesi gibi güzel, aynı çene, aynı burun... farklı gözler. Kara gözler.* Farkındalık üzerine dolu gibi yağdı ve donukluğunun yerini soğuk ve sert bir ifade aldı. “Kaç senen var, Alornis?”

“On sene sekiz ay,” diye çabucak cevap verdi kız.

“Neredeyse on bir yani. Babam beni buraya getirdiğinde ben de on bir yaşındaydım.” Kızın ellerinin boş olduğunu, çiçekleri düşürmüş olduğunu fark etti. “Bunu neden yaptığını hep merak etmişimdir.” Kırmamaya dikkat ederek kış filizi demetini yerden aldı ve Alornis’in önünde diz çöktü. “Bunları unutma.” Vaelin gülümseyince kız da ona gülümsedi. Vaelin kızın suratını aklına kazımaya çalıştı.

“Kardeş...” dedi Hilla.

“Buralarda oyalanmayın.” Ayağa kalkıp Tükürük’ün yanına gitti ve dizginlerini sıkıca tuttu. At keyfinin bozuk olduğunu anlamış olmalıydı çünkü hır çıkarmadan binmesine izin verdi. “Bu orman kış zamanı tehlikelidir. Çiçeklerinizi bir daha başka yerde arayın.”

Hilla'nın kızını tutup korkusunu bastırmaya çalıştığını gördü. Sonunda, "Teşekkürler, kardeş. Öyle yaparız," dedi.

Tükürük'ü dörtnala koşturmaya başlamadan önce, son bir kez dönüp Alornis'e baktı. Bu sefer ağaç gövdesinin üstünden tereddüt etmeden atladı, kızı ve annesini arkasında bırakıp ormana daldı.

Bunu neden yaptığını hep merak etmişimdir... Artık biliyorum.

* * *

Aylar geçti, kışın soğuğu baharda eridi ve Vaelin bütün bu süre boyunca konuşmak zorunda olduğu anlar dışında tek kelime bile etmedi. Antrenman yaptı, Çizik'in yavrularının doğumunu izledi, Frentis'in Nişan'daki hayatı hakkındaki neşeli hikâyelerini dinledi, huysuz atına bindi ve neredeyse hiç konuşmadı. Alornis'le olan buluşmasından kalan soğukluk, hissiz boşluk hep onunlaydı. Aklına yüzü, gözlerinin karalığı geliyordu. *On sene sekiz ay...* Annesi öleli neredeyse beş sene olacaktı. *On sene sekiz ay.*

Caenis onunla konuşmaya çalışıyor, hikâyelerinden biriyle onun dikkatini çekmeye çabalıyordu. Anlattığı hikâye Urlish Ormanı Savaşı'ydı. Renfael ve Asrael orduları bir gün bir gece boyunca kanlı bir şekilde çarpışmışlardı. Bunların hepsi Diyar'dan önce, Janus kral değil bir lord iken, Diyar'ın dört Derebeyi birbirleriyle köpek gibi dalaşırken olmuştu. Ama Janus onları kelimelerinin bilgeliği, kılıcının keskinliği ve İtikadının kuvvetiyle birleştirmişti. Altıncı Nişan böylece girmişti savaşa, her şeyin önüne İtikat'ı koyan bir kral tarafından yönetilen bir Diyar vizyonu... Renfael cephesine Altıncı Nişan girmişti ve savaş kazanılmıştı. Vaelin yorum yapmadan hepsini dinledi. Daha önce de dinlemişti.

"...ve Renfaelli Lord Theros'u, Kral'ın önüne yaralı ve zincire vurulmuş bir şekilde getirdiklerinde boyun eğmedi ve sonradan görme bir çocuğun önünde diz çökmektense ölmeyi istediğini belirtti. Kral Janus gülerek herkesi şaşırttı. 'Senden diz çökmeni istemiyorum, kardeşim,' dedi. 'Ölmeni de. Ölün, Diyar'ın pek işine yaramaz.' Lord Theros cevap verdi..."

"'Senin Diyarın bir deli saçması,' dedi," diyerek araya girdi Vaelin. "Ve Kral tekrar güldü ve bir gün bir gece boyunca konuştular, ardından konuşmalar tartışmaya dönüştü ve sonunda Lord Theros, Kral'ın haklı olduğunu gördü. O zamandan beri Kral'ın en sadık kuludur."

Caenis'in yüzü düştü. "Daha önce anlatmışım."

“Bir iki kere.” Nehrin kenarında oturmuş, Frentis ve grubunun Çizik’in yavrularıyla oynamasını izliyorlardı. Dişi toplam altı yavru doğurmuştu. Dört erkek, iki de dişi yavru vardı ve görünürde zararsız birer tüy yumaklarıydı. Çabucak büyümüşler ve çoktan normal bir köpeğin yarı boyutuna gelmişlerdi, ama bütün yavrular gibi yuvarlanıp kendi patilerine basıp düşüyorlardı. Frentis’e hepsine isim koyması için izin vermişlerdi ama koyduğu isimler hayal gücünden yoksun gibiydi.

“Kesici!” diye seslendi en sevdiği ve en büyük boydaki yavruya. Bir sopa sallayarak, “Gel oğlum!” dedi.

“Ne oldu, kardeşim?” diye sordu Caenis. “Bu sessizlik nereden çıktı?”

Vaelin, Kesici’nin Frentis’i yere yıkmasını izledi. Yavru yüzünü yalarken Frentis de gülüyordu. “Burayı seviyor,” dedi Frentis’e bakarak.

“Nişan’ın ona iyi geldiği kesin,” dedi Caenis. “Buraya geleli beri neredeyse yarım metre uzadı ve çabuk öğreniyor. Hiçbir lafı tekrarlatmadığı için ustalar onu seviyor. Daha dayak bile yemedi galiba.”

“Acaba hayatı nasıldı ki burayı sevebiliyor?” Caenis’e döndü. “Burada olmayı o seçti. Bizim aksimize. Bunu seçti. Kendisini sevmeyen bir ebeveyni tarafından kapıdan zorla sokulmadı.”

Caenis, Vaelin’e yaklaştı ve fısıldadı. “Baban seni geri almak istedi Vaelin. Bunu hep hatırlamalısın. Frentis gibi sen de burada olmayı seçtin.”

On sene sekiz ay... Küçükken annem senin gelip bizimle yaşayacağını ve abim olacağını söylemişti... ama gelmedin... “Neden? Neden beni geri istedi?”

“Pişmanlık? Suçluluk duygusu? İnsan herhangi bir şeyi neden yapar ki?”

“Suret bana bir keresinde buradaki varlığımın babamın İtikat ve Diyar’a olan bağlılığının bir sembolü olduğunu söylemişti. Kral’la ters düştüyse belki de beni alması da aksini işaret ediyordur.”

Caenis’in yüzü düştü. “Onu hakir görüyorsun, kardeşim. Ailelerimizi unutmamız öğretilse de bir oğulun babasından nefret etmesi hayra alamet değildir.”

On sene sekiz ay... “Birinden nefret etmek için onu tanıman gerekir.”

Dördüncü Bölüm

Yaz gelince diğer Nişanlardaki kardeşlerle geleneksel haftalık yer değiştirme zamanı geldi. Gidecekleri Nişan'ı kendileri seçebiliyorlardı. Altıncı Nişan'ın çocukları genelde Dördüncü Nişan'ı tercih ederlerdi, çünkü kardeş olarak onaylandıktan sonra en çok onlarla çalışırlardı. Vaelin, Beşinci Nişan'ı seçti.

"Beşinci mi?" dedi ve kaşlarını çattı Usta Sollis. "Beden Nişanı. Şifa Nişanı. Oraya mı gitmek istiyorsun?"

"Evet, Usta."

"Orada ne öğrenebileceğini sanıyorsun ki? Daha da önemlisi, sen ne sunabilirsin?" Değneğiyle antrenmanlardan kalma yara izleri ve Usta Jestin'in ocağından kalma eriyik metal izi olan elinin üstüne vurdu. "Bunlar şifa vermek için değil."

"Kendime ait sebeplerim var, Usta." Değnek yeme riski aldığını biliyordu, ama değnek uzun zamandır canını yakmıyordu.

Usta Sollis homurdandı ve sırada ilerlemeye devam etti. "Peki ya sen, Nysa? Hasta ve âcizlerin alnını silme konusunda kardeşine eşlik etmek ister misin?"

"Üçüncü Nişan'a gitmek istiyorum, Usta."

Sollis ona uzun uzun baktı. "Kâtipler ve kitap istifçileri." Üzüntüyle başını salladı.

Barkus ve Dentos güvenli tercih olan Dördüncü Nişan'ı seçerken, Nortah İkinci Nişan'ı seçmekten memnun gibiydi. "Tefekkür ve Aydınlanma Nişanı," dedi Sollis. Sesinde duygudan eser yoktu. "Tefekkür ve Aydınlanma Nişanı'nda bir hafta mı geçirmek istiyorsun?"

"Büyük gizemler üzerine meditasyon yapacağım bir haftanın ruhuma iyi geleceğini düşündüm, Usta," dedi Nortah ve samimi bir gülümsemeyle düzgün dişlerini gösterdi. Aylardır ilk defa Vaelin'in gülesi geldi.

"Yani bir hafta kıçının üstünde oturmak isliyorsun," dedi Sollis.

"Meditasyon normalde oturarak yapılır, Usta."

Vaelin kendini tutamadı ve güldü. Üç saat sonra antrenman sahasının etrafındaki kırkıncı turunu bitirirken hâlâ kıkırdıyordu.

* * *

“Kardeş Vaelin?” Kapıdaki gri pelerinli adam yaşlı, zayıf ve keldi, ama Vaelin adamın dişlerinin bembeyaz ve nizami olduğunu gördü. Nortah’ın dişlerine benziyordu, ancak gülümsemesi daha içtendi. Yaşlı kardeş yalnızdı, avlunun parke taşlarındaki koyu kahverengi bir lekeyi siliyordu.

“Suret’e gelişimi bildirmem gerekiyor,” dedi Vaelin.

“Evet, geldiğini haber aldık.” Yaşlı kardeş kapıdaki mandalı kaldırıp kapıyı açtı. “Altıncı Nişan’dan bir kardeşin bize gelmesi ender rastlanan bir olaydır.”

“Yalnız mısın, kardeş?” dedi Vaelin kapıdan girerken. “Herhalde böyle bir yerde bekçiye pek gerek yoktur.”

Altıncı Nişan’ın aksine Beşinci Nişan Hanesi başkentin duvarları içindeydi. Güney bölgesinin fakir mahallesinden yükselen büyük, haç şeklindeki binanın temiz duvarları, liman tarafındaki dar, kötü inşa edilmiş evlerin arasında parıl parıl parlıyordu. Vaelin daha önce hiç şehrin güney tarafına gelmemişti ama çaldıracak değerli bir şeyi olan insanların neden bu tarafa gelmediğini çabucak anlamıştı. Gölgeli dar sokaklar ve döküntü dolu yollardan oluşan çapraşık yollar, pusu kurmak için çok uygundu. Pisliğin arasından dikkatle geçmişti. Beşinci Nişan’a pis ayakkabılarla girmek istemediği için önceki geceden kalma kusmukların üzerinden atlayarak geçmiş, az çok içmiş insanların anlaşılmaz bağırtılarına kulak asmamıştı. Yolda birkaç halsiz fahişe ona ilgisiz bakışlar attı ama yanına gelmediler, zira Nişan çocuklarının parası olmazdı.

“Bizi rahatsız eden olmaz,” dedi yaşlı adam. Adam kapıyı kapayınca Vaelin kapıda kilit olmadığını gördü. “On yıldan fazladır bu haneyi bekliyorum, daha hiç sıkıntı olmadı.”

“O zaman neden kapıyı koruman gerekiyor?”

Yaşlı kardeş aklı karışmış bir şekilde ona baktı. “Burası Şifa Nişanı, kardeş. İnsanlar buraya yardım istemek için geliyor. Birinin onları karşılaması lazım.”

“Tabii,” dedi Vaelin.

“Ama tabii eski Bess de yanımda.” Yaşlı kardeş bekçi kulübesi gibi görünen yapıya gitti ve büyük bir meşe sopasıyla döndü. “Hani olur ya.” Vaelin’e verdi, bir uzman fikri almak istiyor gibiydi.

“Oldukça...” Vaelin sopayı eline aldı, havada savurup geri verdi, “iyi bir silah, kardeş.”

Bu, yaşlı adamın hoşuna gitmişe benziyordu. “Suret beni kapıyı korumam için görevlendirdiğinde kendim yaptım. Ellerim kemikleri yerine oturtmak veya yara dikmek için çok sertleşti.” Dönüp hızlıca Hane’ye doğru yürümeye başladı. “Gel gel, seni Suret’e görüreyim.”

“Uzun zamandır burada mısın?” diye sordu Vaelin arkasından yürüyerek.

“Eğitim dışında beş yıl civarı. Kardeşliğimin çoğunu güney limanında geçirdim. Bu dünyada bir denizcinin yakalanamayacağı ne bir frengi, ne de başka bir hastalık yok.”

Vaelin’i hanenin önündeki büyük kapıya götürmek yerine yaşlı kardeş onu binanın etrafından dolaştırıp yan bir girişe soktu. İçeride uzun bir koridor vardı. Etrafta çok süs eşyası yoktu ve havada hem ekşi hem de tatlı bir koku vardı.

Yüzünü ekşittiğini görünce, “Sirke ve lavanta,” dedi yaşlı kardeş. “Etraf kötü kokmasın diye.”

Vaelin’i birçok odanın önünden geçirdi. Odaların neredeyse hepsi doluydu. Sonunda yerden tavana kadar beyaz porselen kaplı bir odaya girdiler. Odanın ortasında genç bir adam çıplak bir şekilde bir masanın üstünde yatmış titriyordu. İki tane iri yarı, gri pelerinli kardeş onu sıkı sıkı tutarken Suret Elera Al Mendah da karnındaki kötü bir şekilde sarılmış yarayı inceliyordu. Adam çığlık atmasın diye ağzına deriden bir kayış sokulmuştu. Etraflarında sıra sıra oturaklar diziliydi ve yaşları birbirinden farklı, gri pelerinli bir grup erkek ve kız kardeş olayı izliyordu. Bakışlarını Vaelin’e çevirince odayı kıyafetlerinin hışırtısı doldurdu.

“Suret,” dedi yaşlı adam sesini yükselterek. Sesi odada yankı yaptı. “Altıncı Nişan’dan kardeş Vaelin Al Sorna.”

Suret Elera genç adamın yarasından başını kaldırdı ve kan sıçramış alnı ve gülümsemesiyle Vaelin’e döndü. “Vaelin, ne kadar uzamışsın.”

“Suret,” dedi Vaelin ve resmiyete uygun bir biçimde başını eğerek selam verdi. “Kendimi hizmetinize sunuyorum.”

Masadaki genç adam sırtını masadan kaldırdı ve acıyla inledi.

“Beni çok meşgul olduğum bir zamanda buldun,” dedi Suret Elera ve yanındaki masadan makas alıp genç adamın yarasındaki sargıyı kesip attı. “Bu adam bu sabah midesinden bıçaklanmış. Belli ki bir hanımefendinin beğenisini kazanmak için girilen bir tartışma... Kanındaki bira ve kızılçiçek miktarına bakarsak, ona

daha fazlasını veremeyiz, yoksa ölebilir. Bu yüzden baygın değilken çalışmalıyız.” Bıçağı bir kenara koyup elini uzattı. Genç, gri pelerinli bir kız kardeş avucuna keskin ve uzun bir tarafı olan bir alet koydu. “Daha da kötüsü,” diye devam etti Suret, “kılıcın ucu midesinde kırılmış ve çıkarılması gerekiyor.” Bakışlarını oturaklardaki izleyici kitlesine çevirdi. “Sebebini söyleyebilecek birisi var mı?”

Çoğu kişi elini kaldırdı ve Suret başıyla ön sıradaki gri saçlı adama işaret etti. “Kardeş Innis?”

“Enfeksiyon, Suret,” dedi adam. “Kırık kılıç yarayı zehirleyip iltihaplanmasına yol açabilir. Ayrıca bir damara ya da organa zarar verecek derecede yakın olabilir.”

“Çok güzel, kardeşim. Yani yarayı açmalıyız.” Genç adamın üzerine doğru eğildi, sol eliyle yarayı açtı ve sağ elindeki aleti içine soktu. Genç adam çığlık atınca ağzındaki kayışı tükürdü ve çığlığı odada yankılandı. Suret Elera biraz geri çekildi ve genç adamı tutan iki iri kardeşe baktı. “Sıkıca tutulmalı, kardeşlerim.”

Genç adam çılgınca dövünmeye başladı ve ellerinden birini kurtardı. Kafasını masaya vuruyor, çılgınca etrafı tekmeliyordu. Suret Elera birkaç adım geri çekilerek tekmelerinin birinden zar zor kurtuldu.

Vaelin masanın yanına geldi, elini genç adamın ağzının üstüne koydu ve başını masaya yapıştırdı. Eğildi ve gözlerine baktı. “Acı,” dedi adamın bakışını sabitleyerek. “Bir alevdir.” Vaelin üzerine eğilince adamın gözleri korkuyla doldu. “Odaklan. Acı aklında bir alevdir, bak. Gör!” Vaelin’in eli adamın sıcak nefesinden terlemişti ama dövünmesi durmuştu. “Alev küçülüyor. Azalıyor, parlak bir şekilde yanıyor, ama küçük. Görüyor musun?” Vaelin adama daha da yaklaştı. “Görüyor musun?”

Genç adam belli belirsiz kafasını salladı.

“Ona odaklan,” dedi Vaelin. “Küçük olmasını sağla, o halde tut.”

Orada durdu ve onunla konuşmaya devam etti. Suret Elera yara üstünde çalışırken Vaelin adamın bakışlarını sabitlemişti. Genç adam inliyor, arada gözlerini kaçırıyordu ama bir çanağa düşen metal sesini duyana dek adamın bakışlarını sabitlemeye devam etti. Suret Elera sonra, “İğne ve iplik lütfen, Kardeş Sherin,” dedi.

* * *

“Usta Sollis size iyi eğitim veriyor.”

Suret Elera'nın odasında oturuyorlardı. Odada Suret Arlyn'in kitaplarından bile fazla kitap vardı. Ama Altıncı Nişan'ın Suret odasında belli bir kaotik asalet varken burası oldukça düzenli ve derli topluydu. Duvarlarda bir sürü diyagram ve resim asılıydı; kas ve tenden ayrılmış, neredeyse açık saçık denebilecek beden resimleri. Bakışları sürekli masasının arkasındaki duvardaki resme gidiyordu: Kolları ve bacaklar çapraz şekilde, boynundan beline kadar yarık bir adam resmi. Yarık açılmış ve organları görünüyordu ve ustaca resmedilmişti.

"Suret?" dedi bakışını Elera'ya çevirerek.

"Kullandığın acı kontrolü tekniği," dedi Suret. "Sollis benim en hünerli öğrencimdi."

"Öğrenci mi, Suret?"

"Evet. Yıllar önce kuzeydoğu sınırında beraber görev yapmıştık. Hareketsiz günlerde Altıncı Nişan kardeşlerine rahatlama ve acı kontrolü tekniklerini öğretirdim. Zamanı böyle geçirirdik. Kardeş Sollis çok dikkatli dinlerdi."

Birbirlerini tanıyorlarmış, beraber görev yapmışlar. Konuşmalarını bile tasavvur etmek inanılmazdı ama bir Suret asla yalan söylemezdi. "Usta Sollis'in bilgeliğine minnettarım, Suret." En temkinli cevap buydu.

Gözleri tekrar resme çevrildi. Elera da dönüp omzunun üstünden resme baktı. "Harika bir eser, sence de öyle değil mi? Üçüncü Nişan'dan Usta Benril Lenial'in hediyesi. Bir hafta burada kalıp hasta ve ölüleri resmettikten sonra ruhun çektiği acıyı yansıtacak bir resim çizmek istediğini söyledi. Kızıl El anısına yaptığı fresk için hazırlık olacak bir eser. Tabii ki kendisine elimizden geldiğince yardım ettik ve işi bitince eskizlerini Nişanımıza hediye etti. Bunu kullanarak acemi kardeşlerimize bedenin sırlarını öğretiyorum. Eski kitaplarımızdaki çizimler netlik konusunda biraz eksik."

Tekrar Vaelin'e döndü. "Bu sabah iyi iş çıkardın. Diğer kardeşlerin senin örneğinden çok şey öğrendiğini düşünüyorum. Kan görüntüsü seni endişelendirmedi mi? Bayılacak gibi olmadın mı ya da miden bulanmadı mı?"

Şaka mı yapıyordu? "Kan görüntüsüne aşinayım, Suret."

Bir an suratı kararsa da sonra tekrar, her zamanki gibi gülümsedi. "Bu kadar güçlenmiş olduğunu ve ruhunda şefkatin eksik olmadığını görmenin beni ne kadar sevindirdiğini anlatamam. Ama bir şeyi bilmek zorundayım, buraya neden geldin?"

Yalan söyleyemezdi, ona yalan söyleyemezdi. "Sorularımı

cevaplandırabileceğinizi düşündüm.”

“Hangi sorularmış onlar?”

Lafı dolandırmanın manası yoktu. “Babam ne zaman bir piç sahibi oldu? Neden Altıncı Nişan’a gönderildim? Kır Sınavı sırasında neden suikastçılar beni öldürmek istedi?”

Elera gözlerini kapadı ve yüzünü hareket ettirmeden düzenli bir şekilde nefes alıp vermeye başladı. Birkaç dakika boyunca böyle kalınca Vaelin kadının konuşup konuşmayacağını düşünmeye başladı. Sonra yanağından aşağı süzülen bir tek damla gözyaşı gördü. *Acı kontrolü teknikleri,* diye düşündü.

Gözlerini açtı ve Vaelin’in gözlerine baktı. “Üzgünüm ama sorularını cevaplayamam Vaelin. Burada olmandan memnun olduğumuz konusunda seni temin ederim. Eminim çok şey öğreneceksin. Lütfen batı kanadına gidip Kız Kardeş Sherin’le konuş.”

* * *

Kardeş Sherin porselenli odada Suret’e yardım eden kişiydi. Onu batı kanadındaki bir odada o genç adamın belindeki sargıları değiştirirken buldu. Adamın benzi atmıştı ve derisi terlemiş, parlıyordu, ama nefes alışverişi düzenli gibiydi ve acı çekiyor gibi durmuyordu.

“Yaşayacak mı?” diye sordu Vaelin.

“Öyle umuyorum.” Sargıyı bir kopçayla sabitledi ve su dolu bir leğende ellerini yıkamaya başladı. “Ama Nişan’da verdiğimiz hizmet bize ölümün çoğu zaman beklentilerimizi boşa çıkardığını öğretiyor. Şunları al.” Köşedeki kan lekeli kıyafetleri işaret etti. “Temizlenmeleri lazım. Buradan ayrılırken bir şey giymesi gerekecek. Çamaşırhane güney kanadında.”

“Çamaşırhane mi?”

“Evet.” Ufacık gülümsedi. Kendini bunu yapmamaya zorlasa da, Vaelin kızın tipini aklına kazıdı. İnceydi, siyah saçını arkadan toplamıştı ve yüzünde gençlikten gelen bir güzellik vardı, ama gözleri garip bir şekilde yaşının elverdiğinden çok daha fazla şey görmüş gibiydi. Dudakları kıvrılarak kelimeyi tam bir kesinlikle oluşturdu. “Çamaşırhane.”

Sinir olmuştu. Elmacık kemikleri, dudaklarının şekli, gözlerinin parlaklığı ve o meydan okuma içeren gözleri aklından çıkmıyordu. Kıyafetleri çabucak toplayıp çamaşırhaneye doğru yola koyulmuştu.

Kıyafetleri kendisinin yıkamasına gerek olmadığını öğrenince içi rahatlamıştı ve Kardeş Sherin'in soğuk karşılamasından sonra buhar dolu çamaşırhanede kendisini buyur eden erkek ve kız kardeşler onu şaşırtmıştı.

"Kardeş Vaelin!" dedi büyük, ayı gibi bir adam. Kıllı göğsünde terden bir tabaka vardı. Vaelin'in omzuna attığı eli bir çekiç gibiydi. "Altıncı Nişan'dan bir kardeş gelmesini tam on yıldır bekliyorum ve şimdi bize en ünlü oğullarını göndermişler."

"Burada olmaktan ben de memnunum, kardeş," dedi Vaelin. "Bu kıyafetleri yıkamam lazım..."

"Ya saçmalama." Kıyafetleri elinden alıp büyük, taş küvetlerden birine attılar ve çamaşırcılar işe başladı. "Onu biz yaparız. Gel herkesle tanış."

Büyük adamın bir kardeş değil, usta olduğu ortaya çıktı. Adı Harin'di ve çamaşır sırası onda olmadığı zamanlarda çıraklara kemiklerle ilgili dersler veriyordu. "Kemikler mi, Usta?"

"Evet, evlat. Kemikler. Ne işe yarıyorlar, bir arada nasıl duruyorlar, nasıl iyileştirilirler. Yerine yerleştirdiğim çıkıkların sayısını hatırlamıyorum bile. Bütün mevzu bilekte. Gitmeden sana öğretirim, tabii önce kolunu kırmazsam." Güldü ve kahkahası odayı doldurdu.

Kalan kardeşler Vaelin'in etrafına toplandı ve hepsi onun burada olmasından memnun bir halde kendilerini tanıttı. Soru sağanağına tutuldu.

"Söylesene, kardeş," dedi zayıf, Curlis adındaki bir kardeş, "kılıçlarınızın yıldız gümüşünden yapıldığı doğru mu?"

"Bu bir efsane, kardeş," dedi Vaelin ve Usta Jestin'in onlara anlattığı sırrı açık etmedi. "Kılıçlarımız oldukça sağlam, ama sadece çelik."

"Sizi gerçekten zorla kırda yaşatıyorlar mı?" diye sordu genç, Henna adındaki toplu bir kız kardeş.

"Sadece on gün boyunca, sınavlarımızdan biri."

"Sınavlardan kalırsanız sizi kovuyorlar değil mi?"

"O kadar uzun yaşarsan." Kapı aralığında duran Kardeş Sherin cevapladı soruyu. "Doğru, değil mi kardeş? Kardeşlerinizin çoğu sınavlarda ölmüyor mu? On bir yaşındakiler bile."

"Çetin bir hayat sert bir eğitim gerektirir," dedi Vaelin. "Sınavlarımız bizi İtikat ve Diyar'ı savunabilmemiz için hazırlıyor."

Sherin bir kaşını kaldırdı. "Usta Harin'in seni burada daha fazla tutmasına gerek yoksa, eğitim odasının paspaslanması gerekiyor."

Eğitim odasını paspasladı. Sonra da batı kanadındaki bütün odaları. İşi bitince Sherin ona saf alkol ve su karışımını kaynattırıp, Suret'in genç adamı tedavi ederken kullandığı aletleri yıkattırdı. Aksi halde enfeksiyona sebep olabiliyormuş. Günün geri kalanını da benzer işlerle geçirdi: temizlik, paspaslama, ovma. Elleri dayanıklıydı ama bir süre sonra ağrımaya başladı. Sabundan ve ovmaktan elleri kızarmıştı, sonunda Kardeş Sherin ona gidip yemek yemesini söyledi.

"Ne zaman şifa öğreneceğim?" diye sordu. Eğitim odasındalardı ve Sherin beyaz bir örtü üzerine çeşitli aletler yerleştiriyordu. Vaelin onları temizlemek için iki saat harcamıştı ve şimdi yukarıdaki pencereden giren ışığın altında pırıl pırıl parlıyorlardı.

"Öğrenmeyeceksin," diye cevap verdi başını kaldırmadan. "Çalışacaksın. Eğer ayakaltında dolaşmayacağına ikna olursam, birisiyle ilgilenirken izlemene izin veririm."

Aklından pek çok cevap geçti ama neredeyse hepsi huysuz bir çocuk gibi algılanmasına yol açacaktı. "Nasıl istersen, kardeş. Saat kaçta gelmem gerekiyor?"

"Beşinci saatte burada işbaşı yaparız." Sesli bir şekilde burnunu çekti. "Gelmeden önce yıkanman gerekiyor, hem böylece mayhoş kokun da kaybolur. Altıncı Nişan'da yıkanmak diye bir şey yok mu?"

"Üç günde bir nehirde yüzeriz. Yazın bile çok soğuk olur."

Sherin bir şey demeden örtünün üzerine tuhaf görünen bir alet koydu: bir yayla tutturulmuş iki paralel bıçak.

"Bu ne?" diye sordu Vaelin.

"Kaburga açıcı. Kalbe ulaşmayı sağlıyor."

"Kalp mi?"

"Bazen kalp atışı durduğunda, hafif bir masajla tekrar atması sağlanabilir."

Vaelin kızın ölçülü bir kesinlikle hareket eden ellerine baktı. "Sen yapabiliyor musun?"

Sherin başını iki yana salladı. "Daha öğrenmedim. Ama Suret yapabiliyor, daha pek çok şeyi de."

"Bir gün sana öğretir."

Kız dikkatli bir şekilde ona baktı. "Yemek yemelisin, kardeş."

"Sen yemiyor musun?"

"Diğerlerinden sonra yemek yerim ben. Daha burada yapacak işim var."

"O zaman ben de kalayım. Beraber yeriz."

Çelik bir leğeni ovuyordu ve başını bile kaldırmadan konuştu. “Yalnız yemeyi tercih ederim, teşekkürler.”

Oflayacakken kendini tuttu. “Nasıl istersen.”

* * *

Yemek zamanı geldiğinde o kadar çok soru sordular ki Vaelin, Kardeş Sherin’in ilgisizliğini özler oldu. Beşinci Nişan’da ustalar öğrencileriyle birlikte yemek yiyordu ve Vaelin, Usta Harin ve bir grup çırak erkek ve kız kardeşle beraber oturdu. Çırakların yaşlarının değişken olması onu şaşırttı: En gençleri on dört yaş civarında, en yaşlıları da ellili yaşlarındaydı.

“İnsanlar Nişanımıza genelde yaşlanınca gelir,” dedi Usta Harin. “Ben otuz üç yaşında katıldım. Ondan önce de Diyar Muhafızı’ydım. Otuzuncu Piyade Alayı, Uğursuz Yaban Domuzları, eminim duymuşsundur.”

“Ünlerini hak ediyorlar, Usta,” diyerek yalan söyledi Vaelin, daha önce öyle bir alaydan bahsedildiğini duymamıştı. “Kardeş Sherin ne zamandır burada?”

“Bebeklikten beri. Mutfakta çalışırdı, on dört yaşına gelince de eğitim almaya başladı. On dört yaşından küçükleri çırak olarak almıyoruz. Sizin Nişan’a pek benzemiyor, değil mi?”

“Pek çok farklılıktan biri de bu, Usta.”

Harin kahkaha attı ve budundan büyük bir ısırık aldı. Beşinci Nişan’daki yemekler neredeyse Altıncı Nişan’ınkiyle aynıydı, ama daha azdı. Vaelin alışkanlıktan ötürü yemeğe saldırınca diğerleri ona garip bir şekilde baktı ve bir an utandı. “Altıncı’da çabuk yemek lazım,” diye açıkladı. “Çok bekleyince bitiyor.”

“Ceza olarak sizi aç bıraktıklarını duydum,” dedi çamaşırhanede tanıştığı toplu Kız Kardeş Henna. Diğerlerine nispeten daha çok soru sordu ve ne zaman baksa onu izliyor gibiydi.

“Ustalarımızın bizi cezalandırmak için açlıktan daha etkili yöntemleri var, kardeş,” dedi Vaelin.

“Sizi ne zaman ölümüne dövüştürüyorlar?” diye sordu ince adam Innis. Adam bunu safi meraktan sormuştu ve bu yüzden Vaelin alınmadı.

“Kılıç Sınavı’na Nişan’daki yedinci senemizde gireriz. Son sınavımızdır.”

“Birbirinizle ölümüne mi dövüşüyorsunuz?” Kardeş Henna şoke olmuş gibiydi.

Vaelin başını iki yana salladı. “Suçu onanmış üç mahkûmla eşleştiriliyoruz. Katiller, haydutlar vesaire. Eğer bizi yenerlerse, Ayrılmışlar onların Öte’ye girmesine izin vermeyecekleri için suçları değerlendirilmiş ve suçsuz bulunmuş olarak görülüyorlar. Eğer biz yenersek Nişan’a hizmet etmek için bir kılıç taşımaya layık bulunmuş oluyoruz.”

“Gaddarca, ama basitçe de,” dedi Usta Harin ve kahkaha atarak midesini sıvazladı. “Altıncı Nişan’ın yöntemleri bize sert gelebilir çocuklar ama unutmayın ki İtikadımız ile onu yok etmek isteyenler arasında onlar duruyor. Geçmişte bizi güvende tutmak için çarpıştılar. Onlar olmasaydı İtikatlılara şifa ve bakım sağlayabilmek için biz de burada olmazdık. Bunu iyi düşünün.”

Masadakiler mırıldanarak onayladıklarını bildirdiler ve ilk kez muhabbet başka bir yöne çevrilmiş gibiydi. Beşinci Nişan’ın meseleleri çoğunlukla sargılar, ilaç olarak kullanılan bitkiler, farklı türde hastalıklar ve aşırı popüler konu enfeksiyonlar hakkındaydı. Kılıç Sınavı’nı anlattığı için çok daha fazla rahatsız olması gerektiğini düşündü ama kendini sadece biraz huzursuz hissediyordu. Nişan’daki ilk gününden beri sınavın yaklaştığını biliyordu, hepsi biliyorlardı. Her yıl şehirdeki çoğu insan tarafından izlenen bu sınavı acemi kardeşlerin izlemesi yasak olsa da uzayan çarpışmalar ve son sınavda becerileri yeterli olmayan kardeşler hakkında pek çok hikâye duymuştu. Ama şimdiye kadar başından geçenlerin gölgesinde, sınav da önündeki tehlikelerden herhangi biri gibi duruyordu. Belki de sınavların amacı da buydu: Tehlikeye karşı bağışıklık kazanmalarını ve korkuyu hayatlarının olağan bir parçası olarak kabul etmelerini sağlamak.

“Sizin de sınavlarınız var mı?” diye sordu Usta Harin’e.

“Hayır, evlat. Sınav yok. Çırak kardeşler beş yıl Nişan’da kalır ve eğitim görür. Çoğu kişi ya ayrılır ya da kendilerinden ayrılmaları istenir ama burada kalanlar şifa becerisini kazanmış olur ve yeteneklerine uygun şekilde görevlere atanır. Ben Cumbrael’in başkentinde yirmi sene geçirdim ve oradaki küçük İtikatlı topluluğunun ihtiyaçlarını elimden geldiğince karşılamaya çalıştım. Zor bir şey, kardeş, İtikat’ı reddedenlerin arasında yaşamak.”

“Kral’ın Fermanı’na göre Cumbraelliler, inançlarını kendi derebeyliklerinde yaşadıkları sürece Diyar’daki kardeşlerimizdir.”

“Peh!” dedi tükürürcesine Usta Harin. “Cumbrael, Kral’ın kılıcının zoruyla Diyar’ın bir parçası yapılmış olabilir ama sürekli sapkınlıklarını yaymanın yollarını arıyorlar. Din değiştirmemi

isteyen çok adam geldi yanıma; tanrıya tapan din adamları... Hâlâ İtikatlılar arasında sapkınlıklarını yaysınlar diye sınırlarının ötesine insanlar gönderiyorlar. Korkarım senin ve benim Nişanlarımız gelecekte Cumbrael'de çok iş yapacaklar." Üzgünce başını salladı. "Yazık, savaş hep kötü bir şey olmuştur."

* * *

Vaelin'e güney kanadında bir oda verdiler. İçinde tek bir sandalye, bir de yatak vardı. Çabucak üstünü çıkarıp yatağa girdi ve temiz çarşafların verdiği tanıdık olmayan ama rahat hissin tadını çıkardı. Rahat olmasına rağmen uykusu gelmiyordu; Usta Harin'in Cumbrael hakkında anlattıkları onu rahatsız etmişti. *Savaş hep kötü bir şey olmuştur.* Ama ustanın gözlerinde o sapkın Derebeylikle yapılacak bir savaş için heves görmüştü.

Kardeş Sherin'in soğukluğu da başka bir meseleydi. Belli ki onunla zaman geçirmek istemiyordu ve Vaelin bundan rahatsız oluyordu. Kız Altıncı Nişan'a hiç saygı duymuyordu ama Vaelin bundan hiç rahatsız değildi. Sabah olunca güvenini kazanmak için daha çok uğraşmaya karar verdi. Kızın ondan istediği her şeyi söylenmeden ve sorgulamadan yapacaktı. Aksi takdirde kızın saygısını kazanamayacağını düşünüyordu.

Ama uykusunu kaçıran asıl şey Suret Elera'nın sorularını cevaplamayı reddetmesiydi. Suret'in sorularını cevaplayacağından o kadar emindi ki cevaplamazsa ne yapacağını bile düşünmemişti. *Biliyor,* diye düşündü. *Peki neden bana söylemiyor?*

Aklında bu sorularla uyuyakaldı ve rüyalarında da bir cevap bulamadı.

* * *

Şafak sökerken kendini kalkmaya zorladı, avluda iyice yıkandı ve beşinci saat olmadan hazırdı. Sherin, odaya ondan önce gelmişti. "Depodan sargı bezi getir," dedi. "Kısa bir süre sonra insanlar yardım istemek için kapıya gelecekler." Vaelin yanından geçerken kız kaşlarını çattı. "Daha... iyi kokuyorsun en azından."

Nortah'ın her zaman yaptığı numaralardan birini ödünç aldı, kendisini gülümsemeye zorladı. "Teşekkürler kardeş."

İlk gelen, eklem ağrısı çeken ve denizci olduğu zamandan kalma sayısız hikâyesi olan yaşlı bir adamdı. Kardeş Sherin eklemlerini bir

merhemle ovarken adamın hikâyelerini dinledi, sonra eve götürmesi için bir şişe merhem verdi. Ardından elleri titreyen ve gözleri kan çanağına dönmüş zayıf, genç bir adam geldi. Midesindeki ağrıdan yakınıyordu. Kardeş Sherin elini adamın midesine ve sonra bileğindeki damarın üzerine koydu. Birkaç soru sordu ve sonra Beşinci Nişan'ın bağımlılara kızılçiçek vermediğini söyledi.

"Siktir ordan, Nişan orospusu!" dedi tükürürcesine genç adam.

"Sözlerine dikkat et," dedi Vaelin ve adamı dışarı atmak için bir adım öne çıktı. Ama Sherin bakışıyla onu durdurdu. Genç adam bir dakika boyunca küfretmeye devam etti. Sherin durmuş onu dinliyordu ve genç adam küfrederken çekingen bir şekilde Vaelin'e bakıyordu. Sonunda odadan çıktı ama küfürleri koridorlarda yankılanmaya bir süre daha devam etti.

"Bir koruyucuya ihtiyacım yok," dedi. "*Becerilerine* burada ihtiyaç yok."

"Üzgünüm," dedi dişlerini gıcırdatarak. Bir Nortah gülüşü daha yapamadı.

Her yaşta, her boyutta insan geliyordu. Erkekler, kadınlar, çocuklarıyla anneler, kardeşler... Hepsinin ya bir yeri çizikti ya bir yeri ağrıyordu ya da hastaydılar. Sherin problemlerinin ne olduğunu neredeyse hissederek anlıyor gibiydi. Dur durak bilmeden çalışıyor, hepsine aynı itinayla yardım ediyordu. Vaelin sargı bezi veya ilaç getirmesi söylenmediği zamanlarda izleyip öğrenmeye çalışıyordu ama zamanının çoğunu aslında Sherin'i izleyerek geçirdiğini fark etti. Çalışırken farklı biri oluyordu. Ciddiyet ve ihtiyatlılığın yerini şefkat ve keyif alıyordu. Hastalarla şakalaşıyor, gülüyordu ve çoğunu daha önceden de gördüğü, tanıdığı belliydi. *Bu yüzden geliyorlar,* diye düşündü Vaelin. *Çünkü onları umursuyor.*

Vaelin elinden geldiğince yardım ediyordu. Bir şeyler taşıyor, korkmuş ya da paniklemişleri tutuyor, yaralıları iyileşmesi için getiren hasta yakınlarına garip rahatlatma sözleri söylüyordu. Çoğu gelenin işi biraz ilaç veya birkaç dikişle halledilyordu. Sherin'in tanıdığı bazılarının ise hastalıkları uzun süredir devam ediyordu ve bu yüzden kız onlara sorular sorup öğütler verdiği için işleri uzun sürüyordu. İçeri sadece iki tane çok ciddi şekilde yaralanmış adam geldi. İlk adam firarilerle dolu bir at arabasının tekerleği altında kalmış, midesi ezilmişti. Kardeş Sherin elini boğazındaki damarın üstüne koydu ve yumruk haline getirdiği elleriyle belli aralıklarla göğsüne bastırıp çekmeye başladı.

"Kalbi durdu," dedi Sherin. Kalp masajını yapmaya adamın

ağzından kan gelene kadar devam etti. “Öldü.” Yataktan uzaklaştı. “Depodan bir el arabası getir ve onu morga götür. Güney kanadında. Ve yüzündeki kanı sil, ailesi bunu görmek istemeyecektir.”

Vaelin daha önce ölüm görmüştü ama kızın soğukkanlılığı onu şaşırttı. “Hepsi bu mu? Yapabileceğin hiçbir şey yok mu?”

“Karnının üstünden yarım ton ağırlığında bir at arabası geçmiş. Bağırsakları lapaya, omurgası toza dönmüş. Yapabileceğim hiçbir şey yok.”

İkincisi ise akşam, Diyar Muhafızları tarafından getirildi. Tıknaz adamın omzuna ok saplıydı.

“Özür dileriz, kardeş,” dedi çavuş. Bu sırada o ve iki muhafız adamı masada tutmaya çalışıyordu. “Bununla zamanını çalmak istemezdik ama yüzbaşına yine bir cesetle gidersek bu sefer derimizi yüzer.” Vaelin’e meraklı bir bakış attı ve bakışları lacivert cüppesinde durdu. “Yanlış Hane’ye gelmişsin galiba, kardeş.”

“Kardeş Vaelin şifa sanatını öğrenmek için burada,” dedi Sherin ve eğilip tıknaz adamın yarasına baktı. “Yirmi metre?”

“Otuz civarı.” Muhafızlardan biri gururla burnunu çekti ve yayının asılı olduğu omzunu hafifçe kaldırdı. “Ayrıca koşuyordu.”

“Vaelin,” diye mırıldandı çavuş ve Vaelin’i tepeden tırnağa süzmeye başladı. “Al Sorna, değil mi?”

“Evet.”

Üç muhafız güldü. Bu hoş bir ses değildi ve Vaelin hemen bu sabah kılıcını odasında bıraktığına pişman oldu.

“Tek eliyle on Atmaca pataklayan çocuk kardeş,” dedi daha genç olan muhafız. “Anlattıklarından uzunmuşsun.”

“On değildi...” diye başladı Vaelin.

“Keşke orda olaydım da göreydim,” diye sözünü kesti çavuş. “Hiç sevmiyorum Atmacalar’ı, artis artis yürümeler falan. Ama duyduklarıma göre intikam planları yapıyorlarmış, arkanı kollasan iyi edersin.”

“Her daim arkamı kolluyorum.”

“Kardeş,” diyerek söze girdi Sherin. “İplik, iğne, yarıcı, testere dişli bıçak, kızılçiçek ve kort ağacı özsuyu getir, sıvı halde değil jel halinde olanı. Ve bir kâse su daha.”

Kendisine söylenenleri, muhafızların bakışlarından da kurtulma fırsatı bulduğu için severek yaptı. Depoya gitti, gerekli eşyaları bir tepsiye koydu ve tedavi odasına döndüğünde onu bir kargaşa karşıladı. Tıknaz adam ayağa kalkmış, büyük elini Kardeş Sherin’in

boynuna dolamıştı. Muhafızlardan biri kasığına saplı bir bıçak ile yerde yatıyordu. Diğer ikisinin kılıçları çekiliydi, küfür ve tehdit yağdırıyorlardı.

"Buradan çıkıyorum!" diye bağırdı tıknaz adam.

"Hiçbir yere gidemezsin!" diye bağırdı çavuş. "Kızı bırakırsan yaşamana izin veririz."

"İçeri girersem Tek Göz işimi bitirir. Kenara çekilin, yoksa bu orospunun boynu-"

Depodan aldığı testere dişli bıçak alışık olduğundan daha ağırdı ama zor bir atış olmamıştı. Adamın boynu açıktaydı ama ölüm spazmı Kardeş Sherin'in boynunu kırmasına sebebiyet verebilirdi. Bıçak adamın kolunun ön tarafına saplandı, refleks olarak elinin açılmasına sebep oldu ve Sherin yere düştü. Vaelin yatağın üzerinden atlarken elindeki tepsidekiler odaya saçıldı, tıknaz adamı yüzü ve göğsündeki sinir merkezlerine vurduğu birkaç yumrukla yere serdi.

"Dur," dedi Sherin endişeli bir şekilde. "Onu öldürme."

Vaelin boş bakan gözlerle yere düşen adama baktı. "Neden öldüreyim ki?" Kızın ayağa kalkmasına yardım etti. "Yaralandın mı?"

Kız başını iki yana sallayıp ondan uzaklaştı. "Onu yatağa yatır," dedi, sesi çatlak çıkıyordu. "Çavuş, arkadaşınızı başka bir odaya taşıyabilir misiniz?"

"Öldürseydin piçe iyilik etmiş olurdun, kardeş," diye homurdandı çavuş, diğer arkadaşıyla yerdeki muhafızı ayağa kaldırırken. "Yarın asılıyor."

Vaelin adamı yerden kaldırırken zorlandı. Görünüşe göre cüssesinin çoğu kastan oluşuyordu ve oldukça ağırdı. Vaelin onu yatağa yerleştirirken adam acıyla inledi ve gözleri açıldı.

"Sakladığın başka bir bıçağın daha yoksa," dedi Vaelin. "Uslu ol."

Adam ters ters baktı ama bir şey söylemedi.

"Tek Göz kim?" diye sordu Vaelin. "Seni neden öldürmek istiyor?"

"Ona borcum var," dedi adam. Suratı ter içindeydi ve yaralarının acısının izleri yüzünden okunuyordu.

Frentis'in sokaklarda geçirdiği zamanı ve attığı bıçak yüzünden Nişan'a sığınma hikâyesini hatırladı. "Vergi borcu mu?"

"Üç altın. Ödemem birikti. Hepimiz ödemek zorundayız. Ve Tek Göz parasını şevkle ödemeyenlerden nefret eder." Adam öksürdü ve

ağzından kan geldi. Vaelin bir kupaya su koydu ve adamın dudaklarına götürdü.

"Bir arkadaşım bana bir çocuğun fırlattığı bıçakla bir adamın gözünü çıkarttığı bir hikâye anlatmıştı," dedi Vaelin.

Tıknaz adam suyu içti ve öksürüğü dinmişe benziyordu. "Frentis. Keşke o küçük ibne öldürseydi o piçi. Tek Göz, onu bulursam derisini yüzmem bir sene sürecek diyor."

Vaelin önünde sonunda Tek Göz'le karşılaşmak zorunda olduğunu düşündü. Adamın omzuna saplı oka baktı. "Diyar Muhafızları bunu neden yaptı?"

"Beni bir çuval dolusu baharatla bir depodan çıkarken yakaladılar. İyi maldı. En az altı altın kazanırdım."

Bir çuval baharat için ölecek, diye düşündü Vaelin. *Tabii bir de bir muhafızı bıçakladığı ve Kardeş Sherin'i boğmaya çalıştığı için.* "Adın ne?"

"Gallis. Sarmaşık Gallis derler bana. Aşamayacağım duvar yok." Acıyla inleyerek bıçak saplı kolunu kaldırdı. "Görünüşe göre artık tırmanış yok." Güldü ve sonra yine acıyla kıvrandı. "Kızılçiçek ne âlemde?"

"Tentür hazırla." Kardeş Sherin peşinde çavuşla döndü. "Üç damla suya bir damla kızılçiçek."

Vaelin durup kızın boynuna baktı ve kırmızı izi gördü. "Şuna baktırsan iyi olur."

Sherin'in gözlerinde bir an öfke göründü ve sert bir cevap vermemek için kendini tuttuğu belliydi. Yanıldığı kanıtlandığı için mi, yoksa Vaelin hayatını kurtardığı için mi kızgındı anlayamıyordu. "Lütfen tentürü hazırla, kardeş," dedi sertçe.

Bir saat boyunca Gallis'le ilgilendi. Kızılçiçek verdi, önce oku ikiye böldü, sonra yarayı genişletip geri kalan kısmını yavaşça çıkardı. Bu sırada Gallis deri bir kayışı ısırıyordu. Sonra kolundaki bıçakla ilgilenmeye başladı. Bu daha zordu çünkü bıçak büyük damarlara daha yakındı ama on dakikalık uğraş sonrası onu da çıkardı. Sonra kort ağacı jelini sürdüğü yarayı dikti. Gallis bu sırada bilincini kaybetmişti ve teni gözle görülür şekilde beyaza dönmüştü.

"Çok kan kaybetti," dedi çavuşa. "Yerinden oynatamayız."

"Çok fazla bekleyemeyiz, kardeş," dedi çavuş. "Sabah onu sulh yargıcının karşısına çıkarmamız lazım."

"Affedilme ihtimali yok mu?" diye sordu Vaelin.

"Yan odada bıçaklanmış bir adamım var," diye cevap verdi çavuş. "Ve kardeşi öldürmeye çalıştı piç."

“Ben öyle bir şey hatırlamıyorum,” dedi Sherin ellerini yıkarken. “Peki ya sen, kardeş?”

Bir çuval baharat bir adamın hayatına değer mi? “Yok.”

Çavuş sinirden kızardı. “Bu adam adı çıkmış bir hırsız, ayyaş ve kızılçiçek bağımlısı. Buradan çıkabilmek için hepimizi gözünü kırpmadan öldürür.”

“Kardeş Vaelin,” dedi Sherin. “Hangi şartlar altında insan öldürmek doğrudur?”

“Nefsi müdafaa sırasında,” dedi Vaelin ezberlenmiş bir çabuklukla. “Hayat kurtarmak için olmadığı takdirde insan öldürmek İtikat’a terstir.”

Çavuş tiksintiyle dudağını büktü. “Yumuşak kalpli Nişan ibneleri,” diye mırıldanarak odadan çıktı.

“Onu yine de asacaklarını biliyorsun, değil mi?” diye sordu Sherin’e.

Sherin ellerini kanlı suyun içinden çıkardı ve Vaelin ona bir havlu verdi. O gün içinde ilk defa Vaelin’in gözlerine baktı ve ürpertici bir kesinlikle konuştu. “Kimse benim yüzümden ölemez.”

* * *

Akşam yemeğine gitmedi. Gitse bu popülerliğini arttıracaktı, soru ve hayranlık dolu bakışlar yağmuruna dayanabileceğini sanmıyordu. Bu yüzden onu önceki sabah karşılayan yaşlı kapı bekçisi Kardeş Sellin’in yanına gitti. Yaşlı kardeş onun orada olmasından memnun gibiydi ve gün içinde olan olaylar hakkında konuşmayıp soru da sormadığı için Vaelin de çok memnundu. Vaelin ısrar edince adam Beşinci Nişan’da geçirdiği zamanlar hakkında hikâyeler anlatmaya başladı ve Vaelin savaş görmek için insanın illa savaşçı olması gerekmediğine kanaat getirdi.

“Bak bu *Denizgarezi*’nin güvertesinde oldu.” Sellin kolunun iç tarafında garip, nal şeklinde bir yara izi gösterdi. “Meldenli bir korsanın midesini dikerken birden çıldırdı ve beni ısırdı, dişleri neredeyse kemiğime değiyordu. Bu, Savaş Lordu şehirlerini yaktıktan kısa bir süre sonraydı, yani sanırım sinirlenmesi normaldi. Bizim denizcilerimiz onu denize attı.” Suratını ekşitti. “Yapmasınlar diye yalvardım ama insanların gözünü kan bürüdü mü çok fena şeyler yapabiliyorlar.”

“Nasıl oldu da bir savaş gemisinde görev yapmaya başladın?” diye sordu Vaelin.

“Uzun yıllar boyunca Donanma Lordu Merlish’in özel doktorluğunu yaptım. Frengisini geçirdiğim için beni severdi. Çok iyi, adil bir kaptandı, denizi annesi gibi severdi. Bütün denizcileri severdi, hatta Meldenlilere bile saygı duyardı ve dünyadaki en iyi denizciler olduklarını söylerdi. Savaş Lordu’nun şehirlerini yakması kalbini kırdı. Hatta oldukça ciddi bir tartışmaya da girdiler.”

“Tartıştılar mı?” Vaelin merak etmişti. Kardeş Sellin ona doğrudan Savaş Lordu’nun oğlu olarak hitap etmeyen neredeyse tek kişiydi, hatta bu gerçekten haberi yok gibiydi. Belki de İtikat’a hizmetle geçen hayatı boyunca, İtikat’a hizmet eden kişileri tek tek, birbirinden bağımsız bir şekilde değerlendirmeyi öğrenmiş olabilirdi.

“Evet, evet,” dedi Sellin. “Donanma Lordu Merlish onun bir kasap, masum katili olduğunu ve Diyar’ın adını sonsuza kadar kirlettiğini söyledi. Bunu duyan herkes Savaş Lordu’nun kılıcını çekeceğini düşündü ama o sadece şöyle dedi: ‘Gücüm sadakatimdir, lordum.’” Sellin içini çekti ve Vaelin’in içinde Kardeş Makril’in Kardeş Dostu adını verdiği şeyden çok da farklı olmadığını düşündüğü deri kaplı bir şişe çıkardı. “Zavallı, ihtiyar Merlish. Geri dönerken kamarasından hiç çıkmadı ve demir attığımızda da Kral’a rapor vermeyi reddetti. Kısa bir süre sonra da öldü, Uzak Batı’ya doğru yolculuğa çıkmıştı ve kalbi dayanmadı.”

“Gördün mü?” diye sordu Vaelin. “Şehri yanarken?”

“Gördüm.” Kardeş Sellin şişesini kafasına dikti. “Gördüm tabii. Kilometrelerce mesafede hava aydınlanmıştı. Ama insanı ürperten görüntü değil, sesti. Kıyıdan yaklaşık bir kilometre uzakta demir atmıştık ama yine de çığlıkları duyabiliyorduk. Binlerce erkek, kadın, çocuk, hepsi ateşte çığlık atıyorlardı.” Ürperdi ve tekrar içti.

“Üzgünüm, kardeş. Sormamalıydım.”

Sellin omzunu silkti. “Geçmiş zamanlar, kardeş. Geçmişte yaşanmıyor, ancak ders çıkarılıyor.” Havanın artık iyice karardığını işaret etti. “İçeri girsen iyi olur, yoksa yemeği kaçıracaksın.”

Yemek salonuna gittiğinde Kardeş Sherin hep yaptığı gibi yalnız başına yemek yiyordu. Geçip tam karşısına oturunca kızın ters bir laf söylemesini bekledi ama Sherin hiçbir şey söylemedi. Mutfakçılar masaya pek çok türde yemek koymuştu ama o küçük bir tabakta sadece ekmek ve meyve yiyordu.

“İzninle,” dedi Vaelin ve yemekleri işaret etti.

Sherin omzunu silkince Vaelin biraz jambon, biraz da tavuk alıp hızlıca yemeye başladı ve bunun üzerine Sherin’in kendisine

tiksintiyle baktığını gördü.

Vaelin sırıttı ve onun rahatsız olmasından keyif aldı. “Açım.”

Kafasını çevirirken yüzünde bir gülümsemenin belli belirsiz izini gördü.

“Altıncı Nişan’da kimse yalnız yemek yemez,” dedi Vaelin. “Hepimizin grubu vardır. Beraber yaşarız, yeriz ve dövüşürüz. Birbirimize boş yere kardeşim demiyoruz. Burada işler farklıymış gibi duruyor.”

“Kardeşlerim mahremiyetime saygı duyuyor.”

“Özel olduğun için mi? Onların yapamadığı şeyleri yapabiliyorsun.”

Elmasından bir ısırık aldı ve cevap vermedi.

“Hırsız nasıl?”

“Fena değil. Onu üst kata taşıdılar ve çavuş kapısına iki adam dikti.”

“Duruşmada onun için konuşmaya mı niyetin var?”

“Tabii ki. Ama sen de konuşsan daha iyi olur. Senin sözünün benimkinden daha çok işe yarayacağını düşünüyorum.”

Vaelin jambonu ağzına tıktıktan sonra bir bardak su içti. “Onun gibi birini neden bu kadar çok önemsiyorsun kardeş?”

Suratı ciddileşti. “Sen neden bu kadar az önemsiyorsun?”

Birkaç dakika boyunca sessiz kaldılar. Sonunda Vaelin, “Annemin burada eğitim aldığını biliyor muydun? O da senin gibi bir kardeşmiş. Nişan’dan babamla evlenmek için ayrılmış. Bana burada hizmet verdiğini hiç söylememişti, hayatının bu dönemini hiç öğrenemedim. Buraya cevap aramak için geldim; annemi, kendimi ve babamı tanımak için. Ama Suret bana hiçbir şey anlatmıyor. Bir şey anlatmak yerine beni senin yanına gönderdi, ki sanırım bu başlı başına bir cevap,” dedi.

“Neyin cevabı?”

“Annemin kim olduğunun. Belki kısmen benim kim olduğumun da. Ben senin gibi değilim, bir şifacı değilim. Bugün o adamı öldürebilirdim, daha önce adam öldürdüm. Ne sen, ne de annem birini öldüremezsiniz. Annem işte böyle biriydi.”

“Peki baban?”

Binlerce erkek, kadın, çocuk, hepsi ateşte çığlık atıyorlardı… Gücüm sadakatimdir. “Babam, sırf kralı emretti diye şehri yakan bir adamdı.” Tabağını itti ve masadan kalktı. “Gallis için sulh yargıcıyla konuşacağım. Beşinci saatte görüşürüz.”

* * *

Sabah uyandıklarında sulh yargıcının önüne çıkmalarına gerek kalmadığını öğrendiler; Gallis gece kaçmıştı. Sabah odasına giren muhafızlar boş bir yatak ve açık bir cam bulmuşlardı. Yükseklik neredeyse otuz metreydi ve görünürde tutunmak için pek bir yer yoktu.

Vaelin pencereden dışarı eğilip avluya baktı. "Sarmaşık Gallis," diye mırıldandı.

"O yaralarıyla yürüyemiyor bile olması lazımdı." Kardeş Sherin de yanına gelip dışarıdaki duvarı inceledi. Kızın yakın olmasını, Vaelin hem baş döndürücü hem de huzursuz edici bulsa da Sherin'in umurunda değil gibiydi. "Nasıl yapmış şaşırdım kaldım."

"Usta Sollis bir insan ölmekten korkana kadar gerçek gücünü bilmez der."

"Çavuş hayatı boyunca sürse dahi adamı bulacağını söylüyor." Uzaklaştı. Vaelin hem rahatladığını hissetti, hem de uzaklaşmış olmasından dolayı üzüldü. "Büyük ihtimal dediğini yapar. Ama belki de yaralanır ve yine kendisini iyileştirmem için buraya gelir."

"Gallis akıllıysa bir gemiye biner ve akşam olmadan buradan çok uzaklaşmış olur."

Sherin başını iki yana salladı. "İnsanlar burayı bırakmazlar, kardeş. Ne gibi tehditlerle karşı karşıya olursa olsunlar burada kalırlar ve hayatlarını sürdürürler."

Vaelin tekrar pencereye döndü ve şehre baktı. Güneş yavaş yavaş yükseliyordu ve soluk gökyüzü akşama kadar kendisini rahat bırakmayacak bacalardan çıkan dumanlarla lekelenmeye başlamıştı. Kısalan gölgeler yerdeki kusmuk ve dışkı izlerini, ayyaşları, keşleri ve evsizleri ortaya çıkarıyordu. Daha şimdiden tartışma ve bağırış sesleri duymaya başlamıştı ve kapılardan o gün kaç kişinin getirileceğini merak etti.

"Neden böyle bir yerde kalsın ki?" diye sordu Vaelin.

"Ben kalmıştım. Onlar neden kalmasın ki?"

"Burada mı doğdun?"

Sherin başıyla onayladı. Eğitimimi yalnızca iki senede tamamlayacak kadar şanslıydım. Suret beni Diyar'da istediğim yere atayabileceğini söyledi. Ben bunu seçtim."

Sesindeki tereddüdü duyan Vaelin, geçmişi hakkında bu kadar çok şey anlattığı büyük ihtimalle tek kişi olduğunu düşündü. "Çünkü burası... yuvan mı?"

“Çünkü burada olmam gerektiğini hissettim.” Kapıya yöneldi. “Yapacak işlerimiz var, kardeş.”

* * *

Ertesi birkaç gün zor, ama kendisi için oldukça yararlı oldu, hem de sadece sürekli Kardeş Sherin’le beraber olduğu için de değil. Sherin bildiklerini onunla paylaşmaya başlayınca kapıdan giren hasta ve yaralılar sayesinde şifa hakkındaki bilgilerini genişletme fırsatı buldu. Bir yaranın en etkili biçimde nasıl dikileceğini, karın ve baş ağrısı için hangi bitkilerin karıştırılıp kullanılması gerektiğini öğrendi. Ama kız kadar beceri sahibi olamayacağı aşikârdı. Sherin hastalıkları o kadar şaşmaz bir şekilde anlıyordu ki Vaelin bunu kendisinin kılıçla olan yakınlığına benzetti. İlk günden bu yana hastaların saldırganlık seviyesi ciddi bir şekilde düştüğü için kılıcını bir daha kullanması gerekmemişti. Güney bölgesinde Altıncı Nişan’dan bir kardeşin bu bölgede olduğu duyulmuştu ve tedavi için gelen tekinsiz görünümlü insanlar sessiz kalmaya ve kargaşa çıkarmamaya dikkat ediyorlardı.

Beşinci Nişan’daki tek olumsuz şey, erkek ve kız kardeşlerin dikkatlerinin sürekli üstünde olmasıydı. Yemeklerini geç vakitte Sherin’le yemeye devam etti ama bir süre sonra bir grup acemi gelip Vaelin’in Altıncı Nişan’daki yaşantısıyla ilgili hikâyeler veya son birkaç günde küçük çaplı bir efsane haline gelmiş “Kardeş Sherin’in kurtarılması” adını verdikleri hikâyeyi tekrar anlatmasını istemek için gelmeye başladı. Her zaman olduğu gibi içlerinden en dikkatli şekilde dinleyen Kardeş Henna’ydı.

“Korkmadın mı, kardeş?” diye sordu koca kahverengi gözlerini kocaman açarak. “İri adam onu, Kardeş Sherin’i öldürmek üzereyken? Bu seni korkutmadı mı?”

Vaelin’in yanında oturan Sherin, yemek zamanını paylaşan bu insanlara karşı o ana kadar çok sabırlı yaklaşmasına rağmen, bunu duyunca çatal bıçağını elinden tabağının üzerine gürültülü bir biçimde bıraktı.

“Ben... korkumu kontrol etmek için eğitildim,” dedi ve kelimeler ağzından çıkar çıkmaz kulağa ne kadar kibirli geldiğini fark etti. “Ama Kardeş Sherin bu konuda benden daha iyi,” dedi çabucak. “Olayın başından sonuna kadar sakindi.”

“Onu hiçbir şey rahatsız etmez ki,” dedi ve elini boş ver gibisinden salladı Henna. “Ee, peki onu neden öldürmedin?”

“Kardeşim!” dedi Kardeş Curlis.

Kız başını eğdi ve yanakları kızardı. “Üzgünüm,” diye fısıldadı.

“Önemli değil, kardeş.” Teselli etmek için garip bir şekilde kızın eline vurdu. Bunun üzerine kızın yanakları daha da kızardı.

“Kardeş Vaelin’le bugün çok yorulduk,” dedi Kardeş Sherin. “Sessizce yemeğimizi yemek istiyoruz.”

Bir Hanım olmamasına rağmen sözcüklerinin belli ki ağırlığı vardı çünkü herkes kalkıp odalarına çekildi.

“Sana saygı duyuyorlar,” dedi Vaelin.

Kız omzunu silkti. “Olabilir, ama beni sevmiyorlar. Çoğu kardeş bana imreniyor ve içerliyor. Suret beni böyle olabileceğine dair uyarmıştı.” Sesinde endişe yoktu ve basitçe bir gerçeği dile getiriyor gibiydi.

“Onlara önyargılı yaklaşıyor olabilirsin. Belki biraz kaynaşsan...”

“Ben onlar için burada değilim. Beşinci Nişan sayesinde yardım etmem gereken insanlara yardım edebiliyorum.”

“Peki arkadaşlık? Sırlarını paylaşabileceğin, yükleri beraber omuzlayabileceğin biri?”

“Kendin dedin, kardeş. İşler burada farklı yürüyor.”

“Eh, hoşuna gitsin gitmesin umarım benim arkadaşlığıma sahip olduğunu biliyorsundur.”

Sherin hiçbir şey demedi. Gözleri, yarısı dolu tabağına dikiliydi.

Annem de mi böyleydi? diye düşündü. *O da mı yetenekleri dolayısıyla diğerlerinden bu kadar ayrıydı? Ona da içerliyorlar mıydı?* Bunu kafasında canlandırmakta zorlandı. Sherin kadar bir şeyler hissetmeye kapalı bir kadın olamazdı. *Sherin’i kapıların ötesinde olan şeyler şekillendirmiş,* diye düşündü. *Bu güney bölgesinde. Annemin hayatı farklı olmuştur.* O anda daha önce hiç aklına gelmemiş bir düşünce geldi. *Buraya gelmeden önce nasıl bir kadındı acaba? Soyadı neydi? Büyükannem ve büyükbabam kimdi?*

Aklı bu düşüncelerle dolu bir halde ayağa kalktı. “İyi uyu, kardeş. Sabah görüşürüz.”

“Yarın son günün, değil mi?” diye sordu Sherin ona bakarak. Garip bir şekilde gözleri normalde olduğundan daha parlaktı, neredeyse nemli gibiydi ama bunun düşüncesi bile komikti.

“Evet. Ama gitmeden önce daha çok şey öğrenmeyi umut ediyorum.”

“Evet.” Kafasını başka tarafa çevirdi. “Evet, tabii. İyi uyu.”

“Sen de, kardeş.”

* * *

Uykusu yoktu. Bağdaş kurup oturdu ve düşünmeye başladı. Annesinin geçmişi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Beşinci Nişan'ın bir kardeşiydi, babasıyla evlenmişti, bir çocuk doğurmuştu ve ölmüştü. Bütün bildikleri bunlardı. Bu bağlamda babası hakkında da oldukça az şey bildiğini fark etti. Kral tarafından gösterdiği cesaret sayesinde rütbe verilmiş bir askerdi, sonradan Savaş Lordu olmuştu, şehir yakmıştı, farklı annelerden bir erkek bir de kız çocuk babasıydı. Ama bunlardan önce kimdi? Vaelin babasının nerede doğduğunu, onun babasının bir asker mi, bir çiftçi mi ya da bambaşka biri mi olduğunu bilmiyordu.

Bu sorular kafasında bir fırtına gibi esiyordu. Gözlerini kapadı ve Usta Sollis'in öğrettiği nefes kontrol tekniklerini uygulamaya başladı. Sollis bu beceriyi büyük ihtimalle Beşinci Nişan'ın Sureti'nden öğrenmişti ve bu bile yeni sorular doğuruyordu. *Odaklan,* dedi kendine. *Nefes al, ver, yavaş ve düzenli...*

Bir saat sonra kalp atışları yavaşlamış ve aklındaki fırtına dinmişken kapısı çaldı. Bir an durup üstünü giyindikten sonra kapıyı açtı. Karşısında utangaç bir şekilde gülümseyen Kardeş Henna duruyordu.

"Kardeş," dedi, sesi fısıltı gibi çıkıyordu. "Seni rahatsız mı ettim?"

"Uyumuyordum." *Hikâye dinlemek istiyor olamaz.* "Saat geç oldu, kardeş. Bir şey lazımsa, belki sabaha kadar bekleyebilir."

"Lazım mı?" Gülüşü bütün suratına yayıldı ve Vaelin onu durduramadan kız odaya girdi. "Affını diliyorum kardeşim, bu akşam düşüncesizce konuştuğum için."

Vaelin'in uzun uğraşlar sonucu yavaşlatmayı başardığı kalp atışları tekrar hızlanmaya başlıyordu. "Affedecek bir şey yok..."

"Var işte!" diye fısıldadı ve Vaelin'e doğru ilerledi. Vaelin bir adım gerileyince kız arkasından kapıyı kapadı. "Çok aptalım. Aptalca şeyler söylüyorum. Düşüncesizce konuşuyorum." Gitgide Vaelin'e yaklaşıyordu. İri göğüsleri Vaelin'e değdiğinde Vaelin terlemeye başladı ve kasıklarında hoşnut olmadığı bir hareketlenme oldu. "Beni affettiğini söyle," dedi hıçkırarak ve başını Vaelin'in göğsüne koydu. "Benden nefret etmediğini söyle!"

"Şey..." Uygun bir cevap bulmak için aklını aradı, taradı ama Nişan'da böyle durumlarda ne yapması gerektiği öğretilmiyordu. "Tabii ki senden nefret etmiyorum." Vaelin ellerini nazikçe kızın

omuzlarına koydu, yavaşça kendisinden uzaklaştırdı ve suratına bakıp gülümsedi. “Öyle küçük bir şeyi kafana takmamalısın.”

“Ama, ama,” dedi kız. “Seni, hem de seni gücendirmek.” Utanıp başını çevirdi. “Buna dayanamam.”

“Benim fikrimi çok önemsiyorsun, Kardeş.” Kapı kulpuna uzandı. “Artık gitmen gerekiyor...”

Kız, Vaelin’in göğsüne dokundu ve kaslarını hissetti. “Çok sert,” dedi fısıldayarak. “Çok kaslı.”

“Kardeş.” Elini elinin üstüne koydu. “Bu hiç...”

Vaelin daha ne olduğunu anlayamadan kız onu kendine doğru çekti ve dudaklarından öptü. Hissettikleri inanılmazdı. Bedeninin alışık olmadığı duygular akıp geçti. *Bu yanlış,* diye düşündü kızın dili dudaklarının arasından girerken. *Onu durdurmalıyım. Tam şu anda... Bunu durdurmalıyım... Şu an...*

Onu kurtaran ses ilk başta çok alçaktı. Penceresinden giren rüzgârdaki ağlamaklı notayı, Kardeş Henna’nın dudaklarıyla meşgul olduğu için neredeyse duymayacaktı, ama ses tanıdıktı ve kızı durdurup çekildi.

“Kardeş?” diye sordu Kardeş Henna. Nefesinin fısıltısı Vaelin’in dudaklarını okşadı.

“Duyuyor musun?”

Henna birazcık kaşlarını çattı. “Hiçbir şey duymuyorum.” Kıkırdadı ve tekrar Vaelin’e sokuldu. “Kalp atışlarımız dışında...”

Ses giderek yükseldi. Karıştırmıyordu, bu bir tehlike çanıydı.

“Kurt uluması,” dedi Vaelin.

“Şehirde mi?” Kardeş Henna tekrar kıkırdadı. “Rüzgârdır ya da bir köpek...”

“Köpekler böyle ulumaz. Ve rüzgâr da değil. Kurt. Bir keresinde ormanda kurt görmüştüm.” *Bir suikastçı beni öldürmeye çalışmadan hemen önce.*

Eğitim alanında yıllarını geçirip saldırıyı haber veren surattaki mimik ve ufak değişimleri görmeyi öğrenmiş olmasaydı, kolayca gözden kaçırabilirdi. Ve kızın suratında da bunu gördü, gözlerinde kısa bir an için fikir değiştirmiş olduğu belli oldu.

“Böyle şeylere takılmamalısın,” dedi ve sol elini yanağını okşamak için kaldırdı. “Kaygılarını unut, kardeş. Bırak seni-”

Kızın eli çok hızlı bir şekilde cüppesinin içinden bıçakla Vaelin’in boynuna doğru süzüldü. Bu, ehil bir insanın hızı ve kesinliğine sahip çalışılmış bir hareketti.

Vaelin yan döndü ve bıçak omzunu çizdi. Sağ elini avucu açık

bir şekilde kızın göğsüne koydu ve duvara itti. Kız duvara çarptıktan sonra çabuk toparlandı ve suratında dişilere özgü bir nefretle ileri atıldı. Vaelin'in başına doğru bir tekme ve bıçağı da karnına doğru savurdu. Vaelin tekmeden yana çekilerek kurtuldu, bileğini de yakalayıp çevirdi ve kırdı. Kırılma sesini duyunca bir tiksinti hissetti ama çabucak bastırdı. *O bir kız değil, o bir kardeş değil, o bir düşman.*

Boşta kalan elini parmaklarının uçları avuç içine değecek şekilde açıp burnunun alt tarafına vurmak için bir hamle yaptı. Bu hareketi Usta Intris'in derslerinde görmüştü: Öldürücü bir darbe. Kafasını kenara çekip darbenin kaşına inmesini sağladı, darbenin etkisinden kurtulmak için başını salladı ve sonra kızı boynundan tutup duvara bastırdı. Henna çırpındı, tıslad, tırnaklarıyla suratını çizmeye çalıştı. Vaelin kızın başını da arkaya doğru bastırdı ve duvara iyice yapıştırdı. Henna boynu gergin bir şekilde havaya kalktı ve Vaelin kız çabalamayı bıraksın diye boynunu iyice sıkmaya başladı.

"Çok beceriklisin, kardeş."

Kızın boğazından bir inilti çıktı. Elinin altındaki teninin ısısını hissediyordu.

"Belki de bana bu beceriyi nereden edindiğini ve neden benim üzerimde uygulama gereği gördüğünü söyleyebilirsin."

Yüzü kıpkırmızı olmasına rağmen gözlerini Vaelin'in giysisindeki kesiğe ve altındaki çiziğe çevirdi. Kötücül ve çirkin bir şekilde gülümseyip dudaklarını büktü. "Nasıl... hissediyorsun kardeş?" dedi dişlerini gıcırdatarak. "Artık... onu... kurtaracak vaktin yok."

Tam o anda hissetmeye başladı. Göğsünde bir ısı yükseliyordu ve soğuk terler dökmeye başladı. Gözlerinin köşelerine belli belirsiz bir grilik çöküyordu. *Zehir! Zehirli bıçak.*

Kıza doğru yaklaştı ve nefret dolu gözlerinin içine baktı. "Kimi?"

Pis sırıtışı suratına yayıldı. "Bir zamanlar... yedi tane... vardı!" dedi. Gözlerindeki nefret, gece vakti yakılmış bir fener gibi parlıyordu.

Birden başını geri attı, ağzını açabildiği kadar açtı ve dişleri birbirine çarpıp ses çıkaracak şekilde sertçe kapadı. Sonra kıvranmaya, istemsizce titremeye ve ağzı köpürmeye başladı. Vaelin kızın boynunu bıraktı ve kız cansız bir şekilde açık ama görmeyen gözleriyle yere düştü.

Alnı terli bir halde olan Vaelin kıza baktı. Göğsündeki ısı bir yangına dönüşüyordu.

Zehirli bıçak... Artık onu kurtaramazsın... Bir zamanlar yedi tane vardı... Artık onu kurtaramazsın... Kurtaramazsın... KURTARAMAZSIN!

Suret!

Duvara dayalı kılıcını kınından çıkarıp aldı, kapıyı çekip merdivenlere doğru koridordan koşmaya başladı.

Zehirli bıçak... Ne kadar zamanı vardı? Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. *Yeterince,* dedi sertçe kendi kendine. Merdivenleri üçer üçer çıkıyordu. *Yeterince zamanım var.*

Suret'in odası en üst kattaydı. Oraya saniyeler içinde vardı. Koridorda koşarken kapısını gördü ama tehlike işareti yoktu...

Kılıç, yarım hilal şeklindeki çelik karanlıkta ışıktan bir iğne gibi parladı. Ustaca ve hızlı bir şekilde savrulmuştu ve başını gövdesinden ayırması gerekiyordu. Vaelin eğildi ve ileri doğru atlayarak yuvarlandı. Başının üstünden geçen kılıcın rüzgârını hissetti. Vaelin ayağa kalktı, savunma pozisyonu aldı ve bir hamle daha yapılınca kılıçlar çarpıştı. Bunların hepsi bir iki saniyede olmuştu. Vaelin sonra tek dizinin üstüne çöktü ve kılıç tutan kolunu uzatabildiği kadar uzattı. Kılıcı ete girince kolu sarsıldı ve acıdan bağıran birini ve yerdeki döşemelere damlayan kan sesini duydu. Saldırgan yünden yapılma siyah bir kıyafet giyiyordu, suratında bir maske vardı, kaşlarını ve göz kapaklarını isle karartmıştı. Yerde durmuş, kasıklarına girmiş kılıcı tutup sinirden ziyade şaşkınlıktan dolayı nefesini tutarken, bakışlarını Vaelin'e kaydırdı.

Vaelin boğazını keserek yerdeki adamı öldürdü ve kendi kanından oluşan gölün içinde titrer halde bırakıp koşmaya devam etti. Göğsündeki yangın inanılmaz acı vericiydi, görüşü bulanıklaşıyordu ve odaklanmakta zorlanıyordu. Gözünü neredeyse dibinde olduğu Suret'in kapısına sabitledi ama duvara çarpıp sendeledi ve kendine kızarak homurdandı.

KURTAR ONU!

Karanlıktan siyahlara bürünmüş, iki elinde birer kısa kılıç olan bir figür daha çıkıp hızlı bir şekilde kılıçlarını üstüne doğru savurmaya başladı. Vaelin ilk iki darbeyi kılıcıyla savuşturdu ve diğerlerinden bir adım geri atarak çekildi. Kılıçlar suratına çok yakın bir mesafeden havayı döverek geçti. Adam sonra tekme attığında Vaelin sıyrılarak yanına geldi ve kılıcını midesinden göğüs kafesine kadar soktu. Siyahlı adam kısa bir süre ayakta kaldı, ağzından kan fışkırdı ve sonra cansız bedeniyle oyuncak bir bebek gibi Vaelin'in kılıcının üstüne doğru yığıldı. Vaelin ağırlıktan dolayı

sendeledi. Kılıcı kabzasına kadar adamın içindeydi ve kan yoğun bir şekilde kolunu kaplamıştı. Kanında zehir olmasaydı büyük ihtimalle kokudan dolayı öğürürdü.

Yorgunum... Cesedin ağırlığından dolayı tekrar sendeledi. Kendini hiç bu kadar yorgun hissetmemişti. Göğsündeki acı gitmiş, yerini inanılmaz derecede uyuma isteği almıştı. Çok yorgunum...

"Pek iyi görünmüyorsun, kardeş."

Gölgelerin içinden, sahibi olmayan bir ses geldi. Rüya mı bu? diye düşündü. *Ölümden önce bir rüya.*

"Bakıyorum da kız seni bulmuş," dedi ses. Vaelin bıçağın taşa değme sesini belli belirsiz duydu.

Rüya değil. Vaelin dişlerini sıktı ve kabzasını daha sıkı tutmaya başladı. "Öldü!" diye bağırdı karanlığa doğru.

"Eminim öyledir." Sesi yumuşaktı. Ne belirgin bir lehçesi vardı, ne de ses tanıdığı birine aitti. Kültürlü birine ait değildi, ama kaba saba da değildi. "Yazık. O kılıkta onu o kadar beğenmiştim, o kadar muhteşem bir gaddarlıktaydı ki... Önce yattınız mı? Onun hoşuna giderdi bence."

Sesinde yalnızca bir anlık bir gerginlik sezse de Vaelin sesin sahibinin hamlesini yapmak üzere olduğunu anladı.

Kendini zorlamaktan titreyerek önce dizleri üstüne, sonra ayağa kalktı ve kılıcını cesetten çıkardı. Çok bekledi. *Şansı varken beni öldürmeliydi. Yoksa işimi zehrin bitirmesini mi bekliyor?*

"Korkuyorsun," diye mırıldandı Vaelin karanlığa doğru. "Beni alt edemeyeceğini biliyorsun."

Sessizlik. Sessizlik ve gölgelerin arasına yalnızca, kılıcından damla damla yere akan kan giriyordu. *Zamanım yok,* diye düşündü, gözleri bulanık görüyordu; korkunç, buz gibi bir ürperti iliklerine kadar işliyordu. *Bekleyecek zamanım yok.*

"Bir zamanlar," dedi. Boğazı kuru olduğu için sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Bir zamanlar yedi tane vardı!"

Vaelin anahtarın kilitte dönerken çıkardığı sesi ve menteşelerin gıcırtısını duydu. Arkasında Suret'in odasının kapısı açıldı ve hoş, ama an itibarıyla sıkkın suratı mum ışığında belirdi.

"Bütün *bu* sesler de ne..."

Bıçak karanlığın içinden dönerek geldi. Kesin bir atıştı ve Suret'in gözüne isabet edecekti.

Vaelin'in kılıç tutan kolu çok ağırlaşmıştı ama yine de kılıcıyla havadaki bıçağa vurup karanlığa doğru döne döne fırlamasına sebep oldu. Suikastçının saldırısına devam ettiğini görmedi; bunu

hissetmişti, *anlamıştı* ama görmemişti. Karşılığı otomatik, bilinçsiz ve çok hızlıydı. İki eliyle birden kılıcının kabzasını kavradı ve gücünün son damlasıyla birlikte döndü. Kılıcın adamın boynuna geldiğini de hissetmedi. Başsız cesedin yığılmadan önce birkaç adım attığını, boynundan fışkıran kanın tavanı ve duvarları boyadığını görmemiş, duymuştu. Tek bildiği sadece uyuma isteğine karşı koyamadığıydı.

Yanağının altındaki döşemeler soğuktu ve göğsü çok yavaş bir şekilde inip kalkıyordu. Acaba rüyasında kurtları mı görecekti...

"Vaelin!" Güçlü eller onu tuttu ve sarstı. Yeri pek çok ayak sarstı ve bir ses sağanağı üzerine azgın bir nehir gibi aktı. Uyuyamadığı için canı sıkıldı ve inledi.

"Vaelin! Uyan!" Suratına çarpan sert bir şeyden dolayı gözleri kırpıştı. "Uyan! Uyuma! Beni duyuyor musun?!"

Daha çok ses birleşip zar zor anlayabildiği bir küme oluşturdu. "Kardeş Sherin'i çağırın çabuk!.. Eğitim odasına götürün... Boş verin onları, öldüler... Hangi zehir... Bıçak yarasına benziyor, bıçak nerede?"

"Özür dilemek istedi," dedi Vaelin. Yardım etmesi gerektiğini düşündüğünden konuşmaya başladı. "Odama geldi... Kurt olmasaydı beni..."

"Odasına bakın!" Sherin'in sesi, tahmin edebileceğinden çok daha fazla paniklemiş gibiydi. "Bıçağı arayın, ama keskin tarafına dokunmayın."

Başka sesler duymaya başladı. Belli belirsiz bir yere taşındığını hissetti, zeminin soğukluğunun yerini tedavi masasının sertliği aldı. Vaelin acıyla inledi. Bulanık aklı daha çok acı çekeceğinin farkındaydı.

"Ölü mü?" Suret'in sesi. "Ne demek ölü?"

"Zehre benziyor." Usta Harin'in derinden gelen sesi. "Dişlerinden birinde saklı bir kapsül. Bunları uzun zamandır görmemiştim..."

Vaelin gözlerini açmaya karar verdi ama gözlerini açtığında tek gördüğü kara siluetlerdi. Gözlerini kırpınca Kardeş Sherin'i seçebilecek kadar görmeye başladı. Kardeş Henna'nın bıçağını kokluyordu. "Avcı'nın Oku," dedi. "Joffril köküne ihtiyacımız var."

"Bu onu öldürebilir." Vaelin, Suret'in ses tonundaki endişeden dolayı şoke olması gerektiğini biliyordu ama aklında yalnızca sormak zorunda olduğu tek bir soru vardı.

"Kullanmazsak ölecek!" diye çıkıştı Sherin. Paniklemişti,

korkuyordu ama kararlıydı. “Vaelin genç ve güçlü. Dayanır.”

Sessizlik. Çaresizce bir iç çekiş. “Kökü getirin ve bol bol kızılçiçek...”

“Hayır,” diyerek araya girdi Sherin. “Etkisini azaltıyor. Kızılçiçek yok.”

“İtikat aşkına, kardeş.” Usta Harin’in karartısı ilk defa Vaelin’in görüş alanına girdi. “Kökün insana neler yaptığını biliyor musun?”

“Sherin haklı,” dedi Suret kararlı bir şekilde.

“Suret?” dedi Vaelin.

Suret, Vaelin’in yanına geldi, elini tuttu ve diğer eliyle de alnını okşamaya başladı. “Vaelin, lütfen sessizce yat. Sana seni iyileştirecek bir ilaç vereceğiz, ama canın yanacak... Güçlü olmalısın.”

“Suret,” gözlerinin kaymasını engellemeye çalışıyordu. “Lütfen, annemin soyadı neydi?”

* * *

Vardrian.

Acı akıntısı sırasında aklında bu şakıyordu. *Vardrian.* Soyadı. Terden sırılsıklamdı, göğsü fırın gibiydi, gözleri kararmıştı ama onun soyadı, Vaelin’in dünyadaki limanıydı.

Kardeş Sherin, Vaelin’in koluna deri bir kayış bağlayıp uzun bir iğneyle Joffril kökünü direk damarına enjekte etti. Acı neredeyse anında başlamıştı. Oda paramparça oldu ve kayboldu. Suret’in rahatlatıcı sözleri uçtu ve Sherin’in korkulu yüzü çöken karanlıkta soluk bir lekeye döndü.

Vardrian.

Zamanın sonsuza uzaması acının garip bir etkisiydi, acı içinde geçen her an sonuna kadar yaşanıyordu. Sırtının büküldüğünü, omurgasının bir yay şeklini aldığını ve o çılgınca tepinirken güçlü ellerin onu masaya bastırdığını biliyordu. Bunu biliyordu, ama hissetmiyordu. Bunların hepsi uzakta, acının ötesinde bir yerdeydi.

Ildera Vardrian. Annesi. Basit bir soyad. Ünlü ya da asil bir aileye ait değil. Sokaklardan ya da tarlalardan gelen bir isim. Babası gibi o da yeteneği sayesinde yükseldi. O özeldi. Birden suratını açıkça görebildi ve gülümsemesinin ışığı ve gözlerindeki şefkat karanlığı uzaklaştırdı. Acı denizindeki deniz feneriydi, yaşama istencine odaklanmasını sağladı.

Ne kadar sürdü bilmiyordu, kendisini böylesine bitkin bir hale

getirmesi ne kadar sürdü hiçbir fikri yoktu. Sonra da Beşinci Nişan'ın oldukça kuvvetli kardeşlerinden birkaçını yaraladığını, çok edepsiz küfürler ettiğini, hatta Suret'i bile ısırmaya çalıştığını anlattılar, ama Vaelin hiçbirini hatırlamıyordu. Tek bildiği şey ismiydi. *Ildera Vardrian.*

Onu bu kurtardı.

Beşinci Bölüm

Rüyasında acı yoktu. Rüyasında pencereden yumuşak, altın rengi bir ışık süzülüyordu ve Kardeş Sherin ona bakarak gülümsüyordu.

"Hayatta kalmayı başardın," dedi. "Başaracağını biliyordum."

Bir rüya... Rüyada insan içinden geçenleri söyleyebilir. "Çok güzelsin," dedi ona.

Kızın gülümsemesi kahkahaya dönüştü. "Sayıklıyorsun, kardeş. Uyumaya çalış, dinlenmen gerek. Dışarıda eğer iyileşmezsen bana çok kızacak, tehlikeli görünümlü kişiler var."

"Beraber buradan kaçmalıyız," dedi neşeli bir şekilde rüyada olmanın verdiği özgürlükten yararlanarak. "Kaçalım. Senin şifa yapacağın, benim de katil dışında bir şey olmayı öğrenebileceğim bir yere gidelim..."

"Hişt!" Kız parmaklarını Vaelin'in dudaklarının üzerine koydu. Gülümsemiyordu. "Lütfen, Vaelin."

"O adamları öldürürken hiçbir şey hissetmedim. Hiçbir şey. Bu doğru bir şey değil..."

"Suret'i kurtardın. Başka seçeneğin yoktu."

Siyahlı adam bacağındaki yarayı tuttu; Vaelin'in kılıcı boğazıyla buluştuğunda boğazından çocuksu bir mızırdanma çıktı... "Annemi utandırdım. Onunla karşılaştırılınca ben bir hiçim..."

"Hayır." Vaelin'in alnını okşamaya başladı, yaklaştı ve usulca dudaklarından öptü. "Sen bir muhafızsın, yardıma muhtaç olanları savunmak için dövüşen bir savaşçısın. Güçlü ve adaletlisin. Bunu sakın unutma. Ve bana ne zaman ihtiyacın olursa, beni ne zaman çağırırsan burada olacağım."

Rüya dağılmaya, bitkinlik onu yokluğa çekmeye başladı. "Beraber kaçmayı tercih ederdim..."

* * *

Joffril kökünün değil, gergin kasların ve sıvı kaybının acısıyla uyandı. Çarşaflarda garip şekilli, kırmızı kahverengi lekeler vardı ve kılıcın kesiği hâlâ yanıyordu. Göz kapakları kapanıyor, kendisini çağıran rüyaya teslim olmaya hazırlanıyordu... ki odada yalnız olmadığını fark etti.

Usta Sollis kılıcı dizlerinin üstünde, kollarını kavuşturmuş odanın köşesinde oturuyordu. Gözlerinin kırmızılığını gören Vaelin, adamın gece boyunca uyumadığını anladı. "Uyanman uzun sürdü," dedi.

"Üzgünüm, Usta," dedi zar zor Vaelin.

Usta Sollis ayağa kalktı, yatağın yanına geldi ve sürahiden bir kupaya su koydu. "Al." Kupayı Vaelin'in dudaklarına götürdü. "Küçük yudumla, hepsini bir anda içme."

Suyun tadı her zaman olduğundan çok daha güzeldi. Boğazının kuruluğunu giderdi. "Teşekkürler, Usta."

"Kardeş Sherin her saat en az bir kupa içmen gerektiğini söyledi. Bakımın için çok sıkı direktifler verdi."

Sherin... Beraber buradan kaçmalıyız... Göğsüne yeni bir ağrı saplandı ve rüyayı hiç görmemiş olmayı diledi. Uyanıp gerçek olmadığını görmeye katlanamıyordu.

Çarşaflardaki lekelere baktı. "Beni kesip açmaları mı gerekti?" Kaburga açıcının göğsüne sokulduğu nahoş bir rüya görmüştü.

"Görünüşe göre Joffril kökü kan terlemeye sebep oluyormuş. Temizleyici etkisinin yan etkisiymiş, öyle söylediler." Sollis odanın köşesinden sandalyesini aldı ve yatağın kenarına koydu. "Neler olduğunu bilmem gerekiyor."

Vaelin hiçbir şeyi atlamadan, her şeyi anlattı. Sollis sessizce dinledi. Henna'nın odasına geldiğini duyunca bir kaşını kaldırdı, kurdun uluduğunu söyleyince ise bir tepki vermedi. Bir tek şu sözcükleri söylediğinde tepki verdi: *Bir zamanlar yedi tane vardı.* Gözlerini çok kısa bir an için çevirdi, ama bu yeterince şey anlatıyordu. *Biliyor,* diye düşündü Vaelin. *Ne anlama geldiğini biliyor ve bir çuval altınına bahse girerim ki bana söylemeyecek.* Sollis hikâyenin kalanını dinlerken hiçbir tepki vermedi, sadece birkaç soru sordu. "Peki becerileri konusunda ne düşünüyorsun, şu suikastçıların?"

"Kılıç savurabiliyorlardı ama taktik konusunda hiçbir şey bilmiyorlardı. Zehirlenmiş ve zayıfken beni öldürmeliydiler, üzerime çullanarak işimi bitirebilirlerdi. Bunun yerine sırayla geldiler, her seferinde pusu kurarak."

Usta Sollis sessizce oturdu ve aldığı bilgi üzerine düşünmeye başladı. Vaelin umutsuzca uyumak istiyordu ama kendini uyanık kalmaya zorladı. Acemi kardeşler bir ustanın yanında uyumazlardı.

"Kardeş Sherin gelecek mi?" diye sordu Vaelin. Sessizliği bozmanın uyanık kalmasına yardımcı olacağını düşündü. "Ben... yatağa ne kadar bağlı kalacağımı bilmek istiyorum."

"Yaralılarla ilgileniyor. Bir süre meşgul olacaktır. Son iki günde şehirde olaylar oldu."

İki gün. İki gündür rüya görüp kan terliyormuş. "Olaylar mı, Usta?"

"İsyanlar oldu. Saldırıların söylentisi çıkınca işin içinde İnkârcıların parmağı olduğu söylenmeye başladı. Sonra da Cumbrael ordusunun hepimizi uyurken öldürmek üzere kanalizasyonlarda beklediği gibi bir hikâye çıktı ama herkes inandı." Tiksintiyle başını salladı. "Eğer yeterince korkarlarsa, cahil insanlar her şeye inanır."

Vaelin şaşırdı. "Saldırılar mı?"

"Saldırıya uğrayan tek Suret, Elera Al Mendah değildi. İkinci ve Dördüncü Nişan'ın Suretleri öldü. Diğerlerine şans yardım etti. Suret Hendrahl ciddi bir şekilde yaralandı ama görünüşe göre kılıç bütün o yağ tabakasını geçip kalbine ulaşamamış."

Vaelin'in aklı çalkalanmaya başladı. İki Suret'in ölmesi resmen inanılmazdı. İrfan Sınavı'ndan Suret Corlin Al Sentis'i hatırlıyordu. Mağrur duruşlu, ciddi bakışlı adam ona ormanda olan olayları sormuştu. Onun zehir ve hançerlerle parçalandığını düşünmek garipti. Ve aklına doğal olarak kendi Suretleri geldi. "Suret Arlyn?"

"Oldukça iyi, yaşıyor. Üç kişi göndermişler. Tünel kazarak mahzenlere girmişler ama onları Usta Grealin karşılamış. Savaşta şişman bir adamı küçümsemek her zaman hatadır." Sollis'in Usta Grealin hakkında dillendirdiği, iltifata en yakın şey buydu.

"Yaralandı mı?"

"Birkaç çürüğü var o kadar. Cevap vermeleri için içlerinden birini canlı tutamadığına üzülüyor."

"Kardeşlerim?"

"Hepsi iyi. Kardeş Nortah yalnızca iki gün geçtikten sonra kendini İkinci Nişan'dan kovdurtmayı başardı. Diğerlerine gelince, Kardeş Caenis, Suret Hendrahl'ı bıçaklayan suikastçıyı öldürerek farkını gösterdi. Diğerleri Suret Corlin ölürken içkiden sızmış bir haldelermiş. Altıncı Nişan'ın acemi kardeşlerinin yarısı Dördüncü Nişan'da fink atıyor ve suikastçılar Suret'in boğazını kesip kimse

duymadan kaçıyorlar. Çok sert bir cezaya hükmedildi.”

Vaelin tekrar yatağına sindi. Yorgunluk birden bastırmıştı. “Beni affet, Usta,” dedi. “İçlerinden birini canlı yakalayamadığım için. Zehir aklımı bulandırdı...” Ve Usta Sollis’in sert, ifadeden yoksun suratı gölgelere karıştı.

* * *

Barkus esip gürlüyor, Dentos espriler yapıyor, Nortah gülüyor, Caenis az konuşuyordu. Vaelin hepsini çok özlemiş olduğunu fark etti.

“Olanlar çok saçma ya,” dedi Barkus. Kaşları çatıktı. “Ne oluyor lan?”

“Görünüşe göre aramızda düşmanlar var, kardeşim,” dedi Caenis. “Temkinli olmalıyız.”

“Ama neden, neden? Neden Suretleri öldüresin ki?”

Vaelin yorgundu. Kolundaki yara izi mavimsi bir renk almıştı ve Joffril kökünün ağrısı, yerini uzuvlarında hafif bir ağrıya bırakmıştı. Sabah birkaç ziyaretçisi olmuştu. Usta Harin gelip tuhaf iltifatlar etmiş ve birkaç kahkaha atmıştı. Vaelin adamın Henna’nın ihanetine üzüldüğünü ama kendisinin hayatta olmasına sevindiğini anlamıştı. Henna, Harin’in grubundaki en iyilerden biriydi. Kardeş Sellin de bir saat kadar kalıp fırsatı olsaydı sopasını suikastçılar üzerinde denemek istediğini söyleyerek sıkı sıkı sopasını tutmuştu. Vaelin’in aklına bir an için bekçi kulübesinde boğazı kesik yaşlı bir kardeşin görüntüsü gelmiş, ama bunun yerine, “Senden kaçınmakla akıllılık etmişler, kardeş,” demişti. Bunu duyan yaşlı adam mutlu olmuş ve ertesi gün kendi yaptığı bir et suyu çorbayla döneceğini söylemişti. Başka ziyaretçileri de olmuştu ama Kardeş Sherin gelmemişti ve Vaelin uykusunda saçma bir şeyler sayıklamış olabileceğini düşündü.

“Frentis nasıl?” diye sordu.

“Sinirli,” dedi Nortah. “Ne yapacağını bilmiyor, onu şimdiden üç kavgadan çıkardık. Suret’e bizimle gelebilmek için yalvardı ama sebep olduğu şeyler yüzünden ahırda bir gün hizmetle görevlendirildi.”

“Döndüğünüzde ona göz kulak olun. Kendi başına Usta Rensial’la birlikte olmasından hoşlanmıyorum. İyi olduğumu ve yakında döneceğimi söyleyin. Ve her gün Çizik’i ziyaret etmeyi unutmamasını söyleyin.”

Nortah başıyla onayladı. Sözcüklere dökülmemişti ama Vaelin iyileşirken, Nortah'ın liderlik edeceği konusunda anlaşmışlardı. "Dördünü öldürmüşsün," dedi. "Etkileyici."

"Üç. Bir tanesi bir kızdı, senelerdir burada kardeş gibi yaşıyormuş. Beni öldürmeyi başaramayınca kendini öldürdü."

"Bir kız mı?" Vaelin'in kolundaki yara izine bakan Nortah pis pis gülümsedi. "Sana ne kadar yaklaşmasına izin verdin, kardeşim?"

"Çok." *Unutmayacağım bir ders.*

"Kardeş Nillin on iki yıldan fazla bir süredir Dördüncü Nişan'daymış," dedi Caenis. "En saygı duyulan araştırmacılardan biriymiş. Dilbilim üzerine üç kitap yazmış ve acemi kardeşlere dil öğretiyormuş. Meğerse bütün bu zaman boyunca Suret Dendrahl'ı öldürmeyi bekliyormuş."

"Ölmediği için şişko piç sana teşekkür borçlu," dedi Nortah. "Nasıl anladın peki?"

"Şans. Suret'ten ödünç aldığım bir kitabı geri götürüyordum. Çığlıklarını duyunca kapıyı tekme atarak açtım." Durdu ve hüzünlü olan yüzü görünür biçimde karardı. "Kırk yedi yaşındaki birine göre Kardeş Nillin oldukça iyi bir şekilde karşı koydu."

"Peki sen ne yaptın?" diye sordu Dentos.

"Hiç silahım yoktu, Dördüncü Nişan'da silah taşımak çok anlamsızdı. Neyse, ellerimi kullanmak zorunda kaldım."

"Zor olmuştur," dedi Barkus. "Bıçaklı birinin karşısına silahsız bir şekilde çıkmak."

"Becerisi vardı, ama..." Caenis omzunu silkti.

"Bizden biri değildi," diye bitirdi Vaelin.

Caenis başıyla onayladı. "Ki bu da şu soruya yol açıyor: Harekete geçmeden önce neden Nişanlara Altıncı Nişan'dan çocukların dolmasını beklediler?"

"Çok mantıksız," dedi Nortah esneyerek. "Gerçi İkinci Nişan'ın Sureti'ni neden öldürmek isteyebileceklerini anlıyorum. Sıkıcı ihtiyar bir dakika daha zırvalamaya devam etseydi az kalsın ben öldürecektim."

"Bu yüzden mi kovuldun?" diye sordu Vaelin.

Dentos kıs kıs gülmeye başlayınca Nortah da uzun zaman sonra içten güldü. "Kız kardeşlerden biriyle bir yanlış anlaşılma yaşandı. Görünüşe göre rahatlama masajının da belli sınırları varmış. Yani en azından bana tokat atıp koşmaya başlayınca böyle dedi gibi geldi."

Vaelin konuşmaya başlamadan önce biraz gülmelerine izin

verdi, zira hepsinin tek tek gözüne bakarak konuşmak istiyordu. “Burada ne oldu bilmiyorum, kardeşlerim. Bildiklerim sizin kadar. Ama tehlikeli bir dönemde yaşadığımızı biliyorum ve birbirimizden başka güvenecek kimsemiz olmadığını. Usta Sollis’in lafından çıkmayın, Suret’in dediklerine harfiyen uyun ve en önemlisi, birbirinize sahip çıkın.”

Kapı açıldı ve elinde bir leğen kaynar suyla Kardeş Sherin girdi. O gün ilk defa suratını görüyordu. “Dışarı!” dedi Sherin buyurgan bir tonla. “Kardeş Vaelin’in yıkanma zamanı geldi, zaten yeterince burada durdunuz.”

“Yıkanma zamanı demek, ha?” Nortah bir kaşını kaldırdı ve Sherin leğeni masaya koyarken ona yaklaştı. Vaelin, Nortah’ın kızı baştan aşağı süzdüğünü gördü. “Eminim iyice yıkarsınız, kardeş.”

Sherin tedavi odasında âşık sarhoşlara baktığı gibi yorgun, ilgisiz bir şekilde baktı. “Senin gidip bir yerlerde kılıcınla oynaman gerekmiyor mu, kardeş?”

Alaycı bir şekilde gülerek Nortah diğerlerinin peşinden dışarı çıktı.

“Arkadaşın nezaketten pek anlamıyor galiba,” dedi Sherin. “Davranışları bir kardeşe yakışmıyor.”

“Nişanımda pek çok kardeş var ve bazılarının davranışları yakışık alır, bazılarının almaz.”

Sherin bir kaşını kaldırdı ama cevap vermedi. Yorganı üzerinden çekmeye yeltenirken, “Artık kendimi yıkayacak kadar gücüm var, kardeş,” dedi Vaelin. Yorganı nazikçe, ama sıkı bir şekilde tutuyordu.

Sherin şaşırmış bir şekilde baktı. “İnan sende daha önce görmediğim bir şey yok. Baygınken seni kim yıkadı sanıyorsun?”

Vaelin bu rahatsızlık verici düşünceyi aklından uzaklaştırmaya çalıştı ve yorganı tutmaya devam etti. “Yine de, şimdi daha güçlüyüm.”

“Nasıl istersen.” Bezi leğenin içine koydu ve geri çekildi. “Madem çok güçlüsün, Suret’le bugün görüşebilirsin. Sürekli seni soruyor. Öğlen saatinde bahçede ol. Yardımımı kabul etmeye katlanabilirsen, sana yardım ederim.”

Arkasına bile bakmadan odadan çıktı. Vaelin’in kızın duygularını incittiğini anlaması birkaç dakika sürdü.

* * *

Beşinci Nişan'ın bahçesi çok büyüktü. Birkaç dönümlük zengin toprakta kardeşler çeşitli türde bitkilerle ilgileniyordu, sonuçta çalışmalarında bitkiler çok önemli bir yere sahipti. Bahçenin çoğu dikdörtgenlerle, yeşil ve kahverengi dama tahtasını andıran şekillerle kaplıydı ama bazı yerlerde renk adaları, çiçek kümeleri ve kiraz çiçekleri de mevcuttu.

"Bizim Nişanımızda da bahçeler var," dedi Vaelin. Sherin parseller arasındaki çakıl yoldan yürürken ona yardım ediyordu. Bacakları ve göğsü hâlâ çok ağrıyordu, kıza ağırlığını istemediği kadar çok vermek zorunda kalmıştı. Bu kadar yakın olmaktan Sherin'in rahatsız olduğunu biliyordu. Onu Suret'e götürmek için öğlen vakti geldiğinde konuşmamıştı, gözlerine bakmaktan da özenle kaçınıyordu. "Buna benzemiyor," dedi kız cevap vermeyince. "Usta Smentil çoğu zaman kendi başına ilgileniyor bahçelerle. Yalnızca işaret diliyle konuşuyor, dilini Lonaklara kaybetmiş..." Sesi azalarak sustu. Belli ki Kardeş Sherin muhabbet havasında değildi.

Küçük bir çiçek yatağı dizisinin yanında durdu. Vaelin, Suret Elera'nın çiçekler arasında yürüdüğünü gördü.

"Dönmene Suret yardım edecek," dedi Sherin ve Vaelin'in elini kendi omzundan çekti.

"Teşekkürler, kardeş."

Kız başını salladı ve arkasını döndü.

"Kardeş," dedi Vaelin ve uzanıp bileğine dokundu. "Bir dakika lütfen."

Kız bileğini çekti ama durdu ve çekingen bir şekilde Vaelin'e döndü.

"Sana teşekkür etmedim," dedi Vaelin. "Hayatımı kurtardığın için."

"İşim bu, kardeş."

"Ben... iyileşirken pek çok tuhaf rüya gördüm. Bazı şeyler söylemiş olabilirim, asla söylemeyeceğim şeyler. Bir şey dediysem... alındıysan..."

"Hiçbir şey demedin, kardeş." Kız başını kaldırdı, Vaelin'in gözlerine baktı ve zoraki bir şekilde gülümsedi. "En azından alınacağım bir şey söylemedin." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve gülümsemesi kayboldu. "Yakında ayrılacaksın. O berbat yere dönecek, korkunç bir savaşa gideceksin. Biz... tekrar konuşamayacağız, belki de hiç."

Vaelin istemsizce kıza doğru yaklaştı ve uzanıp elini tuttu. "Tekrar konuşacağız. Söz veriyorum."

“Vaelin!” Çiçek bahçesinin ucunda elinde küçük bir budama bıçağıyla duran Suret Elera ona seslenmişti. Pırıl pırıl gülümsüyordu. “Çok daha güçlenmişsin.”

“Kardeş Sherin sayesinde, Suret.”

“Doğru. Ama zamanı çok değerli.”

“Özür dilerim, Suret.” Sherin başını eğdi. “Oyalanmamalıyım...”

“Amacım azarlamak değildi, kardeşim. Ama şehir hâlâ olaylı. Korkarım becerilerine bugün de çok ihtiyaç olacak.”

Sherin başını salladı, hafif bir gülümsemeyle Vaelin’e kısa bir veda bakışı attı ve sonra elini bırakıp Nişan Hanesi’ne gitmek üzere arkasını döndü. Kız gözden kaybolana kadar Vaelin arkasından baktı.

“Çiçekler hakkında ne biliyorsun, Vaelin?” diye sordu Elera Al Mendah. Destek olmak için kolunu uzattı ve beraber çiçek bahçesine girdiler.

“Usta Hutril zehirli olanları ayırt etmeyi öğretti. Ezip ok uçlarına sürmeye uygunlarmış.” *Ve kış filizlerini seven bir kız kardeşim var.*

“Çok yararlı oluyorlardır, tabii. Bunların ne olduğunu biliyor musun?” Dört taçyaprağı olan, başı eğik, mor renkli bir çiçeğin yanında durdu.

“Daha önce hiç görmedim, Suret.”

“Marla Orkideleri. Alpir İmparatorluğu’nun en güneyinden geliyorlar. Aslında bunlar melez. Biraz dayanıklı olsunlar diye buradaki orkidelerimizden biraz ekledim. Bizim iklimimiz bu bitkilerin alışkın olduğundan daha soğuk. Bitkilerde genelde böyle olur, yetiştikleri topraktan çıkarırsan sararıp solarlar.”

Bir ders niteliğinde konuştuğunu hissetti, almak istemediği bir ders. “Anlıyorum, Suret.” Beklediği cevabın bu olduğunu tahmin ediyordu.

“Sherin özel biri,” diye devam etti Suret. “İnsanları umursayan biri... anlıyor musun? Çoğu kişiden, hatta bu Nişan’ın kardeşlerinden bile çok umursuyor. Belki de becerisi bundan kaynaklanıyordur. Çok becerikli, çoğu konuda benden bile daha iyi ama bunu ona söyleme. Öyle bir beceriye sahip olmak insanı yalnızlaştırıyor. Onun ne kadar özel olduğunu görebilecek kadar sıkıntıya girmiyor çoğu ya da o kadar zaman harcamıyorlar. Ama sen zaman harcadın, tıpkı tahmin ettiğim gibi. Bu yüzden sizi bir araya koymuştum. Ama bu kadar güçlü bir bağınız olacağını tahmin etmemiştim.”

“İtikat’a hizmet edenlerin arkadaşlık yapmasının yasak olduğunu

zannetmiyorum.”

Suret Elera bu küstahlık karşısında bir kaşını kaldırdı ama azarlamadı. “Arkadaşlık değerlidir. Ama sen ve Sherin’in yapması gereken şeylerin önüne geçmemeli. Sen kendi Nişanın için ne anlama sahipsen, Sherin de bizim için aynı değere sahip.”

“Neymiş o?”

“Gelecek. Bunu anlaman çok önemli. Annen anlamadı veya anlamayı reddetti. Aşk bunu yapabiliyor insana, İtikat’ın çizdiği yola körleştiriyor insanı. Babanla evlenmek için buradan ayrıldığında Beşinci Nişan gelecekteki Suretini kaybetti.”

“Eminim annem kendi yolunu kendi seçmiştir.”

Suret, Vaelin’in sesindeki sertliği duyup biraz irkildi. “Evet, doğru. Eleştirmek istemedim, sadece üzüntümü bildirdim. En yakın arkadaşımdı, buraya ilk geldiğimde bana çok şey öğretmişti. O olmasa hiçbir şey biliyor olmazdım.”

Küçük, sade ve ahşap bir bankın yanına geldiklerinde durdu ve Vaelin’e de oturmasını işaret etti. Vaelin dinlenme fırsatı bulduğu için memnun oldu. Bacakları her an altında katlanacakmış gibiydi.

“Suret, size saldıran kişiler hakkında bir şey öğrenip öğrenmediğinizi sorabilir miyim?”

Suret başını iki yana salladı. “Çok az şey öğrenebildim. Cesetler incelendi ama Kardeş Henna gibi hepsinin dişlerinde bulduğumuz kapsüller dışında önemli bir şey bulunmadı. Yüzlerini kimse tanımıyordu. Diyar Muhafızları ve Dördüncü Nişan soruşturmaya başladı. Yakın zamanda cevaplar bulacaklarını umuyorum.”

Kısa bir süre önce ölümden kurtulmuş bir kadına göre saldırganların kimliği hakkında neredeyse hiç kaygı duymuyor gibiydi. “Başkalarının tekrar denemesinden korkmuyor musunuz?”

Bunu daha önce hiç düşünmemiş gibi kaşlarını çattı. “Gelirlerse gelsinler. Yapabileceğim bir şey yok ki. İtikat bize değiştiremeyeceğimiz şeyleri kabullenmemiz gerektiğini öğütler.”

“Kardeş Henna uzun süredir buradaydı. Onun ihaneti canınızı sıkmış olmalı.”

“İhanet mi? Buraya bir sadakati yokmuş belli ki, o zaman buna ihanet denemez ki. Buraya neden gönderildiyse onu yaptı. Ama adanmışlığının beni etkilediğini söylemeliyim, bu kadar zaman bir yalanı yaşamış. Hiç bocalamayıp, maskesini düşürmedi.”

“Ölmeden önce bir şey söyledi. ‘Bir zamanlar yedi tane vardı.’ Bunun anlamını biliyor musunuz?”

Bir şey vardı: Usta Sollis’te gördüğü gibi anlamış olduğunu

bildiren bir ifade yoktu, daha ziyade korkmuş gibiydi ama ifade hemen suratından silindi. “Bugün çok sorun var, Vaelin. Konuşmalarımızda sık sık karşımıza çıkan bir durum bu.”

Bu da hiçbir şey söylemeyecek. “Affedin, Suret.”

Suret gülerek havayı dağıttı. “Benim için yaptığından sonra sana en azından bir cevap borçluyum. Peki, bir soru sor bakalım ama tek bir tane.”

Tek bir soru. Sanki onunla oyun oynuyormuş gibi gaddarcaydı. Aklından çıkmayan onlarca sorusuna yanıtlar bulmak istiyordu ama bir an düşündükten sonra aklını aylardır en çok kurcalayan soruyu sormaya karar verdi. “Kız kardeşim hakkında ne biliyorsunuz?”

Bir an durdu ve üzüntü, suratında çizgiler oluşturdu. “Çok zeki bir genç kız olduğunu, ailesinin onu çok sevdiğini ve yaklaşık on yıl önce doğduğunu biliyorum.”

“Annem daha hayattayken.”

Suret içini çekti. “Vaelin, seni incitmek istemiyorum ama her evliliğin mutlu bir hikâye olmadığını anlamalısın. Annen ve baban birbirlerini çok seviyordu ama aynı zamanda birbirlerinden çok farklıydı. Annen görev zamanında oldukça savaş görmüştü ve savaştan nefret ediyordu, ama babanın Savaş Lordu olmasını bile kabullendi çünkü onu seviyordu ve baban Diyar Muhafızları’nı dizginlemeye çalışan adil bir adamdı. Ama Üçüncü Melden Savaşı çıktığında annen artık buna dayanamadığına karar verdi. Babana ne emir verildiğini biliyordu ve ona bunu yapmaması için yalvardı. Ama baban kralına itaat etmeliydi.”

“Şehir.” *Binlerce erkek, kadın, çocuk… hepsi ateşte çığlık atıyorlardı…*

“Evet. İkisinin de kâbuslarından çıkmamaya başladı ve beraberliklerini bitirdi. Annen babana sırtını döndü. Baban evden uzakta çok zaman geçirmeye başladı ama ona kız çocuğunu veren kadınla nasıl tanıştı bilmiyorum. Ama annen ölüp sen de Altıncı Nişan’a yerleştirildiğinde babanın evinde yaşamaya başladılar. Kadınla evlenip kızını meşru bir çocuk olarak göstermek için izin istedi ama Kral buna karşı çıktı. Savaş Lordu örnek olmalıdır, insanların örnek alacağı biri. Bu olaydan kısa bir süre sonra baban Kral’ın hizmetinden çıktı.”

“Annem kızı biliyor muydu?”

“Sanmıyorum. Aynı sıralarda sağlık durumu kötüleşmeye başlamıştı. Senin geleceğin için endişeleniyordu.” Uzanıp Vaelin’in saçını okşadı. “Senin için çok umutluydu. Çok iyilik yaptı, sayısız

insan iyileştirdi ama hayatta en çok gurur duyduğu başarısı sendin."

"O zaman yaşayıp bu hale geldiğimi görmemesine sevindim."

Tokat alışık olduğundan daha yavaştı ama o kadar beklenmedikti ki engelleyemedi.

"Sakın böyle söyleme!" Çok sinirlenmişti. Vaelin acıyan yanağını tuttu. "Ne hale gelmişsin? Benim ve Kardeş Sherin'in hayatını kurtaran cesur, genç bir adam. Annenin bu halinden oldukça memnun olduğundan, ruhunun senin hakkında gururla şarkı söylediğinden eminim."

"Ben bir katilim. Yapmasını bildiğim tek şey bu."

"Sen İtikat'a hizmet eden bir savaşçısın. Bunu unutma. Bu sana şu an hiçbir anlam ifade etmeyebilir ama zamanla edecektir."

"Annemin istediği bu değildi. Babam, orospusunu eve sokabilsin diye beni Nişan'a koydu..."

"O babanın kararı değildi."

"O zaman Kral'ın başka bir emriydi. Bağlılığının sembolü..."

"Hayır. Annenin son isteğiydi."

Kendini tekrar tokat yemiş gibi hissetti ama bu seferki daha sertti. Başı dönmeye, aklı bulanmaya başladı. *YALAN! Yalan söylüyor! Annem böyle bir şey istemezdi!*

"Vaelin?"

Banktan kalkıp yalpalayarak yürümeye başladı. Midesi bulanıyordu ve kafası allak bullaktı. Zayıf bacakları onu çok fazla taşıyamadı ve birkaç adım sonra yere yığıldı. Değerli orkideleri ezdi ve ağlamaya başladı.

"Vaelin." Suret yanına gelip onu kollarına aldı. "Üzgünüm, bilmek zorundaydın."

"Neden?" diye fısıldadı Vaelin. "Bunu neden yapsın?"

"Çünkü kalbine bakıp nasıl bir insan olacağını görecek kadar cesurdu. Onun hediyesini alasın, hayatını şifacı olarak geçiresin diye Ayrılmışlar'a dua etti, ama sen büyüdükçe kanında akanın babanın becerisi olduğunu gördü. Babanın oğlu olarak, babanınkine benzer çok farklı bir hayatın olacaktı. Hayatını yine hizmetle geçirecektin ama Kral'a hizmet edecektin, İtikat'a değil. Kral'ın senin hakkında planları vardı, bunu biliyor muydun? Zaman içinde onun çok işine yarayacaktın. Annen kocasını onun planları yüzünden kaybetmişti ve aynısının oğluna da olmasına dayanamazdı. Sağlığı kötüleşirken seni korumak için ileride yanında olamayacağını fark etti. Baban ise hep kralına itaat edecekti. Cumbrael savaşları sırasında Suret Arlyn'le tanışmıştı ve ondan seni

almasını istedi. Suret Arlyn de tabii ki kabul etti ama bunun Taç ile ters düşmek anlamına geldiğini de biliyordu. Annen babana söylediğinde baban çok öfkelendi ama annen ölüyordu ve son isteğini yerine getireceğine, o öldükten sonra seni Nişan'a vereceğine dair babana söz verdirdi. Seni Nişan'a götürmek, babanın son sadakat eylemiydi."

Gücümüz sadakatimizdir... Kral'a sadakat... ihanete uğrayan eşe sadakat...

Vaelin fısıldayarak içindeki sırrı döktü. "Onu bir kere duydum. Nişan'daki ilk gecemde korkudan tir tir titrerken sesini duydum. Adımı söyledi."

Suret, Vaelin'i daha sıkı sardı. "Seni çok seviyordu. Seni onun kollarına verdiğimde gözlerinin nasıl parladığını görmeliydin."

Vaelin şaşkın bir şekilde ona baktı.

Suret gülümsedi ve Vaelin'in alnını öptü. "Senin doğumunu ben gerçekleştirdim Vaelin Al Sorna. Büyük, yaygaracı bir et parçasıydın."

Sorular, daha çok soru. Ama bir şekilde diğerlerini sormasa da olurmuş gibi geliyordu. Şimdilik cevaplar yeterli gibiydi. Suret onu ağlaması geçene kadar kollarında tuttu, sonra beraber Nişan Hanesi'ne döndüler. İki gün sonra, Beşinci Nişan'daki kardeşlerin iyi dilekleriyle ayrıldı. Kardeş Sherin yoktu, Suret onu önceki gün güney kıyısına göndermişti çünkü isyandan sonra pek çok kişinin tedavi edilmesi gerekiyordu. Vaelin onu tekrar görene kadar, yaklaşık beş yıl geçecekti.

Altıncı Bölüm

Birkaç gün içinde iyileşti. Çok soğuk sabahlarda tutan öksürüğü ve hayatı boyunca fazla tutkulu kadınlara karşı temkinli davranma alışkanlığı dışında herhangi bir şeyi kalmadı. Altıncı Nişan'dan olan kardeşlere zaten çok fazla kadın tutulmazdı. Nişan'a döndüğünde ustalar onu çalışılmış bir kayıtsızlıkla karşıladı ve bu Beşinci Nişan'a veda ederken aldığı iyi dileklerle ciddi bir tezat içindeydi. Kardeşleri tabii ki farklı davrandılar. Vaelin'i utandıracak derecede endişeli bir tavırla üzerine titrediler, bir hafta boyunca yataktan çıkmasına izin vermediler ve her fırsat bulduklarında en güzel yemekleri getirip yedirdiler. Nortah bile kendisiyle ilgileniyordu ama Vaelin, battaniyeyi örtme ve çorbayı kaşıkla yedirme şeklinden Nortah'ın acımasızca bir zevk aldığından şüphelenmişti. En kötüsü de Frentis'ti. Boş bulduğu her anda odasına geliyor, kaygılı bir şekilde başında bekliyor ve en ufak öksürük ya da sağlığının kötüye gittiğini işaret eden bir şey olduğunda korkudan deliye dönüyordu. Usta Sollis'ten ilk değneğini Vaelin'in ateşi çıkıp bütün gece yanında beklediği için kılıç antrenmanına gidemeyince yemişti. Sonunda Suret, Frentis'e bir daha Vaelin'in odasına girerse kovulacağını söyledi.

Vaelin yardım almadan yataktan çıkacak kadar güçlenince önce Çizik'in yanına gitti. Köpek heyecandan deliye döndü, Vaelin'in üzerine atlayarak onu yere düşürdü ve yüzünü taş sertliğinde diliyle yalamaya başladı. Bu sırada giderek büyüyen yavruları da etraflarını çevirmiş, sevinçle havlıyorlardı.

"Kalk üstümden seni canavar!" diye homurdandı Vaelin ve köpeği göğsünden kaldırmayı başardı. Çizik bu hareketten dolayı biraz mızırdandı ama kafasını sevgiyle Vaelin'in göğsüne koydu. "Biliyorum." Vaelin Çizik'in kulaklarını okşadı. "Ben de seni özledim."

Ahıra gittiğinde Tükürük'ün de kendisi için bir karşılama töreni hazırlamış olduğunu gördü. O uzun iki dakika bitince Usta Rensial

bir atın bu kadar uzun osurduğunu ilk defa duyduğunu söyledi.

"Seni eşek seni," diye mırıldandı Vaelin ve hayvana bir havuç verdi. "Yakında Atçılık Sınavı var. Beni yarı yolda bırakmazsın, değil mi?"

Caenis'i okçuluk antrenmanı yaparken buldu. Mümkün olan en kısa sürede mümkün olan en fazla oku atmaya çalışıyordu. Bu, Okçuluk Sınavı'nı geçmek için gerekli bir beceriydi. Vaelin'e göre Caenis'in antrenman yapmasına gerek yoktu. Yaklaşık kırk beş metre uzaklıktaki hedef tahtasına oklarını gönderirken elleri hızdan görünmüyordu. Vaelin yay becerisini yavaş yavaş geliştirmişti ama Caenis'le yarışamayacağını biliyordu, ki Dentos ve Nortah, Caenis'i bile gölgede bırakıyordu.

"Hedefi biraz şaşırmışsın," dedi Vaelin, ama fark aslında belli olmuyordu bile. "Son birkaç tanesi biraz sol tarafa kaydı."

"Doğru," dedi Caenis. "Yaklaşık kırk oktan sonra elim biraz kaymaya başlıyor." Yayı gerdi ve kaslı kolunu gözler önüne sererek hedefi tam ortasından vurdu. "Biraz daha iyi."

"Sana öldürdüğün suikastçı hakkında bir şey soracaktım."

Caenis'in yüzü asıldı. "Hikâyeyi hem sana, hem diğerlerine, hem de ustalara tekrar tekrar anlattım. Eminim sen de kendininkini pek çok kez anlatmışsındır."

"Bir şey dedi mi?" diye sordu Vaelin. "Sen onu öldürmeden önce?"

"Evet, 'Uzak dur çocuk, yoksa bağırsaklarını deşerim,' dedi. Şarkı yapılmaz bundan, değil mi? Hikâyeyi yazarken bunu değiştirsem mi diye düşünüyordum."

"Bunları yazacak mısın?"

"Tabii ki. Bir gün İtikat'a hizmet ederken yaptıklarımızın hikâyesini yazacağım. Nişanımız tarihini kaydetme konusunda biraz savsakça davranmış. Kendi kütüphanesi olmayan tek Nişan olduğumuzu biliyor muydun? Yeni bir gelenek başlatmayı umuyorum." Bir başka ok daha attı, sonra hızla iki tane daha. Vaelin, hedefinin biraz şaşmış olduğunu gözlemledi.

Birisini öldürmek taşıması ya da konuşması kolay bir şey değil, diye düşündü. "Onu sevmiş miydin, şu Kardeş Nillin'i?"

"Pek çok hikâye bilen ilginç bir adamdı, ama daha sonra düşününce sevdiği hikâyelerin çok eski hikâyeler olduğunu fark ettim. Kadim Şarkılar deniyor adlarına, İtikat'ın güçlü olduğu zamandan öncesi hakkında. Kan, savaş ve Karanlık icrası yapıldığı zamanlardan kalma hikâyeler."

Karanlık... Ormandaki kurt, penceremin dışında uluyan kurt. “Bir zamanlar yedi tane vardı. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Caenis yayını bir kez daha germişti ama yayı yavaşça yere doğru indirdi. “Bunu nereden duydun?”

“Zehri içmeden önce Kardeş Henna söyledi. Ne anlama geliyor, kardeşim? Bildiğini biliyorum.”

Caenis okunu yaydan aldı ve oku kalçasındaki sadağına, yayı da nazikçe kenara, eşyalarının üstüne koydu. “Bir hikâye biliyorum. Kadim Şarkılar gibi bir hikâye, ama İtikat hakkında. Gerçeği söylemek gerekirse ben pek inanmıyorum bu hikâyeye. Nadiren anlatılır ve Nişan arşivlerinde bahsedilmez.”

“Neyden bahsedilmez?”

“Bizim zamanımızda İtikat’a hizmet eden altı Nişan var. Ama bir zamanlar yedi tane varmış derler. İtikat’ın ilk zamanlarında Nişanlar daha yeni yeni oluşturulur, ilk Suretler seçilirken Yedinci Nişan’ın varlığından bahsedilir. Nişanlar İtikat’ın temel kaidelerine hizmet amaçlı kurulduğu için Nişanların başındaki kişilere bunu yansıttıklarından dolayı Suret adı verilmişti. Söylenene göre Yedinci Nişan Karanlık Nişanı’ymış. Kardeşler gizemlere haiz olmaya çalışır, İtikat’a daha iyi hizmet edebilmek için irfan ve güç peşinde koşarlarmış. Geleneksel olarak Karanlık icrası İnkârcı mezheplerle ilişkilendirilir ama hikâyeye göre bir zamanlar İtikadımızın parçasıymış. Hikâyeye göre yüz yıl sonra bir kriz çıkmış. Yedinci Nişan güçlenmeye, Karanlık irfanını diğer Nişanlar üzerinde hüküm sahibi olmak için kullanmaya başlamış. İrfanlarının onları Ayrılmışlar’a daha çok yakınlaştırdığını, seslerini duyabildiklerini, diğer Nişanlara nispeten gösterdikleri yolu daha iyi yorumlayabildiklerini iddia etmişler. Bunun onlara liderlik etmeleri için verilen bir ayrıcalık olduğunu, İtikat’ın egemeni olduklarını söylemişler. Böyle bir şey tabii ki söz konusu bile olamazmış, zira İtikat, Nişanların arasında denge istermiş ve biri diğerlerinin üstünde olamazmış. Bu yüzden İtikatlılar arasında savaş çıkmış ve çok kan dökülse de sonunda Yedinci yok edilmiş. Bu savaşın yarattığı kaos o kadar büyükmüş ki Diyar’ı dört derebeyliğe ayırmış ve bunlar Kral Janus’tan önce birleştirilememişler. Bunlar doğru mu bilmiyorum ama doğruysa bile altı yüz yıl öncesinde olmuş ve o zamandan kalan sayılı kitap içerisinde böyle bir şeyin bahsi yok.”

“Ama sen yine de hikâyeyi çok iyi biliyor gibisin.”

“Beni tanıyorsun, kardeşim.” Caenis hafifçe gülümsedi.

“Hikâyeleri hep sevmişimdir. Ne kadar gerçekdışıysa o kadar iyi.”

“İnanıyorsun, değil mi?” Birden bunu hissetti. Caenis’in hikâyeyi anlatırken hiç duraksamaması ve hafif gülüşü bunu ona düşündürttü. “Zaten biliyordun. Bunların arkasında Yedinci Nişan’ın olduğunu biliyordun.”

“Bundan şüpheleniyordum. Yedinci Nişan’ın hiç yok olmadığını, gizli gizli kendisini geliştirdiğini, döneceği zamanı beklediğini ve uzun zaman önce istediği egemenlik hakkını arayacağını anlatan hikâyeler var.”

“Usta Sollis ve Suret’e gitmeliyiz. Bunları duymalılar.”

“Zaten duydular, kardeşim. Nişan’a döner dönmez şüphelendiğim her şeyi onlara anlattım. Ama bana zaten bildikleri bir şeyi anlatıyormuşum gibi geldi.”

Vaelin, Kardeş Henna’nın söylediklerini aktardığında Usta Sollis’in tepkisi ve Suret Elera’nın bu konuda konuşmayı reddedişi geldi aklına. *Biliyorlar, hepsi biliyor. Yüzyıllardır Suretler tarafından saklanan bir sır. Bir zamanlar yedi tane vardı. Ve Yedinci bekliyor, planlar yapıyor. Biliyorlar.*

Güneşli bir gün olmasına rağmen birden ürperdi ve içi titremeye başladı. “Benimle bildiklerini paylaştığın için teşekkürler, kardeşim,” dedi. Kollarıyla kendini sarıp ısınmaya çalıştı.

“Hep paylaşacağım, Vaelin,” dedi Caenis. “Bizim aramızda sır yok, biliyorsun.”

* * *

İki ay sonra Atçılık Sınavı zamanı geldi. Yaklaşık bir kilometre uzunluğundaki parkurları ormandan ve taşlık yoldan oluşuyordu; eyer üstündeyken üç farklı hedefi tam merkezinden vurmaları gerekiyordu. Beklenildiği gibi Nortah sınavı büyük bir başarıyla geçti, hatta rekor kırdı. Diğerlerinin sınavları da iyi sayılırdı, atı Vaelin’den biraz daha iyi süren Barkus’unki bile. Vaelin yarışın başında zorlandı. Tükürük her zamanki gibi huysuzdu ve dörtnala koşmaya ancak Vaelin’in hissederek savurduğu tehditleri duyduktan sonra başlamıştı. Yol boyunca Tükürük’le uğraştığından içlerinden en yavaşı o oldu. Okçuluğu da pek iyi sayılmazdı ama en azından sınavı geçmişti. İlk defa bütün kardeşler sınavdan geçmişti ve akşam yemeği kaçak biralar ve yemek savaşıyla gürültülü bir kutlamaya dönüştü. Ertesi sabah cezalandırıldılar. Dondurucu nehirde yüzdüler ve hemen ardından çırılçıplak şekilde eğitim alanının etrafında beş

tur depar attılar. Yine de herkes değdiğini düşünüyordu.

Ertesi haftalarda duvarın ötesinden isyan ve huzursuzluk haberleri gelmeye devam etti. İster gerçekten İnkârcı olsun ister İnkârcı olmakla suçlansın, kızgın kalabalıklar insanları yakıyordu. Yüzlerce insan ölmüştü ve Diyar Muhafızı düzeni sağlamakta zorlanıyordu. Yaz bitip de güz geldiği zaman Diyar sakinleşti. Pek çok kişinin beklediğinin aksine ne suikastlar oldu ne de sokakların altından Cumbrael ordusu çıktı. Hatta sapkın derebeylik son on yılda olduğundan daha sakindi. Sonradan Ateş Yazı adı verilen o zamanlar gerisinde yalnızca cesetler, yas ve kül bıraktı... unutuldu.

* * *

İki Suret adayı odaya girdi. Birisi otuzlu yaşlarında bir kadın, diğeri Vaelin'in daha önce gördüğü keskin yüzlü bir adamdı. Kadın, İkinci Nişan'dan Hanım Liesa Ilnien olarak tanıtıldı. Boz renk cüppesi içindeki yalın ve durgun kadın, odanın içindekilerin bakışlarını sakince karşıladı. Dördüncü Nişan'dan siyah cüppeli Tendris Al Forne ise meydan okuma derecesinde sert bir şekilde bakıyordu. Vaelin'in üç yıl önce gördüğü adamın garip ama neşeli hali gitmiş ama ciddiyeti kalmıştı. Gözlerini kısarak kalabalığı süzdü ve Vaelin'i görünce başıyla hafifçe selam verdi.

Caenis'le beraber Suret Arlyn'e seçim sırasında eşlik etmeleri için, görünüşte muhafız olarak seçilmişlerdi. Diyar'daki huzursuzluktan dolayı kardeşliği onaylanmış kişilerin çoğu uzakta olduğundan zaten çok fazla seçenekleri yoktu. Ama Vaelin, Suret'in kendilerine farklı Nişanların İtikat'ı nasıl bir arada tuttuğunu göstermek istediğinden şüpheleniyordu.

Oturum Üçüncü Nişan Hanesi'nin müzakere salonunda yapılıyordu. Odanın kubbeli bir çatısı vardı ve içeride uzun sıralar diziliydi. Suretlere ek olarak her Nişan'dan kıdemli ustalar da gelmişti ve tartışmada söz sahibi olma hakları vardı. Diğer yandan Vaelin ve Caenis'e ise fikirlerini kendilerine saklamaları gerektiği açıkça bildirilmişti.

"Buraya geleceğimi hayal bile edemezdim, kardeşim," diye fısıldadı Caenis. Suret Arlyn'in arkasında oturuyorlardı ve Caenis neredeyse heyecandan titriyordu. "İki yeni Suret'in seçiminde bulunmak. Büyük bir ayrıcalık."

Vaelin, Caenis'in pek çok parşömen ve karakalem getirdiğini gördü. "*Kardeş Caenis'in Hikâyeleri*'ne mi başladın?"

“Aslında adını *Beş Kardeşin Kitabı* koymayı düşünüyordum.”

“Frentis’le beraber altı.”

“Ona da birkaç sayfa ayıracağım, merak etme.”

Birinci Nişan’dan Suret Silla Colvis de gelmiş ve beraberinde yaklaşık yirmi tane beyaz cüppeli usta getirmişti. Neredeyse hepsi altmışlı yaşlarında adamlardı ve kırışıklarla dolu yüzlerinden düşüncelere daldıkları belliydi ya da uyuyorlardı. Suret Elera yalnızca üç erkek, iki kız kardeşle beraber gelmişti ve Sherin’in onların arasında olmadığını görünce Vaelin hayal kırıklığına uğradı.

Suret Dendrish Hendrahl’ın ölümle minik münasebeti izini açıkça bırakmıştı. Vaelin’in önceden gördüğü domuz pembesi teninin yerini şimdi soluk gri almıştı ve gözleri de yumuşak hamura bastırılmış iki taş gibi, etli suratına göçmüş durumdaydı. Diğer Suretlere kıyasla yanında daha çok, yaklaşık otuz tane, usta getirmişti. Hepsinin tek bir ortak özelliği vardı: Suratlarında dehşet içinde olduklarını gösteren bir bakışa sahiptiler. Hendrahl kalabalığı tararken Caenis’i gördü, tanıdı ama hayatını kurtarmış genç adama bir selam bile vermedi. Vaelin, Suret’in yüzünden içerlemiş olduğunu okudu. *Bizden biri tarafından kurtarılmak,* diye tahmin etti, *canını zehir kadar acıtmış olmalı.*

“Bu ikisi karşımıza kendilerini tanıtmak için çıkıyorlar,” dedi Suret Silla toplanmış Nişan temsilcilerine. “İtikat bizden atandıkları göreve layık olup olmadıklarını değerlendirmemizi gerektiriyor. Şimdi soruları duyalım.”

Elini ilk kaldıran Suret Dendrish, sorusunu Liesa Ilnien’e sordu. “Yerine geçeceğiniz rahmetli Suret,” diye başladıktan sonra öksürmeye başladı ve dantelden mendilini ağzına tuttu, “...yirmi yıldan uzun süredir İkinci Nişan’ın Sureti’ydi. Sizce aynı derecede deneyimli davranabilecek misiniz?”

Kadın duraksamadan cevap verdi, sözcükler kesin bir şekilde ağzından dökülüyordu. “Bir Suret’e deneyim gerekmez. Bir Suret, Nişanının değerlerini en iyi şekilde ihtiva eden kardeştir.”

“Ve kendinizi Nişanınızın değerlerini ihtiva eden birisi olarak değerlendiriyorsunuz?” dedi Suret biraz kızararak. Ama Vaelin adamın sinirlenmek için kendini zorladığını düşündü.

“Kendimi pek çok konuda değerlendiriyorum,” diye cevapladı Hanım Liesa Ilnien. “İtikat bize kendi yargıcımız olmamızı öğütler, zira kim kişinin kalbini kendinden daha iyi bilir?”

Hendrahl konuşamadan, “Hanım Liesa,” dedi Suret Elera. “Bu Diyar’da çok gezdiniz mi?”

“Dört Derebeyliği de gezdim ve bir senemi Kuzey Menzili’nde büyük ovaların atlı kabilelerine İtikat’ı yaymaya çalışarak geçirdim.”

“Asilce bir uğraş. Başarılı oldunuz mu?”

“Maalesef atlılar yabancılardan çekiniyor ve kendi hayallerinden vazgeçmiyorlar. Eğer Suretliğe yükseltilirsem kuzeye daha çok İtikat’ı yayma amaçlı kişi göndermek istiyorum. İtikat, sınırlarımızın ötesindekiler tarafından da paylaşılması gereken bir lütuftur.”

“Dış dünyaya bu denli ilgi göstermek,” dedi Suret Silla, “Nişanınızın değerleriyle ters düşmüyor mu? Siz her zaman tefekkür ve meditasyonun kalesi oldunuz ve topraklarımızda esen fırtınalardan uzak durdunuz. Maddesel dünyanın çetinlikleriyle ilgilenince kendi işiniz zeval görmez mi?”

“Tefekkür etmek için, insanın hakkında tefekkür edeceği bir şey *olması* gerekir. Bir şeyler deneyimlemeden geçirilen bir hayat, ne hakkında tefekkür edebilir ki? Yaşamamış olanlar meditasyon sırasında hayatın gizemleri üzerine düşünemezler.”

Kadının mantığı Vaelin’i etkiledi ama etrafındaki ustaların huzursuz olduğunu hissedebiliyordu. Salonda bir uğultu vardı. Caenis yazmakla meşguldü.

Suret Arlyn elini kaldırdı ve uğultu hemen kesildi. “Hanım Liesa, Suretiniz sizce neden öldürüldü?”

Hanım bir an için başını eğdi ve üzüntüsü yüzünden okunur oldu. “İtikadımıza zarar vermek isteyenler var,” dedi ve başını kaldırıp Suret Arlyn’in gözlerinin içine baktı. Sesi hafifçe titriyordu. “Kim oldukları ya da bunu neden yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yok.”

Kadının yanında oturan Kardeş Tendris Al Forne ilk defa konuştu. “Kardeşin olmayabilir ama benim bir fikrim var.”

“Sana daha soru sorulmadı,” dedi Suret Silla.

“Biraz saygılı ol, genç adam,” dedi Suret Dendrish hırıltılı sesiyle. Vaelin adamın mendilinde kan izleri olduğunu gördü.

“Saygısızlık etmek gibi bir amacım yok,” dedi Al Forne. “Sadece gerçeği anlatmak istiyorum, zira içimizden bazıları bu konu hakkında konuşmaktan korkuyor gibi duruyorlar.”

“Neymiş bu gerçek?” diye sordu Suret Elera.

Al Forne derin bir nefes aldı, güç topluyor gibiydi. Caenis yazmak için heyecanla adamın ağzından çıkacak şeyleri bekliyordu. “Umursamaz davrandık,” dedi Al Forne sonunda. “Zayıfladık ve

buna biz izin verdik. Altıncı Nişan bir zamanlar yalnızca İtikat'ın düşmanlarına karşı savaşırdı, şimdi ise Taç onları çağırdığında gidip cephede savaşıyor ve İnkârcılar karşılarında kimse durmadığı için gizliden gizliye güçlerine güç katıyor.

"Beşinci Nişan bir zamanlar yalnızca İtikat'ın gerçek taraftarlarına şifa sunardı, şimdi ise kolları herkese, hatta İtikatsızlara bile açık. Böylece gittikçe güçleniyorlar ve bize karşı savaşsalar bile bizim onları iyileştireceğimizi biliyorlar.

"Benim Nişanım bir zamanlar yüzlerce yıl öncesinden bugüne kadar bütün İnkârcı hiziplerin ve icralarının kaydını tutuyordu, ama yaklaşık üç ay önce bunlar yok edildi ve kraliyete ait mevzuları kaydetmemiz istendi. Söyleyeceğim şeyler bu odadaki çoğu kişiyi sinirlendirebilir, belki de şok edebilir, ama inanın ki kardeşlerim, İtikat'ı Diyar ve Taç'a fazla yakın tuttuk. İtikat'ı bunlarla fazla ilişkilendirdik. Ve işte bu yüzden bize saldırdılar; düşmanlarımız, biz görmesek de zayıflığımızı görüyorlar."

Ağır bir sessizlik çöktü. Sonra Suret Dendrish sinirden öksürdü ve boğulur gibi olup, "Buraya gelip bu... bu sapkınlığı yapıyorsun ve yine de Suret seçileceğini mi sanıyorsun?" dedi.

"Buraya gelip size gerçeği anlatıyorum ve umudum İtikadımızın doğru yoluna dönmesi. Sizin onayınıza gelince, ihtiyacım yok ki. Nişanımın tercihi benim. Seçimime tek bir kişi bile karşı çıkmadı ve karşınıza başka kimse çıkmayacak. İtikat bentlerine göre size seçilmemden önce sadece danışmam gerekiyor. Yanlış mıyım, Suret Silla?"

Yaşlı suret sertçe gri başını salladı. Ya sinirden ya da şaşkınlıktan konuşamıyordu.

"Ve işte danıştım. Hepinize dikkatle dinlediğiniz için teşekkür ederim. Sözlerimi düşüneceğinizi umuyorum. Şimdi Nişanıma dönmem gerek, zira yapacak çok işim var." Eğilerek selam verdi, arkasını döndü ve hızlı adımlarla odadan çıktı.

Oturum'da herkes ayağa fırladı ve Al Forne'nin arkasından bağırıp çağırmaya başladı. En çok kullanılan kelimeler "sapkın" ve "hain" idi. Al Forne arkasına dönüp bakmadan ve hızını kesmeden ayrıldı. Kargaşa devam ediyordu. İnsanlar bir şeyler yapılması gerektiğini söylüyordu ve bazı ustalar Suret Arlyn'den Al Forne'yi tutuklayıp Karakale'ye götürmesini istiyordu. Suret Arlyn ise sessizce oturuyordu.

Vaelin, Caenis'in bütün parşömenlerini bitirmiş olduğunu ve birkaç tane daha bulmak için deli gibi ceplerini aradığını gördü.

“Daha önce böyle bir şey oldu mu?” diye sordu. Sesini duyurabilmek için bağırmıştı.

“Hayır,” dedi Caenis. Bir parça parşömen bulunca tekrar çabucak yazmaya başladı. “Böyle bir şey İtikat tarihinde ilk defa oluyor.”

Yedinci Bölüm

Güz ayları, Okçuluk Sınavı zamanını da beraberinde getirdi. Bir kez daha, bütün acemi kardeşler sınavı geçti. Beklenildiği gibi Caenis, Nortah ve Dentos çok üstün bir başarı gösterirken Barkus ve Vaelin, en azından Nişan'ın standartlarına göre ortalama bir başarı yakaladılar. Ödül olarak isyanlar yüzünden iki ay ertelenen Yazgüneşi Panayırı'na katılmalarına izin verildi.

Vaelin ve Nortah gitmek istemediklerini söylediler. Atmacalar'ın kin tutmaya devam ettikleri dedikoduları vardı ve küçük düşmüş adamlara aynı yerde intikam alma şansı vermelerinin bir anlamı yoktu. Ayrıca Nortah ona babasının idam edildiğini hatırlatan bu panayırı tekrar ziyaret etmek istemiyordu. Günlerini Çizik'le ormanda avlanarak geçirdiler. Köle-tazının burnu onları kısa bir zamanda bir geyiğe götürmüştü ve Nortah yayıyla oldukça uzak bir mesafeden onu boynundan vurdu. Hayvanı mutfağa geri taşımaktansa orada kesip geceyi kamp yaparak geçirmeyi tercih ettiler. Orman çok güzeldi, güzün ilk zamanlarının yaprakları yeri yeşilimsi kahverengi bir battaniye gibi sarmıştı ve incelen dalların arasından güneş ışığı süzülüyordu.

"Daha kötü bir yerde de olabilirdik," dedi Vaelin. Kamp ateşinin üstünde iyice pişmiş bir budu alıp yemeye başladı.

"Bana evimi hatırlatıyor," dedi Nortah ve Çizik'e bir parça et attı.

Vaelin şaşkınlığını gizledi. Babasının idamından sonra Nortah, Nişan'dan önceki hayatı hakkında neredeyse hiç konuşmamıştı. "Neredeydi? Evin?"

"Güneyde. Hebril Irmağı'nın sınırını oluşturduğu üç yüz dönümlük bir alanda. Babamın evi Rihl Gölü'nün kıyısındaydı. Babam çocukken orası bir kaleymiş ama birçok değişiklik yapmış. Altmıştan fazla odamız, kırk ata yetecek büyüklükte bir ahırımız vardı. Kral'ın işleri dolayısıyla Varinshold'da olmadığı zaman sık sık ormana gidip at binerdik."

“Kral için ne yaptığını sana anlatıyor muydu?”

“Evet, öğrenmemi istiyordu. O Kral Janus’a nasıl hizmet ediyorsa, benim de bir gün Prens Malcius’a aynı şekilde hizmet edeceğimi söylüyordu. Kral’ın en yakın danışmanları olmak bizim ailemizin göreviydi.” Kısa ve alaylı bir şekilde güldü.

“Sana hiç Meldenlilerle yapılan savaşı anlattı mı?”

Nortah yan yan ona baktı. “Babanın şehirlerini yaktığı savaşı mı diyorsun? Sadece bir kere. Meldenlilerin bizden daha fazla nefret etmesinin mümkün olmadığını söylemişti. Ayrıca gemilerimiz ve kıyılarımızı rahat bırakmazlarsa neler olacağına dair iyice uyarılmışlardı. Babam pragmatik bir adamdı, şehirlerini yakmak onu çok endişelendirmişe benzemiyordu.”

“Seni buraya neden gönderdiğini söylemedi, değil mi?”

Nortah başını iki yana salladı. Saat geç oluyordu ve ateş gözlerinde parlıyordu. Güzel yüzü gölgelenmişti. “Oğlu olduğumu ve Altıncı Nişan’a katılmamı istediğini söylemişti. Önceki akşam annemle tartıştıklarını duymuştum, ki bu garipti çünkü onlar hiç tartışmaz, hatta konuşmazlardı bile. Sabah annem kahvaltıda yoktu ve at arabası geldiğinde anneme hoşça kal dememe izin verilmedi. Annemi o zamandan beri görmedim.”

Sessizliğe gömüldüler. Vaelin düşündükçe aklına dillendirmemesi daha iyi olacak sorular geliyordu.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi Nortah.

“Düşünmüyordum ki...”

“Evet düşünüyordun. Ve haklısın. Babam beni senin baban seni gönderdi diye gönderdi. Sana birbirlerinden hazzetmediklerini söylemiştim, ama her şeyi anlatmamıştım. Babam Savaş Lordu’ndan nefret ediyordu, resmen tiksiniyordu. Bir süre boyunca tek söylediği şey bok içinde doğmuş bir kasap tarafından sürekli ikinci plana itildiğiydi. Babanın halk arasında çok popüler olması babamı sinir ediyordu, babam böyle bir şeyi asla elde edemezdi. Babam onlardan biri değildi, soylu bir ailede doğmuştu. Ama senin baban halktan birisiydi ve dişini tırnağına takıp yükselmişti. Seni buraya göndermesi İtikat ve Diyar’a olan adanmışlığının göstergesiydi ve böyle bir fedakârlık ancak bir şekilde eşitlenebilirdi.”

“Üzgünüm...”

“Özür dileme. İkimiz de babalarımızın kurbanıyız. Bunu bulmak için senelerce düşünmüştüm ama sonra bir gün birden aklıma dank etti. Saraydaki konumunu daha da iyileştirebilmek için benden vazgeçti.” Acı bir şekilde güldü. “Görünüşe göre sevgili Kralımız bu

kıyağı pek umursamadı.”

Ben babamın kurbanı değilim, diye düşündü Vaelin. *Beni buraya annem gönderdi, beni korumak için.* Bunu sesli bir şekilde söylemedi. Nortah’ın bunu kabullenmekte zorlanacağını düşündü.

“Çok ironik değil mi?” diye sordu Nortah kısa bir süre sonra. “İkimiz de Nişan’a verilmeseydik büyük ihtimalle babalarımız gibi düşman olacaktık. Ve oğullarımız, onların oğulları da düşman olacaktı ve böyle gidecekti. En azından bu şekilde başlamadan bitti.”

“Nişan’da olmaktan neredeyse memnunmuşsun gibi konuşuyorsun.”

“Memnun mu? Hayır, yalnızca kabulleniyorum. Artık hayatım bu. Gelecekte bizi nelerin beklediğini kim bilebilir?”

Çizik esnedi ve ateş ışığında beyaz dişleri parladı. Sonra Vaelin’in yanına gelip sokuldu ve uyumak üzere yattı. Vaelin hayvanın sırtını okşadı ve matının üzerine uzandı. Yıldızların ne gibi şekiller oluşturduğunu izlemeye ve uykusunun gelmesini beklemeye başladı.

“Ben... sana borçluyum, kardeşim,” dedi Nortah.

“Borç mu?”

“Hayatımı borçluyum.”

Vaelin, Nortah’ın ona kendince teşekkür etmeye çalıştığını anladı. Bir kez daha babası Nortah’ı buraya göndermemiş olsaydı nasıl bir insan olacağını düşünmeye başladı. Birinci Vekil? Diyar’ın Kılıcı? Hatta belki de Savaş Lordu. Ama sırf rakibine üstünlük sağlayayım diye oğlundan vazgeçen bir adam olacağından kuşkuluydu.

“Gelecekte bizi nelerin beklediğini bilmiyorum,” diye cevap verdi kardeşine sonunda. “Ama sanırım borcunu ödemek için pek çok fırsatın olacak.”

* * *

Nişan’da eğitimleri, seneler geçmesine rağmen hiç kolaylaşmıyor, aksine zorlaşıyordu. Becerilerinin daha da iyi olması, bir kılıcın ucu gibi sivriltilmesi gerekiyordu. Güz yerini kışa bırakınca kılıç antrenmanları önce iki, sonra da üç katına çıktı. Bir süre sonra tek yaptıkları şey kılıç antrenmanı gibi gelmeye başlamıştı. Diğer ustalar çoğu zamanlarını yeni kardeşlerle geçiriyordu ve tek ustaları Usta Sollis’ti. Hayatları kılıçtan ibaret

oldu ve sebebi de sır değildi. Gelecek sene Kılıç Sınavı'na girdiklerinde üç suçluyla savaşacaklardı. Ellerindeki kılıç yaşamla ölümü ayıracaktı.

Kılıç antrenmanı yedinci saatte başlıyor ve bütün gün sürüyordu. Yemek yemek için ve arada bir de yay kullanmak ya da at binmek için ara veriyorlardı. Sabahları Usta Sollis kılıçla yeni bir hamle gösteriyordu. Göz kırpıncaya kadar geçen süre içerisinde gösterdiği adımları, kılıç tutuş ve savuruş şekillerini hemen yapmalarını istiyordu. Hareketleri tam olarak tekrar edemeyenler antrenman alanının etrafında koşu yapmak zorunda kalıyorlardı. Öğleden sonraları kılıçlarını bırakıp ellerine tahta kılıçlar alıyorlar ve birbirleri üzerinde bu hareketleri deniyorlardı. Yara bere koleksiyonları gittikçe daha da göz kamaştırıcı oluyordu.

Vaelin, içlerinde en iyi kılıç kullananın kendisi olduğunu biliyordu. Dentos yayın, Barkus silahsız dövüşün ustasıydı, Nortah en iyi at binicisiydi ve Caenis doğal ortamda bir kurt gibiydi... ama kılıç onun işiydi. Kendisini nasıl hissettiğini açıklayamıyordu; kılıç bir uzvu, kolunun uzantısı gibiydi. Elinde kılıç olunca algısı artıyor, rakibinin hamlelerini daha yapmadan görüyor, başkasını öldürecek hamleleri savuşturuyor ve her savunmayı aşmanın bir yolunu buluyordu. Usta Sollis onu diğerleriyle eşleştirmeyi bir süre sonra bıraktı.

"Artık benimle dövüşeceksin," dedi Vaelin'e ve tahta kılıçları hazır bir şekilde karşı karşıya geçtiler.

"Şereftir, Usta."

Sollis kılıcıyla Vaelin'in bileğine vurdu ve Vaelin'in kılıcı elinden fırladı. Vaelin geri çekilmeye çalıştı ama Sollis çok hızlıydı. Kılıcının alt tarafıyla karın boşluğuna vurdu ve Vaelin nefessiz bir şekilde yere yığıldı.

"Rakibinize her zaman saygı duyun," dedi diğerlerine Sollis. Vaelin nefes almaya çalışıyordu. "Ama haddinden fazla değil."

* * *

Kış gelince Frentis'in Kır Sınavı zamanı da geldi ve onu uğurlamak ve nasihat vermek için avluda toplandılar.

"Mağaralardan uzak dur," dedi Nortah.

"Bulabildiğin her şeyi öldür ve ye," dedi Caenis.

"Çakmaktaşını kaybetme," dedi Dentos.

"Fırtına çıkarsa," dedi Vaelin, "sığınağında kal ve rüzgârı

dinleme.”

Yalnızca Barkus bir şey demedi. Kendi sınavı sırasında Jennis’in cesedini bulmaktan dolayı hâlâ acılıydı ve Frentis’in omzunu sıvazlamakla yetindi.

“Dört gözle bekliyorum,” dedi Frentis heyecanlı bir şekilde ve eşyalarını sırtladı. “Duvarların dışında beş gün. Antrenman yok, dayak yemek yok. Sabırsızlanıyorum.”

“Açlık ve soğukla geçecek beş gün,” dedi Nortah.

Frentis omzunu silkti. “Daha önce de aç kaldım. Üşüdüm de. Çabucak tekrar alışırım.”

Vaelin, Frentis’in iki yılda, yani buraya geldiğinden beri ne kadar güçlendiğine hayret etti. Artık neredeyse Caenis kadar uzundu ve omuzları her gün genişliyor gibiydi. Sırf bedeni değil, karakteri de değişmişti. Çocukkenki gibi mızırdanmıyordu ve her göreve kendine tamamen güvenerek başlıyordu. Grubunun lideri olması da şaşırtıcı değildi ama eleştiriye bazen ani öfke ve şiddetle karşılık veriyordu.

Diğer çocuklarla beraber at arabasına bindi. Usta Hutril dizginleri eline aldı ve ilerlemeye başladılar. Kapıdan geçerlerken Frentis el sallıyor ve gülümsüyordu.

“Başaracak,” dedi Caenis, Vaelin’e.

“Tabii ki,” dedi Dentos. “O da gittiğinden daha besili dönecek tiplerden.”

* * *

Günler yavaşça, antrenman yapma ve yara sarmayla geçiyordu. Her şafakta Vaelin, Frentis için daha da endişelenmeye başlıyordu. Çocuk gittikten dört gün sonra başka bir şey düşünemez oldu. Kılıç becerisi düşmüş, hissetmese de yaralanmasına sebep olmuştu. Aklında sürekli bir şeylerin *ters* gittiği vardı. Bu düşünce artık alıştığı, düşüncelerini gölgeleyen ve güvenmeyi öğrendiği bir şeydi. Şiddeti giderek artıyor, vızıldıyor, adını hatırlayamadığı bir şarkı gibi mırıldanıyordu.

Beşinci gün de geçtiğinde pelerinine sarınıp uzakta Frentis’i Nişan Hanesi’ne getirecek arabanın karartısını görme umuduyla kapıda beklemeye başladı.

“Burada ne yapıyoruz?” diye sordu Nortah. Yüzü, kış gecesinin delici soğuğu dolayısıyla ilk kez buruşarak, çirkin bir hal almıştı. Diğerleri kuledeki odalarına dönmüştü. O günkü antrenmanları

alışık olduklarından bile daha ağırdı ve akşam yemeğinden önce pansuman yapmaları gereken yaraları vardı.

"Frentis'i bekliyorum," dedi Vaelin. "Üşüdüysen içeri gir."

"Üşüdüm demedim," diye mızırdandı Nortah ama beklemeye devam etti.

Berrak kış göğü, yıldızları ortaya sermişken araba ufukta gözüktü. Usta Hutril, içinde dört karartı olan arabayla Hane'ye girdi. Beş gün öncesine kıyasla üç kişi eksikti. Araba daha avluya gelmeden Vaelin, Frentis'in orada olmadığını anlamıştı.

"Nerede?" diye sordu dizginleri çeken Usta Hutril'e.

Usta Hutril saygısızlığı görmezden geldi ve Vaelin'e ifadesiz bir şekilde baktı. "Yoktu," dedi ve arabadan indi. "Suret'le konuşmam lazım. Burada bekle." Suret'in odasına doğru yürümeye başladı. Vaelin, arkasından aceleyle gitmeden önce on saniye bekleyebildi.

Usta Hutril uzun süren birkaç dakikadan sonra Suret'in odasından çıktı. Vaelin'in yanından sorularına cevap vermeden geçip gitti. Suret'in kapısı kapalıydı ve Vaelin kapıyı çalmak için uzandı.

"Hayır!" Nortah, Vaelin'in bileğini tuttu. "Delirdin mi?"

"Bilmem gerek."

"Beklemek zorundasın."

"Neyi? Sessizliği mi? Buraya hiç gelmemiş gibi izinin silinmesini mi? Mikehl veya Jennis gibi? Bir ateş yakıp birkaç söz söylerler ve sonra puf, içimizden biri artık yok ve unutuldu."

"Kır Sınavı zor, kardeşim..."

"Onun için değildi! Onun için kolay olmalıydı..."

"Bunu bilemezsin. Duvarların ötesinde neler olabileceğini bilemezsin."

"Açlık veya soğuğa boyun eğmeyeceğini biliyorum. Çok güçlüydü."

"Yine de bir çocuktu. Soğuk ve karanlıkta kendi başımızın çaresine bakmaya bırakıldığımızda biz de birer çocuktuk."

Vaelin bileğini çekip aldı ve siniri bozuk bir şekilde saçlarının arasından geçirdi. "Bence o hiç çocuk olmadı."

Taş zemindeki ayak seslerini duyunca koridora doğru baktılar. Usta Sollis onlara doğru geliyordu. "Siz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu sertçe ve Suret'in kapısının önünde durdu.

"Kardeşimizden haber bekliyoruz, Usta," dedi Vaelin sakin bir şekilde.

Sollis bir an sinirlense de kapıya uzandı. "O zaman bekleyin."

İçeri girdi.

Yaklaşık beş dakika geçmişti, ama Vaelin bir saattir beklediklerini düşündü. Kapı birden açıldı ve Usta Sollis kafasını çıkarıp içeri girmelerini söyledi. İçeri girdiklerinde Suret'in masasında oturduğunu gördüler ve suratı her zamanki gibi ifadesiz olsa da bir şey hesaplarmış gibi bir hali vardı. Sanki birazdan olacaklar Vaelin'in anlayamayacağı kadar önemliydi.

"Kardeş Vaelin," dedi. "Kardeş Frentis'in bu duvarlar dışında düşmanı olup olmadığını biliyor musun?"

Düşman... Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. *Onu bulmuşlar. Onu koruyamadım.* "Bir adam var, Suret," dedi. Sesinde keder vardı. "Varinshold'daki bütün suçluların lideri. Kardeş Frentis buraya gelmeden önce adamı bıçakla gözünden vurmuş. Frentis'e karşı hâlâ kin tutuyormuş diye duymuştum."

Usta Sollis öfkeden kıpkırmızı oldu ve Nortah da ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Ve yine de," dedi Suret, "bu bilgiyi gelip bana ya da Usta Sollis'e anlatmak aklına gelmedi mi?"

Vaelin sessizce başını iki yana salladı.

"Seni küstah aptal," dedi Usta Sollis. Her kelimeyi üstüne basa basa söylemişti.

"Evet, Usta."

"Olan oldu," dedi Suret. "Bu tek gözlü adamın kardeşimizi nereye götürmüş olabileceğini biliyor musun?"

Vaelin hızla başını kaldırdı. "Yaşıyor mu?"

"Usta Hutril bir ceset bulmuş ama Kardeş Frentis'e ait değilmiş. Şanssız adamın göğsünde Nişanımızın av bıçağı varmış. Kavga izleri, kan damlaları olsa da Kardeş Frentis yokmuş."

Bir şekilde burada olduğunu öğrenmişler. Tek Göz'ün adamlarının onu bulamayacağını düşünmek büyük aptallık. Arabayı takip edip onu yakalamış olmalılar. Sarmaşık Gallis'in sözleri geldi aklına: *Tek Göz onu bulursam derisini yüzmem bir sene sürecek diyor...*

"Onu bulup getireceğim," dedi Suret'e. Sesi fazlasıyla ciddiydi. "Onu alanları öldürecek ve Frentis'i Nişan'a geri getireceğim. Ölü ya da diri."

Suret dönüp Usta Sollis'e baktı.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu Sollis.

"Duvarların dışında yarım gün, kardeşlerim ve köpeğim."

* * *

Çizik kendisinden bekleneni biliyormuş gibiydi. Frentis'in yatağının altında buldukları çorabı koklattıktan sonra kısaca havlayarak koşmaya başladı. Vaelin çorabı Varinshold'un kuzey kapısına giden yola geldiklerinde koklatmıştı. Köpek Nişan Hanesi'nin dışında olduğundan memnun, çocuklar kasvetliydi. Köpeğin arkasından koşup yetişmeye çalıştılar. Köle-tazı yoldan uzaklaşıp Tuzseli Nehri'nin kıyısına doğru hızlıca koşuyordu. Köpek nehrin sığ olan bir kenarına gitti, çekingen bir şekilde yere patisini vurup tiz bir şekilde havlamaya başladı ve çocuklar burnuyla bir yeri işaret ettiğini gördüler. Vaelin mavi pelerinine sarılı şekilde suyun içinde yüzükoyun yatan cesedi görünce kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Suya girdi ve yavaşça cesede doğru ilerledi. Kardeşleri de arkasından gelip beraberce cesedi kıyıya getirdiler.

"Bu puşt da kim?" diye sordu Dentos.

Ölü adam kısa, Frentis'ten biraz daha uzundu. Çiçek hastalığından bozulmuş derisinde, yakın zamanda oluşmuş bir kesik vardı.

"Kan kaybından ölmüş," dedi Nortah. Teni soluktu ve üstünü kesip açınca karnının alt tarafında bir yara izi gördüler. "Belki de küçük kardeşimizin işidir."

Vaelin pelerini cesedin üzerinden aldı ve üstünü aramaya başladılar. Frentis'in nerede olabileceğine dair bir ipucu bulmayı umuyorlardı ama tek buldukları ıslak pipo tütünüydü.

"Sanırım beş tane at varmış," dedi Caenis. Çömelmiş, suyun kenarındaki zemindeki izleri inceliyordu. "Nehirden geçerken atından düşünce değerli şeylerini alıp burada bırakmışlar."

"Bak ya, ben de kanun kaçaklarının takdire şayan insanlar olduğunu düşünüyordum," dedi Nortah.

"Kardeşim," dedi Barkus ve Vaelin'e başıyla Çizik'i işaret etti. Köpek hararetli bir şekilde kıyıdaki çimleri kokluyordu. Bir süre sonra başını kaldırdı ve kıyı boyunca koşmaya başladı. Yetiştiklerinde köpeği şehirden birkaç yüz metre önce durmuş, yerdeki paralel izlerin üzerinde daire çizerken buldular.

"At arabası izleri," dedi Caenis. "Kapıdan geçirebilmek için arabaya gizlemişler."

Çizik tekrar atılıp, kuzey kapısına varmıştı bile. Şehir Muhafızları'nın şaşkın bakışları içerisinde şehre girdiler. Elleriyle geçin işareti yapmışlar ama konuşmamışlardı. Nişan sorgulanmazdı. Çizik onları kısa bir süre sonra güney bölgesine götürünce Vaelin

hiç şaşırmadı.

Sokaklar bir fahişe ve ayyaş dışında boştu, onlar da çok büyük bir köpeğin peşinde koşan Altıncı Nişan'dan beş kardeş görünce toz oldular. Sonunda Çizik durdu, beraber avlanırlarken bir izi işaret ettiği zamanki gibi dikilip, gerilmiş ve hareketsizce bekliyordu. Burnu, karanlık bir ara sokaktaki tavernayı gösteriyordu. Kapının üstündeki tabelada Siyah Yaban Domuzu yazıyordu. Pencerelerden hafifçe mum ışığı sızıyordu ve dışarıdan içkinin sağladığı şamatanın sesleri duyulabiliyordu.

Çizik hırlamaya başladı. Hırlaması yumuşak olmasına rağmen ürkütücüydü.

Vaelin eğildi ve nazikçe başını okşadı. "Bekle," dedi.

Köpek ağlamaklı bir şekilde havladı ama söyleneni yaptı.

"Plan nedir?" diye sordu Dentos kapıda durduklarında.

"Frentis'in nerede olduğunu sorayım diyordum," dedi Vaelin. "Sonra da sandığımız kadar iyi eğitim almış mıyız onu görürüz."

Onlar içeri girer girmez şen konuşmalar ve kahkahalar kesildi. Çoğu yıkanmamış ve zamanından önce yaşlanmış yüzlere sahip adamlardan oluşan kalabalık onlara korku ve nefretle bakıyordu. Barın arkasındaki adam keldi, iriydi ve onları gördüğüne hiç sevinmiş gibi durmuyordu.

"İyi akşamlar, bayım!" diyerek selamladı onu Nortah ve bara yöneldi. "Ne güzel bir işletmeniz var."

"Nişan'dan gelenleri sevmeyiz burda," dedi barmen. Vaelin adamın dudağının üstünün terlemeye başladığını gördü. "Buraya gelmeniz doğru diil. Sizin mekânınız diil."

"Hemen gerilme adamım yahu." Nortah adamın omzuna arkadaşça vurdu. "Bela aramıyoruz. Tek istediğimiz kardeşimiz, şu birkaç yıl önce patronunuzun gözüne bıçak sokan. Şimdi uslu bir adam ol da bize nerede olduğunu söyle; biz de ne seni, ne de müşterilerini öldürmeyelim."

Kalabalıktan sinirli bir uğultu yükseldi. Barmen dudaklarını yaladı. Kel kafası terden parlıyordu. Kısa bir an için gözleri sağ tarafına kaydı ve sonra Nortah'a dönüp, "Kardeşler giremez buraya," diye çıkıştı.

Nortah tatlı tatlı gülümsedi. "Ben farklı düşünüyorum. Bir insanın karnı yarıldıktan sonra birkaç saat daha yaşamaya devam ettiğini biliyor muydun, ama inanılmaz bir acı çekerek tabii?"

Vaelin barmenin demin baktığı yere bakınca müşterilerin huzursuzca kıpırdandığını ve tozlu yeri gördü. Sonra daha dikkatli

bakınca şöminenin yanında yaklaşık bir metrekare boyutunda, temiz, üstünde toz olmayan bir çıkıntı yeri vardı. Daha yakından bakmak için o tarafa yöneldiğinde masadan bir adam ayağa kalktı. Kaslı ve oldukça iri olan bu adamın çok fazla kırılmış gibi duran burnu, para için dövüşen biri olduğunu gösteriyordu.

"Nereye gittiğini zanned-"

Vaelin yürüme hızını bile değiştirmeden adamın boynuna vurdu. Adam yere düşüp öksürmeye ve boynunu tutmaya başladı. Herkes birden ayağa kalkınca yerde gıcırdayan sandalye ayaklarının sesi mekânı doldurdu ve kalabalıktan yine sinirli bir uğultu yükseldi. Vaelin döşemelerin arasında, üstü tozlu olmayan hafif çıkıntıya eğilip bakınca, bunun gizli bir geçit olduğunu anladı. Birleşme yerlerinin üstünden parmaklarıyla geçerken, *iyi yapılmış,* diye geçirdi içinden.

"Burda olmaya hakkınız yok!" diye bağırdı barmen, Vaelin doğrulurken. "Girip müşteri dövüyosunuz, tehdit yağdırıyosunuz, yanlış işler bunlar."

Müşteriler uğultularıyla adamı onayladıklarını bildirdi. Neredeyse hepsi ayaktaydı ve ellerinde türlü türlü sopa ve bıçaklar tutuyorlardı.

"Nişan piçleri," dedi birisi tükürürcesine ve büyük bir bıçak çıkardı. "Yanlış iş yaptınız. Haddinizi bildirmek lazım."

Nortah kılıcını o kadar çabuk çekip, adamın bıçağı tutan parmaklarını kesti ki, bıçak yere düşmeden adam parmaklarının kesildiğini anlayamamıştı.

"Bu tarz konuşmaya gerek yok bayım," dedi ciddi bir tavırla Nortah.

Kalabalığın geri kalanı biraz geriledi ve parmakları kesilen adamın hıçkırıkları ve dövüşçünün öksürük sesleri dışında çıt çıkmıyordu. *Korkuyorlar,* diye düşündü Vaelin insanların yüzlerine bakınca. *Ama kaçacak denli değil. Sayılarına güveniyorlar.*

Parmaklarını ağzına götürüp keskin ve yüksek sesle tek bir ıslık çaldı. Çizik'in kapıdan girmesini bekliyordu ama köle-tazı belli ki pencereden girmenin bir sorun yaratacağını düşünmemişti. Yere kırık cam parçaları saçıldı ve koca, hırlayan bir kas yığını salonun ortasında durdu.

İki yaralı adam ve barmen dışında herkes bir iki saniye içinde kaçtı. Barmen eline oldukça büyük bir bıçak almıştı.

"Sen neden hâlâ buradasın?" diye sordu Dentos.

"Dövüşmeden kaçarsam beni öldürür," dedi kel adam.

“Tek Göz sabaha ölmüş olacak,” dedi Vaelin. “Çık.”

Barmen onlara kısa, endişeli bir bakış atıp bıçağını bırakarak arka kapıdan koşarak kaçtı.

“Barkus,” dedi Vaelin. “Yardım etsene.”

Av bıçaklarını yer ile çıkıntı arasına sokup kapağı kaldırdılar. Aşağıdaki kilerden loş bir ışık geliyordu. Vaelin yaklaşık üç metre aşağıdaki taş zemin üzerinden ateş ışığının yansıdığını gördü. Bir adım geri çekildi, kılıcını çekti ve atlamaya hazırlandı. Çizik ise yeni bir koku almıştı ve oyalanmak için bir sebep göremiyordu. Vaelin’in yanından geçip atladı ve gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra duydukları şok içindeki acı sesleri ve Çizik’in hırlamalarından yola çıkarak, aşağıda düşmanlar olduğunu fark ettiler.

“Sence bize de biraz bırakır mı?” diye sordu Barkus irkilerek.

Vaelin deliğe atladı, taş zeminde yuvarlandı ve ayağa kılıcı saldırıya hazır şekilde kalktı. Hemen arkasından kardeşleri atladı. Kiler büyüktü, duvarlarda meşaleler ve sağ tarafa giden bir tünel vardı. Yerdeki iki iri yarı ve boğazları parçalanmış cesetlerden birinin üzerinde Çizik oturmuş kanlı burnunu yalıyordu. Vaelin’e bir kere havladıktan sonra tünele girip gözden kayboldu.

“Hâlâ kokunun peşinde.” Vaelin duvardan bir meşale aldı ve köle-tazısının arkasından koştu.

Tünel, sonu gelmeyecek gibi durmasına rağmen işin aslında Çizik’in peşinden yaklaşık birkaç dakikadır koşuyorlardı ve nihayetinde kubbeli çatısı olan büyük bir odaya geldiler. Eski bir yapı olduğu belliydi; tuğla işçiliği çok iyiydi. Tuğlalardan oluşan kemerler etraflarını çevreleyip yüksek tavanda birleşiyordu. Orta kısımda çini döşeli birkaç basamakla inilen çember şeklinde bir yer vardı. Ortada bir masa, üstünde de uyumsuz bir şekilde dağıtılmış altın ve gümüş eşyalar duruyordu. Masada kart oynayan altı adam vardı, Vaelin ve Çizik’i gördüklerinde şaşkınlıktan ne yapacaklarını bilemediler.

“İtikat adına sen de kimsin?” diye sordu bir tanesi sertçe. Konuşan adam uzun boyluydu, soluk bir suratı ve yanındaki sandalyede ateşe hazır bir kurmalı yay vardı. Diğer beş adamın da kolayca ulaşabilecekleri yerlerde kılıç ve baltaları duruyordu.

“Kardeşim nerede?” diye sordu Vaelin.

Soruyu soran adam bakışlarını Vaelin’den Çizik’e çevirdi. Çenesindeki kanı, bir de tünelden çıkan Barkus ve diğerlerini görünce beti benzi attı.

“Yanlış yere gelmişsin, kardeş,” dedi uzun adam. Vaelin, adamın

sesinin titrek çıkmaması için göstermiş olduğu çabayı takdir etti. "Tek Göz içeri giren-" Kurmalı yaya doğru hamle yaptı. Çizik, kas ve dişlerden oluşan bir rüzgâr gibi esti ve çenesini uzun adamın boğazına geçirdi. Adam o sırada tetiğe basmıştı ve ok tavana doğru fırladı. Diğer beş adam ayağa kalktı ve silahlarını aldı. Korktukları belliydi, ama kaçmıyorlardı. Vaelin artık konuşmakta fayda görmüyordu.

Üstüne atıldığı cüsseli adam sola gider gibi yapıp baltasını Vaelin'in gardının altından savurmaya çalıştı ama oldukça yavaştı. Daha baltasını kaldıramadan Vaelin kılıcını adamın boğazına sapladı. Ağzından kan fışkırdı, nefes alamadı ve gözleri faltaşı gibi açıldı. Vaelin kılıcını çıkardı ve adam yere düşerek titremeye başladı.

Arkasına baktığında kardeşlerinin diğer dördünün icabına bakmış olduğunu gördü. Etrafına sert bir şekilde bakan Barkus, kılıcını öldürdüğü adamın yeleğine siliyordu ve bir kan gölünün üzerinde duruyordu. Dentos eğilmiş düşmanının göğsünden fırlatma bıçağını çıkarıyordu ve Vaelin, Dentos'un ağlamamak için kendini tuttuğunu gördü. Nortah durmuş öldürdüğü adama bakıyordu. İndirdiği kılıcından kan damlıyordu ve yüzü donmuş gibiydi. Yalnızca Caenis hiç etkilenmemiş gibiydi. Kılıcındaki kanı silmiş olan Caenis, ölü olduğundan emin olmak için ayağının dibindeki cesedi dürtüyordu. Vaelin, Caenis'in daha önce adam öldürdüğünü biliyordu ama yine de kardeşinin soğukkanlılığını endişe verici buldu. *Aramızdaki tek gerçek katil ben değil miyim yoksa?*

Çizik uzun adamın boynunu çevirip omurgasını çıkardı. Sonra cesedi olduğu yerde bırakıp odada dönmeye, tekrar Frentis'in kokusunu bulmaya çalıştı.

"İlginç bir yapı," dedi Caenis. Kubbeli tavana uzanan sütunlardan birinin yanına gidip elini taşa sürdü. "Güzel, çok güzel. Bugünlerde şehirde böyle güzel işçilik göremezsiniz. Burası çok eski olmalı."

"Lağımın bir parçası zannetmiştim," dedi Dentos. Öldürdüğü adama sırtını dönmüştü ve sanki üşüyormuş gibi kollarını sıkıca kavuşturmuş, duruyordu.

"Yok," dedi Caenis. "Burası başka türlü bir yer, eminim. Şuradaki şekle bak." Tuğla üzerindeki garip işlemeyi işaret etti. "Kitap ve tüy kalem. Üçüncü Nişan'ı temsil eden, kadim bir İtikat arması. Uzun zamandır kullanılmıyor. Burası şehrin ilk kurulduğu zamanlardan kalma, İtikat'ın yeni doğduğu zamanlardan."

Vaelin, Çizik'i izliyordu ve dikkatini ona vermişti ama Caenis'in söylediklerini de dikkatlice dinliyordu. Etrafına bakınca tavana doğru çıkan yedi sütun olduğunu gördü. Hepsinin üzerinde bir işleme vardı. "Bir zamanlar yedi tane vardı," diye mırıldandı.

"Tabii ki!" dedi Caenis ve her bir sütunu incelemek için dolaşırken gözleri parladı. "Yedi sütun. İşte kanıt, kardeşim. Bir zamanlar yedi tane vardı."

"Siz ne zırvalıyorsunuz?" diye sordu Nortah. Yüzüne biraz renk gelmişti. Dentos'un aksine hâlâ öldürdüğü düşmanına bakıyordu ve kılıcı da hâlâ kanlıydı.

"Yedi sütun," dedi Caenis. "Yedi Nişan. Burası eski bir İtikat tapınağı." Üzerindeki armaya bakmak için bir sütunun yanında durdu. "Yılan ve kadeh. Bahse girerim bu Yedinci Nişan'ın armasıdır."

"Yedinci Nişan mı?" Nortah sonunda kafasını onlara çevirmişti. "Öyle bir şey yok."

"Artık yok," dedi Caenis. "Ama bir zamanlar..."

"Başka bir gün anlatırsın, kardeşim," dedi Vaelin. Nortah'a döndü. "Temizlemezsen kılıcın paslanacak."

Barkus masadaki malları inceliyor, ellerini altın ve gümüş eşyalar üzerinde gezdiriyordu. "Güzelmiş," dedi hayranlıkla. "Bileydim çuval getirirdim."

"Nereden bulmuşlar acaba," dedi Dentos eline alıp ince işlemeli gümüş bir tabağı incelerken.

"Çalıntı," dedi Vaelin. "İstediğinizi alın ama sizi yavaşlatmamasına dikkat edin."

Çizik havladı ve burnu Vaelin'in sol tarafındaki duvara dönüktü. Barkus yaklaşıp duvarı inceledi ve birkaç kez duvarı tıklattı. "Yalnızca duvar."

Çizik koşarak duvara geldi, dibini kokladı ve patisiyle sıvayı birazcık kazıdı.

"Belki de gizli bir geçiştir." Caenis gelip duvarın kenarlarını elleriyle yokladı. "Bir yerde bir manivela falan olabilir."

Vaelin öldürdüğü adamın gevşek elinden baltayı aldı ve duvara gelip vurmaya başladı. Duvarda bir delik açılana kadar vurdu. Çizik tekrar havladı ama diğer tarafta ne olduğunu hissetmesi için artık köpeğin duyularına ihtiyacı yoktu. Kokuyu kendisi de alıyordu: tatlı, mide bulandırıcı, çürük.

Caenis'e göz göze geldi, arkadaşının gözlerinden hissettiklerini anladı.

Frentis... Kardeş olmak istiyom... Senin gibi olmak istiyom...

Baltayı iki kat hızlı vurmaya başladı. Parçalanan tuğlalar ve sıva etrafı kırmızı ve gri toza boğdu. Kardeşleri de bulabildikleri aletlerle ona yardım etmeye başladı. Barkus da cesetlerin birinden küçük bir balta aldı ve Dentos da bir sandalyeyi kırarak onunla vurmaya başladı. Kısa bir süre sonra hepsinin içinden geçebileceği bir delik oluştu.

Duvarın arkasında uzun ve dar bir oda vardı. Duvarlara asılmış meşaleler kâbustan alınmış bir sahneyi aydınlatıyordu.

"İtikat!" dedi Barkus şok içinde.

Tavana asılı cesedin ayak bilekleri birbirine zincirliydi ve kolları göğsünün üstünde birleştirilip deri bir kayışla bağlanmıştı. Birkaç gündür asılı olduğunu kemiklerinden sarkan gri derisinden anladılar. Boynundaki büyük delik adamın nasıl öldüğünü açıkça gösteriyordu. Alt tarafına bir kâse yerleştirilmişti ve içi siyah, kurumuş kanla doluydu. Odanın içinde asılı beş ceset daha vardı. Hepsinin boğazı kesikti ve altlarındaki kâseler kan doluydu. Parçalanmış duvardan bakınca gördükleri bu manzara dolayısıyla biraz afalladılar. Yayılan koku mide bulandırıcıydı. Çizik bile çürüme kokusuna dayanamayıp cesetlerden olabildiğince uzak durmak için duvara bitişik bir şekilde durdu. Dentos arkasını dönüp bir köşeye kustu. Vaelin de kusmamak için kendini zorladı ve cesetleri tek tek inceleyerek arkadaşının onlardan biri olup olmadığını kontrol etti. Frentis yoktu.

"Bu ne?" dedi Barkus. Hem midesi bulanmış, hem de şaşkındı. "Bu adamın sadece kanun kaçağı olduğunu söylemiştin."

"Gözü oldukça yükseklerde bir kanun kaçağına benziyor," dedi Nortah.

"Bunun hırsızlıkla alakası yok," dedi Caenis usulca. Gidip asılı cesetlerden birine yakından baktı. "Bu... başka bir şey." Yerdeki kan dolu kâseye baktı. "Tamamen başka."

"Bunu ne?.." diye konuşmaya başlamıştı Nortah ama Vaelin elini kaldırarak onu susturdu.

"Dinleyin!" diye fısıldadı.

Garip ve cılız bir sesti. Bir erkek sesi ilahi okuyor gibiydi. Sözcükler yabancıydı. Vaelin sesi takip edince bir oyukla karşılaştı. Önünde yarı aralık bir kapı duruyordu. Kılıcını yere doğru tutarak ayağıyla kapıyı itti. Taş yontularak yapılmış odayı ateş ışığı aydınlatıyordu ve karşılaştığı manzaradan dolayı öylesine şok oldu ki bağıramadı bile.

Frentis ortada yanan bir ateşin hemen yanında tahta bir şeye bağlıydı. Ağzına bir tıkaç sokulmuştu. Çıplaktı ve vücudunda garip şekiller oluşturmuş çiziklerden kan akıyordu. Gözleri acının verdiği canlılıkla açıktı. Vaelin'i görünce gözleri daha da büyüdü.

Frentis'in yanında eli bıçaklı bir adam duruyordu. Üstü çıplak olan adamın kaslı kollarına bakan Vaelin adamın güçlü olduğunu anladı. Sert hatları olan yüzünde tek gözü vardı. Boş olan göz yuvasında pürüzsüz, siyah bir taş duruyordu ve adam Vaelin'e dönünce taşın, ateşten gelen kırmızı ışığı tek bir noktada yansıttığını gördü. "Sen de akıl hocası olmalısın."

Vaelin daha önce insan öldürmeyi hiç istememiş, gözünü hiç kan bürümemişti. Ama şu an mantıklı düşünmesini engelleyecek derecede öfkeden kudurmuştu. Kılıcının kabzasını sıkıca kavradı ve hücum etmek üzere içeri adım attı...

Ne olduğunu, elini kolunu felç eden şeyi anlamadı. Kendini yerde, uzuvlarından hava çekilmiş bir şekilde buldu. Kılıcını elinden düşürmüştü. Elleri ve ayakları buz kesmiş gibiydi. Ayağa kalkmayı denedi ama altındaki yeri hissedemiyor, çılgınca çaba gösteriyordu. Bu sırada ateş ışığında kan lekeli sarı bir diş gibi görünen bıçağıyla tek gözlü adam Vaelin'e doğru döndü.

"Selam olsun," diye bağırdı Barkus ve diğerleriyle beraber içeri girdi. "Ölme zamanı, Tek Göz!"

Tek gözlü adam umursamaz bir tavırla elini kaldırdı ve Vaelin'in kardeşlerinin önünde ateşten bir duvar yükseldi ve kardeşleri dışarı çıkmak zorunda kaldı. Ateş duvarı odayı çevrelemiş, yerden tavana kadar yüksekti ve geçilmez, kükreyen alevlerden oluşuyordu.

"Ateşi seviyorum," dedi tek gözlü adam ve köşeli yüzünü tekrar Vaelin'e çevirdi. "Dans edişi, çok güzel değil mi?"

Vaelin av bıçağını almak için pelerinin cebine uzanmak istedi ama eli kontrolsüzce titremek dışında bir şey yapamıyordu.

"Güçlüsün," dedi tek göz. "Genelde hareket bile edemezler." Gözleri kocaman açık, yaralarından kan akan ve çıplak vücudundaki bütün kasların bağlarından kurtulmak için gergin şekilde olduğu belli olan Frentis'e baktı.

"Buraya bunun için geldin," dedi tek gözlü adam. "Beni öldürmeye geleceğini söylediği kişi sensin. Al Sorna, Karaatmacalar'ı döven, suikastçı öldüren, Savaş Lordu'nun dölü. Senden bahsedildiğini duydum. Sen benim adımı duydun mu?" Sevimsizce gülümsedi.

Vaelin hâlâ tükürebiliyor olmasına şaşırdı. Tek gözlü adamın

ayakkabılarına tükürdü.

Adamın yüzünden gülümseme silindi. “Duymuşsun. Ne duydun acaba? Kanun kaçağı olduğumu mu? Kanun kaçaklarının lideri olduğumu mu? Tabii bunlar da doğru, ama kısmen. Buraya kadar geldiğine göre birkaç adamımı öldürmüş olmalısın. Neden kaçmadıklarını merak etmedin mi? Neden benden, senden korktuklarından daha çok korktuklarını?”

Tek gözlü adam Vaelin’e yaklaştı, yanında eğildi ve tıslayarak konuşmaya başladı. “Kılıcını, kardeşlerini ve köpeğini alıp buraya geliyorsun. Ne kadar önemsiz, değersiz olduğun konusunda hiçbir fikrin yok.”

Yüzünü çevirip göz yuvasındaki siyah taşı gösterdi. “Bunun bir lanet olduğunu düşünmek normal. Ama bu bir hediyeydi, aldığım için bu genç kardeşine teşekkür borçlu olduğum bir hediye. Bana verdiği güç sayesinde bu şehirdeki bütün pislikleri emrime aldım. Hırsız ve haydutların kralı oldum. Gümüş tabaklardan yemek yedim ve en güzel fahişelerle beraber oldum. Bir insanın isteyebileceği her şeye sahibim, ama bak işte unutamadığım, uykularımı kaçıran bir şey varmış...” Ayağa kalkıp Frentis’e doğru gitti. “Bok çukurunda doğmuş bir bebenin gözüme bıçak sokması.”

Frentis bağlarından kurtulmaya çalışıyordu. Yüzünde öfke ve nefret vardı. Vaelin, çocuğun tıkacın ardından etmeye çalıştığı küfürleri duyabiliyordu.

“Ötmedi, biliyor musun?” dedi omzunun üstünden Vaelin’e bakıp. “Onunla gurur duymalısın. Nişanının sırlarını açıklamayı reddetti, ama şimdi sen de geldin ve sanırım artık bütün sorularımın cevabını alabileceğim.” Bıçağını Frentis’in göğsüne koydu, yaklaşık bir santimetre kadar içine soktu ve göğüs ucundan göğüs kafesine kadar çizdi. Frentis çığlık atıyor, sesi tıkaçta boğuluyordu.

Vaelin kollarını altında toplayıp kendini kaldırmaya çalıştı.

“Zahmet etme,” dedi tek gözlü adam elinde kanlı bıçakla arkasını dönerek. “Sıkı bir şekilde bağlısın.”

Dişlerini sıkarak Vaelin kendini birazcık havaya kaldırmayı başardı. Çabadan dolayı bütün vücudu titriyordu.

“Gerçekten güçlüymüşsün!” dedi tek gözlü adam. “Ama yeter.”

Aynı soğuk uyuşukluk bir kez daha vücuduna yayıldı ve bitkin bir halde tekrar yere düştü.

“Gücümü hissediyor musun?” Tek gözlü adam Vaelin’in başında duruyordu. “İlk başta korktum. Benim gibi biri bile boşluğa bakınca

ürperebiliyor ama korku bir süre sonra kayboluyor.” Üzerinde Frentis’in kanı olan bıçağı havaya kaldırdı. “Artık sırra haizim. Kendimi bütün düşmanlarıma karşı dokunulmaz kılma bilgisine sahibim.” Bir parmağını bıçağın keskin tarafının üzerine koydu, bir damla kan aldı ve ağzına götürdü. “Bu kadar kolay olduğunu kim bilebilirdi ki? Kanun kaçakları arasında kral olmak için çok kan dökmek gerek. Şu son yıllarda bu genç kardeşine duyduğum öfkeyi dindirsin diye çok kan döktüm, çok. Ve kan döktükçe gücüm arttı, şimdi senin kadar güçlü biri bile benim irademe karşı duramıyor. Bana senin kaderinin başka-”

Caenis ateş duvarının içinden atladı ve iki eliyle birlikte başının üstünde tuttuğu kılıcını adamın omzundan sokup göğsüne kadar yardı. Adam kılıç içine girdikten sonra şaşkın bir şekilde bakmaya başladı.

“Isı olmadan ateş,” dedi Caenis. “Ateş değildir.”

Tek gözlü adamın cesedi yere yığılınca Vaelin’in felci geçti ve ateş duvarı birden yok oldu. Vaelin kendisini kaldıran elleri hissetti. Hâlâ uyuşukluktan dolayı titriyordu. Barkus ve Nortah, Frentis’in bağlarını çözüp ağzından tıkacı çıkardılar. Özgür kalan çocuk deliye dönmüş bir şekilde tek gözlü adamın cesedine bakıp nefret dolu küfürler etmeye başladı, bıçağını aldı ve cesede tekrar tekrar sapladı.

“Seni sefil piç!” diye bağırıyordu. “Beni kesersin he, seni gidi orospu çocuğu!”

Vaelin diğerlerine onu rahat bırakmalarını işaret etti. Frentis bir süre sonra yorgun düşüp cesedin üzerine doğru kendini bıraktı. Kan içindeydi ve bitkindi.

“Kardeşim,” dedi Vaelin pelerinini Frentis’in omuzlarına koyarak. “Yaralarına bakılması gerekiyor.”

Sekizinci Bölüm

Beşinci Nişan'ın kapısında Kardeş Sellin, Vaelin'e, "Kardeş Sherin hâlâ güneyde," dedi ve gözleri Barkus ve Nortah'ın taşıdığı baygın Frentis'e kaydı. "Onun yerine Usta Harin bakıyor. Gelin, kardeşler." Kapıyı ardına kadar açtı ve içeri girmelerini işaret etti. "Sizi ona götüreyim."

Usta Harin'in Frentis'in yaralarını dikip pansuman yapması bir saatten fazla sürdü. Çocukların sürekli soru sorup bir şey bilmeden verdiği tavsiyeler can sıkıcı olduğunda, belli bir zaman sonra onları tedavi odasından çıkartmıştı. Suret Elera koridorda onları bekliyordu.

"Gününüz zor geçmiş, kardeşler," dedi. "Yemek salonunda sizin için yemek hazırlandı."

Etraflarında Beşinci Nişan'dan pek çok kişi olduğundan sessizce yemek yediler. Şifacılar mavi pelerinli asık yüzlü yabancıları izliyordu. Birkaç tanıdık sima Vaelin'e selam verdi ama Vaelin başıyla kısaca selamlarına karşılık vermekle yetindi. Masaları yemek doluydu ama Vaelin'in iştahı yoktu. Tek gözlü adamın ona yaptığı şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama eli hâlâ titriyordu ve Frentis'in bağlı ve kan içinde olduğu o an aklından çıkmıyordu.

Yaklaşık bir saat sonra Suret Elera tekrar yanlarına geldi. "Usta Harin kardeşinizin iyileşeceğini söyledi. Ama bu süre içinde birkaç gün bizimle kalması gerekecek."

"Uyanık mı, Suret?" diye sordu Vaelin.

"Usta Harin onu ilaçla uyutmuş. Sabaha uyanmış olur. O zaman görebilirsiniz."

"Teşekkürler, Suret. Nişanımıza haber verilmesini rica edebilir miyim? Suret Arlyn raporumu bekliyordur."

Suret, Kardeş Sellin'i Altıncı Nişan Hanesi'ne gönderdi ve çocuklara doğu kanadında bir oda verdi. Vaelin, Frentis'in yanında beklemekte ısrar edince Caenis de ona katıldı. Diğerleri uyumaya gidince, Caenis zaman geçirmek için bütün silahlarını çıkarıp yere

serdi ve tek tek bezle temizlemeye başladı. Çizik'e de ahırda boş bir yer verilmişti. Verilen yemeği yememişti ve sürekli uluyordu. Çocuklar köpeğin ağlamasını duvarlara rağmen duyuyorlardı.

Vaelin, tek gözlü adamın Frentis'in vücudunu kesmek için kullandığı uzun hançeri incelemeye başladı. Hançer aslında Caenis'in hakkıydı ama Caenis yüzünü buruşturup bıçağı beğenmediğini söylemişti. Vaelin de bıçağı birden almaya karar vermişti. Nerede yapılmış olduğu belli değildi ama güzel bir hançerdi. Keskin tarafı güzel dövülmüştü ve kabza başındaki top çok hoş duruyordu. Kabzayla kılıcın keskin bölümünü ayıran parçanın üzerinde yabancı harflerle bir şeyler yazılıydı. Denizin öbür tarafından olduğu belliydi. Demek Tek Göz'ün parmakları uzundu.

"Ateş illüzyondu," dedi Vaelin. Sesi kendine Kardeş Makril'in ateş ve katliam hikâyeleri anlatırkenki yavan sesini anımsattı.

Caenis silahlarından başını kaldırıp başıyla onayladı ama işini yapmaya, silahları silmeye devam etti.

"Karanlık," dedi Vaelin. "Kan, ona güç veriyordu. Cesetler bu yüzden oradaydı."

Caenis yine başını salladı ama Vaelin'e bakmadan elindeki bıçağı temizlemeye devam etti.

Tek gözlü adamın karşısındaki âcizliği aklına gelince Vaelin'in elleri tekrar titremeye başladı. Öte yandan Caenis âciz değildi. Caenis, Karanlık'tan doğan ateşin içinden atlayıp onu meydana çıkaran adamı biçmişti. *Bana anlattığından çok daha fazlasını biliyorsun, kardeşim,* diye düşündü Vaelin. *Hep böyle oldu.* "Aramızda sır yok," dedi.

Caenis işini yapmayı bıraktı. Bir an gözlerini kaldırıp Vaelin'e baktığında, Vaelin arkadaşının gözlerinde hep gördüğü şefkat ve saygının dışında bir şey, gücenmişlik gördü.

Kapı açıldı ve içeri Suret Elera'yla Usta Sollis girdi. "Sizin dinleniyor olmanız gerekiyor," dedi Sollis ve Frentis'e bakmak için yatağın yanına gitti. Frentis'in göğsü ve kollarındaki kanlı sargılara baktı. "İz kalacak mı, Suret?"

"Kesikler derindi. Usta Harin beceriklidir, ama..." Ellerini iki yana açtı. "Yapabileceğimiz ancak bu kadar. Neyse ki kaslarına bir şey olmamış. Yakın zamanda gücünü toplar."

"Bunu yapan adam öldü mü?" diye sordu Sollis, Vaelin'e.

"Evet, Usta." Vaelin, Caenis'i işaret etti. "Kardeşimin eliyle."

Sollis, Caenis'e baktı. "Adam becerikli miydi?"

“Silah konusunda değil, Usta.” Caenis çekingen bir şekilde Suret Elera’ya doğru baktı.

“Rahatça konuş,” dedi Sollis.

Usta Sollis’e Nişan Hanesi’nden ayrıldıklarından itibaren olan her şeyi anlattı: Siyah Yaban Domuzu’na girmelerini, şehrin altında tek gözlü adamla karşılaşmalarını. “Adam Karanlık konusunda bilgiliydi, Usta. Bir ateş illüzyonu oluşturdu ve Kardeş Vaelin’i yalnızca iradesiyle bağladı.”

“Ama seni bağlamadı?” diye sordu Sollis bir kaşını kaldırarak.

“Hayır. Sanırım yaptığı şeyin illüzyon olduğunu anlamam onu şaşırttı.”

“Öldüğüne emin misin?”

“Öldü, Usta,” diyerek temin etti onu Vaelin.

Usta Sollis ve Suret Elera kısa bir süre birbirlerine baktılar.

“Duyduğuma göre Suret oldukça kibar davranıp size bir oda vermiş,” dedi ve tekrar Frentis’e döndü. “Dinlenmeyi reddederseniz bunu hakaret olarak algılar.”

Odadan gönderildiklerinin farkına varan Vaelin ve Caenis ayağa kalkıp kapıya doğru gittiler. “Olanları başka kimseye anlatmayın,” dedi Sollis tam kapıdan çıkacaklarken. “Ve şu kahrolası köpeğini susturmak için bir şey yapın!”

* * *

Sabah olunca Sollis, Tek Göz’ün mekânına ve kadim İtikat tapınağına nasıl gidildiği hakkında ayrıntılı bir açıklama istedi. Vaelin ona eşlik etmek isteyince Sollis reddetti. Tarifin yeterli olduğunu hissedince onlara Nişan Hanesi’ne dönmelerini söyledi.”

“Kardeş Frentis...” diye başlıyordu Vaelin ama Sollis sözünü kesti.

“Siz ait olduğunuz yerde antrenman yaparken de iyileşebiliyor. Kılıç Sınavı’na yalnızca sekiz hafta kaldı ve hiçbiriniz hazır değilsiniz.”

Usta Sollis olmadan Nişan Hanesi’ne dönmek üzere yola çıkacaklarken Sollis onları son kez kimseye bir şey anlatmamaları konusunda uyardı ve ardından araştırma yapmak üzere yola koyuldu. Çizik’i Beşinci Nişan Hanesi’nden ayırmak için çok uğraşmaları gerekti. Vaelin, köpeğe kendi adımlarını takip ettirmek için akla karayı seçti.

Kuledeki odalarına döndüklerinde, Vaelin odalarının yokluğunda

küçülmüş olduğunu hissetti. Korku ve gizemle geçen gecenin sonunda çocuk odası gibi gelmişti ama kendisini çocuk gibi hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Eşyalarını yerleştirdi ve dar yatağına yattı. Gözlerini kapadığında tek gözlü adamın ateş duvarını ve Frentis'in işkence edilmiş halini gördü. *Çok şey öğrendiğime inanıyordum,* diye düşündü. *Ama hiçbir şey bilmiyorum.*

* * *

Frentis'in grubundan çocuklar gelip sürekli sorular soruyorlardı ama Vaelin, Usta Sollis'in lafını dinledi ve Frentis'e Kır Sınavı sırasında bir aslanın saldırmış olduğunu söyledi. Beşinci Nişan Hanesi'nde tedavi görüyordu ve birkaç gün içinde dönecekti. Nişan'a döndüğünde Sollis kendi araştırmaları hakkında hiçbir şey söylemedi ve Suret konuşmak için onları çağırmadı. Frentis'in kaçırılması da Nişan tarihinde yaşanmamış gibi yapılan bir başka olay olacaktı. *Nişan savaşır, ama çoğu zaman gölgede savaşır.* Yıllar geçtikçe Vaelin, Usta Sollis'in sözlerinde giderek daha çok gerçeklik payı olduğunu düşünmeye başladı.

Geri döndüğünde Frentis de başına gelenler hakkında konuşmadı. Eğitimine öyle bir zindelikle devam ediyordu ki kendini aşırı zorlayıp çektiği acıyı göz ardı edince Tek Göz'ün kendisine vermiş olduğu zarara başkaldırmış olacağını düşünüyor gibiydi. Ruh hali de değişmişti; daha az gülümsüyordu ve eski konuşkan hali gitmiş, çoğunlukla susan biri olmuştu. Asabi bir hal almıştı ve ustalar daha çok geçmeden onu birkaç kavgadan çıkarttı. Grubundaki diğer çocuklar bile ondan çekiniyor gibiydi. Yalnızca Çizik ve Vaelin'le olduğu zamanlarda eski hali biraz geri geliyordu. Çizik'in artık büyümüş yavrularını eğitirken oldukça enerjik bir haldeydi. Yine de başına gelenler hakkında hiç konuşmuyordu. Vaelin birkaç kez derisindeki yaraların üzerinden eliyle geçtiğini ve düşünceli olduğunu görmüştü. Sanki olanların anlamını çözmeye çalışıyordu.

"Acıyor mu?" diye sordu Vaelin bir Eltrian akşamı. Yavrular, günü Usta Hutril'le iz peşinde geçirmişlerdi ve kafeslerine atılan etlere tembelce uzanıyorlardı.

Frentis hızlı bir şekilde elini giysisinin içinden çekti. "Biraz. Zaman geçtikçe daha az. Suret Elera bir merhem verdi, biraz işe yarıyor."

"Benim hatamdı..."

“Unut gitsin.”

“Suret’e söylemiş olsaydım...”

“Unut gitsin dedim!” Frentis köpeklere bakıyordu ama suratı gerilmişti. En sevdiği yavru Kesici bu durumu hissetti ve gelip Frentis’in elini yalayıp endişeli bir şekilde havladı. “Öldü,” dedi Frentis biraz daha sakin bir şekilde. “Ve ben yaşıyorum. Yani unut. Onu iki kez öldüremeyiz.”

İçkaleye doğru beraber yürüdüler. Kış bitiyor ve ağaçlar baharın yeşil tonuna bürünüyor olsa da hava serindi, Vaelin ve Frentis pelerinlerine iyice sarındılar.

“Bir dahaki aya Kılıç Sınavı var,” dedi Frentis. “Endişeli misin?”

“Neden, endişelenmem mi lazım?”

“Üçünü de iki dakikadan az sürede harcarsın diye bütün bıçaklarım üzerine iddiaya girdim bile. Ben sonrası için diyorum. Seni gönderecekler, değil mi?”

“Sanırım.”

“Sence ben de onaylandığımda beraber görev yapmamıza izin verirler mi? İyi olurdu öyle.”

“Bence de ama seçimi biz yapamıyoruz. Birbirimizi bir daha görene kadar epey zaman geçecek, o kesin.”

Vaelin, Frentis’in diyeceklerinin bitmediği hissettiğinden bir süre avluda gezindi. “Ben...” dedi, sonra durdu ve huzursuzca kıpırdandı. “Buraya geldiğim zaman benim adıma konuştuğun için minnettarım,” dedi bir süre sonra. “Nişan’da olmaktan mutluyum. Sanki kaderim bu. Başıma gelen şeylerden dolayı üzülmemen lazım yani, tamam mı? Şu andan itibaren ne olursa olsun kendini kötü hissetme ve başım belaya girse bile koşup gelme.”

“Benim başım derde girse sen aynısını yapmaz mıydın?”

“O farklı.”

“Hayır, tamamen aynı.” Arkadaşça Frentis’in omzuna vurdu. “Biraz dinlen, kardeşim.”

Birkaç adım atmıştı ki Frentis’in fısıltısı onu durdurdu. “Bekleyen bizi yok edecek.”

Arkasına dönüp baktığında Frentis’in pelerinine sarınıp kollarını göğsünde kavuşturmuş olduğunu gördü. Vaelin’in gözlerine bakmaya çekiniyordu.

“Ne?” diye sordu Vaelin.

“Öyle dedi.” Frentis acı çekiyormuş gibi irkildi ve Vaelin, çocuğun Tek Göz’ün ellerinde gördüğü işkenceyi tekrar yaşadığını fark etti. “İstediği şeyleri söylemeyince sinirlendi. Sınavlar,

edindiğimiz beceriler hakkında sorular sordu. Bize Karanlık bilgisi verildiğini zannediyor gibiydi. Aptal piç. Hiçbir şey söylemeyecektim zaten. O yüzden beni kesmeye devam etti ve, 'Bekleyen, değerli Nişanınızı yok edecek, evlat,' dedi."

Bekleyen... "Ne anlama geldiğini söyledi mi?"

"Beni tekrar kesmeye başlayınca bayılmışım. Siz çıkageldiğinizde beni daha yeni ayıltmayı başarmıştı."

"Bunu Suret'e anlattın mı?"

Frentis başını iki yana salladı. "Ama neden bilmem. Senin dışında kimseye anlatmamam gerektiğini hissettim."

Vaelin ürperdi ve bunun nedeninin soğuk olmadığını biliyordu. Bir an için kendini tekrar Kır Sınavı'nda, Mikehl'i öldüren adamların kurbanlarının kimliği hakkındaki konuşmalarını dinlerken buldu. *Diğeri... Diğerinin ne dediğini duydun. Tüylerim tiken tiken oldu.*

"Başka kimseye anlatma," dedi Vaelin. "Tek Göz sana hiçbir şey söylemedi." Frentis'in pelerininin içinde ürperdiğini görünce zoraki gülümsedi. "Adam deliydi. Sözcükleri hiçbir anlama gelmiyor. Ama bu aramızda kalsa daha iyi olur. Kardeşlerimize söylesek bizimle dalga geçerler."

Frentis başını sallayıp uzaklaşmaya başladı. Hâlâ pelerinine sarılıydı ve Vaelin parmaklarının yaralarının üstünde geziniyor olduğunu düşündü. *Bu gece rüya görecek mi?* Vaelin birden suçluluk ve pişmanlıkla doldu. *Keşke Tek Göz'ü ben öldürebilseydim.*

Dokuzuncu Bölüm

Kılıç Sınavı'nın olduğu sabah yağan yağmur, toprağı çamura dönüştürdü ve zaten çok yüksek olmayan morallerine pek de iyi bir katkı yapmadı. Sınav, Varinshold'un kuzey bölgesindeki bir arenada yapılıyordu. Bu arena düzgün bir şekilde granit döşeliydi, eski bir yapıydı ve hava olaylarından nasibini almıştı. Vaelin, yalnızca adının Çember olduğu bilinen bu yapının neden veya ne zaman yapıldığına dair bir şey bilen kimseyle tanışmamıştı. Yerin altında buldukları yedi Nişan tapınağıyla benzerlikleri olduğunu gördü. Yukarıdaki izleyici yerlerine destek olan sütunlar, yeraltı yapısının zarafetini andırıyordu. İşçiliğin bazı yerlerinde artık solmuş, karmaşık süsler görmüştü ama tapınaktaki motiflerin daha iyi muhafaza edilmiş olduğunu düşündü. Usta Sollis onları sütunların altındaki gölgelere doğru götürmeden Caenis'e de gördüklerini göstermişti ama Caenis pek oralı olmamıştı. Caenis'in bile merakı, haliyle aklı da bir şeyle ilgilenmeyecek kadar meşguldü.

Vaelin arkadaşlarının yüzlerindeki korku ve belirsizlik hissini gördü ama onda bundan eser yoktu. Dentos'a kahvaltısını kusturan ve Nortah'ın ağzını fermuarlayıp beti benzini attıran hisleri Vaelin hissetmiyordu. Korkmuyordu ve sebebini bilmiyordu. Üç adamla silahlı bir çarpışmaya girecekti. Ya o onları öldürecekti ya da onlar onu. Ölüm ihtimali onu da korkutmalıydı. Belki de korkmamasının sebebi bu durumun basitliğiydi. Soru, gizem ya da sır yoktu, yaşayacak ya da ölecekti. Ama korku hissetmemesine rağmen aklında bir ses vardı ve bu cılız sesi duymak istemese de aklının bir köşesinde duruyordu: *Belki de zevk alacağın için sınavdan korkmuyorsundur.*

İstemeden Suretlerin ondan zorla gerçeği aldığı İrfan Sınavı geldi aklına. *Öldürebiliyorum. Tereddüt etmeden öldürebiliyorum.* Gözünün önüne birden öldürdüğü adamlar geldi: ormandaki okçu, Beşinci Nişan Hanesi'ndeki yüzü olmayan suikastçılar, Tek Göz'ün adamı. Onları öldürürken tereddüt etmediği doğruydu ama

gerçekten zevk almış mıydı?

"Burada bekleyeceksiniz." Usta Sollis onları ana girişin arkasındaki bir odaya götürdü. Duvarlar kalındı, ama Çember'deki kalabalığın seslerini duyabiliyorlardı. Kılıç Sınavı şehirde rağbet gören bir olaydı. Biletler pahalı olduğu için bu üç gün süren olaya genelde şehrin zenginleri gelir, her bir çarpışmanın sonucu hakkında bahis oynarlardı. Elde edilen kâr, işlerini devam ettirebilsinler diye Beşinci Nişan'a bağışlanırdı. Vaelin bunun ne kadar ironik olduğunu düşünüp hafifçe gülümsedi.

"Komik olan ne?" dedi Nortah sertçe.

Vaelin başını iki yana salladı ve beklemek üzere taş bir banka oturdu. Vaelin'in grubunda bugün yirmi kardeş vardı. On on bir yaşlarında beraber eğitime başladıkları üç yüz kişiden kalan diğer elli kişilik bir grup sınava önceki iki gün içinde girmişti. Şimdiye kadar on tanesi öldürülmüştü ve sekiz tanesi o kadar kötü yaralanmıştı ki artık Nişan'a hizmet edemeyecekti. Birçok kişinin yaraları da haftalar süren tedavi gerektirecekti. İki gündür kapıdan yaralı ve şok içindeki kardeşlerin geçiyor olması da korkularını azaltma konusunda pek yardımcı olmuyordu. İçlerinde yalnızca Barkus ve Vaelin etkilenmemiş gibiydi.

"Şekerleme?" diye sordu Barkus yanına oturarak.

"Teşekkürler, kardeşim." Şekerleme tazeydi ve hafif bir acılığı vardı. Sayesinde dikkatini bir an için diğerlerinin kasvetli halinden ayırmayı başardı.

"İlk kim gidecek merak ediyorum," dedi Barkus kısa bir süre sonra. "Nasıl seçiyorlar merak ediyorum."

"Kura çekiyoruz," dedi Usta Sollis kapının eşiğinden. "Nysa. İlk sen. Gidelim."

Caenis yavaşça başını salladı ve ayağa kalktı. Fısıltı şeklinde konuştu. "Kardeşlerim..." diye başladı, sonra durup öksürdü. "Ben..." Bir an kekeledi ve Vaelin uzanıp Caenis'in kolunun ön kısmını tuttu.

"Biliyoruz, Caenis. Yakında görüşürüz."

Beşi de kalkıp el ele tutuştu. Dentos, Barkus, Nortah, Vaelin ve Caenis. Vaelin'in, çocukkenki halleri geldi aklına. Barkus iri ve sakar. Caenis cılız ve korku dolu. Dentos çok konuşup çok hikâye anlatan. Nortah somurtkan ve çabuk gücenen. Şimdi karşısında duran kaslı, ciddi suratlı yüzlerle etrafa bakan kardeşlerinde o çocukların yalnızca gölgesini gördü. Güçlüydüler. Katildiler. Nişan onları bu hale getirmişti. *Bu bir şeyin sonu. Yaşa ya da öl, işte burada*

her şey sonsuza dek değişiyor.

"Uzun bir yoldu," dedi Barkus. "Bu kadar gelebileceğimi zannetmiyordum. Siz olmasanız gelemezdim de."

"Hiçbir şeye değişmem," dedi Dentos. "Nişan'da olduğum için İtikat'a her gün şükranlarımı sunuyorum."

Nortah'ın yüzü gergindi. Kaşlarını çatmış, korkusunu dindirmeye çalışıyordu. Vaelin konuşmayacağını düşündü ama bir süre sonra, "Umarım... hepiniz geçersiniz," dedi.

"Geçeceğiz," dedi Vaelin ve ellerini sıktı. "Her zamanki gibi. İyi dövüşün, kardeşlerim."

"Nysa," dedi Usta Sollis. Sesinden sabırsız olduğu anlaşılıyordu ve Vaelin bu konuşmayı yapmalarına izin vermesine şaşırdı. "Gidelim."

* * *

Anladı ki Joffril kökünün etkileri, arkadaşlarının ölüp ölmediğini merak ederek bekleme işkencesiyle kıyaslandığında limonlu çaydan bir yudum almak gibiydi. Usta Sollis bir bir arkadaşlarını çağırıyordu. Bir süre geçtikten sonra kalabalıktan sesler yükseliyor, sonra da dövüşün seyrine göre sesler artıp azalıyordu. Bir süre sonra kalabalığın çıkardığı seslere göre savaşın seyrini, hatta kazananı bile tahmin edebildiğini düşünmeye başladı. Bazıları çabuk, hatta saniyeler içinde bitiyordu. Özellikle Caenis'inki çok kısa sürmüştü. Vaelin bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğuna karar veremedi. Diğerleri daha uzun sürmüş, hem Barkus hem Nortah birkaç dakika boyunca mücadele etmek zorunda kalmışlardı.

Vaelin'den önce son çağrılan Dentos'tu. Zoraki olduğu belli olan bir şekilde gülümsedi, kılıcının kabzasını sıkıca tuttu ve arkasına bakmadan Usta Sollis'i takip etmeye başladı. Kalabalıktan gelen seslere bakarak çarpışmasının olaylı geçtiği söylenebilirdi. Yapılan tezahüratlar birden yerini ölüm sessizliğine, sonra da bir alkış tufanına bırakıyordu. Bu böyle birkaç kez tekrarlandı. Son ses dalgası da yayıldıktan sonra Vaelin Dentos'un kazanıp kazanmadığını anlayamadı.

İyi şanslar, kardeşim, diye düşündü kendi kendine. Odada yalnızdı. *Belki birazdan ben de sana katılırım.* Kılıcının kabzasını sıkı sıkı tutmaktan eli ağrımış, deri üzerindeki parmaklarının boğum yerleri bembeyaz bir hal almıştı. *Bu korku mu? Yoksa sahne heyecanı mı?*

“Sorna.” Usta Sollis kapının eşiğinde durmuş, Vaelin’in daha önce hiç görmediği bir yoğunlukla ona bakıyordu. “Zaman geldi.”

Arenaya giden tünel uzun, tahmin ettiğinden çok daha uzundu. Aslında zaman ona oyun oynuyordu. Yolculuğu en fazla bir dakika sürmüş olmalıydı. Kalabalığın sesi gittikçe artıyordu ve arenanın kumlu zeminine çıktığında sesle yıkanıyor olduğunu hissetti.

Her tarafında izleyiciler ona bakıp bağırıyorlardı. Yaklaşık on bin kişi olmalıydı. Kalabalığın arasından herhangi bir surat seçemiyordu; kalabalık kocaman, hareket eden bir et yığını gibiydi. Sert bir şekilde yağan yağmuru ve esen rüzgârı kimse umursamıyordu. Kumda kan vardı. Göl olmasın diye taranıyordu ve yağmur kanı seyreltmişti ama yine de arenanın yeşilimsi sarı kumunda koyu kırmızı izler duruyordu. Üç adam kendisini bekliyordu ve her birinin elinde Asrael yapımı kılıçlar vardı.

“İki katil, bir tecavüzcü,” dedi Usta Sollis. Vaelin kalabalığın sesinin Sollis’in sesine bir derinlik kattığını düşündü. “Başlarına geleceği hak ediyorlar. Merhamet gösterme. Uzun olana dikkat et, nasıl kılıç tutulacağını biliyor gibi duruyor.”

Vaelin üç adamdan en uzun olana baktı. Yapılı, saçı kısa kesilmiş otuzlu yaşlarının ortasındaki adamın duruşu dengeliydi; ayaklarıyla omuzları aynı çizgideydi ve kılıcını aşağıda tutuyordu. *Eğitimli,* diye düşündü Vaelin. “Asker.”

“Asker ya da şifacı, yine de katil.” Kısa bir süre durdu. “İyi şanslar, kardeşim.”

“Teşekkürler, Usta.”

Kılıcını çekti, kınını Usta Sollis’e verdi ve arenaya çıktı. O arenaya adım atar atmaz kalabalık daha yüksek sesle bağırmaya başladı ve bağırtıların arasından birkaç sözcük seçebildi: “Sorna!.. Atmaca-katili!.. Öldür onları, evlat!..”

Üç adamdan yaklaşık üç metre uzakta durdu ve incelemeye başladı. Kalabalığın sesi beklentiyle kesilmişti. *İki katil, bir tecavüzcü.* Suçluya benzemiyorlardı. Soldaki adam tıraşsız, korkmuş bir adamdı. Kılıç tutan eli titriyordu. Üzerine yağmur yağıyor, on bin insan ölmesini bekliyordu. *Tecavüzcü,* diye düşündü Vaelin. Sağdaki adam daha az korkuyor gibi duruyordu ve daha cüsseliydi. Ağırlığını sürekli bir ayağından öbürüne veriyordu ve gözleri, çattığı kaşlarının altından Vaelin’e sabitlenmişti; sağ elinde çevirdiği kılıçtan sular damlıyordu. Bir şey söyledi ve dudaklarından su fışkırdı. Ya küfretmişti ya da meydan okuyordu ama sözcükleri rüzgâr ve yağmurda kaybolmuştu. *Katil.* Asker olan

üçüncü adamın korkmadığı belliydi. Ne kılıcını çeviriyor, ne de saldırganlık gösteriyordu. Öylece bekliyor, gözlerini ayırmıyordu. Duruşu Vaelin'in çok iyi bildiği kılıç savaşçısı duruşuydu. *Adam öldürmeye alışkın, ama katil mi?*

Vaelin'in beklediği gibi önce sağdaki adam saldırdı. Vaelin saldırıyı kolayca savuşturdu ve adamın saldırısının ivmesini kullanarak kılıcını döndürüp adamın boğazını kesmek için hamle yaptı. Ama iri adam hızlıydı ve çekilince, yalnızca yanağında bir kesik oldu. Vaelin'in dikkatinin dağılmasından yararlanmak isteyen soldaki adam çığlıklar atarak saldırdı ve başının üstüne kadar kaldırdığı kılıcını Vaelin'in omzuna gelecek şekilde indirdi. Vaelin döndü, hamleden birkaç santimle kurtuldu ve kılıç kumu dövdü. Kılıcını tıraşsız adamın çenesinden soktu, dilinden geçirdi ve beynine kadar sapladı. Çabucak kılıcını çekip geriledi, zira askerin şimdi saldıracağını biliyordu.

Hamlesi oldukça hızlı ve iyiydi, göğsüne doğru öldürücü bir darbe savurmuştu. Vaelin adamın kılıcını kendi kılıcıyla ucundan yakaladı ve ucunu yukarı doğru savurdu. Askerin göğsü darbeye açık hale geldi. Vaelin'in karşılığı oldukça hızlıydı, kardeşlerini yakalayacak kadar hatta, ama uzun adam zorlanmadan darbesini savuşturdu. Hafifçe eğilerek geriledi. Gözleri hâlâ Vaelin'in üzerindeydi ve kılıcını yere yakın tutuyordu.

Kesik yanağını bir eliyle bir arada tutmaya çalışan iri adam bir yandan sendeliyor, bir yandan da kılıcını sallayıp kanlı dudaklarından duyulmayan küfürler ediyordu.

Vaelin uzun adama doğru yanıltıcı bir hamle yaptı. Askerin bacaklarına doğru kılıcını savurup geri çekilmesini sağladıktan sonra iri adama o kadar hızlı bir şekilde saldırdı ki savunması neredeyse imkânsızdı. Defansif bir takla atarak savurduğu kılıcını adamın sırtından soktu. Kılıcı iri adamın kalbini deldi ve göğsünden çıktı. Vaelin ayağını ölü adamın sırtına koyup kılıcını uzun adamın hamlesinden eğilerek kaçmak için tam zamanında çekti. Kılıç başının üstünden geçerken bir yağmur damlasını ikiye böldüğünü gördü.

İkisi de geri çekildi ve kılıçlarını bel hizasında tutarak birbirlerinin etrafında dönmeye başladı. Gözlerini birbirlerinden ayırmıyorlardı. İri adamın ölmesi birkaç dakika sürdü. Aralarındaki ıslak kumda debeleniyordu. Son nefesini de verip cansız bedeni yağmurla yıkanmaya başlayana kadar küfretmeyi bırakmadı.

Vaelin tıpkı daha önce de başına geldiği gibi, yine bir terslik

olduğunu düşünmeye başladı; ormanda, Kardeş Henna Beşinci Nişan Hanesi'nde onu öldürmeye geldiğinde, Frentis'in Kır Sınavı'ndan dönmesini beklediğinde olduğu gibi. Rakibinin bakışlarının gücünde ve vücudunun duruşunda bir şey vardı, adamın varlığı dehşet verici bir gerçeği gözler önüne seriyordu: *Bu adam suçlu değil!* Bunu nereden anladığını bilmiyordu. Ama şimdiye kadar hissettiği en güçlü duygulardan biriydi ve bunun kesinliğinden şüphe duymuyordu.

Vaelin durdu, kılıcının ucunu yere doğru indirdi ve gergin yüz hatları yumuşadı. İlk kez yağmuru hissedebiliyordu. Teninin ürperdiğini fark etti. Vaelin çarpışma duruşundan çıkınca uzun adam şaşırıp kaşlarını çattı. Vaelin'in yan tarafında tuttuğu kılıcını yağmur yalıyordu. Sol elinin avucunu açıp barış anlamında ileri uzattı.

"Sen kim-"

Uzun adam, kılıcını bir ok gibi düz tutarak inanılmaz bir hızla saldırdı. Vaelin'in kalbine doğru bir hamle yapıyordu. Usta Sollis bile hiç bu kadar hızlı bir şekilde saldırmamıştı ve Vaelin'i öldürmesi gerekiyordu. Ama bir şekilde zamanında dönmeyi başardı. Adamın kılıcının ucu giysisinin önünü kesti ve göğsünde hafif bir kesik oluştu.

Uzun adamın başı Vaelin'in omzundaydı. Bakışlarındaki kararlılık gitmiş, dudakları hafifçe aralıktı ve teni gittikçe soluklaşıyordu.

"Sen kimsin?" diye sordu Vaelin fısıldayarak.

Uzun adam geriye doğru sendeledi. Vaelin'in kılıcı adamın göğsünden çıkarken iğrenç bir parçalama sesi duyuldu. Yavaşça dizleri üstüne çöktü, yere dayadığı kılıcına dayandı ve çenesini kabzanın üstüne koydu. Vaelin adamın dudaklarının kımıldadığını gördü ve ne dediğini duymak için yanına gidip eğildi.

"Eşim..." dedi uzun adam. Bir açıklama gibiydi. Tekrar Vaelin'in gözlerine baktı ve bir an için Vaelin adamın gözlerinde bir şey gördü. Bir özür? Pişmanlık?

Vaelin adamı yere düşmeden yakaladı ve bir ürpertiyle adamın içinden hayatın çekildiğini hissetti. Yağmur üzerlerine yağarken ölü askeri tuttu ve kalabalığın gözünü kan bürümüş kükremesi ve pohpohlamasıyla yıkandı.

* * *

Vaelin daha önce hiç sarhoş olmamıştı. Antrenman sırasında kafasına aldığı sert bir darbeden çok da farklı olmadığını düşünüyordu, sadece daha uzun sürüyordu.

"Alışırsın," dedi Barkus.

Taverna, şehrin batı bölgesindeki duvara yakındı ve içeride çoğunlukla yerel tüccar ve mesaisi bitmiş muhafızlar vardı. Beş kardeşe ilişmemişlerdi ama Vaelin'i tebrik eden birkaç kişi olmuştu.

"Tutturduğum en iyi bahisti," dedi neşeli yüzlü, yaşlı bir adam. Kadehini kutlama amaçlı kaldırdı. "Sayende bugün çok para kazandım kardeş, çok. Ölecekmişsin gibi durduğunda bire on bahis vardı..."

"Kapa çeneni!" dedi Nortah sakince yaşlı adama. Sol kolu boynuna sarılı, kolunun ön kısmı sargılıydı ama yaşlı adamın susup tek bir kelime daha etmeden yerine oturmasını sağlayacak kadar korkutucu duruyordu.

Boş bir masa buldular ve içkileri Barkus aldı. Baldırındaki kesikten dolayı topallıyordu ve getirirken biraların büyük bölümünü döktü.

"Sakar ibne," diye homurdandı Dentos. "Bir dahaki sefer bırak da ben alayım." Sadece Dentos hiç yara almamıştı ama bakışları korku doluydu. Nadiren göz kırpıyordu. Gözlerini kapadığında göreceği şeylerden korkuyormuş gibi bir hali vardı.

Caenis birasını yudumladı ve şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Bunu içince insanlar havaya giriyor, tadının daha iyi olmasını beklerdim." Çenesine sekiz dikiş atılmıştı. Yarasıyla ilgilenen Beşinci Nişan kardeşi, hayatı boyunca bu yara izine sahip olacağını söylemişti.

"Eh," dedi Nortah içkisini kaldırarak. "Hepimiz buradayız."

"Aynen." Dentos kupasını kaldırıp Nortah'ınkine vurdu. "O zaman... burada olmamıza olsun."

İçkilerini içtiler. Vaelin kendini zorlayarak birasını tek dikişti bitirdi.

"Yavaş, kardeşim," dedi Barkus.

Vaelin kupasının dibine bakarken diğerlerinin huzursuzca birbirlerine baktığını hissetti. Vaelin öldürdüğü uzun adamın kim olduğunu bilmek isteyip Çember'de Usta Sollis'i sorguladığında tatsızlık olmuştu. Sollis kısaca, "Katil," demişti.

"Katil değildi," demişti Vaelin normaldeki saygısını bir kenara bırakarak. Ölen adamın suratı hâlâ aklında tazeydi. "Usta, o adam kimdi? Neden onu öldürmem gerekiyordu?"

"Her sene Şehir Muhafızları mahkûmlar arasından seçim

yapmamız için bize seçenekler sunar," demişti Sollis. Sabrının tükendiği belliydi. "En güçlü ve en beceriklileri seçeriz. Kim oldukları ne bizi, ne de seni ilgilendirir, Sorna."

"Bugün ilgilendirir!" demiş ve Usta Sollis'e doğru öfkeyle bir adım yaklaşmıştı.

"Vaelin," diye onu uyaran Caenis, elini omzuna koymuştu.

"Bugün masum birini öldürdüm," demişti tükürürcesine Vaelin. Caenis'in elini itti ve Sollis'e doğru yürümeye devam etti. "Neden? Adam öldürebildiğimi size gösterebilmek için mi? Bunu zaten biliyorsun. Onu sen seçtin, değil mi? En becerikli olanın o olduğunu biliyordun. Benim onunla karşılaşmamı ayarladın."

"Kolay sınav, sınav değildir, kardeşim."

"KOLAY MI?" Kırmızı bir pus görüşünü engellemeye başlamıştı ve elinin kılıcına gittiğini fark etmişti.

"Vaelin!" diyerek Sollis'le arasına Dentos ve Nortah girmişti. Barkus, Vaelin'i geri çekmiş; Caenis, Vaelin'in kılıç üstündeki elini sıkıca tutmuştu.

"Götürün onu buradan!" diye bağırmıştı Sollis. O da öfkelenmişti ve neredeyse kendine hâkim olamıyordu. "Akşamın kalanında izinlisiniz. Kardeşinizin yatışmasına yardım edin."

Vaelin, içkinin en iyi yatışma yöntemi olup olmadığından emin olamadı. Kızgınlığı hiç geçmemişti; hatta odanın kendi başına etrafında dönüyor olması daha da sinir bozucuydu.

"Amcam Derv bir oturuşta bütün yaşayanlardan daha çok bira içebiliyordu," dedi Dentos dördüncü kupasından sonra. Başı bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Her Yazgüneşi Panayırı'nda yarışşşma yaparlardı. Bin bir türlü yerden insanlar onunla kapışşşmaya gelirdi. Hiç yenemediler amcamı. Beş yıl boyunca bira içme şampiyonu oldu. Altı da olurdu da kış vakti sarhoş oldu, ölümüne." Durup aşırı sesli bir şekilde geğirdi. "Aptal ihtiyar piç."

"Bundan keyif alıyor olmamız gerekmiyor mu?" diye sordu Caenis. Her iki eliyle masayı tutmuş, düşmekten korkuyormuş gibi bir havası vardı.

"Ben halimden memnunum," dedi Barkus neşeli bir şekilde gülümseyerek. Giysisi biradan sırılsıklam olmuştu ama kupayı her ağzına götürdüğünde çenesinden nehir olup damlayanları fark etmiyor gibiydi.

"İki kardeş..." dedi Nortah. Bir saattir ne dediği anlaşılmasa da sınavı hakkında konuşuyordu. Vaelin'in tahminlerine göre öldürdüğü mahkûmlardan ikisi kardeşti. "İkiz... sanırım.

Birbirlerinin aynısıydı. Ölürlerken bile aynı sesi çıkardılar...”

Vaelin midesinin bulandığını hissetti ve kusmak üzere dışarı çıkmaya yeltendi. “Dışarı çıkıyorum,” diye mırıldandı, ayağa kalktı ve düz yürüme becerisini kaybetmiş gibi duran bacaklarına söz geçirmeye çalışarak dışarı çıktı.

Dışarıdaki soğuk havayı ciğerlerine çekince bulantısı biraz olsun durulur gibi oldu ama yine de kusmak zorunda kaldı. Sonra sırtını tavernanın duvarına verdi ve yavaşça kendini kaldırıma bıraktı. Nefesi soğuk havada duman oluşturuyordu. *Eşim,* demişti uzun adam. Belki de ona seslenmişti. Veya aklında o varken Öte’ye gitmek için eşiyle olan anılarını düşünüyordu.

“Senin kadar çok düşmanı olan biri böyle saldırıya açık durmamalı.”

Başında duran adam ortalama boyda, fit vücutlu ve ciddi, kırışık dolu bir yüze, delici bakışlara sahipti.

“Erlin,” dedi Vaelin ve bıçağı rahatça çıkabilsin diye kınının ucunu açtı. “Pek değişmemişsin.” Mahmur gözlerle boş sokağa baktı. “Yoksa bayıldım mı? Burada mısın gerçekten?”

“Buradayım.” Erlin elini uzattı. “Ve bence sen yeterince içmişsin.”

Vaelin, Erlin’in elini tuttu ve zorlukla kendini kaldırdı. Erlin’den en azından on beş santimetre uzun olduğunu görünce şaşırdı. Son buluşmalarında adamın omzuna geliyordu.

“Uzun olacağını anlamıştım.”

“Sella?” diye sordu Vaelin.

“Son gördüğümde iyiydi. Bizim için yaptıklarından dolayı sana teşekkür etmemi isteyeceğine eminim.”

Adam öldüreceğim, ama katil olmayacağım. Onları kurtardıktan sonra kırda kendine verdiği söz aklına geldi, çocukluk kararı. *Savaşta karşıma çıkanları öldüreceğim, ama kılıcımı masumlara kaldırmayacağım.* Çok içi boş geliyordu şimdi bu sözler, çok safça. Kardeş Makril’in anlattığı katledilen İnkârcılar hakkındaki hikâyeler geldi aklına ve kendisinin ondan çok da farklı olup olmadığını düşündü.

“Fuları hâlâ bende,” dedi ve düşüncelerini daha az rahatsız edici bir yöne çekmeye çalıştı. “Ona götürebilir misin?” Elini giysisinin içine sokup fuları aramaya koyuldu.

“İstesem bile onu bulabileceğimden emin değilim. Ayrıca sende kalmasını istiyor olabilir.” Vaelin’in koluna girip onu tavernadan uzaklaştırdı. “Bir süre benimle yürü. Zihnin açılır. Sana anlatmak

istediğim çok şey var.”

Batı bölgesinin boş sokaklarında yürümeye başladılar. Bu bölgenin zanaatkârlar bölgesi olduğunun kanıtı olan atölyelerin önünden geçtiler. Nehre vardıklarında Vaelin kafasının arka kısmında giderek şiddetlenen ağrıdan ve bacaklarını hissetmeye başlamasından ayılmaya başladığını anladı. Nehri yukarıdan gören bir yere gittiler ve ay ışığının, mürekkep siyahlığındaki suyun dalgalarına vurmasını izlemeye başladılar.

“Buraya ilk geldiğimde,” dedi Erlin, “nehir o kadar kötü kokuyordu ki yanına yaklaşamazdın. Kanalizasyon yapılmadan önce şehrin bütün atığı oraya akıyordu. Şimdiyse o kadar temiz ki suyundan içebilirsin bile.”

“Seni gördüm,” dedi Vaelin. “Dört sene önce Yazgüneşi Panayırı’nda. Bir kukla gösterisini izliyordun.”

“Evet. Orada işim vardı.” Sesinin tonundan ne tür bir işi olduğunu anlatmayacağı belliydi.

“Buraya gelerek büyük risk almışsın. Kardeş Makril hâlâ senin peşinde olmalı. Avından vazgeçecek türde bir adam değil o.”

“Doğru, beni geçen kış yakaladı.”

“O zaman nasıl...”

“Çok uzun bir hikâye. Özetle beni Renfael’de bir dağ eteğinde kıstırdı. Dövüştük, o kazandı ve gitmeme izin verdi.”

“Gitmene izin mi verdi?”

“Evet. Ben de oldukça şaşırmıştım.”

“Nedenini söyledi mi?”

“Pek konuşmadı. Beni bağladı. Gece ateş başında oturup içki içti, sonra da sızdı. Ben de bir süre sonra yediğim dayaktan ötürü bayıldım. Sabah uyandığımda bağlarım çözülmüştü ve o ortada yoktu.”

Vaelin, Makril’in gözlerinde parlayan damlaları hatırladı. *Belki de sandığımdan daha iyi bir insandır.*

“Bugün dövüşünü izledim,” dedi Erlin.

Vaelin başının ağrısının arttığını hissetti. “Bilet alabildiğine göre zengin olmalısın.”

“Çember’e girmenin pek kimsenin bilmediği gizli bir yolu var. Arenayı güzel yerden gören bir yer, duvarın altından geçince.”

Sessiz kaldılar. Vaelin sınavı hakkında konuşmak istemiyordu ve tekrar kusmak üzere olduğunu hissediyordu. “Bana anlatacakların olduğunu söyledin,” dedi. Konuşurlarsa yeni bulantı dalgasını aklından çıkarabileceğini umuyordu.

“Öldürdüğün adamlardan birinin bir eşi vardı.”

“Biliyorum, söyledi.” Erlin’e baktı. Adam kendisine inceleyen gözlerle bakıyordu. “Onu tanıyor muydun?”

“Çok değil. Asıl eşini tanıyordum. Geçmişte bana yardımı dokunmuştu. Dostum bile diyebilirim.”

“İnkârcı mı?”

“Sen öyle diyebilirsin tabii. O kendisine Arayan adını veriyor.”

“Ve kocası da mı bu... inancı paylaşıyordu?”

“Yok yok. İsmi Urlian Jurahl’dı. Bir zamanlar kendisine Kardeş Urlian diye hitap edilirdi. Senin gibi o da Altıncı Nişan’ın bir kardeşiydi, ama eşi Illiah’la olabilmek için ayrılmıştı.”

O kadar iyi dövüşmesi şaşırtıcı değil. “Asker olduğunu sanmıştım.”

“Nişan’dan ayrıldıktan sonra gemi yapma işini üstlendi, ün saldı ve daha sonraları mavna yapmaya bile başladı. Bazıları ondan iyisinin olmadığını söyler.”

Vaelin üzgün bir şekilde başını iki yana salladı. *Masum bir gemi yapıcısını öldürerek İtikat’a hizmet etmişim.* “Arenada ne işi vardı? Katil olmadığını biliyorum.”

“Her şey isyanlar sırasında oldu. Bazı mahalle sakinleri, nasıl olduğunu bilmesem de Illiah’ın inançlarını öğrendi. Belki de oyun oynarken çocuğu bahsetmiştir, çocuklar herkese çabucak güven duyabilir. Neyse, sonra on kişi ellerinde iplerle Illiah’ı almaya geldi. Urlian ikisini öldürüp üçünü yaraladı ve saldırganların kalan kısmı kaçtı, ama sonra Şehir Muhafızları’yla döndüler. Urlian tek başına bir şey yapamadı ve eşiyle beraber Karakale’ye götürüldüler.”

“Oğlu?”

“Kavga şiddetlendiğinde babası ona saklanmasını söyledi. Şu an güvende. Bazı arkadaşlarımın yanında.”

“Urlian eşini savunduysa cinayet sayılmaz ki. Sulh yargıcı bunu anlardı herhalde.”

“Herhalde. Ama sulh yargıcının fırsat kollayan bazı zengin arkadaşları vardı. Sınavında senin üzerine bahis oynamanın hiç para kazandırmadığını biliyor muydun? Ama Urlian da arenaya girdikten sonra üçlünün bir şansı olabileceği düşünülmeye başlandı ve bu yüzden bahisler arttı. Ona bir öneri sundular. Suçunu itiraf edip sınavında karşına çıkacaktı. Ustaların onun becerikli olduğunu hemen anladı. Bu yüzden seninle eşleşti. Seni öldürünce o ve eşi özgür kalacaktı.”

Vaelin tamamen ayıldığını hissetti. Bulantısı gitmiş, yerine soğuk, amansız mesuliyet hissi gelmişti. “Eşi hâlâ Karakale’de mi?”

“Evet. Urlian’ın başına geleni duymuştur. Kederden yapabileceği şeyleri düşünmek beni korkutuyor.”

“Şu sulh yargıcı ve zengin arkadaşlarının isimleri var mı sende?”

“Verirsem ne yapacaksın?”

Vaelin soğuk bir şekilde ona baktı. “Hepsini öldüreceğim. Niyetin bu değil mi? Beni intikama sürüklemek? İstediğin olacak. Bana isimlerini ver.”

“Beni yanlış anladın, Vaelin. İntikam almak istemiyorum. Ki zaten hepsini öldüremezsin. Soylu ailelerden gelen zengin adamların çok koruması, çok muhafızı olur. Birini öldürebilirsin, ama hepsini değil. Ve sen öldükten sonra Urlian da Karakale’de kendisini bekleyen kadere mahkûm olur.”

“Durumu düzeltemiyorsam neden anlattın ki bunu peki?”

“Onun adına konuşabilirsin. Sözün ciddiye alınır. Suretine gidip durumu açıkla...”

“Kadın bir İnkârcı. Sapkınlığından vazgeçtiğini söylemediği sürece ona yardım etmezler.”

“Bunu yapmaz. Ruhu, inançlarına tahmin edemeyeceğin kadar bağlı. Hatta sanırım istese bile vazgeçemez. Suretinin şefkatli bir adam olduğunu biliyorum, Vaelin. O Illiah adına konuşur.”

“Konuşsa bile son Oturum’dan beri Karakale’yi Altıncı Nişan korumuyor. Artık kontrolü Dördüncü Nişan’ın elinde. Suret Tendris’le tanıştım ve diyebilirim ki yaptığından pişman olmayan bir İnkârcı’ya yardım etmez.” Vaelin tekrar nehre döndü. Siniri bozulmuştu. Aklında eşine seslenen Urlian’ın soluk yüzü vardı.

“Yani yapabileceğin hiçbir şey yok mu?” diye sordu Erlin. Pes etmiş gibiydi ve Vaelin adamın buraya son çare olarak geldiğini ve çok büyük bir risk aldığını biliyordu.

“Buraya gelerek bana fazlasıyla güvendiğini gösterdin,” dedi Vaelin. “Teşekkür ederim.”

“Bir insanın kalbini okuyacak kadar çok yaşadım.” Gerileyip Vaelin’e elini uzattı. “Canını sıktığım için üzgünüm. Seni rahat bırakayım.”

“Büyüdükçe gerçeğin hiçbir zaman can sıkmadığını öğreniyorum. Gerçek bir hediyedir.” Vaelin, Erlin’in elini sıktı. “İsimleri söyle.”

“Sonunda öleceğin bir yolculuğa çıkmanı istemiyorum.”

“Çıkmayacağım. Güven bana. Aklıma bir şey geldi.”

Onuncu Bölüm

Daha az meşgul olacağını düşünerek doğu duvarındaki kapıyı seçti. Saat geç olsa bile sarayın ana kapısı çok kalabalık olur, Vaelin Al Sorna'nın Kral'la görüşmek istediğini öğrendiklerinde konuşacak bir şeyleri olan çok fazla insan olurdu.

"Kaybol evlat," dedi kapıdaki çavuş. Bekçi kulübesinden çıkmaya yeltenmemişti bile. "Uyu, geçer."

Vaelin birahane gibi kokuyor olabileceğini düşündü. "Ben Altıncı Nişan Hanesi'nden Kardeş Vaelin Al Sorna," dedi. Sanki burada olmaya hakkı varmış gibi sesinin otoriter bir şekilde çıkmasını sağlamaya çalışıyordu. "Kral Janus'la görüşmek istiyorum."

"İtikat!" Çavuşun bıkkın bir hali vardı. Dışarı çıkıp sert bir şekilde Vaelin'e baktı. "Kraliyet Muhafızları'na yalan söyleyenlerin kırbaçlandığını biliyorsun, değil mi?"

Çavuşun arkasından daha genç bir muhafız çıkıp şaşkınlık içinde Vaelin'e baktı. "Şey, Çavuş..."

"Ama saat geç ve keyfim yerinde." Çavuş yumruklarını sıkıp Vaelin'in üzerine doğru yürümeye başladı. Kırlaşmış sakallarının ardındaki yüzünden birazdan şiddet uygulayacağı belli oluyordu. "Bu yüzden seni yalnızca biraz döveceğim."

"Çavuş!" dedi genç adam ve çavuşun kolunu tuttu. "Doğru söylüyor."

Çavuş önce dönüp genç adama, sonra tekrar Vaelin'e baktı. "Emin misin?"

"Bu sabah Çember'de devriyedeydim. Bu o."

Çavuş yumruklarını açtı ama ifadesi değişmedi. "Kral'la ne işin var?"

"Yalnızca ona anlatabilirim. Burada olduğum söylenirse benimle görüşecektir. Ve eğer geri çevrildiğimi duyarsa da bu durumdan hoşnut olmayacaktır." *Başarılı bir yalan,* diyerek kendini tebrik etti. Aslında Kral'ın onu kabul edip etmeyeceğinden emin değildi.

Çavuş düşünmeye başladı. Yara izleri, zorlu görevlerle geçen bir ömrü olduğunu gösteriyordu ve emekliliğini beklemek için seçtiği bu yerde risk almak istemiyor olmalıydı. “Yüzbaşıya saygılarımı ve özürlerimi ilet,” dedi çavuş, genç adama. “Uyandırıp ziyaretçimizden bahset.”

Genç adam gittikten sonra sessizce durup birbirlerini incelediler. Genç adam çabucak koca meşe ağacından yapılmış kapıdan geçip gözden kaybolmuştu.

“Suret katliamı olan gece beş İnkârcı öldürmüşsün diye duydum,” diye homurdandı çavuş.

“Elli.”

Kapı açılıp genç muhafız yanında düzgün tıraşlı, Kral’ın Atlı Muhafızları’nın üniformasını giyen bir genç adamla görünene kadar Vaelin’e bir ömür geçmiş gibi geldi. Vaelin’i kısaca süzdükten sonra elini uzattı. “Kardeş Vaelin,” dedi hafif bir Renfael aksanıyla. “Yüzbaşı Nirka Smolen, hizmetinizdeyim.”

“Sizi uyandırdığım için özür dilerim Yüzbaşı,” dedi Vaelin. Genç adamın kılığının düzgünlüğü onu biraz şaşırtmıştı. Ayakkabıları parlıyordu ve bıyığı nizami bir şekilde kesilmişti. Ayrıntılara çok önem veren biri olmalıydı. Yataktan yeni kalkmış birine hiç benzemiyordu.

“Hiç önemli değil,” dedi ve kapıyı işaret etti Yüzbaşı Smolen. “Gidelim mi?”

Sarayın doğu kısmı, Vaelin’in çocukluk zamanından hatırladığı ihtişama sahip değildi. Küçük bir avludan geçtikten sonra tozlu sandıklar ve üstü örtülü resimlerle dolu koridorlardan geçtiler.

“Bu kanadın büyük kısmı depo olarak kullanılıyor,” dedi yüzündeki şaşkın ifadeyi gören Yüzbaşı Smolen. “Kral pek çok hediye alıyor.”

Kareli bir zemini olan ve duvarlarında birkaç büyük tablo bulunan büyük bir odaya gelene kadar Yüzbaşı Smolen onu pek çok koridor ve odadan geçirdi. Tablolar Vaelin’in ilgisini çekti. Her biri en azından iki metre boyundaydı ve hepsi bir savaşı resmediyordu. Her tabloda mekân farklı olsa da ortada duran figür aynıydı: Yakışıklı, alev saçlı, beyaz savaş atının üzerinde ve kılıcını yukarı kaldırmış bir adam. *Kral Janus.* Vaelin Kral’ı pek hatırlamasa da çenesinin bu kadar düzgün ya da omuzlarının bu kadar geniş olduğunu anımsamıyordu.

“Diyar’ı birleştiren altı savaş,” dedi Yüzbaşı Smolen. “Usta Benril Lenial tarafından resmedildi. Çizimi yaklaşık üç yıl sürdü.”

Vaelin, Usta Benril'in Suret Elera'nın odasındaki çizimlerini, ne kadar ayrıntılı olduğunu, iç organlarının canlıymış gibi gözüktüğünü anımsadı. Aynı netlik bu resimlerde yoktu. Renkler parlak, ama canlı değildi. Çarpışan savaşçılar net resmedilmişler ama yine de durgunlardı. Savaşıyorlarmış gibi değil, duruyorlarmış gibi görünüyorlardı.

"En iyi çizimlerinden değil, değil mi?" dedi Yüzbaşı Smolen. "Emir dolayısıyla yaptı bunları. Bu yüzden işini pek zevk alarak yapmadı sanırım. Büyük Kütüphane'de Kızıl El'in kurbanlarını anmak için yaptığı freski gördün mü? Nefes kesici."

"Büyük Kütüphane'ye hiç gitmedim," dedi Vaelin. Yüzbaşı Smolen'in Caenis'le iyi anlaşacağını düşündü.

"Gidip görmelisin, Diyarımızın nadide eserlerindendir. Silahlarını burada bırakman icap ediyor."

Vaelin, içinde dört fırlatma bıçağı olan pelerinini çözdü; kılıcını, belindeki av bıçağını ve sol botundan keskin tarafı dar olan hançerini çıkardı.

"Güzelmiş," dedi Yüzbaşı Smolen hançer için. "Alpir'den mi gelme?"

"Bilmem, ölü bir adamdan aldım."

"Bunlar seni burada bekliyor olacaklar." Smolen hepsini bir masanın üzerine koydu. "Kimse dokunmayacak." Gidip duvardaki bir çıkıntıya bastırınca duvarın bir parçası içeri girdi ve bir merdiven gözüktü. "Yukarı çıkacaksın."

"Orada mı?" diye sordu Vaelin. Taht odasına ya da kabul odasına götürülmeyi bekliyordu.

"Evet. Bekletmesen iyi olur."

Vaelin başını hafifçe eğerek teşekkür etti ve boşluğa girdi. Yağ lambaları, basamakları hafifçe aydınlatıyordu ve Smolen kapıyı arkasından kapattığında etrafı iyice karardı. Söylenildiği gibi merdivenleri çıkıyor, çıktıkça taş zeminde ayakkabıları ses çıkarıyordu. Merdivenin sonundaki kapı hafif aralıktı ve içerideki odadan dışarı oldukça parlak bir ışık vuruyordu. Vaelin kapıyı iterek açtığında kapı oldukça yüksek sesle gıcırdadı ama içeride masasının başında oturan adam başını kaldırmadı. Bir parşömenin üzerine eğilmiş, tüy kalemiyle bir şeylerin üstünü çiziyordu. Adam altmışlı yaşlarındaydı, ama omuzları hâlâ genişti. Uzun saçı önüne düşüyordu; şimdi kır olsa da bir zamanlar kırmızıydı ve hâlâ belli belirsiz bir bakır rengi vardı. Düz beyaz elbisesinin kollarında mürekkep izleri gözüküyordu. Sağ elinin orta parmağında altın bir

yüzük vardı. Bu mühür yüzüğünün üstünde şaha kalkmış bir at vardı.

"Ekselans-" dedi Vaelin ve tek dizinin üstüne çöktü.

Kral sol elini kaldırıp ayağa kalkmasını, sonra da sandalyeye oturmasını işaret etti. Vaelin sandalyenin yanına gittiğinde üzerinde kitaplar ve parşömenler olduğunu gördü. Bir an tereddüt ettikten sonra hepsini üst üste dizip yere koydu ve oturdu.

Bekledi.

Odadaki tek ses Kral'ın kaleminin çizik atarken çıkardığı sesti. Vaelin tekrar konuşup konuşmaması gerektiğine karar veremedi ama sonra içinden bir ses ona susmanın daha iyi olacağını söyledi. Gördüğü en fazla kitap olan odanın Suret Elera'nın odası olduğunu düşünmüştü ama o, Kral'ın odasıyla karşılaştırıldığında bir hiçti. Neredeyse bütün duvarların önünde bulunan yığınlar tavana kadar çıkıyordu. Yığınların arasında eski, solmuş parşömenler ve parşömen kutuları da vardı. Odadaki tek dekorasyon denebilecek şey şöminenin üstündeki Diyar haritasıydı. Üzerinde kısa kısa, örümceğimsi şekillerden oluşan yazılar vardı. Bazı notlar kırmızı, bazıları siyahla yazılmıştı. Haritanın bir köşesinde bir tür liste vardı. Bu kısımdaki bütün yazılar siyahla yazılmıştı ama üstleri kırmızıyla çizilmişti. Oldukça uzun bir listeydi.

"Suratın babana çekmiş, ama olaylara bakış açını annenden almışsın."

Vaelin başını birden Kral'a döndürdü. Kalemini bırakmış, arkasına yaslanmıştı. Kırışık dolu, yılların erozyonuna uğramış yüzündeki yeşil gözleri parlak ve kocamandı. Vaelin gözlerinin sürekli Kral'ın boynundaki, çocukluğunda mücadele ettiği Kızıl El'den kalma yaralara gitmesine engel olamıyordu.

"Ekselans?" diye kekeledi.

"Baban savaş konularında zekiydi, ama geri kalan konularda bir kaya parçası kadar aklı vardı. Öbür yandan annen neredeyse her konuda zekiydi. Haritama bakarken onun gibi baktın."

"Onun hakkında böyle güzel şeyler düşündüğünüzü bilse memnun olurdu, Ekselans."

Kral bir kaşını kaldırdı. "Beni pohpohlama, evlat. O iş için epey hizmetçim var. Ayrıca bu konuda pek becerikli de değilsin. Bu konuda, en azından, baban gibisin."

Vaelin kızardığını hissetti. Özür dileyecekti ama kendini tuttu. *Haklı, ben şakşakçı değilim.* "Mazur görün, Ekselans. Yardımınızı istemeye geldim."

“Çoğu insan bu yüzden gelir. Gerçi aşırı derecede pahalı hediyeler getirir ve birkaç saat de yaltaklanırlar. Sen de yaltaklanacak mısın, genç kardeş?” Kral dudağını büküp gülümsedi.

“Hayır,” Vaelin titremesinin sinir karşısında kaybolduğunu hissetti. “Hayır, Ekselans. Yaltaklanmayacağım.”

“Ama bu geç saatte gelip yardım talep ediyorsun.”

“Hiçbir şey talep etmiyorum.”

“Ama bir şey istiyorsun. Ne acaba, para mı? Sanmam. Ebeveynlerin bunu pek umursamazdı, herhalde sen de pek umursamıyorsundur. Belki de bir evlilik teklifi konusunda yardım? Bir kıza göz koydun ama babası damadı olarak beş kuruşsuz bir Nişan çocuğunu istemiyor?” Kral başını yana yatırıp Vaelin’i inceledi. “Yok, o da değil. Peki ne o zaman?”

“Adalet,” dedi Vaelin. “Öldürülmüş bir adam için adalet, ailesi için adalet.”

“Öldürülmüş demek. Kim tarafından?”

“Benim tarafımdan, Ekselans. Bugün Kılıç Sınavı’nda birini öldürdüm. Ama adam masumdu. Sınavda karşıma çıksın diye yalan yere suçlanmıştı.”

Kral’ın suratından alaylı tavır gitti ve Vaelin’in ciddi olması dışında başka duyguyu çıkaramadığı bir ifade geldi. “Anlat.”

Vaelin hepsini anlattı. Urlian’ın tutuklanması, eşinin Karakale’deki mahkûmiyeti ve sorumlu olanların isimleri: Urlian’ı mahkûm eden sulh yargıcı Jentil Al Hilsa ve ölümünden kâr elde etmeyi amaçlayan zengin adamlar Mandril Al Unsa ve Haris Estian.

“Peki bu bilgiyi nasıl edindin?” diye sordu Kral, Vaelin anlatmayı bitirince.

“Akşam yanıma bir adam geldi, güvendiğim bir adam.” Vaelin durdu ve almak zorunda olduğu risk için gücünü topladı. “Diyar’daki İnkârcıların başına gelen kötü şeyleri iyi bilen bir adam.”

“Hımm. Bir Nişan üyesine göre sıradışı arkadaşlar seçiyorsun.”

“İtikat bize insanın gerçeği nerede bulursa bulsun, aklının buna açık olması gerektiğini öğütler.”

“Görünüşe göre konuşman da annene benziyor.” Kral masasındaki yığından bir parşömen çıkarıp kalemini mürekkep şişesine daldırdı ve kısa bir paragraf yazdı. Sonra kalemi giysisinin koluna sildi, kırmızı mürekkebe daldırdı ve siyah metnin altına bir liste yazdı. Ayrıntılı bir imzayla dokümanı bitirdi. Bir mum ve mühür balmumu aldı, ateşi balmumunun altına tuttu ve parşömenin

alt tarafına bir damla akıttı. Bir süre hafifçe balmumuna üfledikten sonra yüzüğünü sert bir şekilde üzerine bastırdı.

"Bunlardan birine ismimi her yazıp imzaladığımda," dedi ve kalemini masaya koydu, "haritamda değişiklik yapmalıyım." Vaelin tekrar duvardaki çizime dönüp üstü kırmızıyla çizili siyah sözcüklere baktı. *İsimler,* diye düşündü. *Öldürdüğü adamların isimleri. Nortah'ın babası da orada bir yerde olmalı.*

"Bu adamları idam ettireceğim," dedi Kral. "Bana söylediğin şeye dayanarak. Yargılama olmayacak, Kral'ın Sözü bütün yasanın üstündedir. Yaptığım şeyden dolayı aileleri benden nefret edecek ama mal varlıklarına el koyup onları beş parasız bırakmayı düşündüğüm için bunun önemi yok."

Vaelin Kral'ın gözlerine baktı ve bunun bir çeşit blöf olup olmadığını düşündü, ama adamın gözlerinde aldatmaca yoktu. "Bir tek üyesinin suçu dolayısıyla bütün aile cezalandırılmamalı."

"Ama soylular konusunda böyle olması gerekiyor. Eğer paralarını ellerinden almazsam eninde sonunda bana karşı kullanırlar. Bu adamları ve ailelerini tanıyorum. Kötücül, açgözlü insanlardır. Fakir mahallelerde yaşamak onlara revadır."

"Benim sözüme fazla itimat ediyorsunuz, Ekselans. Yalan söylüyor da olabilirim..."

"Hayır. Otuz yıl kral olunca yalan söylendiğinde anlamayı öğreniyorsun."

Kral adaleti cidden amansız, diye düşündü Vaelin. Bunu kaldırabilecek miydi? Kral'ın ne kadar kendinden emin olduğunu görünce başka çaresi olmadığını anladı. "Peki ya eşi?"

"İşte o biraz sıkıntı. Yaptığından pişmanlık duymayan bir İnkârcı. Suret Tendris onu kafese koyup duvardan sallandırmak isteyecektir. Tabii önce sorgulama sırasında ölmezse."

"Ekselans, siz bu Diyar'ın Kralı ve İtikat'ın Savunucusu'sunuz. Etkiniz olmak zorunda..."

"Zorunda mı?" Kral hem sinirli, hem de durumu eğlenceli buluyor gibiydi. "Bu gece yapmak *zorunda* olduğum şeyi yaptım." Yazdığı ölüm emrini işaret etti. "Her daim adaleti sağlamak bir Kral'ın görevidir. Bu adamları, bu Diyar'ın yasalarını çiğnedikleri ve başlarına geleni hak ettikleri için öldürteceğim. Ölen mahkûmun eşine gelince, onun suçu benim yargı alanım dışında. Bu yüzden olay ne yapmak zorunda olduğum değil, istediğim takdirde, amaçlarıma uygunsa neler yapabileceğimdir. Evet, Vaelin Al Sorna, bu kadının hayatını kurtarmak amaçlarıma nasıl uygun düşecek

anlat bakalım. Buraya girmek için adını kullandın, söyleyecek başka bir şeyin yok mu?"

Anne, beni affet. "Ekselans, babam beni Nişan'a göndermeden önce benimle ilgili planlarınız olduğunu biliyorum. Eğer sizi memnun edecekse, Urlian'ın eşinin özgür bırakılmasını garanti ettiğiniz takdirde planlarınıza harfiyen uyacağım."

Kral masasında duran kristal sürahisinden kupasına kırmızı şarap koydu. "Cumbrael'den gelme, on yıllık. Kral olmanın iyi taraflarından biri iyi şaraplarla dolu bir mahzeninin olması." Kupayı Vaelin'e uzattı. "İster misin?"

Vaelin'in başı tavernadaki âlemden dolayı hâlâ ağrıyordu. "Hayır, teşekkürler Ekselans."

"Baban da benimle içmezdi." Kral yavaşça kupasından bir yudum aldı. "Ama o benimle pazarlık da yapmazdı. Ben emrederdim, o uyardı."

"Gücümüz sadakatimizdir."

"Evet. Güzel bir düstur, en sevdiklerimden biri. Bunu onun için ben seçtim, hatta ailenizin arması olan atmacayı da. Bir nevi şakaydı aslında. Baban atmacayla avlanmaktan nefret ederdi, bu soyluların yaptığı bir şeydi sonuçta." Şarabından bir yudum daha aldı ve dudaklarındaki kırmızılığı mürekkepten kararmış giysi koluna sildi. "Bana neden hizmet etmeyi bıraktığını biliyor musun?"

"Evlenip kız kardeşimi meşru göstermek isteyince aranızda anlaşmazlık çıkmış diye duydum."

"Duydun demek kız kardeşin olduğunu. Epey şaşırmış olmalısın. Babanın evlenmesine karşı çıktığım ve onun buna sinirlendiği doğru. Ama aslında sanırım Birinci Vekilimi öldürtmek durumunda kaldığımda görevini bırakmayı düşünmeye başlamıştı. Yıllarca birbirlerinden nefret ettiler ama Al Sendahl'ın hırsızlığı ortaya çıktığında kimse tek kelime etmezken baban onun adına konuştu. Tabii ölmeliydi, ama büyük bir kayıp oldu. Maliye işlerinden Artis Al Sendahl kadar anlayan çok adam yok."

"Çocukluğumdan beri oğluyla beraberim, Ekselans. Babasının sizden para çaldığını kabullenmedi."

"Para çalmadı, o güç hırsızıydı. Güç çok cezbedici bir şeydir, Vaelin. Ama gücü iyi kullanabilmek için onu sevdiğin kadar ondan nefret de etmelisin. Lord Artis bunu hiç anlamadı. Hamlelerini hırsı yönlendirmeye başlamıştı ve bu durum Diyar'daki huzuru tehlikeye sokacaktı. Ben de onu öldürdüm."

"Ve ailesinin servetine el koydunuz."

“Tabii ki. Ama eşi ve çocuklarına sahip çıkılmasını sağladım, ona o kadar borçluydum. Kule Efendisi Al Myrna onları kabul etme nezaketini gösterdi. Kadına Kuzey Menzili’nde toprak verdi, sahte bir isimle tabii. Soylu sınıfımın yumuşak kalpli olduğumu düşünmelerine izin veremem.”

“İzninizle kardeşime bunu söyleyebilirsem içi rahatlar.”

“Eminim öyle olur, ama söyleyemezsin.”

Kral kupasını masaya koydu ve ayağa kalktı. Bir süre tutulmuş bacaklarını ovduktan sonra şöminenin üstündeki haritanın yanına gitti. “Birleşmiş Diyar,” dedi. “Bir zamanlar birbirinden savaş ve nefretle ayrı olan Dört Derebeylik şimdi sadakatle bana bağlı ve birleşik. Tabii aslında durum böyle değil. Nilsael kendini bana sattı çünkü bölgesine her birkaç yılda bir sudan sebeplerle saldıran ordulardan bıkmıştı. Renfael şövalyelerinin yarısını savaşta kaybetti ve Lord Theros benimle savaşmaya devam ederse kalan şövalyelerini de kaybedeceğini anladı. Cumbrael, benden korktuğu kadar nefret de ediyor, ama İtikat’tan daha çok korkuyorlar ve İtikat’ı onlardan uzak tuttuğum sürece bana sadık kalacaklar. Kurmak için denizler dolusu kan döktüğüm Diyar işte bu ve senin sayende ben ölürken çökmesini engelleyecektim.

“Haklısın, seninle ilgili çok planım vardı. Savaş Lordu ve Beşinci Nişan’ın Hanımı’nın oğlusun, ikisi de halktan kişiler. Senin sayende halkı kendime bağlayacaktım, sırf Asrael halkını da değil, bütün Derebeylik halklarını. Halkın kalbini kazanınca soylular savaş çağrısı yapsa bile kimse onlara katılmayacaktı. Seninle ilgili planlarım vardı, Genç Atmaca.” Haritayı gözleriyle tarayıp pişmanlıkla içini çekti. “Ama annenin de planları varmış. Suret Arlyn’i seni Altıncı Nişan’a alıp oranın kardeşi olman için ikna edince seni bana değil, İtikat’a bağlamış oldu.”

“Ekselans, dileğiniz Nişan’dan ayrılmamsa...”

“Onun için çok geç artık. Herkes İtikat’ı benim emrimle bıraktığını düşünür. Nişan’dan en ünlü oğlunu almak da insanların beni sevmesini pek sağlamaz. Senin için yaptığım planlar çoktan suya düştü.”

Vaelin harıl harıl Kral’ın kendisine yardım etmesini sağlayacak bir şey düşünmeye başladı. Urlian’ın eşini işkence ve idama mahkûm etme düşüncesi dayanılmazdı. Panikledikçe aklına çılgınca şeyler gelmeye başladı. Karakale’ye gizlice girip onu kurtaracaktı. Kardeşleri de ona yardım ederdi, bundan emindi ama büyük ihtimalle bu hepsinin ölümü anlamına gelirdi...

“İlk ben değildim, biliyor musun?” dedi Kral usulca. Vaelin, adamın haritanın üstündeki kısa bir listeye baktığını gördü. “Benden önce beş tane daha vardı.” Kral listedeki beş isme parmağıyla dokundu. “Varin halkımızı buraya getirip Seordahları ormana, Lonakları dağa sürdükten sonra beş Kral geldi. Beş yüz yıl boyunca hiçbir kraliyet ailesi Diyar’ı bir nesilden çok elinde tutamadı.

“Prens Malcius iyi bir insan, Ekselans.”

“Benim kasabım iyi bir insan, evlat!” diye çıkıştı Kral, birden sinirlenmişti. “Ahırdaki ustam ve avlumdaki pisliği temizleyen adamım da. Oğlum iyi bir insan, doğru ama kral olmak için iyilikten fazlası gerekiyor. O tahta geçtiğinde onun yapamadıklarını yapmak üzere yanında sen olacaktın. Şimdi tek yapabileceğim şey Diyar’ı çok büyük bir hale getirip yıkmak isteyenlerin Diyar parçalanınca altında kalacaklarından korkmalarını sağlamak.”

Sandalyesine dönüp ağır ağır oturdu. “Yeni bir plan yapacağım. Ve sen, Kardeş Vaelin Al Sorna, tekrar benim amaçlarıma hizmet edeceksin.” Masasındaki kâğıt yığınını araştırıp siyah balmumuyla mühürlenmiş bir deste kâğıt çıkardı. “Sadık danışmanlığıyla Suret Tendris benden sürekli bir şeyler istiyor. İtikatsız belasıyla başa çıkmak için yeni önlemler almayı rica ediyor. Bak,” Kral en üstteki belgeyi verdi, “Diyar Muhafızları’nın İtikat Öğretisi’ni ezberden okuyamayan herkesi kırbaçlamasını öneriyor.”

“Suret Tendris inancına hararetle bağlı, Ekselans.”

“Suret Tendris zavallı bir mutaassıp. Ama mutaassıplarla bile pazarlık edilebilir.” Kral başka bir belge alıp okumaya başladı: “‘Ekselansları, naçizane görüşüm, Martishe Ormanı’nda emsali görülmemiş sayılarda toplanmaya başlamış İtikatsızlara karşı bir şeyler yapılması gerektiğidir. Çok güvenilir kaynaklardan aldığım bilgilere göre bu kişiler Cumbrael tarzı tanrıya tapınmanın taraftarlarıymış ve sapkınlıkları akıl almayacak ölçüdeymiş. Silahlılarmış ve kaynaklarımın söylediğine göre onları oradan kovmaya çalışanlara şiddetle karşı koyacaklarmış. Ekselansları, sizden ricam bana kulak vermeniz ve bu meselede muhakkak harekete geçmenizdir. İstirham ederim.’”

Kral parşömeni masaya koydu. “Bundan ne çıkarıyorsun?”

“Suret sizden Diyar Muhafızları’nı Martishe’e gönderip İnkârcıları oradan kovmanızı istiyor.”

“Evet. Askerlerimin her ağacın arkasında ellerinde yaylar olan Cumbrael okçularıyla dolu ormanda aylar geçirmekten başka

yapacak işleri yokmuş gibi. Mümkün değil Diyar Muhafızları'nı Martishe Ormanı'nın on kilometre yakınına bile yaklaştırmam. Ama sen gideceksin."

"Ben mi, Ekselans?"

"Evet. Suret Arlyn'in, Martishe Ormanı'na küçük bir kardeş birliği göndermesini isteyeceğim. Aralarında sen de olacaksın, bir de Linden Al Hestian adında genç bir adam. Bu ismi biliyor musun?"

"Al Hestian." Vaelin, Nortah'ın babasının öldüğü Yazgüneşi Panayırı'nda kalabalığı yararak gelen öfkeli adamı hatırladı. "Bir seferinde bu isimde bir Lord Mareşal'le tanışmıştım."

"Lakrhil Al Hestian, Yirmi Yedinci Süvari Alayı'nın Lord Mareşali. Oldukça iyi bir asker ve nispeten zengin olan soylulardan. Ölen Birinci Vekilim gibi çok hırslı bir adam, özellikle oğlu konusunda. Büyük oğlu Linden."

Vaelin midesinde bir yumru oluştuğunu hissetti. "Oğlu mu, Ekselans?"

"Pek çok iyi özelliği olan iyi bir delikanlı ama maalesef zekâ ve tevazu bu özelliklerinin arasında değil. Gencin farklı kesimlerden arkadaşı var, daha doğrusu bir hayran ve dalkavuk çetesi. Para ve kibir kadar insanın etrafının arkadaş dolmasını sağlayan bir şey yok. Şu anda muteber divanımın gözdesi; turnuvalar kazanıyor, leydileri yatağa atıyor, düellolara giriyor. Artık tekdüze hale gelmiş, tanıdık bir hikâye. Genç bir adam erken yaşta büyük bir üne, başarıya kavuşuyor ve kendi efsanesine inanmaya başlıyor ama hırslı babası giderek daha fazlasını istiyor. Saraydaki en popüler kişi, hatta benim oğlumdan bile, zira Malcius kurnazca davranmayı pek bilmiyor. Her gün başıma üşüşüp genç Al Hestian'a bir görev, kendini kanıtlayabileceği bir iş, üne kavuşacağı bir durum yaratmamı söylüyorlar. Ve bunu yapacağım. Diyar'ın Kılıcı unvanını ona bahşedeceğim ve kendi alayını oluşturmasına izin vereceğim. Ve birden Martishe'i işgal eden İnkârcıları oradan kovması için onları göndereceğim. Korkarım bu uzun ve yorucu bir sefer olacak ve tahminen," –Kral bir süre düşünmek için durdu– "altı ay kadar sonra trajik bir şekilde, bir İnkârcı pususunda hayatını kaybedecek."

Göz göze geldiler. Sinir ve çaresizlikten Vaelin'in midesine ağrı girdi. *Ben aptalım,* diye düşündü. *Bir baykuşla pazarlık yapan bir fareyim.* "Urlian'ın eşi, Ekselans?" diye sordu dişlerini gıcırdatarak.

"Eh, Martishe'e bir sefer düzenlenmesini düşündüğümü söyleyince daha makul davranacaktır herhalde, özellikle seferde sen

de olacağın için. Seni seviyor. Kadına kefil olacağım ve İtikat'a döndüğünden emin olduğumu söyleyeceğim ve eğer aksi bir şey söylemezse yarın akşam özgür bırakılmış olur."

"Kadın ve oğluna iyi bakılacağı konusunda teminat verebilir misiniz?" Vaelin gözlerini Kral'dan çekmemek için kendini zorladı. "Seferinizin bir parçası olacaksam."

"Eminim Kule Efendisi Al Myrna birkaç sürgüne daha yer bulabilir. Kuzey Menzili'nde İtikatlıymış, İnkârcıymış pek önemsemezler." Kral masasına döndü, tüy kalemini kaldırdı ve önündeki parşömeni elleriyle düzleştirmeye başladı. "Birkaç gün içinde emirlerini alırsın." Tekrar yazmaya, kalemini sayfa boyunca götürmeye başladı.

Vaelin'in gitme zamanı geldiğini anlaması biraz zaman aldı. Ayağa kalktı, başının dönmesinin sinirden mi kederden mi olduğunu anlayamadı. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Ekselans." Kelimeleri kendini zorlayarak söyledi ve kapıya doğru yöneldi.

"Unutma, Genç Atmaca," dedi Kral. Başını parşömenden kaldırmamıştı. "Bu, planımın yalnızca başı. Seninle ilgili planlarım daha yeni başlıyor. Ben emir vereceğim, sen yerine getireceksin. Bu akşam yaptığın anlaşma buydu." Başını kaldırıp Vaelin'in gözlerine baktı. "Anlıyor musun?"

"Gayet iyi bir şekilde, Ekselans."

Kral bir süre daha Vaelin'e baktıktan sonra yazmaya devam etti ve Vaelin çıkarken bir şey söylemedi.

* * *

Duvardan çıktığında Smolen'in onu beklediğini gördü. "Ziyaretin bitti mi, kardeş?"

Vaelin başını salladı, masadan silahlarını aldı ve hepsini çabucak yerlerine yerleştirdi. Bir an önce buradan çıkmak istiyordu. Yalnız kalıp düşünmek istiyordu. Kral'la yaptığı anlaşmanın muazzamlığı aklını karman çorman etmişti. Unutulmuş hediyelerle dizili koridorlardan geçerken Smolen'i takip etti. Aklında Kral'ın son sözleri dönüp duruyordu. *Bu, planımın yalnızca başı. Seninle ilgili planlarım daha yeni başlıyor.*

"Seni burada bırakmam gerekiyor, kusura bakma," dedi Smolen. Vaelin, doğu kapısına doğru giden koridorun köşesinde olduğunu anladı. "Başka bir yerde acil bir işim var da."

Vaelin koridorun sonundaki gölgelere, sonra tekrar Smolen'e baktı. Adamın suratında bir huzursuzluk vardı. "Acil bir iş mi, Yüzbaşı?"

"Evet," diyerek öksürdü Smolen. "Çok acil." Geri doğru bir adım attı, resmi şekilde eğilip selam verdi ve geldiği yoldan hızlı adımlarla ilerlemeye başladı.

Vaelin önündeki koridora tekrar baktı, bir şeylerin ters gittiğini hissetti ve kalp atışları hızlandı. *Pusu. Kral'ın güvenilmez hizmetçileri var.* Yüzbaşının arkasından gidip onu bekleyen şeye kendisini önden göndermeye zorlamayı düşündü ama kendinde o gücü bulamayıp vazgeçti. Çok uzun bir gece olmuştu. Ayrıca, onu daha sonra da bulabilirdi. Pelerininin içinden bir fırlatma bıçağı çıkardı ve yürümeye başladı.

Saldırının en karanlık noktada, koridorun sonuna doğru olmasını beklemişti ama hiçbir şey olmadı. Eğri kılıçlı siyah giyen adamlar karşısına atılmamıştı. Ama havada bir koku vardı; derinden gelen, güzel, sıcak bir gündeki çiçeklerin kokusu gibi...

"Yakışıklı olduğunu duymuştum."

Sesin geldiği yöne doğru döndü ve kızı gördüğünde bıçak elinden neredeyse tamamen fırlamıştı. Kısmen gölgede duran bir kız. Son anda elini hareket ettirip bıçağı uzağa, kızın başının yaklaşık üç santimetre yanına isabet ettirmeyi başarmıştı. Kız ışığa çıkmadan önce durup kısa bir süre bıçağa baktı. Vaelin daha önce güzel kadınlar görmüştü, tanıyabileceği en güzel kadının hep Suret Elera olacağını düşünüyordu ama bu kız farklıydı. Kusursuz bir porselen gibi olan teni, yüzündeki hafif kıvrımlar ve ışıl ışıl, kırmızı altın rengindeki saçıyla düpedüz mükemmel duruyordu.

"Değilmişsin," dedi yaklaşarak. Parlak yeşil gözleriyle onu incelerken başını hafifçe yana eğdi. "Ama yüzün ilginçmiş." Elini Vaelin'in suratını okşamak için uzattı.

Kız ona dokunamadan Vaelin bir adım geriledi. Tek dizinin üstüne çöküp eğildi. "Ekselans."

"Lütfen kalk," dedi Prenses Lyrna Al Nieren. "Yüzün sürekli yere bakarken doğru dürüst konuşamayız."

Vaelin ayağa kalktı. Bekliyor, kıza gözlerini dikip bakmamaya çalışıyordu.

"Seni şaşırttıysam üzgünüm," dedi Prenses. "Yüzbaşı Smolen bana buraya geldiğini söyledi. Konuşmamız gerektiğini düşündüm."

Vaelin bir şey söylemedi. Bir şeylerin ters gittiğini söyleyen hisleri geçmemişti. Bu karşılaşma bir şekilde tehlikeli olmalıydı. Bir

bahane bulup ayrılması gerektiğini biliyordu ama kelimeleri zikredemedi. Kızın onunla konuşmasını istiyordu, kızın yanında olmak istiyordu. Kendini bu dürtüsü yüzünden kötü hissetti.

"Bugün seni dövüşürken izlemek istiyordum," dedi. "Ama tabii babam izin vermedi. Oldukça heyecanlı bir çarpışma olduğunu duydum."

Gülümsemesi baş döndürücüydü ve o kadar samimiyet doluydu ki Nortah'tan bile daha samimi gülümsediği söylenebilirdi. *Gururumu okşadığını düşünüyor,* diye düşündü. "Benden istediğiniz bir şey mi var, Ekselans? Yüzbaşı Smolen gibi benim de başka bir yerde acil işlerim var."

"Yüzbaşıya kızma. Normalde görevlerine bağlıdır. Korkarım onun aklına giriyorum." Döndü ve Vaelin'in bıçağının saplı olduğu duvara doğru yürüdü. Zorlukla yerinden çıkardı. "Ivır zıvırı seviyorum," dedi ve zarif parmaklarını metal üstünde gezdirmeye başladı. "Genç adamlar bana pek çok ıvır zıvır verir. Ama daha önce hiçbiri bir silah vermemişti."

"Sizde kalsın," dedi Vaelin. "İzninizle, Ekselans." Eğilerek selam verdi ve gitmek üzere arkasını döndü.

"İzin vermiyorum," dedi normal bir ses tonuyla. "Konuşmamız bitmedi. Gel," diye işaret etti elindeki bıçağı gidecekleri yönde sallayarak. "Yıldızların altında konuşacağız, sen ve ben. Sanki bir şarkıdaymışız gibi olacak."

Aslında gidebilirim de. Beni durduramaz... durdurabilir mi? Gitmesini engellemeye çalışan düzinelerce muhafızla uğraşmak zorunda kalmak bir an aklından geçti ve kızı koridorda takip etmeye başladı. Kız, hiç dikkat çekmeyen bir çıkıntıya girip bir kapıyı açtı ve içeri girmesini işaret etti. Kapının ardındaki bahçe küçüktü ama ay ışığı altında bile çiçekler muhteşem görünüyordu. Suret Elera'nın bahçesindekinden bile çok çeşit çiçek var gibi duruyordu.

"Bir de güneş ışığı altında görmelisin," dedi Prenses Lyrna. Arkalarından kapıyı kapadı ve yanından geçip bir gül ağacının yanında durdu. "Ve yılın son zamanları bu artık, canlarım soğuktan dolayı biraz küçülmüş haldeler."

Bahçenin ortasındaki alçak bir taş banka doğru yürüdü. Geceliği zarif bir şekilde dans ediyordu. Vaelin bakışlarını ayırmak istedi ve başını çevirdiğinde gördüğü çiçeği gözünün bir yerden ısırdığını fark etti. Küçük bir akçaağacın dibinde biten sarı tomurcukları tanıdı. "Kış filizi."

“Çiçeklerden anlıyor musun?” Prenses şaşırmış gibiydi. “Altıncı Nişan’ın kardeşlerinin savaş sanatları dışında bir şey bilmediğini sanıyordum.”

“Pek çok şey öğreniyoruz.”

Banka oturdu ve ellerini kaldırıp çiçekleri gösterdi. “Ee, bahçemi sevdin mi?”

“Çok güzel, Ekselans.”

“Küçükken babam Kışdönümü hediyesi olarak ne istediğimi sordu. Sarayda büyümek hiç yalnız kalamamak demekti, etrafta sürekli ya muhafızlar ya hizmetçiler oluyordu, bu yüzden yalnız kalabileceğim bir yer istediğimi söyledim. Beni buraya getirdi. O zamanlar boş bir avluydu, ben de burayı bahçeye çevirdim. Buraya başkasının girmesi yasak ve kimseye burayı göstermedim, en azından şu ana kadar göstermemiştim.”

“...Şeref duydum, Ekselans.”

“Sevindim. Ben seni sırrımla şereflendirdiğime göre, belki sen de aynısını yapabilirsin. Babamla ne işin vardı?”

Bir şey demek istemiyordu ama öylece dediğini duymazdan da gelemezdi. Aklından türlü yalanlar geçti ama prensesin de babası gibi yalanları ayırt edebileceğini düşündü. “Kral Janus bu konuyu konuşmamı istemez,” dedi sonra.

“Gerçekten mi? O zaman tahmin edeyim. Lütfen doğruysa söyle. Bugün öldürdüğün adamlardan birinin oraya zorla sokulduğunu öğrendin. Babamdan da gelip adalet istedin. Doğru mu?”

“Çok şey biliyorsunuz, Ekselans.”

“Evet. Ama maalesef hiçbir zaman yeterince bilmediğimi sonra fark ediyorum. Babam dileğini yerine getirdi mi?”

“Adaleti sağlama nezaketini gösterdi.”

“Öyle mi.” Sesinde bir tutam acıma vardı. “Zavallı Lord Al Unsa. Düzenlenen balolarda beni hep güldürürdü. Dans pistinde öyle sendelerdi ki.”

“Eminim darağacında bu güzel anılarla avuntu bulur, Ekselans.”

Kızın gülümsemesi soldu. “Soğuk biri olduğumu mu düşünüyorsun? Belki de öyleyimdir. Yıllar içinde pek çok lord tanıdım. Bana şekerler ve hediyeler veren, ne kadar güzel olduğumu söyleyen, sürekli gülümseyip arkadaş canlısı gibi görünen ama aslında yalnızca babamın gözüne girmek isteyen adamlar. Babam ise bazılarını sürdü, bazılarının kalmasına izin verdi ve bazılarını öldürdü.”

Vaelin babasının da prensesin tanıştığı lordlar arasında olması

gerektiğini düşündü ve kızın babasına da tekinsiz biri gibi gelip gelmediğini merak etti. “Babam da size hediyeler alır mıydı?”

“Babanın tüm yaptığı bana sert bir şekilde bakmaktı. Ama annen daha bile sert bir şekilde bakıyordu. Babamın bizim hakkımızdaki planı sanırım benden çekinmelerine yol açıyordu.”

“Biz mi, Ekselans?”

Kız bir kaşını kaldırdı. “Evlenecektik. Bilmiyor muydun?”

Evlenmek mi? Düşüncesi bile gülünç, saçmaydı. Bir prensesle evlenmek. *Onunla* evlenmek. Çocukken saraya geldiğinde karşısına çıkan kaba küçük kız geldi aklına. *Ben seninle evlenmem, pissin.* Kral gerçekten bu şekilde mi onu soyuna bağlamak istiyordu?

“Ben de bu fikri çok sevmezdim,” dedi Prenses Lyrna, Vaelin’in yüzünü okuyarak. “Ama şimdi inceliğini anlıyorum. Babamın planlarının içyüzü bazen seneler sonra anlaşılır. Seni kardeşimin yanına yerleştirip benim de konumumu güçlendirmek istiyordu. Kardeşim hüküm sürerken seninle ben de ona yardım edecektik.”

“Belki de kardeşinizin yardıma ihtiyacı yoktur.”

Pürüzsüz yüzünü havaya kaldırdı ve yıldızların oluşturduğu harika manzaraya baktı. “Zaman gösterecek. Geceleri buraya daha sık gelmeliyim. Manzara gerçekten çok hoş.” Vaelin’e döndü. Prenses’in suratı ciddileşmişti. “Bir hayat aldığında kendini nasıl hissediyorsun?”

Sırf meraktan sorduğu belliydi. Sorusundan dolayı alınabileceğini ya bilmiyordu ya da umurunda değildi. Vaelin, garip bir şekilde alınmamış olduğunu fark etti. Daha önce kimse bunu ona sormamıştı, ama cevabı gayet iyi biliyordu.

“Ruhum kirlenmiş gibi hissediyorum,” dedi.

“Ama yine de yapmaya devam ediyorsun.”

“Bugüne kadar... gerekliydi.”

“Demek suçluluk duygunu dindirmene yardım etsin diye babama geldin. Acaba karşılığında senden ne aldı? Sanırım seni hizmetine sokmuştur. Altıncı Nişan’da bir casusu olması gerçekten de işine yarar.”

Casus mu? Keşke yalnızca o kadar olsaydı. “Beni buraya sadece cevabını bildiğiniz soruları sormak için mi getirdiniz, Ekselans?”

Kız gülünce Vaelin şaşırdı. İçten, zengin bir şekilde gülmüştü. “Ne kadar da farklısın. Beni övmüyor, şarkı söylemiyor, soneler okumuyorsun. Ne bir caziben, ne hesap kitabın var.” Elinde tuttuğu fırlatma bıçağına baktı. “Ve beni korkutmayı başaran tek kişisin. Her zamanki gibi babamın öngörüsüne hayranlık duymamak elde

değil.” Kızın bakışları Vaelin’i huzursuz edecek derecede direktti ve Vaelin kendini sessiz kalıp kızın bakışlarına karşılık vermek zorunda hissetti.

“Sana diyeceğim şey basit,” dedi Prenses. “Nişan’dan ayrıl, sarayda ve savaşlarda babama hizmet et ve bir süre sonra Diyar’ın Kılıcı ol. Babamın bizim için olan planları da gerçekleşebilir böylece.”

Kızın yüzünde aldatmaca ya da alaylı bir bakış aradı ama Prenses gayet ciddiydi. “Evlenmemizi mi istiyorsunuz, Ekselans?”

“Babamı gururlandırmak istiyorum.”

“Babanız benimle ilgili olan planlarının suya düştüğünü düşünüyor. Nişan’dan ayrılmam işine artık yaramazmış. Emrinize uyarsam onun isteklerine karşı gelmiş olurum.”

“Ben onunla konuşurum. Çoğu konuyu bana danışır ve bu konuda da haklı olduğumu görecektir.” Vaelin o anda kızın gözlerinde belli belirsiz bir ışık gördü. Bunu daha önce de gördüğünü hatırlayınca bir şeylerin ters gittiğine dair olan inancı daha da arttı. Bu ışığı, kendisini öldürmeye çalışmadan hemen önce Kardeş Henna’nın gözlerinde de görmüştü. Tam olarak kötülük olarak adlandırılamazdı, daha ziyade plan yapma ve tutkunun karışımıydı. Ama Kardeş Henna yalnızca onu öldürmek istemişken Prenses daha fazlasını istiyordu ve Vaelin işin sadece karı koca olmakla ilgisi olduğundan ciddi bir şüphe duydu.

“Beni onurlandırıyorsunuz, Ekselans,” dedi. Sesinin resmi bir konuşma yapıyor gibi çıkmasını sağlamaya çalışıyordu. “Ama eminim hayatımı İtikat’a hizmete adadığımı anlıyorsunuzdur. Ben Altıncı Nişan’ın bir kardeşiyim ve bu görüşme yakışık almıyor. Çekilmeme izin verirseniz minnettar olurum.”

Prenses dudaklarında alaylı bir gülümsemeyle yere baktı. “Tabii ki, kardeş. Lütfen sizi geciktirme nezaketsizliğinde bulunduğumdan dolayı beni affet.”

Vaelin eğilerek selam verip arkasını döndü. Kapının kulpunu tutmuştu ki Prenses onu durdurdu.

“Yapacak çok işim var, Vaelin.” Sesinde alay ya da şefkat yoktu, tamamen ciddi ve içtendi. *Gerçek sesi bu olmalı,* diye düşündü Vaelin.

Vaelin durdu ama arkasını dönmedi ve bekledi.

“Yapmam gereken şeyi sen yanımda olsan daha kolay yapardım ama yine de yapacağım. Ve önüme çıkan engellere tahammülüm yoktur. Düşman olmak gerçekten istemem, inan.”

Vaelin dönüp ona baktı. “Bana bahçenizi gösterdiğiniz için teşekkürler, Ekselans.”

Kız başını çevirdi ve havaya baktı. Vaelin gidebilirdi. Gördüğü en güzel kadın ay ışığıyla yıkanıyordu. Gerçekten mükemmel bir görüntüydü ve Vaelin içten bir şekilde bunu bir daha görmemeyi diledi.

Kısım III

Lord Hestian'ın kumandasında pek çok adım atıldığını ve yol alındığını bildirmekten memnuniyet duyuyorum. Pek çok İnkârcı sapkınlıklarının gerektirdiği bedeli ödedi veya ölüm korkusuyla ormandan kaçtı. Adamların moralleri yüksek. Hayatım boyunca hedeflerine bu kadar inanan askerler görmemiştim.

Kardeş Yallin Heltis, Dördüncü Nişan,
Martishe Ormanı Seferi Sırasında, Suret Tendris Al Forne'ye
Mektup.
Dördüncü Nişan Arşivlerinden

Verniers'in Kaleminden

Tüy kalemim parşömen üzerindeki çılgın hareketlerine devam ederken sustu. Şimdiden hikâyesiyle on sayfayı doldurmuştum. Gece bastırmıştı ve tek ışık kaynağımız başımızın üstündeki güverte direğinde asılı duran fenerdi. Saatlerdir yazmaktan bileğim, kâğıtlarımın üstünde durduğu varilin üstüne eğilmekten de sırtım ağrıyordu. Ağrının neredeyse farkında bile değildim.

"Ee?" dedim.

Fenerin loş ışığında suratı kasvetliymiş gibi duruyordu. Gözünü uzaklara dikmiş ya da dalmıştı. Bir süre sonra konuştu.

"Susadım," dedi ve kaptanın su varilinden doldurmasına izin verdiği şişesine uzandı. "Beş yıldır günde tek kelimeden fazla etmedim. Boğazım ağrıyor."

Kalemimi bıraktım ve ağrıyan sırtımı dikleştirdim. "Onu tekrar gördün mü?" diye sordum. "Prensesi."

"Hayır. Planını reddettiğim için sanırım bana ihtiyacı kalmadı." Şişesini ağzına götürüp kana kana su içti. "Ama yıllar içinde ünü arttı. Güzelliği ve nezaketi dilden dile ülkenin her yerine yayıldı. Şehrin ve Diyar'ın yoksul kısımlarına gidip ihtiyacı olanlara el uzattı, yeni okullar ve Beşinci Nişan tedavi evleri yaptırdı. Pek çok soylu onunla evlenmek istedi ama hepsini reddetti. Kendisine uygun, güçlü bir koca bulamadığı için Kral'ın ona kızdığı söylenirdi ama bu kendisine de acı vermesine rağmen babasının isteğine karşı çıkmış."

"Hâlâ seni beklediğini düşünüyor musun?" Durumun trajedisi yazar ruhumu uyandırıyordu. "İyi davranışlarda bulunup kırık kalbini onarmaya çalıştığını, sadece bununla seni kazanabileceğini düşündüğünü? Gerçi tabii seni son beş yıldır ölü biliyor."

Bana şaşkın, inanmaz bir şekilde baktı ve birden gülmeye başladı. İçten gülüyordu. Yüksek sesle, uzun süre güldü.

"Bir gün, lordum," dedi neşesi dinince. "Tanrıların seni lanetlerse Prenses Lyrna'yla tanışırsın. Tanışırsan nasihatimi dinle ve ters yönde, çok hızlı bir şekilde koşmaya başla. Bence senin kalbini çok kolay

kırar."

Su şişesini bana attı. Çabucak kafama diktim ve bunun sinirimi saklayacağını umdum. Bana prenses hakkındaki anlattıklarından kadının zeki ve görev bilinci olan biri olduğunu anlamıştım, babasını gururlandırmak ve halkına hizmet etmek isteyen biri. Böyle bir kadınla konuşacak pek bir şey bulamazdım herhalde.

"Bir koca, ellerine vurulmuş bir zincir olacağı için evlenmedi," dedi Vaelin Al Sorna. "Halkın kendisini sevmesi için iyi işler yapıyor. Kalplerini kazanırsa, güç de kazanır. Eğer bir kalbi varsa, onu harekete geçiren şeyin tutku değil, güç olduğunu söyleyebilirim."

Sessizce Prenses Lyrna hakkında kendim bir araştırma yapmaya karar verdim. Kuzeyli bana hikâyesini anlattıkça, yurduna daha çok gitmek istiyordum. Kendisi anlattığı kültürdeki sanatçılık ve eğitimi pek takdir etmese de, benim oldukça ilgimi çekmişti. Büyük Kütüphane'deki kitapları okumak ve Usta Benril Lenial'ın Kızıl El fresklerini görmek istiyordum. Birleşmiş Diyar'ın insanlarını okuma yazma bilmeyen barbarlardan hallice olarak görüyorduk ve gerçekten de savaşçılarının çoğu böyleydi. Ama artık hikâyelerinin sırf barbarlık ve savaş tutkusundan oluşmadığını görebiliyordum. Diyar hakkında savaşın tarihini araştırdığım yıllarda öğrendiğim şeylerden daha fazlasını yalnızca birkaç saatte öğrenmiştim. İçimde bir şey uyandırmıştı, yeni bir tarihçe yazma isteği. Bu sefer önceki eserlerimden daha büyük ve daha zengin bir şey yazmak istiyordum. Diyarının tarihini.

"Kral sözünü tuttu mu?" diye sordum. "Adaleti yerine getirdi ve Karakale'deki kadını kurtardı mı?"

"İsimlerini söylediğim adamlar ertesi gün idam edildi. Kadın ve oğlu aynı hafta içerisinde Kuzey Menzili'ne gönderildi." Durdu ve yüzüne kederli bir bakış yerleşti. "Kadın ayrılmadan önce onu görmeye gittim, görüşmeyi Erlin ayarladı. Beni affetmesi için yalvardım. Suratıma tükürüp bir katil olduğumu söyledi."

Kalemimi elime alıp söylediklerini yazdım. "Suratıma tükürdü," yerine, "İnkârcı tanrılarının bütün gücüyle bana lanet okudu," yazdım. Yazıyı renklendirmeyi seviyorum.

"Peki, anlaşmanın sana düşen kısmı?" diye sordum. "Kral'ın emrettiği şeyi yaptın mı? Linden Al Hestian'ı öldürdün mü?"

Başını eğip ellerine baktı, elleri dizlerinin üzerindeydi, parmaklarını açtı ve yaraların arasından görünen kas ve damarlara baktı. Bir katilin elleri, *diye düşündüm. İstese bu ellerle birkaç saniye içinde beni öldürebilirdi.*

"Evet," dedi. "Öldürdüm."

Birinci Bölüm

Cumbrael yayı gerilmediği zaman bir buçuk metrelik uzunluktaydı ve porsukağacının göbek kerestesinden yapılırdı. Cumbrael yayıyla bir ok üç yüz metre öteye atılabilirdi ve eğer kullanıcı becerikliyse mesafe dört yüz elli metreyi bile bulurdu. Yakın mesafeden plaka zırhları kolayca delebiliyordu. Vaelin'in yayı, diğer çoğu Cumbrael yayından daha kalındı ve tutma yerlerinin pürüzsüz ahşabından yayın çok fazla kullanıldığı belliydi. Sahibinin keskin bir gözü vardı ve demir uçlu okuyla Martil Al Jelnek adındaki genç adamın zırhını delmiş, adamı öldürmüştü. Cana yakın bir soylu olan Martil Al Jelnek şiirden hoşlanır ve bıkmadan usanmadan nişanlısı hakkında konuşurdu. Nişanlısı olan kızın Asrael, hatta bütün dünyadaki en güzel ve nazik kız olduğunu söylerdi. Maalesef onu bir daha göremeyecekti. Gözleri açıktı ama feri gitmişti. Ağzında acılı bir ölümün işaretleri olan kan ve kusmuk vardı; Cumbraelli okçular oklarının uçlarına Joffril kökü ve engerek zehri karışımı bir sıvı sürerdi. Yayın sahibi, Vaelin'in oku koluna saplı bir halde birkaç metre ötesinde yerde yatıyordu. Saklandığı huş ağacının dalından düşünce boynu kırılmıştı.

"Kimse yok," dedi Barkus. Yanında Caenis ve Dentos'la beraber karda bata çıka yürüyerek geldi. "Görünüşe göre tekmiş." Ölü okçunun başına tekme attı. Başı, kırık omurgasının ucunda döndü. Sonra Barkus eğilip cesedin üzerinde değerli bir şey var mı diye aramaya başladı.

"Bütün askerler nereye gitti?" diye sordu Dentos.

"Dağıldılar," dedi Vaelin. "Büyük ihtimalle döndüğümüzde onları kampta buluruz."

"Pis korkaklar." Dentos yerdeki Martil Al Jelnek'e baktı. "Onu sevmiyorlar mıydı? Ben iyi bir eleman olduğunu düşünmüştüm. Soylu olmasına rağmen."

"Bu sözde askerler Varinshold zindanlarının süprüntüleri, kardeşim," dedi Caenis. "Kendilerinden başka kimseye sadakatleri

yok.”

“Atını buldun mu?” diye sordu Vaelin. Ölü soyluyu kampa taşıma düşüncesini hoş bulmuyordu.

“Nortah getiriyor,” dedi Barkus. Cesette bulduğu birkaç bakır parayla ayağa kalktı. Cumbraellinin sadağını Vaelin’e attı. İçindeki oklar isle siyahlatılmıştı ve üstünde kuzgun tüyleri vardı. Düşmanları eserlerini imzalamayı seviyorlardı. “Onu kullanacak mısın?” diyerek yayı işaret etti Barkus. “Şehre döndüğümüzde on gümüşe okuturum ben onu.”

Vaelin yayı sıkıca tuttu. “Ustalaşmayı bir denerim diyordum.”

“İyi şanslar. Bu puştlar duyduğuma göre hayatları boyunca her gün antrenman yapıyorlarmış. Derebeyleri bunları her gün çalıştırıyormuş.” Elindeki az sayıda bakır paraya baktı. “Ama pek para ödüyormuş gibi durmuyor.”

“Bunlar tanrıları için savaşıyor, lordları için değil,” dedi Caenis. “Paraya pek değer vermiyorlar.”

Al Jelnek’in zırhını çıkarıp adamı atının arkasına yerleştirdiler. Barkus’un eli, ölü adamın çantasına gidince Nortah, Barkus’un eline vurdu.

“Buna ihtiyacı olmayacak herhalde.”

“Hane’den yedi ay önce ayrıldık, İtikat aşkına!” diye çıkıştı Nortah. “Artık bir şeyler çalmana gerek yok.”

Barkus omzunu silkti. “Alışkanlık oldu.”

Yedi ay, diye düşündü Vaelin kampa doğru yola koyulduklarında. Yedi aydır Martishe Ormanı’nda Cumbraelli İnkârcıları avlıyorlardı, her ne kadar sözde olsa da Linden Al Hestian ve yeni kurduğu alayı da onlara yardım ediyordu. Linden Al Hestian, şu kralın emrettiğinden tam bir ay fazladır yaşayan kişi. Her geçen gün Vaelin, omuzlarındaki yükün ağırlaştığını hissediyordu.

Doğa da moralinin düzelmesine pek yardımcı olmuyordu. Martishe, Urlish’e benzemiyordu. Hem daha sık ağaçlıklı hem de daha karanlıktı. Bazı yerlerde ağaçlar o kadar sıktı ki aralarından geçmek mümkün değildi. Bunun üstüne bir de zeminin berbatlığı vardı. Yerdeki çukurlar ve boşluklar pusuya çok mahal veriyordu ve atlarını kullanmalarını engelliyordu. Sürekli ellerinde yaylar, ok atmaya hazır şekilde yürüyorlardı. Aralarında yalnızca soylular ata binmeye devam ediyordu ve onlar da ağaçlardaki Cumbraelli okçular için kolay hedef oluyorlardı. Linden Al Hestian’la beraber Martishe’e gelen on beş soylu gençten dört tanesi ölmüştü ve üç

tanesi o kadar kötü yaralanmışlardı ki gittikleri her yere taşınmak zorunda kalıyorlardı. Alay ise daha kötü durumdaydı. Altı yüz kişi gelmişlerdi ama üçte biri ortada yoktu; bazıları ölmüş, bazıları ağaçlar arasında kaybolmuş, bazıları da fırsat bulunca kaçmışlardı. Bazen haftalardır kayıp olan adamları buluyorlardı. Adam ya karda donmuş ya bir ağaca bağlanmış ya da ölümüne işkence görmüş oluyordu. Mahkûmlar düşmanlarının işine yaramıyordu.

Kayıplarına rağmen küçük Nişan birlikleri birkaç zafer kazanmıştı. Birkaç ay önce Caenis bir dere boyunca yürüyen, yaklaşık yirmi Cumbraelliden oluşan bir grubun izine rastlamıştı. Dere boyunca yürümeleri akıllıcaydı ama iz süren Caenis olunca bu pek bir anlam ifade etmiyordu. Düşmanları dinlenmek için durana kadar onları takip etmişlerdi. Antilop derisi ve samur postu giyen, sırtlarında yayları olan adamlar hiçbir şeyden şüphelenmiyorlardı. Açtıkları ilk yaylım ateşiyle yarısını öldürünce kalanlar geldikleri yerden geriye doğru kaçmaya başlamışlardı. Kardeşler kılıçlarını çekip onları avlamıştı, hiçbiri kaçamamıştı, ama merhamet de dilememişlerdi. Caenis haklıydı, bu adamlar tanrıları için savaşıyordu ve onun için ölmekten çekinmiyordu.

Birkaç kilometre yürüdükten sonra kampları görüş alanına girdi. Bir kamptan ziyade kazıklarla çevrili bir alandı. İlk geldiklerinde etrafa bir grup nöbetçi asker dikmişlerdi ama bu yalnızca düşmanlarının gece yarısı ok antrenmanı yapmalarını sağlamıştı. Linden Al Hestian etraflarını çevirmek için ağaçların kesilmesini emretmek zorunda kalmıştı. Martishe'teki birkaç açıklıktan birine yerleşip etraflarını ağaç gövdeleri ve kazıklarla çevrelemişlerdi. Vaelin ve Nişan birliğinin çoğu kamplarının basıklığını sevmediklerinden dolayı zamanlarının büyük kısmını ormanda geçiriyorlardı. Küçük gruplar halinde devriye geziyorlar ve kendi kamplarını kuruyorlardı. Kamplarının yerini her gün değiştirerek Cumbraellilerle ölümcül bir kovalamaca oyunu oynarlarken Al Hestian'ın askerleri bulundukları yerde duruyorlardı. Talihsiz Martil Al Jelnek'in yaptığı saldırı haftalardır yaptıkları tek harekâttı ve buna rağmen adamları yürüyüşe geçmezlerse kırbaçlamakla tehdit etmek durumunda kalmışlardı. Ve sonra tek bir oktan dolayı hepsi kaçışmıştı.

Gür, kar kaplı kaşları; sert ve ters bakışları olan iri bir kardeş kampın girişindeki kapıda bekliyordu. Yanında gri benekli çok iri bir melez köpek vardı ve bakışları en az efendisininki kadar sertti.

"Kardeş Makril." Vaelin başını hafifçe eğerek selam verdi. Makril

formaliteye pek önem veren bir adam değildi, ama birliklerinin kumandanı olarak saygı gösterilmeyi hak ediyordu, özellikle de Al Hestian'ın askerlerinin önünde. Kapının orada dolanan bazıları Al Jernek'in cesedini gördükten sonra her an gölgelerden bir Cumbraelli oku gelebilir ihtimaliyle korku dolu gözlerini ormanın kara duvarına çevirmişlerdi.

Suret onu odasına çağırıp içeride Makril'i gördüğünde şaşkınlığını gizlemeyi başarmıştı. Makril suratında alaylı bir ifadeyle elindeki kırmızı, baklava şeklindeki banda bakıyordu.

"Tanışıyorsunuz, sanırım," demişti Suret.

"Kır Sınavım sırasında tanışmıştık, Suret."

"Martishe Ormanı'na yapacağımız seferin kumandanı Kardeş Makril olacak," demişti Suret. "Emirlerini sorgulamadan yerine getireceksin."

Sonradan anlamışlardı ki Nişan Hanesi'ndeki görevlerini bırakamayan Usta Hutril dışında Martishe'i Makril kadar iyi tanıyan kimse yoktu. Birlikleri otuz kardeşten oluşuyordu. Gelenlerin çoğu kuzey sınırından gelen deneyimli kardeşlerdi ve Vaelin gibi onlar da Makril'e karşı ihtiyatlı davranma gereği hissediyorlardı. Ama Makril iyi bir taktisyen olduğunu kanıtlasa da liderlik şekli kabaydı.

"Kodumun bir saati," diye kükredi. "Güneye iki günlüğüne gitmiştiniz."

"Lord Al Jelnek'in adamları kaçtı," dedi Nortah. "O halde güneye gitmenin pek bir anlamı kalmadı."

"Sana mı sordum sümüklü?" diye çıkıştı Makril. Görür görmez hepsini sevmediği belli olmuştu ama Nortah'a karşı özel bir nefreti var gibiydi. Yanında duran melez köpeği Burun da efendisini onaylarmış gibi havladı. Vaelin'in adamın köpeği nereden bulduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Görünüşe göre Çizik'ten sonra köle-tazılardan vazgeçmiş, tür ayırt etmeden bulabildiği en büyük, en hırçın av köpeğini almıştı. Burun'un sevilmekten veya göz teması kurulmasından hoşlanmadığı etraftaki birkaç askerin yara izlerinden anlaşılabiliyordu.

Nortah da Makril'i sevmemişti ve aynı derece nefret dolu bir şekilde adama baktı. Vaelin, ikisini baş başa bıraksalar olabileceklerden korkuyordu.

"Cesedi geri getirmemizin daha iyi olacağını düşündük, kardeşim," dedi Vaelin. "Bu akşam kendimiz devriyeye çıkarız."

Makril öfkeli bakışını Vaelin'e çevirdi. "Adamların bazıları döndü. En az elli pislik olduğunu söylediler." Makril Cumbraellileri

sadece pislik olarak adlandırıyordu. “Kaç tanesini öldürdünüz?”

Vaelin elindeki yayı kaldırdı. “Bir.”

Makril kalın kaşlarını çattı. “Ellide bir mi?”

“Birde bir, kardeşim.”

Makril derin bir şekilde iç çekti. “Bunu lorda bildirsek iyi olur. Bir mektup daha yazması gerekecek.”

Lord Linden Al Hestian uzun boylu, yakışıklı, neşeli ve güzel gülüşü olan bir adamdı. Savaş sırasında cesur, kılıç ve mızrak kullanmakta becerikliydi. Vaelin, Kral’ın anlattığının aksine pratik zekâlı olduğunu, kibrinin yalnızca genç yaşta çok şey başarmış ve kendiyle gurur duyduğunu saklamaya gerek görmeyen birinin havası olduğunu gördü. Bu duruma üzülse de Vaelin genç soyluyu sevmişti, ama adamın berbat bir lider olduğunu kabul etmeliydi. Doğasında o gerekli acımasızlık yoktu. Adamlarını pek çok kez kırbaçlatmakla tehdit etmişti ama başını alıp giden korkaklık, sarhoşluk ve askeri idarenin yüz karası olan bir kampa rağmen kimseye hiçbir ceza vermemişti.

“Kardeşler!” Al Hestian’ın çadırına yaklaştıkları sırada adam onları çadırının dışında karşıladı. Onları görünce yüzüne yayılan gülümseme, atın üstünden sarkan cesedi görünce silindi. Belli ki kaçan adamlardan hiçbiri ona haberi vermeye yeltenmemişti.

“Taziyelerimi sunarım, lordum,” dedi Vaelin. İkisinin çocukluktan beri arkadaş olduklarını biliyordu.

Linden Al Hestian cesede yaklaştı. Kederi yüzünden okunuyordu. Yavaşça arkadaşının saçına dokundu. “Savaşırken mi öldü?” diye sordu bir süre sonra. Sesinden duygusallaştığı belliydi.

Vaelin, Nortah’ın cevap vermek üzere ağzını açtığını görünce çabucak onun sözünü kesti. Lord Al Hestian endişeli olduğunda Nortah gaddarca darbeyi indirmeyi bir alışkanlık haline getirmişti ve konuştuğunda hakaretlerinin üstünü çok hafifçe örtüyor, çekinmeden eleştirilerini sıralıyordu. “Çok cesurdu, lordum.”

Ok midesine saplandığında Martil Al Jelnek bir çocuk gibi ağlamaya başlamıştı. Ağzından kan akıp gözündeki hayat ışığı solarken Vaelin’i tutmuş, spazmlar geçirmişti. Ölmeye yakın bir şeyler söylemeye çalışmıştı ama midesinden ağzına gelen şeylerin arasında sözcükleri kaybolmuştu. Belki de sevgilisine bir mesaj göndermek istemişti. Artık bilmek mümkün değildi.

“Cesur,” diye tekrarladı Al Hestian. Belli belirsiz güldü. “Evet, hep öyleydi.”

“Adamları kaçtı,” dedi Nortah. “Bir ok geldi ve hepsi kaçtı.

Senin bu alayın suçlu pisliklerden oluşan bir ayaktakımı sürüsü."

"Yeter!" diye uludu Makril.

Bu sırada Çavuş Krelnik geldi ve Al Hestian'a keskin bir şekilde selam durdu. Ellili yaşlarında tıknaz bir adamdı. Yüzünde çok büyük bir yara izi vardı ve adamlarına korku salıyordu. Alaydaki tecrübeli olan sayılı kişiden olduğu, on altı yaşından beri Diyar Muhafızı olarak görev yaptığı için Al Hestian akıllıca davranıp onu Başçavuş yapmış ve disiplinden sorumlu kılmıştı. Ama adam çok uğraşmasına rağmen Nortah haklıydı. Alay ayaktakımından oluşuyordu.

"Ateşi yaktıracağım, lordum," dedi Çavuş Krelnik. "Onu bu gece ateşe vermeliyiz."

Al Hestian başını sallayarak onayladı ve cesetten uzaklaştı. "Evet. Teşekkür ederim, Çavuş. Size de, kardeşler, onu geri getirdiğiniz için." Çadırına doğru ilerledi. "Kardeş Makril, Kardeş Vaelin, sizinle görüşebilir miyim?"

Al Hestian'ın çadırında, diğer soyluların çadırlarının aksine lüks eşyalar yoktu. Boş yerlerde silahları ve zırhı duruyordu. Bunları kendisi temizleyip, bakımını da kendisi yapıyordu. Diğer soyluların çoğu beraberlerinde birkaç hizmetçi getirmişlerdi ama belli ki Lord Hestian kendi ihtiyaçlarını kendi görebiliyordu.

"Lütfen, kardeşler." Oturmalarını işaret etti ve alay kumandanlarının bin bir idari işini gördüğü masasının başına geçip oturdu. "Kral'dan bir mektup," dedi ve masasındaki açık zarfı kaldırdı. Kral'ın mührünü gören Vaelin'in kalp atışları hızlandı.

"'Ekselans Janus Al Nieren'den Otuz Beşinci Piyade Alayı kumandanı Lord Linden Al Hestian'a,'" diyerek okudu Al Hestian. "'Lordum, lütfen bir alayı sahada bu kadar uzun bir süre tutmanızdan dolayı tebriklerimi kabul edin. Değersiz kumandanların Diyar'ın Martishe Ormanı'ndaki işini aceleye getirerek bitirmeyi dileyeceklerinden şüphem yok. Öte yandan siz belli ki daha ince bir strateji izliyorsunuz, ama bu inceliği aramızda bu kadar mesafe varken anlayamıyorum. Suret Arlyn'in cömert bir şekilde Altıncı Nişan'dan, başka işlere koşabilecekken bize bir birlik verdiğini hatırlarsınız. Duyduğuma göre onların arasında eski Savaş Lordumun oğlu da varmış ve umarım kralın emirlerini yerine getirme konusunda babası gibi aceleci davranıyordur. Belki de planlarınızı bu kardeşlerle tartışıp size verebilecekleri tavsiyelerden yararlanmalısınız.'"

Vaelin ellerinin titrediğini görünce afalladı ve diğerlerinin

bunun üşümüş olmasından kaynaklandığını düşünmesini umarak elini pelerinin içine soktu.

“Evet, kardeşler,” dedi Al Hestian. Suratında çaresiz bir bakış vardı. “Görünüşe göre tavsiyenizi almalıymışım.”

“Size daha önce de ne yapmanız gerektiğini söylemiştim, lordum,” dedi Makril. “Birkaç adamı kırbaçlatın, en tembel ve korkak olanları silahı olmadan kapıların dışına çıkmaya zorlayın ve Çavuş Krelnik’e disiplini sağlaması için ne gerekiyorsa özgürce yapmasını söyleyin.”

Al Hestian şakaklarını ovdu. Adamın yorgun olduğu yüzünden belliydi. “Bu önlemlerle adamların kalplerini kazanamayız, kardeş.”

“Sokayım kalplerine. Adamlarının sevgisini çok az kumandan kazanabilir. Sizden korkmalarını sağlarsanız size saygı duyarlar. Belki o zaman birkaç Cumbraelli öldürmeye başlarlar.”

“Ekselans’ın mektubundan anladığıma göre işleri tamamlamak için birkaç haftamız var. Ve Kral’ın tahminine rağmen Siyah Ok ve adamlarını öldürme konusunda aklımda bir strateji yok. Önerdiğiniz önlemleri alsam bile bu lanet ormanda zafer elde etmemiz için daha çok zaman gerekecektir.”

Siyah Ok. Bu ismi yedi ay içinde yakalayabildikleri tek esirden alabilmişlerdi. Nortah bir okçuyu vurmuştu. Onlara tükürüp küfredecek kadar canlı kalan adam, tanrısına ruhunu kabul etmesi ve başarısız olduğundan dolayı onu affetmesi için yalvarmıştı. Sordukları sorulara gülmüştü; ölen bir adama yapılabilecek tehditler çok azdı. Sonunda Vaelin diğerlerini göndermiş, oturup adama su şişesini uzatmıştı.

“İçer misin?”

Adamın gözlerinden karşı koyduğu okunuyordu ama kanı akarken duyduğu susuzluk reddetmesini engellemişti. “Sana hiçbir şey anlatmayacağım.”

“Biliyorum.” Vaelin şişeyi adamın ağzına tutup içirmişti. “Sence seni affedecek mi? Tanrın.”

“Cihan Atası’nın merhameti büyüktür.” Ölen adam tükürürcesine, hararetli bir şekilde konuşuyordu. “Zayıf ve güçlü yanlarımı bilecek ve beni her ikisi için de sevecektir.”

Vaelin adamın yanında duran oka uzandığını, bu yüzden hafifçe acıdan inlediğini görmüştü.

“Neden bizden nefret ediyorsunuz?” diye sormuştu Vaelin. “Neden bizi öldürüyorsunuz?”

Adamın iniltileri kulak tırmalayan bir gülüşe dönmüştü. “Siz bizi

neden öldürüyorsunuz, kardeş?"

"Buraya gelerek anlaşmayı hiçe saydınız. Lordunuz tanrınızı diğer derebeyliklere götürmeyeceğiniz konusunda bize güvence vermişti..."

"*Onun* sözlerini ne ülke sınırları, ne de sahte bir inanca sahip olanlar bağlar. Siyah Ok bizi buraya siz sapkınlığınıza hizmet ederken katledeceklerinizi savunmamız için getirdi. Aramızdaki barışın bir ihanet, pis bir kâfirlik olduğunu biliyordu..." Kontrolsüz bir şekilde öksürmeye başlamıştı. Vaelin onu daha fazla konuştursa da adam tanrısı hakkında bir şeyler zırvalamaya devam edecekti. Hayatı çekildikçe ağzından çıkan sözler de anlamsızlaşıyordu. Bir süre sonra bilincini kaybetmiş ve birkaç dakika sonra da nefes alışverişi durmuştu. Bir sebepten ötürü Vaelin adamın ismini sormuş olmayı dilemişti.

"Peki ya sen, Kardeş Vaelin?" Al Hestian'ın sorusu onu birden şimdiki zamana getirdi. "Kralımız senin vereceğin kararlara güveniyor belli ki. Bu seferi sonlandıracak bir metod önerebilir misin?"

Bütün bu saçmalığı bırakıp eve gidelim. Bunu sesli bir şekilde söylemedi. Al Hestian zafer kazanmadan, en azından zafer kazanmış olmayı iddia etmeden ormanı bırakıp gidemezdi. *Ve Kral ormandan hiç çıkamamasını istiyor,* diye hatırlattı kendine. *Anlaşmanın kendine düşen kısmını yerine getirmelisin.*

"Kamptan çıkar çıkmaz Siyah Ok'un okçuları adamlarınızı avlıyor," dedi. "Ama beni ve kardeşlerimi değil. Bu ormandaki avcılar biziz ve Cumbraelliler bizden korkuyorlar. Adamlarınız da avcı olmalılar, en azından avcı olmayı öğrenebileceklere bu iş öğretilmeli."

Makril alaylı bir şekilde güldü. "Bunlar iki eliyle bir şeylerini doğrultamıyorlar, neyin avından bahsediyorsun?"

"Eğitilebilecek adamlar olmalı. İtikat bize en kötülerin arasından bile değerli kimselerin çıkabileceğini öğretir. Bence otuz kadar adam seçelim. Onları eğitelim, bize karşı mesul olsunlar. Bir baskın düzenleyelim, Siyah Ok'un kamplarından birini bulup yok edelim. Cumbraellilere karşı ilk zaferlerini kazanınca bütün alayın morali yükselir." Durdu ve söylemek üzere olduğu şey için güç topladı. "Baskının başında siz de bulunursanız moralleri daha da yükselir, lordum. Askerler, tehlikeyi kendileriyle paylaşan bir lidere saygı duyarlar." *Ve baskın sırasında pek çok şey olabilir, bir ok kolaylıkla yönünü şaşırabilir...*

Al Hestian çenesindeki seyrek sakalı sıvazladı. “Kardeş Makril, sen bu öneri hakkında ne düşünüyorsun?”

Makril dönüp Vaelin’e yan yan baktı. Şüphe duyar bir biçimde kaşlarını çatmıştı. *Bir şeylerin ters olduğunu biliyor,* diye düşündü Vaelin. *Kokusunu alabiliyor, tanımadığı bir koku almış bir av köpeği gibi.*

“Denemeye değer,” dedi Makril bir süre sonra. “Ama kamplarını bulmak zor olacak. Pislikler izlerini iyi saklıyor.”

“Altıncı Nişan’ın kardeşlerinin Diyar’daki en iyi iz sürücüler olduğu söylenir,” dedi Al Hestian. “Kampı bulursanız siz bulursunuz.” Dizlerine vurdu ve çıkmazına bir çözüm bulunmuş olduğunu düşünerek canlandı. “Teşekkürler, kardeşler. Bu plan gayet iyi.” Ayağa kalktı, sandalyesinden bir kurt postu alıp omzuna bağladı. “Hadi bakalım. Yapacak çok işimiz var!”

* * *

Askerlerin neredeyse hiçbirinin soyadı yoktu. Çoğunlukla suçlu unvanlarıyla tanınıyorlardı: Bıçakçı, Kızıl Bıçak, Çabuk El gibi. Otuz kişi basit bir şekilde seçilmişti: Bütün alay kamp etrafında koşturmuş, en son düşenlerde karar kılınmıştı. Onar kişiden oluşan üç gruba ayrılıp sıraya dizilmişlerdi ve Kardeş Makril artık hayatlarını idame ettirecek kuralları sıralarken ona asık suratlarla bakıyorlardı.

“İzin verilmeden sarhoş olanlar kırbaçlanacak. Birden fazla kez sarhoş yakalananlar alaydan atılacak. Bunun eve bedava bilet olduğunu düşünen bokkafalar için söylüyorum, bunun anlamı Martishe Ormanı’ndan eve silahsız dönmeniz anlamına geliyor.” Makril sözcüklerinin ağırlığı sindirilsin diye bir an durdu. Kendini savunacak bir silahı olmadan Martishe’te gezmek kişinin ya bir ağaca bağlanması ya da doğrudan bağırsaklarının deşilmesi anlamına gelirdi.

“Bunu kafanıza sokun sizi sefil hırsız piçler,” diye gürledi Makril. “Lord Hestian Altıncı Nişan’a sizi uygun gördüğümüz şekilde eğitmemiz için izin verdi. Artık bize aitsiniz.”

“Ben bunun için yazılmadım,” dedi ön sıralardan soluk tenli bir adam. “Kral’a hizmet etmiy-”

Makril adamın çenesine vurdu ve adam yere yığıldı. “Kardeş Barkus!” diye uludu baygın askerin başında durarak. “Bu adama on kırbaç. Bir hafta da rom yasak.” Diğer adamlara baktı. “Yazılırken

aklında ne olduğunu söylemek isteyen başka biri var mı?”

* * *

Ertesi gün Caenis ve Dentos Cumbraellilerin kampını bulmak üzere ormana girdi. Bu sırada adamlar eğitimden geçeceklerdi. Ölüm ve kırbaçla tehdit edilen adamlar hem daha disiplinli olmuşlardı, hem de kendilerini daha fazla zorluyorlardı. Adamlar söylenen her emre uyuyor; kılıç ya da silahsız dövüş eğitimlerinde varlık göstermeye çalışıyor ve Makril onlara ormanda hayatta kalabilmeleri için basit şeyleri öğretmeye çalışırken sessizce ve saygılı bir şekilde dinliyorlardı. Ama korkudan sinmiş gibi duruyorlardı ve Vaelin korku duyan askerlerin kötü askerler anlamına geldiğini biliyordu.

“Merak etme,” demişti Makril. “O pisliklere kıyasla bizden daha çok korkarlarsa her şey yolunda gider.”

Vaelin kılıç eğitimini üstlenirken Barkus silahsız dövüşte en ufak bir merhamet göstermeyerek korkulan bir figür haline gelmişti. Nortah adamlara önce yay kullanmayı öğretse de, ne becerileri olduğu ne de yeterince kaslı oldukları için bir süre sonra yaydan vazgeçip en beceriksiz yarım akıllının bile iyi kullanmayı öğrenebileceği kurmalı yayı öğretmeye başladı. İlk haftanın sonuna geldiklerinde küçük grupları şikâyet etmeden sekiz kilometre koşabiliyor, kampın dışında uyumaktan artık korkmuyor ve kurmalı yayla otuz metre ötedeki hedefi vurabiliyorlardı. Hâlâ kılıç kullanımı ve temel dövüş teknikleri konusunda eksikleri vardı ama Vaelin en azından Siyah Ok’un adamlarıyla bir çarpışma olsa hayatta kalabileceklerini düşünmeye başlamıştı.

Her zamanki gibi Vaelin’in ünü kampa ondan önce ulaşmıştı ve adamlar ona korku ve hayranlık karışımı bir saygı duyuyorlardı. Nortah ve Barkus’la arada sırada laflasalar da Vaelin’in yanında sanki ağızlarından çıkacak yanlış bir kelime kendisini öldürmesine sebep olacakmış gibi çıt çıkarmıyorlardı. Vaelin’in asık suratı da ondan daha çok korkmalarına sebep oluyordu. Vaelin pek sabırlı davranmıyordu ve kılıç antrenmanı için kullandığı tahta kılıçla bol bol ceza verdiğini fark etti. Arada sırada kendisini Usta Sollis’e benzer davranıyormuş gibi hissediyordu ki bu da moralini yükseltmeye pek yardımcı olmuyordu.

Al Hestian da adamlarla beraber eğitime girmeyi tercih etmişti. Onlarla beraber koşuyor, antrenmanda onlar gibi yara bere içinde

kalıyordu. Oldukça becerikli bir kılıç kullanıcısı olduğu ortaya çıktı. Ayrıca silahsız dövüşte Barkus'un karşısında durabilecek kadar uzun ve güçlüydü. Bir yandan da adamlarını cesaretlendirmeye çalışıyordu; koşarken düşenleri ayağa kaldırıyor, herhangi bir konuda beceri gösterdikleri zaman onları alkışlıyordu. Vaelin, adamların Al Hestian'ın arkasından eskiden "sümüklü mal" derken şimdi "lord" dediklerini, her geçen gün saygılarının arttığını fark etti. Adamların suratları hâlâ asıktı ve moralleri yüksek değildi. Vaelin ve kardeşlerini sevmiyorlardı, ama Al Hestian dayanışmalarını anlamlı kılan bir figür haline gelmişti. Al Hestian'ı birkaç adamına dövüşme konusunda yardım ederken görünce Vaelin'in bunalımı daha da arttı. *Katil.*

Adamları eğitmeye başladıklarından beri bu ses yakasını bırakmamıştı. Usulca konuşan, aklının içindeki çokbilmiş ses, ona korkunç gerçekleri fısıldıyordu. *Suikastçı. Mikehl'i öldüren pisliklerden bir farkın yok. Kral seni kölesi yaptı...*

"Ne düşünüyorsun, kardeş?" Al Hestian karda yürüyerek ona doğru geliyordu. Yüzünde yorgunluk, ama aynı zamanda iyimserlik vardı. "İş görürler mi?"

"En az on gün daha lazım, lordum," dedi Vaelin. "Daha öğrenecek çok şeyleri var."

"Ama çok gelişme gösterdiler, öyle değil mi? En azından şimdi onlara asker diyebiliriz."

Daha ziyade yem. Seni kandırmak için kullanılan maske, oltadaki yem. "Evet, lordum."

"Kardeş Yallin'in bunları göremeden ölmesi üzücü değil mi?" Kardeş Yallin, sefere Dördüncü Nişan tarafından gönderilmişti. Sözde olan biteni Suret Tendris'e rapor etmekten sorumluydu ve ilk birkaç haftasını kamptan çıkmayıp yüksek önem teşkil ettiğini söylediği adamlara Adanmışlık Öğretisi'ni öğretmeye çalışmıştı. Maalesef kısa bir süre sonra kuvvetli bir dizanteri nöbetine tutulup ölmüştü. Çok fazla özlenmediğini söylemek yalan olmazdı.

"Suret Tendris'in Kardeş Yallin'in yerine birini göndermemesi garip," dedi Vaelin.

Al Hestian omzunu silkti. "Belki de yolculuğun çok tehlikeli olduğunu düşünmüştür."

"Belki de. Veya Kardeş Yallin'in ölümünden haberdar değildir. Birisi Kardeş Yallin'in adını kullanarak Suret Tendris'e düzenli rapor göndermeye devam ediyordur."

"Mümkün değil, kardeş." Al Hestian güldü ve ileride silahsız

dövüş antrenmanı yapan birkaç adama cesaret vermeye gitti. *Neden sevimsiz biri değilsin ki? İşimi kolaylaştırsaydın olmaz mıydı?* Ses hızlı ve acımasızca yanıtladı: *Cinayet işlemek hiçbir zaman kolay değildir.*

İkinci Bölüm

“Toplam yetmiş civarı adam var,” dedi Dentos tuzlanmış et yerken. “On beş kilometre batıda. İyi seçilmiş bir bölge. Doğusunda bir dere, güneyinde kayalar, kuzeyinde ve batısında da dik birer yamaç var. Hazırlıksız yakalamak zor.”

Eğitimin on dördüncü gününde dönmüşlerdi. Caenis, Cumbraellilerin kampını kabataslak olarak çizmişti. Al Hestian ve Makril’le kamp ateşinin başında plan yapmaya başladılar.

“Yetmiş adam bizimkiler için biraz fazla, kardeşim,” dedi Barkus, Makril’e. “Bizim kardeşlerimiz olsa bile sayı üstünlüğü onlarda olacak.”

“Her bir kardeş onların üç adamına denk,” dedi Makril. “Ayrıca baskına uğrayan bir adam daha kılıcını çekmeden kaybetmiş olur.” Durup Caenis’in haritasına baktı ve kampın doğu kısmına doğru akan derenin üzerinde kalın parmağını gezdirdi. “Burayı kaç kişiyle koruyorlar?”

“Sabah üç,” dedi Caenis. “Gece beş. Siyah Ok ihtiyatlı bir adammış, gece geleceğimizi biliyor gibi duruyor. Ama bir yol var.” Kampın güney sınırındaki kaya yığınlarını işaret etti. “Pipolarının kokusunu duyabilecek kadar yaklaştım. Ama tek kişinin geçebileceği genişlikte. Birden fazla kişi görünür.”

“En iyi yolu beş kişi koruyor ve kapıyı açmak için tek kişi gerekli,” dedi Makril. “Tabii kamptan görünmeden geçebilirse.”

“Bazı kıyafet ve silahları duruyor,” dedi Vaelin. “Karanlıkta beni kendilerinden biri sanabilirler.”

“Beni demek istedin herhalde, kardeşim,” dedi Caenis.

“Beş adam birden...”

“Kardeş Makril’in dediği gibi, afallayan adamları öldürmesi daha kolaydır. Ayrıca yolu bilen bir tek ben varım.”

“Haklı,” dedi Makril. “Ben kardeşlerimizi dereden götüreceğim. Lordum,” Al Hestian’a baktı, “size de adamlarınızı alıp güneyde beklemenizi öneririm. Saldırımızın seslerini duyduğunuzda siz de

saldırın. Güçlerinin büyük bölümünü üzerimize çekmiş oluruz, bu yüzden onları beklemedikleri yerden kolay avlarsınız.”

Al Hestian başıyla onayladı. “İyi bir plan, kardeş.”

“Ben de Lord Hestian’la gitmeliyim,” dedi Vaelin. “İçimizden birisi de onlarla olursa adamlar savaştan kaçınmadan ya da kaçmadan önce iki kere düşünürler.”

Makril’in kıstığı gözlerinden hâlâ şüphe duyduğunu görebiliyordu. *Biliyor,* diye tısladı aklındaki ses. *Diğerleri şüphelenmiyor, ama o biliyor, üstünde kan varmış gibi kokusunu alıyor.*

“Lordumuzla Sendahl ve Jeshua gitse daha iyi olabilir,” dedi Makril. Kıstığı gözler hâlâ Vaelin’in üzerindeydi. “Kampa girdiğimizde senin kılıç becerilerine çok ihtiyaç duyacağız.”

“Vaelin’den bizden korktuklarından daha çok korkuyorlar,” dedi Barkus. “Onlarla Vaelin giderse kaçma riskleri daha az.”

“Ve ben Kardeş Vaelin’le omuz omuza çarpışmaktan gurur duyarım!” dedi Al Hestian. “Bence güzel bir fikir.”

Makril gözlerini yavaşça haritaya çevirdi. “Nasıl isterseniz, lordum.” Kampın kuzeyindeki yamacı işaret etti. “Eğer işler yolunda giderse tepeden nehre doğru kaçacaklardır ve orası onları tuzağa düşürmek için çok elverişli bir yer. Eğer Ayrılmışlar da yardım ederse hepsini haklarız.” Birden suratında sert bir ifadeyle kafasını kaldırdı. “Yine de zor ve kanlı bir savaş olacak. Pislikler merhamet dilemiyor ve bize de göstermeyecekler. Adamlara yakın durmalarını, kılıçlarını kullanmalarını ve onların yaylarını kullanmalarına fırsat vermemelerini söyleyin. Kaybetmenin hepimizin ölümü anlamına geleceğini anladıklarından emin olun. Çekilmek diye bir şey yok. Ya biz onları öldürürüz ya da onlar bizi.”

Haritayı katlayıp ayağa kalktı. “Beş saat uyku, sonra yola çıkıyoruz. Gözcüleri bizi görmesin diye karanlıkta yürüyeceğiz. Alacağımız mesafe, zeminin karlı olduğu da göz önüne alınırsa az buz değil, bu yüzden acele etmemiz gerekecek. İzinsiz konuşan ya da grubun arkasında kalan olursa boğazı kesilecek. Bu iş bitene kadar da kimseye rom yok.” Haritayı Caenis’e attı. “Kardeşim, yolu sen göstereceksin.”

* * *

Yürüyüş zorluydu, adamlar sayıca çoktu ve yaşadıkları sıkıntı da had safhadaydı ama devam edemeyecek kadar yorgun olanların öldürüleceğini bildiklerinden herkes ilerlemeye devam ediyordu.

Grubun önünde Nişan vardı. Ellerindeki yaylarında okları hazırdı ve gözleriyle etrafı tarıyorlardı. Cumbraelli gözcülere karşı tetiktelerdi. Siyah Ok'un adamları arada sırada gelip kampa yanan ok atsalar da, güneş battıktan sonra Makril ve Caenis devriye gezmeye ve neredeyse her gece kampa dört yayla dönmeye başladıktan sonra saldırılar durmuştu. Cumbraelliler geceleri kampa nadiren yaklaşmaya başlamışlardı ve yürüyüşlerinde karşılarına kimse çıkmadı.

Sekiz saat boyunca yol aldıktan sonra bir açıklığın kenarına geldiler. Önlerindeki yamacın sonunda kayalar, arkasında da Cumbraellilerin kampı vardı. Sağ taraflarında Makril ve grubunun geçeceği derenin kara gölgesini görebiliyorlardı. Çok fazla oyalanmadılar. Makril işaret diliyle iyi şanslar diledi ve on sekiz kardeşten oluşan grubuyla birlikte serbest çatışma düzeninde ilerlemeye başladı.

Bir şeye ihtiyacın var mı? diye sordu işaret diliyle Vaelin, Caenis'e.

Kardeşi başını iki yana salladı ve samur postu yeleğinin bağlarını sıktı. Ele geçirdikleri adamlardan aldıkları kıyafetiyle rolüne iyi uyum göstermişti. Kendi yayını Cumbrael yayıyla değiştirdikten ve beline bir savaş baltası soktuktan sonra kılığı tamamlanmıştı. Kılıcını sırtında tutmaya karar vermişti. Düşmanlar zamanında, Al Hestian'ın askerlerinden bol bol Asrael yapımı kılıç almışlardı, o yüzden eğreti durmayacağını düşünüyordu.

İyi şanslar, kardeşim, dedi işaret diliyle Vaelin ve Caenis'in omzuna dokundu. Caenis bir an gülümsedikten sonra yola koyuldu. Kayalıklı yolu çabucak geçti. *Bir şey olmaz ona,* diyerek kendini telkin etti Vaelin. Martishe'te geçirdikleri zaman içinde Caenis'in becerilerine hayranlığı daha artmıştı. Usta Grealin'in büyük fareler hakkında anlattığı hikâyelerden dolayı tir tir titreyen küçük çocuk artık hiçbir şeyden korkmuyormuş gibi duran ve çekinmeden adam öldürebilen kıvrak, ölümcül bir savaşçıydı.

Al Hestian yanına gelip çömelince yanındaki zeminde karın ezilme sesi geldi. "Ne kadar sürer sence, kardeş?" diye fısıldadı.

Genç soylunun samimi yüzünü gören Vaelin kendisini suçlu hissetti. *Sen olduğunu fark etmeyeceğini umuyorsun,* dedi hep Vaelin'le birlikte olan bekçisi. *Sizin arkadaş olduğunuz yalanına inanır bir şekilde Öte'ye gitmesini umuyorsun...*

"Yaklaşık bir saat, lordum," diye fısıldadı Vaelin. "Belki daha az."

“En azından bu adamlara biraz dinlenme zamanı verir.” Askerlerine bakmak için Vaelin’in yanından ayrıldı. Fısıltıyla onları telkin ediyor, cesaret veriyordu. Vaelin dinlememeye çalıştı ve kayaların loş görüntüsüne baktı. Hava hâlâ karanlıktı ama gün ışığının geldiğini belirten mavi bir tutam gökte asılıydı. Makril şafak zamanı saldırmanın doğru olacağını düşünmüştü. Deredeki muhafızlar devriyelerinin sonu geldiğinden yorgun olacaklardı.

Vaelin nefes alışverişini düzenledi ve geçen saniyeleri saymaya başladı. Planını ne zaman uygulamaya koyacağını düşünüyordu. Onu yapmak istediğinden vazgeçirebilecek nitelikte olan düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Yayını kavrayan eli ağrımaya başladı. Yarım saat geçtiğini düşündüğünde Al Hestian’ın yanına gitti, eğildi ve kulağına fısıldadı.

“Kayaların arasında da muhafızlar vardır,” dedi. “Alarm vermeleri riskine girmemek için kardeşim onları öldürmeden geçmiştir. Saldırımızı durduracak kadar kalabalık olmaları mümkün olmasa da yayları saflarımızdan oldukça adam eleyecektir.” Yayını kaldırdı. “Ben önden gideceğim. Saldırı başladığında bize sıkıntı yaratmalarına izin vermeyeceğim.”

Al Hestian ayağa kalktı. “Ben de seninle geleyim.”

Vaelin adamın kolundan sıkı bir şekilde tuttu. “Adamlarınıza liderlik yapmalısınız, lordum.”

Al Hestian etrafındaki adamlarının gergin, sıkıntılı yüzlerine baktı ve istemez bir şekilde başını tamam anlamında salladı. “Tabii ki.”

Vaelin zoraki bir gülümsemeyle, “Siyah Ok’un çadırında beraber kahvaltı edeceğiz,” dedi. *Yalancı!*

“Şans seninle olsun, kardeş.”

Al Hestian’ın gözlerine bakamadığını fark etti. Başını salladı ve koşarak kayalara doğru ilerlemeye başladı. Birkaç saniye içinde mesafeyi katetti ve karın içinden uyuyan canavarlar gibi yükselen kayaların arasına sığındı. Etrafta kimse var mı diye baktı ama kimseyi göremedi. Kamptan yanık odun kokusu geliyordu ama alarm verilmemişti. Caenis daha dere başındaki muhafızları haklayacaktı. Vaelin elini sadağına attı ve beze sarılmış bir ok çıkardı. Bezi çıkardığında kül siyahı ve kuzgun tüyleri olan oka baktı. Bunu, zavallı Lord Al Jelnek’i öldüren Cumbraelli okçudan almıştı, hatta onu bizzat bu okla öldürmüştü. Al Hestian adamlarına kahramanca saldırı emri verip onlarla birlikte düşman kampına doğru koşarken canını bu tek ok alacaktı. *Güzel bir son,* dedi ses.

Babası eminim gurur duyacaktır. Söylediklerini hatırlıyor musun? Yeminini? Adam öldüreceğim ama cinayet işlemeyeceğim...

Beni rahat bırak! dedi Vaelin tükürürcesine. *Yapmak zorunda olduğum şeyi yapıyorum. Seçme şansım yok. Kral'la yaptığım anlaşmayı bozamam.*

Yaya oku yerleştirdiği sırada elleri titriyor, kalbi göğsünde çok hızlı bir şekilde atıyordu. Yeter! Ellerini açıp kapadı ve çarpıntıdan kurtulmaya çalıştı. *Yapmak zorunda olduğum şeyi yapıyorum. Daha önce de adam öldürdüm. Bir ölüm daha nedir ki?*

Arka tarafından metale çarpan metalin belli belirsiz sesi geldi, hemen arkasından da serbest bırakılan yayların sesi. Birden etraftan sesler yükselmeye başladı. Savaş sesleri kısa bir süre sonra açıklıkta da duyulmaya başlandı ve Vaelin, Al Hestian'ın grubuyla birlikte ağaçların arkasından çıkıp saldırıya başladıklarını gördü. Genç soyluyu ayırt etmek kolaydı, adamlarının birkaç adım önünden ilerliyordu, uzun kılıcını havada tutuyordu ve pelerini dalgalanıyordu. Vaelin adamlarına bağırdığını, onlara ilerlemelerini söylediğini duyabiliyordu. Bütün adamlarının Al Hestian'ı izliyor olduğunu görünce garip bir şekilde içi rahatladı. Çoğunun kaçmasını bekliyordu.

Derin bir nefes çekti. Çektiği hava ciğerlerini yaktı. Yayını kaldırdı, gerdi, kuzgun tüyleri yanağını okşadı. Okun ucu hızlı bir şekilde yaklaşan Al Hestian'ı hedef almıştı. *Öldürmek kolay,* diye düşündü. Yay parmaklarından kaymaya başlamıştı. *Bir mum söndürmek gibi.*

Karanlıkta bir şey hırladı. Bir şey dengesini bozdu ve karı ezerek ses çıkardı. Bir şey ensesindeki tüyleri diken diken etti.

Artık aşina olduğu, bir şeylerin ters gittiği hissi içinde bir ateş gibi alevlendi ve elleri tekrar titremeye başladı. Yayını indirip arkasına döndü.

Hırıldayan kurdun dişleri gözüküyordu. Gözleri karanlıkta parlıyordu ve postu gümüş başaklar gibiydi. Göz göze geldiklerinde hırıltısı durdu ve saldırı pozisyonundan çıktı. Yıllar önce Koşu Sınavı'nda olduğu gibi bir kez daha yoğun bir şekilde Vaelin'e bakmaya başladı.

Vaelin hayvanın bakışlarında kaybolmuştu ve an gitgide uzuyor gibiydi. Hareket edemiyordu. Aklında düşünceler belirmeye başladı: *Ne yapıyorum ben? Ben katil değilim!*

Kurt gözlerini kırptı ve arkasını döndü. Karın içinde gümüş ve buzuldan bir figürdü, koşarak birkaç saniye içinde gözden

kayboldu.

Al Hestian'ın hücum eden adamlarının sesi tekrar aklını başına getirdi. Arkasını döndüğünde adamların neredeyse kayalara gelmiş olduklarını gördü. Yaklaşık yirmi metre ötede samur postundan yeleği olan biri gerdiği yayını Al Hestian'ın göğsüne doğrultmuştu. Vaelin'in oku okçuyu karnından vurdu. Birkaç saniye içinde yanına gitti ve öldüğünden emin olmak için uzun hançerini adama sapladı.

"Teşekkürler, kardeş!" dedi Al Hestian, yanından geçti ve kampa doğru ilerlemeye devam etti. Vaelin de arkasından koşmaya başladı ve yayını bırakıp eline kılıcını aldı.

Kamp, ateş ve ölümden oluşan bir kaostu. Cumbraellilerin yay becerileri Nişan'ınkine denk olsa da yakın mesafede Nişan çok daha üstündü. Yanan çadırların arasında bembeyaz karın üstünde cesetler yığılıydı. Dumanın içinden tek kolu kırık bir Cumbraelli sendeleyerek çıktı ve sağlam koluyla Al Hestian'a doğru baltasını savurdu. Soylu darbeyi kolayca savuşturdu ve adamı uzun kılıcıyla deşti. Bir adam da Vaelin'e doğru geliyordu. Gözleri panik ve korkudan fal taşı gibi açılmıştı ve göğsüne doğru keskin kısmı uzun olan bir yaban domuzu mızrağıyla hamle yaptı. Vaelin eğildi, mızrak üstünden geçti, mızrağın sopa olan kısmını tutup mızrağı tutan adamı kendi kılıcına doğru çekti. Al Hestian'ın adamlarından biri ileri atıldı ve kılıcını Cumbraellinin göğsüne gömdü. Attığı öfke dolu çığlıklar savaş alanındaki diğer bağırışlarla karışıyor, Al Hestian'ın bulabildikleri herkesi öldürmesini söyleyen sesini bastırıyordu.

Vaelin, Al Hestian'ın dumanın içine girdiğini görünce arkasından gitti. Soylu, iki adamı çabucak yere indirmişti bile. Bir tanesi sırtına atladı ve bacaklarını Hestian'ın göğsüne sarıp hançerini kaldırdı. Vaelin fırlatma bıçağıyla adamı sırtından vurdu. Sonra Al Hestian adamı üstünden attı ve kılıcını adamın göğsüne soktu. Al Hestian teşekkürünü göstermek için kılıcını kaldırdı ve ilerlemeye devam etti.

Grup kamp boyunca ilerleyip hâlâ direnç gösterebilen Cumbraellileri öldürüyor ya da yerdeki yaralıları bıçaklıyorlardı. Vaelin bir dizi kâbus gibi görüntünün yanından geçti: askerin teki bir Cumbraellinin kesik başını kaldırmış, akan kanı kafasından aşağı akıtıyordu, yerde yatmış titreyen bir adama üç kişi kılıçlarıyla vurmaya devam ediyordu, bağırsaklarını midesindeki boşluktan geri sokmaya çalışan bir Cumbraelliye gülen adamlar vardı. Daha önce içkiden sarhoş olan adamlar görmüştü ama kan sarhoşluğunu ilk

defa görüyordu. Aylarını korku ve sefalet içinde geçirdikten sonra Al Hestian'ın askerleri kendilerine işkence etmiş olanlardan intikam alıyorlardı.

Al Hestian'ı buldu. Soylu, diz çökmüş genç bir Cumbraellinin yanında duruyordu. Çocuk yaklaşık on beş yaşlarındaydı. Gözleri kapalıydı ve sessizce bir dua mırıldanıyor, dudaklarını kıpırdatıyordu. İki tarafında silahları duruyordu ve ellerini göğsünde birleştirmişti.

Vaelin durdu, soluklandı ve kılıcındaki kanı sildi. Dere tarafından çarpışma sesleri ve savaş naraları gelmeye devam ediyordu. Kardeşleri Siyah Ok'un son adamlarını avlıyor olmalıydı. Şafak söküyor, kampın korkunç manzarası gözler önüne seriliyordu. Etrafta cesetler vardı, içlerinden bazısı hâlâ titriyor ya da kıvranıyordu, alevler içindeki çadırların etrafındaki karın kandan dolayı rengi değişmişti. Al Hestian'ın adamları yıkım olan yeri geziyor, ölüleri yağmalıyor ve yaralıların işini bitiriyordu.

"Bunu ne yapacağız?" diye sordu Al Hestian. Yüzü ter ve kül içindeydi, suratı asıktı. Adamlarının kan sarhoşluğu belli ki onda yoktu, adam öldürmek hoşuna gitmiyordu. Vaelin, Kral'la yaptığı anlaşmadan vazgeçtiğine memnundu.

Sinirlenecek, dedi bekçisi ona.

Kral'la konuşurum, diye yanıtladı onu. *İsterse canımı alabilir. En azından bir katil olarak ölmem.*

Vaelin çocuğa baktı. Onların konuşmasını ya da etrafındaki ölümün sesini duymuyor, sadece duasıyla ilgileniyor gibiydi. Vaelin'in bilmediği bir dilde konuşuyordu. Dua, dudaklarından yumuşak, hatta melodik bir şekilde dökülüyordu. Tanrısına ruhunu kabul etmesi için mi yoksa kendisini ölümden kurtarması için mi yalvarıyordu?

"Görünüşe göre ilk esirimizi bulduk, lordum." Çocuğu ayağıyla dürttü. "Ayağa kalk! Zırlamayı da kes."

Çocuk onu duymazlıktan geldi ve ifadesi değişmeden dua etmeye devam etti.

"Ayağa kalk dedim!" Vaelin çocuğun yeleğinden tutmak için ona doğru eğildi. Ensesinde havayı hissetti, bir şey kulağını sıyırıp geçip gitmişti. Sonra ok ete girince çıkan sesi duydu. Başını kaldırdığında Al Hestian'ın omzuna saplı siyah oka baktığını gördü. Şaşkınlık içerisinde kaşlarını kaldırmıştı, "İtikat," dedi ve kara yığıldı. Zehir kanına karışmaya başlamıştı ve yerde titriyordu.

Vaelin arkasını döndü ve ağaçların arasında bir hareket gördü.

Öfkeyle doldu ve okçunun peşine düştü. Görüşünü kızıl bir sis sınırlıyordu. “Siz, oradakiler!” diye bağırdı bir grup askere. “Lorda bakın, şifacı lazım.”

Tam sürat koşup ağaçların arasına girdi. Bütün duyularını açarak ormanın şarkısına kulak verdi. Arıyor, avlanıyordu. Sol tarafında kar ezildiğinde çıkan ufak ses çıktı ve Vaelin hemen arkasından koşmaya başladı. Burnuna korkudan dolayı terlemiş insan kokusu geldi. Daha önce ormanın şarkısını hiç bu denli yoğun hissetmemiş, hiç bu denli öldürme isteğiyle yanıp tutuşmamıştı. Salyaları akıyordu ve aklında kana olan ihtiyacından başka düşünce yoktu. Avının peşinde ne kadar süre harcadı, sonrasında bile hatırlayamayacaktı. Bulanık ağaçlar ve kısmen hatırladığı kokulardan oluşan bu rüya ormanın daha da derinliklerine dalmasına sebep oldu. Yorulmadan koştu, durdurulması imkânsızdı. Bildiği tek şey bir av, bir de avcı olduğuydu.

Ufak bir açıklığa girdiğinde ormanın şarkısı değişti. Şafağı karşılayan kuş şakımaları burada yoktu, bir yabancının girişiyle susmuşlardı. Durdu, kalp atışlarını düzene sokmaya çalıştı ve bütün duyularla ufak da olsa bir işaret aramaya başladı. Yükselmiş güneş, açıklığı aydınlatıyordu ve tam ortada bulunan garip şekilli bir taş üzerinde ışınları oyunlar oynuyordu. Taş dikkatini çekti ve ormanın şarkısına verdiği dikkat azaldı. Yaklaşık bir metre uzunluğunda, topraktan çıkan yeri dar ve üst tarafı düz olan mantara benzer bir şekil gördü. Bazı kısımlarını sarmaşıklar sarmıştı. Yakından bakınca bunun doğal bir şey olmadığını, birisi tarafından yapılmış olduğunu gördü. Martishe’te çok fazla bulunan granit kayalardan birisi yontularak yapılmış bir şekildi bu.

Eğer duyuları tetikte olmasaydı, yay bırakıldığında çıkan sesi kaçırırdı. Eğildi ve başının üstünden siyah bir ok geçti. Okçu çalıların arasından elinde savaş baltasıyla çıktı. Baltasını yukarı kaldırmış, tiz ve vahşi bir savaş narası atıyordu. Vaelin kılıcını savurarak adamın baltayı tutan bileğini kesti. Bir sonraki savuruşunda da kılıcı adamın boğazını buldu. Adam şok içinde sendeledi ve birkaç saniye sonra kan kaybından öldü.

Bedeni avın sonu geldiği için kendini bıraktı. Savaş ve kovalamanın ağrısı uzuvlarına çöktü. Nabzı kulaklarında atıyor, nefes alışını düzenlemeye çalışıyordu. Sendeleyerek taşa doğru gidip dizleri üstüne düştü, uyumak istiyordu. Okçunun cesedine baktı. Cansız yüzündeki kırışıklıklar, çoğu düşmanından daha yaşlı olduğunu gösteriyordu. *Siyah Ok?* Ama adamın kimliğini öğrenmek

için üstünü arayamayacak kadar yorgundu.

Başı göğsüne doğru eğik şekilde dururken ormanın şarkısı geri geldi. Kuşların şakıması da tekrar başlamıştı. Birden bedeninin ısındığını hissetti ve kafasını kaldırdığında güneşin pırıl pırıl parladığını gördü. Garip bir şekilde güneş tam tepelerindeydi, uyumuş olduğunu düşündü. *Aptal!* Ayağa kalktı ve pelerinindeki karı silkmeye yeltendi... Ama silkecek kar yoktu. Ne pelerininde, ne de botlarında kar vardı. Yerde ya da ağaçlarda kar yoktu. Yer yemyeşildi ve ağaçlar yapraklarla süslüydü. Havada kışın keskin ürpertisi yoktu ve ağacın kubbesinde masmavi bir gökyüzü görünüyordu. *Yaz... Yaz gelmiş...*

Çılgınca etrafına bakındı. Siyah Ok'un cesedi gitmişti, tabii hâlâ ona ait olup olmadığını bilmiyordu. Açıklığa ilk girdiğinde dikkatini çeken taş yapının üstündeki yeşillik de yoktu ve ortaya gri granitten yapılma, güzel yontulmuş bir kaide çıkmıştı. Üst tarafı merkezindeki dairesel çıkıntı dışında dümdüzdü. Kaideye doğru yaklaşıp üzerinde parmağını gezdirmek üzere elini uzattı.

"Ona dokunmamalısın."

Arkasını döndü ve kılıcını sesin kaynağına doğru tuttu. Karşısında ortalama boylarda ve tasarımını bilmediği, gevşek bir şekilde dikilmiş bir cüppe giyen bir kadın duruyordu. Uzun, siyah saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, saçları arasında ise soluk tenli bir surat duruyordu. Ama Vaelin'i sabitleyen şey gözleriydi ya da gözlerinin olmaması. Açık pembe renkleri vardı ama gözbebekleri yoktu. Kadın ona yaklaştıkça gözlerinde damarlar olduğunu gördü. Kırmızı mermerden yapılmış gibi duran iki küre ona bakıyordu. Kadın hafifçe gülümsedi. Kör mü? Ama olamaz ki. Onu *gördüğünü* hissediyordu, Vaelin'in taşa uzandığını görmüştü. Yüz hatları ona birkaç yıl önce başına gelen bir şeyi hatırlattı. Ciddi bir ifadesi ve kanca gibi bir burnu olan bir adam başını kederle iki yana sallayıp Vaelin'in anlamadığı bir dilde bir şeyler söylemişti.

"Seordah," dedi Vaelin. "Sen Seordah Sillerdensin."

Kadının gülüşü bütün suratına yayıldı. "Evet. Ve sen de Marelim Sillerden Beral Shak Ur'sun." Kollarını açıp açıklığı kastederek, "Burası da buluşmamızın yeri ve zamanı," dedi.

"Benim... adım Vaelin Al Sorna," dedi ama gizemden dolayı kelimeleri zikrederken duraksamıştı. "Ben Altıncı Nişan'ın bir kardeşiyim."

"Gerçekten mi? O ne?"

Vaelin kadına baktı. Seordahlarların tecritte yaşadığı bilinirdi

ama nasıl olur da dilini bilir de Nişan'ı bilmezdi?"

"İtikat'ın hizmetinde bir savaşçıyım," dedi Vaelin.

"Ya, demek onu hâlâ yapıyorsunuz." Kadın ona doğru yaklaştı. Kaşlarını hafifçe yukarı kaldırmış, başını yana eğmiş, kırmızı bilye gözlerini bir an bile kırpmadan onu inceliyordu. "Hâlâ çok gençsin. Buluştuğumuzda hep daha büyük olursun diye düşünüyordum. Hâlâ yapacak çok şeyin var, Beral Shak Ur. Keşke sana kolay bir yol olacağını söyleyebilseydim."

"Bilmece gibi konuşuyorsunuz, leydim." Etrafına dönüp inanmayan gözlerle yaz gününe baktı. "Bu bir rüya, aklımdaki bir manzara."

"Burada rüya yoktur." Vaelin'in yanından geçip taş kaideye dokundu. Ellerini merkezindeki dairesel çıkıntının üzerinde gezdirdi. "Burada yalnızca zaman ve anı vardır ve çağlar bunu toza dönüştürene kadar bu taşın içinde kalacaklar."

"Kimsin sen?" diye sordu Vaelin. "Benden ne istiyorsun? Beni buraya sen mi getirdin?"

"Sen kendini getirdin." Elini çekti ve ona doğru döndü. "Benim kim olduğuma gelince, ismim Nersus Sil Nin ve pek çok şey istiyorum, ama senin bana verebileceğin şeyler değil hiçbiri."

Kılıcının hâlâ elinde olduğunu fark etti ve kınına soktu. Kendini aptal gibi hissetti. "Öldürdüğüm adam nerede?"

"Burada birini mi öldürdün?" Kadın gözlerini kapadı ve konuşmaya başlayınca sesinde bir tutam üzüntü vardı. "Ne kadar da zayıflamışız. Yanılıyor olduğumu, gözlerimin beni yarı yolda bıraktığını ummuştum, ama burada kan döküldüyse, demek hepsi olmuş." Tekrar gözlerini açtı. "Halkım dağıtıldı, değil mi? Siz onları avlayıp soylarını tüketirken onlar ormanlarda saklanıyorlar."

"Kendi halkını tanımıyor musun?"

"Lütfen, anlat."

"Seordah Siller Büyük Kuzey Ormanı'nda yaşar. Benim halkım oraya gitmez. Seordahları avlamıyoruz. Seordahlardan çok korkulduğu söylenir. Lonaklardan bile çok."

"Lonaklar mı? Demek senin halkının gelişine de dayanmış, hayatta kalmışlar. Yüksek Rahibe'nin bir yol bulacağını tahmin etmeliydim." Boş bakışını bir kez daha ona çevirdi. Bakışlarının içine işlediğini düşünüyordu Vaelin ve bir şeylerin ters gittiği hissi alevlendi. Ama bu kez his farklıydı, bir tehlike uyarısı gibi değil, şaşkınlık gibiydi. Sanki bir tepeye tırmanmış ve aşağı bakınca manzaraya hayran olmuş gibiydi.

“Demek,” dedi Nersus Sil Nin başını yana yatırıp. “Kanının şarkısını duyabiliyorsun.”

“Kanım mı?”

“Demin hissettiğin şey. Daha önce de hissettin, değil mi?”

“Birkaç kez. Çoğunlukla tehlike zamanlarında. Geçmişte... beni kurtardı.”

“Bu kadar yetenekli olduğun için şanslısın.”

“Yetenek mi?” Kadının kelimeyi telaffuz etme şekli hoşuna gitmemiş, ağırlığı onu huzursuz etmişti. “Yalnızca bir hayatla kalma güdüsü. Bütün herkeste olduğuna eminim.”

“Var, ama herkes senin kadar net duyamıyor. Ve kan şarkısının müziği sadece tehlikeye karşı bir uyarı değildir. Zamanla tınısını iyice öğrenirsin.”

Kan şarkısı mı? “Bir şekilde bende Karanlık olduğunu mu söylüyorsun?”

Alayla dudağını büktü. “Karanlık mı? Ha doğru, şu senin halkının korkup anlamayı reddettiği şeylere verdiği isim. Kan şarkısı karanlık olabilir Beral Shak Ur, ama aynı zamanda çok parlak bir şekilde de tezahür edebilir.”

Beral Shak Ur... “Bana neden böyle sesleniyorsun. Benim bir adım var.”

“Senin gibiler madalya toplar gibi isim toplar. Edindiğin isimlerin hepsi çok da hoş olmayacak.”

“Ne anlama geliyor bu?”

“Benim halkım kuzgunun, değişimin habercisi olduğuna inanır. Kuzgun’un gölgesi kalbinden süzüldüğünde hayatın değişir. İyi mi kötü mü kestirmek mümkün değildir. Bizim dilimizde kuzgun ‘Beral’e, gölge ise ‘Shak’a tekabül eder. Ve sen, İtikat’a hizmet eden Vaelin Al Sorna, Kuzgunun Gölgesi’sin.”

Kadının kan şarkısı adını verdiği o his içinde şakımaya devam ediyordu. Gücü daha da artmıştı ve kendisini rahatsız hissetmese de ihtiyatlı olma ihtiyacı hissediyordu. “Peki senin ismin ne?”

“Ben Rüzgârın Şarkısı’yım.”

“Benim halkım rüzgârın, Ayrılmışlar’ın seslerini Öte’den bize taşıdığına inanır.”

“O halde halkının zannettiğimden daha çok şey bildiğini söylemeliyim.”

“Bu,” Vaelin açıklığı kastettiğini göstermek için etrafında döndü, “geçmiş zaman, değil mi?”

“Bir açıdan. Taşta tutsak kalmış, burası hakkındaki hatıram.

Buraya hapsettim çünkü bir gün gelip taşa dokunacağını ve buluşacağımızı biliyordum.”

“Peki kaç zaman önce?”

“Senin zamanından çok çok yaz öncesi. Burası Lonaklar ve Seordah Sillere ait. Yakında senin halkın, denizin çocukları Marelim Siller, kıyılarımıza gelip elimizden alacaksınız, biz de ormana döneceğiz. Kan şarkısı senin yeteneğin olabilir ama benimki de zamanı delebilen görü ve bunu gördüm. Yalnızca yeteneğimi kullandığımda gözlerim görüyor, bu benim ödediğim bedel.”

“Şu anda yeteneğini mi kullanıyorsun? Ben...” Doğru sözcüğü bulmak için kısa bir süre duraksadı. “...bir hayal miyim?”

“Bir açıdan. Buluşmamız gerekiyordu. Ve buluştuk.” Arkasını döndü ve ağaçlara doğru yürümeye başladı.

“Bekle!” Vaelin kadını yakalamak için uzandı ama eli hiçbir şeye değmeden cüppesinin içinden kayıp geçti. Şaşkınlık içinde bakakaldı.

“Bu hatıra benim, senin değil,” dedi Nersus Sil Nin yürümeye devam ederek. “Senin burada gücün yok.”

“Buluşmamız neden gerekliydi?” Kan şarkısının oktavı yükselmişti ve ağzından çıkan soruları o soruyor gibiydi. “Beni buraya çağırmaktaki amacın neydi?”

Kadın açıklığın ucuna gelince arkasını döndü. Suratı asıktı ama mutsuz gibi durmuyordu. “İsmini öğrenmeliydin.”

* * *

“VAELIN!”

Gözlerini kırptığında hepsi gitmişti; güneş, ayaklarının altındaki yeşillik, Nersus Sil Nin ve akıl şaşırtan bilmeceleri. Yoktu! Sayısız yıl önceki yaz gününün sıcaklığının yerine soğuk gelmişti ve karın beyazlığı gözlerini kamaştırıyordu. Elleriyle gözlerini korudu.

“Vaelin?” Nortah başında durmuş, şaşkın ve endişeli gözlerle kardeşine bakıyordu. “Yaralı mısın?”

Sırtını taş kaideye vermiş oturuyordu. Taşın üstü yine otlarla kaplıydı. “Ben... dinlenmem gerekiyordu.” Nortah’ın uzattığı eli tutup ayağa kalktı. Yan taraflarında Barkus, Vaelin’in öldürdüğü yaşlı okçunun cesedinin ceplerini arıyordu.

“İzimi mi sürdünüz?” diye sordu Nortah’a.

“Caenis yoktu, kolay olmadı. Pek iz bırakmıyorsun.”

“Caenis yaralı mı?”

“Devriyeleri hallederken kolunda bir kesik olmuş. Çok kötü değil, ama şu an uzanıyor.”

“Savaş?”

“Bitti. Altmış beş tane Cumbraelli cesedi saydık. Kardeş Sonril bir gözünü kaybetti ve Al Hestian’ın beş adamı Ayrılmışlar’a katıldı.” Nortah’ın gözlerine bakınca, daha önce Frentis’i ararlarken adam öldürdüğü zaman gördüğü o rahatsız ifadenin aynısını gördü. Caenis ve diğerlerinin aksine Nortah adam öldürmeye alışıyormuş gibi değildi. Nortah neşeden yoksun bir şekilde güldü. “Zafer, kardeşim.”

Vaelin kulağının hemen yanından geçip Linden Al Hestian’a saklanan oku hatırladı. *Zafer... Çok ağır bir hezimet gibi geliyor...*

“Çok debelendi mi?”

Nortah kaşlarını çattı. “Kim?”

“Lord Al Hestian. Acı çekti mi?”

“Hâlâ çekiyor, zavallı piç. Ok onu öldürmedi. Kardeş Makril ölecek mi yaşayacak mı bilmediğini söylüyor. Seni soruyordu.”

Vaelin suçluluk ve umutsuzlukla ürpermemek için kendini zor tuttu. Aklını başka bir şeye vermek için Barkus’un yanına gitti. “Kim olduğuna dair bir işaret var mı?”

“Pek yok.” Barkus birkaç gümüş parayı cebine indirdi ve adamın omzundaki küçük, deri bir çantadan bir tomar kâğıt çıkardı. “Mektuplar. Belki bilgilendirici olur.”

Nortah kâğıtları aldı ve ilk birkaç satırı okuyunca kaşlarını kaldırdı.

“Ne oldu?” diye sordu Vaelin.

Nortah kâğıtları dikkatlice katlayıp cebine koydu. “Suret okur. Ama bu küçük savaşımız bu ormandan taşacakmış gibi duruyor.”

* * *

Lord Linden Al Hestian üzerine kurt postu serili bir yatakta yatıyordu. Ciğerlerine hırıltılı, uzun uzun hava çekiyordu ve terli teni griye dönmüştü. Kardeş Makril oku omzundan çıkarmış ve yaraya zehri emsin diye ezdiği bitkilerden koymuştu ama bu yalnızca lorda kendini iyi hissettirmek içindi, zira kurtuluşu yoktu. İtiraz etmesine rağmen kızılçiçek vermişlerdi ama damarlarındaki zehir yüzünden yine de acı içindeydi. Adamların Al Hestian için kurduğu çadır, Vaelin’in Joffril kökü ve hastalığıyla ilgili olan anılarını canlandırmıştı.

“Lordum,” dedi Vaelin yatağın yanına oturup.

“Kardeş.” Genç soylunun dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemenin hayaleti göründü. “Siyah Ok’un peşine düştüğünü söylediler. Buldun mu onu?”

“Şu an... tanrısıyla beraber,” dedi Vaelin, ama aslında adamın o olup olmadığına dair bir kanıt hâlâ yoktu.

“O zaman eve gidebiliriz, değil mi? Bence Kral memnun olacaktır, ne dersin?”

Vaelin, Al Hestian’ın gözlerine bakınca acı ve korku gördü. Adam eve dönemeyeceğini, yakında öleceğini biliyordu. “Evet.”

Al Hestian kıpırdandı. “Çocuğu öldürdüler, biliyor musun? Onu rahat bırakmalarını söyledim, ama onu parçalara ayırdılar. Çığlık bile atmadı.”

“Adamlar sinirliydi. Sana çok saygı duyuyorlar, ben de öyle.”

“Bir de babam beni sana karşı uyarmıştı.”

“Lordum?”

“Babamla çok farklıyız, tartışırız sık sık. Açıkçası babam olsun olmasın onu sevmediğimi itiraf ediyorum. Bazen onun kadar hırslı olmadığım için benden nefret ettiğini düşünüyorum. Ve hırslı adamlar her yerde, özellikle de entrikaların döndüğü sarayda pek çok düşman görürler. Buraya gelmeden önce bazı söylentilerden bahsetmişti, görünmez bir elin bana karşı hareket ettiğinden. Ama kimin eli olduğunu söylemedi. Sana karşı tetikte olmam gerektiğini belirtmişti.”

Görünmez bir elin söylentileri... Prenses boş durmamış...

“Bana neden zarar veresin, aklım almıyor,” dedi Al Hestian hırıltılarının arasından. “Benim adıma ona sen söyler misin? Arkadaş olduğumuzu?”

“Kendiniz söylersiniz.”

Al Hestian hafifçe gülümsedi. “Beni alaya alma, kardeş. Kampta, çadırımda bir mektup var. Buraya gelmeden önce yazmıştım. Gönderilmesini sağlarsan sevinirim. Tanıdığım bir... leydiye.”

“Bir leydi mi, lordum?”

“Evet, Prenses Lyrna.” Duraksadı ve kederle iç çekti. “Buraya gelmem aynı zamanda Kral’ın iyi dileğini almam anlamına geliyordu. Evliliğimize izin vermiş olacaktı.”

Vaelin ne kadar aptallık etmiş olduğunu düşünüp kendine küfretmemek için dişlerini gıcırdattı. Al Hestian’la tanışalı beri Kral’ın onu tasvirinden çok daha farklı olduğunu anlamıştı, ama buradaki görevinin gerçek sebebini anlayamamıştı. Prenses’i

kendisine uygun olmayan bir eşten kurtarıyordu.

"Prenses sizin tehlikeye doğru at sürdüğünüzü görünce üzülmüş olmalı," dedi Vaelin.

"Çok metanetlidir kendisi. Aşkın bütün tehlikeleri göze alması ya da yok olması gerektiğini söyledi."

Yapacak çok işim var ve engellere tahammülüm yoktur. Vaelin bütün benliğiyle kendinden nefret etti. *Prenses, aramızdaki çok iyi bir adamı öldürdük.*

"Alucius adında bir erkek kardeşim var," dedi Al Hestian. "Kılıcımın ona verilmesini istiyorum. Ona de ki... de ki kınından çıkarmaması en iyisi. Savaş bana göre bir şey değil..." Durdu, bir acı dalgası vücudundan akarken yüzü gerildi. "Lyrna... Ona böyle olduğunu söylem-" Acıyla kıvranarak öksürdü ve çenesi kan oldu. Vaelin ona doğru eğildi ama Al Hestian postlar içinde kıvranırken âciz bir şekilde izlemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Daha fazla dayanamayıp çadırdan çıktı. Kardeş Makril'in ateş başında oturmuş, elindeki şişeden Kardeş Dostu içtiğini gördü.

"Umut yok mu?" diye sordu yalvarırcasına Vaelin. "Yapabileceğin bir şey yok mu?"

Makril ona bakmadı bile. "Vücudunun kaldırabileceği kadar kızılçiçek verdik. Eğer hareket ettirirsek ölür. Beşinci Nişan'dan bir kardeş geçişini kolaylaştırmaya yardım edebilir, ama onlar bile onu iyileştiremez."

Vaelin arkasındaki çadırdan acı içinde bir çığlık gelince irkildi.

"Al." Makril şişeyi uzattı. "Duymamana yardımcı olur."

"Onu böyle acı çeker halde bırakamayız."

Makril başını kaldırıp Vaelin'in gözlerinin içine baktı. Hâlâ ondan şüpheleniyordu ve Vaelin'in suçlu olduğuna dair içgüdüsel bir bilgisi vardı. Bir süre sonra başını çevirdi ve ayağa kalktı. "Ben hallederim."

"Hayır." Vaelin çadıra doğru döndü. "Hayır... bu benim görevim."

"En hızlısı şahdamarı. Hissetmeyecektir bile."

Vaelin başını salladı ve uyuşmuş bacaklarıyla çadıra doğru yürüdü. *Kral sonunda beni katil yaptı...*

Vaelin yanına gelip eğildiğinde Al Hestian'ın gözleri kapalıydı ve hançerin parıltısını görene kadar da açılmadı. Bir an için gözlerinde korku belirdi ama Vaelin bunun kederden mi yoksa rahatlamadan mı olduğunu anlamadı. Al Hestian, Vaelin'in gözlerinin içine baktı ve başını salladı. Vaelin adamı tuttu ve başını kendi göğsüne

yaslayıp bıçağı boğazına götürdü.

Al Hestian acı içinde kıvranırken konuştu. “Sen... olduğuna sevindim... kardeş.”

Üçüncü Bölüm

“Bu mektuplar şu Siyah Ok denen kişinin cesedinde mi bulundu?”

Suret’in elleri iki soluk örümcek gibi önündeki mektupların üzerinde duruyor, gözleriyle delici bir şekilde Vaelin ve Makril’e bakıyordu. Vaelin, Martishe’ten dönüş yolculukları on iki gün sürdüğü için berbat göründüklerini düşünüyordu ama Suret nasıl göründüklerini pek umursuyor gibi değildi. Raporlarını dinledikten sonra mektupları almış ve hızlıca okumuştu.

“Adamın Siyah Ok olabileceğini düşünüyoruz, Suret,” dedi Vaelin. “Adamın kimliğinden emin olmak mümkün değil.”

“Evet. Belki de bir dahaki sefere öldürme konusunda bu kadar aceleci olmazsın, kardeşim.”

“Dikkatsizce davrandım. Özür dilerim, Suret.”

Suret kafasını hafifçe sallayarak özrü geçiştirdi. “Bu mektupların ne kadar önemli olduğunu anlıyor musunuz?”

“Sendahl bize okudu,” dedi Makril.

“Nişan’ın dışından kimse duydu mu?”

“O gece Al Hestian’ın adamlarına iki kat içki içebilme izni vermiştik. Herhangi bir şey duyduklarını zannetmiyorum.”

“Güzel. Kardeşlerinize iletin: Bu konuda kimseyle, hatta kendi aralarında bile konuşamazlar.” Mektupları topladı ve masasındaki tahta sandığa koydu. Sandığı sıkıca kapadı ve kilidini taktı. “Yorgun olmalısınız, kardeşlerim. Nişan adına Martishe’te verdiğiniz hizmetten dolayı teşekkür ederim. Kardeş Makril, Kardeş Kumandanlığın onaylandı. Şimdilik burada bizimle kalacaksın. Usta Sollis şu anda bir kardeş grubuyla güney kıyılarında hizmet veriyor. Kaçakçılar, Kral’ın vergi memurlarına giderek artan bir vahşetle direnmeye başlamışlar. Onun derslerini sen devralacaksın. Kılıç kullanmayı öğretecek kadar hatırladığına eminim.”

“Tabii ki, Suret.”

“Kardeş Vaelin, yarın sekizinci saatte ahırda ol. Saraya giderken

bana eşlik edeceksin.”

* * *

“Tebrikler kardeşim,” dedi Vaelin. Makril’le beraber Al Hestian’ın alayının kamp kurmuş olduğu avluya doğru yürüyorlardı. Adamların konaklayabileceği bir yerleri olmadığından dolayı Suret, Nişan Hanesi’nde kalmalarına izin vermişti. Kral’ın hiçbirinin dönmesini beklemediğinden dolayı Vaelin şehirde adamlara yeterli erzak bulunmayacağını düşünüyordu.

Makril durdu ve sessizce gözlerini Vaelin’e dikti.

“Hem kumandan hem de usta,” dedi Vaelin. İzcinin sessiz kalmasından huzursuz olmuştu. “Etkileyici bir başarı.”

Makril, Vaelin’e yaklaştı ve burun delikleri açık bir şekilde havayı içine çekti. Vaelin eline av bıçağını almamak için kendini zor tuttu.

“Kokunu hiç sevmemiştim, kardeşim,” dedi Makril. “Kokunda doğal olmayan bir şeyler var. Ve şimdi de buram buram suçluluk kokuyorsun. Neden ki?” Vaelin’in cevap vermesini beklemeden arkasını döndü ve uzaklaştı. Cüsseli figürü bir süre loş ışıkların arasında yürüdükten sonra kısa bir ıslık çaldı ve köpeği de gölgelerden çıkıp yanına gitti. Birlikte içkaleye girdiler.

Vaelin’in kardeşleriyle paylaştığı kuledeki oda şimdi yeni bir grup öğrenciye verildiğinden dolayı alayla birlikte kalmak zorunda kalmışlardı. Kardeşlerinin kamp ateşinin etrafında oturduğunu, Frentis’e Martishe’te başlarından geçen hikâyeleri anlattıklarını gördü.

“...iki adamın yanından geçtim,” diyordu Dentos. “Tek bir ok, yemin ederim. Ben böyle bir şey görmedim.”

Vaelin, Frentis’in yanına oturdu. Frentis’in ayağının dibinde yatan Çizik kalktı ve Vaelin’in yanına geldi. Başıyla eline sürtünerek sevilmek istediğini belli etti. Vaelin kulaklarını okşadı ve köletazısını çok özlemiş olduğunu fark etse de onu arkada bıraktığı için pişmanlık duymuyordu. Martishe onun için güzel bir oyun alanı olurdu ama Çizik daha şimdiden yeterince insan kanının tadına bakmıştı.

“Suret hizmetimiz için teşekkür ediyor,” dedi Vaelin herkese ve elini ateşin üzerine uzattı. “Bulduğumuz mektupların bahsi açılmayacak.”

“Ne mektupları?” diye sordu Frentis. Barkus ona yarısı yenmiş

bir tavuk budu fırlattı.

"Şimdi nereye gideceğimizi söyledi mi?" diye sordu Dentos ve Vaelin'e bir kupa şarap uzattı.

Vaelin başını iki yana salladı. "Yarın ona saraya giderken eşlik edeceğim."

Nortah alaylı bir şekilde güldü ve ağız dolusu şarabını yuttu. "Geleceğimizin nasıl olacağını görmek için Karanlık'a ihtiyaç yok." Konuşması yüksek tonda ve tizdi, çenesinde döktüğü şaraptan dolayı kırmızı lekeler vardı. "Cumbrael'e!" Ayağa kalktı ve kupasını kaldırdı. "Önce orman, sonra Derebeylik. Hepsine İtikat'ı götüreceğiz, İnkârcı piçler! İsteseler de istemeseler de!"

"Nortah-" Caenis arkadaşını oturtmak için çekmek istedi ama Nortah, Caenis'in elini üzerinden çekti.

"Yeterince Cumbraelli katletmedik daha, değil mi? Soktuğumun ormanında ben kendi başıma on tanesini öldürdüm. Peki ya sen, kardeşim?" Sallanarak Caenis'e döndü. "Eminim sen daha fazla öldürmüşsündür, he? En az iki katı diyorum." Frentis'e doğru yalpalayarak döndü. "Sen de orada olmalıydım olum. Kankan Tek Göz'den bile daha fazla kan içinde yıkandık."

Frentis'in yüzü asıldı ve Vaelin omzuna dokunduğunda Frentis'in gerildiğini hissetti. "Bir içki daha iç, kardeşim," dedi Nortah'a. "Uyumana yardımcı olur."

"Uyumak mı?" Nortah tekrar yere oturdu. "Son zamanlarda o dediğinden pek yapmadım." Daha çok şarap koysun diye kupasını Caenis'e uzattı ve suratsız bir şekilde ateşe bakmaya başladı.

Bir süre huzursuz bir sessizlikte oturduktan sonra ötelerinde yakılan bir ateşin etrafındaki askerler dikkatlerini dağıtınca Vaelin memnun oldu. Adam bir yerden mandolin bulmuştu, büyük ihtimalle ormanda bir Cumbrael cesedinden almıştı. Oldukça iyi çalıyordu, melodik bir şarkı çalmasına rağmen yine de hüzünlü bir havası vardı şarkının. Bütün kamp onu dinlemek üzere teker teker susuyordu. Bir süre sonra etrafında bir dinleyici kitlesi oluştu ve Vaelin adamın "Savaşçı'nın Matemi" adlı şarkıyı çaldığını duydu:

Yalnız bir ezgidir şarkısı savaşçının
Doludur ateşle ve söner sonra ansızın
Savaşçılar söyler, ölmüş dostların şarkısını
Kaybedilmiş savaşları ve kanlı sonlarını...

Adam şarkısını bitirdiğinde diğerleri alkışladı ve söylemeye devam etmesi için cesaretlendirdiler. Vaelin küçük kalabalığın arasından geçerek adama doğru ilerlemeye başladı. Adam yirmili yaşlarında, ince yüzlü biriydi. Vaelin, adamın ormandaki son çarpışmaya katılan gruptaki otuz kişiden biri olduğunu anımsadı ve alnındaki dikiş izi de savaşmış olduğunun kanıtıydı. Vaelin adamın ismini hatırlamaya çalışsa da eğittikleri adamların hiçbirinin ismini öğrenmeye tenezzül bile etmediklerini utanarak fark etti. Belki de Kral gibi o da hiçbirinin hayatta kalacağını düşünmemişti.

"Çok güzel çalıyorsun," dedi.

Adam gergin bir şekilde gülümsedi. Askerler Vaelin'den hâlâ korkuyorlardı ve konuşmaya bile içlerinden yalnızca birkaç tanesi yelteniyordu. Çoğu göz göze gelmekten çekiniyordu.

"Bir ozanın yanında çıraklık yapmıştım, kardeş," dedi adam. Aksanı diğer askerlerden farklıydı. Kelimeleri üstüne basa basa söylemişti ve ses tonu neredeyse kültürlü bir adama ait gibiydi.

"O zaman neden askersin?"

Adam omzunu silkti. "Ustamın bir kızı oldu."

Etraftaki adamlar pis pis sırıttılar.

"Sana iyi bir eğitim vermiş," dedi Vaelin. "Adın ne?"

"Janril, kardeş. Janril Norin."

Vaelin kalabalığın içindeki Çavuş Krelnik'e baktı. "Bu adamlara şarap verilsin, çavuş. Kardeş Frentis sizi mahzenlerdeki Usta Grealin'e götürür. Ücretin benim tarafımdan ödeneceğini söyleyin ve size kaliteli olan şaraplardan verdiğinden emin olun."

Adamlar arasında bir mırıltı yükseldi. Vaelin elini cebine atıp Janril'in eline birkaç gümüş para koydu. "Çalmaya devam et, Janril Norin. Oynak bir şeyler. Bir kutlamaya uygun."

Janril kaşlarını çattı. "Neyi kutluyoruz, kardeş?"

Vaelin arkadaşça adamın omzuna vurdu. "Hayatta olmayı, dostum!" Kupasını kaldırıp adamlara döndü. "Hayatta olmaya içelim!"

* * *

Kral, Vekiller Konseyi'ni, cilalı mermerden zemini, toz varaklar yanında alçıyla karmaşık şekiller verilmiş süslü tavanı, duvarlarında muhteşem resimler ve goblenler olan büyük bir salonda toplamıştı. Kusursuz nizama sahip Diyar Muhafızları, Konsey'in oturduğu dikdörtgen biçimindeki masayı çevrelemişlerdi. Kral Janus,

Vaelin'in pazarlık yaptığı, kıyafeti mürekkep içindeki adamdan çok farklı bir görünüme sahipti. Masanın merkezinde oturuyordu ve omuzlarında beyaz bir kürk ve başında altın bir şerit vardı. On vekili iki tarafına dizilmiş, Vaelin raporunu anlatmayı bitirirken ilgiyle ona bakıyorlardı. Suret Arlyn, Vaelin'in yanında duruyordu. Yakınlarındaki küçük bir masada iki kâtip oturmuş, söylenen her şeyi kâğıda geçiriyordu. Kral, her oturum sırasında her söylenenin tam olarak yazılması konusunda ısrar ediyordu ve her Konsey üyesi oturmadan önce ismini ve görevini belirtmek zorundaydı.

"Ve bu mektupları taşıyan kişi," dedi Kral. "Kimliği hâlâ bilinmiyor mu?"

"Onun ismini söyleyebilecek bir esirimiz yok, Ekselans," dedi Vaelin. "Siyah Ok'un adamları teslim olmuyorlardı."

"Lord Al Molnar." Kral, mektupları sol tarafında oturan, adını ve görevini Lartek Al Molnar, Finans Vekili olarak bildiren iri bir adama verdi. "Derebeyi Mustor'un el yazısını benim kadar iyi biliyorsun. Bir benzerlik görüyor musun?"

Lord Al Molnar birkaç dakika boyunca dikkatle mektuplara baktı. "Maalesef, Ekselans, bu mektupları yazan el Derebeyi'nin el yazısına o kadar çok benziyor ki ikisi arasında hiç farklılık göremiyorum. Dahası, mektubun anlatım tarzına bakın. İmza olmasaydı bile bunun Lord Mustor tarafından yazıldığını söyleyebilirdim."

"Ama neden?" diye sordu Donanma Lordu Al Junril. Kral'ın sağında oturan iri, sakallı adam şöyle dedi: "Cumbrael Derebeyi'ni hiç sevmediğimi İtikat biliyor, ama adam aptal değil. Neden Diyarımızı bölebilecek fanatik bir niyetle bu serbest geçiş kâğıtlarının altını kendi ismiyle imzalasın ki?"

"Kardeş Vaelin," dedi Lord Al Molnar. "Birkaç ay boyunca bu sapkınlarla savaştın. Sence iyi mi besleniyorlardı?"

"Açlıktan güçsüz düşmüş gibi bir halleri yoktu, lordum."

"Peki ya silahları, kaliteli miydi?"

"Güzel işçilik ürünü kılıç ve yayları vardı, ama bazı silahları bizim askerlerimizi öldürdükçe aldılar."

"Yani iyi donanımlı ve iyi beslenmişlerdi, hem de bu kış zamanında Martishe'te avlayacak hayvan bulmak zorken. Ekselans, bu Siyah Ok bir yerlerden desteklenmiş olmalı."

"Ve şimdi desteği nereden aldığını biliyoruz," dedi bir başka vekil. Kral'ın yanında oturan ve masadaki en şık giyime sahip olan, Kraliyet İşleri Vekili Kelden Al Telnar. "Derebeyi Mustor kendi

kendini mahkûm etti. Uzun zamandır barışı sağlamaya çalışma çabalarının gelecekte yapacağı ihaneti maskelemek için olduğunu söylüyordum. Unutmayalım ki Cumbraelliler Diyar'a gelmiş geçmiş en kanlı yenilgilerin birinden sonra zorla katılmışlardır. Ne bize ne de sevgili İtikadımıza olan nefretleri hiç bitmedi. Ama şimdi Ayrılmışlar, Kardeş Vaelin'i gerçeğe sevk etti. Ekselans, sizi..."

Kral elini kaldırarak adamı susturdu. "Lord Al Genril." Sağ tarafında oturan kır sakallı bir adama döndü. "Siz benim Adalet Lordum, mahkemelerimin Baş Yargıcı ve büyük ihtimalle bu Konsey'deki en bilge insansınız. Bu kâğıtlar dava mı, yoksa sadece soruşturma mı gerektirir?"

Adalet Lordu düşünceli bir şekilde kır sakalını sıvazladı. "Buna yalnızca hukuki bir konu olarak bakarsak Ekselans, mektuplar hakkında sorular sorulması gerektiğini ve verilen cevaplara göre ne yapılması gerektiğini söylerdim. Eğer önüme sadece bu kanıta dayanarak ihanetle suçlanan bir adam gelseydi, onu darağacına göndermezdim."

Lord Al Telnar tekrar konuşmaya yeltendi ama Kral elini sallayarak onu bir kez daha susturdu. "Ne gibi sorular, lordum?"

Lord Al Genril mektupları eline aldı ve kısa bir süre göz gezdirdi. "Bu mektuplar, mektup sahibine Cumbrael sınırlarından serbest geçiş hakkı tanıyor ve Derebeyliğin bütün asker ve yetkililerinin bu kişinin her ne ihtiyacı varsa karşılamasını buyuruyor. Ve eğer imza ve mühür gerçekse, bizzat Derebeyi tarafından imzalanmış. Ama mektuplar herhangi birisi adına yazılmamış. Öldüğü zaman bu mektupların üzerinde bulunan kişi hakkında hiçbir şey, hatta adını bile bilmiyoruz. Eğer Derebeyi tarafından yazılmışlarsa bunlar Siyah Ok tarafından kullanılması için miydi, yoksa çalınıp bir başka amaçla mı kullanılmaya başlandı?"

"O halde," dedi Lord Al Molnar. "Derebeyi'ni sorgulamamızı mı öneriyorsunuz?"

Baş Yargıç cevap vermeden önce bir iki saniye duraksadı ve Vaelin adamın suratındaki gerginlikten, kelimelerinin ne kadar önem arz ettiğinin bilincinde olduğunu anladı. "Sanırım bunun için haklı sebeplerimiz var, evet."

Salonun kapısı birden açıldı ve içeri Yüzbaşı Smolen girdi. Kral'ın önüne kadar yürüyüp selam durdu.

"Buldun mu?" diye sordu Kral.

"Evet, Ekselans."

“Genelevde mi kızılçiçek sarayında mı?”

Yüzbaşı Smolen rahatsızlığını yalnızca gözlerini iki kez kırparak belli etti. “İlki, Ekselans.”

“Konuşabilecek halde mi peki?”

“Ayılmak için çaba gösterdi, Ekselans.”

Kral içini çekti ve sıkkın bir şekilde alnını okşadı. “Pekâlâ. İçeri alın.”

Yüzbaşı Smolen selam durdu ve odadan çıktı. Birkaç saniye sonra yanında pahalı, ama kirli elbiseleri olan bir adamla içeri tekrar girdi. Her an yere düşebilecekmiş gibi temkinli yürüyordu ve gözlerinin kırmızılığı ve derisinin solgunluğu bir şeyleri birkaç saat fazla kaçırdığını anlatıyordu. Kırklı yaşlarında duruyordu ama Vaelin adamın daha genç olduğunu, bağımlılık yüzünden daha yaşlı göründüğünü düşündü. Suret Arlyn’in yanında durdu, ona başıyla hafif bir selam verdikten sonra dönüp dengesiz bir şekilde eğilerek Kral’a selam verdi. “Ekselans. Her zamanki gibi huzurunuza çağrılmaktan şeref duydum.” Vaelin adamın Cumbrael aksanıyla konuştuğunu duydu.

Kral, kâtiplerine döndü. “Cumbrael Derebeyliği’nin vârisi ve Cumbrael temsilcisi olarak atanmış Sayın Lord Sentes Mustor’un Kral Janus’un Divanı’na geldiği kayıtlara geçsin.” Başını Cumbraelliye çevirdi. “Lord Mustor. Bu sabah nasılsınız?”

“Lord Al Telnar alaylı bir şekilde güldü.

“Harika, Ekselans,” diye cevap verdi Lord Mustor. “Şehriniz bana hep nazik davranmıştır zaten.”

“Sevindim. Suret Arlyn’i zaten tanıyorsunuz. Bu genç adam da Kardeş Vaelin Al Sorna, kısa bir süre önce Martishe Ormanı’ndan döndü.”

Lord Mustor, Vaelin’e çekingen bir şekilde baktı ve başıyla resmiyete uygun bir selam verdikten sonra normal neşeli tonuyla, biraz da zoraki bir şekilde konuşmaya devam etti. “Doğru, Kılıç Sınavı’nda on altın kazanmamı sağlayan kişi. Memnun oldum, genç efendi.”

Vaelin de başıyla selam verdi ama hiçbir şey söylemedi. Kılıç Sınavı’nın bahsinin geçmesi yüzünün asılmasına sebep oluyordu.

“Kardeş Vaelin beraberinde bazı dokümanlar getirdi.” Kral mektupları Lord Al Genril’den aldı. “Sorulara sebep olan dokümanlar. İçeriğinin anlaşılması açısından senin fikrin eminim çok değerli olacaktır.” Vaelin, Lord Mustor ileri çıkıp mektupları Kral’ın elinden almadan önce, bir süreliğine tereddüt ettiğini gördü.

“Serbest geçiş kâğıtları,” dedi kâğıtları inceledikten sonra.

“Ve imzalar da babana ait, değil mi?” diye sordu Kral.

“Öyle... görünüyor Ekselans.”

“O zaman belki bize Kardeş Vaelin’in bunları Martishe Ormanı’ndaki bir sapkının üzerinde bulmasının sebebini açıklayabilirsin.”

Lord Mustor bakışlarını Vaelin’e çevirdi. Kızarmış, korku dolu gözleriyle birkaç saniye ona baktıktan sonra bakışlarını tekrar Kral’a çevirdi. “Ekselans, babam bu kadar önemli mektupları asla asilere vermez. Bir şekilde çalınmış olmalılar. Belki de sahtedir.

“Belki baban bize daha eksiksiz bir cevap verebilir.”

“Şü-şüphesiz ki, Ekselans. Ona bir mektup yazarsanız...”

“Yazmayacağım. Buraya gelecek.”

Lord Mustor istemsizce bir adım geriledi ve korkusu suratından okunmaya başladı. Vaelin, bu durumun adamı küçük düşürdüğünü ve sınandığını hissetti. “Ekselans...” diye kekeledi. “Babam... doğru olmaz...”

Kral uzun uzun ofladı. “Lord Mustor, büyükbabanla iki kez savaşa girdim ve kendisinin çok cesur ve zeki bir adam olduğunu gördüm. Onu hiç sevmedim, ama çok saygı duyardım ve derebeyliği savaşa girmek üzereyken, torununu etrafta sürten bir sarhoş gibi ağzında laf gevelerken görmediği için minnettar olacağını düşünüyorum.”

Kral bir elini kaldırıp Yüzbaşı Smolen’i kendisine doğru çağırdı. “Lord Mustor ikinci bir emre kadar sarayda misafirimiz olacak,” dedi Kral. “Lütfen kendisine eşlik et ve davetsiz misafirler tarafından rahatsız edilemeyeceği, uygun bir yere götür.”

“Babamın buraya gelmeyeceğini biliyorsunuz,” dedi Lord Mustor ifadesiz bir şekilde. “Kendisini sorgulatmayacaktır. İsterseniz beni hapsedin ama bu bir şeyi değiştirmez. Kimse düşmanının eline en sevdiği oğlunu vermez.”

Kral durdu ve gözlerini kısarak Cumbraelli lorda baktı. *Seni şaşırttı,* diye düşündü Vaelin. *Sana cevap verecek yüreği olmadığını düşünüyordun.*

“Baban ne yapacak hep birlikte göreceğiz,” dedi Kral. Yüzbaşı Smolen’e başıyla işaret etti ve Lord Mustor arkasında iki muhafızla birlikte odadan çıkarıldı.

Kral kâtiplerinden birine döndü. “Cumbrael Derebeyi’ne bir mektup yazın ve üç hafta içerisinde buraya gelmesini emrettiğimi söyleyin.” Sandalyesini arkaya itip ayağa kalktı. “Bu oturum sonra

erdi. Suret Arlyn, Kardeş Vaelin, lütfen benimle odama gelin.”

* * *

Kral’ın odasında fayans kaplı yerlerde duran güzel dokunmuş halılardan; büyük, meşe ağacından yapılmış masasının üstündeki kâğıtlara kadar her şey oldukça nizamiydi. Vaelin bu odanın sekiz ay önce girdiği küçük, kitap ve kâğıtlarla dolu odayla hiçbir benzerlik taşımadığını düşündü. *Orada çalışıyordu,* diye geçirdi içinden. *Burası, insanların onun çalıştığını düşünmesini istediği yer.*

“Lütfen oturun, kardeşler.” Kral masasına geçerken onlara iki sandalyeyi işaret etti. “İsterseniz içecek bir şeyler getirtebilirim.”

“Halimizden memnunuz, Ekselans,” dedi Suret Arlyn oldukça ifadeden yoksun bir tonda. Oturmadı ve Vaelin’e de kendisi gibi yapmasını işaret etti.

Kral bir süre Suret’e baktıktan sonra bakışlarını Vaelin’e çevirip hafifçe güldü. “Tona dikkat et, evlat. Saygı yok, ama saygısızlık da yok. Sen de böyle konuşmayı öğrensen iyi edersin. Suretinin bana sinirlendiğini düşünüyorum. Bu neden olabilir acaba?”

Vaelin suratında da hiçbir ifade olmayan ve cevap vermeyen Suret’e baktı.

“Ee?” dedi Kral. “Söylesene, kardeş. Suretini ne kızdırmış olabilir?”

“Suretim adına konuşamam, Ekselans. O benim adıma konuşur.”

Kral alaylı bir şekilde gülüp elinin içiyle masaya vurdu. “Duyuyor musun Arlyn? Annesinin sesi. Çanlar kadar net. Sen de bazen irkilmiyor musun?”

Suret Arlyn hâlâ ifadeden yoksun bir biçimde konuşuyordu. “Hayır, Ekselans.”

“Hayır.” Kral başını iki yana salladı, hafifçe gülümsedi ve masasındaki şarap sürahisine uzandı. “Hayır, irkilmiyorsundur herhalde.” Kendisine bir kadeh şarap koydu ve tekrar sandalyesine yerleşti. “Suretin,” dedi Vaelin’e, “sinirli çünkü Diyar’ı savaş yoluna soktuğumu düşünüyor. Biraz da haklı olarak Cumbrael Derebeyi’nin sınırlarının dışına çıkmaktansa oğlunun başını gövdesinden ayırmama seve seve izin vereceğini düşünüyor. Hal böyle olunca ben de Diyar Muhafızları’nı Cumbrael’e götürüp onu buraya getirmelerini sağlamak zorunda kalacağım. Sonuç olarak savaşlar olacak, kan dökülecek, şehirler yanacak ve pek çok insan ölecek. Bir savaşçı ve dolayısıyla pek çok şekilde ölüm dağıtan birisi olmasına

rağmen Suret bunun kınanacak bir eylem olduğunu düşünüyor. Yine de bunu bana söylemiyor. Hep böyle oldu."

İki adam birbirine bakarken sessizlik uzadı ve Vaelin birden anladı: *Birbirlerinden nefret ediyorlar. Kral ve Altıncı Nişan Hanesi'nin Sureti birbirlerine bakmaya bile tahammül edemiyor.*

"Söylesene, kardeş," diye devam etti Kral. Suret'e bakıyordu, ama soruyu Vaelin'e soruyordu. "Oğlunu alıp burada alıkoyduğumu öğrenince Derebeyi ne yapacak?"

"Adamı tanımıyorum, Ekselans..."

"Anlaşılması zor bir adam değildir, Vaelin. Hadi. Annenin zekâsını aldığını biliyorum."

Kral annesinden bahsederken konuşma tavrı hoşuna gitmese de zoraki bir cevap verdi. "Sinirlenecektir. Hareketinizi bir tehdit olarak algılayacaktır. Savunmaya geçecek, kuvvetlerini toplayıp sınırlarını koruyacaktır."

"Güzel. Başka?"

"İki seçeneği var gibi duruyor. Ya emrinize uyacak ya da göz ardı edip savaşla karşı karşıya kalacak."

"Yanlış, üçüncü bir seçeneği daha var. Saldırabilir. Bütün haşmetiyle. Sence bunu yapar mı?"

"Cumbrael'in Diyar Muhafızları'na gücünün yeteceğini hiç sanmıyorum, Ekselans."

"Doğru, yetmez. Cumbrael Derebeyi'ne sadık birkaç yüz askerden başka bir ordusu yok. Ama ihtiyaç anlarında çağırabileceği binlerce köylü okçusu var. Hatırı sayılır bir kuvvet bu, zamanında birkaç ok fırtınasında at sürmüş biri olarak bunu söyleyebilirim. Ama süvarisi yok, ağır piyadeleri yok. Ne Asrael'e saldırabilir, ne de açık alanda Diyar Muhafızları'nın karşısına çıkabilir. Cumbrael Derebeyi'nin pek de hayranlık duyulası biri olmadığı doğru, ama babasının zayıf noktasını anlayacak kadar onun zekâsını almış."

Kral tekrar gülümsedi, bakışlarını Suret'in üzerinden çekti ve elini yatıştırma amaçlı salladı. "Endişelenme artık, Arlyn. Birkaç gün sonra Derebeyi elçisiyle birlikte bizzat gelemediği için özürlerle dolu rezil bir mektup gönderecek, pek inandırıcı olmasa da mektupların izahını yapacak ve bir sandık da altın gönderecek. Bilge ve barış taraftarı oğlum tarafından emrimi çekip sarhoş oğlunu da salmam konusunda ikna edileceğim. Sonrasında Derebeyi'nin bir daha İnkârcı fanatiklere serbest geçiş mektubu vermeden önce iki kez düşüneceğine inanıyorum. Daha da önemlisi,

bu Diyar'daki konumunu hatırlayacaktır."

"Yani, Ekselans," dedi Suret, "mektupların Derebeyi tarafından yazıldığını mı düşünüyorsunuz?"

"Düşünmek mi? Hayır. Ama olası gibi duruyor. Adam Kardeş Vaelin'in Martishe'te avladığı aptallar gibi fanatik olmayabilir ama tanrısına karşı bir zaafı var. Sonsuz Topraklar'daki yeri hakkında endişeleniyordur bu sıralarda, adam ellinci senesini geride bıraktı galiba. Hem asıl mevzu mektupları onun yazıp yazmaması değil, öyle mektupların olması. Bir kez ortaya çıktıktan sonra harekete geçmek dışında bir seçeneğim yoktu. En azından bu sayede Derebeyi, oğlum tahta çıktığında ona karşı kendini borçlu hissedecek."

Kral şarabının geri kalanını başına dikip çabucak ayağa kalktı. "Devlet meseleleri hakkında konuşmak bu kadarı yeter, siz kardeşlerle başka işlerim var. Gelin." Onları odanın hemen bitişiğindeki başka bir odaya götürdü. Bu oda da diğeri kadar süslüydü, ama resim ve halılar yerine duvarlarda yüzden fazla kılıç asılıydı. Birkaç tanesi Asrael yapımıydı ama Vaelin'in daha önce hiç görmediği türden kılıçlar da vardı: Yaklaşık iki metre boyunda, iki elle kullanılan büyük kılıçlar; keskin tarafları neredeyse yarım daire şeklindeki orak benzeri kılıçlar; iğne şeklinde, el koruma yerleri kâse şeklinde olan ve neredeyse kenarları yok denecek kadar ince ve uzun kılıçlar; işe yarar kılıç yapımında kullanılmamalarına rağmen altın ve gümüş kullanılarak yapılmış kılıçlar...

"Güzeller, değil mi?" dedi Kral. "Bunları senelerdir topluyorum. Bazıları hediye, bazıları savaş ganimeti, bazılarını da sırf görünüşleri hoşuma gitti diye aldım. Arada sırada bir tanesini veriyorum," –gülümseyerek Vaelin'e döndü– "senin gibi genç bir adama, kardeş."

Vaelin, Kral'la ilk tanıştığında olduğu gibi içinde bir huzursuzluğun yükseldiğini; daha büyük, görünmez bir tasarımın küçük bir parçası olduğunu hissetti. Nersus Sil Nin'in kan şarkısı adını verdiği, bir şeylerin ters gittiği hissi aklının içinde belli belirsiz bir şekilde şakıyordu. *Eğer bana bir kılıç verirse...*

"Ben Altıncı Nişan'ın bir kardeşiyim, Ekselans," dedi. Suret'in ifadeden yoksun tonunu takınmaya çalışıyordu. "Kraliyete ait şerefler benim gibi birine göre değil."

"Kraliyete ait şerefler tam da senin gibi birine göre, Genç Atmaca," dedi Kral. "Maalesef bu kılıçları genelde hiç hak etmeyenlere veririm. Bugün bu konuda güzel bir değişiklik yapmış

olacağız.” Etraflarındaki koca kılıç koleksiyonunu işaret etti. “Seç.”

Vaelin yol göstersin diye Suret’e baktı.

Suret Arlyn gözlerini hafifçe kısmıştı ama suratında hiçbir mimik yoktu. Bir an sessiz kaldıktan sonra yine saygı ve saygısızlıktan yoksun tonuyla konuştu. “Kral sana bir şeref bahşediyor, kardeşim, böylece Nişan’ı da gururlandırmış oluyor. Kabul edeceksin.”

“Ama doğru olur mu, Suret? Bir kişi hem bir kardeş hem de Diyar’ın Kılıcı olabilir mi?”

“Daha önce de olmuştu, uzun yıllar önce.” Suret bakışlarını Kral’dan Vaelin’e çevirdi ve ifadesi biraz yumuşasa da sesi daha fazla tartışmaya mahal vermeyecek bir tondaydı. “Kral’ın onurunu kabul edeceksin, Kardeş Vaelin.”

İstemiyorum! dedi içinden sertçe. *Ödeme, cinayet karşılığı ödeme. Bu entrikacı yaşlı adam beni kendisine daha da fazla bağlamak istiyor.*

Ama bir kaçış göremiyordu. Suret emrini vermişti. Kral onu şereflendirmişti. Kılıcı almak zorundaydı.

Oflamamak için kendini zor tuttuktan sonra gözleriyle duvarları tarayıp kılıçları incelemeye başladı. Bir an için altın kılıçlardan birini almayı düşündü. Sonra satabilirdi, ama biraz da olsa işine yarayacak bir kılıç almanın en akıllıcası olduğuna karar verdi. Asrael yapımı bir kılıç almanın çok mantıklı olmadığını düşündü, zira alacağı kılıcın kendi yıldız gümüşü kılıcından iyi olma ihtimali pek yoktu. Egzotik kılıçların pek kullanışlı olmayacağını düşündü. Bakışlarını sonunda sade, bakırdan bir koruması ve ahşap bir kabzası olan, keskin tarafı geniş olan bir kılıca çevirdi. Kılıcı duvardan aldı ve birkaç kez havada salladıktan sonra ağırlığının ve dengesinin oldukça iyi olduğuna karar verdi. Ucu sivri, çeliği parlak ve yarasızdı.

“Volar yapımı,” dedi Kral. “Görünüşü çok güzel olmasa da sağlam bir kılıçtır, savaş sırasında kolunu kaldıracak halin olmadığında bile yararlı olur. İyi bir seçim.” Elini uzatınca Vaelin kılıcı ona verdi. “Normalde bir seremoni, etmen gereken bir sürü yemin, diz çökme falan olur ama sanırım onları es geçebiliriz. Vaelin Al Sorna, seni Diyar’ın Kılıcı ilan ediyorum. Kılıcını, Birleşmiş Diyar hizmetinde kullanacağına dair söz veriyor musun?”

“Söz veriyorum, Ekselans.”

“O halde iyi kullan.” Kral kılıcı Vaelin’e verdi. “Şimdi, Diyar’ın Kılıcı olduğuna göre sana bir görev vermeliyim. Seni Otuz Beşinci Piyade Alayı’nın kumandanı ilan ediyorum. Suret, alayımın

konaklaması için Nişan Hanesi'nin kullanılmasına izin verecek kadar nazik olduğu için sanırım kumandasını Nişan'ın alması uygun kaçar. Askerleri eğitecek ve zamanı geldiğinde savaşta yöneteceksin."

Vaelin tepki verecek mi diye Suret'e baktı ama Suret hiçbir tepki vermedi.

"Beni bağışlayın, Ekselans ama alay Nişan'ın kontrolüne girecekse Kardeş Makril daha iyi bir seçenek olur..."

"Şu ünlü İnkârcı avcısı mı? Sanmıyorum. Ona kılıç verememem. Yalnızca Taç tarafından yükseltilen kişiler Diyar Muhafızları'nın bir alayının kumandanı olabilir. Sence ne zamana hazır olurlar?"

"Martishe'te ağır zayiat verdik, Ekselans. Adamlar yorgun ve haftalardır ödemeleri yapılmadı."

"Gerçekten mi?" Kral kaşlarını kaldırarak Suret'e baktı.

"Ücreti Nişan karşılayacak," dedi Suret. "Alayın bizim kontrolümüzde olması uygun olur."

"Çok cömertsin, Arlyn. Zayiata gelince, zindanlardan ve sokaklardan istediğin kadar adam alabilirsin. Ünlü Kardeş Vaelin'in kumandanlığını yaptığı bir alaya gelmek isteyen oldukça insan olacaktır desem yanılmış olmam herhalde." Üzüntüyle başını salladı. "Savaş, hiç tanık olmamışlar için hep bir maceradır."

Dördüncü Bölüm

"Tecavüzcü, katil veya kızılçiçek canavarları olmaz." Çavuş Krelnik çok hafif eğilip selam vererek Baş Gardiyan'a Kral'ın emrini uzattı. "Zayıflar da olmaz. Bunlardan asker yapacağız."

"Zindanda geçirilen hayat, formda olmak için birebir değildir," diye yanıtladı Baş Gardiyan. Kral'ın emrindeki mühre bakıp belgeyi üstünkörü bir şekilde okudu. "Ama Ekselansları için elimizden geleni yaparız, özellikle de Diyar'ın en ünlü savaşçısını gönderdiyse." Vaelin'e dönüp gülümsedi. Vaelin gülümsemenin samimi mi yoksa alaycı mı olduğunu adamın suratındaki kirden dolayı anlayamadı. Vaelin Baş Gardiyan'ı vücudundaki kirden dolayı önce mahkûm zannetmişti ama koca göbeği ve belinden sarkan anahtarların şıngırtısı adamın rütbesini ortaya koymuştu.

Saray Hapishanesi limana yakın, birbirine bitişik hisarlardı ve iki asır önce inşa edilen şehir duvarları, bu binaları kullanışsız kılmıştı. Ama Krallar bu hisarların mahzenlerin şehirdeki suçluları tıkmak için kullanılabileceğini düşünmüşlerdi. Mahkûmların tam sayısı tabii ki bilinmiyordu. "O kadar sık ölüyorlar ki sayamıyorsun," demişti Baş Gardiyan. "Genellikle en iri ve en kötüler dayanıyor. Yemek için savaşabiliyorlar."

Vaelin mahzen girişinin önündeki demir parmaklıkların ötesindeki karanlığa bakarken berbat kokudan dolayı peleriniyle suratını örtüp örtmemesi gerektiğini düşündü. "Diyar Muhafızları'na da veriyor musunuz çok?" diye sordu.

"Ortalığın ne kadar hareketli olduğuna göre değişiyor. Melden Savaşı sırasında buralar neredeyse bomboştu." Parmaklığı açmak için ilerleyen Baş Gardiyan'ın anahtarları şıkırdarken dört tane iri yarı gardiyana kendisine eşlik etmesini işaret etti. "Bakalım bugünkü seçmemiz nasılmış."

Seçme yaklaşık yüz adamdan oluşuyordu. Hepsinin zayıflık derecesi değişiyor olsa da aşırı zayıflardı ve üzerlerindeki paçavralar çamur, kan ya da pislikle kaplıydı. Gün ışığını görünce

gözlerini kırpıştırdılar ve ana avlunun üzerindeki duvarlarda duran ve hepsinin elinde mahkûmlara doğrulttuğu bir kurmalı yay olan gardiyanlara çekingen şekilde baktılar.

"Yapabildiğinin en iyisi gerçekten bu mu?" diye inanmayarak sordu Çavuş Krelnik, Baş Gardiyan'a.

"Dün asılma günüydü," dedi omzunu silkerek Baş Gardiyan. "Sonsuza kadar burda mı tutucaz?"

Çavuş Krelnik tiksintiyle başını iki yana salladı ve adamları kırbaçlayarak sıraya sokmaya başladı. "Düzene girelim pislikler, hadi! Daha düzgün duramazsanız Diyar Muhafızları'na faydanız olmaz." İki sıra halinde dizilene kadar Krelnik adamları kırbaçlamaya devam etti. Sonra Vaelin'e dönüp selam durdu. "Acemiler teftişinize hazır, lordum."

Lordum. Unvan hâlâ kulaklarını tırmalıyordu. Kendisini bir lord gibi hissetmiyordu, duruşu ve hissiyatı da Altıncı Nişan'ın bir kardeşi gibiydi. Toprağı, hizmetçileri ya da serveti yoktu, ama Kral onu lord ilan etmişti. Bu da pek çok yalandan biriymiş gibi hissediyordu.

Çavuş Krelnik'e dönüp başını hafifçe eğdi ve sonra sıra boyunca yürümeye başladı. Kendisini izleyen korku dolu gözler, yüzlerine baktığında bakışlarını kaçırıyordu. Bazı adamlar diğerlerinden daha dik duruyordu, bazıları daha temizdi, bazıları o kadar ince ve kötü haldeydi ki ayakta durabilmelerine bile şaşırdı. Ve hepsi kokuyordu, iyi bildiği o ağır ve iğrenç koku üzerlerine yapışmıştı. Bu adamlar kendi ölümleri kokuyordu.

Sıradan ilerlemeye devam ediyordu ki kendisine değil de yere bakan bir çift göz görünce duraksadı. Vaelin gidip adamın önünde durdu. Çoğu mahkûmdan daha uzun ve enliydi ve sarkan göğüs derisi, uzun zamandır kötü beslenme yüzünden erimiş kasa işaret ediyordu. Kolunun üstündeki kirin altından kötü şartlarda iyileşmiş bir yara izi belli oluyordu.

"Hâlâ tırmanıyor musun?" diye sordu Vaelin.

Gallis başını kaldırıp çekingen bir şekilde Vaelin'in gözlerine baktı. "Arada sırada, kardeş."

"Bu sefer neydi? Yine bir çuval baharat mı yoksa?"

Gallis'in bitkin suratında hafif bir neşe emaresi belirdi. "Gümüş. Büyük evlerin birinden. Gözcüm işini yapsaydı yakalanmayacaktım."

"Ne zamandır buradasın?"

"Birkaç aydır. Mahpusta zamanın takibini yapmak zor. Dün

asılmam gerekiyordu ama bizi götürdükleri araba dolmuş.”

Vaelin başıyla adamın kolundaki yara izini gösterdi. “Bu işini zorlaştırıyor mu?”

“Kış aylarında biraz ağrıyor, ama hâlâ duvara tırmanmada herkesten üstünüm. Merak etme.”

“Güzel. Bir tırmanıcıya ihtiyaç olabilir.” Vaelin bir adım daha yaklaşıp gözlerinin içine baktı. “Ama Kardeş Sherin’e yapmaya çalıştığın şey yüzünden hâlâ canım sıkkın, yani kaçarsan...”

“Merak etme, kardeş. Hırsız olabilirim, ama sözüm demirdendir.” Gallis bir asker gibi görünmeye çalışarak göğsünü dikleştirip omuzlarını geriye attı. “Onurdur yan yana marş etmek...”

“Tamam tamam.” Vaelin elini sallayarak onu susturdu ve geri çekilip bütün adamların duyabileceği şekilde bağırdı. “Benim adım Vaelin Al Sorna, Altıncı Nişan’ın kardeşi ve Kral’ın Sözü’yle Otuz Beşinci Piyade Alayı’nın kumandanıyım. Kral Janus cömert davranarak size mahpusta çürümek yerine Diyar Muhafızları olarak hizmet etme hakkı tanıdı. Buna karşılık on yıl boyunca istediği zaman savaşa gidip çarpışacaksınız. Yemeğiniz verilecek, paranız ödenecek ve sorgulamadan emirlerimi yerine getireceksiniz. Disiplinsizlik veya sarhoşluk kırbaçlanmanıza yol açar. Kaçanlar ise idam edilecek.”

Tepkilerinin nasıl olduğunu görmek için adamların suratlarına baktı ama çoğu kişi aptalca rahatlamıştı. Asker hayatının zorluğu bile zindanlarda geçirilen bir saate yeğdi. “Çavuş Krelnik.”

“Lordum!”

“Bunları Nişan Hanesi’ne götürün. Şehirde işlerim var.”

* * *

Soylu Al Hestian konağı, şehrin en zengin bölgesi olan kuzey mahallelerindeydi. Kumtaşından yapılmış konakta pek çok pencere vardı ve üzeri dikenli tellerle kaplı duvarlar, bahçelerinin etrafını sarıyordu. Kapıdaki çok düzgün giyimli uşak Vaelin’in söylediklerini ilgisizlikle dinledikten sonra ondan beklemesini rica edip içeri gitti. Birkaç dakika sonra geri döndü.

“Genç efendi Al Hestian evin yan tarafındaki bahçede, lordum. Sizi buyur ediyor ve kendisinin yanına gitmenizi diliyor.”

“Peki ya Lord Mareşal?”

“Lord Al Hestian bu sabah saraya çağrıldı. Akşamdan önce dönmesi beklenmiyor.”

Vaelin içinden oh çekti. Önündeki azap verici durum, kardeşinin yanında babası da olunca daha zor olacaktı.

Kapıdan girdiğinde çimlerin üstünde oyalanan küçük bir grup Kraliyet Muhafızı gördü. Bir tanesi beyaz bir kısrağın yelesini okşuyordu. Neden burada olduklarını anladığında canı sıkıldı. Yanlarından geçerken adamlar Vaelin'e başlarıyla selam verdiler. Yeni rütbesi çoktan yayılmış gibiydi. Selamlarına karşılık verdi ve aceleyle yoluna devam etti. Bir an önce buradaki işini bitirip Nişan Hanesi'ne dönmek ve alayını eğitmeye başlamak istiyordu. *Alayım.* Buna inanamıyordu. Daha on dokuzuncu yaşına yeni girmişti ve Kral ona bir alay vermişti. Caenis erken yaşta kumandan olan pek çok savaşçı olduğunu söylese ve hikâyelerini anlatmaya başlasa da Vaelin bunun düşüncesini bile abes buluyordu. Saraydaki görüşmeden sonra Nişan Hanesi'ne dönerlerken Suret'ten olan biteni açıklamasını istediğinde Suret ona yalnızca emirlerine uymasını söylemişti. Ama Suret'in kaşları çatık ve düşünceli hali, Kral'ın yaptıklarının onu düşündürdüğünü gösteriyordu.

Bahçe, bahar öncesi yeşeren çiçek yatakları ve çalılıkların düzenli şekilde birbirini kestiği bir labirente benziyordu. Bir akçaağacın gölgesinde oturduklarını gördü. Prenses her zamanki gibi çok güzeldi. Yanındaki ciddi suratlı genç elindeki bir kitaptan seslice bir şeyler okurken ışıl ışıl gülümsüyor, kızıl saçları parlıyordu. Vaelin, Alucius Al Hestian'ın abisine çok az benzediğini düşündü. Yaklaşık on beş yaşında, zayıf bir çocuk olan Alucius'un hareketleri zarif, hatta kadınsıydı. Siyah kıvırcık saçları omzuna düşüyordu. Giydiği siyah kıyafet yas tuttuğunu gösteriyordu. Vaelin beraberindeki kılıcın kabzasını sıkıca kavradı, derin bir nefes çekti ve toparlayabildiği bütün özgüveniyle yanlarına doğru gitti. Onlara yaklaştıkça çocuğun hareketli bir şarkı nakaratı okuduğunu duydu: *"Umarım ağlamazsın artık aşkım, ölümüm yüzünden dökme gözyaşı, kaldır başını göğe ve güneş kurutsun gözlerini..."* Vaelin'in gözleri üzerlerine düşünce sustu.

"Lord Al Sorna!" diyerek ayağa kalktı Alucius. Vaelin'in aptalca bulduğu lordlara özgü formalitelere aldırış etmeden elini uzattı. "Şeref duydum. Kardeşim mektuplarında sizden övgüyle bahsediyordu."

Vaelin'in paramparça olan özgüvenini yeller taşıdı. "Abin bazen böyle fazla cömert oluyordu." Çocuğun elini sıktı ve hafifçe eğilerek Prenses Lyrna'ya selam verdi. "Ekselans."

Prenses başını geri attı. "Seni tekrar görmek bir zevk, kardeş.

Yoksa bugünlerde ‘lordum’ denmesini mi tercih ediyorsun?”

Vaelin kızın gözlerinin içine bakıp ağzından akıllıca olmayacak kelimeler çıkmasını engellemek için bir an duraksadı. “Nasıl arzu ederseniz öyle hitap edin, Ekselans.”

Bir süre düşünürmüş gibi yapıp çenesini tuttu. Tırnaklarını açık maviye boyamıştı ve üzerindeki küçük mücevherler güneşte parlıyordu. “Sanırım sana ‘kardeş’ demeye devam edeceğim. Kulağa daha... uygun geliyor.”

Sesinde çok ufak bir aksilik vardı. Onu reddettiği için hâlâ sinirli olabileceğini düşündü ya da çılgınca istediği gücü paylaşma şansını kaybeden bir adamla alay ediyordu.

“Güzel mısralar, efendim.” Alucius’a döndü. “Klasiklerden mi?”

“Yok.” Çocuk utanmış gibi durdu ve elindeki küçük kitabı çabucak yanına koydu. “Önemsiz birkaç satır yalnızca.”

“Bu kadar mütevazı olma Alucius,” diyerek şakayla karışık çıkıştı prenses ona. “Kardeş Vaelin, Diyar’ın gelecek vadeden şairlerinden birinin yaptığı okumayı dinleme şerefine nail oldun. Eminim gelecek yıllarda bu övüneceğin bir şey olacaktır.”

Alucius utangaç bir şekilde omzunu silkti. “Lyrna, iltifat ediyosun.” Bakışları Vaelin’in elindeki kılıca indi ve yüzü asıldı. “Bu bana mı?”

“Abin senin almanı istedi.” Vaelin kılıcı çocuğa uzattı. “Kınından çıkarmamanı istediğini söyledi.”

Alucius kısa bir süre çekindikten sonra kabzayı sıkıca tuttu ve birden suratı sinirli bir hale büründü. “Benden hep daha bağışlayıcıydı. Onu öldürenler bunu ödeyecek. Yemin ederim.”

Çocukça konuşmalar, diye düşündü Vaelin ve kendini garip hissetti. *Bir hikâyeden ya da bir şiirden alınmış sözler.* “Abini öldüren adam da öldü. İntikam aramaya gerek yok.”

“Cumbraelliler Martishe’e savaşçılarını göndermediler mi? Babam duymuş. Linden’ı öldüren sapkınları Cumbrael Derebeyi göndermiş.”

Saraydan çıkmayan sır yok gerçekten. “Kral duruma hâkim. Eminim Diyar’ı doğru yola koyacaktır.”

“Savaş yolu izleyeceğim tek yoldur.” Çocuğun kelimeleri hissederek söylediği belliydi ve gözlerinde yaşlar parlıyordu.

“Alucius.” Prenses Lyrna elini nazikçe çocuğun omzuna koydu ve sakinleştirici bir tonda konuşmaya başladı. “Linden kalbinin nefretle dolmasını istemezdi. Kardeş Vaelin’e kulak ver; alınacak bir intikam yok. Linden’ın anısına sarıl ve kılıcını onun istediği gibi

kınında bırak.”

Endişesi o kadar içten gibiydi ki Vaelin neredeyse kızgınlığını unutuyordu, ama bıçağı boynuna dayarken Linden’ın bembeyaz yüzü aklına gelince işler değişti. Yine de çocuk sakinleşmiş gibiydi. Yaşları akmaya devam etse de suratından sinir silindi.

“Affedersiniz, lordum,” diye kekeledi. “Yalnız kalmalıyım. Sizinle... tekrar konuşmak isterim, abim ve onunla geçirdiğiniz zaman hakkında.”

“Beni Altıncı Nişan Hanesi’nde bulabilirsin. Sorularını cevaplamaktan memnuniyet duyarım.”

Alucius başını salladı, dönerek prensesi hafifçe yanağından öptü ve hıçkırarak eve doğru yürümeye başladı.

“Zavallı Alucius,” diyerek içini çekti prenses. “Çocukluğumuzdan beri çok içli bir çocuktu. Alayında görevlendirilmek isteyeceğinin farkındasın, değil mi?”

Vaelin ona baktığında gülümsemediğini, kusursuz yüzünün ciddi olduğunu gördü. “Değilim.”

“Savaş söylentileri dolaşıyor. Cumbrael başkentine seninle birlikte gidip Derebeyi’ne adalet-i ziyaret yapmayı planlıyor. Onu reddedersen çok sevinirim. Daha yalnızca bir çocuk ve büyüse bile pek asker olur gibi gelmiyor, olsa olsa güzel bir ceset olur.”

“Güzel ceset diye bir şey yoktur. Eğer teklif ederse, reddedeceğim.”

Kızın suratı yumuşadı ve gülgoncasına benzeyen dudaklarıyla gülümsedi. “Teşekkürler.”

“İstesem de kabul edemem. Suretim alaydaki herkesin Nişan’ın kardeşi olması gerektiğine karar verdi.”

“Anladım.” Vaelin’in kendisinin iyilik yapma oyununu reddettiğini fark edince gülümsemesi soldu. “Sence savaş çıkacak mı? Cumbraelliler ile?”

“Kral çıkmayacağını düşünüyor.”

“Sen ne düşünüyorsun kardeş?”

“Kral’ın kanısına güvenmemiz gerektiğini düşünüyorum.” Sert bir şekilde eğilerek selam verdi ve gitmek üzere arkasını döndü.

“Geçenlerde senin bir arkadaşınla tanışma şerefine nail oldum,” deyince Vaelin durdu. “Neydi, Kardeş Sherin miydi? Warnsclave’de Beşinci Nişan adına bir tedavi evinde çalışıyor. Babam adına bir krem yaptırmak için gitmiştim. Çok tatlı bir kız ama fazla kendini adamış. Seninle arkadaş olduğumuzu söyleyince onu hatırlayıp hatırlamadığını sormamı istedi, onu unutmuş olabileceğini söyledi.”

Hiçbir şey söyleme, dedi kendi kendine Vaelin. *Hiçbir şey söyleme. Bilgiyi silah olarak kullanıyor.*

"Ona verecek cevabın yok mu?" diye ısrar etti prenses. "Kral'ın Elçisi'ne taşıtabilirim. Hiç sebep yokken biten arkadaşlıkları görünce çok üzülüyorum."

Prenses, Vaelin'in bahçedeki görüşmelerinden hatırladığı gibi gülümsüyordu. Bu gülümsemenin ardında sarsılmaz bir özgüven ve kendi yaşının çok ötesinde bir bilgelik vardı. Sanki Vaelin'in aklında ne olduğunu biliyormuş gibiydi.

"Kaderin bizi bir kez daha bir araya getirmesine sevindim," dedi Prenses, Vaelin cevap vermeyince. "Son zamanlarda seni de ilgilendirebilecek bir sorun üzerine düşünüyorum."

Vaelin konuşmadan kızın gözlerine baktı ve oynamak istediği nasıl bir oyunsa bunu reddetmeye niyetliydi.

"Yapboz yapmak hobimdir," diye devam etti prenses. "Bir keresinde Üçüncü Nişan'ın üzerinde bir asırdan uzun süredir çalıştığı bir matematik problemini çözmüştüm. Tabii kimseye söylemedim, bir prensesin çok zeki adamları gölgede bırakması yakışık almaz." Ses tonu tekrar değişti ve sivri bir hal aldı.

"Keskin zekânız namınıza yaraşır, Ekselans," dedi Vaelin.

Kız başını geri atarak iltifatın içi boşluğunu duymazdan gelmeyi tercih ettiğini gösterdi. "Ama benim son zamanlarda kafamı karıştıran şey senin de içinde bulunduğun bir konu; Suret katliamı, yalnızca iki tanesi öldürülmesine rağmen neden bu isim veriliyor anlamıyorum."

"Böyle tatsız bir olay neden ilginizi çekiyor, Ekselans?"

"Gizemli oluşu tabii ki. Bilinmezliği. Neden Altıncı Nişan'dan acemi kardeşler Nişan Haneleri'ne dağılmışken Suretlere saldırılsın ki? Çok kötü bir strateji değil mi?"

Hiç istememesine rağmen ilgisini çekmişti. *Paylaşacak bir şeyi var. Neden? Bundan nasıl bir yarar sağlayacak?* "Peki ne gibi sonuçlara vardınız, Ekselans?"

"*Keschet*[8] adında Alpir'e özgü bir oyun vardır. *Keschet* bizim dilimizde 'kurnazlık' anlamına gelir. Oldukça karmaşık bir oyundur. Yüz kareden oluşan bir tahtada tarafların yirmi beşer taşı vardır. Alpirliler hem iş hem de savaş meselelerinde strateji yapmayı severler. Babam umarım önümüzdeki zamanlarda bunu aklından çıkarmaz."

"Ekselans?"

Kız elini salladı. "Boş ver. *Keschet* oyunları günler sürebilir ve

bütün inceliklerinde uzmanlaşmak için bu oyuna hayatlarını adayan bilge adamlar vardır.”

“Ama siz bütün hayatınızı adamanıza gerek kalmadan uzmanlaştınız tabii, Ekselans.”

Kız omzunu silkti. “O kadar da zor değildi, her şey açılışta bitiyor. Yalnızca iki yüz kadar varyasyon var. İçlerinden en başarılı olanı Yalancı’nın Saldırısı. Görünürde savunmaya dayalı olan hamleler yaparken aslında on hamle içinde kazanca götürür, tabii doğru şekilde oynanırsa. Saldırının başarısı rakibin dikkatini tahtanın başka bir yerindeki aleni bir hamleye çekmeye bağlı. Anahtar, gizli hücumun yönelik olduğu Âlim. Âlim tahtadaki en kuvvetli taş değil, ama sağlam bir savunma için elzem bir taş. Ama bu sırada rakip başka bir cephede başka bir saldırıyla yüz yüze olduğuna ikna oluyor.”

“Bütün Suretlere saldırılarak dikkat başka yöne çekildi,” dedi Vaelin. “Yalnızca birini öldürmek istiyorlardı.”

“Belki de, belki de iki tanesini. Aslında teoriyi daha geniş çaplı uygularsan asıl hedefin sen olduğunu ve Suretlerin öylesine öldüğünü de söyleyebiliriz.”

“Vardığınız sonuç bu mu?”

Kız başını iki yana salladı. “Bütün teorilerde bir şey farz etmek gerekir. Bunda da benim farz ettiğim şey bu saldırının arkasındakilerin Nişanlara ve İtikat’a zarar vermek istedikleri. Suretleri öldürerek de bu elde edilebilirdi, ama onların yerine geçmesi için yeni Suretler seçilebiliyor, tıpkı Suret Tendris Al Forne gibi. Ve onun Suret olmasının Nişanların arasını biraz açtığını söylemek çok da yanlış olmaz herhalde. Zarar verildi.”

“Bütün saldırının amacının Al Forne’yi Dördüncü Nişan’ın Sureti yapmak için düzenlendiğini mi söylüyorsunuz?”

Kız başını havaya kaldırdı ve güneş tenine vurunca gözlerini kapatarak kendisini ısıtmasına izin verdi. “Evet.”

“Bunlar tehlikeli düşünceler, Ekselans.”

Prenses gülümsedi, gözleri hâlâ kapalıydı. “Yalnızca seninle paylaştığım düşünceler. Ve bana Lyrna diye hitap etmeni tercih ederdim.”

Güç vaadi yetmedi, diye düşündü Vaelin. *Şimdi de beni bilgiyle çekmeye çalışıyor.* “Size Linden nasıl hitap ederdi?”

Çok hafif bir duraksamadan sonra başını Vaelin’e çevirdi. “Yalnız olduğumuzda Lyrna diyordu. Çocukluktan beri arkadaştık. Bana ormandan sürekli mektup gönderirdi, yani sana ne kadar

hayran olduğunu biliyorum. İçim acıdı...”

“Aşk bütün tehlikeleri göze almalı ya da yok olmalı.” Sesinden ve suratından kızgınlığının okunabildiğini biliyordu. Kızın artık gülümsemediğini fark etmişti. “Ona böyle söylememiş miydiniz?”

Çok kısa bir an için de olsa Vaelin kızın gözlerinden pişmanlık geçtiğini gördü ve ilk defa konuşmaya başladığında sesinde tereddüt vardı. “Acı çekti mi?”

“Kanındaki zehir yüzünden kan terleyip acıyla çığlıklar atarak öldü. Sizi sevdiğini söyledi. Siz evlenebilesiniz diye babanızın onayını almak için Martishe’e geldiğini söyledi. Boğazını kesmeden önce size bir mektup vermemi istedi. Onu ateşe verdiğimizde, mektubu da yaktım.”

Gözlerini bir an için kapadı. Keder ve güzellikten oluşan bir tablo gibiydi. Kız gözlerini tekrar açtığında kederi gitmişti ve sesi duygudan yoksundu: “Her konuda babamın isteklerini yerine getiriyorum, kardeş. Tıpkı senin gibi.”

Bunun doğru olduğunu bilen Vaelin bir an için afalladı. Vaelin kızın suç ortağıydı. Her ikisini de cinayet çevreliyordu. Onu yayıyla kendisi öldürmeyi reddetmiş olabilirdi ama o ölümcül okun yoluna Linden’ı sevk eden oydu, Martishe’e sevk eden de prenses. Kral’ın planının başından beri bu olabileceğini düşündü birden, ikisini aşağılık bir cinayetin suçluluk duygusuyla bağlamak.

Kızın gözlerinde hafif bir parıltı olunca Vaelin ona ne kadar yoğun bir şekilde baktığını fark etti. Korku. Onu korkutabilen tek kişi.

Tekrar eğilip selam verirken suçluluk duygusu hissettiği kadar tatmin de olmuştu. “İzninizle, Ekselans.”

* * *

Kardeş Gilma etli butlu ve arkadaş canlısı biriydi. Gülümsemesi, yüzünden eksik olmuyordu ve ışıl ışıl mavi gözlerinde sürekli neşe varmış gibiydi. “İtikat adına, neşelen kardeş!” demişti Vaelin’e ilk tanıştıklarında ve şakacıktan Vaelin’in çenesine vurur gibi yapmıştı. “Gören de Diyar’ın bütün yükü senin omuzlarında sanır. Sana Kardeş asık-surat diyorlar.”

“Alaya bağlı bir şifacı olmasını istediğine emin misin?” diye sormuştu Nortah.

Kardeş Gilma gülmüştü. Kaba Nilsael aksanıyla, “Seninle iyi anlaşacağız!” demiş, şakayla karışık bir şekilde Nortah’ın koluna

vurmuştu. Yumruğun şaka payı çok fazla değildi.

Vaelin, Suret Elera'nın ricasına cevaben Kardeş Sherin'i göndermemiş olmasından dolayı hayal kırıklığına uğramış, ama şaşırmamıştı. "Her neye ihtiyacın olursa temin edilecek, kardeş."

"Öyle olsa iyi olur." Gülmüştü. Vaelin, kız geldikten yaklaşık bir ay sonra gülümsemelerinin çoğu zaman ciddi olduğu zamanlara tekabül ettiğini anladı. Nazik, ama yine de etkili bir şekilde alaya alacakken ise sesinde mizahtan yoksun bir ton oluyordu.

"Bugün de iki kırık kol," dedi kıkırdayarak ve yüzünü ekşiterek başını iki yana salladı. Tedavi odası olarak kullandığı çadırına girdi. Yataklarda dört tane pansumanı yapılmış ve o anda uyuyan adam vardı. İki başka adama ise Kardeş Gilma'nın yetiştirmek istediği için aralarından alınan asistanlar tarafından pansuman yapılıyordu. Vaelin şaşırmıştı, ama kız zindanlardan iki cılız adam almıştı. Zayıf adamların akılları çalışıyordu ve ellerini kontrollü bir şekilde kullanabiliyorlardı. Onları Kardeş Gilma almasaydı da zaten iyi asker olamayacaklardı.

"Adamları bu kadar sıkı eğitmeye devam edersen bir ay sonra savaş çıksa savaşacak adam kalmayacak." Kocaman gülümsüyor, mavi gözlerini kırpıyordu.

"Savaş çetindir, kardeş. Yumuşak eğitim yumuşak asker yaratır, ki onlar da yumuşak cesetlerden başka bir şey olamazlar."

Kızın gülümsemesi biraz soldu. "O halde savaş geliyor? Savaş olacak?"

Savaş. Herkesin dilindeydi. Kral, Cumbrael Derebeyi'ni çağıralı dört hafta geçmişti ama hâlâ cevap gelmemişti. Diyar Muhafızları'nın kışlalarından çıkmalarına izin verilmiyordu ve izinleri iptal edilmişti. Bir sürü söylenti dönüyordu. Sınırda toplanan Cumbraelliler. Urlish'te görülen Cumbraelli okçular. Gizli gizli, türlü çeşitte Karanlık kullanımı içeren kötülük planları yapan İnkârcı tarikatları. Her yerde bir beklenti ve belirsizlik vardı, bu da Vaelin'in adamları ellerinden geldiğince zorlamasına yol açıyordu. Fırtına çıkarsa, hazır olmalıydılar.

"Bu konuda senden daha bilgili değilim, kardeş," diyerek temin etti kızı. "Başka frengi vakası var mı?"

"Hanımların kampına gittiğimden beri olmadı."

Yaklaşık iki kilometre uzakta, ormana kamp kuran uyanık fahişelerden dolayı adamlar arasında bir frengi salgını başlamıştı. Nişan Hanesi'ne bu kadar yakın bir yerde bir fahişe yuvası olduğunu duyarsa, Suret'in vereceği tepkiden korkan Vaelin, Çavuş

Krelnik'i güvenilir adamlarını yanına alıp kadınları zorla şehre geri götürmekle görevlendirmişti. "Emin misiniz, lordum?"

"Yirmi adam hastalandığından dolayı antrenmana çıkamıyor, Çavuş. Bu alay Nişan'ın kumandası altında, adamlar gizli gizli buradan kaçıp... şehvetlerinin peşinden gidemezler."

Çavuş gözlerini kırptı. Kırışık ve yara izi dolu yüzünde hiçbir mimik yoktu ama Vaelin adamın gülmemek için kendini tuttuğunu hissetti. Bazen çavuşla konuşurken kendini büyükbabasına emir veren bir çocuk gibi hissediyordu. "Affedersiniz lordum. Alay Nişan Hanesi'ne ait olabilir, ama adamlar Hane'ye ait değiller. Kardeş değiller, askerler. Ve askerler arada bir kadın görmek ister. Şehvetlerinin peşinden gitmelerini engellerseniz sıkıntı çıkabilir. Adamların size saygı duymadığını söylemiyorum lordum, saygı duydukları ortada, ama bu grup tam olarak Diyar'ın elit tabakası sayılmaz ve onları bayağı sert bir şekilde eğitiyoruz. Eğer çok sinirlenirlerse asalım keselim umursamazlar, kaçmaya başlayabilirler."

"Frengiyi ne yapacağız?"

"Beşinci Nişan eminim halleder. Kardeş Gilma hanımları bir ziyaret etsin, kısa sürede çözülür her şey."

Kardeş Gilma'ya gitmişlerdi ve kız ona buz gibi bakarken Vaelin kekeleyerek kendisinden ne istediklerini söylemişti.

"Bir kamp dolusu fahişenin yanına gidip hepsindeki frengiyi geçirmemi mi istiyorsunuz?"

"Tabii koruma altında olacaksın, kardeş."

Vaelin kaçmamak için kendini zor tutarken kız başını çevirip gözlerini kapamıştı.

"Nişan Hanesi'nde beş yıl eğitim," demişti usulca. "Yabaniler ve buz fırtınalarının istilası altında olan kuzey sınırında da dört yıl. Ödülüm ne? Diyar'ın süprüntüleri arasında yaşayıp orospuları iyileştirmek." Başını iki yana sallamıştı. "Ayrılmışlar herhalde beni lanetlemiş."

"Kardeş, seni gücendirmek istemedim!"

"Güzel!" demiş ve birden gülmeye başlamıştı. "Çantamı alayım. Beni koruyacak birine değil de yol gösterecek birine ihtiyacım var." Bir kaşını kaldırıp Vaelin'e dönmüştü. "Sen yolu bilmiyorsun kardeş, değil mi?"

Kekeleyerek bilmediği konusunda ısrar ettiğini hatırladı ve gülümsedi. Çavuş Krelnik haklı çıkmıştı, adamlar yavaş yavaş frengiden kurtulmuşlardı ve bir süre sonra hepsi iyileşmişti ve

hallerinden memnundu. Tabii kardeşlerinin haftalar süren ve hepsini yara bere içinde bırakan antrenmanlardan sonra hallerinden ne kadar memnun olabilirlerdi bilmiyordu. Kimse olaylardan Suret'e bahsetmek istemediği için kardeşler bu konunun bahsini açmama konusunda kendi aralarında konuşmaya gerek kalmadan mutabık kalmışlardı.

"İhtiyacın olan bir şey var mı?" diye sordu Vaelin, Gilma'ya. "Nişan Hanene stok göndersinler diye bir araba gönderebilirim."

"Stoklarım şu an için yeterli. Usta Smentil'in bahçesinin çok yardımı dokundu. Kendisi de çok iyi bir adam. Bana işaret dilini öğretiyor, bak." Kalın ama hızlı parmaklarıyla şu anlama gelen işaretler yaptı: *Ben can sıkıcı bir dişi domuzum.* "'Benim adım Gilma' anlamına geliyor."

Vaelin ifadesiz bir yüz takınıp başını salladı. "Usta Smentil çok yetenekli bir öğretmen."

Kızı yaralılarla bırakıp dışarı çıktı. Her yerde eğitim gören adamlar vardı. Kardeşleri, hayatları boyunca uğraşarak edindikleri becerileri birkaç ay içerisinde onlara kazandırmaya çalışıyorlardı. Çoğu zaman can sıkıcı bir görevdi. Adamlar yavaş ve sakardı, dövüşün en temel ilkelerini bile bilmiyorlardı. O kadar kötü haldelerdi ki Vaelin değnek kullanmalarını yasakladığında kardeşleri itiraz etmişlerdi. "Eğer kamçılayamazsan köpeği eğitemezsin," demişti Dentos.

"Bunlar köpek değil," demişti Vaelin. "Çocuk da değiller, en azından çoğu. Onları ekstra antrenman ya da getir götür işleri vererek cezalandırın, uygun olduğunu düşünürseniz rom haklarını kısın, ama dövmek yok."

Alay tam gücüne kavuşmuştu. Zindanlardan sürekli gelen adamlarla safları kalabalıklaşmıştı ve onlar dışında, tam da Kral'ın tahmin ettiği gibi Vaelin efsanesinin bir parçası olabilmek için yeni acemiler geliyordu. Bazıları bunun için çok uzaklardan geldiğini bile söylüyordu.

"Çoğu zaman asker olmak isteyenlerin amacı karınlarını doyurmaktır," demişti Çavuş Krelnik. "Ama bu adamlar Genç Atmaca'nın emrinde hizmet etmenin şanına açlar gibi duruyor."

Haftalar geçtikçe antrenmanlar sonuç vermeye başlamıştı. Adamlar görünür şekilde güçleniyorlardı. Çoğu kişi hayatlarında ilk defa düzgün besleniyordu. Daha dik duruyorlardı, daha güçlülerdi ve daha öğrenecek çok şeyleri olmasına rağmen kılıçlarını daha becerikli bir şekilde kullanabiliyorlardı. Sarmaşık Gallis'in vücudu

da bir süre sonra toparlanmıştı ve fahişe kampına gidip gelmekten dolayı morali yüksekti. Alayda sevilen biri olmuştu, hazırcevaplığı sayesinde herkesi güldürüyordu ama antrenmanlar sırasında konuşmayacak kadar da akıllıydı. Kardeşler değnek kullanmıyor olabilirlerdi, ama antrenmanlar sırasındaki dövüşlerde birine zarar vermenin bin bir yolunu biliyorlardı. Vaelin en çok, adamların disipline olmasından memnundu. Kendi aralarında nadiren kavga ediyorlar, emirleri asla sorgulamıyorlardı ve neredeyse hiç kimse kaçmaya yeltenmemişti bile. Daha ne kimseyi kırbaçlatmış ne de astırmıştı ve bir gün seçeneği kalmadığında yaptırmak zorunda olacağı günün gelmesini hiç istemiyordu. *Sınav savaş olacak,* diyordu kendi kendine Martishe'teki berbat ayları hatırlayıp. Kamplarında bir gün daha kalmaktansa Cumbrallilerle dolu ormandan geçip kaçmayı göze alan askerler geliyordu aklına.

Nortah'ı nispeten iri yarı olan bir grup adama yay dersi verirken gördü. Yeni gelenler saman balyalarında test edilmiş ve çoğu kişi ok atmayı öğrenmek istemişti. Daha keskin gözlü olanlara kurmalı yay verilmişti ama yeterli beceri ve güce sahip olup da yay öğrenmek isteyen pek çıkmamıştı. Kurmalı yay grubu yaklaşık otuz kişiden oluşuyordu, ama az sayıda bile olsa yaylılar alaya çok şey katarlardı. Nortah bir kez daha çok iyi bir öğretmen olduğunu kanıtlamıştı; mesul olduğu bütün adamlar bir süre sonra altmış metre ötelerindeki bir hedefi vurabiliyorlar, içlerinden birkaçı da yalnızca Nişan'ın kardeşlerine özgü bir hızla oklarını çekip atabiliyorlardı.

"Yayı öpme," dedi Nortah bir öğrencisine. Vaelin o adamı zindanlara yaptığı ziyaretten hatırlıyordu. İsmi Brak ya da Brax'tı ve Kral'ın bekçileri onu Urlish'te daha yeni öldürdüğü bir geyikle köşeye sıkıştırmadan önce ünlü bir kaçak avcıydı. "Yayı serbest bırakmadan önce her seferinde kulağının arkasına kadar çek."

Brak ya da Brax kaslarını zorladı ve attığı ok hedefin tam ortasının yalnızca birkaç santim üzerine saplandı. "Fena değil," dedi Nortah. "Ama yayı bıraktıktan sonra hâlâ sallanmasına izin veriyorsun. Bunun bir savaş yayı olduğunu unutma, hayvan avlamıyorsun. Yayı tekrar mümkün olduğu kadar çabuk ger." Vaelin'in geldiğini fark edince ellerini çırptı. "Pekâlâ. On metre geri gidin. Hedefi ortadan vuran ilk adam bu akşam kupasında üç santim fazla rom görecek."

Adamları geri çekilirken yerlere kadar eğilip Vaelin'i selamladı. "Selamlar, Lordum."

“Şunu yapma.” Vaelin oklarını hedef tahtalarından çıkarırken gülüşüp şakalaşan adamlara baktı. “Keyifleri yerinde.”

“E doğal. Bol bol yemek, her gün rom ve ormanda kısa bir yürüyüşten sonra ulaşılabilecek ucuz fahişeler. Çoğunun önceden hayal bile edemeyeceği şeyler bunlar.”

Vaelin kardeşine doğru yaklaşıp yakından bakınca, Martishe’te geçirdikleri zamandan beri gözlerini gölgeleyen sıkıntılı bakışı gördü. Görev yapmadığı zamanlarda yorgun ve dalgın oluyordu ve akşamları adamların hazırladığı romlu kokteyllerle aşırı derecede ilgileniyordu. Vaelin ona bir kez daha ailesinin aslında ne durumda olduğunu söyleyecek gibiydi ama Kral’ın emri bir kez daha dilini tutmasına sebep oldu. *Çok yaşlanmış gibi duruyor,* diye düşündü. *Daha yirmi yaşında bile değil ama yaşlı bir adamın gözlerine sahip.*

“Barkus nerede?” diye sordu Vaelin. “Balta dersi vermesi gerekiyordu.”

“Yine demircide. Bugünlerde oradan pek çıktığı yok zaten.”

Martishe’ten döndüklerinden beri Barkus metal işi yapma konusundaki çekincelerini bir kenara bırakmış, kendini Usta Jestin’e adamıştı ve saatlerini alaya lazım olacak silahları dövmekle harcamaya başlamıştı. Usta Grealin’in silahlığı çok büyüktü ama mahzenlerdeki silahlar bile hem adamlara vermek hem de Nişan’ın ihtiyaçlarını görmek için yeterli değildi. Vaelin, Barkus’un eline bir kez daha çekiç almasına itiraz etmemişti, özellikle de onu çok mutlu ettiğini bildiği için. Ama alaydaki görevlerini savsaklaması canını sıkıyordu. Onunla konuşması gerekecekti, tıpkı Nortah’la konuşacağı gibi.

“Dün ne kadar içtin?”

Nortah omzunu silkti. “Altıdan sonra saymayı bıraktım. Ama rahat uyudum.”

“Eminim öyle olmuştur.” Vaelin içini çekti. Söylemek zorunda olduğu şeyi söylemek zorunda olmaktan nefret ediyordu. “Kimseye bir içkiyi fazla görmüyorum kardeşim ama sen bu alayın bir subayısın. Sarhoş olmak zorundaysan bile bunu lütfen adamların gözünün önünde yapma.”

“Ama adamlar beni seviyor,” diye çıkıştı Nortah şakayla karışık bir şekilde. “‘Gel içelim kardeş,’ diyorlar. ‘Sen Genç Atmaca gibi değilsin. Seni görünce ödümüz bokumuza karışmıyor.’ Hatta beni beraber fahişelerle takılmaya bile çağırdılar. Duygulandım.” Vaelin’in şaşkın ifadesini görünce güldü. “Merak etme, daha o kadar dibe vurmadım. Ayrıca duyduğuma göre kampa gitmek insanın bazı

bölgelerinde yanmaya yol açabiliyormuş.”

Vaelin, Nortah’a frengi salgınının kontrol altına alındığını söylememenin daha iyi bir fikir olduğuna karar verdi. Başıyla okçuları işaret etti. “Ne zamana hazır olurlar?”

“Yaklaşık yedi yıl içinde bizim kadar iyi olurlar. Sence Cumbraelliler bize o kadar zaman tanır mı?”

“Umalım da öyle olsun. Ben dayanırlar mı demek istemiştim? Savaşırlar mı?”

Nortah adamlarına baktı ve dalgın gözlerinde sıkıntılı bir ifade belirdi. Büyük ihtimalle aklında adamların savaşta, yaralı ve kan içinde olduğunu canlandırıyordu. “Savaşacaklar,” dedi bir süre sonra. “Zavallı piçler. Öyle bir savaşacaklar ki.”

Beşinci Bölüm

Rüyasında Martishe'i görüyordu. Nersus Sil Nin tarafından zikredilmiş bilmecenin olduğu açıklıkta duruyordu ki Frentis, Vaelin'i uyandırdı. Ama kadının kırmızı gözleri simsiyahtı, tıpkı tek gözlü adamın göz yuvasındaki taş gibi. Zihnindeki açıklığı ısıtan sıcak yaz güneşi gitmişti ve şimdi yerde soğuk, havada da ayaz vardı. Ve kadının sözleri gizemli olduğu kadar caniydi de.

"Tekrar tekrar adam öldüreceksin, Beral Shak Ur," demişti pis bir gülüşle kadın. Siyah gözbebeklerinde küçük ışıklar oynaşıyordu. "Kan kırmızı bir güneşin altında ölümün hasadına tanık olacaksın. İnancın, Kral'ın ve yükseldiğinde Ateş Kraliçesi için öldüreceksin. Efsanen dünyayı saracak ve bir kan şarkısı olacak."

Karda eğilmişti ve elleri hançerinin kabzasındaydı. Keskin tarafının üstünü kaplayan kan, ay ışığında siyah bir şekilde parlıyordu. Arkasında bir ceset duruyor, cesedin ısısının kara doğru çekilip kaybolduğunu hissedebiliyordu. Cesedin yüzünü tanıyordu ve sevdiği birisi olduğunu biliyordu. Ve onları öldürdüğünü biliyordu. "Bunu ben istemedim," dedi. "Hiç istemedim."

"İstemek hiçbir şeydir, kader ise her şey. Sen kaderin bir oyuncağısın, Beral Shak Ur."

"Kendi kaderimi kendim çizerim," dedi ama sözcükler, isyankâr bir çocuğun kayıtsız bir ebeveyne söylediği sözler gibi cılız ve boştu.

Kadın alaylı bir şekilde kahkaha attı. "Seçim yalandır. En büyük yalan."

Bir el Vaelin'i sarsınca kadının nefret dolu yüz hatları gözden kayboldu. Frentis'in soluk ve endişeli suratı, gözlerinin bulanıklığı geçince netleşti. "Bir elçi gelmiş," dedi kardeşi. "Saraydan. Suret seni istetti."

Çabucak üstünü giyindi ve aklından kâbustan kalan kırıntıları uzaklaştırmaya çalışarak içkaleye doğru yürümeye başladı. Odasına girdiğinde Suret'in Kral'ın mührünü taşıyan bir tomara baktığını

gördü. “Cumbrael Derebeyi ölmüş,” dedi Suret lafı dolandırmadan. “Görünüşe göre oğlu, ikinci oğlu, onu öldürüp Derebeyliğinin Lordluğunu almış. Cumbrael’e ve tanrılarına sadık olan herkesi, nefret edilen zalim ve sapkın Kral Janus’u tahttan indirmek ve kendisine eşlik etmeleri için çağırmış. Bütün İtikat yandaşlarına ya Derebeylikten ayrılmaları gerektiğini söylemiş ya da idam ettirmekle tehdit etmiş. Bazılarının şimdiden büyük bir ateşte yakıldığı raporlarını aldık.” Durdu ve dikkatle Vaelin’in gözlerine baktı. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Vaelin?”

Cevap bariz ve ürperticiydi. “Savaş.”

“Evet. Çarpışmalar ve katliam, kasabaların ve şehirlerin yakılması.” Suret, Kral’ın mesajını masasına attı ve sesinde hüzünle konuşmaya devam etti. “Ekselans, Diyar Muhafızları’nın toplanmasını emretti. Alayımız yarın öğlen saatlerinde kuzey kapısında olacak.”

“Ben ilgilenirim, Suret.”

“Hazırlar mı?”

Vaelin, Nortah’ın sözcüklerini hatırladı ve disiplin durumlarını kısa bir süre değerlendirdi. “Savaşacaklar, Suret. Daha çok zamanımız olsaydı daha iyi savaşırlardı, ama savaşacaklar.”

“Pekâlâ. Kardeş Makril otuz kardeşten oluşan bir öncü birliğiyle alaya eşlik edecek ve keşif yapacak. Daha çok asker verebilmek isterdim ama kardeşlerimiz Diyar’ın farklı bölgelerindeler ve yeterli sayıda kardeş çağıracak zamanımız yok.”

Suret, Vaelin’e doğru yaklaştı. Suret’i hiç bu kadar ciddi görmemişti. “Şunu sakın unutma, alay Kral’ın Sözü’ne tabi, ama bu Nişan’ın bir parçası ve bu Nişan, İtikat’ın kılıcı. İtikat’ın kılıcı masum kanıyla lekelenemez. Cumbrael’de pek çok şey göreceksin, korkunç şeyler. Onlar İtikat’ı inkâr eden bir toplum ve yalan bir tanrıya tapıyorlar, ama yine de bu Diyar’ın parçaları. Öfkeni dindirmek isteyecek, adamlarının insanlara kötü davranmalarına izin verme isteği duyacaksın. Buna karşı koymalısın. Tecavüzcüler, hırsızlar ve halka kötü davranan herkes kırbaçlanacak ve asılacak. Cumbrael’in halkına nezaket göstereceksin. Onlara İtikat’ın kinci olmadığını göstereceksin.”

“Elbette, Suret.”

Suret masasına döndü ve ağır ağır oturdu. Uzun parmaklarını kucağında birleştirdi ve ince yüzündeki yorgunluk ve gözlerindeki hüzün çok belirgin oldu. “Yaşadığım süre boyunca bu Diyar’ın savaşla bir kez daha bölünmüş olduğunu görmemeyi dilemiştim,”

dedi bir süre sonra. “Bu yüzden ona katılmıştık, anlıyor musun? İtikat’ı Taç’a bu yüzden bağlamıştık. Barış ve,” dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi, “birlik için.”

“Kral’ın... bu krizin savaşla çözülmesini istemiş olduğunu düşünmüyorum, Suret.”

Suret sertçe ona baktı. Hüzün birden gitmiş, Vaelin’in çocukluğundan beri gördüğü kendinden eminlik suratına sinmişti. “Kral’ın isteklerini bilemeyiz. Direktiflerimi unutma Vaelin. İtikat’a sadık kal ve Ayrılmışlar yönlendirsin elini.”

* * *

Alay, arduvaz rengi bir göğün altında yürüyordu ve yaz sonu güneşini saklayan kızgın bulutlar adamların tatsızlığını yansıtır bir halde tepelerinde duruyordu. Alayı toparlayıp yürütmek Vaelin’in istediğinden daha uzun sürmüştü ve şehre doğru yürürlerken sinirinin çok çabuk alevlendiğini fark etti.

“Al şunu yerden kıt beyinli!” diye bağırmıştı baltasını yere düşüren şanssız bir askere. “Ederi senden çok. Çavuş, bu akşam bu adama rom yok.”

“Emredersiniz lordum!” Çavuş Krelnik sürekli yanından yürüyor, saygılı ama çekingen bir tavır sergiliyordu. Çavuşun verdiği cezaları uygulamakta her zaman aşırı titizlikle davranmadığını biliyor ve bunu çoğu zaman göz ardı ediyordu ama o gün göz ardı etmeye pek niyeti yoktu.

Öğleden bir saat önce kuzey kapısına gelmişlerdi. Adamlar yürüyüş sırasında dinlenmedikleri için yerlere yatmışlardı ve bu durumdan şikâyetçi olsalar da kimse bunu yüksek sesle dillendirmiyordu.

“Herkes nerede?” diye sordu Barkus boş alana bakarak. “Bütün Diyar Muhafızları’nın burada olması gerekmiyor muydu?”

“Belki gecikmişlerdir,” dedi Dentos. “Biz daha hızlı yürüdüğümüz için onları geçmişizdir.”

“Kardeş Kumandanı Makril belki cevabı biliyordur,” dedi Caenis ve başıyla kapıyı işaret etti. Kardeş Makril ve öncü birliği dörtnala sürdükleri atlarla kapıda belirmişti.

“Diyar Muhafızları Batı Yolu’nda toplanıyor,” dedi Kardeş Kumandanı ve yanlarına geldiğinde durdurduğu atı havaya toz kaldırdı. “Savaş Lordu bize burada beklememizi emretti.”

“Savaş Lordu mu?” diye sordu Vaelin. Babası Kral’ın

hizmetinden çıkalı beri Diyar'da yeni bir Savaş Lordu olmamıştı.

"Onur, Kral tarafından Lord Mareşal Al Hestian'a verildi. Diyar Muhafızları'nı kullanarak başkenti mümkün olduğu kadar çabuk ele geçirmesi yönünde emir aldı."

Al Hestian... Kral, Diyar Muhafızları'nı Linden'ın babasının emrine vermiş. Vaelin kılıcı Linden'ın kardeşine verirken Lord Mareşal'le de tanışmış olmayı diledi. Adamın ruh halini ölçmek için fırsatı olur, intikam isteyip istemediğini anlardı. İntikam istiyorsa Suret'in Cumbraelli masum insanlar hakkındaki kaygıları geçerli olurdu.

Vaelin, Çavuş Krelnik'e döndü. "Adamların suyu idareli kullandıklarından emin ol. Ateş yakmak yok. Burada ne kadar kalacağımızı bilmiyoruz."

"Emredersiniz, lordum."

Tehditkâr göğün altında beklerlerken adamlar zar ya da bıçak oyunu oynamaya başladılar. Nişan oyunu olan bıçak alay tarafından şevkle benimsenmişti. Nişan'da olduğu gibi bıçaklar adamlar arasında bir tür para birimi ve statü göstergesi olmuştu, ama Nişan'ın hırsızlık ve yemek zamanı kavgaları gibi başka geleneklerinin aralarında yayılmamasına özen göstermişti.

"İtikat, Barkus! O ne?"

Dentos, Barkus'un eyer çantasından çıkardığı şeye bakıyordu. Yaklaşık bir metre uzunluğundaki çift ağızlı baltanın spiral ve demirden bir kabzası vardı, güneş ışığı az olmasına rağmen doğal olmayan bir şekilde parlıyordu. "Savaş baltası," dedi Barkus. "Dövmeme Usta Jestin yardım etti."

Vaelin silaha bakarken kan şarkısında huzursuzluk hissetti. Barkus'un metale karşı olan Karanlık yatkınlığını bildiğinden huzursuzluğu daha da arttı.

Silahı incelemek için etrafına toplandıklarında Nortah, "Yıldız gümüşü var mı?" diye sordu.

"Tabii, ama sadece kenarlarında. Ağır olmasın diye kabzanın içini boş bıraktık." Baltayı havaya attı. Balta havada döndü ve avucuna düştü. "Gördün mü? Uçan bir kuşu bile avlayabilirsin bununla. Denesene."

Baltayı Nortah'a verdi. Baltayı havada birkaç kez savuran Nortah havayı yaran keskin taraflarının akıcılığını görünce kaşlarını kaldırdı. "Şarkı söylüyor gibi, dinleyin." Baltayı tekrar sallayınca hafif, neredeyse bir nota gibi belli belirsiz bir ses çıktı. Vaelin bu sesi duyunca kan şarkısının tiz bir sesten şakımaya başladığını hissetti ve istemsizce biraz geriledi ve rahatsızlığı iyice arttı.

“Denemek ister misin kardeşim?” diyerek baltayı uzattı Nortah.

Vaelin baltaya baktı. Yıldız gümüşü olan keskin bölgesi parlıyordu ve ortasına da bir yazı işlenmişti. “İsim verdin mi?” diye sordu Barkus’a ama baltayı almadı.

“Bendra. Benim... bir zamanlar tanıdığım bir kadın.”

Nortah baltaya yakından baktı. “Okuyamıyorum. Bu hangi dil?”

“Usta Jestin eski Volarca olduğunu söyledi. Kılıca bir şey işlenecekken bu dili kullanmak demirci geleneğiymiş. Neden bilmiyorum.”

“Volarlı demirciler dünyanın en iyileri kabul edilir,” dedi Caenis. “Demiri koklayan ilk ırk oldukları söylenir. Demircilerin çoğu sırrı onlardan gelmedir.”

“Bu kadar oyun yeter, kardeşlerim,” dedi Vaelin. Baltayı alıp bir yana fırlatmak istiyordu. “Gruplarınızı teftiş edin. Yürüyüş sırasında değerli eşyalarından birini kaybetmeyi başarıp başarmadıklarını kontrol edin.”

Yaklaşık bir saat sonra başka bir grup daha kapıdan çıktı. Yirmi tane atlı Diyar Muhafızı’nın önünden etkileyici bir savaş atına binmiş kızıl saçlı, uzun boylu genç bir adam geliyordu. Vaelin onun yanında yine jilet gibi olan Yüzbaşı Smolen’in olduğunu gördü.

“Hizaya sok şunları!” diye bağırdı Vaelin, Çavuş Krelnik’e. “Nizami olsunlar. Kraliyet ailesinden bir ziyaretçimiz var.”

Alay çabucak hizaya girip hazır ola geçerken Vaelin de prensi karşılamak üzere öne çıktı. Prensin grubu, Vaelin tek dizi üzerine çöküp başını eğerken atlarını durdurdu. “Ekselans.”

“Kalk, kardeş,” dedi Prens Malcius. “Seremoniyle kaybedecek zamanımız yok. Al.” Vaelin’e üzerinde Kral’ın mührü olan bir tomar kâğıt uzattı. “Emirlerin. İkinci bir emre kadar bu alay benim emrim altında olacak.” Omzunun üstünden bakıp atlı muhafızların arasındaki solgun yüzlü ve uzun bir gecenin işaretleri olan gözleri kızarmış adama baktı. “Lord Mustor’la tanışmıştınız, değil mi?”

“Evet. Babanız için taziyelerimi sunarım, lordum.” Cumbrael’in vârisi bunu duyduysa bile duyduğunu belirten hiçbir hareket yapmadan eyerinde rahatsızca kıpırdanıp esnemeye devam etti.

“Lord Mustor bize eşlik edecek,” dedi prens. Nizami bir şekilde duran alaya baktı. “Yürüyüşe hazırlar mı?”

“Evet, Ekselans.”

“O zaman oyalanmayalım. Kuzey Yolu’ndan gidip gün batmadan Tuzseli köprüsünde olmalıyız.”

Vaelin kafasından mesafeyi hesapladı. *Yaklaşık otuz kilometre ve*

Diyar Muhafızları'nın rotasından uzakta, Kuzey Yolu'nda. Aklındaki soru yağmurunu bastırdı ve resmi bir şekilde başını salladı. "Pekâlâ, Ekselans."

"Ben önden gidip kamp kuracağım." Prens hafifçe gülümsedi. "Akşam konuşuruz. Bunlara bir açıklama beklediğine eminim."

Malcius atını dörtnala sürmeye başlayınca diğerleri de onu takip etti. Yanlarından geçerlerken Vaelin atlılar arasında bir başka tanıdık sima gördü. İnce suratının yanlarına dökülen siyah bukleleri olan genç adamla kısa bir süre göz göze geldiler. *Alucius Al Hestian. Demek yine de savaşa geliyor.* Vaelin arkasını döndü ve emir yağdırmaya başladı.

* * *

Alay, Tuzseli Nehri'nin üzerindeki ahşap köprüye ulaştığında gece bastırmaya başlamıştı. Vaelin kamp kurulup gözcülerin dikilmesini emretti. "Bu iş bitene kadar kimseye rom yok," dedi Çavuş Krelnik'e. Tükürük'ten indi ve ağrıyan omzunu tuttu. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca da böyle yürüyüşler yapacağımızı düşünüyorum. İçkinin adamları yavaşlatmasını istemiyorum. Şikâyeti olan varsa gelip bizzat bana söylesin."

"Şikâyet olmaz lordum," dedi Krelnik ve sert sesiyle emirler yağdırmak üzere atıyla uzaklaştı.

Tükürük'ü Makril'in emrindeki bir kardeşine bırakarak köprüye bir söğüt ağacının yakınlarına kurulmuş olan prensin kampına gitti. "Lord Vaelin." Yüzbaşı Smolen onu görünce resmi bir şekilde karşılayıp hazır olda durdu. "Sizi tekrar görmek güzel."

"Yüzbaşı." Vaelin, adam onu Prenses Lyrna'ya teslim ettikten sonra ona karşı ihtiyatlı davranma hissiyatındaydı. Yine de bunun kabaca olabileceğinin farkındaydı, özellikle de prensesin birini ikna etmesinin ne kadar kolay olduğu göz önünde bulundurulursa.

"Tekrar asker olma fırsatı yakaladığım için mutluyum." Yüzbaşı başını kamp ateşine doğru çevirdi. Ateşin başında pelerinli birisi ateşe bakıp arada sırada elindeki şarap şişesinden yudumlar alıyordu. "Yeni Derebeyi'ne yeterince bebek bakıcılığı yaptım."

"Çok şey isteyen bir bebek o zaman?"

"Pek sayılmaz. Görevim yalnızca ona şarap götürmek ve fahişe istediğinde bulmasını engellemek. Bu ikisinden birini istemiyorsa nadiren konuşur." Yüzbaşı yakınlarındaki çadırı işaret etti. "Ekselans gelir gelmez içeri girmenizi rica etti."

İçeri girdiğinde prensin masasının üzerine eğildiğini ve yayılmış haritaya baktığını gördü. Çadırın köşesinde oturmuş bir şeyler yazan Alucius Al Hestian, Vaelin içeri girince başını kaldırdı.

“Kardeş,” diyerek karşıladı onu prens ve samimi bir şekilde kalkıp yanına gelerek elini uzattı. “Adamların hızlıymış. Birkaç saat sonra gelmenizi bekliyordum.”

“Alay hızlı yürüyor, Ekselans.”

“Bunu duyduğuma çok sevindim. İşimiz bitene kadar daha çok yürüyecekler.” Arkasını dönüp Alucius’a baktı. “Kardeş Vaelin’e biraz şarap, Alucius.”

“Teşekkürler, Ekselans ama suyu tercih ederim.”

“Nasıl istersen.”

Genç şair bir şişeden su döktü ve kupayı Vaelin’e getirdi. Kendisini tanımasını bekliyor, çekingen bir şekilde bakıyordu. “Sizi tekrar gördüğüme sevindim, lordum.”

“Ben de sizi, efendim.” Ses tonu ifadesizdi ama Alucius gerileyince yüzünün ifadeden yoksun olmadığını anladı.

“Atları kontrol eder misin Alucius?” diye sordu prens. “Korucu düzgün tımarlanmadığında huysuzlanıyor.”

“Tabii, Ekselans.” Alucius eğilerek selam verdi ve çıktı. Çadırın kapısı arkasından kapanmadan son bir kez dönüp Vaelin’e baktı.

“Bana yalvardı,” dedi Prens Malcius. “Ona aksini emretsem bile bizi takip edeceğini söyledi. Onu yaverim yaptım, başka ne yapabilirdim ki?”

“Yaver mi, Ekselans?”

“Bir Renfael geleneği. Genç soylular şövalyeliği öğrensinler diye deneyimli şövalyelerin yanına verilirler.” Durup Vaelin’in suratına baktı. “Bakıyorum sen de bunu kız kardeşim gibi onaylamıyorsun.”

“Kardeşi onun bunu yapmasını istemiyordu. Son dileğiydi.”

“O halde üzgünüm. Ama insanlar hayatta kendi yolunu bulmalılar.”

“İnsanlar olabilir. Ama o hâlâ bir çocuk. Savaş hakkında bildikleri kitaplardan okudukları.”

“Donanmamızla beraber Melden Adaları’na gittiğimde daha on dört yaşıma bile basmamıştım. Savaşın büyük bir hoppalık olduğunu düşünüyordum ve yanıldığımı öğrendim. Alucius da öğrenecek. Çocukluktan adamlığa geçmemizi, değişmemizi sağlayan şeyler öğrendiğimiz derslerdir.”

“En azından eğitildi mi?”

“Babası ona kılıç dersleri verdirtti ama kötü bir öğrenciymiş.

Yüzbaşı Smolen'dan ona birkaç şey öğretmesini istedim."

"Yüzbaşı Smolen iyi bir asker Ekselans, ama çocuğu benim eğitmeme izin verilirse bunu bana yaptığınız bir iyilik gibi düşünürüm."

Prens Malcius bir an durup düşündü. "Demek bir kardeşle kurulan arkadaşlık diğerine de uzuyor?"

"Daha ziyade zorunluluk gibi."

"Zorunluluk. O kadarını bilemem. Pekâlâ, dilersen çocuğu sen eğit. Gerçi zaman bulabilir misin emin değilim. Bak." Haritaya döndü. "İşimiz çok zor."

Harita, Cumbrael ve Asrael sınırını ayrıntılı bir şekilde resmediyordu ve güney kıyısından Nilsael'le kuzey sınırını oluşturan dağlara kadar olan alanı kapsıyordu. "Şu anda buradayız." Prens Tuzseli'nin batı tarafındaki geçişi işaret etti. "Savaş Lordu Al Hestian Diyar Muhafızları'nı Batı Yolu'ndan ilerletip, nehirden yayan geçirip Martishe'in kuzeyine çıkaracak. Sonra Cumbrael'in başkentine doğru yola çıkacak ve gittiği yerleri kasıp kavuracak. Büyük ihtimalle yirmi gün içinde başkente varır, eğer Cumbraelliler açık alanda karşısına çıkacak kadar adam toplayabilirlerse yirmi beş gün. Ve emin ol Alltor'a vardığı zaman şehir ve şehirle birlikte pek çok masum insan yanacak." Prens Malcius gözlerini kırpmadan ciddi bir şekilde Vaelin'e bakıyordu, "İtikadımızın Nişanları böyle bir duruma sevinir mi üzülür mü, kardeş? İnkârcılar ateşe verilerek bizi artık rahatsız edememeleri sağlanacak."

"Gerçek İtikatlılar masum kanı döküldüğünde sevinmezler, Ekselans. İnkârcı olsun olmasın fark etmez."

"O halde böyle bir kıyım başlamadan bunu durdurmak için elimizden geleni yapmamız konusunda hemfikir miyiz?"

"Tabii ki."

"Güzel!" Prens masaya vurdu ve çadırın kapısına gitti. "Derebeyi Mustor! Gelebilir misiniz lütfen?"

Cumbrael Derebeyi'nin içeri girmesi birkaç dakika sürdü. Tıraşsız yüzü Vaelin'in önceden gördüğünden daha kötü bir haldeydi. Adam hâlâ sarhoştu ve konuştuğu zaman titremeyen sesi Vaelin'i şaşırttı.

"Kardeş Vaelin. Kutlamalar sırayla sanırım."

"Kutlamalar mı, lordum?"

"Diyar'ın Kılıcı olmadın mı? Görünüşe göre senin atanman benim atanmamla aynı zamana denk geliyor." Kahkahası ironikti.

“Kardeş Vaelin’e planlarımızı anlatıyordum, Lord Mustor,” dedi Prens Malcius. “Kendisi de bizim amacımızı uygun buluyor.”

“Çok güzel. Çoğunluğunu kül ve cesetlerin oluşturduğu bir derebeylik miras almak istemem açıkçası.”

“Elbette,” diye mırıldandı prens ve tekrar haritanın başına geçti. “Derebeyi Mustor, tahta zorla el koyan kardeşinin planları hakkında güvenilir kaynaklardan aldığı bilgileri bizimle paylaşacak kadar cömertti. Savaş Lordu onu Cumbrael başkentinde bulmayı bekliyor olmasına rağmen, Lord Mustor onu burada bulacağımızdan emin.” Parmağıyla kuzey tarafındaki, Cumbrael ile Asrael arasındaki doğal sınırı oluşturan sıradağları, yani Kültepeleri’ndeki dar bir geçidi işaret etti.

Vaelin haritaya dikkatlice baktı. “Orada hiçbir şey yok, Ekselans.”

Derebeyi Mustor alaycı bir şekilde güldü. “Hiçbir haritada göremezsin, kardeş. Babam ve babasının babaları bunun için uğraştı. Adına Yüksek Kale derler, boş yere değildir böyle demeleri emin ol. Derebeylikteki, hatta belki de Diyar’daki zapt etmesi en zor kalelerden biri. Otuz metre yüksekliğindeki granit duvarlarının üzerinden etrafta yaklaşan bir şey olup olmadığı görülebilir. Şimdiye kadar hiç zapt edilmedi. Zavallı, aptal kardeşim, beraberinde birkaç yüz sadık fanatikle beraber orada olacaktır. Büyük ihtimalle zamanlarını On Kitap’tan bağıra bağıra alıntılar yaparak ve birbirlerini dinsizce davranışlarından dolayı kırbaçlayarak geçiriyorlardır.” Durup gözlerinde umutla etrafına bakındı. “Hani olur ya, belki bir ihtimal şarabınız vardır, Prens Malcius? Dilim damağım kurudu yahu.”

Vaelin, prensin ters bir şey dememek için kendini tuttuğunu ve küçük bir masanın üstündeki şarap şişesini işaret ettiğini gördü. “Çok naziksiniz.”

“Affedin, lordum,” dedi Vaelin. “Ama bu kale zapt edilmez bir kaleyse, tahtı zorla alana nasıl erişeceğiz?”

“Ailemin azami özenle korunan sırrı sayesinde, kardeş.” Derebeyi Mustor şarabından bir yudum aldıktan sonra dudaklarını yaladı. “Werlishe Vadisi’nden güzel bir kırmızı şarap. Mahzeniniz takdire şayan, Ekselans.” Kupasından bir yudum aldı, daha büyük bir yudumdu.

“Sır mı, lordum?” diye sordu Vaelin.

Derebeyi anlık bir şaşkınlıktan dolayı kaşlarını çattı. “He şeyi diyosun, kaleyi. Evet, aile sırrı, yalnızca ilk doğan oğula verilen sır.

Kalenin tek zayıflığı. Uzun yıllar önce kale ailemizin asıl hanesiyken atalarımdan biri, bir şekilde kendi tebaasından korkmaya ve Hane Muhafızları'nın onu tahttan indirmek için tebaasıyla işbirliği yaptığını düşünmeye başlamış. Bir kriz anında kaçmak üzere dağın içinden bir tünel kazdırmış ve tüneli açan bütün madencileri sessizce zehirletip tünelin yerinin sırrını yalnızca ilk doğan oğluna vermiş. İroniktir, sürekli kuyusunun kazıldığını düşünmesi yalnızca insanın vücudu kadar aklını da etkileyebilen kara çiçeğin bir belirtisiymiş ve birkaç ay sonra hastalıktan dolayı vefat etmiş." Kupasındaki şarabı başına dikerek bitirdi. "Bu gerçekten şahane bir bağ mahsulü."

"Yani," dedi Prens Malcius, "Derebeyi bizi tünele götürecek, senin adamların kaleyi alacak ve tahtı zorla alan da Kral'ın adaletiyle yüzleşmek için gözaltına alınacak."

"Pek olası değil, Ekselans," dedi Lord Mustor tekrar şarap şişesine uzanırken. "Kardeşim kendisini Cihan Atası uğruna şehit etmek için elinden gelen her şeyi yapacaktır. Yine de bence Kardeş Vaelin ve katil çetesi görevi başarıyla tamamlarlar."

"Kafam karıştı, Lord Mustor," dedi Vaelin. "Kardeşiniz derebeyliği kendine alabilmek için babanızı öldürdü ama Diyar Muhafızları başkentine doğru ilerlerken o kendisini uzaktaki bir kaleye kapadı."

"Kardeşim Hentes bir fanatiktir," dedi Lord Mustor omzunu silkerek. "Babamın Kral Janus'a diz çökeceği belli olunca babamı gizli bir toplantıya çağırdı ve Cihan Atası'na bir hizmet olarak kılıcını babamın kalbine soktu. Coşkulu rahip ve takipçiler bunu onaylarlar tabii, ama Cumbrael'de kendi babasını öldürerek tahta geçen biri kabul görmez. Halk ne düşünürse düşünsün babama bağlı olan tebaası Hentes'i takip etmezdi. Sizin ordunuzla savaşacakları için sonuçta başka bir şansları pek yok, ama sırf derebeyliği korumak için karşı koyacaklardır. Kardeşim kalede olacaktır, gidecek başka bir yeri yok."

"Ve tahtı zorla alan... yerinden edildiğinde?" diye sordu Vaelin Prens'e.

"Bu savaşı başlatan sebep ortadan kalkmış olacak. Ama hepsi zamana bağlı." Tekrar haritaya bakmaya başladı. Parmağını Tuzseli'ndeki köprüden Yüksek Kale'nin olduğu bölgeye kadar sürüdü. "En iyi ihtimalle geçiş üç yüz yirmi kilometre uzakta. Eğer hedefimize ulaşacaksak, Savaş Lordu'na haber uçurmaya izin verecek kadar bir zaman içinde orada olmalıyız." Masasının

üstündeki mühürlü bir parşömeni aldı. “Kral başarılı olmamız halinde Diyar Muhafızları’nın Asrael’e dönmesini emreden bir emir imzaladı bile.”

Vaelin hızlıca geçiş ve Cumbrael başkenti arasındaki mesafeyi hesapladı. *Neredeyse üç yüz yirmi km, hızlı bir atla iki günlük yolculuk. Nortah yapabilir, belki Dentos da. Zor olan zamanında kaleye varmak. Alay’ın günde en az otuz iki km yol katetmesi gerekecek.*

“Yapabilir miyiz, kardeş?” diye sordu Prens.

Vaelin bakışlarını harita üzerinde düzenli, güzel çizgilerle çizilmiş Cumbrael köylerine çevirdi. Batı Yolu üzerindeki küçük köylerdeki insanlardan kaç tanesinin yakında çıkacak fırtınadan haberi olduğunu merak etti. Bu savaş bitince belki de yeni bir harita çizilmesi gerekecekti. *Cumbraell’de pek çok şey göreceksin, korkunç şeyler.* “Yapacağız, Ekselans,” dedi kendinden emin bir şekilde. Gerekirse her birini oraya ulaşana kadar kendim kırbaçlarım.

Günde on iki saat boyunca, dört saatte bir ara vererek ilerlemeye başladılar. Tuzseli’nin kuzeyindeki yeşil topraklardan geçtiler, sınırlarındaki ülkeye geçtiklerini bildiren vadileri aştılar ve dağ eteklerinden geçtiler. Yürürken düşen adamlar tekmelenerek ayağa kaldırıldı ve yürüyor mu diye bir süre takip edildi. Yığılanlar yarım gün arabada taşındıktan sonra tekrar yola düştüler. Vaelin geride kalacak adamların yalnızca Ayrılmışlar’a katılanlar olacağını söylemiş, korkunun durmalarını engelleyeceğini ummuştu. O ana kadar işe yaramıştı. Yüzleri asıktı, silahları ve yemeklerini taşıdıkları için yükleri ağırdı, ikinci bir emre kadar rom verilmesini yasakladığı için moralleri bozuktu ama hâlâ korkuyorlar, hâlâ yürüyorlardı.

Her gece Vaelin, Alucius Al Hestian’a iki saat boyunca kılıç çalıştırıyordu. Çocuk gördüğü ilgiden memnundu. “Beni onurlandırıyorsunuz, lordum,” diyordu ciddi bir surat ifadesiyle. Kılıcını önünde paspas tutar gibi tutuyordu. Vaelin çocuğun bileğine vurarak kılıcın elinden düşmesini sağladı.

“Onurlanma, odaklan. Al şunu.”

Bir saat geçtikten sonra çocuğun kılıç becerisine bakınca iyi bir şair olmasının doğru bir şey olduğunu düşündü. “Ayağa kalk,” demişti Vaelin çocuğu yuvarlanarak yere yollayınca. Aynı hareketi dört kez tekrarlamıştı ama Alucius şekli tanımamıştı.

“Şey, biraz antrenmana ihtiyacım var…” diye başladı. Utançtan yüzü kızarmış, gözleri dolmuştu.

“Efendim, bu işte yetenekli değilsin,” dedi Vaelin. “Yavaşsın,

sakarsın ve dövüş iştahın yok. Yalvarırım Prens Malcius'tan seni bırakmasını iste ve eve git."

"Seni buna o zorladı." İlk defa Alucius'un ses tonunda biraz düşmanlık vardı. "Lyrna. Beni korumaya çalışıyor. Korunmak istemiyorum, lordum. Abimin ölümünün hesabının sorulması gerekiyor ve ben bunu soracağım. Tahtı zorla alanın kalesine kendi başıma yürüyerek gitmem gerekse bile bunu yapacağım."

Hâlâ çocukça kelimeler. Ama yine de kelimeler güç ve inanç ile söylenmişti. "Cesursunuz, efendim. Ama bu işe devam ederseniz ölürsünüz..."

"O zaman bana öğret."

"Denedim..."

"Hayır denemedin! Ayrılmamı sağlamaya çalıştın, o kadar. Doğru dürüst öğret, günah senden gitsin."

Doğruydu tabii ki. Çocuğu birkaç saat aşağılarsa eve gitmek istemesini sağlayabileceğini düşünmüştü. Alucius'un kılıcı tutuş şekline bakınca ağırlığı dengelemek için vücuduna yakın tuttuğunu gördü. "Abinin kılıcı," dedi kabzadaki göztaşını tanıyarak.

"Evet. Kılıcı savaşa getirmemin onu onurlandıracağını düşündüm."

"Senden hem daha uzun, hem de daha güçlüydü." Kısa bir süre düşündükten sonra çadırına gitti ve Kral Janus'un kendisine verdiği Volar yapımı kısa kılıcı getirdi. "Al." Kılıcı Alucius'a doğru attı. "Kraliyet sarayından bir hediye. Bakalım sana nasıl şans getirecek."

Hâlâ sakardı, hâlâ kolay kanıyordu, ama en azından artık biraz hızlanmıştı, birkaç saldırıyı savuşturmuştu, hatta birkaç karşı saldırı yapmayı bile başarmıştı.

"Şimdilik bu kadar yeter," dedi Vaelin, Al Hestian'ın yüzü ve inip kalkan göğsündeki terleri görünce. "Artık abinin kılıcını kınında taşısan iyi olur. Sabah erken kalk ve sana gösterdiğim hareketleri bir saat boyunca tekrar et. Yarın akşam tekrar çalışacağız." Dokuz gece boyunca antrenman yaptılar. Yorucu yürüyüşlerin ardından Vaelin bir şairi bir askere çevirmeye çalışıyordu.

"Kılıcı engellemiyorsun, çeviriyorsun," dedi Alucius'a. Sesinin Usta Sollis gibi çıkıyor olması sinirlerini bozuyordu. "Darbenin kuvvetini saptır, soğurma."

Yanıltma hareketi olarak çocuğun mide tarafına doğru bir hamle yaptı ve sonra kılıcı yukarıdan çevirip bacaklarına doğru savurdu. Alucius geri çekilince kılıç birkaç santimle bacaklarını sıyırdı ve

kendisi de bir saldırı yaptı. Dengesizdi, beceriksizceydi ve savuşturması çok kolaydı, ama hızlıydı. Vaelin o ana kadar hep endişe duyduysa da o anda etkilendi.

"Pekâlâ. Şimdilik bu kadar. Kılıcını bile ve biraz dinlen."

"Bu daha iyiydi, değil mi?" diye sordu Alucius. "Daha iyi değil miyim?"

Vaelin kılıcını kınına soktu ve arkadaşça çocuğun omzuna vurdu. "İçinde gerçekten de bir savaşçı varmış."

* * *

Onuncu gün Makril'in öncü birliği geçidin yarım günlük yürüyüş uzaklıkta olduğunu bildirdiler. Vaelin alayına kamp kurmalarını emretti ve yanlarına koruma olarak Makril'in kardeşlerini alıp Lord Mustor ve Prens Malcius'la beraber atlarına bindiler ve tünel girişini belirlemeye gittiler. Yeşil tepelerin yerini bir süre sonra kayalıklı bir yokuş alınca, atları huysuzlanmaya başladı. Tükürük huysuz bir şekilde başını sallamaya ve oldukça yüksek sesle kişnemeye başladı.

"Aksi huylu bir atın var, kardeş," dedi Prens Malcius.

"Zemini sevmedi." Vaelin atından indi, yayını eline aldı ve eyerinden aldığı sadağını sırtına taktı. "Kardeş Makril'in adamlarından birisi burada kalıp atlarımıza bakacak, biz yayan devam edeceğiz."

"Zorunda mıyız?" diye sordu Lord Mustor. "Daha çok yol var." Yalpalamasından bir uzun gece daha geçirdiği belli oluyordu ve Vaelin yürüyüş sırasında adamın eyerinden düşmemiş olmasına şaşırdı.

"Doğru, o yüzden oyalanmasak iyi olur, lordum."

Yaklaşık bir saat boyunca tırmandılar. Karanlık bir haşmeti olan Kültepeleri içlerini karatıyordu. Dağların zirveleri sisle kaplıydı ve gün ışığını saklıyorlardı. Kısık gelen ışık zeminin gri renkte görünmesine yol açıyordu. Yaz aylarının sonlarında olmalarına rağmen hava serindi ve kıyafetlerine kadar sinen berbat bir nem vardı.

"Ata adına, buradan tiksiniyorum," dedi nefes nefese Lord Mustor. Soluklanmak için durmuşlardı. Bir kaya çıkıntısına yaslanıp yavaş yavaş yere doğru kendini bıraktı ve bir şişenin ağzını açtı. "Su," dedi prensin kınayıcı bakışlarını görünce. "Doğruyu söylemek gerekirse, Cumbrael'i bir daha hiç görmemeyi umuyordum."

"Bu toprakların Lordluğunun vârisisiniz," dedi Vaelin. "Buraya

dönmek istememek pek akıl kârı bir şey değil sanki."

"Benim Sandalye'ye hiç oturmamam gerekiyordu. O onur babamın çok sevdiği, katil kardeşim Hentes'e verilecekti. Onu rahiplere kaybettiğinde yaşlı piç bayağı üzülmüş olmalı. O hep en sevilen çocuktu hem. Yayı en iyi o kullanırdı, kılıcı da; zekiydi, uzundu, yakışıklıydı. Yirmi beş yaşına gelmeden üç piçin babası oldu."

"Anlattıklarına bakılırsa çok dindar biri gibi durmuyor," dedi Prens Malcius.

"Değildi." Lord Mustor şişesindeki sıvıdan kana kana içti ve bu hareket Vaelin'in şişede yalnızca su olmadığından şüphelenmesine yol açtı. "Ama bu bazı haydutlar tarafından bir çarpışma sırasında suratına ok yemeden önceydi. Babamın cerrahı okun ucunu çıkardı ama kardeşimin ateşi çıktı ve birkaç gün boyunca ölümün eşiğindeydi. Bir ara kalbinin durduğu bile söyleniyor. Ama Ata onun yaşamasını uygun gördü ve iyileştiğinde değişti. Yakışıklı, âlem yapan, sürtük kovalayan savaşçı gitti; yerine yara izi olan ve On Kitap'ın dindar bir fanatiği geldi. Hentes Şaşmazkılıç adını verdiler ona. Eski arkadaşlarıyla bağını kopardı, âşıklarını geri çevirdi, en coşkulu ve radikal rahiplerle vakit geçirdi. Vaazlar vermeye, yaşam mücadelesi verdiği sırada gördüğü görüler üzerine hararetli bir şekilde söylevler vermeye başladı. Cihan Atası'nın kendisiyle konuştuğunu ve kurtuluşa giden şanlı yolu gösterdiğini iddia etti. Bu yol da siz yabancı kâfirlere On Kitap'ın öğretilerini kabul ettirmekten, gerekirse kılıç kullanmaktan geçiyordu. Babamın onu ve giderek artan takipçilerini sürgün etmek dışında pek seçeneği kalmamıştı."

"Peki sence babanı öldürmesini ona tanrının söylediğine mi inanıyor?"

"Kardeşimin inançları kolay anlaşılmaz, havarileri tarafından bile. Ama Cumbrael Derebeyi'nin kendini Kral Janus'un önünde küçük düşüreceği fikri bile aforoz sebebi olurdu; özellikle de bunun sonucunda Kardeş Vaelin'in Martishe'te kutsal savaşçılara işkence etmesi olarak gördüğü olay yaşandığı için. Bu yüzden babamı bir yemeğe davet etti ve sürgünden dönmek için bir yol arıyorum numarasıyla muhafızlar yokken babamı öldürdü."

Durup yine içkisini yudumladı ve Vaelin'e baktı. "Kaynaklarıma göre ismin Cumbrael'de de biliniyormuş artık, kardeş. Şaşmazkılıç Hentes olabilir, ama sen de Karanlıkkılıç'sın. Beşinci Kitap'tan, Kehanet Kitabı. Asırlar önce bir kâhin neredeyse yenilmez olan

sapkın bir kılıç ustasından bahsetmiş: 'Kutsal olanları öldürecek ve Cihan Atası'na hizmet edenleri ortadan kaldıracak. Onu kılıcından tanıyın, zira doğal olmayan bir ateşte ve Karanlık'ın sesinin rehberliğinde dövülmüştür.'"

Karanlıkkılıç mı? Vaelin kan şarkısını ve Nersus Sil Nin'in ona kökeni hakkında söylediği şeyleri düşündü. *Belki de haklılardır.* Ayağa kalktı. "Devam etsek iyi olacak."

* * *

"Çok işe yaradı amına koyayım!" Kardeş Kumandanı Makril, Lord Mustor'un ayağının yanındaki toprağa tükürdü.

Derebeyi geriledi ve gözünden korku okunuyordu. "On yıl önce açıktı," dedi. Sesi titriyordu.

Vaelin tünel girişine baktı. Lord Mustor göstermeseydi büyük ihtimalle hiç fark etmeyeceklerdi, yamaçta rüzgâr alan dar bir oyuktu gördükleri. Tünelin girişindeki loşlukta Makril'in kızgınlığını zar zor anladı; kocaman kayalardan oluşmuş bir yığın, girişi boydan boya kaplamıştı. Küçük kuvvetleri kayaları hareket ettirebilecek kadar güçlü değildi. Makril haklıydı. Tünel işe yaramazdı.

"Anlamıyorum," diyordu Lord Mustor. "Mükemmel şekilde yapılmıştı. Babam ve ben hariç varlığından kimse haberdar değildi."

Vaelin tünele doğru gitti, elini kayaların birinin yüzeyine sürttü ve bazı yerleri sert, bazı yerleri pürüzsüz olan engebeli yüzeyi eliyle hissetti ve parmakları bir keski tarafından bırakılmış sert uçları ayırt etti. "Bu taş buraya kendiliğinden gelmemiş, eğer yanılmıyorsam kısa bir zaman önce buraya düşürülmüş."

"Görünüşe göre en büyük sırrınız o kadar da büyük değilmiş, lordum," dedi Prens Malcius. "Eğer dediğiniz gibi babanız kardeşinizi sizden üstte tuttuysa, sırrı onunla da paylaşmayı uygun bulmuş olabilir."

"Ne yapacağız?" diye sordu Lord Mustor kederli bir şekilde. "Yüksek Kale'ye başka giriş yolu yok."

"Kuşatma dışında," dedi prens. "Ve onun için ne zamanımız, ne adamımız ne de tertibatımız var."

Vaelin tünelden uzaklaştı. "Yakınlarda bir yerde görünmeden kaleyi izleyebileceğimiz bir yer var mı?"

Tırmanış tehlikeliydi. Lord Mustor sürekli olarak ayaklarının şiştiğinden yakınsa da yol uzun sürmemişti ve dar, taşlıklı bir yüzeyi tırmanmışlardı. Sonunda bir kaya çıkıntısı sayesinde

rüzgârdan korundukları yüksek bir noktaya ulaştılar.

"En iyisi başımızı alçak tutalım," dedi Lord Mustor. "Bizi görecek kadar keskin gözlü bir nöbetçi olduğunu sanmıyorum, ama işi şansa bırakmaya gerek yok." Çıkıntıya doğru sürünüp işaret etti. "İşte orada, pek zarif bir yapı sayılmaz, değil mi?"

Yüksek Kale'yi gözden kaçırmak zordu. Duvarları kayalara saplanmış kör uçlu mızraklar gibi dağdan yükseliyordu. Lord Mustor binanın zarif olmadığını söylerken şaka yapmıyordu. Ne bir süs, ne bir heykel ne de bir minare vardı. Duvarların pürüzsüzlüğünü bozan tek şey okçuların çıkıp ok atabilmesi için bulunan küçük ve dar deliklerdi. Kapının üzerindeki burcun üzerindeki uzun bir direkte Cumbrael'in tanrısını sembolize eden, üzerinde beyaz alev olan bir bayrak asılıydı. Kaleye giden tek yol dardı ve geçişten ilerlemeyi gerektiriyordu. Şu anda duvarın üst tarafıyla aynı seviyedelerdi ve Vaelin mazgallı siperlerdeki nöbetçileri siyah birer nokta olarak olsa bile görebiliyordu.

"Görüyor musun, Lord Vaelin?" dedi Mustor. "Zapt edilemez."

Vaelin biraz eğilip kalenin dibine baktı; engebeli taşlar yerini pürüzsüz duvarlara bırakıyordu. *Kayalar sorun değil, ama duvar?* "Duvar ne kadar uzun demiştiniz lordum?"

* * *

"Bunu yapabileceğinden emin misin?"

Sarmaşık Gallis halatı başının üstüne kaldırdı, omzuna astı ve kaleye baktı. "Böyle meydan okumaları severim, lordum."

Vaelin aklından şüphelerini uzaklaştırdı ve adama bir hançer verdi. "Bunu benim için yap ve ben de sana kızgın olduğumu unutayım."

"Söz verdiğiniz büyük şarap şişesini yeğlerim." Gallis sırıttı, hançeri botunun içine soktu ve yamaca iyice yaklaştı. Elleri granit üzerinde tutunabileceği bir yer aradı ve becerikli parmakları içgüdüsel bir kesinlikle yamaçta gezmeye devam etti. Birkaç saniye sonra tırmanmaya başladı. Çabuk tırmanıyordu. Elleri ve ayakları sanki nereye tutunacaklarını ya da nerede duracaklarını kendiliğinden biliyor gibiydi. Yaklaşık üç metre tırmandıktan sonra dönüp Vaelin'e baktı ve gülümsedi. "Şimdiye kadar tacirin evinden daha kolaydı."

Vaelin, Gallis'in yamaçtan duvara geçtiğini gördü. Gallis durmadan tırmanıyordu ve bir süre sonra Vaelin onu çok büyük bir

ağacın gövdesinde dolaşan bir karınca gibi görmeye başladı. Gerçekten düşmeyeceğine tamamen inanınca Vaelin kardeşlerine döndü ve askerler arkasında çömeldi. Etraf karanlıktı. Bu askerler Nortah'ın en iyi okçularından ve Kardeş Makril'in kumandasındaki kardeşlerinden oluşuyordu. Tahtı zorla alan kişiye karşı bu sayı oldukça azdı ama daha fazla olsalardı tespit edilme riskleri artardı. Alayın geri kalanı kalenin kapısına doğru giden yokuşun başında bekliyordu. Başlarında Kardeş Makril vardı ve kapı açılınca Prens Malcius'la beraber atlı bir saldırı düzenleyeceklerdi. Vaelin de piyadelerle birlikte onların arkasından girecekti. Kapıdaki saldırıyı Vaelin yönetmek istemişti ama Caenis sert ve kesin bir şekilde onun yerinin adamların yanı olmadığını söylemişti.

"Ben tahtı zorla alan için gönderildim," demişti Vaelin. "Ve mümkünse onu canlı ele geçirmek istiyorum, evet. Ayrıca onunla konuşmak da istiyorum. Eminim anlatacak pek çok ilginç hikâyesi vardır."

"Yani kılıcını sınamak istiyorsun," demişti Makril. "Lordumuzun hikâyeleri seni şüpheye düşürdü değil mi? Senin kadar iyi olup olmadığını bilmek istiyorsun."

Doğru bu mu? diye düşündü Vaelin. Şaşmazkılıç'la çarpışmaya girmek için yanıp tutuşmuyordu. Onu bulunca yenilgiye uğratabileceğine dair hiç şüphesi de yoktu. Ama onunla karşılaşmak, sesini duymak istiyordu. Lord Mustor'un hikâyesi gerçekten meraklanmasına yol açmıştı. Tahtı zorla alan, tanrısına hizmet ettiğini, onun verdiği görevi yaptığını düşünüyordu, tıpkı Martishe'te ölümünü izlediği Cumbraelli gibi. *Onları buna ne sevk ediyor? Bir insana tanrısı için adam öldürten şey nedir?* Ama bundan fazlası vardı. Yüksek Kale'yi ilk gördüğünden beri kan şarkısı şakımaya başlamıştı. İlk başta pek duyulmuyordu, ama gece çökünce sesi artmıştı. Tam olarak uyarı maiyetinde sayılmazdı, daha ziyade bir ivedilik bildiriyordu, içeride olan şeyi öğrenme ihtiyacını.

Nortah ve Dentos'a yaklaşmalarını işaret etti. Fısıldadığı kelimeler siyah dağ esintisini buğuluyordu. "Nortah, adamlarını mazgallı siperlere götür. Nöbetçileri öldür ve avluyu koru. Dentos, kardeşlerimizi bekçi kulübesine götür, kapıyı kaldırt ve alay girene kadar açık tut."

"Peki ya sen, kardeşim?" diye sordu Nortah bir kaşını kaldırarak.

"Benim içkalede işim var." Gallis'in artık gözden kaybolmak

üzere olan siyahlığına baktı. “Nortah, adamlarına düşerlerse bağırmamalarını söyle. Ayrılmışlar korkakları Öte’ye kabul etmez. İyi şanslar, kardeşlerim.”

* * *

Gallis’in attığı ipe ilk tırmanan Vaelin oldu. Uluyan rüzgâr onu her an duvardan aşağı savurmakla tehdit eden, görünmeyen bir canavar gibiydi. Tırmanmaktan dolayı bir süre sonra kolları, ipi sıkı sıkı tutmaktan da buz gibi olmuş elleri ağrımaya başlamıştı ki Gallis’in yanına ulaştı. Eski hırsız, mazgallı siperin tam uç noktasına tünemişti. Parmaklarının ucuyla kayalara tutunuyordu ve bacaklarını da duvara yaslamıştı. Vaelin böyle bir pozisyonda bu kadar uzun süre durduğuna göre adamın çok güçlü olduğunu düşündü. Vaelin sipere saplı demir kancanın yanına gelince Gallis başını salladı ama ağzından çıkan, “Lordum,” kelimesi rüzgârda kayboldu. Vaelin bir eliyle kancayı tuttu ve uyuşmuş sağ elini açarak rahatlamaya çalıştı. Gallis’e sorgular bir bakışla döndü.

“Bir,” dedi Gallis ağzıyla kelimeyi zikretmeden ve siperi işaret ederek. “Sıkılmışa benziyor.”

Vaelin kendini hafifçe çekerek bir an için duvarın üzerinden baktı. Muhafız birkaç metre uzaklarında pelerinine sarınmış, rüzgârdan korunmak için burçtaki bir oyuğa sinmişti. Başının üstünde rüzgârda titreşen bir meşale vardı ve siyah boşluğa kıvılcımlar saçıyordu. Nöbetçinin mızrak ve yayı duvara dayalıydı. Adam hızlı bir şekilde ellerini birbirine sürtüyordu ve nefesi havada buhara dönüşüyordu. Vaelin elini sırtına atıp kılıcını çıkardı, derin bir nefes aldı ve tek bir harekette duvarın üzerinden atladı. Muhafız şaşıracağı için alarm veremeyeceğini umuyordu ama adamın silahlarına bile uzanamadan, kılıç boynuna inerken şok içinde hareketsiz bir şekilde durması Vaelin’i şaşırtmıştı.

Vaelin cesedi siperin alt tarafına indirdi ve Gallis’e duvarın üstünden atlayıp yanına gelmesini işaret etti. “Al,” diye fısıldadı ve kan içindeki pelerini cesetten çıkarıp tırmanıcıya attı. “Bunu giy ve etrafta biraz yürü. Cumbraelliymiş gibi görünmeye çalış. Diğer muhafızlar seninle konuşurlarsa onları öldür.”

Gallis pelerinden akan kanı görünce suratını astı ama şikâyet etmeden omuzlarının üstünden attı ve kukuletasını başına taktı. Yüzü gölgeler içinde kalmıştı. Küçük oyuğun içinden yavaşça çıktı ve siperde yürümeye başladı. Pelerinin içinde ellerini birbirine

sürtüyordu ve soğuk bir gecede canı sıkılmış bir nöbetçiden başka bir şey olmadığı izlenimi uyandırmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Vaelin kancaya uzandı ve sonra ipe asıldı. Bir kere çekti, sonra bir kere daha. Nortah gelene kadar çok uzun bir süre geçmiş gibi geldi ve diğerlerinin gelmesi daha bile uzun sürmüş gibiydi. En son Dentos geldi. Siperde biraz yalpaladıktan sonra yavaşça kendini yere bıraktı. Ellerinin titremesi sadece soğuktan değildi. Yükseklikten hiçbir zaman hazzetmemişti.

Vaelin kelle sayımı yapınca memnuniyetle homurdandı. Kimse düşmemişti. "Dinlenmeye vakit yok, kardeşim," diye fısıldadı Dentos'a ve çekerek ayağa kaldırdı. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Mümkün olduğu kadar sessiz ol."

İki grup görevlerini yerine getirmek üzere ayrıldı. Nortah okçularını siperlerden sola, Dentos da sağ tarafa bekçi kulübesine doğru götürdüler. Bir süre sonra Nortah nöbetçilerin yanına gittiğinde yay sesleri duyuldu. Birkaç boğuk çığlık vardı ama kimse çığlık atmamıştı ve içkaleden bunlara karşılık olarak yüksek sesli bir patırtı gelmedi. Vaelin avluya inen basamakları buldu ve aceleyle inmeye başladı. Lord Mustor içkaleyi çok düzgün bir şekilde betimleyememişti. Adamın hafızası pek iyi değildi, ama başka bir konuda emindi: Kardeşi Yüksek Kale'nin merkezindeki Lord'un odasında olacaktı ve oraya ana kapının tam karşısındaki kapıdan ulaşılabiliyordu.

Vaelin hızlı bir şekilde hareket ediyordu. Kan şarkısının sesi yükselmişti ve melodiyi bir uyarı renklendiriyordu: *Onu bul.* Kapıyı açtığında iki adamla yüz yüze geldi. Tek bir mum alevinden pipolarını yakan iki iri yarı adam küçük bir masada oturuyorlardı. Önlerinde yarısı bitmiş bir konyak şişesi ve açık bir kitap vardı. İlki daha ayağa kalkamadan göğsünü boydan boya kesen bir darbeyle öldü, ikincisi ise belindeki hançere elini atınca Vaelin adamın boynunu kesti. Düzensiz bir darbe olmuştu, bu yüzden adam bir süre titredi ve kan içindeki boynundan bir çığlık yükseldi. Vaelin sesi bastırsın diye elini adamın ağzına dayadı. Parmaklarının arasından kan fışkırırken kılıcını adamın midesine soktu. Titremeye devam ettiği için bir süre durup adamı tuttu ve gözlerinden hayatın çekilmesini izledi.

Kanlı elini adamın yeleğine sildi ve etrafını incelemeye başladı. Küçük bir odanın içindeydi. İçkalenin derinlerine inen bir yol ve sol tarafında da merdivenler vardı. Lord Mustor ona Lord'un odasının

zemin katta olduğunu söylemişti, bu yüzden koridora girdi. Yavaş yavaş ilerliyor, her gölgeli köşeyi potansiyel bir tehlike olarak görüyordu. Bir süre sonra dev bir meşe ağacından yapılmış kapının önüne geldi. Kapı hafif açıktı ve içeriden dışarı meşale ışığı sızıyordu.

Kaç muhafız vardır yanında? diye düşündü kendi kendine. Kapıyı açmak için elini uzatmıştı bile. *Bu çok aptalca. Diğerlerini beklemeliyim...* Ama kan şarkısı çok yüksek sesle şakıyor, onu içeri girmeye zorluyordu. *ONU BUL!*

İçeride muhafız yoktu. Büyük, taştan yapılma odanın duvarları gölgelerle örtülüydü ve tavanı destekleyen altı taş sütun vardı. Odanın diğer ucunda platformda oturan adam uzun boylu ve geniş omuzluydu; hoş suratı sol yanağındaki derin yara izi tarafından bozulmuştu. Dizlerinin üstünde çıplak, keskin tarafı ince olan bir kılıç duruyordu. Vaelin, kılıcın parmak koruyucusu olmadığı için Renfael yapımı olduğunu anladı; Cumbraelliler meşhur yay yapım ustalarıydı ama demir dövmekten pek anlamadıkları bilinirdi. Vaelin içeri girince adam hiçbir şey demeden oturmaya devam etti ve sessizce onu izledi. Gözlerinde korku yoktu.

Belki de avının karşısında durduğu için kan şarkısı kulak tırmalayan sesini kaybetmişti. Aklının bir köşesinde yumuşak ama devamlı bir fısıltı olana kadar gitgide küçülüyordu. *Olmamı istediği yerde miyim?* diye düşündü. *Yoksa olmam gereken yerde mi?* Her iki durumda da oyalanmak için bir sebep görmüyordu.

"Hentes Mustor!" dedi ilerleyerek. "Kral'ın Sözü'yle vatana ihanet ve cinayet suçlarından dolayı çağrılıyorsun. Kılıcını bırak ve zincirlenmeye hazır ol."

Vaelin yaklaşıyordu ama Hentes Mustor ne hareket ediyor, ne konuşuyor, ne de kılıcını almak için hamle yapıyordu. Aralarında bir iki metre kalmışken Vaelin adamın sol bileğine bağlı bir zincir gördü. Zincirin siyah boğumları, elinden sütunların arasındaki gölgelere doğru gidiyordu. Mustor elini çok hızlı bir şekilde çekince zincir bir kırbaç gibi şakladı ve karanlığın içinden ince, bilekleri zincirli bir figür çıktı. Mustor'un önünde dizleri çökülü bir şekilde durdu ve bu sırada Vaelin kızın giydiği gri cüppeyi ve siyah saçlarını gördü. Tahtı zorla alan ayağa kalkıp kılıcını kızın boynuna dayadı.

"Kardeş," dedi yumuşak, hatta neredeyse kederli bir sesle. "Sanırım bu genç kadını tanıyorsun."

Kızın gözleri parlak, korku dolu ve yalvarır bir ifadeye sahipti.

Ağzındaki tıkaçtan dolayı ne söylediği duyulmuyor ve çığlıkları bastırılıyordu ama Vaelin kızın başını ısrarlı biçimde iki yana sallamasından anlamın gayet açık olduğunu düşündü. Gözleri Vaelin'e kilitlenmişti ve Vaelin kızın gözlerini net bir şekilde okuyabiliyordu. *Kendini benim için feda etme!* Ağzında tıkaç olmasının veya yılların geçmesinin hiçbir anlamı yoktu. Onu nerede, nasıl olursa olsun tanırdı. *Sherin!*

Altıncı Bölüm

“Kılıcın, kardeş,” dedi Hentes Mustor usulca.

Öfkelenmesi, kendini çaresiz hissetmesi, sinirle Mustor’un koluna bir fırlatma bıçağı atması ve kılıcını boynuna daldırması gerekiyordu aslında. Ama öfke içinde yükselmeden bir şey onu bastırmıştı. Bu sadece ihtiyatlılık değildi, ama adam çabuktu da. Yıllar önce Sarmaşık Gallis’in davrandığından daha çabuk davranabilirdi, ancak bundan daha fazlası vardı işin içinde. Kafası karışmıştı, sonra bir an içinde anladı: Kan şarkısının ezgisi değişmemişti. Aynı yumuşak, sakin mırıltı aklında şakıyordu ve çok iyi bildiği uyarı ya da terslik hissi içermiyordu.

Kılıcını yere bıraktı. Metal yerde çınlarken ses Sherin’in boğuk çaresizlik hıçkırığıyla karıştı.

“Evet,” diyerek kılıca vurdu Mustor ve kılıç gölgelere doğru gitti. Mustor huşu içinde konuşuyordu. “Onun sözünün doğruluğu bir kez daha kanıtlandı.” Gözlerini Vaelin’e dikmişti. “Diğer silahlarını da at. Yavaşça.”

Vaelin, Mustor’un dediği gibi bıçaklarını ve botundaki hançeri de alıp gölgelerin içine attı. “Artık silahsızım,” dedi. “Kardeşi böyle tehdit etmenin gereği var mı hâlâ?”

Mustor, Sherin’in kızarmış suratına baktı. Kızın orada olduğunu yeni hatırlamış gibiydi. “Kardeş. O bana senin kız hakkında farklı şeyler düşündüğünü söyledi. Kıza âşıksın, değil mi? İtikadının kilidini açacak anahtar o.”

“İtikadımın kilidi açılamaz, lordum. Sana kılıcımı verdim, hepsi bu.”

“Evet.” Mustor başını salladı ve kesin bir sesle konuşlu. “Tam da onun dediği gibi.”

Deli mi acaba? diye düşündü Vaelin. Adam tescilli bir fanatikti, ama bu onu deli yapar mıydı? Sentes Mustor’un kardeşinin din değiştirmesiyle ilgili anlattığı hikâyeyi hatırladı. *Cihan Atası’nın kendisiyle konuştuğunu iddia etti…* “Tanrın mı? Buraya geleceğimi mi

söyledi?”

“O *benim* tanrım değil! O Cihan Atası; sevgisinde her şeyi, hatta senin gibi sapkınları bile yaratan ve her şeyi bilen. Ve ben onun sesiyle kutsandım. Bana senin geldiğini ve kılıcı kullanmadaki Karanlık becerinin sonum olacağını söyledi. Gerçi günahkâr kibrim bu oyuna başvurmadan seninle karşılaşmayı dilerdi ama neyse. Bu kadının bulunacağı yere gitmekle görevlendirdi beni. Ve her şey onun öngördüğü gibi oldu.”

“Babanı öldüreceğini de öngörmüş müydü?”

“Babam...” Mustor’un gözlerindeki kendinden eminlik silindi ve gözlerini kırpınca çekingen bir bakış yerleşti suratına. “Babam yolunu kaybetti. Cihan Atası’nın sevgisine sırtını döndü.”

“Sana sırtını dönmedi. Sana bu kaleyi vermedi mi? Buraya rahatça gelebilesin diye serbest geçiş izni verdi. Sana ailenin en iyi saklanan sırrını bile söyledi: Dağdan geçen tünel. Bunların hepsini senin güvende olman için yaptı. Bu kadar çok sevildiğin için imreniliyorsundur. Ve sen de bunların hepsini onun kalbine kılıcını sokarak ödedin.”

“On Kitap’ın yasalarından uzaklaştı. Sapkın hükmünüze olan hoşgörüsüne sonsuza kadar katlanılamazdı. Harekete geçmekten başka seçeneğim yoktu.

“Değişik bir tanrı... Seni o kadar seviyor ki sana babanı öldürtüyor.”

“KAPA ÇENENİ!” Mustor’un bağırışı keder de içeriyordu. Sherin’i kenara atıp kılıcını kaldırarak Vaelin’e doğru yürümeye başladı. “Sesini kes! Ne olduğunu biliyorum. Onun bana söylemediğini sanma. Sen bir Karanlık uygulayıcısısın. Ata’nın sevgisinden uzaksın. *Hiçbir şey* bilmiyorsun.”

Tahtı zorla alanın kılıcı göğsünün hemen önünde durmasına rağmen kan şarkısının ezgisi hâlâ değişmemişti. “Hazır mısın?” diye sordu Mustor. “Ölmeye hazır mısın, Karanlıkkılıç?”

Vaelin, Mustor’un dudaklarının titrediğini gördü. Gözleri kanlanmıştı ve çenesini sıkıyordu. “Beni öldürmeye hazır mısın?”

“Yapmam gerekeni yapacağım.” Gıcırdattığı dişlerinin arasından çıkardığı ses kulak tırmalıyordu. Bütün vücudu titriyordu ve göğsü hızlı bir şekilde inip kalkıyordu. Vaelin adamın kendisiyle bir savaşta olduğunu düşündü. Kılıcın ucu titrese de ne öne ne de arkaya doğru hareket ediyordu.

“Affet, lordum,” dedi Vaelin. “Ama artık adam öldürmeyi kaldırabileceğini sanmıyorum.”

“Bir tane daha,” diye fısıldadı Mustor. “Yalnızca bir tane daha. O bana söyledi. Sonra sonunda dinlenebileceğim. Daha önce alınmadığım Sonsuz Topraklar bu sefer beni kabul edecek.”

Kapının arkasından savaşın ilk sesleri geldi. Alarm veren sesler bir süre sonra at nallarının ve çarpışan çeliğin sesleri arasında kayboldu.

“Ne?” Mustor şaşırmış gibiydi. Gözleri sürekli Vaelin’le kapı arasında gidip geliyordu. “Bu da ne? Bir tür Karanlık illüzyonuyla dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun?”

Vaelin başını iki yana salladı. “Adamlarım içkaleyi ele geçiriyor.”

“Adamların mı?” Suratından ne kadar şaşırdığı okunabiliyordu. “Ama yalnız geldin. Yalnız geleceğini söylemişti.” Kılıcı eliyle beraber yanına düştü ve birkaç adım geriledi. Gözleri dalgın bir şekilde konuşmaya başladı. “Yalnız geleceğini söylemişti...”

Onu şimdi öldür! Aklının içinde bir ses böyle bağırdı, Martishe’te kaybolmuş olduğunu düşündüğü, Al Hestian’ın katlini hazırlarken kendisini sürekli alaya alan ses. *Şu an sana yakın, kılıcını ondan uzaklaştır ve boynunu kır!*

Ses haklıydı, bu kolay olurdu. Mustor’un aklını bulandıran delilik ya da rahatsızlık onu savunmasız bırakmıştı. Ama kan şarkısının ezgisi değişmemişti... Ve adamın lafları pek çok soruyu da ortaya çıkardı.

“Aldatıldın, lordum,” dedi Vaelin, Mustor’a sakince. “Aklında konuşan ses her neyse seni kandırdı. Buraya koca bir piyade alayı ve atlı bir kardeş birliğiyle geldim. Ve benim veya herhangi bir ölümün sana Öte’de bir yer kazandıracağından kuşkuluyum.”

Mustor sendeliyordu, neredeyse yere düşecekti. Bir an için dondu. Tam bir sükûnet anıydı ve heykelmiş gibi kalakaldı. Tekrar hareket ettiğinde suratındaki şaşkınlık ifadesi gitmiş, yerine aklına tamamen hâkim bir adamın kesin yüz hatları gelmişti. Bir kaşını alaycı bir hayretle kaldırdı ama gözlerinde nefret vardı. Vaelin’in daha önce duyduğu bir ses Mustor’un dudaklarından sakin ve kesin bir şekilde konuştu. “Beni şaşırtmaya devam ediyorsun, kardeş. Ama bu hiçbir şeyin sonu değil.”

Sonra gitti. Mustor’un yüzüne tekrar anlar önceki şaşkınlık geldi. Vaelin, Mustor’un biraz önce neler olduğunu bilmediğinden emindi. *Aklında bir şey yaşıyor, onun sesiyle konuşabilen bir şey. Ve onun bundan haberi yok.*

“Hentes Mustor,” dedi. “Kral’ın Sözü’yle vatana ihanet ve

cinayet suçlarından dolayı çağrılıyorsun.” Elini uzattı. “Kılıcınızı istiyorum, lordum.”

Mustor elindeki kılıca baktı ve parlasın diye meşale ışığına doğru çevirdi. “Yıkadım, yıkadım, yıkadım. Saatlerce biledim. Ama kanı hâlâ görebiliyorum...”

“Kılıcınız, lordum,” diye tekrar etti Vaelin ve elini uzatarak yaklaşmaya başladı.

“Evet,” dedi Mustor cılız bir şekilde. “Evet. Sen alsan en iyisi...” Kılıcı ters çevirdi ve Vaelin’e doğru uzattı.

Bir atmacanın kanat çırpışını andıran bir ses vardı, yanağının yanından yumuşak bir esinti gibi geçti dönen çelik. Uyarı ve terslikle dolu kan şarkısı kükredi ve gücünden dolayı Vaelin sendeledi. İçgüdüsel olarak sırtındaki boş kılıç kınına attı elini ve balta Hentes Mustor’un tam göğsüne saplandığında kendini tamamen çaresiz hissetti. Balta saplanınca Hentes geriye doğru uçtu ve yere yığıldı.

“Tam isabet!” dedi Barkus gölgelerden çıkarak. “Güzel bir atış, değil-”

Vaelin, Barkus’un çenesine vurunca Barkus dönerek yere düştü. “Teslim olmuştu!” Sinirden köpürüyor, kan şarkısı da onu harladıkça eline bir silah almak istiyordu. “Teslim oluyordu, seni beyinsiz sersem!”

“Zannettim ki-” Barkus öksürdüğünde yerde kırmızı lekeler belirdi. “Seni öldürecek zannettim... Kılıcı vardı, senin yoktu... Kardeşin köşede olduğunu gördüm. Bilmiyordum.” Sinirliden ziyade şaşkın gibiydi.

Vaelin’in o anda Barkus’u öldürmek istediği düşüncesi bir anda onu şok ederek sinirini aldı ve kendine getirdi. Elini Barkus’a uzattı.

Barkus bir an için ona baktı. Çenesi şimdiden kızarmış, biraz şişmişti bile. “Acıdı, harbiden acıdı, biliyorsun değil mi?”

“Üzgünüm.”

Barkus, Vaelin’in elini tutup ayağa kalktı. Vaelin, Mustor’un bedenine ve yere sızan kan gölüne baktı. “Kız kardeşle ilgilen,” dedi Barkus’a ve cesede doğru ilerledi. Barkus’un lanet baltası hâlâ adamın göğsündeydi. *Bu yüzden mi buna dokunamadım? Şarkı baltanın bu iş için kullanılacağını biliyor muydu?*

Mustor’un ölüm saçan ve yalancı tanrısının sırrı hakkında son bir açıklama yapacak kadar bedeninde yaşam kırıntıları kaldığını umuyordu, ama adamın ne gözlerinde ışık, ne yüz hatlarında canlılık vardı. Barkus’un baltası işini çok iyi yapmıştı.

Cesedin yanına eğildi ve adamın son sözlerini aklına getirdi: *Daha önce alınmadığım Sonsuz Topraklar bu sefer beni kabul edecek.* Elini Mustor'un göğsüne koyarak hafifçe konuştu, "Ölüm nedir? Ölüm, Öte'ye açılan kapıdır. Hem son, hem başlangıçtır. Ölümden korkun ve onu hoş karşılayın."

"Bunun pek uygun olduğunu sanmıyorum." Cumbrael'in tartışmasız Derebeyi Sentes Mustor yarı sinir yarı nefret ile kardeşinin cesedine bakıyordu. Elinde yalın, lekesiz bir kılıç vardı ve göğsü belli ki alışık olmadığı kadar çok hareket yapmış olmaktan dolayı hızlıca inip kalkıyordu. Vaelin adamın buraya bu kadar çabuk gelmesinden etkilenmişti, özellikle de savaş devam ettiği sürece buralarda olmadığını varsayınca. "Onuncu Kitap'tan Ayrılma Duası'nı isterdi," dedi Lord Mustor. "Cihan Atası'nın sözleri..."

"Tanrı diye bir şey yok," dedi Vaelin sert bir şekilde. Ayağa kalktı ve Derebeyi'ne baştan savma bir selam verdi. "Sanırım kardeşin bunu biliyordu."

* * *

"Kaç tane?"

"Toplam seksen dokuz," Caenis aşağıyı, avludaki cesetleri işaret etti. "Ne aman dilendi, ne merhamet gösterildi, tıpkı Martishe'teki gibi." Yüzünde kasvetli bir ifadeyle Vaelin'e döndü. "Dokuz adam kaybettik. On tane de yaralı var. Kardeş Gilma şu an onlarla ilgileniyor."

"Etkileyici," dedi Prens Malcius. Postla süslenmiş pelerinini sıkıca omuzlarına sarmıştı ve kızıl saçı mazgallı siperleri süpüren rüzgârda dalgalanıyordu. "Onların o kadar çok, bizim bu kadar az kaybetmemiz."

"Bizim baltalarımız ve Kardeş Nortah'ın duvardaki okçuları arasında..." Caenis omzunu silkti. "Şansları çok düşüktü, Ekselans."

"Ölü Cumbraellilerle ilgili Lord Mustor'un bir direktifi var mı?" diye sordu Vaelin, prense. Savaş bittiğinden beri Lord Mustor ortada görünmüyordu. Büyük ihtimalle içkalenin şarap mahzenini yakından incelemekle meşguldü.

"Yakın veya duvardan atın. Hangisini yaptığımızı önemseyecek kadar ayık olduğunu düşünmüyorum." O sabah prensin kelimeleri keskindi. Vaelin prensin kapıdan saldıran adamların en önünde olduğunu ve Alucius Al Hestian'ın da yakınlarında olduğunu biliyordu. Avluyu, tahtı zorla alanın yaklaşık yirmi adamı çılgınca

savunmuştu ve bu sırada Alucius atından düşmüş, ortadan kaybolmuştu. Savaş bittikten sonra bir ceset yığınının altından çıkmıştı. Yaşıyordu, ama baygındı. Kısa kılıcının üstünde kurumuş kan, çocuğun alnında da bir şişlik vardı. Onunla Kardeş Gilma ilgileniyordu ve daha uyanmamıştı.

On gün kılıçla oynamasını sağla ve savaşçı olduğu yalanını söyle, diye düşündü Vaelin. *İlk gün onu eyere bağlayıp atı şehre doğru yollasaydım daha iyiydi.* Vaelin suçluluk duygusunu bastırdı ve Caenis'e döndü.

"Cumbraelliler ölülerini ne yapar biliyor musun?"

"Genelde gömerler. Günahkârlar çürüsün diye açıkta bırakılır."

"Oldukça makul," diye homurdandı Prens Malcius.

"Bir grup oluştur," dedi Vaelin, Caenis'e. "Ölüleri arabayla dağın dibine götür ve gömdür. Haritada, geçidin beş kilometre güneyinde bir köy olduğu görünüyor. Rahibi bulması için bir atlı gönder. Uygun kelimeleri o söyler."

Caenis çekingen bir şekilde prense baktı. "Tahtı zorla alanı da mı?"

"Onu da."

"Bu adamların hoşuna gitmeyecek.

"Çok da şeyimde neyin hoşlarına gittiği!" diye çıkıştı Vaelin. Öfkesinin Alucius'a karşı duyduğu suçluluk duygusundan kaynaklandığını biliyordu ve bunu bastırmaya çalıştı. "Gönüllü seç," dedi içini çekerek Caenis'e. "Rom haklarını iki katına çıkar ve öne çıkan ilk yirmi kişiye bir altın para ver." Eğilip Prens Malcius'u selamladı. "İzninizle, Ekselans. Başka işlerim var..."

"En iyi binicilerini gönderdiğini umuyorum," dedi prens.

"Kardeş Nortah ve Kardeş Dentos. Uygun rüzgârla Kral'ın emri iki gün içerisinde Savaş Lordu'nun elinde olur."

"Güzel. Bunların hepsinin boşa gittiğini görmeyi hiç istemem."

Vaelin'in gözlerinin önüne Alucius'un bir saat boyunca kılıç antrenmanı yaptıktan sonraki yorgun ve kızarmış yüzü geldi. "Ben de, Ekselans."

* * *

Teni solgun ve derisi ıslaktı. Siyah saçları ter içindeki alnına yapışmıştı. Göğsünün normal nefes alıp verir gibi düzenli kalkış ve inişi Vaelin'in suçluluk duygusunu geçirmemişti.

"Yakında iyileşecek." Kardeş Sherin bir elini Alucius'un alnına

koydu. “Ateşi çabucak düştü ve başındaki şişlik de indi, baksana şuna.” Çocuğun kapalı gözlerini işaret etti. Vaelin göz kapaklarının altında çocuğun gözlerinin hareket ettiğini gördü.

“Bu ne anlama geliyor?”

“Rüya görüyor, bu da demektir ki beyni zarar görmemiş. Birkaç saat içinde kendini berbat hissederek uyanır. Ama sonuçta uyanmış olur.” Göz göze geldiler. Sherin samimi bir şekilde gülümsedi. “Seni tekrar görmek çok güzel, Vaelin.”

“Seni de, kardeş.”

“Benim kurtarıcım olmak gibi bir lanet var üzerinde sanki.”

“Ben olmasaydım tehlikeye hiç girmemiş olurdun.” Kardeş Gilma’nın geçici bir süre için hastaneye çevirdiği yemek salonunu gözleriyle taradı. Gilma şömine başında eski ozan çırağı Janril Norin’le gülüşüyordu. Gilma adamın kolundaki bir yarayı dikerken, Janril de ona edebi niteliği olmayan, sırf eğlence amaçlı yazılmış şiirlerden birkaç mısra okuyordu.

“Konuşabilir miyiz?” diye sordu Vaelin, Sherin’e. “Tutsak olarak geçirdiğin zaman hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum.”

Kızın gülümsemesi biraz soldu ama başını salladı. “Tabii.”

Kızı, konuştuklarını kimsenin duyamayacağı mazgallı siperlere götürdü. Aşağıda, avluda adamlar Cumbrael cesetlerini arabalara yüklemekle meşguldü. Kurumuş kan ve sertleşmiş uzuvlar arasında espriler havada uçuşuyordu. Bazılarının yürüyüş şekline bakınca Vaelin, Caenis’in ekstra rom hakkını dağıtma konusunda biraz erken davranmış olabileceğini düşündü.

“Onları gömüyor musunuz?” diye sordu Sherin. Kızın sesinde şaşkınlık veya tiksinti olmamasına şaşırdı, ama sonra şifacı olarak geçirdiği ömründe ölüm görüntüsünün ona yabancı olmadığı geldi aklında.

“Yapılacak doğru şey bu gibiydi.”

“Kendi halkları bile bunu yapmazdı herhalde. Tanrılarına karşı günah işlemiş kişiler bunlar, değil mi?”

“Onlar öyle düşünmüyordu.” Vaelin omzunu silkti. “Ayrıca, bunu onlar için yapmıyorum. Burada olanların haberi bütün derebeyliğe yayılacak. Pek çok Cumbraelli fanatik bunu katliam olarak adlandırmak isteyecek. Ölülerine onların geleneklerine yaraşır bir şekilde saygılı davrandığımızı bilirlerse yaratmak istedikleri nefreti yatıştırma konusunda bu hareket yardımcı olabilir.”

“Bir Suret gibi konuşuyorsun.” Kızın gülümsemesi o kadar canlı,

o kadar açıktı ki Vaelin'in göğsüne eskiden kalma, tanıdık bir ağrı saplandı. Kız değişmişti; yaklaşık beş sene önce tanıdığı tedbirli, haşin kız şimdi kendine güvenen genç bir kadındı. Ama içi aynı kalmıştı, elini Alucius'un alnına koyduğunda ve Vaelin'in kendini feda ettiğini düşündüğünde ağzına tıkaç olsa bile bunu yapmaması için yalvarmasından bunu anlamıştı. İçinde şefkat yanıyordu.

"Hep Diyar'ın farklı uçlarında oluyoruz," dedi Sherin. "Geçen sene Prenses Lyrna ile tanışma şerefine nail oldum. Siz ikinizin arkadaş olduğunuzu söyledi, ben de sana selam söylemesini rica ettim."

Arkadaş. Kadın nefes alır gibi yalan söylüyor yahu. "İletti." Bilmediği aşikârdı. Suret Elera ona neden hep ayrı olduklarını söylememişti. Ve ansızın hiçbir zaman öğrenmemesi gerektiğine karar verdi.

"Sana zarar verdi mi?" diye sordu Vaelin. "Mustor. Sana-"

"Yakalandığım zaman birkaç morluk o kadar." Vaelin'e bileklerindeki zincir izlerini gösterdi. "Ama onun dışında hiç zarar görmedim."

"Seni ne zaman kaçırdı?"

"Yedi sekiz hafta önce. Belki daha da önce. İçkalenin duvarları içinde zaman algımı kaybettim. En sonunda Warnsclave'den Nişan Hanesi'ne geri çağrılmıştım. Eski görev yerime dönmeyi iple çekiyordum ama Suret Elera beni yeni ilaçlar araştırma işine atadı. İnanılmaz sıkıcı Vaelin. Sürekli bitki ezme, çoğu çok kötü kokan karışımlar hazırlama falan. Suret'e bu konuda yakındım da ama bana Nişan'da işlerin nasıl yürüdüğü konusunda daha kapsamlı bilgi edinmem için bunu yapmaya devam etmem gerektiğini söyledi. Neyse, önceki görev yerimden bir haberci gelip Kızıl El salgını olduğunu söylediğinde resmen memnun oldum. Çalıştığım yerleşkede bir deva bulabilir ya da en azından belirtileri dindirebilirdik. Bu yüzden yerli bir usta bana haber gönderdi."

Kızıl El. Kral, Diyar'ı biçimlendirmeden önce dört derebeyliği kasıp kavuran ve hüküm sürdüğü cehennem gibi geçen o iki yılda binlerce insanın canını alan veba. Canı yanmayan kimse kalmadı ve hiçbir hastalık daha çok korku yaymadı. Ama yaklaşık elli yıldır hastalık Diyar'da görülmüyordu.

"Tuzaktı," dedi Vaelin.

Sherin başını salladı. "Hastalık yayılmıştır korkusuyla yalnız gittim. Ama hastalık yoktu, yalnızca ölüm vardı. İçerisinin sessiz, boş olduğunu hatırlıyorum. Sonra cesetleri görünce Kızıl El

tarafından alınmadıklarını anladım. Yataklarındaki hastalar dahil herkes kesilip biçilmişti. Mustor'un adamları bekliyordu ve kimseye acımamışlardı. Kaçmaya çalıştım ama yakaladılar tabii. Zincire vuruldum ve buraya getirildim."

"Üzgünüm."

"Bunda senin suçun yok. Böyle düşünmen beni üzer."

Tekrar göz göze geldiler ve Vaelin'in göğsüne tekrar bir acı saplandı. "Mustor sana bir şey dedi mi? Hareketlerini anlamamıza yardımcı olabilecek bir şey?"

"Çoğu zaman hücreme gelirdi. İlk başta sağlığım konusunda endişeliydi. Yeterli yemek yiyip su içmeme özen gösteriyordu. Sonra istediğim zaman bana kitap ve parşömenler de getirmeye başladı. Ama sanki bunu yapmak zorundaymış gibi konuşurdu, sözcükleri hiçbir anlam ifade etmese de. Tanrısı hakkında bir şeyler zırvalar, Cumbraellilerin kutsal gördüğü On Kitap'tan alıntılar yapardı. İlk başta benim dinimi değiştirmeye çalıştığını düşündüm, ama sonra aslında benimle konuşmadığını, fikrimi önemsemediğini anladım. Yalnızca adamlarına söyleyemediği şeyleri birisine söylemek zorunda hissettiği için bana geliyordu."

"Ne gibi şeyler?"

"Duyduğu şüphe. Hentes Mustor tanrısından şüphe duyuyordu. Varlığından değil, mantığından ve niyetinden. Tanrısının buyruğuyla babasını öldürmüş olduğunu bilmiyordum. Belki de suçluluk duygusu onu delirtmiştir. Ona şöyle dedim. Eğer beni kullanarak seni öldürebileceğini düşünüyorsa, gerçekten delirmiş olduğunu söyledim. Senin onu çabucak öldüreceğini söyledim. Görünüşe göre yanılmışım." Samimi bir şekilde Vaelin'e baktı. "*Deli miydi,* Vaelin? Deli olduğu için mi yaptığı şeyleri yaptı? Yoksa... başka bir şey mi vardı? Anlattığından fazlasını bildiğini seziyorum."

Ona anlatmak istiyordu, her şeyi birisine anlatma isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Urlish ve Martishe'teki kurdu, Nersus Sil Nin'le olan buluşmasını, Bekleyen'i ve iki ölünün dudaklarından konuşan o aynı sesi. Ama bir şey ona engel oluyordu. Bu defa kan şarkısı değil, daha anlaşılır bir şeydi. *Bu bilgiler tehlikeli ve Sherin benim yüzümden yeterince tehlikeyle karşılaştı.*

"Ben yalnızca kılıcı olan bir kardeşim, kardeş," dedi Vaelin. "Yıllar geçtikçe giderek daha az şey bildiğimi fark ediyorum."

"Hayatımı kurtaracak kadar bilgiliydin. Mustor'un daha fazla adam öldüremeyeceğini biliyordun. Onu görür görmez öldüreceğinden o kadar emindim ki... Seninle gurur duydum, bunu

yapmadığın için. Deli ya da katil olsun olmasın, onun içinde kötülük hissetmiyordum. Yalnızca keder ve suçluluk duyuyordu."

Aşağı taraftan bir kargaşa sesi geldi. Vaelin aşağı baktığında Derebeyi Mustor'un Caenis'i azarladığını, bir yandan da elindeki şarap şişesinden avluya şarap döküldüğünü gördü. Derebeyi'nin saçı başı birbirine karışmıştı, tıraşsızdı ve konuşmasına bakılırsa normalde olduğundan çok daha sarhoştu. "Bırak çürüsünler! Beni duyuyor musun, kardeş! Cumbrael'de günahkârlar gömülmez, yoooook! Kafalarını kesin ve kargalarrrrrrrrrr-" Hâlâ ıslak olan bir kan gölüne basıp kaydı ve tepetaklak yere düştü. Üstü başı şarap içinde kaldı. Fazlasıyla küfretti ve Caenis'in kendisine kalkması için uzattığı eli geri itti. "Bırak günahkârlar çürüsün diyorum! Burası benim kalem. Prens Malcius? Lord Vaelin? Burası benim kalem!"

"Bu adam kim?" diye sordu Sherin. "Biraz... sıkıntılı bir hali var."

"Cumbraellilerin yasalara göre Derebeyi. İtikat yardımcıları olsun." Sherin'e dönüp özür dilercesine gülümsedi. "Gitmeliyim. Alayım Kral'dan emirlerini beklerken burada kalacak. Seni Nişanına geri götürsün diye Kardeş Kumandanı Makril'den sana refakatçi bulmasını isteyeceğim."

"Bir süre burada kalmayı yeğlerim. Sanırım Kardeş Gilma biraz yardıma hayır demez. Ayrıca konuşacak çok zamanımız olmadı. Anlatacak çok şeyim var."

Aynı açık gülümseme, göğsünde aynı acı. *Onu gönder,* dedi iç sesi buyurucasına. *Burada tutarsan yalnızca acı çekersin.*

"Lord Vaelin!" Derebeyi Mustor'un bağırışı tekrar dikkatini avluya çevirmesine sebep oldu. "Neredesin? Durdurrrrrrr şu adamları!"

"Benim de paylaşacak çok şeyim var," dedi ve avluya doğru inmeye başladı.

* * *

İlk başta Vaelin, Derebeyi'nin gömmeyi durdurma isteğini reddedince Derebeyi Mustor bağırarak kalenin sahibi olduğunu ve kendi topraklarında söz hakkının herkesten çok olduğunu söyledi. Vaelin basitçe İtikat'ın hizmetçisi olduğunu ve bu yüzden bir Derebeyi'nin sözünün kendisini bağlamadığını söyleyince Mustor somurtmaya başladı. Prens Malcius'a derdini anlatınca ondan da kınayıcı bakışlar aldı ve kendini ölü kardeşinin odasına kapadı.

Tabii yanına şarap mahzeninden pek çok şişe de almıştı.

Sekiz gün daha Yüksek Kale'de kaldılar. Savaşın bittiği haberini sabırsızlıkla bekliyorlardı. Vaelin adamlarını sürekli eğitimle meşgul tutuyor, bazen de dağlara devriye gezmeleri için gönderiyordu. Söylenen pek yoktu. Moralleri iyiydi, zafer kazanmışlardı, kaledeki ganimetleri paylaşmışlardı ve yağma istekleri böylece bastırılmıştı. Onlara zafer kazandırın, ceplerine altın koyun ve arada bir de bir kadın verin," demişti Çavuş Krelnik bir akşam Vaelin'e, "sizi sonsuza kadar takip ederler."

Kardeş Sherin'in söylediği gibi Alucius Al Hestian çabucak toparlanmıştı. Üçüncü günde yürümeye başlamıştı ve temel testlerden geçtikten sonra beyninde kalıcı hasar olmadığı ortaya çıkmıştı. Ama ne savaşı, ne de nasıl yaralandığını hatırlıyordu.

"Yani öldü mü?" diye sordu Vaelin'e. Avluda durmuş akşam antrenmanlarını yapan adamları izliyorlardı. "Tahtı Zorla Alan."

"Evet."

"Sence Siyah Ok'a serbest geçiş kâğıtlarını o mu vermişti?"

"Başka türlü onun eline geçmiş olabileceğini düşünmüyorum. Eski Derebeyi, oğlunu korumak için pek çok zahmete girmiş gibi duruyor."

Alucius pelerinine iyice sarındı. Yorgun gözleri, genç bir adamın yüzüne sahip yaşlı bir adama ait gibiydi. "Birkaç mektup yüzünden bu kadar kan döküldü." Başını iki yana salladı. "Linden bunu görse ağlardı." Pelerininin içine elini soktu ve Vaelin'in kısa kılıcını çıkarıp ona uzattı. "Al," dedi. "Artık buna ihtiyacım yok."

"Kalsın. Benden bir hediye olsun. Asker olarak geçirdiğin zamandan bir yadigâr olarak saklarsın."

"Olmaz. Sana bunu Kral verdi..."

"Ve şimdi ben de sana veriyorum."

"Ben... Benim gibi birine verilmemeli."

Çocuğun kabzayı tutuş şekline ve titreyen parmaklarına bakınca Vaelin'in gözünün önüne kapının yakınlarında ceset yığınının altından çıkarıldığında kılıcın üzerindeki kırmızı parıltı geldi. *Savaşın yüzü en çok ilk kez görüldüğünde çirkindir.* "Sana vermeyeceğim de kime vereceğim?" dedi, elini kabzanın üzerine koydu ve çocuğa doğru itti. "Eve gittiğinde duvarına as. Orada kalsın. Senden bunu almayacağım."

Çocuk daha çok şey söyleyecek gibiydi ama kendini tuttu ve kılıcı beline taktı. "Nasıl isterseniz, lordum."

"Bunun hakkında yazacak mısın? Sence bir şiir yazmaya değer

mi?”

“Yüzlercesine değer eminim, ama yazacağımdan şüpheliyim. Uyandığımdan beri sözcükler bana eskisi gibi kendiliğinden gelmiyorlar. Denedim, elimde kalem önümde kâğıt oturdum ama hiçbir şey gelmedi.”

“Yaralandıktan sonra insanın kendine gelmesi zaman alır. Dinlen ve iyi beslen. Yeteneğinin döneceğine eminim.”

“Umarım.” Çocuk hafifçe gülümsedi. “Belki Lyrna’ya yazarım. Eminim onu anlatacak kelimeler bulabilirim.”

Prensesi anlatacak pek çok kelime bilen Vaelin başını salladı ve tekrar antrenman yapan adamlara döndü. Defansif duruş sırasında baltasını yukarı çok kaldırmış bir adamı görünce öfkelendi. “İndir şunu, beyinsiz. Silahın havadayken bir atın bağırsaklarını nasıl deşeceksin? Çavuş, bu adam bir saat fazla çalışacak.”

Her akşamını Sherin’le beraber geçiriyordu. Lord’un odasında oturup son yıllarda başlarına gelen şeyleri birbirlerine anlatıyorlardı. Kızın kendisinden bile çok seyahat ettiğini öğrenince şaşırmıştı. Diyar’ın dört derebeyliğindeki Beşinci Nişanları ziyaret etmişti ve görev yapmıştı. Bir keresinde Kule Efendisi Vanos Al Myrna’nın Kral adına hüküm sürdüğü Kuzey Menzili’ndeki yerleşim bölgesine gitmek üzere bir gemiye bile binmişti.

“Soğuğa rağmen çok güzel bir yer,” demişti Vaelin’e. “Ve pek çok türden insan yaşıyor. Çoğu köylü, güneydeki Alpir İmparatorluğu’ndan sürgün edilen kişilerden oluşuyor. Uzun, yakışıklı ve kahverengi tenli insanlar, İmparator’u kızdırmışlar ve öldürülmesinler diye gemiye binmişler. Elli yıldan fazladır Kuzey Menzili’nde yaşıyorlarmış. Kule Efendisi’nin Muhafızları’nın çoğu da sürgünlerden oluşuyormuş, korkunç bir namları da var.”

“Bir keresinde Kule Efendisi ve kızıyla tanışmıştım. Ama kız beni pek sevmedi galiba.”

“Şu ünlü Lonak kızı mı? Ben oradayken o yoktu, Seordahlarla beraber ormandaymış. Ona ve babasına çok saygı duyuyor gibilerdi. Buz Hordası’na karşı verilen savaşla bir ilgisi var galiba ama tam anlayamadım.”

Sherin’e Martishe’te geçirdiği ayları, Al Hestian’ın vefatının verdiği acıyı anlattı ve cinayet planlarını anlatmadığı için kendini bir korkak ve yalancı gibi hissetti.

“Merhameten yapılmış bir hareket, Vaelin,” dedi Sherin elini tutarak. Vaelin’in yüzünden suçluluk hissettiği belli oluyordu. “Onu acı çeker bir halde bırakmak hem yanlış olurdu hem de İtikat’a ters

düşerdi.

"İtikat adına pek çok şey yaptım." Kızın pürüzsüz elinin üstündeki kendi yara izi olan eline baktı. *Katilin elleri, şifacının elleri. İtikat, neden bu kadar sıcak bir teni var?*

"Kendimize sorabileceğimiz tek soru İtikat adına yanlış bir şey yapıp yapmadığımız," dedi Sherin. "Yaptın mı?"

"Pek çok insan öldürdüm, tanımadığım insanları. Bazıları mahkûmdu, bazıları suikastçı, pislik yani. Ama buradaki aldatılmış fanatikler gibi bazıları yalnızca başka bir inanca sahip kişilerdi. Farklı bir yer ya da zamanda tanışmış olsak arkadaş olabileceğim kişiler."

"Buradaki insanlar katildi. Sırf beni tutsak alabilmek için Nişanımın gönderdiği bütün heyeti katlettiler. Sen aynısını yapabilir miydin?"

Görmüyor, diye düşündü Vaelin. *İçimdeki katili görmüyor.* "Hayır," dedi ve bir sebepten dolayı kendini yalancı gibi hissetti. "Hayır, yapamazdım."

* * *

Günler geçtikçe Kral'ın ve Nişan'ın onlara orada kalmalarına izin verdiği hayalini kurmaya başladı. Cumbrael topraklarında kalıcı bir garnizon olurlardı. Vaelin, kalenin efendisi olurdu ve Cumbraelli fanatiklere isyanın bedelinin ne olduğunun simgesi olarak kalırdı. Sherin bir heyet kurup bu uzak ve tatsız topraklarda hastalara yardım ederdi. Beraberce İtikat'a hizmet ederler, senelerini Diyar'da mutlu bir şekilde herkesten uzakta geçirirlerdi. Bunun imkânsız olduğunu bilse de bu hayal aklından çıkmıyordu. Her hayal kurduğunda daha güçlenen ve parlayan, cazibeli bir umut... Caenis, kalenin kütüphanesini yönetirdi ve yerel çocuklar için bir okul kurardı. Onlara harfleri ve İtikat'ın doğrularını öğretirdi. Barkus demirci ocağı açardı, Nortah ahıra bakardı, Dentos da av ustası olurdu. Nişan Hanesi'nden onlara katılsınlar diye Çizik ve Frentis'i getirtirdi. Bunun yalnızca bir hayal olduğunu biliyordu, her akşam Sherin'le birlikte geçirdiği zamandan sonra kendisine söylediği bir yalan... Çünkü bitmesini istemiyor, onunla birlikte geçirdiği zamanı mümkün olduğunca uzatmaya çalışıyordu. Kafasına Suret Arlyn'e yazacağı resmi mektubu tasarlamaya başlamıştı bile. Aklında cümleleri evirip çeviriyordu ama Caenis'ten onun adına kaleme almasını isteyeceği zamanı sürekli erteliyordu. Hayalini sesli bir

şekilde dillendirmek ne kadar saçma olduğunu açığa çıkarırdı ve Vaelin hayal olarak kalmasını yeğliyordu.

Dokuzuncu günün sabahında hayalinin derecesi belli oldu. Erken uyanmış, kapıdaki muhafızları kısaca kontrol etmiş ve kahvaltı etmeye gitmeden önce mazgallı siperdeki nöbetçileri tek tek gezmişti. Nöbetçiler üşümüşlerdi ama keyifleri yerindeydi. Vaelin bunun sebebinin görev başında kendilerini birkaç yudum Kardeş Dostu'yla şımartmaları olabileceğini düşündü. Avluya inmeden bir süre durdu ve manzaranın kara heybetine daldı. *Hayatımın geri kalanını burada geçirmek çekilmez olabilir. Ama sessiz... Kutlu bir biçimde sessiz.*

Sonraki yıllarda etrafı çevreleyen dağların tepelerindeki yeni düşmüş karın mavi gümüş bir şekilde parlamasını sağlayan parlak güneşi, göğün berrak maviliğini ve yüzünü yalayan keskin rüzgârı çok net hatırlayacaktı. Hiç unutmadı, her şey değişmeden önceki anı.

Arkasını dönmek üzereyken gözüne vadi tabanına inen uzun ve dar yolda bir şey takıldı: Hızlı bir şekilde bir atlı geliyordu. Bu mesafeden bile dörtnala koşan atın ağzından çıkan dumanı görebiliyordu. *Dentos,* dedi atlı yaklaşınca. *Gelen Dentos, ama Nortah yok.*

Dentos avluda atından indiğinde bitkinlikten dolayı benzi atmıştı ve yanağında bir morluk vardı. "Kardeşim." Vaelin'i keder ve bitkinlikle selamladı. "Seninle konuşmam gerek." Bir an sendeleyince Vaelin uzanıp onu tuttu.

"Ne oldu?" diye sordu Vaelin. "Nortah nerede?"

Dentos keyifsizce güldü. "Kilometrelerce uzaktadır herhalde." Yüzü asıldı ve sanki Vaelin'in gözlerine bakmaktan korkuyormuş gibi yere baktı. "Kardeşimiz Savaş Lordu'nu öldürmeye çalıştı. Şu an firari ve Diyar Muhafızları'nın yarısı onun peşinde."

* * *

"Bir savaş oldu," dedi Dentos. Yemek salonunda ateşin yanında oturmuş, konyak katılmış sıcak sütünü yudumluyordu. Vaelin olanları duysunlar diye Barkus, Caenis, Prens Malcius ve Sherin'i çağırmıştı. Sherin gelince Dentos'un yanağına merhem sürdü. "Cumbraelliler Diyar Muhafızları'nın karşısında dursunlar diye Yeşilsu Geçidi'nde beş bin adam toplamışlar. Bizimkilere kıyasla çok az bir sayı, ama sanırım şehir savunmasını toparlayana kadar

zaman kazanmak istiyorlardı. Nehirden geçerlerken pek çok muhafız öldürebilirlerdi ama Savaş Lordu daha kurnaz davranmış. Bütün süvarilerini yalnızca nöbet tutmaları için güney kıyısına çekmiş ve piyadelerinin yarısını sabah erken saatlerde derin suları geçsinler diye yollamış. Elli adam akıntılarda ölmüş, ama yine de geçmişler. Daha oklarını bile çıkaramadan Cumbraellilerin sağ taraflarından girmişler. Biz oraya vardığımızda ortalık rezaletti, nehir kıpkırmızıydı."

Dentos durup sütünü yudumladı. Vaelin, Dentos'u hiç bu kadar hüzünlü görmemişti. "Son bozgunda birkaç yüz adam esir almışlar," diye devam etti. "Savaş Lordu'nun yanına gittiğimizde adamlara ölüm cezasını okuyordu. Verdiğimiz haberi duyunca pek sevinmedi."

"Ona Kral'ın imzalı emrini verdiniz mi?" diye sordu Prens Malcius.

"Evet, Ekselans. Mühre bakıp bizi çadırına çağırdı. Okuduktan sonra tahtı zorla alanın cesedini kendi gözlerimizle görüp görmediğimizi, ölümünün kesin olup olmadığını sordu. Nortah onu temin etti ama Savaş Lordu lafını dinlemedi. 'Bir hainin oğlunun sözlerinin bok kadar değeri yok,' dedi."

"Nortah onu bu yüzden mi öldürmeye çalıştı?" diye sordu Barkus.

Dentos başını iki yana salladı. "Nortah harbiden sinirlendi, piçi oracıkta öldürecek gibi bakıyordu ama bir şey yapmadı. Yalnızca dişlerini gıcırdattı ve, 'Ben kimsenin oğlu değilim, lordum. Size Kral'ın Sözü verildi ve bu savaş bitti. Buna uyacak mısınız?' diye sordu." Dentos durdu, gözleri daldı.

"Kardeşim?" dedi Caenis. "Ne oldu?"

"Savaş Lordu, Kral'a nasıl hizmet edeceği konusunda tavsiyeye ihtiyacı olmadığını söyledi. Diyar Muhafızları'yla beraber geri dönmeden bu İtikatsız topraklardan geçip Taç'a karşı silahlı ayaklanma başlatmış kişilere adalet dağıtacağını söyledi."

"Esirleri öldürecekti," dedi Vaelin. Aklına Nortah'ın Martishe'ten dönerkenki hali geldi, kalbindeki acıyı dindirmek için içerken gözlerindeki bitkin çaresizlik. *Hepsine İtikat'ı götüreceğiz, İnkârcı piçler!*

"Aynen." Dentos içini çekti. "Nortah bunu yapamayacağını söyledi, bunun Kral'ın Sözü'ne karşı olduğunu. Savaş Lordu güldü ve Kral'ın mektubunda esir alınmış İnkârcı pisliklere ne yapılacağı konusunda bir şey yazmadığını söyledi. Nortah'a dışarı çıkmazsa

kardeş olsun olmasın onu hain babasıyla birlikte Öte'ye göndereceğini söyledi."

Vaelin gözlerini kapadı, ama sormak zorundaydı. "Savaş Lordu ne kadar yaralandı?"

"Şey," dedi Dentos. "Artık götünü sol eliyle silmek zorunda kalacak."

"İtikat!" dedi Caenis.

"Hassiktir!" dedi Barkus.

"Neden öldürmedi peki?" diye sordu Vaelin.

"Durdurdum da ondan," dedi Dentos. "Sonraki darbesini engellemeyi başardım. Ona yalvardım, kılıcını bıraksın diye yalvardım. Beni duyduğunu bile sanmıyorum. Nortah'ın aklı başında değildi, gözlerinde görebiliyordum. Kudurmuş bir köpek gibi Savaş Lordu'na ulaşmaya çalışıyordu. O puşt da dizleri üzerine çökmüş bir zamanlar elinin durduğu boşluğa bakıyor, fışkıran kanı izliyordu. Nortah'la kapıştık." Yanağındaki morluğu sıvazladı. "Ben kaybettim. Savaş Lordu şanslı adam vesselam, sesleri duyunca içeri muhafızları girdi. Nortah ikisini öldürdü, diğerlerini de yaraladı. Başkaları da geldi. Birkaç tanesini daha öldürdükten sonra atına doğru koştu. Bütün Diyar Muhafızı kampı arasından atıyla çıkmayı başardı, sonuçta bir kardeşin Savaş Lordu'nun elini kestiğine kim inanır? Ben de karışıklıktan yararlanıp sıvıştım. Ortalık sakinleşince bu kadar popüler olacağımı ne bileyim. Birkaç günü ormanda saklanarak geçirdikten sonra kaleye gelmek üzere yola çıktım. Yolda Diyar Muhafızları'nın yarısının peşinde olduğu deli kardeş hakkında hikâyeler duydum. En son batıya giderken görülmüş diyorlardı."

"Yani batı dışında her yere gidiyor olabilir," dedi Barkus. "Onu yakalayamazlar ki."

"Durum berbat, kardeş," dedi Prens Malcius, Vaelin'e. Yüzü asıktı. "Nişan kardeşlerini korur, ama bu..." Başını iki yana salladı. "Kral'ın ölüm fermanı çıkarmaktan başka seçeneği yok."

"O halde kardeşimizin çabucak güvenli bir yere gideceğini umalım," dedi Caenis. "Nortah büyük ihtimalle Nişan'daki en iyi at binicisi ve kırı da iyi biliyor. Diyar Muhafızları onu kolay kolay yakalayamaz..."

"Diyar Muhafızları onu hiç yakalayamayacak," dedi Vaelin. Kılıcının üzerinde durduğu masaya gitti ve çabucak beline bağladı. Sonra pelerinini giydi. Sherin'in gözlerinin onun üzerinde olduğunu hissediyordu ama ona bakamayacağını düşündü. "Kardeş Caenis,

alay senin emrinde. Suret Arlyn'e bir haberci gönderip Kardeş Nortah'ın peşinde olduğumu ve onu adalete teslim edeceğimi söyle. Alay burada Kral'dan gelen emirleri bekleyecek."

"Onun peşine mi düşüyorsun?" Barkus şaşırmış gibiydi. "Prensi duydun. Onu geri getirirsen asacaklar. O bizim kardeşimiz."

"Kral'ın adaletinden kaçıyor ve Nişanımızı utandırıyor. Ve onu geri getirmeme izin vereceğini sanmıyorum." Kendini Sherin'e bakmaya zorladı ve veda sözcükleri aradıysa da bulamadı. Gözleri parlıyordu, Vaelin kızın gözlerinde yaşların birikmeye başladığını gördü. *Üzgünüm,* demek istedi, ama diyemedi. Yapmak zorunda olduğu şey çok ağırdı.

"Onu yakalayabileceğini sana düşündüren nedir?" dedi Barkus. "Senden çok daha iyi bir binici, kırı da daha iyi biliyor."

Ona yol gösteren bir kan şarkısı yok. Dentos hikâyesini anlatmaya başlar başlamaz şakımaya başlamıştı, Vaelin'in düşünceleri kuzeye kaydığı anda tok bir ses alevleniyordu. "Onu bulacağım."

Dönüp Prens Malcius'a eğilerek selam verdi. "İzninizle, Ekselans."

"Yalnız gitmiyorsun herhalde?" diye sordu prens.

"Korkarım bu konuda ısrar etmeliyim." Kardeşlerine baktı. Barkus sinirli, Caenis şaşkın, Dentos hüzünlüydü ve onu affedip affetmeyeceklerini düşündü. "Adamlara sahip çıkın," dedi ve odadan çıktı.

Yedinci Bölüm

Renfael şehri Cardurin, kuzey dağlarının eteklerine inşa edilmişti. Tükürük'le birlikte duvarlara yavaşça yaklaşan Vaelin yapının ne kadar karmaşık olduğunu görünce şaşırdı. Hafifçe yukarı doğru eğimli olan her parke taşlı sokak gittikçe daha sık ve daha eğimli bir hale geliyordu. Uzun, dikdörtgen şeklindeki kumtaşından yapılmış binaların tepesinin her iki tarafında da pişmiş topraktan yapılmış kalın su boruları vardı. Şehir, her bölümü birbirine bağlanan bir bütündü, her blokta bir yaya yolu vardı ve duvarların arasında yüksek kemerler zarif bir şekilde sarmal bir hal alıyordu. Taştan yapılmış bir ormana bakıyormuş gibi hissetti kendini.

Kapıda bekleyen mızraklı asker başıyla hafifçe selam verip geçmesini işaret etti. Nişan, Renfael'de her zaman el üstünde tutulurdu. Suretlerin Kral'ın yanında yer aldığı Birleştirme Savaşları sırasında bile bu saygı azalmamıştı. Sokaklardaki insanlar kaçamak bakışlar atsalar da Varinshold'daki gibi herkes onu tanımıyor, kimse gözlerini dikip bakmıyordu.

Tükürük'ü kapının yakınlarındaki bir seyise bıraktı. Seyis ona Altıncı Nişan elçiliğinin nerede olduğunu anlattı. "Biraz tırmanacaksın, kardeş," dedi adam. Tükürük'ün dizginlerini tutan adam atın burnunu kaşımak için elini uzattı.

"Yapma!" diyerek Vaelin adamın elini çektiğinde Tükürük'ün dişleri havayı ısırdı. "Biraz aksidir, ayrıca son iki haftada çok yol gittik."

"Ya." Seyis biraz geriledi ve Vaelin'e bakarak sırıttı. "Onunla anlaşabilen tek kişi sensindir, değil mi?"

"Yok, beni de ısırıyor."

Altıncı Nişan elçilik hanesi şehrin en yüksek noktasındaydı ve seyis tırmanış derken abartmamıştı. Vaelin kapının yanındaki zile uzanıp çaldığında bacakları ağrımaya başlamıştı. Kapıyı açan kardeş iri yarı ve gür sakallıydı. Vaelin'e kalın kaşlarının altındaki parlak mavi gözleriyle baktı.

“Kardeş Vaelin?” diye sordu.

Vaelin şaşırdı ve kaşlarını çattı. “Bekleniyor muydum, kardeşim?”

“İki gün önce başkentten bir haberci geldi. Suret görevinin ne olduğunu açıklıyor ve sana buraya uğrarsan edebildiğimiz bütün yardımı sunmamızı öğütlüyordu. Sanırım benzer mektuplar bütün Diyar boyunca elçiliklere gönderilmiştir. Talihsiz bir mesele.” Kenara çekildi. “Lütfen buyur, aç olmalısın.”

Vaelin loş bir koridordan geçti ve merdivenlerden çıktı. Sonra bir kez daha ve bir kez daha. “Kardeş Kumandanı Artin,” diye kendini tanıttı sakallı adam merdivenleri çıkarken. “Merdivenler biraz can sıkıcı, kusura bakma. Renfaelliler Cardurin için çok köprülü şehir derler. Aslında sonsuz merdivenli şehir demeliler.”

“Kapıda neden bekçi olmadığını sorabilir miyim, kardeşim?” diye sordu Vaelin.

“İhtiyaç yok. Hayatımda gördüğüm en güvenli şehir burası. Kırda haydutlar da yok. Lonaklar pek sevmez haydutları.”

“Ama Lonakların kendileri tehlike oluşturmuyor mu?”

“Gelmezler ki hiç buraya. Şehrin kokusunu sevmiyorlar; kötü koku kötü şans demekmiş. Yağmalamaya çıktıklarında sınıra yakın nispeten küçük yerleşim birimlerine gidiyorlar. Birkaç yılda bir Savaş Şefleri birkaç bin adam toplayıp daha büyük çapta bir yağma yaptırıyor, ama o zaman bile şehir duvarlarına pek yaklaşmıyorlar. Kuşatma olayından pek anlamıyorlar.”

Elçiliğin yemek salonu olan büyük bir odaya girdiler ve Vaelin, Kardeş Artin’in mutfaktan getirdiği bir tabak yahniyi yedi. Yemekten sonra Kardeş Kumandanı masanın üzerine büyük bir harita serdi. “Üçüncü Nişan’daki harita yapıcı kardeşlerimizin son eseri,” dedi. “Sınır bölgesinin ayrıntılı bir haritası. Bak.” Duvarlarla çevrili bir şehrin piktogramını[9] işaret etti. “Cardurin. Dümdüz kuzeye gidersen Skellan Geçidi’ne varırsın. Kuvvetlendirilmiş bir garnizondur, sürekli olarak üç kardeş bölüğü tarafından korunur. Kaçaklar için aşılmaz bir bariyer. Lonaklar bile onyıllar önce vazgeçti.”

“Güneye nasıl geliyorlar?” diye sordu Vaelin.

“Batı ve doğudaki dağların eteklerinden. Uzun bir yolculuk. Peşlerine düşmeyi de kolaylaştırıyor, ama yağma yapmaya devam etmek istiyorlarsa çok seçenekleri yok. Kardeşinin Lonak topraklarına gittiğinden nasıl bu kadar eminsin?”

Artık kardeşim değil, demek istedi Vaelin ama dilini tuttu. Aklına

Nortah geldi mi sinir küpü oluyordu ve bunu dillendirmenin pek anlamı yoktu. “Güvenli bir geçiş var mı?” diye sordu Kardeş Kumandanı’na, sorusunu duymazdan gelerek. “Yalnız seyahat eden birinin görünmemesini sağlayacak bir yol?”

Kardeş Artin başını iki yana salladı. “Lonaklar biz topraklarına girdiğimizde biliyorlar, ister tek başımıza fırtınanın ortasında girelim, ister yazın ortasında bütün bir kardeş bölüğü olarak. Fark etmiyor, her zaman biliyorlar. Sanırım Karanlık ile ilgili bir durum. Kendini kandırma, kardeşim, eğer onu oraya kadar izlersen, önünde sonunda onlarla da karşılaşacaksın.”

Vaelin gözleriyle haritayı taradı. Kuzey dağlarını oluşturan sivri uçlu tepelere ve Skellan Geçidi’nden Lonak topraklarının merkezine baktı. Skellan Geçidi bir asır önce Renfael Lordu, Lonakların sürekli bir baş belası değil gerçek bir tehdit olduğuna karar verdiğinde güçlendirilmişti. Gözlerini batıdaki dağ eteklerine çevirdiğinde kan şarkısı alevlendi. Parmağıyla haritadaki küçük, tanıdık olmayan bir piktogramı işaret etti. “Bu ne?”

“Yitik şehir mi? Oraya gitmemiştir. Oraya Lonaklar bile gitmezler.”

“Neden?”

“Orası kötü bir yer, kardeşim. Sadece yıkıntılar ve kayalar var. Sadece uzaktan görmeme rağmen tüylerim diken diken oldu. Havası bir garip...” Başını iki yana salladı. “Nahoş bir his veriyor. Lonaklar oraya *Maars Nir-Uhlin Sol* adını veriyor, Çalınmış Ruhların Yeri. Oraya giden ve hiç dönmeyen insanlarla ilgili pek çok hikâyeleri var. Yaklaşık bir yıl önce Dördüncü Nişan’dan bir grup kardeş kuzeye kaçan İnkârcıların peşinden geldiler. Yeni Suretleri atandıktan ve bizim Nişanımızın İnkârcı avında onlara yardım etmeyi bırakmasından sonra yani. Yitik şehre gitme konusunda ısrar ettiler, İnkârcıların orada olduklarına dair istihbaratımız var dediler, ama bu istihbaratı nereden aldıklarını söylemediler. Neyse, uyarılarıma kulak asmadılar. ‘İtikat’a hizmet edenler, vahşilerin batıl inançlarından korkmaz,’ dediler. İçlerinden yalnızca birini, daha doğrusu birinin parçalarını bulduk. Üç ay sonra adamı bulduğumuzda kar içindeydi ve donmuştu. Bir şey üzerine çullanmış. Aç bir şey.”

“Belki yalnızca kaybolmuş ve donarak ölmüştür. Cesedine bir kurt ya da ayı saldırmış olabilir.”

“Adamın yüzü donmuştu kardeşim, çığlık atarken hem de. Canlı ya da ölü, kimsenin suratında öyle bir ifade görmemiştim. Bir

kurttan daha büyük ve daha kötücül bir şey tarafından canlı canlı yenmişti. Ayılar da o tarz izler bırakmazlar."

Vaelin tekrar haritaya döndü. "Yitik şehre gidiş atla kaç gün sürüyor?"

Kardeş Artin parlak gözleriyle Vaelin'e baktı. "Gerçekten orada olduğunu mu düşünüyorsun?"

Orada olduğunu biliyorum. "Kaç gün sürer?"

"Eğer acele edersen üç. Bir grup sana eşlik etsin diye duvara bir kuş göndereceğim. Birkaç gün sürebilir. Burada kalabilirsin.

"Yalnız seyahat edeceğim, kardeşim. Sabah yola çıkarım."

"Lonak topraklarına yalnız mı gireceksin? Kardeşim, bunun pek akıllıca olmadığını söylersem fazlasıyla nazikçe konuşmuş olurum."

"Suret'in mektubunda yalnız seyahat etmemi meneden bir cümle var mıydı?"

"Hayır. Yalnızca hiçbir yardımın esirgenmemesini emrediyor."

"Evet," Vaelin masadan kalktı ve arkadaşça Kardeş Artin'in omzuna vurdu, "rahat bir uyku, yolculuk için yemek... Bunlarla bana oldukça iyi yardım etmiş olursun."

"Oraya yalnız gidersen ölürsün," dedi Kardeş Artin.

"O halde ölmeden önce görevimi tamamlayacağımı umalım."

* * *

Batıdaki dağ etekleri kayalık ve çoraktı. Araları bitmek bilmeyen suyollarıyla doluydu ve Vaelin bunların üzerinden geçerek kuzeye doğru gitmek durumunda kaldı. Kış sert ve hızlı bir şekilde bastırıyordu. Yağmur buz gibi can sıkıcı bir sıklıkta yağıyordu. Tükürük normalde olduğundan daha huysuzdu. Vaelin her üzerine bindiğinde başını arkaya atıyor ve kişniyordu. Vaelin'in elçilik hanesinden aldığı kesme şekerler de atın moralini düzeltmiyor gibiydi. Vaelin ilk gün yaklaşık yirmi beş kilometre yol alabildi ve büyük bir kaya parçasının altında kamp yaptı. Pelerinine sıkıca sarındı ve Kardeş Artin'in ateş yakma uyarısını dikkate alıp almamayı düşündü. Sonunda uykusu bastırdığında, kesintili ve sıkıntılı rüyalarla dolu bir dönem geçirdi. Şafağın soluk parıltısı onu uyandırdığında rüyalarının hiçbirini hatırlayamadı. Kan şarkısı yumuşamış olsa da hâlâ netti ve onu yitik şehre doğru yönlendiriyordu. Nortah'ın kendisini orada beklediğinden emindi.

Nortah... Siniri şiddetli ve amansız bir şekilde tekrar alevlendi. *Bunu nasıl yapabildi? NASIL?* Dentos hikâyeyi anlattığından beri

içinde öfke büyüyordu, kardeşinin izini sürüp onu öldürmek zorunda olduğu düşüncesi midesini bulandırıyordu. Savaş Lordu Al Hestian'ın eli kesildi diye çok üzülmüyordu, sonuçta öfkesini savunmasız esirlerden çıkartmak isteyen bir adama merhamet duymak zordu. Ama Nortah... *Savaşacak,* diye düşündü korkunç bir kesinlikle. *Savaşacak ve ben onu öldüreceğim.*

Kurutulmuş etle kahvaltı ettikten sonra sabahleyin hafif bir yağmur çiselerken yola koyuldu. Zemin çok taşlık olduğu için Tükürük'e binmedi, yanında yürüdü. Lonak saldırdığında yalnızca birkaç kilometre yol almıştı.

Çocuk yukarıdaki kayalıklardan etkileyici bir cambazlık gösterisi yaparak atlamış, havada takla atmış ve çabucak Vaelin'in önüne inmişti. Bir elinde topuz, diğer elinde de uzun, kavisli bir bıçak vardı. Göğsü açıktı, bir tazı kadar yağsız ve kaslıydı. Vaelin çocuğun on beş yaşlarında olduğunu tahmin etti. Kafasındaki saçları kazımıştı ve sol kulağının üstünde şatafatlı bir dövme vardı. Düzgün ve köşeli yüzünün gerginliğinden savaşa hazır olduğu belliydi ve çocuk hiç duymadığı bir dilde hırçın bir şekilde bağırınca, Vaelin çocuğun kendisine meydan okuduğunu düşündü.

"Üzgünüm," dedi Vaelin. "Dilini bilmiyorum."

Lonak çocuğu belli ki bunu ya bir hakaret ya da meydan okumayı kabul etme olarak anladı, zira havaya sıçradı. Topuzu başının üstündeydi ve bıçaklı elini de saplamaya hazır bir şekilde hafifçe geri çekmişti. Zarif bir kesinlikle tatbik edilmiş, çalışılmış bir saldırıydı. Vaelin topuz başına doğru inerken yana çekildi ve elini açarak şakağına vurdu. Çocuk bayıldı.

Başka düşman var mı diye kontrol etmek için etrafa bakınırken eli kılıcına gitti. Gözleriyle yukarıdaki kayalığı taradı. *Bir tanesinin olduğu yerde başkaları da vardır,* diye uyarmıştı Kardeş Artin. *Hep başkaları vardır.* Hiçbir şey yoktu; ne bir ses, ne rüzgârda bir koku, ne de kayalara düşen yağmurun çıkardığı cılız sesi bölen bir şey. Tükürük belli ki bir şey hissetmiyordu, zira baygın çocuğun deri kaplı ayaklarını ısırmaya başladı.

Vaelin çocuğu çekmek üzere bir hareket yaptığında Tükürük'ün savurduğu çifteden son anda kurtuldu. Çocuğu bir kenara çekti ve eğilip çocuğu inceledi. Nefes alışverişi düzenliydi ve burnundan ya da kulaklarından kan gelmiyordu. Vaelin dilini yutmasın diye çocuğun oturur pozisyona getirdi ve Tükürük'ü çekerek götürmeye başladı.

Bir saat sonra dereler bitti ve Kardeş Artin'in Taştan Örs adını

verdiği yere geldi. Şimdiye kadar gördüğü en garip manzaraydı. Çoğunluğu sırf kayalıktan oluşan yerde, yağmur minik göller oluşturmuştu ve dalgalı zeminden büyük, şekli bozulmuş mantarlara benzeyen taştan heykeller yükseliyordu. Böyle bir görüntüye doğanın ne tür bir tasarımının yol açmış olabileceğini düşündü. Cumbraelliler dünyayı ve içindeki her şeyi tanrılarının gözünü kırparak yarattığını iddia ederlerdi, ama yüksek heykellerdeki hava koşulları nedeniyle oluşmuş kanalları gören Vaelin burasının bu kadar garip bir hale gelmesinin asırlar sürmüş olduğunu düşündü.

Tükürük'e tekrar binerek yavaş bir şekilde kuzeye doğru ilerlemeye başladı. Hava kararmadan önce on beş kilometre yol daha gitti. Sonra bulabildiği en büyük heykelin altına sığındı ve pelerinine sarınarak uyumaya çalıştı. Lonak çocuğu tekrar saldırdığında gözleri kapanmak üzereydi.

* * *

Çocuk anlaşılmaz dilinde öfkeli bir şekilde konuşurken Vaelin çocuğu bağlıyordu. Ellerini arkasından bağlayıp ipi göğsünden dolamıştı. Şakağında bir morluk vardı ve bir tane de burnunun alt tarafında oluşmaya başlıyordu. Vaelin çocuğu bayıltmak üzere bu sefer bileğiyle burnunun altına vurmuştu.

"Nisha ulniss ne Serantim!" diye bağırdı çocuk Vaelin'e. Yara içindeki yüzü nefret doluydu. *"Herin! Garnin!"*

"Ya sus artık," dedi Vaelin bitkin bir şekilde ve çocuğun ağzına bir paçavra tıkadı.

Bağlı bir şekilde titreyen çocuğu bıraktı ve Tükürük'ü alıp ilerledi. Karanlıkta adımlarına dikkat etmesi gerektiğini hissetse de yarım ay yanlış bir adım atmadan bastıkları yeri görebilecekleri kadar aydınlıktı. Çocuğun boğuk bağırışlarını duyamadığı bir yer bulunca durdu, büyük bir kayanın yanına gitti, uzandı ve kendisini uykuya teslim etti.

* * *

Ertesi gün ilk defa gün ışığını gördü. Bulutların arasından kesik şekilde gelen ışınlar Örs'ün donmuş zemininde oynaşıyordu. Heykeller koca gölgeler yaratıyordu ve aşınmış yüzeyleri parıldıyor gibiydi. *Çok güzel,* diye geçirdi içinden Vaelin ve buraya başka bir

sebepten gelmiş olmayı diledi. Ağırlaşmış kalbi basit şeylerden zevk almasına izin vermiyor gibiydi.

Örs sekiz kilometre kadar daha uzuyordu. Sonrasında ise kuzeyde bol bol görülen bodur çamlar başlıyordu. Tükürük toynakları çime değer değmez birdenbire dörtnala koşmaya başladı. Örs'ün taşlığından uzaklaşmış olmaktan dolayı rahatlamış gibiydi. Vaelin de istediğini yapmasına izin verdi ve koşması için serbest bıraktı. Tükürük hep huysuz bir hayvan olmuştu ve şimdi onun içinde neşe hissetmek memnun edici bir yenilikti. Tükürük tepeler boyu koşuyor, tozu toprağa katıyordu. Hava kararmaya başladığında yitik şehre bakan geniş düzlüğe geldiler. Vaelin son tepenin zirvesinde bir kamp alanı buldu. Bulundukları noktadan gelen gideni görmek kolaydı ve tepedeki çam kümesi de onları saklıyordu.

Tükürük'ü yüksek olmayan bir dala bağladı ve odun toplamaya başladı. Topladığı odunları, taşlardan oluşturduğu bir çemberin içine koydu ve kolay yansın diye de kozalakla destekledi. Çakmaktaşını çaktı ve ateş yanana kadar alevlere doğru hafifçe üfledi. Bağdaş kurdu ve oturmaya başladı. Kılıcı sırtında, yayı ucundaki okla birlikte ulaşabileceği bir yerdeydi. Bekliyordu. Sabah erken saatlerde takip edildiğini fark etmişti. Bu yüzden Artin'in ateş yakma konusundaki uyarısını dinlemeye de gerek yoktu.

Gece çabuk bastırdı. Bulutlu gökyüzü, karanlığı daha da yoğunlaştırıyordu ve ateşin ışığının uzandığı yerler dışında etrafını göremiyordu. Çimde toynakların çıkardığı yumuşak sesleri bir saat sonra duymaya başladı. Kampa giren adam yaklaşık iki metre boyunda, geniş omuzlu ve oldukça kaslıydı. Göğsü ayı postundan bir yelekle sarılıydı. Belinde bir topuz ve çelikten yapılma bir balta asılıydı. Geyik derisinden yapılma pantolon ve deri bot giyiyordu. Vaelin'e saldıran çocuk gibi başı tıraşlı ve dövmeliydi; bir şakağından diğerine kadar uzanan iç içe geçmiş, karmaşık bir şekil vardı. Kollarında da dövmeler vardı; garip, dairesel işaretler ve dikene benzeyen şekiller omuzlarından bileğine kadar iniyordu. Yüzünde yağdan eser yoktu ve daireseldi. Bu, yaşını kestirmeyi zorlaştırıyordu ama çattığı kaşlarının altındaki kara ve düşmanca bakan gözleri adamın yaşlı olduğunu ve pek çok savaş gördüğünü anlatıyordu. Arkasından gelen yapılı midillinin üzerinden bir şey sarkıyordu. O şey, etrafını saran iplerden dolayı kıvranıyor ve inliyordu.

Lonak, Vaelin'in inanılmaz derecede hızlı olduğunu düşündüğü

bir şekilde baltasını ve topuzunu eline aldı. Adam silahları elinde birkaç saniye ustaca döndürdü ve havada çıkardıkları sesi ve oluşan rüzgârı hissetti. Vaelin bu sırada elini silahına atmamak için kendini tuttu. Adam gözlerini Vaelin'in gözlerinden ayırmıyordu. Onu inceliyor, tartıyordu. Bir süre sonra tatmin olmuş bir şekilde homurdandı ve her iki silahını da ateşin yanına, yere koydu. Ellerini kaldırıp bir adım geriledi, ama yüzündeki düşmanca ifade değişmemişti.

Vaelin kılıcının tokasını çözdü ve çıkarıp önüne koydu. Sonra o da ellerini kaldırdı. Lonak tekrar homurdandı ve midillinin yanına gitti. Bağlı çocuğu midillinin üstünden aldı ve ateşin yanına öylece attı.

"Bu senin," dedi Vaelin'e. Oldukça aksanlı konuşuyordu ama dedikleri anlaşılıyordu.

Vaelin ağzına deri bir kayış tıkılmış, gözleri bitkinlikten kararmış bağlı çocuğa baktı. "İstemiyorum," dedi Lonak'a.

Büyük adam bir an sessizce ona baktıktan sonra ateşin diğer tarafına geçti ve ellerini ısınmak için ateşin üzerine uzattı. "Benim halkım arasında bir adam barış içinde ateşine geldiği zaman ona et ve susuzluğunu gidereceği bir şey vermek âdettendir."

Vaelin eyer çantasının içinden kurutulmuş et ve deri su kabı çıkarıp Lonak'a doğru fırlattı. Adam botundan küçük bir bıçak çıkarıp etten bir şerit kesti ve çabucak çiğneyip yuttu. Su kabından içtiğinde ise yüzünü buruşturdu ve yere tükürdü. "Siz Merim Herlerin çok sevdiği şarap nerede?" diye sordu sert bir şekilde.

"Ben pek şarap içmem." Vaelin tekrar çocuğa baktı. "Onun yemesine de izin vermeyecek misin?"

"Onun yiyip yemeyeceği senin seçimin. O sana ait."

"Onu yendim diye mi?"

"Bir adamı yenip de onu öldürmezsen senin olur."

"Peki ya onu almazsam?"

"Açlıktan ölene ya da bir hayvan gelip onu yiyene kadar burada kalır."

"Bağlarını çözüp onu serbest de bırakabilirim."

Lonak sert bir şekilde uluyarak güldü. "Ona özgürlük yok. O artık *varnish;* yenilmiş, yok edilmiş; halkım arasında köpek boku kadar bile değeri yok." Adam gözlerini çocuğa çevirip sert bir şekilde ona bakmaya başladı. "*Onun* sözüne karşı gelen birisi için bu ceza revadır, kaybettiği onurunun onu göstermesi gereken saygıya karşı körleştirmesine izin verdiği için de. Bağlarını çözersen

buralarda silahsız ve arkadaşsız bir şekilde dolanır. Benim halkım onu arasına almaz ve sığınacak bir yer bulamaz."

Bakışlarını tekrar Vaelin'e çevirdi. Çenesini sıkıyordu ve hafifçe titreyen dudakları sadece sinirli olmadığını, bir şeyi saklayamayacak denli yoğun hissettiğini işaret ediyordu. *Endişe. Çocuk için endişeleniyor.*

"Eğer benimse," dedi Vaelin, "o zaman istediğimi yapabilir miyim onunla?"

Lonak'ın gözleri bir an için çocuğa kaydı. Sonra başını salladı.

"O halde sana veriyorum. Topraklarından geçmeme izin verdiğin için duyduğum şükrana karşılık bir hediye."

Lonak'ın sert ifadesi yumuşamadı ama Vaelin adamın gözlerinden rahatladığını okuyabiliyordu. "Siz *Merim Herler* yumuşaksınız," diyerek dudağını büktü. "Zayıf ve korkak. Gücünüzü yalnızca kalabalık olmanızdan alıyorsunuz ve o da sonsuza dek sürmeyecek. Bir gün sizi denize geri süpüreceğiz ve dalgalar kanlarınızla kırmızıya boyanacak." Ayağa kalktı ve çocuğun yanına gitti. Küçük bıçağını kullanarak iplerini kesti. "Değersiz hediyeni alıyorum, zira verebileceğin tek şey bu."

"Rica ederim."

İplerden kurtulmasına rağmen çocuk çok bitkindi ve neredeyse hareket edemiyordu. Lonak onu ayağa kaldırmaya çalışırken sürekli düşüyordu. Sonra büyük adam onu tokatlayınca sızlandı ve bir süre sonra kendi dilinde küfürler ederek uyandı. Kendine gelir gelmez çocuk bakışlarını Vaelin'e çevirdi ve yüzü tekrar nefret ve kana susamışlıkla doldu. Başını hafifçe kaldırdı ve saldırıya hazırlandı. Büyük Lonak elinin tersiyle çocuğun suratının ortasına vurdu. Çocuğun dudağı patladı. Sonra çocuğu, bekleyen midilliye doğru iteledi ve sert bir şekilde binmesini ve tepeden aşağı gitmesini işaret etti. Çocuk Vaelin'e son bir kez düşmanca baktıktan sonra yavaş yavaş karanlıkta kayboldu.

Lonak ateşin başına döndü ve bir kez daha ete doğru uzandı. Hüzünlü bir suratla yemek yedi.

"İyi bir baba çocukları yüzünden çok ıstırap çeker," dedi Vaelin.

Lonak'ın gözleri birden parladı ve bakışları tekrar düşmanca hale geldi. "Aramızda bir borç olduğunu sanma. Oğlumun hayatı sayesinde topraklarımızdan geçme hakkı elde ettiğini de sanma. Yaşıyorsun, çünkü *o* böyle istiyor."

"O?"

Lonak tiksintiyle başını iki yana salladı. "Asırlardır bizimle

savaşıyorsunuz ama bizim hakkımızda çok az şey biliyorsunuz. *O* bizim rehberimiz ve hamimiz. *O* bizim irfanımız ve ruhumuz. *O* bizi yönetir ve bize hizmet eder."

Vaelin, Martishe'te Nersus Sil Nin'le yaptığı rüya buluşmasını hatırladı. Lonaklar hakkında ne demişti? *Yüksek Rahibe'nin bir yol bulacağını tahmin etmeliydim.* "Yüksek Rahibe. Lideriniz o mu?"

"Yüksek Rahibe." Lonak sözcükleri sanki yabancı bir yemek tadıyormuş gibi zikretti. "Eh, iş görür. Piç diliniz bizim yollarımızı yansıtmakta pek başarılı değil."

"Piç dilimi oldukça iyi konuşuyorsun. Nerede öğrendin?"

Lonak omzunu silkti. "Akın yaptığımızda esir alırız, gerçi pek işe yaramazlar. Adamlar bir mevsimden fazla dikiş yapacak kadar dayanamazlar ve kadınlar da hastalıklı çocuklar doğurur. Ama bir seferinde gri cüppeli bir adam almıştık. Adının Kardeş Kellin olduğunu söylemişti. Şifa yapabiliyor ve öğrenebiliyordu. Zamanla bizim dilimizi anadili gibi konuşmaya başladı, ben de kendi dilini bana öğretmesini söyledim."

"Şimdi nerede?"

"Geçen kış hastalandı. Yaşlıydı, biz de onu karda bıraktık."

Vaelin, Lonaklardan neden herkesin nefret ettiğini anlamaya başlıyordu. "Yüksek Rahibeniz geçmeme izin mi verdi yani?"

"Dağ'dan haber geldi. *Merim Herlerden* biri tek başına topraklarımıza gelecek, en büyük savaşçıları kardeşinin kanının peşinde olacak. Ona zarar gelmeyecek."

Kardeşinin kanı... Görünüşe göre Yüksek Rahibe çok şey görüyor. "Neden?"

"*O* açıklamaz. Dağ'dan gelen haber sorgulanmaz."

"Ama oğlun beni öldürmeye çalıştı."

"Çocuklar yasak eylemlerde bulunarak şan peşinde koşarlar. Seni yenip şan kazandığını görmüş, *Merim Herlerin* en keskin kılıcının onun bıçağıyla can verdiğini. Tanrıları nasıl sinirlendirdim de bana aptal bir çocuk bahşettiler?" Boğazını temizleyip ateşe tükürdü ve Vaelin'e baktı. "Neden hayatını bağışladın?"

"Öldürmeme gerek yoktu. Gerek yokken adam öldürmek İtikat'a aykırıdır."

"Kardeş Kellin İtikadınızdan sık sık bahsederdi, sonsuz yalanlar. İnsanın nasıl inancı olur da karşı geldiği zaman cezalandıracak bir tanrısı olmaz?"

"Tanrı diye bir şey yok, asıl yalan olan şey tanrı ve kişi bir yalan tarafından cezalandırılmaz."

Lonak biraz daha et yiyip başını iki yana salladı. Kederli gibiydi. “Tüten dağın derinlerindeki karanlık yerlerde ateş tanrısı Nishak’ın sesini duydum. Yalan değildi.”

Ateş tanrısı mı? Belli ki adam mağaradaki yankıları tanrılarından birinin sesiyle karıştırmıştı. “Sana ne söyledi?”

“Pek çok şey. Ama *senin* duyman için değil, *Merim Her.*” Et ve su kabını tekrar Vaelin’e attı. “Kardeşinin ölümünü aramak kişiye uğursuzluk getirir. Onu neden öldürmek istiyorsun?”

Vaelin bir an için sessiz kalıp Lonak gidene kadar konuşmamayı düşündü. Konuşacak pek bir şeyleri kalmamıştı ve adamın yakınında olmasından hoşlanmıyordu, ama bir sebepten ötürü ona acı veren hislerini dillendirmek istiyordu. *Derdini hiç tanımadığın birisine anlatmak daha kolay.* “Benim kan dolayısı ile değil, İtikat dolayısıyla kardeşim o. Aynı Nişan’danız ve çok büyük bir kusur işledi.”

“Sen de onu öldürecek misin?”

“Zorunda kalacağım. Adaletle yüzleşmesi için onu geri götürmeme izin vermeyecek. Yüksek Rahibe sana onun da geçmesine izin vermeni söyledi mi?”

Lonak başını salladı. “Sarı saç yedi gün önce atıyla geldi ve *Maars Nir-Uhlin Sol*’a gitti. Sen de oraya gitmek niyetinde misin?”

“Zorundayım.”

“O zaman büyük ihtimalle seni bekleyen sarı saçlı bir ceset bulacaksın. O yıkıntılarda yalnızca ölüm var.”

“Duydum. Yitik şehirde ölüm saçan şeyin ne olduğunu biliyor musun?”

Lonak’ın gözü kızgınlıkla seğirdi. Korku belli ki hassas bir konuydu. “Benim halkım oraya gitmez, beş kıştır gitmiyoruz. Ondan önce bile orayı sevmezdik. Havasında insanın ruhunu sıkan bir şey var. Sonra cesetler bulunmaya başlandı. Usta avcılar ve savaşçılar görünmez bir şey tarafından parçalanmışlardı, yüzleri de korkuyla donmuştu. Büyülü de olsa bir hayvan tarafından öldürülmek utanç verici bir son.” Vaelin’e baktı. “Oraya gidersen, kardeşin kadar ölü olursun.”

“Kardeşim ölü değil.” Bunu biliyor, kan şarkısının düzenli tınısında hissediyordu. Nortah hâlâ yaşıyordu. Bekliyordu.

Birden Lonak silahlarını aldı ve ayağa kalktı. Düşmanca Vaelin’e baktı. “Yeterince konuştuk, *Merim Her.* Kendimi senin eşliğinle daha fazla kirletmeyeceğim.”

“Vaelin Al Sorna,” dedi Vaelin.

Lonak gözlerini kısarak şüpheyle Vaelin'e baktı. "Ne?"

"Adım. Senin de var mı?"

Lonak uzun bir süre sessizce Vaelin'e baktı. Bakışlarındaki düşmanlık kayboldu. Sonunda başını iki yana salladı. "Adın bu değil."

Sonra birden gitti. Ateşin ötesindeki karanlıkta ses çıkarmadan kayboldu.

* * *

Kule altmış metreden daha uzun olmalıydı ve Vaelin kulenin geçmişte çok ihtişamlı göründüğünü anlayabiliyordu: Kırmızı mermer ve gri granitten oluşan bir ok dosdoğru göğe doğru uzanıyordu. Şimdi ise onun yitik şehrin göbeğine gitmesini sağlayan kırık ve çatlamış, üstünü ot kaplamış bir kaya parçasıydı. Daha yakından bakınca taş yığınının üzerinde acayip hareketler yapan pek çok hayvan ve insan şekilleri oyulmuştu. İşlemeler çok güzeldi. Başkenti süsleyen eski binaların taş işlemeleri askeri bir karaktere sahipti. Eski silahlarla unutulmuş savaşlarda çarpışan savaşçılar... Ama burada savaş yoktu, işlemeler çoğu zaman bedensel olsa da neşeliydi, vahşet içermiyordu.

Sabah güneşi kalın bir bulut katmanının arkasından doğmuştu ve sert bir rüzgârla beraber kar getirmişti. Vaelin gün ilerledikçe rüzgârın daha da güçleneceğini hissediyordu. Pelerinine iyice sarındı ve Tükürük'ü ileri doğru sürdü. Her zaman olduğundan daha az huysuz olsa da Vaelin, Tükürük'te daha önce hissetmediği bir gerginlik olduğunu hissediyordu. Gözlerini kocaman açmıştı ve en ufak sesten bile irkiliyordu. Bunu şehir yapıyordu, biliyordu. Lonak ve Kardeş Artin hava konusunda abartı yapmamışlardı. İlerideki yıkıntıların sivri iskeletine yaklaştıkça hava daha da yoğunlaşıyordu. Başının arka tarafı hafifçe ağrımaya başladı. Kan şarkısı da farklıydı, tonunun sürekliliği biraz hafiflemiş, uyarısı artmıştı.

Tükürük'ü yıkık kalenin temelinin olduğunu düşündüğü yere doğru giden merkezi kemerli yola doğru sürdü. Birkaç adım gitmişlerdi ki Tükürük titremeye başladı, gözleri daha da açıldı, başını dehşetle kaldırdı.

Vaelin, Tükürük'ü, "Sakin!" deyip boynunu okşayarak sakinleştirmeye çalışsa da at korkudan kontrol edilemez bir haldeydi. Tiz bir sesle kişnedi, Vaelin'i sırtından attı ve Vaelin

dizginlerini tutamadan dörtnala uzaklaşmaya başladı.

"Geri gel, seni pis ihtiyar!" diyerek bağırdı Vaelin. Duyduğu tek ses gitgide daha uzaktan gelen toynakların sesiydi. "Yıllar önce boğazını kesmeliydim," diye mırıldandı.

"Hareket etme, kardeşim."

Nortah kısmen çökmüş olan kemerin altında dikiliyordu. Sarı saçları uzamış, neredeyse omuzlarına varmıştı ve çenesinde gençlikten gelen bir sakal belirmeye başlamıştı. Kardeş kıyafeti yerine geyik derisi pantolon ve deri bir yelek giyiyordu. Belindeki av bıçağı dışında silahsızdı. Vaelin, Nortah'ın kendisine karşı koymasını ve her zamanki gibi alaylı ve küçümseyici bir tavır takınmasını bekliyordu ama Nortah'ın suratında yalnızca endişe vardı.

"Kardeşim," dedi Nortah'a resmi bir şekilde, "Suret Arlyn derhal dönmeni emrediyor..."

Nortah onu duymuyor gibiydi. Elleri havada Vaelin'e doğru yaklaşıyordu. Vaelin, Nortah'ın gözlerinin sürekli yan tarafına, oradaki bir şeye odaklandığını gördü.

Vaelin kılıcını çok seri bir şekilde kınından çıkararak yanına döndü.

"YAPMA!" Nortah'ın bağırışı yetişmemişti. Çok büyük ve inanılmaz derecede güçlü bir şey Vaelin'e yandan vurdu. Darbenin kuvvetiyle kılıcı elinden düştü ve havaya, yaklaşık on metre öteye uçtu. Ciğerlerindeki nefes bir anda dışarı kaçtı.

Acele ile elini botundaki hançere attı, nefes aldı ve göğsündeki keskin acıyı umursamamaya çalıştı. En azından bir tane kırık kaburgasının olduğunu düşünüyordu. Kendini ayağa kalkmaya zorlayınca acıdan bağırdı ve vücudundan geçen bulantı dalgası gözlerini bulandırınca yere düştü ve devrildi. *Yalnızca bir kaburga değil.* Hançerini deli gibi sallamaya başladı. Tekrar ayağa kalkmaya çalışınca Nortah'ın yanına gelmiş olduğunu gördü. Vaelin saldırı beklediği için geriledi ve darbeyi engellemek için hançerini aksi yöne doğru tuttu...

Nortah'ın sırtı Vaelin'e dönüktü. Ellerini başının üzerine kaldırmış sallıyordu. "HAYIR! Hayır! Bırak onu!"

Bir ses vardı, hırıltı gibi bir ses. Ama bir köpeğin çıkarabileceği bir sese benzemiyordu.

Vaelin, Urlish ve Martishe'te yaban kedileri görmüştü ama karşısında duran hayvanın boyutları o kadar farklıydı ki bambaşka bir tür yaratık olduğunu düşündü. Omuzları yaklaşık bir buçuk

metre genişliğindeydi ve kaslı, bembeyaz kürkünde siyah lekeler vardı. Pençeleri beş santimetreden uzundu ve parlak yeşil gözleri çizgili suratında art niyetli bir şekilde parlıyorlardı. Vaelin'le göz göze gelince tısladı ve fildişinden yapılmış hançerler gibi olan tırnaklarını çıkardı.

"HAYIR!" diye bağırdı Nortah ve Vaelin'le kedinin arasında durdu. "Hayır!"

Kedi tekrar hırladı, canı sıkkın bir şekilde havaya bir pençe attı ve sonra sol tarafa doğru gidip Nortah'ı geçmeye çalıştı. Vaelin çok şaşkındı. *Ondan korkuyor mu?*

Bir el çırpışı duydu. Yüksek ve keskin sesi soğuk dağ havasında yayıldı. Vaelin gözlerini hırlayan kedinin üzerinden çevirince biraz uzaklarında genç bir kadının durduğunu gördü. Zayıf kadın kumraldı, tanıdık ve çok güzel bir suratı vardı.

"Sella?" dedi ve vücuduna yayılan acı dalgasından dolayı titredi. Gözleri bulanık görüyordu. Bulanıklık geçince kızın başında durduğunu ve samimi bir şekilde gülümsediğini gördü. Kedi de yanında durmuş, Sella kürkünü okşarken burnuyla ona sokuluyordu. Sella'nın arkasında yıkıntıların içinden genç yaşlı, kadın erkek düzinelerce insanın çıktığını gördü.

"Kardeşim?" Nortah yanında dizlerinin üstüne çökmüştü ve suratı oldukça endişeliydi. "Yaralı mısın?"

"Ben..." Nortah'ın suratına bakıp gözlerindeki endişeyi görünce utançla doldu. *Buraya seni öldürmeye geldim, arkadaşım. Ben ne tür bir insanım?* "İyiyim," dedi, ayağa kalkmaya çalıştı ve göğsündeki ağrının vahşice alevlenmesinden dolayı birden bayıldı.

Sekizinci Bölüm

Sesleri duyunca uyandı. Usulca konuşuyorlardı, ama bir şey tartıştıklarını belli edecek derecede gergin bir tondaydı.

"...hepimiz için tehlike," diye fısıldıyordu bir adam ateşli bir şekilde.

"Benim kadar," dedi tanıdık bir ses.

"Sen de bizim kadar firarisin, kardeş. *O* ise bizim türümüzü öldüren bir Nişan'ın üyesi."

"Bu adam benim korumam altında. Kılına zarar gelmeyecek."

"Ona zarar vermekten bahsetmiyorum. Başka yollar da var, onu uyutabiliriz..."

"Onun için biraz geç," dedi Vaelin gözlerini açarak.

Büyük, çok eşya olmayan bir odada, kürkler serili bir yatakta yatıyordu. Duvarlarda ve tavanda ismini bilmediği hayvanların ve deniz yaratıklarının solmuş resimleri vardı. Yerde ise özenle dikilmiş, tanımadığı sembollerle çevrelenmiş bir armut ağacı ve iç içe geçmiş dairesel şekillerin olduğu bir mozaik vardı. Nortah kapının yanında durmuş hafif kaslı, kır saçlı ve ihtiyatlı bakışları olan bir adamla konuşuyordu.

"Kardeşim," dedi Nortah gülümseyerek. "İyisin değil mi?"

Vaelin elini kaburgalarına attı. Canının yanmasını bekliyordu ama hiç acı yoktu. Kürkleri aşağı itince görmeyi beklediği morluk yerine pürüzsüz ve izsiz tenini gördü. "Öyle görünüyor. O hayvanın en azından bir tane kaburgamı kırdığını sanmıştım."

"Yalnızca bir tane değil," dedi hafif yapılı adam. "Dokumacı gecenin yarısını senin yanında geçirmek zorunda kaldı. Kardansı kontrol etmesi kolay bir hayvan değildir, Sella için bile."

"Kardansı mı?"

"Kedi," dedi Nortah. "Buz Hordası'nın ardında bıraktığı bir savaş kedisi. Kule Efendisi onları bozguna uğrattıktan sonra bazıları Lonak topraklarına girme hatasını yapmış. Sella onu daha enikken bulmuş. Bu daha tam büyümemiş hali."

“Bizim güvenliğimizi sağlayacak kadar büyüdü ve vahşileşti,” dedi diğer adam Vaelin’e soğuk bir şekilde bakarak. “En azından şimdiye kadar böyleydi.”

“Bu Harlick,” dedi Nortah. “Senden korkuyor. Çoğu korkuyor.”

“Çoğu derken?”

“Burada yaşayan insanlar. Çok garipler.” Vaelin’in kıyafetleri ve silahlarının düzenli bir şekilde durduğu köşeye gitti ve ona giymesi için bir urba attı. “Giyin de sana yitik şehri gezdireyim.”

Dışarıda güneş pırıl pırıl parlıyordu. Hava sıcaktı ve güneş ışınları yıkıntılardan gölgeleri uzaklaştırıyordu. Bir tür resmi bina gibi görünen bir yerden çıktılar. Haşmeti ve girişteki pervazın üzerine işlenmiş sembol kümeleri, burasının önemli bir yer olduğuna işaret ediyor gibiydi.

“Harlick kütüphane olduğunu düşünüyor,” dedi Nortah. “Varinshold’daki Büyük Kütüphane’de önemli bir pozisyona sahip olduğu için bu tarz şeylerden anlıyor. Kitaplara ne olduğuysa...” Omzunu silkti.

“Asırlar önce toza dönmüştür büyük ihtimalle,” dedi Vaelin. Etrafına bakınca yağmalanmış bir güzellik gördü ve etkilendi. Her işleme ve hatları belli olan binaların zarafeti şehrin yitmesiyle değişmiş, çirkinleşmişti. İşçiliğin üzerinde izler ve kırık heykeller gördü. Bunlar zamanla oluşmuş şeyler değil, birisi tarafından yapılan izlerdi. Bütün binalar farklı bir yöne doğru düşmüştü, sanki rastgele şekilde çekilmiş gibilerdi. Geçen zaman ve elementlerin hırçınlığından ziyade, buradaki yok edimin içinde vahşet var gibiydi.

“Burası saldırıya uğramış,” diye mırıldandı. “Asırlar önce yıkılmış.”

“Sella da aynı şeyi söyledi.” Nortah’ın yüzü biraz asıldı. “Arada bir rüya görüyor. Burada olan şeyler hakkında kötü rüyalar.”

Vaelin dönüp Nortah’a baktı. Yüzünde bir şeylerin ters gittiğine dair bir işaret aradı. Nortah belli ki değişmişti. Martishe’te geçirdikleri zamandan sonra gözlerini donuklaştıran bezginlik gitmiş, başka bir şey gelmişti. *Mutlu.*

“Kardeşim,” dedi. “Bilmek zorundayım. Sana dokundu mu?”

Nortah neşeli ve ihtiyatlı bir şekilde ona baktı. “Babam bana bir seferinde gerçek bir centilmenin konuşmadığı konular vardır demişti.”

Vaelin, Nortah’ın yeminlerinden bu kadar çabuk vazgeçebilmesini bir an kıskanmakla buna sinirlenmek arasında

kaldı. Ama ne kıskanmış, ne de sinirlenmişti ve sadece şaşırdı. "Yani..."

Taşa sürten hızlı pençe seslerini duyunca Vaelin bir an panik oldu. Savaş kedisi Kardansı onlara doğru koşuyordu. Düşmüş bir sütunun üzerinden atladı ve gelip Nortah'a doğru atıldı. Nortah neredeyse yere düşüyordu. Başını göğsüne yaslayıp mırlamaya başladı.

"Merhaba seni vahşi hayvan," diyerek karşıladı onu Nortah. Sanki küçük bir kedi yavrusuymuş gibi kulaklarının arkasını okşamaya başladı. Vaelin istemsizce kenara çekildi. Hayvanın belirgin gücünün yanında Çizik bile zayıf kalıyordu.

"Sana zarar vermez," diyerek temin etti Vaelin'i Nortah. Kedi başını hafifçe kaldırmıştı ve Nortah çenesini okşuyordu. "Sella izin vermez."

Nortah, Vaelin'i yıkıntıların arasından geçirip diğer binalardan daha az bozulmuş gibi duran birtakım binaların yanına getirdi. Farklı yaşlardan otuz tane insan, birkaç tane de etrafta koşuşturan çocuk vardı. Çoğu yetişkin Vaelin'e korku ve şüpheyle bakıyordu, birkaç tanesi de açıkça düşmanlıklarını gösteriyordu. Garip bir şekilde hiçbiri Kardansı'ndan korkuyor gibi durmuyordu. Hatta birkaç çocuk koşup Kardansı'nın yanına gittiler ve sevmeye başladılar.

"Onun kılıcını neden elinden almadın?" Uzun boylu, siyah sakallı bir adam Nortah'a bakıyor, bir cevap bekliyordu. Elinde ağır bir sopa tutuyordu ve bacaklarının arasından korku ve merak dolu gözlerle bir kız çocuğu bakıyordu.

"Haddime değil," dedi Nortah sakin bir şekilde. "Ve sana da denememeni öneririm, Rannil."

Kampta gezerlerken insanların kendisiyle göz göze gelmekten özellikle kaçınması Vaelin'i şaşırttı. Hiçbirini tanımamasına rağmen içlerinden birkaç tanesi yüzlerini bile örtüyorlardı. Kan şarkısı da mırıldanmaya başlamıştı. Daha önce duymadığı bir ezgiydi, bir tür onaylama bildiriyormuş gibi hissetti.

Nortah oldukça kaslı bir genç adamın yanında durdu. Bu adam diğerlerinin aksine onlarla ilgilenmiyordu. Hasırotu yığınlarıyla etrafında oturmuş, hünerli elleriyle otları birbirine geçiriyor, uzun sapları otomatik bir şekilde birleştiriyor gibiydi. Yanında bitmiş, koni şeklinde sepetler de duruyordu. Hepsi birbirinin aynısı gibiydi.

"Bu Dokumacı," dedi Nortah. "Kırık olmayan kaburgaların için teşekkür etmen gereken kişi bu."

“Şifacı mısınız, efendim?” diye sordu Vaelin genç adama.

Dokumacı boş gözler ve hafif bir gülümsemeyle başını kaldırıp Vaelin’e baktı. Vaelin’i ilk kez görüyormuş gibi gözlerini kırptı. “Her şey içeriden kırılmıştı,” dedi hızlı bir şekilde. Vaelin söylediklerini neredeyse anlayamıyordu. “Kemikler, damarlar, kaslar ve organlar. Tamir lazımdı. Uzun süreli tamir.”

“Beni tamir mi ettiniz?” diye sordu Vaelin.

“Tamir edildi,” dedi Dokumacı. Tekrar gözlerini kırptı ve işine döndü. Parmakları ustaca işlerine devam etmeye başladı. Nortah ve Vaelin çekip giderlerken arkasına dönüp bakmadı.

“Aklı biraz yavaş mı işliyor?” diye sordu Vaelin.

“Kimse tam olarak bilmiyor. Bütün gün durup sepet dokuyor, nadiren konuşuyor. Dokuma yapmadığı tek zaman, şifa yaptığı zaman.”

“Şifa sanatlarını nasıl öğrenmiş olabilir ki?”

Nortah durdu ve giysisinin sol kolunu sıyırdı. Kolunun ön kısmı boyunca devam eden belirsiz bir yara izi vardı ama hiç göze çarpmıyordu. “Savaş Lordu’nun çadırından çarpışarak çıkarken Atmacalarından biri bir mızrakla yaptı. Becerebildiğim kadar diktim ama sonuçta ben şifacı değilim. Dağlara geldiğimde kangren olmuştum bile. Kesiğin etrafındaki et kararmış ve kokuyordu. Kendimi bu insanların arasında bulunca Dokumacı hasırotlarını bir kenara bıraktı, geldi ve ellerini koluma koydu. Sıcaktı... sanki yanıyormuş gibi. Ellerini çektiğinde yara bu hale gelmişti.”

Vaelin dönüp Dokumacı’ya baktı. Etrafı hasırotları ve sepetlerle çevrili şekilde oturuyordu. Kan şarkısının mırıldandığını hissetti tekrar. “Karanlık,” dedi. Diğerlerinin çekingen yüzlerine bakınca şarkının yeni perdesinin anlamı belli oldu. “Hepsinde var.”

Nortah ona doğru eğilip usulca konuştu. “Sende de, kardeşim. Yoksa beni bulamazdın.” Vaelin’in yüzündeki şoke olmuş ifadeyi görünce güldü. “Çok iyi sakladın, o kadar yıl. Hiçbirimizin en ufak bir fikri bile yoktu. Ama ondan saklayamadın. Onun için ne yaptığını bana anlattı, ki bu konuda da sana teşekkür borçluyum. Sonuçta sen onunla tanışmasaydın ben hiç tanışamazdım. Hadi gel, bekliyor.”

Sella’yı şehrin merkezindeki büyük bir alanda kamp kurmuş halde buldular. Kamp ateşinden dumanlar yükseliyordu ve ateşin üstünde tüten tencerede güveç pişiyordu. Sella yalnız değildi. Sella yelelerini okşarken Tükürük halinden memnun bir şekilde kişniyordu. Vaelin yaklaşırken kişnemeleri homurtuya döndü. Sanki

sinir olmuş, araya girmesinden rahatsızlık duymuştu.

Sella, Vaelin'i gülümseyerek, samimi bir şekilde kucakladı. Kız eldiven takıyor, tenine dokunmamaya özen gösteriyordu. Elleri tıpkı Vaelin'in hatırladığı gibi hızlı ve akıcı bir biçimde hareket ediyordu. *Uzamışsın,* dedi.

"Sen de." Ustasını görünce her zamanki kayıtsızlığını gösterip başını karaçalılara sürten Tükürük'ü işaret etti. "Seni sevmiş. Genelde görür görmez herkesten nefret eder."

Nefret değil, dedi elleriyle. *Kızgınlık. Bir at için fazla anısı var. Büyüdüğü düzlükleri hatırlıyor. Sonsuz çim, sonsuz gök. Dönmek için can atıyor.*

Nortah, Sella'yı her zaman yaptığı bir hareketin tanıdıklığı ve ufak bir tereddütle tutup çekti ve Sella, Nortah'ın dudaklarına bir öpücük kondurdu. *Demek dokunmuş.*

Kardansı görüş alanlarına girdiğinde Tükürük panik olup kişnedi ve Sella boynunu okşayarak onu sakinleştirmeseydi büyük ihtimalle kaçardı. Bakışlarını savaş kedisine çevirdi ve yavaş yürümesini sağladı. Sella bakışlarını Kardansı'nın üzerinden çekmiyordu ve bu sırada Vaelin kan şarkısında bir fısıltı duydu. Kısa bir an sonra Kardansı gözlerini kırptı, başını şaşkınlıkla salladı, başka bir yöne doğru koşmaya başladı ve yıkıntıların arasında kayboldu.

Atınla oynamak istiyor, dedi Sella. *Şimdi ondan uzak duracak.* Ateşe yaklaştı ve güveç tenceresini üç ayaklı sehpanın üzerinden aldı.

"Bizimle yemek yer misin, kardeşim?" diye sordu Nortah.

Vaelin inanılmaz derecede aç olduğunu fark etti. "Memnuniyetle."

Güveç, üzerine kekik ve adaçayı bitkisi serpiştirilmiş keçi etinden yapılmıştı. Bu bitkiler yıkıntıların arasında bol bol yetişiyor gibiydi. Vaelin her zamanki adap yoksunluğuyla bir kâseyi hızlıca midesine indirdi. Bu sırada Nortah'ın Sella'ya dönerek özür dilercesine baktığını gördü. Sella yalnızca gülümsedi ve başını salladı.

"Dentos nasıl?" diye sordu Nortah.

"Yaralı. Az kalsın elmacık kemiğini kırıyormuşsun."

"Asıl o benimkini kırıyordu. O halde Atmacalar onu yakalayamamış."

"Güvenli bir şekilde Yüksek Kale'ye döndü."

"Güzel, sevindim. O ve diğerleri, kızgınlar mıydı?"

"Hayır, onlar endişeliydi. Ben kızgındım."

Nortah hafif, hatta çekingen bir şekilde gülümsedi. “Buraya beni öldürmeye mi geldin, kardeşim?”

Vaelin, Nortah’ın gözlerinin içine baktı. “Seni geri götürmeme izin vermeyeceğini biliyordum.”

“Haklıydın. Peki ya şimdi?”

Vaelin Nortah’ın boynundaki zincirli madalyonu gösterip vermesini işaret etti. Nortah kısa bir an için tereddüt etse de kör savaşçının küçük metal ikonunu giysisinin dışına çıkardı, zinciri boynundan çekti ve Vaelin’in avucuna koydu.

“Artık gerek yok,” dedi Vaelin ve zinciri kendi boynuna astı. “Aptallık yapıp yaran seni zayıflatmışken Lonak topraklarına girdin. Birkaç Lonak saldırısını savuştursan da yitik şehrin yakınlarında yaşadığı bilinen isimsiz ve vahşi bir hayvanın saldırısının kurbanı oldun.” Madalyona dokundu. “Bu olmasa gördüğüm parçalanmış bedenin sana ait olduğunu bile anlayamazdım.”

Sana inanırlar mı? diye sordu Sella.

Vaelin omzunu silkti. “Senin hakkında söylediklerime inanmışlardı. Ayrıca önemli olan Kral’ın ne düşündüğü. Daha fazla soruşturma yapmadan sözüme inanacağını düşünüyorum.”

“Demek Kral’ın kulağı sende,” dedi Nortah neşeyle. “Bundan hep şüphelenmiştik. Savaş Lordu yaşıyor mu?”

Öyle görünüyor. Diyar Muhafızları Asrael’e döndü ve Lord Mustor, Cumbrael başkentinin Derebeyi olarak atandı.”

“Peki ya Cumbraelli mahkûmlar?”

Vaelin bir an tereddüt etti. Hikâyeyi Kardeş Artin’den dinlemişti ve Nortah’ın nasıl tepki vereceğini kestiremiyordu, ama yine de gerçeği duymayı hak ettiğini duşundu. “Savaş Lordu Atmacalar arasında popüler, biliyorsun. Ona yaptığın şeyden sonra ayaklandılar ve mahkûmları son adamına kadar katlettiler.”

Nortah’ın yüzü düştü. “Demek hepsi boşaydı.”

Sella uzanıp kısa bir süreliğine Nortah’ın elini tuttu. *Değildi,* dedi elleriyle. *Beni buldun.*

Nortah zoraki bir şekilde gülümsedi ve ayağa kalktı. “Ava çıkmam lazım.” Sella’yı yanağından öptü, yayını ve sadağını sırtladı. “Etimiz bitiyor ve ikinizin herhalde konuşacak çok şeyi vardır.”

Vaelin, Nortah’ın şehrin kuzey tarafına doğru gittiğini gördü. Kısa bir süre sonra Kardansı da yanında belirdi.

Ne düşündüğünü biliyorum, dedi Sella, Vaelin tekrar ona dönünce.

“Ona dokunmuşsun,” dedi Vaelin.

Sandığın şekilde değil, dedi Sella. *Sende bana ait bir şey var.*

Vaelin başıyla onayladı ve elini yaka bölgesine sokup fulara uzandı. Boynundan düğümü çözdü ve istemeye istemeye verdiğine şaşırdı. O kadar uzun zamandır tılsımı olmuştu ki yokluğu garip, sinir bozucuydu.

Sella eşarbı dizine yaydı ve kederli bir şekilde gülümsedi. Parmaklarını altın ipliklerin üzerinde zarif bir şekilde gezdirmeye başladı. *Annem bütün hayatı boyunca bunu taktı,* dedi. *O geçince bana geldi. Bizim gibi inananlar için mesajı çok değerli.* İpeğe işlenmiş, yıldız takımıyla çevrili hilal mührünü işaret etti. *Ay; sakin akis işareti, mantık ve denge buradan gelir. Bak.* Etrafı alevlerle çevrili altın bir çemberi işaret etti. *Güneş; tutkunun, aşkın ve kızgınlığın kaynağı.* Parmakları eşarbın ortasındaki ağaç üzerinde durdu. *Biz buradayız, ikisinin arasında. Topraktan doğduk, güneşle ısındık, ay ışığının aydınlattığı gecede soğuduk. Kardeşinin kalbi sinir ve pişmanlıkla yanıp güneş diyarına çok fazla çekilmişti. Şimdi soğudu ve yol göstermesi için aydan medet umuyor.*

"Bu kendi seçimi mi, yoksa senin dokunuşun mu buna yol açtı?"

Sella utangaç bir şekilde güldü. *Kardansı onun geldiğini bana haber verince korkmuştum. Onu atından düşmüş, yarası yüzünden ateşler içinde bulduk. Diğerleri onu öldürmek istedi ama onlara izin vermedim. Ne olduğunu, becerilerinin bize yardımı dokunabileceğini biliyordum, bu yüzden ona dokundum.* Durdu ve eldivenli ellerine baktı. *Hiçbir şey olmadı. İlk kez içimde güç alevlenmedi, kontrol hissi duymadım.* Yanakları hafifçe kızardı. *Ona dokunabiliyorum.*

Buna minnettar olduğuna eminim, diye düşündü Vaelin. Kardeşine imrendi. "Yani ona emrettiklerini yapmıyor mu? O," doğru kelimeyi bulmak için bir an durdu, "esaret altında değil mi?"

Annem böyle olacağını söylemişti. Bir gün dokunuşuma bağışıklığı olan biriyle tanışacaktım ve birbirimize bağlanacaktık. Bizim yeteneğimizin olduğu kişilerde hep böyledir. Kardeşin eskisi kadar özgür. Kızın gülümsemesi soldu ve gözleri şefkatle doldu. *Senden daha özgür, sanırım.*

Vaelin başını çevirdi. "Dokumacı'nın onun için ne yaptığını bana anlattı," dedi konuyu değiştirme amacıyla. "Buradaki bütün insanlara Karanlık tarafından dokunulmuş, değil mi?"

Sella'nın gözü seğirdi ve kaşlarını çattı. *Karanlık, cahillerin kullandığı bir kelimedir. Buradaki insanlar Yetenekli. Farklı güçleri, farklı kabiliyetleri var. Ama Yetenekliler. Senin gibi.*

Vaelin başını salladı. "Yıllar önce bende gördüğün şey buydu.

Daha benim haberim yokken sen anlamıştın.”

Senin yeteneğin ender bulunur türden ve çok değerli. Annem ona Avcı’nın Çağrısı adını veriyordu. Dört Derebeylik zamanında Savaş Görüsü olarak bilinirdi. Seordahlar…

“Kan şarkısı,” dedi Vaelin.

Sella başını salladı. *Son görüşmemizden bu yana kuvvetlenmiş, hissedebiliyorum. Bilemiş, müziğini iyi öğrenmişsin. Ama öğrenecek daha çok şeyin var.*

“Sen öğretebilir misin?” Sesindeki beklenti ve umut kendisini bile şaşırtmıştı.

Sella başını iki yana salladı. *Hayır, ama aynı yeteneğe sahip başkaları var. Daha yaşlı ve daha bilgeler, onlar sana yol gösterebilir.*

“Onları nasıl bulacağım?”

Şarkın seni onlara bağlıyor. O bulur. Tek yapman gereken onu takip etmek. Ve unutma, sendeki nadir bulunan bir yetenek. Sana yol gösterecek birini bulman yıllar sürebilir.

Vaelin sonraki sorusunu sormak konusunda tereddüt etti. Sırrı o kadar uzun süredir saklıyordu ki sırf bu alışkanlıktan dolayı bile paylaşmakta zorlanıyordu. “Bir şeyi bilmem gerekiyor. Nasıl oldu da şu anda ölü olan, birbirinden farklı iki adam aynı ses tonuyla konuşuyorlardı?”

Sella birden irkilerek ihtiyatlı bir bakış takındı. Bir süre sustuktan sonra elleri tekrar konuşmaya başladı. *Bu adamlar senin kötülüğünü mü istiyorlardı?*

Dördüncü Nişan Hanesi’ndeki suikastçıyı ve Hentes Mustor’un ölüm saçan umutsuzluğunu düşündü. “Evet, kötülüğümü istiyorlardı.”

Sella’nın ellerinin böyle tereddüt ederek hareket etmesi şaşırtıcıydı. *Yetenekliler arasında hikâyeler var… Eski hikâyeler… Mitler… Dönebilen Yetenekliler hakkında…*

Vaelin kaşlarını çattı. “Nereden dönebilen?”

Bütün yolculukların bittiği yerden… Öte’den… Ölümden. Yaşayanların vücutlarını alıp bir pelerin gibi giyerler. Böyle bir şeyin gerçekten yapılıp yapılamayacağını bilmiyorum. Söylediklerin… can sıkıcı.

“Bir zamanlar yedi tane vardı. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Bir zamanlar İtikadınızın yedi tane Nişanı vardı. Eski bir hikâye.

“Peki gerçek mi?”

Sella omzunu silkti. *İtikat’ın bana ait değil, tarihini pek*

bilmiyorum.

Vaelin dönüp kampa ve etraftaki korku içindeki insanlara baktı. "Bu insanların hepsi senin inancına mı mensup?"

Sella kısaca gülümsedikten sonra başını iki yana salladı. *Burada yalnızca ben Güneş ve Ay'ın yolunu izliyorum. Aramızda Arayanlar, Yükselenler, Cumbrael tanrısına inananlar, hatta sizin İtikadınıza mensup kişiler bile var. Bizi inanç değil, yeteneklerimiz birbirimize bağlıyor.*

"Bu insanların hepsini buraya Erlin mi getirdi?"

Bazılarını. Beni buraya ilk getirdiğinde yalnızca Harlick ve birkaç kişi daha vardı. Diğerleri türümüzün yarattığı korku ve nefretten dolayı bulundukları yerden kaçarak daha sonra buraya geldiler, onları yetenekleri buraya çağırdı. Etrafındaki yıkıntıları işaret etti. *Bir zamanlar burada inanılmaz bir güç vardı. Bu şehirde Yetenekliler korunuyor, hatta övülüyorlardı. O zamanların yankısı hâlâ bizi çağıracak kadar güçlü. Sen de hissedebiliyorsun, değil mi?*

Vaelin başını salladı. Artık anlamını bildiği için hava o kadar ağır gelmiyordu. "Nortah burası hakkında kötü rüyalar gördüğünü söyledi. Burada olanlar hakkında."

Hepsi kötü değil. Bazen yitmeden önce nasıl olduğunu da görüyorum. Burada pek çok harika vardı; sanatçıların, şairlerin, şarkıcıların ve heykeltıraşların şehriydi. O kadar çok şey öğrenmiş, o kadar ustalardı ki kendilerini dokunulmaz hissettiler; beraber yaşadıkları Yeteneklilerin ihtiyaç duyduğu tek şeyin dış dünyadan korunmak olduğunu düşündüler. Nesiller boyu huzurla yaşadılar ve içlerinden hiç savaşçı çıkmadı, bu yüzden fırtına geldiğinde çırılçıplaktılar.

"Fırtına mı?"

Asırlar önce, bizim türümüz, hatta Lonaklar ve Seordahlar bile bu kıyılara gelmeden önce böyle pek çok şehir vardı. Toprakları zengin, insan dolu ve güzeldi. Sonra fırtına gelip her şeyi yıktı. Çelik ve sapkın güçten oluşan bir fırtına. Onlarla savaşan Yeteneklileri kolayca saf dışı bırakıp bütün nefretini en çok nefret ettikleri şehir olan bu şehre yöneltti. Durdu ve titreyince atkısını iyice sardı. *Tecavüz ve kıyım, yanan çocuklar, yamyamlık... Akla gelebilecek her türlü dehşet burada yaşandı.*

"Kimdi onlar? Bunu kim yaptı?"

Sella ağır ağır başını iki yana salladı. *Rüyalar bana kim olduklarını ya da nereden geldiklerini söylemiyor. Bence sebebi burada yaşayan insanların da bilmemesi. Rüyalarım onların hayatlarının yankısı ve bana yalnızca bildiklerini gösteriyorlar.*

Sella bir an gözlerini kapadı, anıları aklından uzaklaştırdı ve eşarbı dizlerinde özenle katladıktan sonra Vaelin'e doğru uzattı.

"Alamam," dedi Vaelin. "Annenindi."

Eldivenli eliyle Vaelin'in elini tuttu ve eşarbı avucuna koydu. *Bir hediye. Sana çok teşekkür borcum var ve verecek başka bir şeyim yok.*

* * *

Akşam Nortah'ın avladığı bir çift tavşanı ve Nişan'da geçirdikleri eğlenceli zamanların anılarını paylaştılar. Garip bir şekilde hikâyeler çok eski bir zamandan kalmış gibiydi, sanki iki yaşlı adam çok uzun zaman öncesine ait şeyler anlatıyor gibi hissettiler. Vaelin, Nortah için Nişan'ın yalnızca geçmişinin bir parçası, aştığı bir şey olduğunu fark etti. Vaelin ve kardeşleri artık ailesi değildi. Artık Sella'yla birlikteydi, Sella ve diğer Yeteneklilerle birlikte yıkıntılarında yaşıyordu.

"Burada kalmanın güvenli olmadığını biliyorsun," dedi Sella'ya. "Lonaklar sonsuza kadar savaş kedine tahammül etmezler. Ve er geç Suret Tendris burasının gizemini çözmek için daha güçlü bir keşif ekibi gönderecektir."

Kız başıyla onayladı ve elleri ateş ışığında hareket etmeye başladı. *Yakında harekete geçmemiz gerekecek. Sığınabileceğimiz başka yerler de var.*

"Bizimle gel," dedi Nortah. "Sonuçta bu garip birliğe katılmaya benden çok hakkın var."

Vaelin başını iki yana salladı. "Ben Nişan'a aidim, kardeşim. Bunu biliyorsun."

"Bildiğim şey onlarla kalırsan geleceğinde savaş ve ölümden başka bir şey olmadığı. Hem sırrını öğrendiklerinde ne olacağını düşünüyorsun?"

Vaelin rahatsızlığını belli etmemek için omzunu silkti. Nortah tabii ki haklıydı, ama kanaati değişmemişti. Pek çok sır taşıma ve kan dökmüş olmanın yüküne, Sherin'i çok özlemesine, kız kardeşini hiç tanıyamayacak olmasına rağmen Nişan'a ait olduğunu biliyordu.

Şimdi söylemek zorunda olduğunu bildiği şeyi söylemeden önce tereddüt etti. Bu sırrı uzun süredir saklıyordu ve suçluluk hissediyordu. "Annen ve kız kardeşlerin Kuzey Menzili'ndeler," dedi. "Kral, babanın idamından sonra onlar için bir yer ayarlamış."

Nortah'ın suratından ne düşündüğünü anlayamadı. "Bunu ne zamandır biliyorsun?"

“Kılıç Sınavı’ndan beri. Daha önce söylemeliydim. Üzgünüm. Kule Efendisi Al Myrna’nın topraklarında diğer inançlardan insanlara hoşgörülü davrandığını duydum. Oraya gidebilirsiniz.”

Nortah gergin bir şekilde ateşe baktı. Sella kolunu Nortah’ın omzuna attı ve başını göğsüne koydu. Nortah, Sella’nın saçını okşayınca yüzü yumuşadı. “Evet, bana söylemeliydin,” dedi Vaelin’e. “Ama şimdi söylediğin için teşekkürler.”

Birkaç çocuk karanlığın içinden koşarak geldi. Gülerek Nortah’ın etrafını sardılar. “Masal!” dediler hep bir ağızdan. “Masal! Masal!”

Nortah onları yatıştırmaya çalıştı, çok yorgun olduğunu söyledi ama çocuklar Nortah pes edene kadar ısrar ettiler. “Ne tür bir masal?”

“Savaş!” diye bağırdı küçük bir çocuk. Ateşin etrafına oturdular.

“Savaş olmaz,” diye tutturdu küçük bir kız. Vaelin, kızın kamptaki gözlerini kocaman açıp korkan kız olduğunu gördü. “Savaşlar sıkıcı! Korku masalı!” Sella’nın kucağına oturdu.

Diğer çocuklar da korku hikâyesi istedikleri yönünde bağırmaya başlayınca Nortah elini sallayarak onları susturdu ve yarı şakacı yarı ciddi bir ton takınarak konuşmaya başladı. “Korku masalı, pekâlâ. Ama,” bir parmağını havaya kaldırdı, “dinlemeyin zayıfsa kalbiniz, doluysa mesaneniz. Bu dehşet verici ve korkunç hikâyeyi anlatmayı bitirdiğimde lanet edebilirsiniz bana, hikâyeyi dillendirdiğime.” Sesi bir fısıltı halini aldı ve çocuklar dediklerini duyabilmek için ona doğru eğildiler. “Bu, Cadı’nın Piçi’nin hikâyesi.”

Bu, Vaelin’in iyi bildiği eski bir masaldı: Renfael’de bir köyde yaşayan, Karanlık gücü olan bir cadı köyün demircisini kendisiyle yatması için kandırıyordu ve birlikteliklerinden insan biçimine sahip kötü bir yaratık doğuyordu. Amacı köyü yok edip babasını öldürmekti. Bu masalın bu çocuklara anlatılmasının ne kadar doğru olduğunu düşündü, zira bu masal Karanlık’la ilgilenmenin tehlikeleriyle alakalıydı. Ama Nortah’ın konuşmaya başlamasından itibaren kulak kesilmişlerdi. “Eski Renfael’in en karanlık ormanının en karanlık kısmında, Diyar zamanından önce bir köy varmış. Bu köyde bir cadı yaşarmış. Göze hoş görünürmüş ama kalbi en kara geceden de karaymış...”

Vaelin sessizce ayağa kalktı ve karanlığın içinden geçip ana kampa gitti. Geçici olarak yapılmış barınaklardan şüphe dolu gözlerin kendisini izlediğini gördü. Birkaç kişi çekine çekine başlarını eğerek selam vermişti ama Yeteneklilerden hiçbiri onunla

konuşmuyordu. *Onlardan biri olduğumu biliyor olmalılar,* diye düşündü. *Ama yine de benden korkuyorlar.* Sabah uyandığı, Nortah'ın kütüphane dediği binaya doğru ilerlemeye başladı. Kapı aralığından hafif bir ışık sızıyordu. Vaelin bir süre dışarıda durup etraftan ses gelip gelmediğini dinledi. Bir zamanlar kütüphaneci olan Harlick'le yalnız konuşmak istiyordu.

İçeri girdiğinde adamın ateş başında kitap okuduğunu gördü. Duman, tavandaki bir delikten dışarı çıkıyordu. Ateşe yakından bakınca sıradışı bir yakıtı olduğunu gördü. Alevler odun yerine kıvrılmış, kararmış sayfaları ve erimiş deri ciltleri yalıyordu. Harlick'in kitabının son sayfasını çevirip kapadıktan sonra ateşe attığını görünce yanılmamış olduğunu anladı.

"Bir zamanlar kitap yakmanın adi bir suç olduğunu duymuştum," dedi Vaelin. Aklında annesinin kendisine öğrenmenin önemi hakkında yaptığı konuşmalar vardı.

Harlick korkarak ayağa sıçradı ve birkaç adım geriledi. "Ne istiyorsun?" diye sordu. Sesindeki titreme, laflarının sert çıkmasını engellemişti.

"Konuşmak." Vaelin içeri girdi ve ateşin yanında eğilerek ellerini ısıtmaya ve yanan kitapları izlemeye başladı. Harlick hiçbir şey demedi, kollarını kavuşturdu ve başını başka yöne çevirdi.

"Sen de Yeteneklisin. Yani olmalısın, yoksa burada olmazdın."

Harlick sert bir şekilde ona baktı. "*Mustarip* demek istedin herhalde, kardeş."

"Benden korkmana gerek yok. Çok şey bilen bir adamın cevaplayabileceği sorularım var. Özellikle de yeteneği olan bir adamın."

"Peki ya cevaplayamazsam?"

Vaelin omzunu silkti. "Cevapları başka yerde ararım." Başıyla ateşi işaret etti. "Bir kütüphaneci olmana rağmen kitaplara pek saygın yok gibi duruyor."

Harlick sinirle cevap vermemek için kendini tuttu. "Hayatımı bilgiye hizmet etmeye adadım. Diyar'ı cesetlerle dolduran birisine karşı yaptığım şeyleri savunma ihtiyacı hissetmiyorum."

Vaelin başını arkaya attı. "Nasıl istersen, efendim. Ama sana yine de sorularımı sormak istiyorum. Cevaplayıp cevaplamamak sana kalmış."

Harlick bir an sessiz kalıp düşündü, sonra ateşin yanındaki post kaplı tabureye döndü ve ihtiyatlı bir şekilde Vaelin'in gözlerinin içine bakarak oturdu. "Sor bakalım."

“İtikat’ın Yedinci Nişanı gerçekten yok oldu mu?”

Adam bakışlarını çabucak kaçırdı ve yüzü bir kez daha korkuyla doldu. Uzun bir süre konuşmadı ve ağzını açtığında da fısıldıyordu. “Buraya beni öldürmeye mi geldin?”

“Buraya senin için gelmedim. Bunu biliyorsun.”

“Ama Yedinci Nişan’ı arıyorsun.”

“Arayışım İtikat ve Diyar’a hizmet etmek için.” Kaşlarını çattı ve Harlick’in söylemiş olduğu şeyin önemini kavradı. “Sen Yedinci Nişan’dan mısın?”

Harlick şaşırmış gibiydi. “Bilmediğini mi söylemek istiyorsun? Yoksa neden buraya gelesin ki?”

Vaelin gülmekle gülmemek arasında kaldı. “Firar eden kardeşimin peşinden geldim,” dedi sabırlı bir şekilde Harlick’e. “Ne bulacağımı bilmiyordum. Yedinci Nişan hakkında çok az şey biliyorum ve daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Hepsi bu.”

Harlick’in suratı gerildi. Hiçbir duygusunu belli etmemeye çalışıyormuş gibi bir havası vardı. “Sen Nişanının sırlarını ifşa eder miydin, kardeş?”

“Tabii ki hayır.”

“O zaman benden de benimkileri açık etmemi bekleme. Bana işkence edebilirsin, biliyorum, ama sana hiçbir şey söylemeyeceğim.”

Vaelin adamın ellerinin kucağında titrediğini gördü ve cesaretine hayran oldu. Yedinci Nişan’ın –hâlâ varsa– Karanlık’a yakalanmış, suikastçı, kötücül bir grup olduğunu düşünüyordu ama bu ürkmüş adam ve basit cesareti farklı bir resim çiziyordu.

“Suret Sentis ve Morvin’in ölümlerini Yedinci Nişan mı planladı?” diye sordu. Sesi, istediğinden daha sert çıkmıştı. “Koşu Sınavım sırasında beni öldürmeye çalıştılar mı? Hentes Mustor’u kandırıp babasını öldürttüler mi?”

Harlick biraz irkildi, hıçkırık ve kahkaha arası bir ses çıkardı. “Yedinci Nişan, Gizemler’i korur,” dedi. Bir yerden atıf yapıyormuş gibi konuşuyordu. “Sanatlarını İtikat’a hizmet için icra eder. Her zaman böyle olmuştur.”

“Bir savaş vardı asırlar önce. Yedinci Nişan tarafından başlatılan, Nişanlar arası bir savaş.”

Harlick başını iki yana salladı. “Yedinci Nişan kendi içinde savaşa girdi. İçten bölündü ve diğer Nişanlar da çatışmaya doğru çekildiler. Savaş uzun ve korkunçtu, binlerce kişi öldü. Bittiğinde geri kalan Yedincilerden halk ve soylular aşırı derecede korkuyordu.

Oturum'da Yedinci'nin derebeyliklerden kaybolacağı ve artık insanlar tarafından görülmeyeceği sonucu çıktı. Hanesi yok edildi, kitapları yakıldı, kardeşleri ise dağıtıldı ve saklandı. Ama İtikat, görünür olsun ya da olmasın, Yedinci bir Nişan olmasını gerektirir."

"Yedinci Nişan'ın hiçbir zaman yok olmadığını söylüyorsun. Gizli gizli mi çalışıyor?"

"Sana zaten fazla şey anlattım. Daha fazlasını isteme."

"Suretler biliyor mu?"

Harlick gözlerini kapadı ve cevap vermedi.

Birden öfkelenen Vaelin adamı tuttu, tabureden kaldırdı ve duvara yapıştırdı. "SURETLER BİLİYOR MU?"

Harlick büzüldü, korkudan sindi ve salyalar saçarak konuştu. "Tabii ki biliyorlar. Her şeyi biliyorlar."

Harlick'in sözleri taşları yerine oturturken Vaelin'in anıları canlandı. İlk defa, "Bir zamanlar yedi tane vardı," dediğinde Usta Sollis'in gözlerini kaçırması, Suret Elera'nın anlık korkusu, Tek Göz'ün yapabildiklerini anlattıktan sonra ikisinin birbirlerine attığı bakış ve Suret Arlyn'in gözlerinin ardındaki bilgi. *Ben aptal mıyım?* diye düşündü. *Bunu görmediğim için? Suretler yüzyıllardır İtikatlılara yalan söylüyorlar.*

Harlick'i bırakıp ateşin başına gitti. Kitaplar neredeyse tamamen kül olmuştu. Deri ciltler iyice kömür haline gelmiş, alevlerin arasında kor haline dönüşmüşlerdi. "Diğer Yetenekliler, onlar bilmiyorlar, değil mi?" diye sordu Harlick'e bakarak. "Ne olduğunu bilmiyorlar."

Harlick başını iki yana salladı.

"Burada bir görevin mi var?"

"Sana artık bir şey söyleyemem, kardeş." Harlick'in sesi gergindi, ama kararlı olduğu da belliydi. "Lütfen sorma."

"Nasıl istersen, kardeş." Kapıya doğru gitti, ay ışığının altındaki yıkıntılara baktı. "Suretine verdiğin raporda Kardeş Nortah'ın yaşıyor olduğundan bahsetmezsen minnettar olurum."

Harlick omzunu silkti. "Kardeş Nortah beni alakadar etmiyor."

"Teşekkür ederim."

* * *

Saatlerce yıkıntıların arasında gezdi. Aklında anılar tek tek su yüzüne çıkıyordu. *Biliyorlardı, hem de onca zamandır. Biliyorlardı.* Kafasının ihanetten dolayı mı yoksa başka bir sebepten mi

karıştığını bilmiyordu. *Suretler İtikat'ın faziletlerini ihtiva ederler, İtikat demek onlar demek. Eğer onlar yalan söylediyse...*

"Gerçekten bizimle gelmeni isterdim." Başını kaldırdığında Nortah'ın yıkık bir heykelin üstüne tünemiş olduğunu gördü. Bu sakallı, oldukça düşünceli gibi duran bir adamın heykeliydi ve mermerden yapılmıştı. Büyük ihtimalle şehrin aydınlarından birisini taşı kullanarak abideleştirmişlerdi. Bir filozof muydu, yoksa bir kral mı? Belki de bir tanrı. Vaelin heykelin alnına doğru yaslandı ve kaşlarındaki derin çizgilerin üzerinde elini gezdirdi. Bir zamanlar kim idiyse, artık unutulmuştu. Adını hatırlayan kimsenin kalmadığı bir şehirde, zaman tarafından toza dönüşmeyi bekleyen büyük, taştan bir baş.

"Ben... yapamam," dedi Nortah'a sonunda.

"Kendinden çok emin değilsin."

"Belki de değilimdir. Öyle olsa bile, öğrenmem gereken çok şey var. Cevapları yalnızca Nişan'da bulabilirim."

"Neyin cevaplarını?"

Büyüyen bir şey var, bir tehdit, bir tehlike, hepimizi tehdit eden bir şey. Bunu uzun zamandır hissetsem de ancak şimdi farkına varıyorum. Vaelin bunları söylemedi. Nortah'ın yeni bir yolu, yeni bir ailesi vardı. Bu düşünceleri paylaşmak yalnızca ona eziyet etmek olurdu. "Hepimiz cevap arıyoruz, kardeşim," dedi. "Gerçi sen kendininkini bulmuşa benziyorsun."

"Doğru." Nortah heykelden aşağı atladı ve kılıcını uzattı. "Tılsımın yanında bunu da götürmelisin. Ek kanıt hikâyene inandırıcılık katar."

"Buna ihtiyacın olabilir. Kuzey Menzili'ne giden yol uzun ve tehlikelerle dolu. Bu insanları koruman gerekebilir."

"Korumanın başka yolları var. Bununla yeterince kan döktüm. Hayatımın geri kalanını başka bir can almadan geçirmeyi planlıyorum."

Vaelin kılıcı aldı. "Ne zaman yola çıkıyorsunuz?"

"Kışı beklemenin anlamı yok. Ama diğerlerini ikna etmek biraz zor olabilir. Bazıları senelerdir burada." Durdu ve utangaç bir hale büründü. "Ayıyı ben öldürmedim."

"Ne?"

"Kır Sınavı'nda. Ben öldürmedim. Yaptığım sığınak rüzgârda çöktü. Çaresizdim, donmuştum ve karda yürüyordum. Bir mağara buldum ve Ayrılmışlar'ın beni bir sığınağa yönlendirdiğini düşündüm. Maalesef orada yaşayan ayı ziyaretçi sevmiyormuş. Beni

kilometrelerce, bir uçurumun kenarına gelene kadar kovaladı. Ben bir dala tutunmayı başardım, ayı o kadar şanslı değildi. Bir süre ondan beslendim ama."

Vaelin güldü. Ses yıkıntıların arasında garip, yersiz gibiydi. "Seni pis yalancı."

Nortah sırıttı. "Yaydan sonraki en büyük meziyetimdi." Gülümsemesi soldu. "Seni özleyeceğim, diğerlerini de. Ama Savaş Lordu için pek üzgün olduğumu söyleyemem."

Kampa geri döndüler, sönmeye yüz tutmuş ateşi beslediler ve saatlerce Nişan ve kardeşleri hakkında konuştular. Nortah, Sella'yla paylaştığı çadıra gittiğinde Vaelin pelerinini omuzlarına çekti. Sabah erken uyanıp elveda demeden gideceğini biliyordu. Sebebini ise uyumadan hemen önce anladı: *Kalmak istiyorum.*

Kısım IV

Alpirli kaçakçıların sözde kalleşlikleri hakkındaki pek çok yalanının yanında Kral Janus'un savaş dayanağını destekleyecek yasal bir sebebe de ihtiyacı vardı. Buna uygun şekilde kraliyet arşivlerini didik didik ederek dört yüz yıl öncesine dayanan ve belirsizlik içeren bir mukavele buldu. Aslında Asrael Lordu ve o zamanlar bağımsız olan Untesh ve Marbellis şehir devletleri arasındaki vergiler hakkında oldukça standart bir ticaret anlaşması olan bu belge, Kral'ın Adalet Lordu'nun zapt edilmeyen Meldenli korsanlardan dolayı yapılacak olan işbirliğinin çerçevesini biçimlendiren ayarlamalar hakkındaki küçük bir maddeyi farklı bir şekilde yorumlamasına yol açtı. Orijinal Alpirce metinden yapılan yaratıcı tercümanlık ve basit sofistlik ile bu madde egemenlik iddiasına bir davetmiş gibi gösterildi. Böylece ortaya çıkan yalana göre işgal yalnızca zaten Kral'a ait olan bir malın tekrar geri alınması olarak gösterildi.

İşgal donanması Alpir kıyısına İmparator Aluran'ın hükümdarlığının (revadır övgüye irfanı ve himmeti) doksan altıncı gününde vardı. Yakın tarihte bizim İmparatorluğumuz (sonsuza kadar yaşasın) ve Birleşmiş Diyar arasındaki ilişkilerin bozulmuş olması İmparatorluk danışmanlarının işgale uğrayabileceğimize dair uyarılar yapmasına yol açmış olsa da, Kral Janus'un bizimkine nispeten küçük olan donanması çoğu kişinin korkularının yersiz olduğunu düşünmesine yol açmıştı. İmparatorluk matematikçisi Rerien Alturs'un hesaplarına göre Diyar Muhafızları'nı kıyılarımıza çıkarmak için en azından bin beş yüz gemi gerekiyordu ve Diyar'ın yalnızca yarısı savaş gemisi olmak üzere beş yüz gemisi vardı. Maalesef Meldenli korsan ulusunun (okyanus kalkıp topraklarını yutsun) yaptığı kalleşliklerden haberimiz olmamıştı. Meldenliler, Diyar kuvvetlerini Erin Denizi'nden geçirmeyi kabul etmişlerdi. Janus'un bu hizmet için ödediği miktar konusunda farklı kaynaklar farklı bilgiler veriyor. Söylenenler arasında üç milyon altın ödediği, Meldenli ve rütbece kendine uygun biriyle kızını evlendirdiği gibi

söylentiler var. Yirmi yıl evvel şehirlerini yok etmelerine rağmen korsanların Kuzeylilere olan nefretlerini bir kenara bırakıp anlaşma yaptıklarını göz önünde bulundurarak, ödenen bedelin çok büyük olduğunu çıkartmak mümkün.

Umut'un beraberinde yüz İmparatorluk Süvarisi'yle birlikte tam o sırada Untesh'te Tanrıça Muisil'in Tapınağı'ndaki bir ayinde olması ise büyük bir talihsizlikti. Yani korkmuş bir balıkçı Meldenli yağmacı bir grubun daha önce görülmedik büyüklükte bir donanmayla gelmiş olduğu haberiyle geldiğinde, Umut olay yerine yalnızca on beş kilometre uzaklıktaydı. Yaklaşık üç bin atlı ve beş bin mızraklı askerden oluşan yerel garnizonu derhal harekete geçirdi ve gece yarısı işgalcilerin karşısına çıkıp onları tekrar denize dökmek üzere yola çıktı. Askerleri toparlayıp kıyıya yürümeleri birkaç saat sürdü. Eğer ki askerleri azıcık bile daha hızlı ilerlemiş olsalardı, Umut'un daha sahilde yeni toparlanmaya başlamış düşman kuvvetlerine ciddi, hatta yok edici bir darbe indirme şansı olurdu. Ama karaya inen ilk Diyar Muhafızı alayı sahile giden kum tepeciğinin güvenliğini çoktan sağlamıştı ve başlarında Birleşmiş Diyar'ın sapkın inancının en fanatik, en gaddar savaşçı rahibi vardı: Valin Il Sorna[10] (çağlar boyu ismi yere batsın).

Verniers Alishe Someren
Büyük Kurtuluş Savaşı - Cilt 1 (Düzeltilmemiş Metin)
Alpir İmparatorluk Arşivleri

ERİN DENİZİ
LINESH
LEHLUN VAHASI
UNTESH
KANLI TEPE
MARBELLIS
ALPİR İMPARATORLUĞU

Verniers'in Kaleminden

"Sana acı vermiş olmalı," dedim, "kardeşinin cesedini bulmak. Onu öyle... parçalanmış görmek."

Kuzeyli ayağa kalktı, sertleşmiş bacaklarını ovdu ve gerindi. "Çok hoş bir görüntü değildi," dedi. "Ondan kalanları ateşe verdim, kılıcını ve madalyonunu Nişan'a geri götürdüm. Kral ve Suret Arlyn söylediklerime sorgusuz sualsiz inandılar. Ama beklenebileceği gibi Savaş Lordu sözüme itimat etmedi ve beni hainlik ve yalancılıkla suçladı. Eğer kral sessiz olmasını emretmeseydi sanırım beni düelloya davet edecekti.

"Peki Nortah'ı öldüren esrarengiz hayvan," dedim. "Ne tür bir yaratık olduğunu öğrendin mi?"

"Kuzeyde kurtlar normalden fazla büyür derler. Doğu kayalıklarında insanın iki kat büyüklüğünde, kurt suratına sahip vahşi maymunlar var." Omzunu silkti. "Doğada pek çok tehlike mevcut."

Güverteye çıkan merdivenlere doğru yürüdü ve çıkmaya başladı. "Biraz hava almak istiyorum."

Arkasından gittim ve geceye çıktık. Gök bulutsuz, ay parlaktı ve denizin çetin esintisinde salınıp gemiyi soluk bir maviye boyuyordu. Etrafta sadece dümenci ve ana direğin üstüne tünemiş bir çocuğun karartısı görülebiliyordu. "Kaptan sana aşağıda beklemeni söyledi," diye homurdandı dümenci.

"O zaman git uyandır," dedim Al Sorna'nın yanına gitmeden. Tırabzanın üstüne kollarını koymuş dalgın bir şekilde ayın aydınlattığı denize bakıyordu.

"Moesis'in Dişleri," dedi ve dalgaların bir dizi sivri kayaya çarptığı, ufaktaki beyaz noktalardan oluşan yere işaret etti. "Moesis, Meldenlilerin av tanrısıdır. Büyük katil balina Tanrı Margentis'le bir gün bir gece boyunca dövüşmüştür. Çarpışmaları o kadar çetin olmuştur ki deniz kaynamış, kıtalar ayrılmıştır. Savaş bitince Moesis'in cesedi dalgalarda cansız bir şekilde sürüklenmeye başlamıştır. Bedeni çürüse de dişleri, göçtüğünün bir işareti olarak arada kalmıştır. Ruhu denize katılmış ve Meldenliler dalgaları avlamaya çıktığında o zamandan bu

yana onun yol göstericiliğine güvenmişler, dişlere bakarak vatanlarına dönebilmişlerdir. Şu an Melden sularındayız. Normalde gemilerinizin buraya geldiğini pek düşünmüyorum."

"Meldenliler pis korsanlardır," dedim basitçe. "Bizim bütün gemilerimiz çok değerli."

"Ama yine de Leydi Emeren'in teknesi buraya getirildi."

Hiçbir şey demedim. Bu konuda benim de sorularım vardı ama bunları onunla tartışmaya gerek görmüyordum.

"Gemi ve tayfanın serbest bırakıldığını duydum," dedi. "Sadece leydi alınmış."

Öksürdüm. "Korsanlar onu kullanarak fidye isteyebileceklerini fark etmiş olmalılar."

"Ama fidye istemediler. Sadece benim gelip şampiyonlarıyla dövüşmemi istediler." Dudağını büktü. Ağzımı aradığını fark ettim.

Kuzeylinin davasından sonra Emeren'in İmparator'la görüşmesini ve Kuzeylinin cezasının değiştirilmesi için yalvarmasını hatırladım. "Ölüm karşılığında başka bir ölümü gerektirir," demişti sert bir şekilde. Güzel yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Bunu tanrılar talep ediyor. İnsanlar talep ediyor. Babasız kalan çocuğum talep ediyor. Ve ben *talep ediyorum, Kralım, bu İmparatorluk'un katledilen Umudunun dulu olarak."*

Tiradından sonraki serin sessizlikte İmparator tahtında oturmaya devam etti. Etraftaki muhafızlar, nedimler şok olmuşlardı ve korku içindeydiler. Herkes gergin bir şekilde yere bakıyordu. İmparator bir süre sonra gayet normal bir tavırla konuşmuş, Leydi Emeren'in kendisine hakaret ettiğine ve ikinci bir emre kadar divana sokulmayacağına karar verdiğini söylemişti. Benim bildiğim kadarıyla o zamandan bu yana da birbirlerine tek bir kelime bile etmemişlerdi.

"İstediğin şeyden şüphelen," dedim Al Sorna'ya. "Ama İmparator'un gizli gizli planlar yapmadığını, intikam almak gibi bir düşüncenin aklından bile geçmeyeceğini de bil. Her yaptığını İmparatorluk'a hizmet amacıyla yapar."

Güldü. "Senin İmparatorun beni öleyim diye Adalar'a gönderiyor, lordum. Böylece Meldenliler babamdan intikamlarını almış olacaklar, leydi de kocasını öldüren adamın öldüğünü görebilecek. Bu Leydi'nin mi yoksa Kral'ın mı fikriydi acaba?"

Mantığı sual götürmezdi. Tabii ki ölmesi bekleniyordu. Umut Katili'nin ölümü, onun halkıyla yaptığımız savaşın travmasının son perdesi, çatışma destanının son sözü olacaktı. Meldenlilerin teklifini kabul ettiğinde Kral'ın aklında bunun olup olmadığını gerçekten bilmiyorum. Ne olursa olsun Al Sorna korkmuyordu ve kaderini

kabullenmiş gibiydi. Belki de gelmiş geçmiş en iyi silahşor olduğu söylenen Kalkan'la yapacağı düellodan sağ çıkacağını düşünüyordu. Umut Katili'nin hikâyeleri, kendisinin ölümcül becerilerinden şüphe etmememi sağladı ama tutsak olarak geçirdiği yıllarda bunlar körelmiş olmalıydı. Düelloyu kazansa bile Meldenlilerin Şehir Yakıcı'nın oğlunu rahat bırakıp gitmesine izin vereceklerini düşünmek abesti. O, kendi sonuna giden bir adamdı. Bunu ben biliyordum ve belli ki o da biliyordu.

"Kral Janus sana İmparatorluk'a saldırma planlarından ne zaman bahsetti?" diye sordum. Kara görünmeden önce ondan alabildiğim kadar fazla bilgi almak istiyordum.

"Diyar Muhafızları Alpir kıyılarına doğru yola çıkmadan yaklaşık bir yıl önce. Alay üç yıl boyunca Diyar'ı gezdi, asileri ve kanun kaçaklarını avladı: güney kıyısındaki kaçakçılar, Nilsael'deki katil gruplar, Cumbrael'deki fanatikler... Yağma zamanının geldiğini düşündüklerinde bir senemizi kuzeyde Lonakların topraklarında geçirdik. Alay gitgide büyüdü ve iki bölük daha eklendi. Cumbrael maceramızdan sonra Kral bize kendi sancağımızı verdi: Yüksek Kale'nin üstünde koşan bir kurt. Böylece adamlar kendilerine Kurtlakoşanlar adını takmaya başladılar. Ben bunun kulağa saçma geldiğini düşünüyordum ama onların hoşuna gidiyordu. Bir sebepten dolayı genç adamlar sancağımıza üşüşmeye başladı. Hepsi yoksul da değildi gelenlerin. Bundan sonra bizim de zindanlardan adam toplamamıza gerek kalmadı. Nişan Hanesi'nin kapısına o kadar çok insan geliyordu ki Suret bir dizi sınav hazırlamak durumunda kaldı. Sınavlar temelde güç ve hızlarını ölçüyordu, ama İtikat konusunda da sınanıyorlardı. En sağlam İtikat ve en güçlü bedenlere sahip olanlar seçiliyordu. Saldırı için gemilere bineceğimiz zaman emrimde bin iki yüz asker vardı ve bunlar büyük ihtimalle Diyar'daki en iyi eğitimli ve en çok deneyime sahip askerlerdi." Kasvetli bir şekilde mavi beyaz köpükleri yarıp geçen geminin gövdesine baktı. "Savaş bittiğinde üçte ikisinden daha azı hayatta kalmıştı. Diyar Muhafızları'nın durumu ise daha kötüydü, sanırım on adamdan biri Diyar'a dönebildi."

Revadır, *diye düşündüm ama dillendirmedim. "Sana ne dedi?" diye sordum. "Janus işgal için ne sebep sundu?"*

Başını kaldırıp loş ufukta gözden kaybolan Moesis'in Dişleri'ne baktı. "Göztaşı, baharat ve ipek," dedi acı bir şekilde. "Göztaşı, baharat ve ipek."

Birinci Bölüm

Kral'ın verdiği göztaşı elinde duruyor, ay ışığı pürüzsüz yüzeyinde parlıyordu. Yüzeyinin pürüzsüz mavisinden geçen ince, gümüş grisi bir damar vardı. Bu, şimdiye dek bulunmuş en büyük göztaşıydı. Çoğu bir üzümden biraz daha büyük olurdu, ama Barkus'un göztaşına açgözlülükle bakarken dediğine göre bu, Renfael'in büyük kısmını satın alacak kadar altın ederdi.

"Şunu duyuyor musun?" Dentos'un sesi titremiyordu ama Vaelin gözünün seğirdiğini gördü. Bir yıl önce, büyük bir Lonak yağmacı grubunu bir kanyonda köşeye sıkıştırdıklarında başlamıştı. Her zamanki gibi Lonaklar teslim olmayı reddedip savaş çığlıkları atarak üstlerine saldırmışlardı. Savaş kısa ama kanlı olmuştu ve Dentos tam ortada kalmıştı. Yaralanmamıştı, ama gözü seğirmeye başlamıştı. Savaşlardan önce seğirmeye başlıyordu. "Gök gürültüsüne benziyor." Gülümsedi. Gözü hâlâ seğiriyordu.

Vaelin göztaşını cebine koydu ve sahilden içeri doğru uzanan geniş düzlüğe baktı. Loş ışıkta seyrek çim ve çalılar zar zor seçiliyordu. Belli ki Alpir İmparatorluğu'nun kuzey kıyısında pek bitki yetişmiyordu. Arkasında kıyıda toplanan Diyar Muhafızları'nın çıkardığı gürültü dalga ve kürek çekenlerin seslerine karışıyor, Meldenliler askerlerini getirmeye devam ediyorlardı. Sese rağmen uzakta, karanlıktaki gök gürültüsünü net bir şekilde duyabiliyordu.

"Uzun sürmedi," dedi Barkus. "Belki de geldiğimizden haberleri vardı."

"Meldenli piçler." Dentos ağzındaki balgamı kuma tükürdü. "Hiç güvenmemek lazım."

"Belki sadece gemilerin geldiğini görmüşlerdir," dedi Caenis. "Sekiz yüz gemiyi fark etmemek için uğraşmak gerek. Zaten burasıyla Untesh'teki garnizon atla yaklaşık iki saatlik mesafe."

"Nasıl bildiklerinin pek önemi yok," dedi Vaelin. "Önemli olan bildikleri ve önümüzde yoğun bir gece olduğu. Kardeşlerim, bölüklerinizin başına. Dentos, okçuların şu tepecikte durmalarını

istiyorum.” Bir zamanlar ozan olamadığı için buraya gelen, şimdiyse alayın savaş borusunu çalan ve sancağını taşıyan kişi olan Janril Norin’e döndü. “Formasyonu bölüklere ayırarak oluştur.”

Janril başını salladı, boruyu ağzına götürdü ve çaldı. Adamlar hemen kum tepeciklerinin arasında dinlendikleri yerlerden kalktılar ve yaklaşık beş dakikada, profesyonel askerlerin otomatik davranışlarını sergileyerek düzenli bir sıra oluşturdular. Aralarında çok az konuşuyorlardı ve kimse panik halinde değildi. Çoğu bunu daha önce pek çok kez yapmıştı ve acemiler de kıdemlileri izleyerek sıralarına girdi.

Vaelin adamlar sıraya girene kadar bekledi ve sonra alay boyunca yürümeye başladı. Boşluk var mı diye bakıyor, başını sallayarak cesaret veriyor veya zırhlarını gevşek bağlamış ya da kasklarının kayışlarını tamamen sıkmamışları fırçalıyordu. Kurtlakoşanlar, Diyar Muhafızları arasında en hafif zırhı giyen askerlerdi. Çelik göğüs zırhı ve geniş siperli miğferler yerine deri kepler ve demir levhayı tercih ediyorlardı. Giydikleri hafif zırh sayesinde küçük Lonak yağma gruplarını ve haydutları gerek sert zeminde gerek sık ormanda kovalamaları kolaylaşıyordu.

Teftiş aslında Çavuş Krelnik’in göreviydi ama zamanla bir tür savaş öncesi ritüel halini almıştı. Adamlar karmaşa başlamadan önce kumandanlarını görme şansı buluyorlar ve kafalarını bir an için kısa bir süre sonra başlayacak katliamdan uzaklaştırabiliyorlardı. Vaelin de diğer kumandanların yapmayı pek sevdikleri ateşleyici bir konuşma yapma angaryasından kurtulmuş oluyordu. Adamlarının kendisine olan sadakatinin çoğunlukla korkudan, biraz da giderek yayılan namından dolayı duydukları saygıdan kaynaklandığını biliyordu. Onu sevmiyorlardı, ama konuşma yapsın yapmasın arkasından geleceklerini biliyordu.

Bir zamanlar Sarmaşık Gallis adıyla bilinen, şu an Üçüncü Bölük’ün Çavuşu olan Gallis’in önünde durdu. Gallis sert bir şekilde selam durdu. “Lordum!”

“Tıraş olmamışsın, Çavuş.”

Gallis sırıttı. Bu eski bir muhabbetti, hiç tıraş olmuyordu. “Süvarilere karşı mı hazırlanalım, lordum?”

Vaelin omzunun üstünden baktı. Etraf hâlâ karanlıktı ama gök gürültüsü giderek şiddetleniyordu. “Evet, Çavuş.”

“Umarım bunları öldürmek Lonakları öldürmekten daha kolaydır.”

“Yakında göreceğiz.”

Janril Norin'in Tükürük'le birlikte beklediği arka tarafa geçti. Janril Tükürük'ün dizginlerini oldukça gevşek tutuyor ve nam salmış korkunç dişlerinden elinden geldiğince uzak durmaya çalışıyordu. Vaelin yaklaşınca Tükürük burnundan soludu ve her zamanki gibi rahatsızlıktan dolayı yaptığı silkinmeyi bu kez yapmadan üstüne binmesine izin verdi. Savaşlardan önce hep böyleydi, bir sebepten dolayı eli kulağında olan çarpışma onu sakinleştiriyor gibiydi. İtaatkâr bir at olmayabilirdi, ama son dört yılda gerçekten müthiş bir savaş atı olduğunu kanıtlamıştı. "Seni ihtiyar," dedi Vaelin ve boynunu okşadı. Tükürük oldukça yüksek sesle kişnedi ve bir toynağını kumda sürüdü. Erin'i geçerken yaptıkları yolculuk sırasında hapis kalmaktan dolayı rahatsızdı ama açık alana çıkıp savaşacaklarını düşünmek hayvanı neşelendirmiş gibiydi.

Yanlarında elli kişilik atlı gözcü grubu duruyordu. Başlarında kaslı, yakışıklı ve parlak mavi gözlere sahip genç bir kardeş vardı. Vaelin'i görünce Frentis hafifçe gülümsedi ve selamlamak üzere elini kaldırdı. Vaelin de başıyla selam verdi ve yüzeye çıkmaya çalışan suçluluk duygusunu bastırmaya çalıştı. *Onu bundan vazgeçirmenin bir yolunu bulmaya çalışmalıydım.* Ama Frentis'i Diyar'da tutmanın bir yolu yoktu. Kardeşliği yeni onaylanmıştı ve oldukça iyi olan becerilerinin alaylarına yaptığı katkı paha biçilmezdi.

Janril Noren de hızlıca kendi atına bindi ve Vaelin'in yanında sürmeye başladı. "Süvariye hazırlanın sinyalini ver," dedi Vaelin. Janril boruyu üç kez kısa, bir kez de uzun çaldı. Adamların saflarında hafif bir kıpırtı yaşandı. Askerler kemerlerindeki demirdikenleri çıkarmaya başladılar. Bu Caenis'in fikriydi. Lonaklar alayın devriye gruplarına dayanıklı midillilerle saldırdıklarında aklına gelmişti. Demirdikenler işe yaramıştı, hatta o kadar etkili olmuşlardı ki Lonaklar taktiklerinden vazgeçmek zorunda kalmışlardı. Ama Alpirlilere karşı da işe yarayıp yaramayacaklarını kimse bilmiyordu.

Önlerindeki belirsizlikle gök artık gürlemeyi kesti. Vaelin onları görebiliyordu. Şafak öncesi ışıkta belli belirsiz seçebildiği kadarıyla uzun bir atlı sırası vardı ve atların nefesleri soğuk havada kınlarından çıkmış kılıçlar ve mızrak uçlarının titrek ışıklarının arasından süzülüp buhara dönüşüyordu. Kaç kişi olduklarını üstünkörü hesapladıktan sonra çıkan sayı Vaelin'in moralini yükseltmedi.

“Bin kişiden fazla olmalılar, lordum,” dedi Janril. Güçlü ve ahenkli sesinde bekleyişin gerginliği mevcuttu. Son dört yılda çok cesur bir savaşçı olduğunu kanıtlamıştı, ama kıyım başlamadan önceki bekleyiş en cesur askerlerin bile sinirini bozabilirdi.

“İki bin desek daha doğru olur,” diye homurdandı Vaelin. “Tabii bu görebildiğimiz kadarı.” En az iki bin eğitimli süvariye karşı bin iki yüz piyade. Durum iyi görünmüyordu. Vaelin arkasına dönüp Diyar Muhafızları’nın mızraklarının birden görüneceğini umarak kum tepeciklerine baktı. Savaş Lordu’na gönderdiği atlılar ona ulaşmış olmalıydı, ama Al Hestian’ın yardım göndermeye niyeti olduğundan şüphe ediyordu. Adamın duyduğu kin dinmemişti. Vaelin ne zaman onunla aynı ortamda bulunacak kadar şanssız olsa Savaş Lordu’nun gözleri ve elinin yerine taktığı çelik kanca parlıyordu. *Sırf benim öldüğümü görmek için savaşı kaybetmeyi göze alır mı?*

Alpirli atlılar durdu. Karanlıkta durmuş, saldırılarına hazırlanıyorlardı. Tek bir ses ya emirler yağdırıyor ya da cesaret veriyordu ve buna karşılık atlılar hep bir ağızdan bağırarak tek bir kelimeyi söylüyorlardı: “SHALMASH!”

“Zafer anlamına geliyor, lordum,” dedi Janril. Dudağının üstü terlemişti. “Shalmash. Birkaç Alpirliyle tanışıklığım olmuştu.”

“Bildiğim iyi oldu, Çavuş.”

Alpirliler harekete geçti. Önce koşar adım gelmeye, sonra atlarını eşkin sürmeye başladılar. Üç nizami sıra halinde ilerliyorlardı. Her adam zincirli bir zırh ve beyaz bir pelerin giyiyordu. Disiplinleri etkileyiciydi. Bütün sıra oldukça nizami bir şekilde ilerliyor, önde ya da arkada kalan bir atlı görünmüyordu. Vaelin bundan daha nizami bir atlı ordusu görmemişti. Kral’ın Atlı Muhafızları bile bir geçit töreni olmadığı takdirde bu kadar düzenli olmakta zorlanırdı. Aralarındaki mesafe üç yüz metreye düşünce adamlar daha şiddetli bağırmaya ve boru üflenir üflenmez mızraklarını kaldırıp atlarını dörtnala sürmeye başladılar. Bütün atlılar öne doğru eğilmiş, atlarını mahmuzluyorlardı. Nizami sıraları yavaş yavaş bozuluyor, at ve çelikten oluşmuş bir kitleye dönüşüp koca zırhlı bir yumruk gibi alaya doğru ilerliyorlardı.

Emir verilmesine gerek yoktu. Kurtlakoşanlar, bu denli büyük çapta olmasa da bunu daha önce defalarca yapmışlardı. İlk sıra ileri çıktı ve demirdikenlerini atabildikleri kadar ileri attı. İkinci sıra da aynı hareketi yaparken birinci sıra eğildi ve sonra üçüncü sıra atarken ikinci sıra eğildi. Önlerindeki zemin atlıların

kaçınamayacağı demirli dikenlerle doluydu. İlk atlı, alayın ilk sırasının yaklaşık elli metre uzağında yere çakıldı ve düşerken, toynakları kanlı bir şekilde kişneyerek beraberinde başkalarını da çekti. Arkalarındaki atlılar da dizginlere asılmadıkları takdirde düşme tehlikesiyle karşı karşıya geldiler. Atları düşen ya da acıyla şaha kalkan Alpirlilerin ön sıraları yavaşladı, ama dörtnala koşan atların yarattığı ivmeden dolayı gelmeye devam ettiler.

Arkalarındaki kum tepeciklerinde Dentos zamanlamayı doğru yaptı ve okçulara oklarını atmasını söyledi. Yıllar içinde okçu sayıları iki yüz kişiye çıkmıştı. Uzun zaman önce kurmalı yay kullanmayı bırakıp Nişan'ın yaylarını ellerine almışlardı. Becerikli, eğitimli ve deneyimli askerler olan okçular ok fırtınasına başlamadan önce ilk yaylım ateşlerinde en az elli atlıyı yere indirdiler. Yayları çekebildikleri kadar hızlı çekip bırakıyorlardı. Alpirlilerin hücumu yavaşladı ve sonra dur durak bilmeyen ok yağmurunu görünce durdu. Üç mağrur sıra, şimdi şaha kalkan atlarının üstünde mızraklarını ne yapacağını bilmeyerek sallayan askerler haline gelmişti.

Vaelin, Janril'e başıyla bir işaret daha verdi ve Janril bütün alayın saldırması anlamına gelen üç uzun boru üfledi. Sıralarından bir bağırış yükseldi ve dört bölük de baltalarını sallayarak ilerlemeye başladı. Alpirlilerin çoğu mızraklarını bırakıp ellerine kılıçlarını almışlardı ve çarpışan metal sesi savaş alanını doldurdu. Vaelin, Barkus'un çarpışmanın kızışmış olduğu bir noktada çift ağızlı baltasını indirip kaldırdığını, at insan ayırt etmeden etrafına ölüm saçtığını gördü. Sol tarafında Caenis, Alpirlilerin uçtaki saflarına önden saldırıyor, onları çevirmeye çalışıyor ve alayın arka tarafına geçmeleri anlamına gelecek bir manevra yapmalarını engelliyordu.

İki taraf çarpışırken Vaelin deneyimli gözleriyle kaçınılmaz kriz anını beklemeye başladı. Savaş gelgiti önünde sonunda bir tarafın avantajına dönerdi. Şimdiye kadar pek kez buna şahit olmuştu. Askerler birbirine emsali görülmemiş bir vahşilikle saldırırken sanki içgüdüsel bir şekilde yenileceklerini hissetmişler gibi birden bir taraf dönüp kaçmaya başlardı. Kayıplarına rağmen Alpirlilerin Kurtlakoşanlarla savaşmaya devam ettiğini gören Vaelin kimsenin dönüp birden kaçmaya başlamayacağını hisseti. Bu adamlar azimli, disipline ve gerekirse ölümüne savaşmaya niyetlilerdi. Alay çok atlı öldürmüştü, ama yine de güç olarak zayıflardı ve Alpirliler, Kardeş Inish'in bölüğünün baskıya yavaş yavaş boyun eğdiği sağ cenahta

üstün gelmeye başlamışlardı. Atlılar ölülerin üzerinden atlayıp sıkışık durumdaki piyadelere saldırıyorlardı. Dentos'un okçularının yaylım ateşi devam ediyordu ama bir süre sonra okları bitecekti ve Alpirliler çok kalabalıklardı.

Vaelin dönüp bir kez daha arkasına baktı. Takviye kuvvetleri hâlâ ortada yoktu. *Eğer buradan sağ çıkarsam bu yaptığından dolay Al Hestian'ı öldürebilirim.* Kılıcını çekerek bir kez daha savaş alanına baktı. Alpirlilerin arasında, mavi ipek üzerine gümüş bir tekerlek işlemeli, yüksekte tutulan bir bayrak gördü. Frentis'in dikkatini çekmek için kılıcını salladı ve bayrağı işaret etti. Frentis başını salladı ve kılıcını çekip adamlarına da aynısını yapmalarını işaret etti.

Vaelin, Janril'e, "Yakınımda dur," dedi ve Tükürük'ü dörtnala sürmeye başladı. Frentis ve gözcü grubu da Vaelin'in arkasına takıldı. Beraberce Kardeş Inish'in bocalayan bölüğünün arkasından geçtiler ve bu sırada savaşa gereğinden önce girmemek için aralarına mesafe koydular. Bölüğün yanından geçtikten sonra Alpirlilere yan taraflarından saldırdılar. *İki bin atlıya karşı elli atlı. Yine de bir engerek doğru damarı bulursa bir öküzü bile öldürebilir.*

Öldürdüğü ilk Alpirli siyah tenli, yapılı bir adamdı ve miğferinin çene korumasının altından düzgün bir şekilde örülmüş sakalı görünüyordu. Çok iyi bir biniciydi ve iyi kılıç kullanıyordu. Vaelin'in yaklaştığını görünce atını hızlı bir şekilde çevirmiş ve kılıcını kusursuz bir şekilde tutmuştu. Yıldız gümüşü kılıç dirseğinden aşağısını kesti. Tükürük de yana dönüp Alpirlinin atını ısırınca atı şaha kalktı ve kolundan kan fışkıran binici eyerden kayarak düştü. Vaelin devam edip ikinci bir biniciyi de bacağını kesip suratını doğrayarak öldürdü. Darbelere dayanamayan adam çenesi kafatasına yalnızca birkaç et parçasıyla bağlı olarak sallanırken yere düştü ve çığlıkları kan fışkırırken sessizliğe boğuldu. Üçüncü bir adam mızrağını ileri uzatmış, atını dörtnala sürerek üzerine geliyordu. Gözünü kan bürümüştü ve yüzü öfkeden mosmordu. Vaelin, Tükürük'ün dizginlerini çekerek durdurdu, mızrak ucu üstüne doğru geldiğinde, eyerde yan dönerek kurtuldu ve kılıcını havaya kaldırıp atın başını kesti. Hayvan kan içinde yuvarlandı. Binicisi atı yere kapaklanınca yerde takla attı ve kılıcını çekerek ayağa kalkıyordu ki Tükürük'ün çiftesini yedi.

Vaelin hücumun yarattığı etkiyi ölçmek için bir an durdu. Yan tarafında Frentis kılıcını atından düşmüş bir Alpirliye saplıyordu. Gözcü grubunun diğer askerleri de kalabalığın içinden

etraflarındaki askerleri keserek geçiyorlardı, ama yerde üç tane de mavi pelerinli ceset gördü. Kardeş Inish'in bölüğüne baktığında safların sıkılaştığını, Alpir ilerlemesi ivmesini kaybettikçe sıralarının düzeldiğini fark etti.

Frentis kendisine uyarır bir şekilde bağırınca dikkatini tekrar savaşa verdi. Üzerine doğru atını dörtnala süren, kılıcı elinde bir Alpirli daha geliyordu ama alayın kum tepeciklerindeki okçuları tarafından göğsünden vurulur vurulmaz eyerinden düştü. Ama gözleri panik ve korkuyla kocaman açılmış olan atı üzerine doğru gelmeye devam ediyordu ve Tükürük'e çarparak yanından geçti. Darbenin etkisiyle hem Tükürük hem de Vaelin yere düştüler.

Tükürük öfkeyle burnundan soluyarak hemen ayağa kalktı, kendisini yere düşüren atı ısırıp çiftelemeye başladı ve at korkup kaçmaya başlayınca da peşine takıldı. Vaelin birden kendini gri bir ata binen bir Alpirli askerin kılıç darbelerinden kaçınmaya çalışırken buldu. Bir süre sonra Frentis gelip aralarına girdi ve adamı öldürdü. "Burada bekle, kardeşim!" diye bağırdı sesleri bastırmaya çalışarak ve atından inmek üzere dizginlere asıldı. "Benim atımı al."

"Eyerinde kal!" diye bağırdı Vaelin ve tekrar Alpirlilerin arasındaki yüksek bayrağı işaret etti. "Kesmeye devam et!"

"Ama kardeşim-"

"GİT!" Emrin çok sert olduğunu ve tartışmaya mahal bırakmadığını bilse de Frentis bir an tereddüt etti, ama sonra gitti ve savaşın anaforunda gözden kayboldu.

Etrafına bakınca Janril'in de atının üstünde olmadığını gördü. Atı, yanında ölü bir şekilde yatıyordu. Ozanın bacağı yaralıydı ve alayın sancağına dayanarak ayakta duruyor, yakınına gelen Alpirlilere zar zor kılıç sallıyordu. Vaelin koşarak yanına gitti, mızraklardan eğilerek kurtuldu ve ozanı öldürmek üzere elindeki kılıcı kaldırmış olan bir atlının yüzünün tam ortasına fırlatma bıçağını gömdü. Adam suratına saplı çelik bıçak ile yere kapaklandı.

"Janril!" Adamı düşmeden tuttu ve teninin bembeyaz olduğunu, çektiği acıdan dolayı yüzünün buruştuğunu gördü.

"Özür dilerim, lordum," dedi Janril. "Sizin kadar hızlı bir binici değilim..."

Bir Alpirli mızrağını tam üzerlerine doğru indiriyordu ki Vaelin, Janril'le birlikte kenara çekildi ve mızrak yere saplandı. Vaelin mızrağı kılıcıyla ikiye böldü ve kılıcını geriye doğru sallarken adamın bacağına sapladı. Adam çığlıklar atarak düşerken Vaelin

adamın atının dizginlerini tuttu. Panik olan atı elinden geldiğince yatıştırdı ve Janril'i kaldırıp atın üstüne taşıdı. "Sahile dön," diye emretti. "Kardeş Gilma'yı bul." Atın yan tarafına kılıcının kabzasıyla vurdu ve onları gönderdi. Et ve metal karmaşasının içinden ilerlerken ozan endişeli bir şekilde sallanıyordu.

Vaelin sancağı aldı ve toprağa soktu. Atmaca arması sert sabah esintisinde dalgalanıyordu. *Bayrağı koru,* diye düşündü ve buruk bir şekilde güldü. *Tam olarak Yakın Dövüş Sınavı.*

Yaklaşık yirmi metre uzağında, Alpir saflarında aniden oluşan bir karışıklık gördü. Adamlar dizginlerine asılıp bir kenara çekiliyorlardı. Aralarından muhteşem, beyaz bir ata binen bir binici geçmeye başladı. Yol açmaları için kılıcını sallıyor, aynı zamanda yüksek sesiyle etraftakilere emirler yağdırıyordu. Atlının üzerinde beyaz, emayeli ve altınlarla süslenmiş bir göğüs zırhı vardı ve üzerine işlenmiş karmaşık, dairesel motif hâlâ Alpirlilerin ortasında duran bayraktaki tekerlek armasını andırıyordu. Başında miğfer yoktu, esmer tenliydi ve sakallıydı. Adamın çok öfkeli olduğu belliydi. Garip bir şekilde etrafındaki adamlar onu durdurmaya çalışıyorlardı. İçlerinden birisi uzanıp dizginlerini tutunca beyazlara bürünmüş adam ona bağırmış ve adam korkarak ellerini çekince yoluna devam etmişti. Atını eşkin sürüyordu ve Vaelin'e doğru kılıcını kısa bir süre tutup onu düelloya davet ettiğini bildirdikten sonra atını şaha kaldırıp dörtnala Vaelin'in üzerine doğru sürmeye başladı.

Vaelin kılıcını fazla kaldırmadan bekledi. Bacakları dengede, nefes alışverişi yavaş ve düzenliydi. Beyazlı adam gözleri öfkeyle dolu bir halde dişlerini gıcırdatarak üzerine doğru gelmeye devam ediyordu. *Sinir.* Vaelin yıllar öncesinde Usta Sollis'in verdiği derslerden birini anımsadı. *Sinir sizi öldürür. Hazırlıklı bir düşmana saldıran sinirli bir adam daha ilk darbesini indiremeden ölmüş demektir.*

Her zamanki gibi Sollis haklıydı. İnce beyaz zırhlı ve muhteşem bir ata sahip, cesur, öfkeli bu adam çoktan ölmüştü. Cesareti, silahları ve zırhı hiçbir anlam taşımıyordu. Hücuma geçer geçmez kendini öldürmüştü.

Deli ihtiyar Usta Rensial'den öğrendikleri, içinde risk barındıran bir dersi daha anımsadı; atlı bir rakip tarafından hızla yapılan bir hücum nasıl bertaraf edilir. "Yaya iseniz atlı bir rakibin tek bir avantajı vardır," demişti yıllar önce gözleri çılgınca bakan at ustası. "At. Atı çıkart, böylece onun da senden bir farkı kalmaz." Tabii bunu dedikten sonra bir saat boyunca onları antrenman alanında

bir atla kovalayıp çiğnemeye çalışmıştı. “Atla ve yuvarlan!” diye bağırıyordu tiz, bir deliye ait olduğu belli olan sesiyle. “Atla ve yuvarlan!”

Vaelin, beyazlar içindeki adamın kılıcı bir metre yakınına gelene kadar bekledikten sonra sağa çekildi, toynakların şiddetli gürültüsünün arasında çöküp ileri atladı ve dönerek savaş atının arka bacağını kesti. At çığlık atıp yere düşerken Vaelin’in üstüne kan yağdı. Beyazlar içindeki adam attan kurtulup ayağa kalkmaya çalışırken Vaelin dövünen atın üzerine atladı, adamın kılıcına vurarak bir gedik açtı ve kılıcını emaye göğüs zırhını yaracak bir şiddetle adamın göğsüne soktu. Beyazlar içindeki adam kan öksürdü ve öldü.

Ve Alpirliler durdu.

Durdular. Havaya kaldırdıkları kılıç tutan kolları bir süre salındıktan sonra gevşekçe yanlarına düştü. Hücum eden atlılar şok içinde dizginlere asıldılar. Görüş alanındaki her Alpirli öylece savaşmayı bırakıp Vaelin’e ve beyazlar içindeki adamın cesedine bakmaya başladı. Üzerlerine ok yağar ve Kurtlakoşanlar onları keserken bazıları hâlâ durmuş izliyorlardı.

Vaelin başını eğip cesede baktı. Kanlı göğüs zırhının üzerindeki ikiye ayrılmış altın çark yeni doğan güneş ışığında hafif bir şekilde parlıyordu. *Belki de nüfuzlu bir adamdı.*

“Eruhin Makhtar!” Vaelin’in yakınlarında sendeleyerek yürüyen, kolundaki yarayı tutan bir Aplirli, kanlı yüzünden yaşlar süzülürken bu kelimeleri söyledi. Sesinde kızgınlık veya suçlamanın ötesinde bir şey vardı. Vaelin daha önce kimsenin bu kadar çaresiz bir şekilde bağırdığını duymamıştı. *“Eruhin Makhtar!”* Bu sözcükleri gelecek yıllarda binlerce kez duyacaktı.

Yaralı adam tökezleyerek ilerliyordu. Vaelin kabzasıyla adamı bayıltacak bir vuruş yapmaya hazırlanıyordu, zira adam silahsızdı. Ama Vaelin’e saldırmadı. Sendeleyerek yanından geçti, beyazlar içindeki adamın cesedinin yanında yere yığıldı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. *“Erhuin ast forgallah!”* diye uludu. Adamın kemerinden bir hançer çıkarıp tereddüt bile etmeden kendi boğazına sokmasını ve cesedinden beyazlar içindeki adamın cesedine doğru bitmek bilmeyen bir kan boşalmasını Vaelin dehşet içinde izledi.

İntihar, Alpirlileri etkisi altına alan büyüyü kaldırmış gibiydi. Birden Alpirlilerin saflarından bir bağırış yükseldi. Herkes bakışlarını Vaelin’e çevirmiş, kılıç ve mızraklarını doğrultarak

ilerlemeye başlamışlardı. Hepsinin suratından ölüm saçacaklarını bildiren bir nefret fermanı okunuyordu.

Binlerce balta, binlerce örse iniyormuş gibi bir ses çıktı ve Alpirliler tekrar sarsıldılar. Vaelin adamların arka taraflarına vuran şeyin etkisiyle havaya uçtuklarını gördü. Alpirliler atlarına dönmeye ve yeni tehlikeyi karşılamaya çalışıyorlardı ama parlak çelikten bir yarık açılıp hepsi şişlenmeye başlayınca çok geç kaldıklarını anladılar.

Bütün vücudu zırhlarla kaplı ve büyük, siyah bir savaş atına binen iri yarı bir adam Alpirlilerin daha hafif kısrakları arasından geçiyor, gürzünü inanılmaz bir hızda savuruyor ve at veya insan ayırt etmeden ölüm saçıyordu. Arkasında çelik içinde yüzlerce adam daha vardı ve hepsi aynı şekilde kıyım yapıyorlardı. Kılıçlar ve gürzler ölümcül bir vahşilikle inip kalkıyordu. Öfkeli Alpirliler de vahşi bir şekilde karşılık veriyorlardı. Az denemeyecek sayıda şövalye atların ayakları altında kaybolmuştu, ama Alpirlilerin böyle bir kıyıma karşı koyacak ne yeterli sayıları vardı, ne de silahları. Kısa bir süre sonra savaş bitti. Her bir Alpirli ya ölmüştü ya da yaralanmıştı. Hiçbiri kaçmamıştı.

Siyah savaş atının üzerindeki iri yarı adam gürzünü eyerine astı ve Vaelin'e doğru ilerlemeye başladı. Miğferinin siperliğini kaldırınca adamın iki kez kırılmış burnu ve yaşlılığın getirdiği kırışıklıklar gözler önüne serildi.

Vaelin resmi bir şekilde eğilerek selam verdi. "Derebeyi Theros."

"Lord Vaelin." Renfael Derebeyi etrafındaki katliama bakıp güldü. "Hiç Renfaelli gördüğün için bu kadar sevinmiş miydin, evlat?"

"Evet, lordum."

Uzun boylu ve genç bir şövalye atıyla Derebeyi'nin yanına gelerek durdu. Güzel yüz hatları kan ve ter içindeydi; Vaelin'e dillendirmediği kinini lacivert gözleriyle kusuyordu.

"Lord Darnel," diye selam verdi Vaelin. "Şükranlarımı sunuyorum, adamlarım da minnettarlar, size ve babanıza."

"Hâlâ yaşıyorsun demek Sorna?" diye cevap verdi genç şövalye. "Eh, en azından Kral sevinecek."

"Diline sahip ol, evlat!" diye çıkıştı Lord Theros. "Özür dilerim, Lord Vaelin. Bu çocuğu hep şımarttılar. Ben şahsen annesinin suçu olduğunu düşünüyorum. Bana üç çocuk verdi ve içlerinden ölü olmayan bir tek bu çıktı. İtikat yardımcım olsun."

Vaelin genç şövalyenin ellerinin kılıcının kabzasında titrediğini

ve öfkeden yüzünün kızardığını gördü. *Babasından nefret eden bir çocuk daha. Sık bulunur bir illet.*

"İzin verirseniz, lordum." Tekrar eğildi. "Adamlarımla ilgilenmeliyim."

Kan meydanına sabah güneşi doğarken ölü ve ölmekte olanların üzerinden geçerek sahile döndü. Göztaşını eline aldı ve ışınları yüzeyinde oynaşsın diye güneşe doğru kaldırdı. Aklına Kral'ın bunu ona verdiği gün geldi, Lord Darnel'in ondan nefret etmeye başladığı ve Prenses Lyrna'nın ağladığı gün.

Kan şarkısının sustuğu gün.

"Göztaşı, baharat ve ipek," dedi usulca.

İkinci Bölüm

Yazgüneşi Panayırı'na Renfael şövalyelerinin müsabakalarının eklenmesi nispeten yeni bir olaydı, ama halk arasında kısa bir sürede çok popüler olmuştu. Vaelin tanınmamak için başına kukuleta geçirmiş bir halde kraliyet ailesine ayrılmış yere doğru geçerken izleyiciler çok çekişmeli bir atlı mızrak dövüşünü izliyor, çılgınca bağırıyorlardı. Alanda şövalyelerden biri kıymıklardan oluşmuş bir bulutun içinden yere doğru süzüldü ve rakibi parçalanmış mızrağını izleyicilere doğru havaya kaldırdı.

"Bir daha ayağa kalkamayacak bir piç daha!" dedi yanakları kızarmış bir adam. Vaelin bu lafı duyunca buraya bir gösteri izlemeye mi yoksa zengin insanların birbirini sakat bırakmalarını mı izlemeye geldiğini merak etti.

Kapıdaki muhafızlar, Vaelin'i rütbesinin gerektirdiğinden daha fazla eğilerek selamladılar ve Kral'ın içeri girebilmesi için imzaladığı kâğıda kısaca bakarak geçmesine izin verdiler. Kuzeyden döneli daha iki gün olmuştu ama Lonaklara karşı kazandığı zaferi bir efsane haline gelmiş ve çoktan yayılmıştı.

Silahlarını bıraktıktan sonra içeri girdi ve tek başına Prenses Lyrna'yı görünce şaşırmadı. "Kardeş." Gülümseyerek Vaelin'i selamladıktan sonra öpmesi için elini uzattı. Vaelin bir an için şaşırdı, zira prenses daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Bu, nadiren bahşedilen bir lütuftu ve başkentte toplanmış bütün insanların önünde yapılıyordu. Yine de tek dizinin üstüne çöktü ve dudaklarını kızın eline doğru bastırdı. Kızın teni beklediğinden daha sıcaktı ve his hoşuna gittiği için kendine kızdı.

"Ekselans," dedi ve doğruldu. Sesinin ifadeden yoksun bir şekilde çıkması için uğraştı ama tam olarak beceremedi. "Babanız beni çağırdı..."

Kız elini salladı. "Gelecek. En sevdiği pelerinini kaybetmiş. Bu sıralar o olmadan dışarı çıkmıyor." Yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Oturur musun?"

Oturdu ve dikkatini şövalyelerin müsabakasına verdi. Alanın iki ucunda, biri üzerinde kartal resmi olan kırmızı beyaz bir bayrağın, biri yeşil zemin üzerine kırmızı bir tilki olan bayrağın altında olmak üzere otuz kişilik iki grup duruyordu.

"Yakın dövüş, Renfael müsabakalarının doruk noktasıdır," dedi prenses. "Kırmızı tilki, şurada duran paslı zırhlı Baron Hughlin Banders'ın simgesi. Bir zamanlar Derebeyi Theros'un hizmetçilerinin başıydı. Kartal ise Derebeyi'nin vârisi Lord Darnel'e ait. Görünüşe göre bu yakın dövüş aynı zamanda uzun zamandır süregelen bir husumeti çözme niteliğinde." Yanındaki masadan beyaz, ipek bir eşarp aldı. "Bunu en vahşi olana vermem için bana yalvardılar. Herhalde metal zırhlar içindeki iri adamların birbirlerini bayıltana kadar dövmelerinin kadınsı kalbimi kabartacağını düşünüyorlar."

"Emsalsiz bir yanlış değerlendirme, Ekselans."

Prenses, Vaelin'e döndü ve güldü. "Senin yapacağın türden değil yani, kardeş."

"Öyle olduğunu umuyorum." Vaelin iki grubun sıraya girmesini, birbirlerini selamlamasını ve atlarını dörtnala sürmeye başlamalarını izliyordu. Kılıç ve gürzlerini sallayarak saldıran adamlar çarpıştığında çıkan metal sesi ve atların kişnemeleri hem Vaelin'i hem de prensesi irkiltti. Çarpışmadan sonra dövüş, atlarından düşen adamların savaşına döndü. Vaelin kural olarak şövalyelerin birbirlerine yalnızca kılıçlarının kabzalarıyla vurmaları gerektiğini biliyordu, ama çoğu adam bu kuralı umursamıyor gibiydi. Kaosun ortasında yerde hareketsizce yatan en az üç adam vardı.

"Demek savaş bu," dedi Lyrna.

"Bir tür."

"Peki onun hakkında ne düşünüyorsun? Derebeyi'nin vârisi hakkında?"

Vaelin Lord Darnel'in kılıcının kabzasını bir rakibinin miğferine geçirdiğini, adamın miğferinden kan fışkırdığını gördü. "İyi dövüşüyor, Ekselans."

"Ama senin kadar iyi değildir tabii. Ve onda senin içgörün de yok, dürüstlüğün de. Kadınlar onu yataklarına sahip olduğu güç ve nüfuz için alacaklar, sevgisi için değil. Adamlar onun için parası ya da görev bilincinden dolayı savaşacaklar, bağlı oldukları için değil." Durdu ve hafif canı sıkılmış gibi bir tavır takındı. "Ve babam benim için iyi bir koca olacağını düşünüyor."

“Eminim babanız sizin için en iyi...”

“Babam üremeni istiyor. Sarayda Renfael Derebeyi’nin kanını taşıyan Al Nieren veletlerinin ciyaklayarak koşturmasını istiyor. İttifakı için gerekli olan son mühür. Babama ve Diyar’a o kadar hizmet ettim, beni yine de üremesi gereken dişi bir domuz olarak görüyor.”

“Birleşme Öğretisi nettir, Ekselans. Kimse, ne erkek ne kadın, isteği dışında evlenmeye zorlanamaz.”

“İsteğim...” Prenses acı acı güldü. “Evlenmeden geçirdiğim her yıl, isteklerim de zamanın aşımına uğruyor. Senin kılıcın, bıçakların ve yayın var. Benim silahlarım ise yalnızca zekâm, yüzüm ve rahmimde yatan güç vaadi.”

Prensesin bu denli açıksözlü olması kaygı vericiydi. Gerginlik, ortak suçlarının bilgisi ne âlemdeydi? *Unutma,* diye uyardı kendini. *Onun ne olduğunu unutma. Ne yaptığımızı.* Prensesin gözlerinin dövüşmekte olan Lord Darnel’i izlediğini, adamı tarttığını ve dudaklarını bükmemek için kendini zor tuttuğunu gördü. “Ekselans,” dedi Vaelin. “Sanırım bu buluşmayı evlenme niyetinizin olmadığı bir adam hakkında ne düşündüğümü öğrenmek için siz ayarladınız. Bana anlatacağınız başka bir teoriniz var mı acaba?”

“Suret katliamını diyorsan, fikrim hâlâ aynı. Ama başka bir değişken daha buldum. Yedinci Nişan diye bir şey duydun mu?”

Prenses gözlerinin içine bakıyordu ve yalan söylerse anlardı. “Bir hikâye.” Omzunu silkti. “Efsane. Bir zamanlar Karanlık araştırmasına ayrılmış, İtikat’ın bir nişanı varmış.”

“İnanmıyorsun o zaman?”

“Tarihi Kardeş Caenis’e bırakıyorum.”

“Karanlık.” Prenses usulca kelimeyi söyledi. “Büyüleyici bir konu. Tabii sırf batıl inanç, ama tarihsel kayıtlarda tutarlılığı var. Büyük Kütüphane’ye gidip bu konu hakkındaki bütün kitapları ödünç almak istedim. Çoğu eski cildin çalınmış olduğu ortaya çıkınca biraz karışıklık yaratmış oldum.”

Vaelin yitik şehirde kitapları ateşe atan Kardeş Harlick’i düşündü. “Peki bu efsane, Suret katliamıyla tam olarak nasıl bağlantılı?”

“Talihsiz olayla ilgili pek çok hikâye var. Hepsini toparlayabilmek için elimden geleni yaptım, gizli gizli tabii. Hikâyeler çoğunlukla saçmalıktan ibaret. Kulaktan kulağa aktarıldıkça abartılar da giderek artıyor, özellikle de seninle ilgili olan kısımlar. Her birinin elinde ölülerin kanını içen büyülü kılıçlar

olan on tane suikastçıyı tek elinle öldürmüş olduğunu biliyor muydun?"

"Bunu hatırladığımı söyleyemeyeceğim, Ekselans."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Hikâyeler uydurma olsa da hepsinde ortak bir tema var: Karanlık. Ve daha tuhaf hikâyelerde de Yedinci Nişan'a yapılan atıflar var.

Vaelin bunca zaman kendine itiraf etmek istememiş olmasına rağmen kızın keskin zekâsını artık inkâr edemiyordu. Önceleri bunun yalnızca adi bir kurnazlık olduğunu düşünmüştü, ama aslında o yalnızca hatırı sayılır bir aklın bir görünüşüydü. Son üç yılda pek çok kez Harlick'in yitik şehirdeki itirafı üzerine düşünmüş, farklı bilgi tutamlarını bir araya getirmeye çalışmıştı ama gözünde hiçbir şey şekillenmiyordu; Suretlerin İtikatlılara ihaneti, Tek Göz'ün gücü, Hentes Mustor'un gözlerinin ardında her ne yaşıyorsa onun tanıdık sesi. Denemesine rağmen hiçbir bağ bulamamıştı. Sürekli tam yakalayacakken ellerinin arasından kayıyormuş gibi hissediyordu. O kadar derindi ki kan şarkısı bile işin içinden çıkamıyordu. *Peki ya o? Ve eğer çözerse, bilgi onda güvenli olur mu?* Ona güvenme fikri saçmaydı tabii ki. Ama güvenilmez insanlar bile yararlı olabilirdi.

"Söylesenize, Ekselans," dedi Vaelin. "Neden hayatını öğrenmeye adamış bir adam, bir kitabı okumayı bitirir bitirmez onu ateşe atsın?"

Alaycı bir şekilde kaşlarını çattı. "Bu konumuzla alakalı mı?"

"Olmasaydı sorar mıydım?"

"Hayır. Herhalde zorunda olmadığın sürece bana bir şey sormazsın."

Alanda şövalyeler çarpışmaya hâlâ devam ediyorlardı. Ayakta kalan yaklaşık on tane adam vardı. Lord Darnel, Baron Banders'la silahsız bir kavgaya tutuşmuştu. Baron Banders'ın paslı zırhının sıkılığı, öfkeden gözü dönmüş adamın yırtıcılığını en ufak bir biçimde bile engelleyemiyordu.

"Eğer o adam gerçekten hayatını öğrenmeye adamışsa," dedi prenses az önceki sözlerini söylememiş gibi devam ederek, "o zaman bir kitabı yakmayı yine de büyük bir suç olarak görüyor olmalı. Daha önce de kitaplar yakılmıştı. Deli Kral Lakril bir keresinde açıkta büyük bir ateş yakarak Varinshold'daki bütün kitapları yok etmişti ve tebaasında okumayı bilen herkesin hain ve idam edilmesi gereken kimseler olduğunu ilan etmişti. Neyse ki Altıncı Nişan kısa bir süre sonra onu tahttan indirdi. Ama Lakril'in

deliliğinde bir hikmet de vardı. Bir kitabın değeri içindeki bilgiden kaynaklanır ve bilgi tehlikeli bir şeydir."

"Yani kitabı yakmak bilginin yaratabileceği tehlikeyi bertaraf eder."

"Belki de. Bu adam bilgin dedin. Ne kadar bilgin?"

Vaelin bir an duraksadı ve ismini söylemekten çekindi. "Bir zamanlar Büyük Kütüphane'de araştırmacıymış."

"Oldukça bilgin demek." Prenses ağzını büzdü. "Hiçbir kitabı iki kez okumadığımı biliyor muydun? Gerek duymuyorum çünkü. Her bir kelimeyi mükemmel derecede hatırlıyorum."

Kızın ses tonu o kadar ifadeden yoksundu ki Vaelin prensesin böbürlenmediğini, basitçe gerçeği söylediğini fark etti. "Yani aynı beceriye sahip bir adamın da kitabı tutmasına gerek kalmaz, özellikle de tehlikeli bir kitapsa. Bir kere okuyunca nasılsa bütün bilgiye sahip olur."

Prenses başını salladı. "Belki de adam o bilgiyi yok etmeye değil, muhafaza etmeye çalışıyordu."

Demek Harlick'in görevi buydu. Büyük Kütüphane'den Karanlık hakkındaki kitapları çalmış. Önce kitapları okuyarak içindeki bilgileri muhafaza etmiş, sonra da bilgileri saklamak için kitapları yok etmiş. Ama neden?

"Bana söylemeyeceksin, değil mi?" diye sordu Prenses. "Adamın kim olduğunu. Onu nerede bulduğunu."

"Yalnızca denk geldiğim ilginç bir olay..."

"Benim sana ettiğim kadar senin bana itibar etmediğini biliyorum, kardeş. Benim hakkımda çok iyi şeyler düşünmediğini de biliyorum. Ama benim seninle ilgili olan düşüncem, bana asla yalan söylemeyeceğin yönünde. Söylediklerin sert olabilir, ama hepsi gerçek. Şimdi bana doğruyu söyle, lütfen."

Göz göze geldiler ve Vaelin kızın gözlerinde yaşlar görünce şaşırdı. *Bu gerçek mi? Olabilir mi?* "Size güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum," dedi Vaelin. "Bir keresinde beraber berbat bir şey yaptık..."

"Bilmiyordum!" Fısıldamasına rağmen sesi hiddetliydi. Vaelin'e doğru eğilip konuşmaya devam etti. "Linden bana gelip Martishe'e sefere çıkmak gibi çılgınca bir fikri olduğunu söyledi. Babam da onu bu işe teşvik etmemi söyledi. Linden'a hiçbir söz vermedim. Onu seviyordum, ama insanın kardeşini sevdiği gibi... Onun bana sevgisi ise kardeş sevgisinin ötesindeydi ve duymak istediklerini duyuyordu. Yemin ederim babamın asıl planlarını bilmiyordum.

Sonuçta sen de gidiyordun ve senin cinayet işlemeyeceğini biliyordum.” Gözlerinden süzülen yaşlar kusursuz çehresinden döküldü. “Ben olayları araştırdım, Vaelin. Onu senin öldürmediğini, yalnızca acı çekmemesi için ona iyilik yaptığını biliyorum. Sana bu korkunç gerçekleri anlatıyorum çünkü artık bana güvenmelisin. Bugün babamın senden isteyeceği şeyi reddetmek *zorundasın.*”

“Benden ne isteyecek?”

“Prenses Lyrna Al Nieren!” Güçlü, buyurgan bir ses. Bir Kral’ın sesi. Vaelin, Janus’u bir senedir görmemişti. Adam gitgide daha da yaşlanmış, yüzündeki çizgiler artmıştı. Başındaki bakır yelelerin arasına daha çok ak düşmüş, kamburu iyice belirgin olmaya başlamıştı. Ama yine de sesi krallara yaraşır bir sesti. Her ikisi de ayağa kalkıp Kral’ı selamlamak üzere eğildiler ve kalabalığın tamamen sessiz bir şekilde onları izlediğini fark ettiler.

“Al Nieren kraliyet ailesinin kız çocuğu,” diye devam etti Kral. “Birleşmiş Diyar’ın Prensesi ve tahtın ikinci vârisi.” Kral ince, üzerinde kahverengi benekler olan elini ermin[11] kürkünün içinden çıkarıp arkalarındaki alanı işaret etti. “Görevini unuttun.”

Vaelin, Lord Darnel’in kraliyet ailesine ayrılmış bölümün önünde diz çökmüş bir halde durduğunu gördü. Alandaki baygın şövalyeler taşınıyor, yürüyebilenler sendeleyerek dışarı çıkıyorlardı. Paslı zırhı içindeki Baron Banders da alandan dışarıya taşınanlar arasındaydı. Yaltakçılara yaraşır bir şekilde eğilmiş olmasına rağmen Lord Darnel başını eğmemişti ve miğferini elinde tutuyordu. Gözlerini Vaelin’in gözlerinden ayırmıyor, yoğun ve endişelendirici bir öfkeyle bakıyordu.

Lyrna çabucak gözyaşlarını sildi ve tekrar eğildi. “Affedersin, baba,” dedi sahte olduğu belli olan bir neşeyle. “Lord Vaelin’le uzun zamandır konuşmuyorduk...”

“Burada dikkatinizi çekmesi gereken kişi Lord Vaelin değil, leydim.”

Yüzünden öfkeli bir bakış geçse de bunu çabucak geçiştirip zoraki bir şekilde gülümsedi. “Tabii ki.” Elinde ipek eşarpla döndü ve Lord Darnel’e öne çıkmasını işaret etti. “Güzel dövüştünüz lordum.”

Lord Darnel resmiyete uygun bir şekilde eğilerek selam verdi ve zırhlı eldivenini eşarbı almak için uzattı. Daha elini öpemeden prenses elini çekince gözle görülür bir biçimde irkildi. Geriye doğru bir adım atıp öfke dolu bakışlarını bir kez daha Vaelin’e doğru çevirdi. “Anladığıma göre, Lord Vaelin,” dedi sesi sinirle titreyerek,

“Altıncı Nişan’ın kardeşlerinin düello kabul etmeleri yasakmış.”

“Doğru, lordum.”

“Çok yazık.” Şövalye, Kral ve Lyrna’ya bir kez daha eğilerek selam verip arkasına bakmadan uzaklaştı.

“Parlak çocuk senden pek hoşlanmamış gibi duruyor,” dedi Kral.

Vaelin, Kral’a bakınca adamın suratında yaptıkları ilk anlaşma sırasında gördüğü ciddi, hesap yapan ifadeyi gördü. “Benden hoşlanılmamasına alışkınım, Ekselans.”

“Eh, biz seni seviyoruz, değil mi kızım?” diye sordu Kral Lyrna’ya.

Kız hiçbir duygusunu belli etmeden başını salladı ve konuşmadı.

“Görünüşe göre biraz fazla hem de. Kızım küçükken, kalbinin kimseye bağlanamayacak kadar soğuk olmasından korkardım. Şimdi ise tekrar donmasını diliyorum, işe bak.”

Vaelin için utanç duygusu alışılageldik bir şey değildi, bunun ağır bir duygu olduğunu düşündü. “Benimle konuşmak istemişsiniz, Ekselans.”

“Evet.” Kral bir süre daha Lyrna’ya bakmaya devam etti. “Evet, istiyorum. Tanışman konusunda ısrar ettiğim biri var. Kızım, lütfen burada kal ve halka ne olursa olsun onlardan üstün olduğumuzu hatırlat.”

Prenses tamamen duygudan yoksun bir şekilde, “Tabii, baba,” dedi.

Vaelin tek dizi üstüne çöktü, Lyrna elini uzatınca tuttu ve teninin sıcaklığını bir kez daha hissederek öptü. *Güvenilmez insanlar bile yararlı olabilir.* “Ekselans,” dedi ve ayağa kalktı. Kral’ın orada olduğunun gayet bilincinde bir şekilde kıza, “Haksız olduğunuzu düşünüyorum.”

“Haksız mı?”

Bu yaptığı pek çok açıdan yanlıştı. Göreneklere de uygun değildi ama bir adım ileri çıktı, prensesi yanağından öptü ve kulağına şunları fısıldadı: “Karanlık batıl bir inanç değil. Şehrin batı bölgesinde tek gözlü adamın hikâyesini soruştur.”

* * *

“Amacın beni sınamak mı, Genç Atmaca?”

Yanlarında iki muhafızla birlikte yürüyorlardı. Kral ermin cüppesinin eteklerine bastığından paçaları çamur olmuştu. Vaelin adamın kısalmış olduğunu düşündü, başı Vaelin’in omzuna

geliyordu.

“Sınamak mı, Ekselans?”

Kral çıkıştı. “Benimle oyun oynama evlat!” Kral, Vaelin’e delici bakışlarıyla bakıyordu. “Sakın!”

Vaelin gözlerini kaçırmadan adama baktı. Kral hâlâ bir baykuş olabilirdi, ama o artık bir fare değildi. “Prenses Lyrna ile olan arkadaşlığım sizi gücendirdi mi Ekselans?”

“Onunla arkadaşlığın falan yok. Onu görmeye bile tahammül edemiyorsun ve bunun için geçerli sebeplerin var.” Kral başını hafifçe yana eğip gözlerini kıstı. “Sana parlak çocuğu gösterip kıskandırmak istedi, değil mi?”

Keschet. Vaelin prensesle Al Hestian’ın bahçesinde yaptığı konuşmayı hatırladı. *Yalancı’nın Saldırısı. Bir aldatmacanın içine başka bir aldatmaca saklamak.* Lord Darnel sırf dikkat dağınıklığı yaratmak için oradaydı ve bu babasının beklediği bir şeydi. *Bugün babamın senden isteyeceği şeyi reddetmek zorundasın.*

Vaelin omzunu silkti. “Herhalde öyledir.”

“Ona ne dedin? Bir öpücük koparmaya çalışmadığını biliyorum.”

Vaelin sıkılgan bir şekilde sırıttı. “Ona güzellik ve fırsatların geçici olduğunu söyledim.”

Kral homurdanıp çamurda bata çıka yürümeye devam etti. “Onu böyle kışkırtmamalısın. İkinizin düşman olmaması Diyar için çok önemli, anlıyor musun?”

“Anlıyorum, Ekselans.”

“Onunla evlenmeyecek, değil mi?”

“Hiç sanmıyorum.”

“Biliyordum.” Kral bitkin bir şekilde içini çekti. “Keşke çocuk o kadar aptal olmasaydı. Zeki bir kızının olması büyük dert. Zekânın o kadar güzellikle beraber bulunması resmen doğaya ters. Deneyimlerime göre gerçekten çok güzel olan kadınların ya muhteşem bir cazibesi olur ya da çok fena kin tutarlar. Sevgili ayrılmış kraliçemin yani annesinin güzelliği efsaneviydi ve kindar olsa da neyse ki pek zeki sayılmazdı.”

Bu açıksözlülük değil, diye düşündü Vaelin. *Yine bir maske... Dürüst gibi görünmeye çalışıp beni başka bir planına sokacak.*

Süslü bir şekilde dekore edilmiş bir at arabasının yanına geldiler. Üzerine karmaşık şekiller işlenmiş ve varaklarla süslü arabanın pencereleri siyah kadifeyle örtülüydü. Kral, Vaelin’e kapıyı açmasını işaret etti ve içeri girdi. Basamağı çıkarken sızlandı ve arkasından girmesini söyledi. Kral yumuşak, deri bir koltuğa oturdu

ve bir deri bir kemik kalmış elini arkasındaki tahtaya tıklattı. "Saraya! Çok hızlı değil."

Dışarıda bir kamçı sesi duyuldu ve dört atın çektiği araba hareket etmeye başladı. "Bir hediyeydi," dedi Kral. "Araba, atlar. Lord Al Telnar'ın hediyesi, onu hatırlıyor musun?"

Vaelin, Konsey Odası'ndaki güzel giyimli adamı hatırlıyordu. "Kraliyet İşleri Vekili."

"Evet, sahtekâr bir piç değil mi tam? Kardeşinin isyanına karşılık Cumbrael Derebeyi'nin topraklarının dörtte birini almamı istedi. Tabii çok cömert davranıp yöneticiliği kendisi yapacak ve bütün kiraları kendine alacaktı. At arabası için teşekkür ettim ve onun topraklarının dörtte birini alıp kiralarını Derebeyi Mustor'a verdim. Ona bir süre şarap ve fahişe sağlamaya yeter. Lord Al Telnar'a da gerçek bir kralın satın alınamayacağını hatırlatmış oldum."

Kral elini pelerinin cebine sokup elma büyüklüğünde deri bir kese çıkardı. "Al." Keseyi Vaelin'e doğru fırlattı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Vaelin keseyi açınca üzerinde gri bir damar olan büyük, mavi bir taş gördü. "Göztaşı. Büyük bir göztaşı."

"Evet, şimdiye kadar bulunmuş en büyüğü hem de. Yetmiş küsur yıl önce büyükbabam, yirminci Asrael Lordu, kuleyi inşa edip ilk topluluğu yerleştirdiği zaman Kuzey Menzili'nin madenlerinden çıkarıldı. Kaç para ettiğini biliyor musun?"

Vaelin tekrar taşa baktı. Lambanın ışığı pürüzsüz yüzeyi üzerinde parıldıyordu. "Çok para, Ekselans." Keseyi tekrar kapatıp Kral'a doğru uzattı.

Yaşlı adam ellerini pelerininin ceplerinden çıkarmadı. "Kalsın. Kral'ın en değerli kılıcına verdiği bir hediye."

"Servete ihtiyacım yok, Ekselans." *Ve ben de satın alınmam.*

"Altıncı Nişan'ın bir kardeşi bile bir gün paraya ihtiyaç duyabilir. Lütfen, bunu bir tılsım olarak düşün."

Vaelin keseyi beline bağladı.

"Göztaşı," diye devam etti Kral, "dünyadaki en değerli madendir. Dünyadaki bütün uluslar göztaşını büyük bir ganimet olarak görürler; Alpirliler, Volarlılar, Uzak Batı'nın tüccar kralları. Ederi gümüş, altın veya elmastan bile daha fazladır ve çok büyük bir kısmı Kuzey Menzili'nden çıkarılır. Diyar'ın başka zenginlikleri de var tabii ki; Cumbrael şarabı, Asrael demiri gibi, ama bu Diyar'ı bir arada tutan iki şey olan donanmam ile Diyar Muhafızları'nı kurmamı sağlayan şey göztaşıdır. Ve Kule Efendisi Al Myrna'nın

dediğine göre göztaşı yatakları bitmeye başlamış. Yirmi yıl içinde madencilere kazıp çıkarsınlar diye ödeyecek kadar bile kalmayacakmış. Peki o zaman ne yapacağız, Genç Atmaca?"

Vaelin omzunu silkti. Ticaret pek anladığı bir konu değildi. "Dediğiniz gibi, Ekselans, Diyar'ın başka zenginlikleri de var."

"Ama yeterli değil. Yetmesi için soylulara ve halka öyle vergiler koymam lazım ki sonunda beni ve çocuklarımı saray duvarlarından sarkıtmak isterler. Diyar Muhafızları'na rağmen bu topraklarda nasıl sıkıntılar olduğunu gördün, onlar kalmadığı zaman akacak kanı düşün. Hayır, daha fazlasına, baharat ve ipeğe ihtiyacımız var.

"Baharat ve ipek mi, Ekselans?"

"Ana baharat ve ipek yolu Erin Denizi'nden geçiyor. Baharatlar Alpir İmparatorluğu'nun güney bölgelerinden, ipek de Uzak Batı'dan geliyor ve İmparatorluk'un kuzey kıyısındaki Alpir limanlarında birleşiyorlar. Limana yanaşan her gemi bu ayrıcalık için İmparator'a ödemede ve kargolarından belli bir miktar paylaşımda bulunmak zorunda. Alpirli tacirler bu sayede zengin oldu, hatta bazıları Batı'nın Tüccar Kralları'ndan bile daha zengin oldu ve bunun için İmparator'a vergi ödüyorlar."

Vaelin giderek daha da huzursuz oluyordu. *Bunu düşünüyor olamaz.* "Bu ticareti bizim limanlarımıza çekmek mi istiyorsunuz?" diye sordu Vaelin.

Yaşlı adam başını iki yana salladı. "Bizim limanlarımız sayıca çok az ve kapasiteleri de düşük. Kıyılarımıza çok fırtına vuruyor ve ticareti yakalayamayacak kadar kuzeydeyiz. İstiyorsak almamız gerekecek."

"Ekselans, pek tarih bilmem ama bu Diyar ya da herhangi bir derebeyliğin Alpir işgaline ya da yağmasına uğradığını hiç hatırlamıyorum. Halklarımız arasında kan yok. Öğretiler bize savaşın yalnızca toprak, yaşam ya da İtikat'ı savunmak için yapılabileceğini öğütler."

"Alpirliler tanrıya tapanlardan değil mi? İtikat'ı inkâr eden koca bir imparatorluk."

"İtikat yalnızca kabul edilebilir, zorla kabul ettirilemez, özellikle de bir imparatorluk söz konusuysa."

"Ama onlar tanrılarını buraya getirip İtikadımızı baltalamak için planlar yapıyorlar. Her yerde casusları var. Tüccar kimliğine bürünmüş casusları inkâr fısıltılarına yol açıyor ve gençlerimizi Karanlık ayinleriyle kirletiyor. Ve bu süre içinde de ordularını büyütüyorlar ve İmparator gemiler inşa etmeye devam ediyor."

“Bunlar doğru mu?”

Kral hafifçe güldü ve gözleri parıldadı. “Olacak.”

“Bütün Diyar’ın bu saçmalığa inanmasını mı bekliyorsunuz?”

“İnsanlar her zaman inanmak istedikleri şeye inanırlar, doğru olsun olmasın. Suret katliamını hatırla, bütün İnkârcılar ve İnkârcı olduğundan şüphelenilen kişiler sırf söylentilerden dolayı isyanlar sırasında katledildi. Onlara doğru yalanı verirsen inanırlar.”

Araba tıkırdayarak şehrin kuzey bölgesinin parke taşlı zemininde ilerlerken Vaelin sessizce Kral’a baktı. Duyduğu şeyler ürperticiydi. *Ortada yalan falan yok, bunların hepsini gerçekten yapmaya niyetli.* “Benden ne istiyorsunuz, Ekselans? Bunu neden benimle paylaşıyorsunuz?”

Kral kemikli ellerini iki yana açtı. “Tabii ki kılıcına ihtiyacım var. Diyar’ın en ünlü savaşçısı olmadan savaşa giremem, değil mi? İtikat’ın kılıcını İnkârcılar İmparatorluğu’na götürmeyi reddedersen halk ne düşünür?”

“Bu Diyar’ın hiçbir anlaşmazlığı olmayan bir halka sırf yalanlara dayanarak savaş açmamı mı istiyorsunuz?”

“Kesinlikle.”

“Peki bunu neden yapayım?”

“Gücün sadakatin de ondan.”

Linden Al Hestian’ın boynundaki kesikten kan akarken mermer kadar beyaza dönen suratı... “Sadakat, tedbirli olmayanları entrikalarınıza uydurabilmek için kullandığınız başka bir yalan.”

Kral kaşlarını çattı. Önce sinirli gibi görünse de sonra güldü. “Tabii ki öyle. Kral olmanın ne demek olduğunu zannediyorsun?” İfadesi hızlı bir şekilde ciddileşti. “Yaptığımız anlaşmayı unutuyorsun. Ben emrediyorum, sen uyguluyorsun. Hatırladın mı?”

“Anlaşmamızı çoktan çiğnedim, Ekselans. Martishe’te bana emrettiğiniz şeyi yapmadım.”

“Ama yine de Al Hestian Öte’ye sen onun boynunu kesince gitti.”

“Acı çekiyordu. Acı çekmesini engellemek zorundaydım.”

“Evet, fazlasıyla uygunmuş.” Kral canı sıkılmış gibi elini salladı, bu konu artık ilgisini çekmiyordu. “Fark etmez, bir anlaşma yaptın. Sen benimsin, Genç Atmaca. Nişan’a olan bağın bir kurgu, bunu benim kadar sen de biliyorsun. Ben emrediyorum, sen uyguluyorsun.”

“Alpir İmparatorluğu’na karşı değil, hayır. Göztaşının bitmesinden daha iyi bir bahane olmadan olmaz.”

“Bana karşı mı geliyorsun?”

“Evet. İsterseniz beni idam ettirin. Kendimi savunmayacağım. Entrikalarınızdan yoruldum.”

“Seni idam ettirmek mi?” Janus kahkaha attı. “Ne kadar asilce, özellikle de artık böyle bir şey yapmamın halkın isyanına ve İtikat’la savaşa girmem demek olduğunu bildiğin düşünülürse. Zaten kızım da benden yeterince nefret ediyor.”

Kral birden pencerenin önündeki kadife örtüyü çekti ve dışarı bakınca yüzü aydınlandı. “Dul Norna’nın fırını!” Eliyle tekrar tahtaya tıklattı ve kral sesini yükseltti. “DUR!”

Kral arabadan çıkarken kendilerine eşlik etmiş olan iki Atlı Muhafız’ı eliyle uzaklaştırdı ve Vaelin’e dönüp büyümüş de küçülmüş bir çocuk gibi sırıttı. “Gel bakalım, Genç Atmaca. Şehirdeki, hatta derebeylikteki en güzel hamur işlerini yapıyor. Yaşlı bir adamın zaafı işte.”

Dul Norna’nın fırını sıcaktı ve içerisi buram buram ocaktan yeni çıkmış ekmek kokuyordu. Kadın, Kral’ı görünce aceleyle tezgâhın arkasından çıktı. Norna uzun boylu, tıknaz bir kadındı, ısıdan dolayı kızarmış yanakları ve saçlarında un benekleri vardı. “Ekselans! Efendim! Naçizane işletmeme tekrar geldiniz!” dedi coşkulu bir biçimde. Garip bir biçimde eğildikten sonra müşterilere omuz ata ata Kral’ın yanına doğru ilerlemeye başladı. “Çekilin! Kral’a yol açın!”

“Leydim.” Kral elini tutup öpünce Norna’nın yanakları daha da kızardı. “Buraya uğrama fırsatı bulduğumda tepmemeye çalışıyorum. Ayrıca Lord Vaelin de merak etmiş. Kek yiyecek zaman bulamıyor pek, değil mi kardeş?”

Kadının gözlerinin ona hayran bir şekilde bakışını ve şimdi tek dizi üstüne çökmüş müşterilerin kaçamak bakışlarını gören Vaelin bu gereksiz hayranlık gösterisi için onlardan neredeyse nefret edecekti. “Kekler hakkındaki bilgim gerçekten sınırlı, Ekselans,” dedi ve can sıkıntısının ses tonundan anlaşılmamış olduğunu umdu.

“Mamullerini bize gösterebileceğin bir arka odan vardır belki de?” dedi Kral dul kadına. “İşine daha fazla engel olmak istemem.”

“Tabii ki, Ekselans. Tabii ki.”

Kadın onları fırının arka tarafına götürüp depo gibi bir odaya soktu. İçeride duvarların önündeki raflarda un dolu çuvallar ve kavanozlar, odanın ortasında da bir masa ve sandalyeler vardı. Sandalyelerin birinde balık etli, ucuz ve cırtlak renkli elbise giyen bir kadın oturuyordu. Saçını ve dudaklarını kırmızıya boyamıştı ve

bluzu iri göğüslerine dikkat çekecek kadar açıktı. Kral içeri girince kadın eğildi ve selam verdi. “Ekselans.” Sesi kaba sabaydı, sesli harfleri yutuyordu. Sokaklardan bir ses.

“Derla,” diye selamladı onu Kral ve tekrar fırıncıya döndü. “Zencefilli kurabiye alalım, Norna hanım. Ve mümkünse biraz da çay.”

Dul kadın eğildi, odadan çıktı ve kapıyı arkasından sertçe kapadı. Kral bir sandalyeye oturdu ve kadına ayağa kalkmasını işaret etti. “Derla, bu Vaelin Al Sorna, Altıncı Nişan’ın meşhur kardeşi ve Diyar’ın Kılıcı. Vaelin, bu Derla, meşhur olmayan bir fahişe ve benim için çalışan oldukça özel bir casus.”

Kadın dudaklarında hafif bir gülümsemeyle uzun süre Vaelin’e tartan gözlerle baktı. “Şeref duydum, lordum.”

Vaelin başını hafifçe eğdi. “Leydim.”

Kadının gülümsemesi bütün suratına yayıldı. “Pek sayılmaz.”

“Boşuna cilve yapma, Derla,” dedi Kral. “Kardeş Vaelin İtikat’ın gerçek bir hizmetkârı.”

Kadın tek kaşını kaldırıp dudağını büktü. “Yazık. En iyi işlerimi Nişan’dakilerle yapıyorum. Özellikle de Üçüncü Nişan, pek azgın o kitap kurtları.”

“Çok tatlı değil mi?” diye sordu Kral. “Keskin zekâya sahip bir kadın ve ahlak ya da vicdan denen bir şey yok. Arada bir de oldukça hiddetlenebiliyor. Şu taciri kaç kere bıçaklamıştın Derla, unutmuşum.”

Vaelin kadının suratına baktığında ifadesiz suratında yalan görmedi. “Elli civarı, Ekselans.” Vaelin’e göz kırptı. “Beni dövüp öldürmek sonra da cesedimi sikmek istedi.”

“Evet, pis bir sapıktı,” dedi Kral. “Ama zengindi de ve divanda popüler biriydi. Senin ne kadar yararlı olabileceğini anlar anlamaz sözde intiharını ve salıverilmeni ayarlamak oldukça masraflı oldu.”

“Bunun için her daim minnettar olacağım, Ekselans.”

“Olmalısın da. Görüyorsun ya Vaelin, tebaasının arasından yetenekli insanları bulup onları yararlı olabilecekleri bir işe koymak bir kralın görevidir. Dört derebeylikte de Derla gibi yerleştirdiğim gizli insanlar var ve hepsi direkt olarak bana rapor veriyor. Yüklü miktarda altın kazanıyorlar ve çabalarıyla bu Diyar’ın güvenliğinin sağlandığını bilmek de onlara tatmin duygusu veriyor.” Kral birden yorgun bir şekilde çenesini avucuna koydu ve kapadığı gözlerini ovdu. “Geçen haftaki raporun,” dedi Derla’ya. “Lord Vaelin’e de anlat.”

Derla başıyla onayladı ve resmi bir tonda konuşmaya başladı. “Prensur’un yedinci gününde Öfkeli Aslan tavernasının arkasındaki bir ara sokakta durmuş, İnkârcıların Yükselen tarikatından insanlar tarafından çok sık girilip çıkıldığını bildiğim bir evi gözlüyordum. Gece yarısına doğru eve uzun bir adam, bir kadın ve on beş yaşlarında bir çocuğun da bulunduğu birtakım insanlar girdi. Onlar eve girdikten sonra ben de kömür kaydırağından mahzene girdim. Mahzendeyken üstteki odada düzenlenen sapkınca ayinlerin seslerini duyabiliyordum. Yaklaşık iki saat sonra buluşmanın sona ermek üzere olduğunu düşünerek çıktım ve tekrar ara sokağa döndüm. O üç kişinin de bir süre sonra evden çıktığını gördüm. Uzun adamı gözüm bir yerden ısırıyordu, bu yüzden onları takip etmeye karar verdim. Şehrin kuzey bölgesine gittiler ve Bekçi’nin Dönemeci’ndeki değirmeni gören büyük bir eve girdiler. Adam içeri girince içerideki kandillerin ışığında adamın suratını gördüm: Lord Kralyk Al Sorna, eski Savaş Lordu ve Diyar’ın İlk Kılıcı.”

Vaelin’e ifadesiz bir şekilde baktı. Kral tıraşsız çenesini sıvazladı. “Hep böyle değildi, biliyor musun?” dedi. “İnkârcılarla olan durum. Ben çocukken aramızda yaşarlardı, insanlar onlardan sakınırlar, ama hoş görürlerdi. İlk kılıç eğitmenim bir Arayan’dı, çok da iyi bir adamdı. Nişanlar insanları onlara karşı uyarırlar ama tatbiklerini yasaklamayı savunmazlardı. Sonuç olarak biz de sürgün edilmiş bir milletiz, bu kıyılara asırlar önce bizi İtikadımız ve tanrılarımızdan dolayı öldürmek isteyenler tarafından sürülmüştük. Tabii İtikat hep baskın, inançlar sıralamasında ilk sıradaydı ama diğerleri de buna saygı duyarak yaşıyorlardı, İtikatlıların arasında bu durumu sevmeyen kişiler olsa da halkın çoğu umursamıyordu. Sonra Kızıl El geldi.”

Kral’ın eli boynundaki soluk kırmızı işaretlere gitti ve gözleri daldı. “Bıraktığı izden dolayı Kızıl El adı veriliyordu, boynun bir pençeyle parçalanmışa benzerdi. İzler belirdi mi ölmüş olduğunu anlardın. Düşünsene Vaelin, birkaç ay içinde yerle yeksan olan bir diyar. Tanıdığın bütün erkek, kadın, çocuk, zengin veya yoksul bütün insanları gözünün önüne getir, sonra yarısının öldüğünü düşün. Onları, gözlerinin önünde delirten, dövündüren ve çığlıklar atarken iç organlarını kusturan bir hastalıktan ölürken canlandır. Cesetler saman balyaları gibi üst üste yığılıyordu ve hiç kimse güvende değildi. Korku, tek inanç haline geldi. Sonra insanlar bunun sıradan bir veba olmadığını düşünmeye başladılar. Hayır, bu olamazdı. Bunun içinde Karanlık parmağı olmalıydı. Ve böylece

gözlerimiz İnkârcılara çevrildi. Onlar da bizim kadar acı çekiyorlardı ama sayıca daha az oldukları için daha az acı çekiyorlarmış gibi görünüyordu. Şehirlerde çeteler oluştu ve İnkârcıları avlayıp öldürmeye başladılar. Bazı tarikatlar tamamen yok edildi ve inançları onlarla birlikte yok oldu, geri kalanlar ise gölgelere çekildi. Kızıl El geçtiği zaman ortada bir tek İtikat ve Cumbrael'in tanrısı kalmıştı. Diğerleri saklanıyor, karanlıkta tapınıyor ve ortaya çıkmaktan korkuyorlardı."

Kral gözlerini kırpıştırıp tartan gözlerle Vaelin'e döndü. "Görünüşe göre baban sağlıksız uğraşlar edinmiş, Genç Atmaca."

Kan şarkısı sert bir şekilde ve yüksek sesle geri döndü. Daha önce hiç bu kadar güçlü ve anlamının kesin olduğunu duymamıştı. Bu odada büyük bir tehlike vardı. Casusluk yapan fahişenin bilgisi tehlikeliydi. Kral'ın planları tehlikeliydi. Ama en tehlikeli şey kan şarkısının bizzat kendisiydi, zira her ikisini de öldürmesini söylüyordu.

"Benim babam yok," dedi sıktığı dişlerinin arasından Vaelin.

"Olabilir. Ama bir kız kardeşin var. Karakale'de Dördüncü Nişan'ın kendisine göstereceği özenden sonra dili koparılmış bir biçimde duvarlardan sarkıtılmak için biraz genç değil mi? Herhalde annesini de yanındaki kafese koyarlar. Açlıktan zayıf düşüp kargalar canlı canlı etlerini yemeye gelene kadar ne dedikleri anlaşılmadan birbirleriyle konuşurlar. Daha iyi bir sebep istiyordun. Al bakalım."

Kendisininki gibi siyah gözler, kış filizi toplayan küçücük eller. *Küçükken annem senin gelip bizimle yaşayacağını ve abim olacağını söylemişti.*

Kan şarkısı ulumaya başladı. Elleri titriyordu. *Daha önce hiç kadın öldürmemiştim,* diye düşündü. *Ya da bir kral.* Yaşlı adamın esneyip ağrıyan dizlerini ovmasını izledi. Kırılgan boynunu tutup ince bir dal gibi kırmak çok kolay olurdu. *Çok tatmin edici olurdu...*

Yumruklarını sıktı, titremesini durdurdu ve ağır ağır masada oturmaya devam etti.

Ve kan şarkısı öldü.

"Açıkçası," dedi Kral masaya dayanarak ayağa kalkarken, "kekleri ben bekleyemeyeceğim. Lütfen siz yiyin ama benim ikramım." Kemikli elini Vaelin'in omzuna koydu. *Bir baykuşun pençesi.* "Sanırım Suret Arlyn seninle görüşmek istediğinde ona ne söyleyeceğini sana dikte ettirmeme gerek yok, değil mi?"

Vaelin kan şarkısının döneceğinden korktuğu için ona bakmadan sert bir şekilde başını salladı.

“Harika. Derla, lütfen bir süre daha kal. Eminim Lord Vaelin’in çok sorusu vardır.”

“Elbette, Ekselans.” Adam çıkarken kadın bir kez daha eğilerek selam verdi. Vaelin oturduğu yerden kalkmadı.

“Oturabilir miyim lordum?” diye sordu Derla.

Vaelin cevap vermeyince kadın Vaelin’in karşısına oturdu. “Senin kadar önemli bir lordla tanışmak büyük bir zevk,” diye devam etti. “Pek çok lordla daha önce iş yaptım. Ekselans alışkanlıklarıyla çok ilgileniyor, ne kadar vahşilerse o kadar iyi olduğunu söylüyor.”

Vaelin hiçbir şey söylemedi.

“Senin hakkındaki bütün hikâyeler gerçek mi acaba?” dedi kadın. “Şimdi seni gördüm ya, doğru olabileceklerini düşünmeye başladım.” Vaelin’in konuşmasını bekledi ve cevap alamayınca huzursuzca kıpırdandı. “Dul fırıncının pastaları getirmesi de amma uzun sürdü.”

“Pasta gelmiyor,” dedi Vaelin. “Ve benim sorum falan da yok. Seni burada öldüreyim diye bıraktı.”

Vaelin kadının gözlerine bakınca ilk defa samimi bir duygu gördü: Korku.

“Eminim dul Norna cesetlerden kurtulma konusunda marifetlidir,” dedi Vaelin. “Sanırım Kral yıllar içinde hiçbir şeyden şüphelenmeyen pek çok aptalı buraya getirmiştir. Bizim gibi.”

Kadın önce kapıya, sonra Vaelin’e baktı. Ağzını büzdü ve onu provoke etmeye çalışacaktı ama sonra vazgeçti, sözleriyle onu etkileyemeyeceğini biliyordu. “Savunmasız değilim.”

“Bir tane korsenin içinde, bir tane de sırtında bıçak var. Eminim başındaki tokanın ucu da çok sivridir.”

“Beş yıldır Kral Janus’a sadakatle hizmet ediyorum-”

“Umurunda bile değil. Sahip olduğun bilgi çok tehlikeli.”

“Param var...”

“Servete ihtiyacım yok.” Birden belindeki göztaşının ağırlığını hissetti. “Hem de hiç.”

“Eh.” Kadın arkasına yaslandı, kollarını bıraktı ve bacaklarını açtı. Hafif bir gülümsemeyle, “En azından beni sonra değil önce sikme nezaketini göster.”

Vaelin gülmek istese de başaramadı. Bakışlarını çevirip ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. “Benden korkmana gerek yok ama ondan korkmalısın. Şehirden, mümkünse Diyar’dan uzaklaş. Bir daha da geri gelme.”

Kadın yavaşça ayağa kalktı, dikkatli bir şekilde kapıya yürüdü ve bir eli sırtına, bir eli de kapı kulpuna uzandı. Kapının kulpunu çevirdikten sonra arkasına dönüp, “Baban senin gibi bir oğula sahip olduğu için çok şanslı, lordum,” dedi ve kapının yağlanmamış menteşeleri gıcırdayarak kapanana kadar çoktan gitmişti.

“Benim babam yok,” dedi Vaelin boş odaya usulca.

Üçüncü Bölüm

Alpir kıyısından içlere girdikçe çalılıklar yerini geniş, üzerinde hiçbir iz bulunmayan bir çöle bıraktı. Güneyden esen sert rüzgâr kumları kaldırarak kum tepeciklerinin üzerinde tayflar gibi gezinen bacaya benzer şekiller oluşturuyordu. Ordu çölde üç kilometre uzunluğunda bir sıra oluşturmuş yürüyordu. Onlara bakınca Vaelin'in aklına bir keresinde Uzak Batı'ya giden bir gemide kafesinden kaçmış olan büyük bir yılan geldi. Gövdesi bütün güverteyi kaplamıştı ve güneşin altında parlayan pulları, Diyar Muhafızları'nın mızraklarının uçlarını andırıyordu.

Bir yükseltinin üzerinde sivri bir kayaya tünemiş, ordudan yaklaşık üç kilometre ileride onları izliyordu. Matarasını çıkarıp bir yudum su içti ve arkasında Tükürük'ün çöldeki bodur ağaçlardan birinin yapraklarını çiğnediğini gördü. Frentis ve gözcü grubu, en azından savaştan sonra gruptan kalanları, yükseltide kamp kurmuşlar, doğu ufkunu dikkatli bir şekilde izliyorlardı.

Aklına iki gün önceki savaş, beyazlar içindeki adam ve cesedini istemeye gelmiş, yüz ifadeleri ciddi dört adam geldi. İmparatorluk Muhafızları'ndandılar, çölde birdenbire belirmişlerdi ve Savaş Lordu'yla görüşmeyi talep etmişlerdi. Al Hestian atına binip, ordunun en şaşaalı adamlarıyla birlikte onları karşılamaya gitmiş, resmi bir tanışma gösterisi yapmıştı. Alpirliler bunu göz ardı etmişler, eyerlerinden kalkmamışlardı. Al Hestian Kral'ın Untesh, Linesh ve Marbellis'e el koyduğunu bildiren bildiriyi okurken yapılı ve kır saçlı bir adam sözünü kesip neredeyse mükemmel bir Diyar Dili'yle şöyle demişti: "Gevezeliği kes, Kuzeyli. Biz *Eruhin*'in cesedi için geldik. Onu bize verin ya da bizi öldürün, zira onu almadan dönmeyeceğiz."

Al Hestian kendine hâkim olamayıp sinirden kıpkırmızı olmuştu. "Neymiş bu *Eruhin?*"

"Beyazlı adam," demişti Vaelin. Görüşmeye davet edilmemişti ama Savaş Lordu'nun düşmanla ilk kez görüştükleri bu önemli anda

onu kovup tatsızlık çıkarmak istemeyeceğine güvenerek yine de gitmişti. "*Eruhin,* değil mi?" diye sormuştu muhafıza.

Muhafız gözlerini ona dikip baştan aşağı süzmüştü. "Sen miydin? Onu öldüren?"

Vaelin başını sallamıştı. Muhafızlardan biri hırlayarak kılıcına davranmıştı ama kır saçlı adam ona sert bir şekilde bağırınca kılıcını tekrar kınına sokmuştu.

"Kimdi o?" diye sormuştu Vaelin.

"İsmi Seliesen Maxtor Aluran'dı," diye cevap vermişti muhafız. "*Eruhin,* yani sizin dilinizde Umut. İmparator'un seçilmiş vârisi."

"İmparatorunuza taziyelerimizi sunarız," diye araya girmişti Savaş Lordu. "Böyle bir kayıp elbette üzüntü yaratacaktır, ama biz yalnızca hakkımız olanı..."

"İşgal ve yağma için geldiniz, Kuzeyli," demişti sözünü keserek kır saçlı adam. "Bu topraklarda yalnızca ölüm bulacaksınız. Başka görüşme, konuşma ya da herhangi bir şey olmayacak. Umudumuzu öldürdüğünüz gibi biz de sizi öldüreceğiz. Merhamet beklemeyin. Şimdi bize cesedi verin."

Lord Darnel şişesini ağzına götürmüş, şarabı ağzında çalkaladıktan sonra muhafızlardan birinin atının toynağına tükürmüştü. "Saygısızlık yaparak görüşme kurallarını hiçe sayıyor, lordum," demişti Al Hestian'a. "Bunu hayatıyla ödemesi gerekir."

"Hayır," deyip iki tarafın arasına girmişti atıyla Vaelin. Sonra muhafıza dönüp onlara cesede kadar eşlik edeceklerini söylemişti.

Oradan uzaklaşırken Savaş Lordu'nun öfkesini ve Lord Darnel'in nefretini hissedebiliyordu ve aklına Suret Arlyn'in söylemiş olduğu bir şey gelmişti. *Kendilerini seven adamlar, onların ihtişamını gölgeleyenlerden nefret eder.*

Muhafızlar atlarından inip Umutlarının cesedini yük beygirinin üzerine taşımışlardı. Kır saçlı muhafız kayışları iyice kontrol etmiş ve gözlerinde yaşlarla Vaelin'e dönmüştü. "İsmin nedir?" diye sormuştu çatlak sesiyle.

Söylememek için bir sebep görememişti. "Vaelin Al Sorna."

"Düşünceli davranmış olman nefretimi dindirmiyor, Vaelin Al Sorna, *Eruhin Makhtar,* Umut Katili. Şerefim canımı almamı gerektirse de nefretim beni hayatta tutuyor. Şu andan itibaren aldığım her nefesin amacı senin sonunun geldiğini görmek olacak. Benim ismim Neliesen Nester Hevren, İmparatorluk Muhafızları'nın Onuncu Taburu'nun Yüzbaşısıyım. Bunu unutma."

Bunu söyledikten sonra arkadaşlarıyla beraber atlarına binmiş

ve gitmişlerdi.

İtikat bizden bazen elimizdeki her şeyi talep eder. Suret'in sözleri. Önceki kış Vaelin'le birlikte Kral'ın planlarının ne olduğunu dinlemek üzere kar kaplı antrenman alanında yürürlerken bu lafları zikretmişti. O gün çok soğuktu, Weslin normalde soğuk olurdu ama bu kadarı Weslin'e göre bile fazlaydı. Acemi kardeşler karda bata çıka yürüyor, koşuyor, dövüşüyor ve ustalarının değneklerinin ısırıklarını hissediyorlardı.

"Bu emsalsiz bir savaş olacak," demişti Suret nefesi havada buhar oluştururken. "Büyük bir fedakârlık yapılacak. Kardeşlerimizden pek çoğu geri dönmeyecek. Bunu anlıyor musun?"

Vaelin başını salladı. Uzun zamandır Suret'le konuşuyorlardı ve artık söyleyecek kelimeleri tükenmişti.

"Ama sen dönmek zorundasın Vaelin. Ne yaparsan yap, ne kadar vahşice dövüşmen gerekiyorsa dövüş, kaç kişiyi öldürmen gerekiyorsa öldür. Kaç adamın veya kardeşin ölürse ölsün sen bu Diyar'a döneceksin."

Vaelin tekrar başını sallayınca Suret gülümsemişti. Vaelin bunu ikinci kez görüyordu. En son yıllar önce Nişan Hanesi'nin kapısında Suret'in gülümsediğini görmüştü. Nedenini bilmiyordu ama Suret gülümseyince birden ne kadar yaşlı olduğunun belli olduğunu düşündü, gözlerinin çevresindeki ve ince dudaklarındaki kırışıklıklar daha belirgin olmuştu. Onun yaşlı olduğunu daha önce hiç düşünmemişti.

"Bazen bana o kadar çok anneni anımsatıyorsun ki..." demişti üzgün bir şekilde ve dönüp gitmişti. Karda sağlam adımlarla ilerlemiş, bir kez bile ayağı kaymamıştı.

Çizik koşarak yokuşu tırmandı ve arkasında bir toz bulutu oluştu. Ağzında bir tavşan sallanıyordu. Çalılıklarda pek çok büyük, geniş ayaklı tavşan var gibiydi ve Çizik gibi Diyar Muhafızları da bunu çabucak keşfetmişti ve yemeğin hızlı bulunmasından dolayı memnunlardı. Köle-tazı, tavşanı Vaelin'in ayaklarının dibine bıraktı ve bir kez havladı.

"Teşekkürler, arsız köpek." Vaelin köpeğin boynunu okşadı. "Ama senin olsun." Tavşanı kaldırıp tepeden aşağı fırlattı ve Çizik neşeli bir şekilde havlayarak peşinden koşmaya başladı.

"Sefere çıktığımızda genelde onu yanına almazsın," dedi Frentis oturup şişesini çıkararak.

"Yeni bir av sahası bulduğu için sevinir diye düşündüm."

"Demek İmparator'un oğluymuş he?" diye sordu Frentis. "Beyaz

zırhlı adam.”

“Seçilmiş vârisi. Görünüşe göre İmparator vârisini tebaasının arasından seçiyor.”

Frentis kaşlarını çattı. “Onu nası yapıyo?”

“Tanrılarıyla ilgili bir mesele sanırım.”

“E daha iyi savaşabilen birini seçseymiş bari. Aptal ibne atının üstünde bile doğru düzgün duramıyordu.” Genç kardeşinin şakacı bir tonda konuşmasına rağmen Vaelin Frentis’in endişeli olduğunu hissediyordu. “Savaşla falan alakası yokmuş ki.”

“Benim için endişelenme, kardeşim.” Frentis’e dönüp gülümsedi. “Kendimi o kadar da kötü hissetmiyorum.”

Frentis başını sallayıp gözlerini güneye çevirdi. “Kral’ın burayı neden o kadar çok istediğini anlayamıyorum. Burada sırf çöl ve çalılıklar var. İneli beri daha doğru düzgün ağaç bile görmedim.”

“Kadim anlaşmaya göre hakkımız olanı almaya ve İnkârcı İmparatorluğu tarafından bize karşı işlenmiş suçların öcünü almaya geldik.”

“Evet, düşündüm o mevzuyu. Yani tek gördüğüm Alpirliler, limanın oradaki denizci ve tüccarlardı. Komik kıyafetleri vardı ama onun dışında diğer denizci ve tüccardan farklı değillerdi. Bütün denizciler ve tacirler gibi fahişe ve para peşindelerdi, hatta geri kalan çoğu kişiden daha bile kibarlardı. Benim sokaktaki çocuklardan Karanlık ayinleri eşliğinde işkence yapılmak üzere kaçırılan kimseyi hatırlamıyorum, yani tabii benim dışımda ama Tek Göz Alpirli değildi.”

“Kral’ın Sözü’nü mü sorguluyorsun kardeşim?”

Frentis’in elleri pelerinin içinde kıpırdayınca Vaelin çocuğun ellerinin yara izlerinin üzerinde gezindiğini tahmin etti. “Onun da herkesin de sözünü sorguluyorum, gerek görürsem tabii.”

Vaelin güldü. “Güzel, bunu yapmaya devam et.”

“Lordum!” diyerek ona seslendi gözcülerden biri. Durmuş, doğu ufkunu işaret ediyordu.

Vaelin yükseltinin diğer tarafına geçip ufka doğru baktı. Güneşin sıcaklığının vurduğu kumlardan yükselen ısı dalgalarının ötesinde hafif bir parıltı görüyordu. “Ne var orada?”

“Ben görüyorum.” Frentis gözlerinden birine tek gözlü bir dürbün takmıştı. Pirinç borusu olan, etrafı köpekbalığı derisiyle kaplı pahalı bir eşyaydı. Vaelin buraya onları getiren kadırganın Meldenli kaptanın benzer bir eşyaya sahip olduğunu hayal meyal hatırlasa da bu konuyu çok deşmemenin daha iyi olacağını

düşündü. Barkus gibi Frentis de hırsızlık içgüdülerinden tamamen kurtulamamıştı.

"Kaç kişiler?"

"O işten pek anlamam kardeşim, bilirsin. Ama en az bizim kadar adam, artı üçte biri yoksa ben de adam değilim."

* * *

"Nerede olduğunu bildiğini biliyorum." Savaş Lordu'nun kapkara bakışlarında sonsuz bir kin vardı.

"Lordum?" Vaelin önlerindeki manzarayı izlediğinden adamı duymamıştı. Hücum dizilişine girmiş binlerce Alpir askeri, onların bulundukları tepeye doğru düzenli bir şekilde yürüyorlardı. Savaş Lordu, Vaelin'e bütün alayını tepeye getirmesini ve sancağını bulabildikleri en yüksek direğe asmalarını emretmişti. Alpirlilerin görüş alanının dışında kalan batı yamacında beş bin Cumbrael okçusu duruyordu. Cumbraelli okçular kâğıt üzerinde Derebeyi Mustor'un sefere iştirak etmek için gönderdiği askerlerdi ve Tahtı Zorla Alan'ın Ayaklanması olarak anılmaya başlamış olaydan sonra ittifakı pekiştirmek için toplanmışlardı, ama aslında bu adamlar yay becerilerini Kral'a para karşılığında satan paralı askerlerdi, zira aralarında tek bir Cumbraelli soylu bile bulunmuyordu. Tepenin her iki tarafında ikişer alay Diyar Muhafızı piyadeleri duruyordu. Arka tarafta beş bin Nilsaelli piyade bekliyordu ve sağ taraflarında on bin Diyar Muhafızı süvarisi, sol taraflarında da Renfael şövalyeleri bulunuyordu. Arka taraflarında Kral'ın Atlı Muhafızları, onlara kumanda eden Prens Malcius ve Altıncı Nişan'dan gelen dört atlı birlik vardı. Bu, Birleşmiş Diyar'ın şimdiye kadar topladığı en büyük orduydu ve ilk büyük savaşlarını vermek üzerelerdi. Savaş Lordu bu durumu endişe verici bulmuyor olmalıydı.

"Bana bunu yapan piç," Al Hestian sağ kolunu kaldırınca kolundaki boşluktan çıkan çelik kanca parlak öğle güneşinde parıldadı. Bakışları Vaelin'in üzerindeydi ve yaklaşmakta olan Alpirlileri umursamıyor gibiydi. "Nortah Al Sendahl. Onu hayali bir yaratık tarafından öldürülmüş bir halde bulmadığını biliyorum."

Vaelin, görüş alanı buradan daha geniş olsa da Savaş Lordu'nun yükseltide duruyor olmasına şaşırmıştı. Ama adamın kinini kusmak için o anı seçmiş olmasına daha da hayret etmişti. "Lordum, bu tartışma belki de..."

"Oğlumu merhameten öldürmediğini de biliyorum," diye devam

etti Savaş Lordu. “Ona kimin kötülük yapmak istediğini ve senin onların aracı olduğunu biliyorum. Seni temin ederim ki Al Sendahl’ı bulacağım. Onunla hesaplaşacağım. Bu savaşı Kral için kazanacağım, sonra da seninle hesaplaşacağım.”

“Lordum, eğer âciz durumdaki esirleri katletmek konusunda o kadar ısrarcı olmasaydınız sizin hâlâ bir eliniz, benim de hâlâ bir kardeşim olurdu. Oğlunuz arkadaşımdı ve hayatını, acısını dindirmek için aldım. Kral her iki konuda da sözüme güveniyor, Taç ve İtikat’ın bir hizmetçisi olarak her iki konuda da diyecek başka hiçbir şeyim yok.”

Birbirlerine sessizce bir süre baktılar. Savaş Lordu öfkeden titremeye başlamıştı. “Nişanının ve Kral’ın arkasına saklan,” dedi sıktığı dişlerinin arasından. “Bu savaş kazanılınca seni kimse kurtaramayacak. Ne seni, ne de kardeşlerini. Nişanlar topraklarımızın hastalığı, bok içinde doğmuş pislikler kendilerinden üstün olanlara karşı hak iddia ediyorlar...”

“Baba!” Uzun boylu, yakışıklı bir adam utangaç bir surat ifadesiyle gelip yanlarında durdu. Üzerindeki göğüs zırhının üstünden uzun bir siyah tüy sarkan üniforması Yirmi Yedinci Süvari Alayı’nın bir yüzbaşısı olduğunu işaret ediyordu. Sırtında göztaşı bulunan bir uzun kılıç, belinde de Volar yapımı bir kısa kılıç asılıydı. “Düşman,” dedi Alucius Al Hestian başını düzlükte onlara doğru ilerlemekte olan askerlere çevirerek, “hiç zaman kaybetmiyor.” Vaelin, Savaş Lordu’nun oğluna çıkışmasını ve öfkelenmesini bekliyordu ama daha ziyade hüsrana uğramış gibiydi. Sinirini kontrol etmeye çalıştı. Vaelin’e son bir kez kötü kötü baktıktan sonra kendi sancağı altında durmak üzere gitti. Üzerinde zarif bir kırmızı gül olan sancağının etrafında korumacı bir şekilde Karaatmacalar duruyordu ve etraflarındaki Kurtlakoşanlara güvenmez bakışlar atıyorlardı. İki alay birbirinden nefret ediyordu ve başkentte karşı karşıya geldiklerinde tavernalar ve sokakların savaş alanına dönmesi işten bile değildi. Vaelin yürüyüşler sırasında iki grubun birbirinden ayrı durmasına özen gösteriyordu.

“Uzun bir gün olacak,” dedi Alucius ve Vaelin çocuğun neşeli tonunun zorlama olduğunu hissetti. Alucius’un babasının alayında görev almış olduğunu duyunca hayal kırıklığına uğramıştı. Genç şairin Yüksek Kale’de yeterince kıyım görmüş olduğunu düşünüyordu. Yıllar içinde Kral onları anlamsız bir seremoni veya benzeri bir şey için saraya çağırdığında birkaç kez görüşmüş, ayaküstü sohbet etmişlerdi. Alucius’un yeteneğinin geri geldiğini de

biliyordu. Eserleri oldukça fazla okunuyordu ve kadınlar onunla beraber olmak için can atıyordu. Ama gözlerinde Yüksek Kale'de gördüklerinden kalma bir hüzün hâlâ asılıydı.

"Göğüs zırhın daha sıkı olmalı," dedi Vaelin. "O sırtındaki kılıca uzanabiliyor musun?"

Alucius zoraki bir şekilde gülümsedi. "Demek hâlâ öğretmenimsin, ha?"

"Neden buradasın Alucius? Seni buna baban mı zorladı?"

Şairin sahte gülümsemesi soldu. "Babam çiziktirmelerim ve soylu fahişelerle kalmamı söyledi. Bazen kelimelere olan yeteneğimin ondan geldiğini düşünüyorum. Sonra şanlı seferinin tarihinin Diyar'ın genç ve en ünlü şairi tarafından yazılmasının ailemizin servetine servet katacağını düşündüğünden gelmeme razı oldu. Benim için endişelenme, kardeş. Babamın yanından bir metre uzaklaşmama bile müsaade yok."

Vaelin üzerlerine gelmekte olan Alpir ordusuna baktı. Taburlarının bayrakları kalabalığın arasından ipek bir orman gibi yükseliyor, borazanları ve savaş naraları ahenksiz bir şekilde duyuluyordu. "Meydanda güvenli hiçbir yer olmayacak," dedi ve belindeki kısa kılıcı işaret etti. "Bunun nasıl kullanılacağını hatırlıyor musun?"

"Her gün idman yapıyorum."

"Güzel. Babanın yanından ayrılma."

"Tamam." Alucius elini uzattı. "Seninle bir kez daha görev yapmak bir şereftir, kardeş."

Vaelin çocuğun elini tuttu ve istemeden biraz fazla sıkarak şairin gözlerine baktı. "Babanın yanından ayrılma."

Alucius başını salladı, utangaç bir şekilde gülümsedi ve Savaş Lordu'nun yanına doğru gitmeye başladı.

Entrika içinde entrika, diye düşündü Vaelin, Savaş Lordu'nun söyledikleri üzerine kafa yorarak. *Janus zafer karşılığında ona benim ölümümü vadediyor. Ben kız kardeşimi kurtarmış oluyorum, Savaş Lordu oğlunun intikamını almış oluyor.* Onları bu kıyılara getirmek için Kral'ın ne gibi anlaşmalar ve aldatmacalar yapmış olabileceğini düşündü. Derebeyi Theros'a en iyi şövalyelerini bu kıyılara getirmesi için dökülen dil. Orduyu denizden geçirsin diye Meldenlilere ödenen, meblağı bilinmeyen para. Janus'un planlarını hiç şaşırıp şaşırmadığını, örümceğin ördüğü ağlarda hiç yanlış olup olmadığını düşündü ama düşüncesi bile saçmaydı. Prenses Lyrna nasıl okuduğu kelimeleri unutamıyorsa Janus da planlarını

unutamazdı. Aklına Suret geldi, ona verilen emirler ve çok karmaşık olmasına rağmen yaşlı adamın ağının boşa çıkması.

* * *

“ERUHIN MAKHTAR!”

“Alaydaki her adam hep bir ağızdan bağırıyordu. Ses o kadar yüksekti ki yaklaşmakta olan Alpirliler kendi bağırışları arasından bu sözcükleri duyabiliyorlardı.

“ERUHIN MAKHTAR!” Adamların baltaları gün ışığında parlıyor, öğretilen o iki kelimeyi bağırıyorlardı. *“ERUHIN MAKHTAR!”* Tepenin zirvesinde Janril altı metrelik bir direğin üzerine asılı sancağı sallıyor, koşan kurt bütün düzlüktekilerin görebileceği şekilde rüzgârda dalgalanıyordu. *“ERUHIN MAKHTAR!”*

Tepeye en yakın olan Alpir taburları hareketlenmeye başlamışlardı bile. Askerler hızlanıyor, safları bozuluyor, Kurtlakoşanların sözlü sataşması devam ettikçe çaldıkları davulların bile hızı artıyordu. *“ERUHIN MAKHTAR!”*

Savaş Lordu haklıymış, diye düşündü Vaelin. Alpir taburlarının safları tamamen bozuluyor, adamlar sıralarını bırakıp tepeye doğru koşmaya başlıyor ve öfkeden deliye dönmüş bir şekilde bağırıyorlardı. *Muhafızlar bize bir silah verdiler. Sözcükler ve sancak. Eruhin Makhtar. Umut Katili burada, gelin ve alın.*

Ve geliyorlardı. Hücum eden adamların her iki tarafındaki taburların safları da bozuldu ve diğerleri gibi saldırmaya başladılar. Çılgınlık gitgide arka taraflara da yayılıyordu ve giderek daha fazla asker disiplini elden bırakıp bütün kuvvetleriyle tepeye doğru koşmaya başlıyorlardı.

“Beklemenin pek anlamı yok,” dedi Vaelin, Dentos’a. Vaelin okunu hazırlamış ve okçuların yanına geçmişti. “Menzile girer girmez ok yağdırmaya başlayın. Belki daha hızlı koşmalarına yardımcı olur.”

Dentos yayını dikkatlice kaldırıp tek gözünü kapayınca adamları da yaylarını havaya kaldırdılar. Dentos yayını bırakır bırakmaz adamlar da oklarını fırlattı ve iki yüz oktan oluşan bir bulut bir yay çizerek koşan Alpirlilerin üzerine indi. Bazı askerler düştü, bazıları kalkıp koşmaya devam etti, bazıları kalkamadı. Vaelin bazı adamların göğsüne veya boynuna ok saplı olmasına rağmen yine de yerde tepeye doğru süründüklerini gördüğünü düşündü. Okçuların ok fırtınası başlayınca o da hızlı bir şekilde dört ok attı ve bu sırada

alay sözlü sataşmasına devam ediyordu. *“ERUHIN MAKHTAR!”*

Tepenin yarısına geldiklerinde en az yüz Alpirli ölmüş olmalıydı ama yavaşlamış gibi görünmüyorlardı; hatta hücumları hız kazanmıştı ve tepenin dibinde çok büyük bir yığılma vardı. Hepsi tepeyi tırmanıp Umut Katili’ni öldürmek istiyorlardı. Vaelin hücum edince bütün Alpir ordusunun bozulduğunu gördü. Hücum edenlerin yanlarındaki taburlar karşılarındaki Diyar Muhafızları’na saldırmakla tepeye çıkmak arasında kalmışlardı, bocalıyorlardı. *Bu savaş çoktan kazanıldı,* diye düşündü Vaelin. Alpir ordusu önüne taze bir saman balyası tutularak mezbahaya sokulan bir inek gibiydi. *Geriye sadece katletmek kalıyor.* Ne gibi kusurları olursa olsun Savaş Lordu’nun taktik konularında yetenekli olduğu belliydi.

Hücum eden Alpirli dalgasıyla aralarındaki mesafe üç yüz metreye inince Savaş Lordu sancaktarlarına işaret vererek Cumbrael okçularının tepenin zirvesine çıkmaları emrini verdi. Okçular yayları hazır bir şekilde koşarak geldi ve zirvenin kumlu zeminine saplı okları alıp hiç zaman kaybetmeden emredildikleri gibi yaylarını çekip ok yağdırmaya başladılar.

Vaelin Cumbraellilerle daha önce savaşmıştı ve yayı kullanarak nasıl ölüm saçtıklarını iyi biliyordu, ama daha önce hiç toplu bir şekilde ok fırtınası yarattıklarını görmemişti. Beş bin ok, akın eden topluluğa doğru inerken hava koca bir yılan gibi tısladı ve düştükten sonra adamlar şok ve panik içinde inlemeye başladılar. En önde ilerleyen yaklaşık beş yüz Alpirlinin hepsi aynı anda ölmüş, oklar tarafından kuma gömülmüş gibiydi. Cumbraelliler yaylarını gerip bırakmaya devam ettikçe Vaelin’in üzerinde hava kararıyordu. Arkasına dönüp bakınca adamların okları zeminden çok hızlı bir şekilde çıkardıklarını, yaylarına yerleştirip attıklarını gördü. Bir tane adamın daha ilk oku yere düşmeden beş tane daha ok fırlattığına inanamadı.

Fırtınayla karşı karşıya kalan Alpirlilerin saldırısı yavaşladı, zira adamlar bir yandan ölü ve yaralıların cesetleri üzerinden geçmeye çalışırken bir yandan da kalkanlarını kaldırarak ölümcül yağmurdan kurtulmaya çalışıyorlardı. Bir süre sonra kalkanlarının pek bir koruma sağlamadığını gördüler. Ama gelmeye devam ediyorlardı ve öfkeleri dinmemişti. Bazıları zırhlarına oklar saplı olmasına rağmen cesetleri aşıp üzerlerine gelmeye devam ediyorlardı. Aralarındaki mesafe yetmiş beş metreye inince Savaş Lordu tepenin her iki tarafında duran Diyar Muhafızı alaylarının saldırıya geçmesini işaret etti. Ellerinde mızraklarıyla koşar adım ilerleyen adamlar,

bozulmuş Alpir saflarını geri ittiler. Alpir taburlarının sıraları bozulsa da adamlar bir süre sonra toplandı ve arka taraflarındaki atlı okçuların da yardımıyla safları korumayı başardı. Atlı okçular üzerlerine doğru koşuyor, güç durumda olan arkadaşlarına yardım edebilmek için Diyar Muhafızları'nın üzerlerine ok yağdırıyorlardı.

Sağ taraflarında Diyar Muhafızları'na arkadan karşı saldırı yapmayı planlayan Alpirli atlılarla beraber bir toz bulutu da geldi. Savaş Lordu tehlikeyi görünce, sancaktarları çılgın gibi kendi süvarilerini harekete geçirmek için sancaklarını sallamaya başladı. Nizami bir şekilde dizilmiş olan Diyar Muhafızı atlıları harekete geçti ve Alpirli süvarilerle karşılaşmak üzere ilerlemeye başlayınca havaya daha çok toz kalktı. Yüz borazan saldırı için çaldı, on bin atlı Alpirli mızraklılara karşı ilerledi ve muazzam bir çarpışma oldu. Tozdan dolayı yakın dövüşün nasıl gittiğini yalnızca belli aralıklarla görmek mümkündü. Adamlar ve atlar düşüyor, birbirine çarpan metal sesleri arasında şaha kalkıyorlardı. Toz bir yerden sonra görüş alanını tamamen kapattı. Savaşın nasıl gittiğini görme ihtimali ortadan kalksa da Alpir saldırısının yavaşlamış olduğu ortadaydı. Diyar Muhafızı piyadeleri hiç aralık vermeden saldırılarına devam ediyordu ve sağ taraftaki Alpir sırası baskıya boyun eğmek üzereydi.

Alpir ordusunu her kim kumanda ediyorsa geç de olsa kuvvetlerine söz geçirebilmeye başlamıştı. Piyadelerini bozulan safları desteklemek üzere gönderiyordu ve Diyar Muhafızları'nın ilerleyişinin ivmesini engellemek için beş tabur onlara doğru geliyordu. Ama geç kalınmıştı. Alpir safları büküldü, dalgalandı ve bozuldu. Diyar Muhafızları açılan boşluktan girip etraftaki Alpirlilere arkalarından saldırmaya başladı ve bütün safları birkaç dakika içinde çöktü. Fırsattan istifade etmek isteyen Savaş Lordu, Derebeyi Theros'un bir zırh ve at yığınından oluşan şövalyelerine işaret verdi ve onlar da dönmekte olan sağ taraftaki Alpirlilerden kalanları paramparça edip sonra Cumbraellilerin ok yağmuruna rağmen tepenin dibinde toplanan Alpirlilerin yanına indi.

Sol taraftaki Alpirliler, tepenin dibindeki arkadaşlarının başlarına gelenleri görünce panikleDiler ve sıraları bozulmaya başladı. Bir tabur tamamen panikledi ve liderlerinin bağırışlarına rağmen hep birlikte kaçmaya başladılar. Diyar Muhafızları açılan boşluğa girdi ve bütün sıraları çökünce diğer taburlar da kaçmaya başladı. Bir süre sonra düzlükte binlerce Alpirli koşuyordu ve arkalarında yükselen toz bulutları güneşi engelleyip savaş alanının

kararmasına yol açıyordu.

Vaelin'in önündeki yokuşta hâlâ hayatta olan Alpirliler ok yağmuru ve Renfael şövalyelerinin ortak gazabından kaçmaya çalışıyorlardı. Koşamayacak kadar bitkin bir halde olduklarından çoğu yaralarını tutup sendeliyorlardı ve şövalyeler kılıç ve gürzleriyle onları biçmek için geldiklerinde kendilerini dahi savunamadılar. Birkaç yerde çarpışmaya devam eden adamlar vardı. Çelik ve attan oluşan, dalgaların arasındaki inatçı direniş, adamları bir süre sonra bozguna uğrattı. Tepenin zirvesine tek bir adam bile ulaşamamış, Kurtlakoşanlar tek bir adam bile kaybetmemişlerdi.

Sağ taraflarında giderek artan toz bulutları Alpir süvarilerinin öfkesinin dinmediğini gösteriyordu ve Savaş Lordu, Nişan birliklerinin çarpışmaya girmelerini emretti. Mavi pelerinli kardeşler bir süre sonra toz bulutu içinde kayboldu ve birkaç dakika sonra Alpirli atlılar toz bulutunun içinden çıkıp batıya doğru dörtnala ilerlemeye başladılar. Diyar Muhafızları'nın arkasına geçmeye çalışan binlerce atlıdan hayatta kalan yalnızca birkaç yüz atlı vardı.

Vaelin toz yüzünden bir perçem kızıllaşmış soluk güneşe baktı. *Kan kırmızı bir güneşin altında ölümün hasadına tanık olacaksın.* Nersus Sil Nin'in hayaletinin zikrettiği, bir rüyadan kelimeler. Rüyanın geleceği etkilemiş olabileceği düşüncesi Vaelin'in istemsizce ürpermesine sebep oldu. Kar üstünde soğuyan, sevdiği ve öldürdüğü birinin cesedi...

"İtikat!" diye bağırdı Dentos. Vaelin'in hemen yanında duruyor, huşu ve tiksinti karışımı bir ifadeyle önlerindeki manzaraya bakıyordu. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Bir daha da göremezsin," dedi Vaelin ve başını sallayarak rüyayı aklından uzaklaştırmaya çalıştı. "Bugün gördüğümüz şey yalnızca kuzey kıyısındaki garnizonların toplanmasıyla oluşan bir orduydu. İmparator'un asıl ordusu kuzeye geldiğinde bize kolay bir zafer hediye edeceklerini hiç sanmıyorum."

Dördüncü Bölüm

Vali'nin Untesh'teki konağı, şehrin batırılmış tüccar gemilerinin direklerinin denize gömülü bir ormanı anımsattığı limana bakan resmedilmeye değer bir tepedeydi. Konağın bahçelerinde pek çok zeytin, akasya ağacı ve heykel bulunuyordu. Bahçe bakımından görevli küçük bahçıvan ordusu, Savaş Lordu gelip mülkü ele geçirdikten sonra da işlerini aksatmadan çalışmaya devam etmişlerdi. Konağın geri kalan çalışanları da benzer bir şekilde hareket etmiş, sessiz bir şekilde hizmetlerini sürdürmüşlerdi. Bu durum Savaş Lordu'nun kendini daha da güvensiz hissetmesine sebep oluyordu. Muhafızlar, hizmetçileri sürekli ihtiyatlı gözlerle izliyorlardı ve Savaş Lordu'nun yemekleri ona verilmeden önce en az iki kez deneniyordu. Kanlı Tepe diye anılmaya başlanmış savaştan hayatta kalan birkaç düzine yaralı asker, ilk Diyar Muhafızları ana kapıdan girerken çılgınca bir saldırı yapıp bir miktar huzursuzluğa sebep olmuşlardı, ama hızlı bir şekilde öldürülmüşlerdi. Alpirliler çoğunlukla sakin, ailesiyle beraber zehir içip ölmeden önce direniş gösterilmemesini buyuran valilerine itaat eden insanlardı. Öğrendiklerine göre Kanlı Tepe gününde Alpir kuvvetlerini o kumanda ediyormuş ve yeterince ölümün vebalinin üzerine olduğunu düşündüğünden tanrıların karşısına daha çok ölümden mesul olarak çıkmak istememiş.

Direniş olmamasına rağmen Vaelin insanların ona kin besleyerek baktıklarını, utançtan dolayı işlerini sessizce yaptıklarını ve komşularının gözünün içine bakmaktan çekindiklerini görüyordu. Çoğu büyük ihtimalle Kanlı Tepe'de oğullarını ve kocalarını kaybetmişlerdi ve İmparator'un cevabını beklerken sessizce kin besleyeceklerdi. Şehirdeki hava bunaltıcıydı ve kapıdan girdiklerinde daha da ağırlaşmıştı, zira Savaş Lordu ağır yaralıları geride bırakmaya ve Diyar'ın en yeni şehrinin yağmalanmamasına karar vermişti ve bu da zaferin bütün tadını kaçırmıştı. Şehre vardıklarından sonraki gün şehrin ortasındaki meydanda bir

darağacı hazırlanmıştı ve birinin önünde hırsız, birinin önünde kaçak, birinin önünde de tecavüzcü yazan üç Diyar Muhafızı asılmıştı. Kral'ın emirleri kesindi: Şehirleri alacaklar, mahvetmeyeceklerdi ve Savaş Lordu emirlerinin harfiyen yerine getirilmesini sağlamak için yaptıklarından dolayı herhangi bir vicdan azabı çekmiyor gibiydi. Adamlar aile armasıyla dalga geçerek ona Kan Gülü adını takmışlardı. Al Hestian'ın zafer kazanmaya olduğu kadar adamlarını kendinden nefret ettirmeye de kabiliyeti var gibiydi.

Vaelin, Tükürük'ü iki tarafı akasya ağaçları dizili, konağın dış kapısından avluya kadar olan yere kadar sürdü, sonra atından inip dizginleri yanında durduğu seyise uzattı. Adam olduğu yerde kaldı, başını eğdi ve gözlerini indirdi. Sıcak öğlen güneşinden dolayı alnı terlemişti. Vaelin adamın ellerinin titrediğini gördü. Etrafına bakınca diğer seyislerin de aynı şekilde hareketsiz durduğunu fark etti. Ne ona ne de atına bakıyorlardı. *Eruhin Makhtar,* dedi içini çekerek kendi kendine ve Tükürük'ü yalağa yakın bir yere bağladı.

Konağın büyük salonunda konsey başlamıştı bile. Büyük, mermerden yapılma odanın duvarlarında mozaikler vardı ve yerlerde de Alpirlilerin en önemli tanrılarının efsanelerinden resimler çiziliydi. Hep olduğu gibi bu konsey de ateşli bir tartışmaya dönmüştü. Vaelin'in Yazgüneşi Panayırı'nda Lord Darnel tarafından bayılıncaya kadar dövüldüğünü gördüğü ve o zamandan sonra tekrar Derebeyi Theros'un hizmetçi başı görevini devralan Baron Bander, Nilsael birliğinin kumandanı Kont Marven ile tartışıyor, iki adam birbirlerine hakaretler yağdırıyordu. Adamlar birbirlerine parmak sallar ve kendilerini tutanlardan kurtulmaya çalışırken çıkan arbedenin arasında "sonradan görme", "köylü" ve "atını beceren lavuk" gibi sözcükler seçilebiliyordu. Kanlı Tepe'den sonra Nilsaelliler ve ordunun geri kalanının arası biraz bozulmuştu, zira onların ordusu düşman kaçmaya başladıktan sonra ilerleme emri almışlardı ve çoğu orduyu kovalamak yerine Alpir cesetlerini yağmalamakla daha çok ilgilenmişti.

"Geciktin, Lord Vaelin." Savaş Lordu'nun sesi keşmekeşi bastırdı ve tartışma durdu.

"Yolum uzundu, lordum," dedi Vaelin. Al Hestian onun alayının şehrin yaklaşık sekiz kilometre uzağındaki vahada kamp kurmasını emretmişti. Bu sözde bir dahaki ilerleyişleri için taze su kaynaklarını koruma amaçlı olsa da, aynı zamanda şehir halkının Vaelin'in sürekli şehir duvarları içinde bulunmasına verebilecekleri

vahşi tepkiden dolayı alınmış hassas bir karardı. Tabii ayrıca Savaş Lordu'na konseyi her topladığında Vaelin geciktiği için onu azarlama fırsatı veriyordu.

"O halde atını daha hızlı sür," dedi Savaş Lordu ters bir şekilde. "Yeter," dedi dönüp iki dikkafalı lorda. Onlar da yerlerine oturup birbirlerine ters ters bakmaya başladılar. "Enerjinizi düşmana saklayın. Ve siz sormadan söyleyeyim Baron Banders; hayır, düello yapılmasını yasaklayan emri kaldırmayacağım."

Vaelin boştaki tek sandalyeye oturdu ve konseydekilere tek tek baktı. Prens Malcius ve Derebeyi Theros'un yanında ordunun kıdemli kumandanları da mevcuttu. Nişan hiyerarşisinde Vaelin'in üstü olsa da Altıncı Nişan'dan kıdemsiz birisi de gelmişti. Usta Sollis her zamanki gibi zayıftı, eskisinden tek farkı alnına eklenmiş birkaç çizgi ve kısa kesilmiş saçlarına düşmüş birkaç aktı. Soğuk, gri gözleriyle Vaelin'e ne bir arkadaş, ne de düşman gibi bakıyordu. Kılıç Sınavı'ndan sonra yalnızca bir kez görüşmüşlerdi; Suret, Vaelin'i son zamanlardaki Lonak akınları hakkında rapor vermesini istediği için Nişan Hanesi'ne çağırdığında. Vaelin, Sollis'in bir kardeş grubunu kumanda ettiğini biliyordu ama adamla görüşmek istemiyordu, zira kılıç ustasını gördüğünde aklına gelecek anılardan dolayı sinirini kontrol edebileceğini düşünmüyordu. *Eşim,* Urlian Jurahl'ın son nefesi. *Eşim...*

"Sizi buraya," diye başladı Savaş Lordu, "seferimizin sonraki aşaması için emirlerimi bildirmek için çağırdım." Bir oyuncu havasıyla konuşuyor, sözcükleri çok önem taşıyormuş gibi her birini üstüne basa basa zikrediyordu, ama çemberin dışında oturan oğluna bakınca havası bir miktar bozulmuş gibi oldu. Alucius babasına gülümsedi ve önündeki deri kaplı deftere birkaç cümle yazdı. Vaelin, Savaş Lordu bakışlarını konseye çevirir çevirmez çocuğun yazmayı bıraktığını gördü.

"Diyarımızın tarihindeki en büyük savaşı kazanmış olabiliriz," diye devam etti Savaş Lordu. "Ama bu savaşın bittiğini düşünmek ahmaklık olur. Kralımızın emirlerine uyup hızlı bir şekilde saldırmalıyız. Altı ay içinde kış fırtınaları Erin'i süpürmeye başlayacak ve yemek stoklarımız en iyi ihtimalle yetersiz kalmış olacak. O zamana kadar Linesh ve Marbellis'i ele geçirmeliyiz. Kral bir ay içinde destek kuvvetlerin Untesh'e yanaşacağını söyledi. Beş piyade ve iki atlı bölük geliyor. Kayıplarımızı karşılamış olacaklar ve şehrin kuşatmaya karşı savunulmasına yardım edecekler. Onlar buraya vardığı zaman harekete geçiyoruz. Tek sorun nereye

gideceğimiz. Neyse ki bir strateji geliştirmemize yardımcı olacak istihbarat aldık." Sollis'e döndü. "Kardeş?"

Sollis'in sesi seneler boyunca bağırmaktan Vaelin'in hatırladığından daha da kaba saba çıkıyordu. "Savaş Lordu'nun emriyle Linesh ve Marbellis'teki savunmaları yönettim," diyerek söze başladı. "Görünebilen ek destek ve asker sayısına bakılırsa Kanlı Tepe'de bozguna uğrayan ordudan kalanlar ağırlıkla Marbellis'e dönmüşler. Kuzey kıyısındaki en büyük şehir olduğundan dolayı savunabilme ihtimalleri daha yüksek. Etrafındaki köyler ve evlerin terk edildiğini göz önüne alırsak, yerel halkın da şehre kaçtığını, garnizonu sayıca artırsalar da stokları azalttıklarını söylemek mümkün. Duvarlarda yalnızca birkaç düzine nöbetçi saydım ve askerler de şehrin içinde bekleyip devriye gezmiyorlar. Duvarlar, tamir edilmeye çalışılmış olsa da genel olarak kötü bir haldeler. Ama yeni savunmalar inşa edilmemiş ve duvarın etrafındaki hendek de genişletilmemiş."

"Dalından koparmaya uygun, ha?" dedi Derebeyi Theros. "Önce Linesh, sonra Marbellis."

"Hayır," dedi Savaş Lordu. Çenesini sıvazlamaya başlayıp düşünceliymiş gibi bir tavır takınsa da Vaelin adamın stratejisine daha bu toplantı başlamadan karar vermiş olduğunu biliyordu. "Hayır. Linesh kolay ele geçirilebilir gibi duruyor ama bunu yapmak bize çok değerli haftalar kaybettirir. Untesh ve Marbellis arasındaki yol daha kestirme ve Marbellis nihai zaferimizi elde edeceğimiz nokta. O olmadan bütün çabalarımız boşa gider. Yolumuz açık, orduyu bölmeliyiz. Lord Vaelin."

Vaelin bakışlarını Savaş Lordu'na çevirdi ve belki de bininci kez kan şarkısının kendisini terk etmemiş olmasını diledi. Böyle zamanlarda yol göstericiliğine çok ihtiyaç duyuyordu. "Lordum?"

"Üç piyade alayı, Kont Marven'in kuvvetleri ve Cumbrael okçularının beşte biri emrinde olacak. Derhal Linesh'e gidecek, şehri ele geçirecek ve kuşatmaya karşı savunacaksın. Prens Malcius ve muhafızları Untesh'te kalıp şehri Diyar Kanunları'na göre yönetecek. Ana kuvvetlerimiz Kral'ın takviye kuvveti gelince Marbellis'e ilerleyecek. Böylece kış sökmeden üç şehir de elimizde olacak."

Bir an huzursuz bir sessizlik oldu. Mevcut olan birkaç kişi şaşkınlık ya da kafa karışıklığı bildiren sesler çıkarsalar da endişelerini ilk dillendiren Prens Malcius oldu. "Diyar Muhafızı büyük bir tehlikeye atılırken ben burada mı kalacağım?"

“Bu kararı ben vermedim, Ekselans. Daha gemilere binmeden Kral Janus planlarını bana ayrıntılı şekilde anlattı. Eğer dilerseniz yazılı kopyalarını da verebilirim.”

Prens dişlerini gıcırdattı ve Vaelin, Malcius’un öfkesini nasıl kontrol etmeye çalıştığını gördü. Bir süre sonra sesinde gizleyemediği bir sinirle tekrar konuştu. “Lord Vaelin’in aşağı yukarı sekiz bin adamla şehri ele geçirmesini mi bekliyorsun?”

“Çok savunmasız bir şehir,” dedi Savaş Lordu. “Ve eminim Lord Vaelin gibi övgüye mazhar bir kumandan bu görevin altından başarıyla kalkacaktır.”

Kont Marven birkaç kez öksürdü ve yüzü kızardı. Nilsael âdetlerine uygun bir şekilde kafasını tamamen tıraşlamıştı ve kesik sol kulağındaki altın küpeyle birlikte diğer askerleri gibi o da tam bir firariyi andırıyordu. “Lordum,” dedi Al Hestian’a bakarak. “Lord Vaelin’e saygısızlık etmek istemem ama kıdemimin...”

“Kabiliyet ve deneyimle kıyaslandığında kıdem önemsizdir,” diyerek söze girdi Savaş Lordu. “Siz Derebeyinizin yollarını kesen kanun kaçaklarıyla minik çarpışmalara girmişken Lord Vaelin pek çok savaşa girdi ve kazandı.”

Kont Marven adama ters ters baksa da ağzını açmadı.

“Babamın,” dedi Prens Malcius, “böyle bir plan yaptığına inanamıyorum.”

“Kral Janus bu ordunun kumandasını bana verdi, Ekselans.” Al Hestian nazik bir şekilde konuşmaya çalışmıştı ama ses tonu prense olan nefretini içerecek kadar sertti.

Vaelin plan üzerine düşünmeye başlamışken tartışma alevlendi. Sollis’in dedikleri göz önüne alındığında şehri almak sorun teşkil etmeyecekti, ama elde tutmak tamamıyla başka bir meseleydi. Büyük ihtimalle şu anda kuzeye doğru ilerlemekte olan Alpir kuvvetleri hakkında kimse bir şey dememişti. Sayıları oldukça fazla olmalıydı ve Linesh, çölün doğu yakasını kaplayan dağların içinden geçen ana yolun en ucundaydı. Alpirliler Marbellis’e ilerlemeden önce ilk başta Linesh’e saldıracaklardı, özellikle de Umut Katili’nin burada olduğu düşünülürse. Linesh’e savunmasız demek bu işi hafife almak demekti ve Savaş Lordu da bunu gayet iyi biliyordu.

Elde edeceği şanı paylaşacak bir rakipten kurtuluyor, diye düşündü Vaelin. *Alpirlilerin Umut Katili’ni öldürmek için bütün güçleriyle Linesh’e saldıracaklarını biliyor. Bu sırada Alpirlilerin kuvvetleri zayıflayacak ve kendisi de Marbellis’i alıp kuşatmaya karşı tutarak ezeli üne kavuşacak. Ve beni bu kadar savunmasız bir konuma sokarak*

Alpirlilere kendi intikamını alma fırsatını vermiş olacak. Kaşlarını çatıp Suret'in verdiği direktifleri düşündü. *Savunmasız... Ordunun ana kuvvetlerinden ve meraklı gözlerden uzakta. Çekici bir hedef...*

"Bence harika bir plan," dedi filizlenen patırtıyı bastırarak.

Prens Malcius afallamış bir şekilde ona baktı. "Lordum?"

"Savaş Lordu Al Hestian'ın zor kararlar vermesi gerekiyor. Ama zaferimizde strateji konusunda ne kadar yetenekli olduğunu hepimiz gördük. Şu anda ona olan inancımızı yitirmemeliyiz. Bu görevi seve seve kabul ediyorum ve," –Al Hestian'ı eğilerek saygıyla selamladı– "Savaş Lordu'na bu şerefi bana verdiği için teşekkür ediyorum."

* * *

"Bunun bir tuzak olduğunu gördüğünü tahmin ediyorum."

Vaelin, Tükürük'ün dizginlerini bağladığı direkten çözdü ve Sollis'e bakmadan atını çakıllı yola doğru götürmeye başladı. "Bugünlerde pek çok şey görüyorum, Usta."

"Kardeşim," diye düzeltti Sollis. "Çok istiyorsan Kardeş Kumandanı diyebilirsin. Bana usta diye hitap ettiğin günler geçmişte kaldı."

"Yine de," Vaelin eyer kayışını kontrol edip Tükürük'ün yan tarafındaki tozu silkeledi, "bana daha dünmüş gibi geliyor."

"Artık çocuk değilsin, kardeşim. Somurtkan velet Diyar'ın Kılıcı oldu."

İçinde öfke yükselen Vaelin ona doğru döndü. Sollis, Vaelin'in gözlerinin içine baktı ama geri adım atmadı. Ondan asla korkmayacak birkaç adamdan biriydi. Böyle bir adamın yanında olmak istiyor olmalıydı ama Kılıç Sınavı bir lanet gibi aralarına girmişti.

"Emirlerimi Suret'ten aldım," dedi Sollis'e. "Eminim sen de almışsındır. Yalnızca onun emirlerine uymaya çalışıyorum."

"Suret grubumu bu aptallar karnavalına götürmemi söyledi. Sebebini söylemedi."

"Gerçekten mi? Bana ise duymak istediğimden fazlasını anlattı." Gözlerini Sollis'in gözlerine dikti ve söyleyeceği şeylere nasıl tepki vereceğini okumak için hazırlandı. "Yedinci Nişan hakkında ne biliyorsun, kardeşim? Bana Bekleyen hakkında ne söyleyebilirsin? Suret katliamı hakkında ne gibi bir istihbarata sahipsin?"

Sollis gözlerini kırptı. Verdiği tek tepki buydu. "Hiçbir şey.

Zaten bilmediğin bir şey söyleyemem.”

“O zaman beni tuzağımla bırak.” Bir ayağını üzengiye koyup atına bindi. Sollis’e bakınca adamın yüzünde daha önce hiç görmemiş olduğu bir şey gördü: Tereddüt. “Eğer sen Diyar’ı tekrar görür de ben göremezsem,” dedi Vaelin, “Suret’e elimden geleni yaptığımı söyle. Suretler, yedisi birden, Prenses Lyrna’yla fikir alışverişinde bulunsunlar. Diyar’ın umudu o.”

Tükürük’ü mahmuzlayıp dörtnala ilerlemeye başladı ve arkasında bir bulut bıraktı. Bunun yapacağı son görev olduğunu bildiğinden sevinçliydi. *Linesh... Linesh’te cevaplar bulacağım.*

* * *

“Zekice bir plandı.”

Linesh valisi Holus Nester Aruan ellili yaşlarında cüsseli bir adamdı. Kalın parmaklarının her birinde taşlı bir yüzük, toplu suratında korku ve öfke karışımı bir ifade vardı. Onu konağın ana koridorun üzerindeki küçük çalışma odasında bulmuşlardı. Frentis adamın elindeki bıçağı almak için bileğini büktüğünden dolayı bilek kısmında bir morluk vardı. Vaelin’in sözlerine cevap vermeden yerdeki mozaiklere tükürdü ve gözlerini kapadı. Adamın derin derin iç çektiğini gören Vaelin, adamın ölümü beklediğini düşündü.

“Ne cesur bir herifsin sen,” dedi Dentos.

“Duvarda bir gedik bırakıp,” diye devam etti Vaelin. “Tamir etmeye çalışmış gibi yapıp ardına içine düşeceğimiz bir hendek kazmak. Zekice.”

“Beni öldürün de bitsin,” dedi Vali sinirli bir şekilde. “Onurum yeterince zedelendi, boş ve bayağı laflarınızla bana daha fazla acı vermeyin.” Havayı koklayıp yüzünü ekşitti. “Kuzeylilerin doğal kokusu bok mu?”

Vaelin oldukça pis olan kıyafetlerine baktı. Frentis ve Dentos’un da kıyafetleri leş gibiydi ve çok kötü bir koku yayıyorlardı. “Lağımlarınıza baktırmanız lazım,” dedi Vaelin. “Birkaç yeri tıkanmış.”

Vali hafifçe inledi ve dudağını büktü. “Limandaki gider.”

“Evet. Parmaklıklar kaldırıldıktan sonra dalgalar yokken girmesi oldukça kolay. Frentis dört gece boyunca deniz durgunken gelip sıvayı kazıdı.” Vaelin pencerenin yanına gidip ana kapının üstündeki kuleyi işaret etti. Karanlıkta bir meşale ışığı titreşiyordu. “Başarımızın kanıtı olan işaret. Duvarlar bizim elimizde ve

garnizonu da ele geçirdik. Şehir bizim, lordum."

Vali dikkatli bir şekilde Vaelin'i süzdü. "Mavi pelerinli, uzun boylu bir savaşçı," diye mırıldandı gözlerini kısarak. "Tilki kurnazlığıyla dolu siyah gözler. Umut Katili." Gözlerine birden uçsuz bucaksız bir keder çöktü. "Buraya gelerek hepimizi lanetledin. İmparator duvarlarımız içinde olduğunu öğrendiği zaman askerleri sırf seni yakalayabilmek için bütün şehri ateşe verecek."

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Vaelin. "En yeni arazisine göz kulak olmazsam Kralım sinirlenir."

"Kralın bir deli ve sen de onun kuduz itisin."

Frentis başını hafifçe kaldırdı. "Konuşmana dikkat et..."

Vaelin elini kaldırarak onu susturdu. "Eğer bana hakaret etmek suçluluk duygunu dindirmene yardımcı oluyorsa lütfen devam et. Ama en azından şartlarımızı anlatmama izin ver."

Vali şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Şartlar mı? Ne şartları? Bizi işgal ettiniz."

"Sen ve diğer vatandaşlar şu anda Birleşmiş Diyar'ın özgür tebaasısınız ve bunun getirdiği bütün hak ve ayrıcalıklara tabisiniz. Buraya insanları köleleştirmeye ya da hırsızlık yapmaya gelmedik. Burası gelişen bir liman ve Kral Janus şu anki idaresine mümkün olduğunca karışmadan bu halde kalmasını istiyor."

"Kralınız ona hizmet etmemi bekliyorsa gerçekten delirmiş olmalı. Hayatımı zaten kaybettim ve İmparatorum gayet haklı bir şekilde onurlu olan yolu seçmemi bekliyordur."

"Hasta!" Kapının dışından bir çığlık geldi ve küçük bir kız odaya daldı. Ergenlik yaşlarındaydı ve beyaz, pamuktan yapılma tek parça bir elbise giyiyordu. Kocaman açtığı gözleri korku doluydu ve elinde küçük bir bıçak vardı. Frentis onu durdurmaya yeltendi ama Vaelin tekrar elini kaldırdı ve onu durdurdu. Kız valinin yanına gitti, onlarla valinin arasına girdi ve kızgın bir şekilde bakarken bıçağını Vaelin'e doğru sallamaya başladı. Kız oldukça aksanlı bir şekilde konuşuyordu ve Vaelin ilk başta kızın dediklerini anlamadı. "Babamı rahat bırakın!"

Vali ellerini kızın omuzlarına koydu ve kulağına usulca bir şeyler söyledi. Kız titredi ve gözlerine yaşlar doldu. Vali nazikçe bıçağı elinden aldı ve kız ağlamaya başlayınca onu sıkı sıkı sardı.

"Untesh'te," dedi Vaelin, "valinin ailesi onunla birlikte ölmek durumunda kalmışlardı. Bu topraklarda garip âdetler var."

Vali ona kızgın bir şekilde baktı ve kızını sarmaya devam etti.

“Kaç yaşında?” diye sordu Vaelin. “Tek çocuğun mu?”

Vali cevap vermedi ve kızını daha da sıkı sardı.

“Benden veya adamlarımdan korkmasına gerek yok,” dedi Vaelin. “Mümkünse kan dökmekten kaçınmak üzere emir aldılar. Çok sınırlı bölgelerde tutulacaklar ve sokaklarda devriye gezmeyecekler. Yediğimiz içtiğimiz şeylerin parasını ödeyeceğiz. Eğer adamlarımdan biri vatandaşlarından birine rahatsızlık verirse bunu bana bildireceksin ve ben de onu astıracağım. Şehri yönetmeye ve halkınla ilgilenmeye devam edeceksin. Vergiler de normal bir şekilde toplanmaya devam edilecek. Subaylarımdan Kardeş Caenis ayrıntıları konuşmak üzere yarın yanına gelecek. Anlaştık mı, lordum?”

Vali kızının saçını okşadı ve sert bir şekilde başını salladı. Utançtan gözlerine yaşlar dolmuştu. Vaelin resmi bir şekilde saygıdan eğilerek selam verdi. “Lütfen içeri zorla girdiğimiz için bağışlayın. Yakında tekrar konuşacağız.”

Kan şarkısı başına vurduğunda kapıya doğru ilerliyordu. Aklına inen çekiçleri şimdiye kadar bu kadar net ve yüksek seste hiç duymamıştı. Vaelin damağında demir tadı hissetti ve üst dudağını yalayınca burnundan oluk oluk kan aktığını gördü. Üşüdüğünü hissedip dizleri üstüne çökünce Dentos onu doğrultmak için tuttu ve yere de kan fışkırdığını gördü. Yanaklarındaki ıslaklıktan kulaklarından da kan aktığını anladı.

“Kardeşim?” Dentos’un sesinden ne kadar endişeli olduğu anlaşılıyordu. Frentis paniklemiş, kılıcını çekmişti. Korku ve şaşkınlıkla yerdeki Vaelin’e gözlerini diken valiye ters ters bakıyordu.

Gözleri bulandı ve konak kayıp gitti. Etrafını sis ve gölgeler sardı. Karanlık içinde bir ses vardı, taşa vuran metalin çıkardığı ritmik bir çınlama. Bir an için mermer bir bloka şekil veren bir keski gördü. Keski hiç durmadan, oldukça hızlı bir şekilde hareket ediyordu. O kadar hızlıydı ki onu kullanan bir insan olamazdı ve taşta bir yüz belirmeye başladı...

YETER!

Ses, kan şarkısıydı. Bunu içgüdüsel olarak biliyordu. Başka bir kan şarkısı. Şarkının tonu kendisininkinden farklıydı; daha güçlü ve daha kontrollüydü. Aklında başka bir ses konuşuyordu. Mermer yüz kaydı ve rüzgârdaki kum taneleri gibi uzaklara gitti. Keski sesi durdu ve devam etmedi.

Şarkın eğitimsiz, dedi ses. *Seni savunmasız bırakıyor. Dikkatli*

olmalısın. Her Şarkıcı dostun değildir.

Cevap vermeye çalıştı ama kelimeleri boğazında kaldı. *Şarkı,* dedi farkındalıkla. *Yalnızca şarkıyı duyabiliyor.* Müziği çağırmaya, cevabını şakımaya çalıştı ama tek yapabildiği tiz bir uyarı çağrısı çıkartmaktı.

Benden korkma, dedi ses. *İyileşince beni bul. Sana bir hediyem var.*

Kalan bütün gücünü toplayıp şarkıyı tek bir kelime oluşturmaya zorladı. *Nerede?*

Keski ve taş imgeleri döndü, ama bu sefer mermer blok yontulmamıştı ve içindeki yüz hâlâ saklıydı. Keski üzerinde duruyor, bekliyordu. *Nerede olduğunu biliyorsun.*

Beşinci Bölüm

Linesh'in lağımlarından daha kötü bir koku duyarak uyandı. Suratında ıslak, sert bir şey vardı ve göğsünde ezici bir ağrı hissetti.

"Kalk onun üstünden seni pis canavar!" Kardeş Gilma'nın sert emrini duyan Vaelin gözlerini açınca Çizik'le yüz yüze geldi. Köletazı neşeli bir şekilde havladı.

"Merhaba, seni arsız köpek," diye inledi Vaelin de cevap olarak.

"KALK!" Kardeş Gilma bağırınca Çizik yataktan koşarak bir köşeye geçti ve mızırdandı. Kardeş Gilma'ya hep ihtiyatlı bir saygı içerisinde davranıyordu. Bunun sebebi belki de kadının ondan hiç korkmamış olmasıydı.

Vaelin gözleriyle odayı taradı. Odada Kardeş Gilma'ya ait, üzerinde pek çok şişe ve içinde ilaçlar olan kutuların olduğu masa ve yatak dışında pek bir şey yoktu. Açık pencereden martıların ağıtları ve tuz, balık karışımı bir kokuya sahip esinti geliyordu.

"Kardeş Caenis eski Linesh Tüccar Loncası'nın binalarına el koydu," dedi Kardeş Gilma bir elini Vaelin'in alnına bastırıp, bir eliyle de bileğinden nabzını kontrol ederken. "Şehirdeki bütün yollar rıhtıma çıkıyor ve bina boş olduğu için orayı karargâh yapmanın uygun olacağını düşünmüş. Köpeğin, içeri alınana kadar deliye dönmüştü bile. Başından beri yanında bekliyor."

Vaelin homurdanıp kuru dudaklarını yaladı. "Ne kadardır?"

Açık mavi gözleri bir an tereddütle ona baktıktan sonra Gilma masaya gitti, bir kupaya yeşilimsi bir sıvı döktü ve soluk beyaz bir unla karıştırdı. "Beş gün," dedi ona bakmadan. "Çok kan kaybettin. Bu kadar kan kaybettikten sonra hayatta kalınabileceğini bile bilmiyordum." Alaycı bir şekilde kıkırdadı ve yanına gelip dudağına kupayı tuttuğunda kocaman gülümsemesi suratına yayılmıştı. "İç."

Karışım acıydı ama kötü bir tadı olduğu söylenemezdi. Bitkinliğinin neredeyse anında geçtiğini hissetti. *Beş gün.* O zamana dair hiçbir şey hatırlamıyordu; ne bir rüya, ne bir görüntü, ne bir anı. *Beş gün geçti de ne oldu?* Sesi, diğer kan şarkısını hâlâ

duyabiliyordu. Derinlerden geliyordu, ama ısrarcı bir çağrıydı. Kendi şarkısı da buna cevap veriyordu ve aklında hâlâ mermer blok ve keskinin görüntüsü vardı. Sella'nın yitik şehirdeki lafları anlam kazanıyordu. *Aynı yeteneğe sahip başkaları var. Daha yaşlı ve daha bilgeler, onlar sana yol gösterebilir.*

"Gitmem..." Ayağa kalkıp örtüyü kaldırmaya çalıştı.

"Hayır!" Gilma'nın ses tonu tartışmaya mahal bırakmıyordu. Kadın tombul eliyle onu yumuşak yatağa bastırıyordu ve Vaelin direnecek gücü olmadığını fark etti. "Mümkün değil. Yatacak ve dinleneceksin, kardeş." Çarşafı Vaelin'in çenesinin altına kadar çekti. "Şehir sakin. Kardeş Caenis her şeyi hallediyor. Senin ilgilenmen gereken hiçbir şey yok."

Kadın geri çekildi ve çok ciddi bir ifade takındı. "Kardeş, sana ne olduğu konusunda bir fikrin var mı?"

"Böyle bir şey daha önce görmemiştin demek?"

Kadın başını iki yana salladı. "Hayır, hem de hiç. Birisi kanadığında bir yara, kesik, lezyon, bir şey olması gerekir. Sende hiç yara izi yok. Beynindeki bir şişme buna sebep olsaydı ölürdün, ama hayattasın. Adamların arasında Vali Aruan'ın seni bir Karanlık laneti veya o tür bir şeyle öldürmeye çalıştığı yönünde söylentiler çıktı. Caenis adamın konağına muhafızlar yerleştirip sakinleşsinler diye birkaç kişiyi de kırbaçlatmak zorunda kaldı."

Kırbaçlatmak mı? diye düşündü. *Benim kimseyi kırbaçlatmama gerek olmuyor.* "Bilmiyorum, kardeş," dedi dürüstçe. "Neden olduğunu bilmiyorum." *Sadece neyin sebep olduğunu biliyorum.*

* * *

Kardeş Gilma ancak iki gün sonra onu serbest bıraktı. Kendisini fazla yormaması ve her gün en az iki kupa su içmesi gerektiği konusunda çok ciddi uyarılar yaptı. Bekçi kulübesinin üst tarafında ordunun kıdemlileriyle bir toplantı yaptı ve şehrin savunmalarının ne durumda olduğuna baktılar. Adamlar şehrin etrafındaki hendeği büyütmeye ve onyıllardır bakımsız olan duvarları tamir etmeye çalışıyor, havaya toz duman kaldırıyorlardı.

"Bittiği zaman dört buçuk metre derinliğinde olacak," dedi Caenis hendeğe bakıp. "Şu anda üç metre. Duvarlarda işler yavaş yürüyor, bu küçük orduda pek becerikli taş ustası yok."

Vaelin kavrulmuş boğazına kaçan tozları tükürdü ve matarasından bir yudum su içti. "Ne kadar sürer?" diye sordu ve

sesinin çatlak çıkmasından hoşnutsuzdu. Görünüşünün insanlara cesaret aşılamadığını biliyordu. Gözlerinin altı kararmış, beti benzi atmıştı. Kardeşlerinin gözlerindeki endişeyi, Kont Marven ve diğer kıdemli askerlerin yüzlerindeki tereddüdü görebiliyordu. *Kumanda edebilecek durumda olup olmadığımı düşünüyorlar. Haklılar da.*

"En az iki hafta daha," dedi Caenis. "Şehirdekilerden işçi yardımı alsak daha çabuk olurdu."

"Hayır." Vaelin sert bir şekilde konuştu. "Burayı yöneteceksek bu insanların güvenini kazanmalıyız. Ellerine kürek verip ağır iş yapmalarını istemek bu konuda pek yardımcı olmaz."

"Benim adamlarım buraya savaşmaya geldi, lordum," dedi Kont Marven. Ses tonu sert değildi, ama Vaelin adamın kendisini tarttığını görebiliyordu. "Kazmak pek asker işi sayılmaz."

"Bence tam olarak askerlerin işidir, lordum," dedi Vaelin. "Savaşmaya gelince, kısa bir süre sonra onu da bol bol yapacaklar. Söylenenlere gitmelerine izin verdiğimi söyleyin, sonuçta buradan Untesh'e gitmek için yalnızca yüz kilometrelik çölü geçmeleri gerekiyor. Belki orada eve giden bir gemi bulurlar."

Vücuduna bir yorgunluk dalgası yayıldı ve bacaklarının zayıflığını belli etmemek için duvara dayandı. Kumandan olmayı, hem müttefiklerinin hem de astlarının saçma dertleriyle uğraşmayı gitgide daha da can sıkıcı buluyordu. Kan şarkısının ısrarla onu bu şehirde bir yerlerde olduğunu bildiği mermer bloka çağırması ise onu fazlasıyla bunaltıyordu.

"Kötü müsünüz, lordum?" diye sordu Kont Marven iğneli bir şekilde.

Vaelin, Nilsaellinin suratının ortasına yumruk atma isteğini bastırıp Cumbraelli okçuların lideri Bren Antesh'e döndü. Tıknaz okçu, kıdemlilerin arasındaki en sessiz sakin adamdı. Toplantılar sırasında neredeyse hiç konuşmaz, Vaelin toplantının bittiğini söylediğinde de odadan ilk çıkan olurdu. Sürekli tetikteymiş gibi bir görünümü vardı ve onların ne tasdiklemesine ne de kabulüne ihtiyacı olduğu ortadaydı. Ve Cumbraellilerin hâlâ Karanlıkkılıç diye andığı bir adamın altında hizmet etmeye içerliyorsa bile bunu iyi gizliyordu. "Peki ya senin adamların, Yüzbaşı?" diye sordu Vaelin. "İş çokluğundan dolayı şikâyet var mı?"

Antesh'in yüzündeki ifade değişmedi ve Vaelin'in On Kitap'tan alıntıladığını düşündüğü bir cümleyle cevap verdi. "Namuslu emek bizi Cihan Atası'nın sevgisine yaklaştırır."

Vaelin homurdanarak Frentis'e döndü. "Devriyelerden haber var

mı?”

Frentis başını iki yana salladı. “Hiç kimse yok, kardeşim. Tepelerde ne gözcü, ne de casus varmış.”

“Belki de Marbellis’e gidiyorlardır,” dedi Lord Al Cordlin. Kendisi, göğüs zırhlarına işli gök mavisi tüylerden dolayı Mavi Alakargalar olarak bilinen On Üçüncü Piyade Alayı’nın kumandanıydı. Oldukça yapılı ama biraz ürkek olan adamın kolu Kanlı Tepe’de kırılmıştı ve hâlâ askıdaydı. Lord Al Cordlin adamlarının üçte birini sağ cenahtaki çarpışmada kaybetmişti ve Vaelin adamın haklı bir şekilde savaşmaya çok da istekli olmadığını düşünüyordu.

Caenis’e döndü. “Valiyle durumlar nasıl?”

“İşbirliği yapıyor ama bu durumdan pek de hoşnut değil. Şimdiye kadar halkı sakin tutmayı başardı; tüccar loncası ve kent konseyiyle görüşmeler yapıp herkesten sakin olmalarını istedi. Söylediğine göre mahkemeler ve vergi toplayıcıları bu şartlar altında ne kadar düzgün işleyebilirlerse o kadar işliyorlarmış. Ticaret kötü durumda tabii. Çoğu Alpir gemisi bizim şehri ele geçirdiğimizi duyunca denize açılmış, kalanlar ise denize açılmayı reddediyor ve eğer zorla ele geçirmeye çalışırsak gemileri ateşe vermekle tehdit ediyorlar. Ama Volarlılar ve Meldenliler fırsattan istifade etmeye hevesli gibi duruyorlar. Baharat ve ipek fiyatları inanılmaz derecede arttı ki bu, Diyar’da da fiyatlar iki katına çıkacak demektir.”

On Altıncı Alay’ın kumandanı Lord Al Trendil hafifçe ofladı. Vaelin ordunun ticaret işine bulaşmasını yasaklamıştı, zira ordunun yolsuzlukla suçlanmasını istemiyordu. Tabii böylece, emrindeki parası olan ve kâr etme heveslisi birkaç soyluyu hayal kırıklığına uğratmıştı.

“Peki yemek stokları?” diye sordu Vaelin, Al Trendil’i duymazlıktan gelerek.

“Ağzına kadar dolu,” dedi Caenis. “Bir kuşatmaya en az iki ay dayanırız, tasarruflu kullanırsak daha da fazla. Şehrin suyu temel olarak duvarların içindeki kuyu ve pınarlardan elde edildiği için suyumuzun bitmesi de pek mümkün değil.”

“Tabii şehir halkı bunları zehirlemezse,” dedi Bren Antesh.

“Haklısın, Yüzbaşı.” Vaelin, Caenis’e dönüp başını salladı. “Büyük kuyuların başına muhafız koy.” Doğruldu ve baş dönmesinin geçtiğini fark etti. “Üç gün içinde tekrar buluşacağız. İlginize teşekkürler.”

Adamlar tek tek çıkınca Vaelin ve Caenis mazgallı siperlerde baş başa kaldılar. “İyi misin, kardeşim?” diye sordu Caenis.

“Biraz yorgunum o kadar.” Gözlerini uçsuz bucaksız çöle çevirdi. Ufukta gün ortasının kuru pusu titreşiyordu. Bir gün aynı yere baktığında Alpir ordusunu göreceğini biliyordu. Tek soru, gelmelerinin ne kadar süreceğiydi. Görevini tamamlaması için gereken zamanı bulabilecek miydi?

“Sence Al Cordlin haklı olabilir mi?” diye sordu Caenis. “Savaş Lordu, Marbellis’i şu anda kuşatmış olmalı ve orası kuzey kıyısındaki en büyük şehir.”

“Umut Katili, Marbellis’te değil,” dedi Vaelin. “Savaş Lordu planlarını iyi yaptı. İmparator’un ordusu bizimle uğraşırken o Marbellis’i rahat rahat alacak. Kendimizi kandırmayalım.”

“Dayanacağız,” dedi Caenis kararlı bir şekilde.

“İyimserliğin takdire şayan, kardeşim.”

“Kral’ın planlarını gerçekleştirebilmesi için bu şehre ihtiyacı var. Büyük Birleşmiş Diyar’a giden şanlı yolda biz ilk adımı atıyoruz. Zaman içinde bizim güvenlik altına aldığımız topraklar Diyar’ın beşinci derebeyliği olacak, Kral Janus ve onun neslinden olanların koruması ve hidayeti altında olacak. Bir imparatorun boyunduruğu altında geçirdikleri bunaltıcı hayatlardan ve cahillikten kaynaklanan batıl inançlarından kurtulmuş olacaklar.”

Vaelin, Caenis’in sözlerinde ironi aradı ama yalnızca her zamanki, krala olan kör bağlılığını bulabildi. Kaçıncı kez kardeşine Janus’la olan bütün görüşmelerinin ayrıntılarını vermek ve Caenis’in yaşlı adamın gerçek yüzünü görünce sadakatinin sarsılıp sarsılmadığını görmek istediğini düşündü ve bir kez daha hiçbir şey söylememeye karar verdi. Caenis kendisini sadakatiyle tanımlıyor, İtikat’a olan hizmetlerinde karşılarına çıkan belirsizlik ve yalanların karşısında koruma olarak bu pelerini kullanıyordu. Caenis’in neden bu kadar sadık olduğunu Vaelin hiçbir zaman anlayamamıştı ama bir sanrı olsa da ondan pelerinini almak istemiyordu.

“Tabii ki dayanacağız,” dedi acı bir şekilde gülümseyerek. *Bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceği ise tamamen başka bir konu.*

Siperin arka tarafındaki merdivenlere doğru ilerledi. “Ben şehri gezeceğim, daha neredeyse hiç görmedim.”

“Birkaç muhafız çağırayım. Sokaklarda yalnız başına yürümemelisin.”

Vaelin başını iki yana salladı. “Endişelenme, kardeşim. Kendimi savunamayacak kadar zayıf düşmedim.”

Caenis emin olamıyordu ama yine de başını salladı. “Nasıl istersen. Ah, bu arada,” Vaelin merdivenlerden aşağı inmeye başlamışken onu durdurdu. “Vali evine bir şifacı göndermemizi istedi. Kızı hastalanmış ve yerel doktorlar onu iyileştirebilecek becerilere sahip değillermiş. Bu sabah Kardeş Gilma’yı gönderdim. Belki o bize biraz itibar kazandırır.”

“Eh, bu işi yapabilecek biri varsa o da Kardeş Gilma’dır. Kızının iyileşmesini yürekten dilediğimi valiye iletir misin?”

“Tabii ki, kardeşim.”

* * *

Taş ustasının dükkânının kapısını açan kadın, ona düşmanlık dolu gözlerle bakıyordu. Vaelin onu selamlarken kaşlarını çatmış, siyah gözlerini kısmıştı. Otuz yaşlarındaydı ve uzun siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Zayıftı; üzerinde kirli, deri bir yelek vardı ve arkasından düzenli aralıklarla taşa vuran metalin sesi geliyordu.

“İyi günler, madam,” dedi Vaelin. “Rahatsız ettiğim için lütfen bağışlayın.”

Kadın kollarını kavuşturup Alpirce kısa bir cevap verdi. Ses tonundan bir bardak buzlu çay içmek için Vaelin’i içeri davet etmediği belliydi.

“Benim... buraya gelmem söylendi,” diye devam etti Vaelin. Kadının sert bakışları ve sıkı bir şekilde kapalı olan ağzı, Vaelin’in dediklerini anlayıp anlamadığını belli etmiyordu.

Vaelin arkasındaki boş sokağa bakıp görüntüyü yanlış yorumlamış olabilme ihtimali olup olmadığını düşündü. Ama kan şarkısı dinmiyordu. Kesin bir tonla onu sokaklardan geçirmiş ve üzerinde bir keski ve çekiç işareti olan bu kapının altında durduğunda sakinleşmişti. Bir an zorla içeri girmeyi düşünse de bundan vazgeçti ve gülümsedi. “Bir iş için geldim.”

Kadın kaşlarını daha da çattı ve oldukça aksanlı olmasına rağmen anlaşılır bir şekilde konuştu. “Kuzeylilere göre iş yok burada.”

Vaelin kan şarkısının hafifçe mırıldandığını duydu ve dükkânın içinden gelen çekiç sesi durdu. Bir erkek sesi Alpirce bir şeyler söyledi ve kadın yüzünü buruşturup bir adım yana çekildi. “Kutsal şeyler burada,” dedi Vaelin’e içeri girerken. “Tanrılar lanetler, çalarsan.”

Dükkânın iç tarafı bir mağaraya benziyordu. Yüksek bir tavanı

vardı ve mermer yer karoları yaklaşık kırk beş metrekarelik bir odayı kaplıyordu. Tavan pencerelerinden akan gün ışığı heykellerle dolu odayı aydınlatıyordu. Heykellerin boyu birbirinden farklıydı; bazıları yarım metre, bazıları insan boyutundaydı. Aşırı derecede yapılı bir adamın bir aslanla dövüştüğü heykel ise en az üç metre boyundaydı. Vaelin bu heykelin ne kadar canlı durduğuna, işlemesinin ne kadar hassas bir şekilde yapılmış olduğuna, dev ve aslanı en şiddetli anda dondurmuş olduğuna hayret etti. Bunun yanında daha küçük bir heykel vardı. İnsan boyutlarında ve çok güzel olan bir kadın kollarını yalvarır gibi kaldırmıştı ve yüz hatlarından dipsiz bir keder içerisinde olduğu belliydi.

"Herlia, adalet tanrıçası, ilk hükmünü uygularken ağlıyor." Sesi duyunca kan şarkısının sesi arttı. Ama uyarı niteliği taşımıyordu, yalnızca sıcak bir şekilde adamı karşılıyordu. Adam ellerini beline koymuş duruyor, önlüğünün yan tarafından bir keski ve çekiç sallanıyordu. Kısa boylu ama yapılıydı ve çıplak olan kollarından sıkı pazıları belli oluyordu. Köşeli bir yüze sahipti; çıkık elmacık kemikleri, badem şeklinde gözleri vardı ve derisinin toz içinde olmayan kısımları hafif, altın renginde bir parıltı saçıyordu.

"Alpirli değilsin," dedi Vaelin.

"Sen de öyle," dedi adam gülerek. "Ama bak ikimiz de buradayız." Kadına döndü ve Alpirce bir şeyler söyledi. Vaelin'e son bir kez bakan kadın dükkânın arka tarafına geçerek gözden kayboldu.

Vaelin başıyla heykeli işaret etti. "Neden bu kadar üzgün?"

"Bir ölümlüye âşık olmuş ama adamın ona olan tutkusu çok fena bir suç işlemesine sebep olmuş. Böyle olunca onu yargılamış ve dünyanın derinlerinde bir kayaya zincirlenmesine ve haşaratların sonsuza kadar derisini yemesine karar vermiş."

"Gerçekten de çok fena bir suç işlemiş olmalı."

"Evet. Büyülü bir kılıç çalmış ve o kılıçla Herlia'ya kur yaptığını, kendisinin rakibi olduğunu düşündüğü bir tanrıyı öldürmüş. Ama aslında tanrının, kardeşi Ixtus olduğu ortaya çıkmış, rüya tanrısı. Şimdi ne zaman kâbus görsek, aslında ölmüş tanrının ölümlülerden intikam alan gölgesiyle karşılaşırız."

"Tanrı uydurma bir şeydir. Ama güzel bir hikâye." Elini uzattı. "Vaelin Al Sorna..."

"Altıncı Nişan'ın kardeşi, Birleşmiş Diyar'ın Kılıcı ve şimdi de şehrimizi işgal eden yabancı ordunun kumandanı. İlginç bir adamsın gerçekten, ama biz Şarkıcılar genelde ilginç adamlar

oluruz zaten. Şarkı bizi pek çok yola sevk eder.” Adam Vaelin’in elini sıktı. “Ahm Lin, naçizane taş ustası, hizmetinizde.”

“Hepsi senin eserlerin mi?” diye sordu Vaelin dizili heykelleri işaret ederek.

“Bir açıdan.” Ahm Lin arkasını dönüp dükkânın iç taraflarına doğru ilerlemeye başladı. Vaelin de arkasından yürüyordu. Gözleri harika şekiller, sonsuz gibi görünen form ve tablolardan oluşan bu karnavaldan kana kana içiyordu. “Hepsi tanrı mı?” diye sordu.

“Hepsi değil. Bak,” Ahm Lin ciddi ifadeli ve kanca burunlu bir büstün önünde durdu. Heykelin kaşları çatılıydı. “Alpir İmparatorluğu’nun tahtında ilk oturan kişi, İmparator Cammuran.”

“Sıkıntılı gibi duruyor.”

“Bunun için iyi bir sebebi vardı. İmparator olamayacağını öğrenince oğlu onu öldürmeye çalışmış. Tanrıların yardımıyla vârisi halkın arasından seçmek gelenekten ciddi bir kopuşu simgeliyor.”

“Oğluna ne oldu?”

“İmparator servetini elinden aldı, dilini kestirdi ve gözlerine mil çektirip günlerinin kalanını bir dilenci olarak yaşamaya mahkûm etti. Çoğu Alpirli gereğinden fazla merhametli olduğunu düşünür. İyi insanlardır, saygılı ve bağışlayıcılardır, ama kışkırtıldıkları zaman affetmezler. Bunu unutmamalısın, kardeş.” Cevap veremediğini görünce Vaelin’e yan taraftan baktı. “Şarkının seni buraya getirmesine şaşırdığımı söylemeliyim. Bu işgalin lanetli olduğunu biliyor olmalısın.”

“Şarkım son zamanlarda... tutarsızdı. Uzun zamandır bana pek bir şey söylemedi. Senin sesini duyana kadar bir yıldan uzun bir süredir sessizdi.”

“Sessiz.” Ahm Lin şok olmuş gibiydi. Vaelin’e merakla bakmaya başladı. “Nasıldı?” Neredeyse kıskanç gibiydi.

“Bir uzuv kaybetmek gibi,” dedi Vaelin dürüstçe. Şarkısı sustuğu zaman yaşadığı kayıp hissini ilk defa fark ediyordu. Ancak şimdi, şarkının bir bela olmadığı gerçeğini kabullenince dönmüştü. Sella haklıydı; bu bir hediyeydi ve Vaelin zaman içinde ne kadar değerli olduğunu anlamıştı.

“İşte geldik.” Dükkânın arka tarafına geldiklerinde Ahm Lin kollarını iki yana açtı. İçeride büyük bir tezgâhın üzerinde düzenli bir şekilde dizilmiş çekiçler, keskiler ve Vaelin’in ismini bilmediği bir sürü garip şekle sahip alet vardı. Yan taraflarında kısmen tamamlanmış büyük bir mermer bloka dayalı bir merdiven bulunuyordu. Vaelin heykeli görünce çok şaşırdı. Burun, kulaklar,

harika bir şekilde işlenmiş post ve gözler, o her yerde tanıyacağı gözler. Şarkısı net ve sıcak bir şekilde tanıdığını söylüyordu. Kurt. Onu Urlish'te kurtaran kurt. Kardeş Henna onu öldürmeye geldiğinde Beşinci Nişan Hanesi'nin dışında ulumuş olan kurt. Martishe'te cinayet işlemesini engelleyen kurt.

"Ah..." Ahm Lin şakaklarını ovdu ve acı çekiyormuş gibi bir ifadesi vardı. "Şarkın gerçekten güçlü, kardeş."

"Üzgünüm." Vaelin konsantre olup şarkıyı sakinleştirmeye çalıştı, ama şarkının dinmesi birkaç saniye sürdü. "Bu bir tanrı mı?" diye sordu Ahm Lin'e. Gözlerini kurttan ayırmamıştı.

"Pek sayılmaz. Alpirlilerin İsimsiz adını verdiği şeylerden biri bu, sırların ruhlarından biri. Kurt pek çok tanrı hikâyesinde karşımıza çıkar; bir rehber, koruyucu, savaşçı veya intikam ruhu olarak. Ama asla isim verilmez. Yalnızca kurttur, aynı derecede korkuludur ve ona saygı duyulur." Vaelin'e dikkatli bir şekilde baktı. "Daha önce gördün değil mi, hem de heykel olarak değil?"

Vaelin bir an için bu adama fazlasını anlatmak konusunda tereddüt etti, zira adam onu az kalsın şarkısıyla öldürecek bir yabancıydı. Ama kendi şarkısının buyur eden tınısı şüphesine üstün geldi. "Beni kurtardı. İki kere ölümden, bir kez de daha kötü bir şeyden."

Ahm Lin bir an için korkar gibi olsa da hemen gülümsedi. "'İlginç' senin için yetersiz bir sözcük, kardeş. Bu senin." Yanlarındaki tezgâhın üzerinde duran mermer blokunu ve keskiyi işaret etti. Blok, beyaz mermerden oluşan bir küp şeklindeydi ve Ahm Lin'in şarkısı onu yatağa düşürdüğü zaman zihninde beliren blok da tam olarak buydu. Vaelin eline aldığında yüzeyinin pürüzsüz olduğunu hissetti.

"Bunu benim için mi aldın?" diye sordu.

"Yıllar önce. Şarkım çok ısrar etti. İçinde her ne varsa uzun zamandır senin onu özgür bırakmanı bekliyor."

Bekliyor... Vaelin avucunu açıp blokun üstüne koyunca kan şarkısı birden alevlendi, uyarı ve kesinlik karışımı bir ezgi şakıdı. Bekleyen.

Keskiyi kaldırdı ve kendinden emin olmayan bir şekilde taşa değdirdi. "Daha önce böyle bir şey hiç yapmadım," dedi Ahm Lin'e. "Doğru düzgün bir baston bile yontamam."

"Şarkın ellerine yol gösterecektir, tıpkı benimkinin bana gösterdiği gibi. Bu heykeller becerimin olduğu kadar şarkımın da eseri."

Adam haklıydı. Şarkısı güçlü ve net bir şekilde yükseliyor, keskiyi taş üzerinde oynatıyordu. Vaelin tezgâhın üzerinden bir tokmak aldı ve keskinin arka tarafına vurdu. Küpün ucundan bir mermer parçası düştü. Şarkı daha da alevlendi ve elleri hareket etmeye, kendini işe kaptırdıkça Ahm Lin ve dükkân kararmaya, gözlerinin önünden yok olmaya başladı. Aklında hiçbir düşünce, aklını çelen hiçbir şey yoktu, yalnızca şarkı ve taş vardı. Zaman algısı yitip gitti, şarkı dışında hiçbir şey hissetmiyordu ve yalnızca omzundan tutup ciddi bir şekilde sarsılınca kendisine geldi.

"Vaelin!" Cevap vermeyince Barkus onu bir kez daha sarstı. "Ne yapıyorsun?"

Vaelin toz içinde kalmış ellerindeki aletlere baktı, yanı başında pelerin ve silahlarının dışında başka bir şey yoktu. Onları da çıkardığını hatırlamıyordu. Taşın şekli oldukça değişmişti. Üst tarafı yontulmuş, merkezinin içinde iki çukur olan bir kubbe şeklini almıştı ve alt tarafında da belli belirsiz bir çene oluşuyordu.

"Burada durmuş silahsız ve savunmasız bir şekilde çalışıyorsun." Barkus sinirliden ziyade şaşkın gibiydi. "Yanından geçen bir Alpirli çok rahat bir şekilde seni öldürebilirdi."

"Ben..." Vaelin şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ben..." Sesi giderek azaldı ve yapacağı herhangi bir açıklamanın anlamsız olacağını fark etti.

Ahm Lin ve kapıya bakan kadın yakınlarında duruyorlardı ve kadın Barkus'un beraberinde getirdiği iki askere bakıyordu. Ahm Lin daha rahattı. Keskilerinden birini bileği taşına sürtüyordu ve Vaelin'e hayranlık benzeri bir bakışla bakıp gülümsüyordu.

Barkus, Vaelin'in elindeki taşa baktıktan sonra kaşlarını çatarak tekrar Vaelin'e döndü. "Bu ne?"

"Önemli değil." Vaelin bir bez alıp taşın üzerini örttü. "Ne istiyorsun, kardeşim?" Denemiş ama sesinin sinirli bir şekilde çıkmasını engelleyememişti.

"Kardeş Gilma seninle görüşmek istiyor. Vali'nin konağında."

Vaelin sabırsızca başını iki yana salladı ve tekrar aletlerine uzandı. "Vali'yle Caenis ilgileniyor. Onu gönder."

"Ona haber verdik. Gilma sana da ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Bekleyebileceğinden eminim..." Barkus, Vaelin'in bileğini sıkıca tuttu ve kulağına eğilip iki kelime fısıldadı. Vaelin birden aletleri elinden bırakıp pelerinini ve silahlarını aldı ve kan şarkısının uluyarak karşı çıkmasına rağmen ayağa kalktı.

* * *

“Kızıl El.” Kardeş Gilma konağın kapısının öbür tarafında duruyordu. Kardeşlere içeri girmeyi yasaklamıştı. Vaelin kadının gözlerinde ilk defa neşe olmadığını görüyordu. Yüzü soluktu ve normalde parlak olan gözleri korkuyla donuklaşmıştı. “Şimdilik sadece Vali’nin kızı, ama başkaları da yakalanacaktır.”

“Emin misin?” diye sordu Vaelin.

“Nişanımın her üyesi bize katıldığı anda belirtilerini öğrenir. Şüphem yok, kardeş.”

“Kızı muayene ettin mi? Ona dokundun mu?”

Gilma söyleyecek söz bulamadan başını salladı.

Vaelin göğsünde yükselen kederi bastırmaya çalıştı. *Şu an zayıf olmamam gerekiyor.* “Neye ihtiyacın var?”

“Konak mühürlenip kapatılmalı. Kimsenin içeri girmesine ya da dışarı çıkmasına izin verilmemeli. Şehirde başka kurbanlar olabileceğini göz önünde bulundurup dikkatli olmalısınız. Emir erlerim neye dikkat etmeleri gerektiğini biliyorlar. Hastalığa yakalandığı anlaşılan herkes gerekirse zor kullanarak buraya getirilmeli. Onlarla temas edilecekse maske ve eldivenler kullanılmalı. Ayrıca şehri de mühürlemelisin. Gemiler ve karavanlar da şehirden ayrılamaz.”

“Panikleyecekler,” dedi Caenis. “Kızıl El, Diyar’da olduğu kadar Alpir’de de ölüm saçtı. Hastalık söylentisi yayıldığında insanlar yana yakıla kaçmak isteyecekler.”

“O zaman onları durdurman gerekecek,” dedi Kardeş Gilma açıkça. “Bu vebanın bir kez daha yayılmasına izin veremeyiz.” Bakışlarını Vaelin’e çevirdi. “Anlıyor musun, kardeş? Ne gerekiyorsa yapmalısın.”

“Anlıyorum, kardeş.” Kederinin içinden sönük bir anı belirmeye başladı: Yüksek Kale’deki Sherin. O zamanları düşünmeyi sevmiyordu, zira kaybettiği şeylerin ağırlığı altında eziliyordu, ama şimdi Hentes Mustor’un ölümünün ertesi sabahında söylediği kelimeleri hatırlamaya çalışıyordu. Tahtı Zorla Alan’ın takipçileri, Warnsclave’de bir Kızıl El salgını olduğunu bildiren sahte bir rapor hazırlayıp onu tuzağa düşürmüşlerdi. *Bir deva üzerine çalışıyordum...*

“Kardeş Sherin,” dedi Vaelin. “Hastalığa bir çare bulduğunu söylemişti bana.”

“Çare olabilecek bir şey, kardeş,” dedi Gilma. “Yalnızca teoriye dayalı bir şey ve hazırlaması da benim becerimin ötesinde.”

“Kardeş Sherin şu anda nerede görev yapıyor?” diye sordu Vaelin.

“Son duyduğumda Nişan Hanesi’ndeydi. İlaçların Hanımı oldu.”

“İyi bir rüzgârla yirmi gün,” dedi Caenis. “Yirmi gün de dönüş.”

“Bir Alpir veya Diyar gemisi için,” diye düşünceye daldı Vaelin usulca. Tekrar Kardeş Gilma’ya döndü. “Kardeş, Vali’den senin aldığın önlemleri onaylayan ve halkı işbirliğine davet eden bir bildiri yazmasını iste. Kardeş Caenis bildiriyi çoğaltıp şehre dağıtacak.” Caenis’e döndü. “Kardeşim, kapıların ve konağın iyi korunduğundan emin ol. Duvarlardaki muhafızları iki katına çıkart. Ancak elzem durumlarda adamlarımızı kullan.” Tekrar Kardeş Gilma’ya baktı ve yüreklendirici bir şekilde gülümsedi. “Umut nedir, kardeş?”

“Umut, İtikat’ın kalbidir. Umuttan feragat etmek İtikat’ı inkâr etmektir.” Kadın belli belirsiz gülümsedi. “Odamda bazı ilaç ve gereçlerim var. Onların bana getirilmesini sağlayabilir misiniz?”

“Ben ilgilenirim,” dedi Caenis.

Vaelin gitmek üzere arkasını döndü ve taş döşeli yolda koşmaya başladı. “Rıhtım ne olacak?” diye bağırdı arkasından Caenis.

Vaelin arkasına bakmadı. “Rıhtımla ben ilgilenirim.”

* * *

Meldenli kaptan ince, uzun ve kaslı bir adamdı. Masanın karşı ucunda oturmuş, kuşkucu bir şekilde Vaelin’e bakıyordu. Yumuşak deri eldivenler giydiği ellerini masanın üzerinde kavuşturmuştu. Eski Tüccar Loncası binasının harita odasındaydılar ve içeride onlar dışında yalnızca kapıyı koruyan Frentis vardı. Hava kararmak üzereydi ve şehirdeki herkes sabah onları karşılayacak olan krizi bilmeden uykuya dalacaklardı. Kaptan ve tayfasının nasıl zorla ranzalarından kaldırılıp giyindirilerek, buraya getirilmeden önce Kardeş Gilma’nın emir erleri tarafından muayeneden geçirilmesi konusunda bir şikâyeti vardıysa bile belli ki bu konuyu açmamanın kendisi için daha iyi olacağını düşünüyordu.

“*Kırmızı Şahin*’in kaptanı olan,” diye sorusuna başladı Vaelin, “Carval Nurin sen misin?”

Adam başını hafifçe salladı. Sürekli bir Vaelin’e bir Frentis’e bakıyor, gözleri bir süre kılıçları üzerinde dolanıyordu. Vaelin adamın kendisini rahat hissetmesi taraftarı değildi, zira korkuyor olması işine geliyordu.

“Geminin, bu rıhtımın gördüğü en hızlı gemi olduğu söyleniyor,” dedi Vaelin. “Melden tersanelerinde yapılmış en iyi gemi gövdesine sahipmiş.”

Carval Nurin başını yana eğdi ve sessiz kaldı.

“Ayrıca korsanlık veya üçkâğıtçılık gibi konulara da bulaşmadığın söyleniyor, senin adalarından gelen biri için sıradışı bir durum.”

“Ne istiyorsun?” Adamın sesi sert ve kulak tırmalayıcıydı. Vaelin adamın boynuna taktığı siyah, ipek eşarbın altında bir yara izi olduğunu gördü. Korsan olsun olmasın, denizden nasibini almıştı.

“Hizmetlerinden yararlanmak,” diye cevap verdi Vaelin usulca. “Varinshold’a en çabuk ne kadar sürede gidebilirsin?”

Kaptanın huzursuzluğu azalmıştı, ama gözlerinde hâlâ şüphe vardı. “Daha önce on beş günde gitmiştim. Udonor kuzeydekilere nazik davranmıştı.”

Vaelin, Udonor’un rüzgârları yöneten bir Melden tanrısı olduğunu biliyordu. “Daha hızlı yapılabilir mi?”

Nurin omzunu silkti. “Belki. Boş bir kargo ve halatlar için birkaç ekstra adam. Ve Udonor için iki keçi, tabii.”

Meldenlilerin tehlikeli bir yolculuğa çıkmadan, özel tanrılarına hayvan sunmaları geleneksel bir şeydi. Vaelin kendi işgal gemileri limandan ayrılmadan toplu bir hayvan katliamına denk gelmişti. O kadar çok kan dökülmüştü ki limandaki sular kırmızıya dönmüştü.

“Keçileri biz veririz,” dedi ve Frentis’e ileri çıkmasını işaret etti. “Yolcuların, Kardeş Frentis ve iki adamım olacak. Onu Varinshold’a götüreceksin ve bir yolcu daha alıp buraya geri getireceksin. Bütün yolculuk yirmi beş günden fazla sürmemeli. Bu mümkün mü?”

Nurin bir an duraksayıp sonra başını salladı. “Evet, mümkün. Ama benim gemim için değil.”

“Neden?”

Nurin ellerini birbirinden ayırdı, yavaşça eldivenlerini çıkardı ve parmak uçlarından bileklerine kadar benekli ve rengi atmış ellerini gösterdi. “Söylesene, karada-gezen,” dedi ellerini iyice kaldırarak. Lamba ışığı biçimsiz elleri üstünde oynaştı. “Hiç kız kardeşin ve annen yanarak ölürken ateşi dövdün mü çıplak ellerinle?” Meldenli dudaklarını acı bir gülümsemeyle büktü. “Hayır, gemim sana hizmet etmek için denize açılmayacak. Alpirliler sana Umut Katili diyorlar, benim için ise Şehir Yakıcı’nın oğlusun. Gemi Lordları kendilerini senin kralına pazarlamış olabilirler, ama ben bunu yapmayacağım. İstersen tehdit et, istersen işkence yap-”

Vaelin göztaşını çıkarıp masaya koyduğunda tok bir ses çıktı. Vaelin göztaşını döndürdü ve ışık gümüş damarlı yüzeyinde oynaştı. Carval Nurin'in gözleri şaşkınlık ve açgözlülükle açıldı.

"Annen ve kız kardeşin için üzgünüm," dedi Vaelin. "Ve ellerin için. Çok acımış olmalı." Göztaşını döndürmeye devam ediyordu. Nurin gözlerini bir an için bile taştan ayırmadı. "Ama senin bir iş adamı olduğunu hissediyorum ve hassasiyet sana çok kâr ettirmez."

Nurin yutkundu ve yaralı elleri seğirdi. "Ne kadarını alacağım?"

"Yirmi beş gün içinde dönersen hepsini."

"Yalan söylüyorsun!"

"Arada sırada, ama şu an değil."

Nurin gözlerini taştan kaldırıp Vaelin'e çevirdi. "Ne gibi bir güvencem olacak?"

"Altıncı Nişan Hanesi'nin bir kardeşi olarak söz veriyorum."

"Sokiyim sözüne de Nişanına da. Hayalete tapınma saçmalığınız beni hiç ilgilendirmiyor." Nurin eldivenlerini taktı ve gözlerini kısıp düşündü. "Valinin de tanıklık ettiği yazılı bir teminat istiyorum."

"Vali şu an... meşgul. Ama Tüccar Loncası'nın Büyük Ustası bunu yapmaktan memnun olacaktır. Yeterli mi?"

* * *

Vaelin daha önce hiç *Kırmızı Şahin* gibi bir gemi görmemişti. Çoğu gemiden daha küçüktü, gövdesi dardı ve normalde gemilerde iki tane direk olurken bunda üç tane vardı. Yalnızca iki ambarı vardı ve mürettebatı yirmi kişiden oluşuyordu.

Vaelin geminin sıradışı bir tasarımı olduğunu söylediğinde, "Çay ticareti için uygun," dedi Carval Nurin ters bir şekilde. "Ne kadar taze olursa o kadar kâr edersin. İstiflenmiş şeylerden kazanacağın paranın üç katını taze çay satarak kazanabilirsin. Bir limandan diğerine ne kadar çabuk gidersen o kadar fazla para kazanırsın."

"Kürek yok mu?" diye sordu Frentis. "Bütün Melden gemilerinde kürek var zannediyordum."

"Var tabii." Nurin alt güvertedeki kapalı bağlantı noktalarını işaret etti. "Ancak rüzgâr olmadığında kullanıyoruz ki bu da kuzey sularında nadiren olur. Ayrıca *Şahin* en ufak esintide bile yol alabiliyor."

Kaptan durup etrafına baktı ve rıhtımda Kurtlakoşanların başlarında nöbet beklediği boş gemileri gördü. Geceleyin mürettebatın gemilerden çıkmaları istenmişti. Bunun sonucunda

çıkan arbededen dolayı çoğu adam şimdi etraftaki depolarda yaralarını sarıyordu. “Linesh’teki limanların daha önce hiç bu kadar sessiz olduğunu hatırlamıyorum,” dedi Nurin.

“Savaş ticareti kötü etkiliyor, Kaptan,” dedi Vaelin.

“Geçen ay gemiler istediği gibi gelip gidiyordu ve şu an mürettebat hapis bir şekilde öylece duruyor. Sadece *Şahin*’in denize açılmasına izin veriliyor.

“Temkinli olmakta fayda var,” dedi Vaelin ve adamın sırtına cana yakın bir şekilde vurdu. Kaptan bunun karşısında korku ve tiksinti içinde elinden kaçmaya çalıştı. “Etrafta çok casus var. Ne zaman yola çıkıyorsun, Kaptan?” diye sordu Vaelin.

“Bir saat sonra gelgit izin verince.”

“O halde sizi geciktirmeyeyim.”

Nurin alaycı bir cevap vermemek için kendini tutup başını salladı ve sürme iskeleden geçip tayfasına küfürlerle dolu emirler yağdırmaya başladı.

“Sence biliyor mu?” diye sordu Frentis.

“Bir şeyden şüpheleniyor, ama bilmiyor.” Frentis’e bakıp üzgün bir şekilde gülümsedi. “Yanında daha çok adam göndermek isterdim ama bu daha da şüphe uyandırır. Kardeş Gilma’nın emir erleri sana hangi belirtilere bakacağını anlattı mı?”

Frentis başını salladı. “Boyunda şişme, terleme, baş dönmesi ve kollarda kaşıntı. Eğer içlerinden birinde varsa üç gün içinde ortaya çıkar.”

“Güzel. Kardeşim, eğer sen dahil gemidekilerden herhangi birinin Kızıl El’e yakalandığı ortaya çıkarsa bu gemi ne Varinshold’a ne de başka bir yere yanaşabilir, bunu biliyorsun değil mi?”

Frentis başını salladı. Vaelin çocukta ne korku ve de isteksizlik hissediyordu. Kan şarkısı yalnızca temel ve sarsılmaz bir güven olduğunu, neredeyse düşünmeden itaat ettiğini söylüyordu. Yıllar önce Suret’in odasında kendisine destek olmasını isteyen zayıf, bakımsız çocuk gitmiş, yerine onun verdiği emirleri hiç sorgulamayacak deneyimli ve ölümcül becerilere sahip bir adam gelmişti. Bazı zamanlar Frentis’in emrinde olmasının bir lütuf değil bir bela olduğunu düşünüyordu. O, çok dikkatli bir şekilde kullanılması gereken bir silahtı, zira kınından çıktıktan sonra bir daha kınına sokmak imkânsızdı.

“Ben... bunun gerekli olmasından dolayı üzgünüm, kardeşim,” dedi. “Başka bir yolu olsaydı...”

“Bana şu dersi hiç vermedin,” dedi Frentis.”

Vaelin kaşlarını çattı. “Ders mi?”

“Fırlatma bıçağı dersi, hani bana öğretecektin ya. Yeterince iyiyim zannediyordum. Yanılmıştım.”

“O zamandan bu yana pek çok şey öğrendin.” Vaelin birden kendisini suçlu gibi hissetti. Kendisine sorgusuz sualsiz güvenen bu genç adamın girdiği bütün savaşlar, aldığı yaralar, aldığı canlar... “Bir kardeş olmak istemiştin,” dedi. Sesinin suçluluk duygusundan dolayı biraz titreyerek çıkmasını engelleyememişti. “Seni alarak doğru mu yaptık?”

Frentis gülünce Vaelin şaşırdı. “Doğru mu? Sen hiç yanlış yaptın mı ki?”

“Tek Göz seni yaraladı. Sınavlar canını yaktı. Benim peşimden buraya geldin, savaş ve acı gördün.”

“Benim için başka bir seçenek yoktu. Aç, korku dolu ve mideme bıçak saplı bir şekilde bir arka sokakta ölecektim.” Frentis, Vaelin’in omzunu tuttu. “Şimdi beni canları pahasına savunacak kardeşlerim var, hepsi için canımı vereceğim kardeşlerim. Şimdi bir İtikadım var.” Söylediklerine inanıyordu ve sert bir şekilde güldü. “İtikat nedir, kardeşim?”

“İtikat her şeydir. İtikat bizi yakıp kül eder ve özgürleştirir. İtikat hayatımı şekillendirir, bu dünyada ve Öte’de.” Vaelin konuşurken söylediklerine ne kadar inandığını fark etti ve inancının bu kadar derin olmasına şaşırdı. Dünyada pek çok şey görmüştü; tanrılar, başka inançlar ama ağzından çıkan sözcüklere tamamıyla inanıyordu. *Annemin sesini duydum...*

Altıncı Bölüm

Kırmızı Şahin'in gidişinden sonra günler gergin bir tekdüzeliğe girdi. Vaelin, her sabah konağa gidip kapıda Kardeş Gilma'yla konuşuyordu. Hastalığa sonradan yakalanan bir tek kızın hizmetçisi olmuştu. Otuzlu yaşlarında olan kadının haftanın sonuna kadar ölmesi bekleniyordu. Kız ise genç olmasından dolayı direnç gösteriyordu ama içinde bulundukları ayı çıkarması pek olası değildi.

"Peki ya sen, kardeş?" diye soruyordu her sabah Vaelin. "Sen iyi misin?"

Kadın ışıl ışıl gülümseyip hafifçe başını sallıyordu her seferinde. Vaelin bir gün kapıya geldiğinde onu görememekten korkuyordu.

Salgın olduğu duyulduğu zaman şehirdeki herkes korkuya kapıldı, ama verilen tepkiler farklıydı. Zengin vatandaşların çoğu değerli eşyalarını toplayıp yakın akrabalarıyla bir araya gelmiş ve en yakın kapıya gidip çıkmalarına izin verilmesini talep etmişler, bu işe yaramayınca bazıları rüşvet teklif etmiş, bazıları da tehditler savurmuştu. Rüşvet vermeyi teklif edenler planlarının suya düştüğünü gördüklerinde geceleyin özel korumaları ve hizmetçileriyle birlikte kapıya tekrar gitmişlerdi. Kurtlakoşanlar adamları kolaylıkla etkisiz hale getirip Caenis'in kriz çıktığında olacakları öngörerek hazırlattığı karargâha götürmüşlerdi. Neyse ki kimse ölmemişti, ama şehrin üst tabakası kendilerine yapılan hareketten ötürü kinci bir tutum takınmışlardı. Bazıları kendilerini evlerine kapatıp hiç kimseyi içeri almamışlar, mülklerine fazla yakından geçenlere ok ve kurmalı yayla saldırmışlardı.

Parasal olarak daha kötü durumda olanlar da eşit derecede korku duyuyorlardı ama metanet gösterdiklerinden dolayı isyan çıkmamıştı. İnsanların çoğu normal işlerine devam ediyordu, ama tabii sokakta ve komşularında mümkün olduğu kadar az zaman geçirmeye çalışıyorlardı. Hepsi düzenli yapılan muayeneler sırasında dehşete kapılıyordu. Şehirdeki kimsede hastalığa

rastlanmamıştı ama Kardeş Gilma bunun bir an meselesi olduğundan emin gibi duruyordu.

"Kızıl El geçmişte de liman kasabalarında başlamıştı," demişti bir sabah Kardeş Gilma, "deniz üzerinden gemilerle taşınmıştı. Buraya da böyle gelmiş olduğuna şüphe yok. Vali Aruan'ın dediğine göre kızı limana gidip gemileri izlemeyi severmiş. Eğer hastalığa yakalanmış başka birisi varsa, bunun bir denizci olma ihtimali oldukça yüksek."

Şehir sakinleri kadar korkmasına rağmen askerleri için daha çok endişelendiğini fark etti. Kurtlakoşanların disiplini bozulmamış olsa da diğer askerler huzursuzdu. Kont Marven'in Nilsaellileri ile Cumbrael okçuları arasında birkaç kavga çıkmıştı. Kavganın sonucunda her iki taraftan birtakım askerler de kötü bir şekilde yaralanınca kavgayı başlatanları kırbaçlatmak durumunda kalmıştı. Diyar Muhafızları'nın arasından bazı askerler kaçmıştı. Lord Al Cordlin'in Mavi Alakargalar grubundan beş kişi kendilerini Untesh'e kadar idare edecek miktarda yemek çalıp gitmişlerdi. Vaelin adamları çölde ölüme bırakmak istese de diğerlerinin ibret alması için bir şey yapması gerektiğini biliyordu. Gözcü grubunu toparladı ve Barkus'la beraber adamların peşine düşmelerini söyledi. Vaelin, adamları herkesin gözü önünde asmak istemediği için Barkus'a adamları bulduğu yerde öldürmelerini söylemişti ve Barkus iki gün sonra adamların cesetleriyle geldi. Duvarda bekleyen muhafızlar mesajı alsın ve arkadaşlarına iletsin diye cesetleri ana kapının yanında yaktırdı. Mesaj basitti: Hiç kimse hiçbir yere gidemez.

Öğleden sonraları duvarları ve kapıları gezip, açık bir şekilde rahatsız oldukları belli olsa da adamları kendisiyle konuşmaya zorluyordu. Diyar Muhafızları ona oldukça saygı duyuyorlar, ama aynı zamanda korkuyorlardı. Nilsaelliler huysuzdu, Karanlıkkılıç'ı görmenin bile Cumbraellileri tiksindirdiği belliydi, ama hepsiyle zaman geçirip aileleri ve savaştan önceki hayatları hakkında sorular soruyordu. Adamlar, kumandanları özel bir günde askerleriyle sohbet ederken kendilerine bir soru sorulduğunda verilen klasik, kısa cevapları veriyorlardı, ama Vaelin aralarındaki mesafeyi önemsemiyordu. Önemli olan askerlerin onu görmeleri ve korkmadığını fark etmeleriydi.

Bir gün batı kapısının yakınlarında Bren Antesh'e denk geldi. Bir elini güneşten korunmak için kaldırmış, üzerlerinde süzülen bir kuşu izliyordu.

"Akbaba mı?" diye sordu Vaelin.

Her zamanki gibi Cumbrael lideri resmi bir selam vermedi. Bu durum Vaelin'i hiç rahatsız etmiyordu. "Atmaca," dedi Antesh. "Daha önce görmediğim bir tür. Cumbrael'deki tez-kanadı andırıyor."

Bölük komutanları arasında krize en sakin tepkiyi veren kişi Antesh'ti. Adamlarını yatıştırıp tehlikede olmadıklarına dair onları temin etmişti. Sözünün ağırlığı olduğu belliydi, zira okçularından hiçbiri kaçmaya yeltenmemişti.

"Sana teşekkür etmek istiyordum," dedi Vaelin. "Adamlarının disiplini için. Sana çok güveniyor olmalılar."

"Sana da güveniyorlar, kardeş. Neredeyse nefretleri kadar."

Vaelin bu konuda konuşmanın pek anlamlı olmayacağını düşündü. Antesh'in yanına gelip sırtını mazgallı sipere dayadı. "Kral'ın senin derebeyliğinden bu kadar asker alabilmesine şaşırdığımı söylemeliyim."

"Sentes Mustor, Derebeyi'nin yerine geçer geçmez ilk işi günlük yay antrenmanını ve bundan dolayı verilmekte olan aylık maaşı kaldırmaktı. Adamlarımın çoğu çiftçi ve maaş da gelirlerinin önemli bir kısmını oluşturuyordu. O olmadan çoğu, ailelerini besleyebilecek durumda değildi. Kral Janus'a karşı özel bir nefret besliyor olabilirler, ama nefretle çocuklarının karnını doyuramazsın."

"On Kitabınızın içindeki şu Karanlıkkılıç'a gerçekten inanıyorlar mı?"

"Siyah Ok ve Şaşmazkılıç'ı katlettin."

"Hentes Mustor'u aslında Kardeş Barkus öldürdü. Ve Martishe'te öldürdüğüm adamın Siyah Ok olup olmadığını hâlâ bilmiyorum."

Cumbrael komutanı omzunu silkti. "Ne olursa olsun, Dördüncü Kitap'ta Karanlıkkılıç'ı tanrıya inanan birinin öldürmeyeceği yazar. Ve söylemeliyim ki kardeş, tasvirlere uyuyorsun. Karanlık kullanımına gelince... Kim bilir?" Antesh azar veya tehdit işiteceğini düşünerek çekinir gibi oldu.

Vaelin konuyu değiştirmenin uygun olacağını düşündü. "Peki ya sen? Çocuklarının karnını doyurabilmek için mi geldin?"

"Benim çocuğum yok. Eşim de. Yalnızca yayım ve giydiğim elbiselerim var."

"Kral'ın verdiği altınlara ne oldu? Altınların da var."

Antesh tedirgin olmuş gibi arkasını dönüp başını kaldırdı ve atmacayı aradı. "Kaybettim."

"Duyduğuma göre her adama peşinen yirmi altın ödeniyormuş.

Kaybetmek için biraz fazla bir miktar.”

Antesh arkasını dönmedi. “Bir şey mi lazımdı, kardeş?”

Kan şarkısı hafif bir huzursuzlukla mırıldanıyordu. Yaklaşmakta olan bir uyarının tiz sesi değildi, yalnızca adamın onu aldattığını bildiriyordu. *Bir şey saklıyor.* “Karanlıkkılıç hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum,” dedi Vaelin. “Bana anlatır mısın?”

“Bu, On Kitap hakkında daha fazla şey öğrenmen anlamına geliyor. Ruhunun bu tarz bilgilerle kirlenmesinden korkmuyor musun? İtikadının sökülebileceğinden?”

Cumbraellinin sözleri Vaelin’in aklına Hentes Mustor’u getirdi ve Tahtı Zorla Alan’ın gözlerindeki suçluluk ve deliliği tekrar gördü. Kan şarkısının mırıltısı çoğaldı. *Onu tanıyor muydu? Takipçilerinden biri miydi?* “Herhangi bir bilginin insanın ruhunu kirletebileceğini düşünmüyorum. Ve Şaşmazkılıç’a da söylediğim gibi, İtikadım sökülemez.”

“İlk Kitap, Cihan Atası’nın sevgisinin gerçekliğini duymak isteyen herkese anlatın der. Tekrar buluştuğumuzda dilersen sana anlatırım.”

* * *

Akşamları Ahm Lin’in dükkânına gidiyordu. Eşi çay koyarken öldürecekmiş gibi Vaelin’e baktıktan sonra taş ustası ona şarkının usulleri hakkında açıklamalar yapıyordu.

“Benim halkım buna Gök Müziği adını verir,” demişti bir gece. Dükkânda, kurt heykelinin yanında küçük porselen kâselerden çay içiyorlardı. Vaelin dükkâna her geldiğinde kurdun giderek sinir bozacak kadar daha gerçek göründüğünü düşünüyordu. Ustanın karısı Vaelin’i evin kendisine sokmuyordu, orası kadının çay koyduktan sonra her zamanki gibi kendi başına kaldığı yerdi. Vaelin bir keresinde çayı kendisinin de dökebileceğini söylemek gibi bir hata yapmıştı ve bunun sonucunda kadın ona o kadar sert bir bakış atmıştı ki kadının çayı zehirlemiş olabileceğinden korkup Ahm Lin’in içmesini beklemişti.

“Halkın mı?” diye sordu Vaelin. Taş ustasının Uzak Batı’dan gelmiş olduğunu anlamıştı ama Uzak Batı hakkında bildiği şeyler, oranın denizcilerin hikâyelerinin ötesinde olduğu, bitmek bilmeyen tarlalar ve büyük şehirlerle kaplandığı ve Tüccar Krallar’ın yöneticiliği altında yürütüldüğüydü.

“Müşfik ve büyük Tüccar Kral Lol-Than’ın hükmü sırasında

Chin-Sah adlı bir köyde doğmuşum. Lol-Than olağandışı yeteneklerin değerini iyi bilen bir adamdı. Benim yeteneğimi köy ihtiyarları öğrendiği zaman on yaşımda ailemden alınıp kralın divanına getirildim. Orada Gök Müziği üzerine eğitim aldım. Çok ev hasreti çektiğimi hatırlıyorum ama hiç kaçmayı denemedim. Yasalara göre oğulun hainliğinin ucu babaya da dokunuyordu ve ben kurallara karşı geldim diye onun acı çekmesini istemedim. Ama onun dükkânına dönüp tekrar taşla uğraşmayı da çok istiyordum. Babam da taş ustasıydı işte."

"Karanlık senin yurdunda utanılacak bir şey değil mi?"

"Kesinlikle değil. Bir lütuf, Gök'ten gelen bir hediye olarak görülüyor. Yetenekli bir çocuğu olan aileler kendileriyle gurur duyarlar." Suratı asıldı. "Ya da böyle söyleniyordu."

"Yani sana şarkı öğretildi mi? Nasıl kullanılacağını, nereden geldiğini biliyorsun."

Ahm Lin üzgünce gülümsedi. "Şarkı öğretilecek bir şey değil kardeş ve hiçbir yerden gelmiyor. Şarkı bizim benliğimiz. Şarkın senin içinde yaşayan başka bir canlı değil, bizzat sen."

"Kanımın şarkısı," diye mırıldandı, Martishe'te Nersus Sil Nin'in söylediği sözcükleri.

"Bu isimle anıldığını da duymuştum ve gayet uygun bir isme benziyor."

"Peki öğretilemiyorsa sana ne öğrettiler?"

"Kontrolü, kardeş. Bu da herhangi bir şarkıya benziyor. İyi şarkı söyleyebilmek için antrenman yapmalı, bilemeli ve kusursuzlaştırmalısın. Öğretmenim Shin-La adında yaşlı bir kadındı. O kadar yaşlıydı ki etrafa bir sedyeyle taşınırdı ve resmen burnunun dibini göremezdi. Ama şarkısı..." Anılar aklında canlanınca başını iki yana salladı. "Şarkısı ateş gibiydi. O kadar parlak ve yüksek sesle yanardı ki hem kör hem sağır olmuş gibi hissederdin. Bana ilk defa şarkı söylediğinde neredeyse bayılıyordum. Kahkaha atıp bana Fare demişti, küçük Şarkıcı Fare, halkımın dilinde Ahm Lin."

"Sert bir hocaya benziyor," dedi Vaelin ve aklına Usta Sollis geldi.

"Evet sertti, ama bana öğretecek çok şeyi olmasına rağmen az zamanı vardı. Bizim yeteneğimiz çok ender bulunur kardeş. Öğretmenim, Tüccar Kral'a ve ondan önceki kral olan babasına hizmetle geçen uzun ömrü boyunca başka bir şarkıcıyla hiç tanışmamış. Onun yerine ben geçecektim. Dersleri zor ve acı vericiydi. Bana vurmak için bir sopaya ihtiyacı yoktu. Şarkısıyla

bana yeterince zarar verebiliyordu. Önce doğru söylemeyle başladık. İçeri biri bir tür suç işlemiş iki adam getiriliyordu. Her ikisi de masum olduklarını söylüyorlardı ve öğretmenim bana kimin suçlu olduğunu soruyordu. İlk başta çok yanlış yapıyordum ve her seferinde şarkısının ateşiyle beni kamçılıyordu. 'Gerçek, şarkının özüdür Fare,' derdi. 'Gerçeği duyamazsan hiçbir şeyi duyamazsın.'"

"Gerçeği duyma dersinde ustalaştıktan sonra dersler daha da karmaşık bir hale gelmeye başladı. Bir hizmetçiye değerli bir mücevher ya da süs eşyası verilir ve saray içinde bir yere saklaması söylenirdi. Akşam olana kadar bulamazsam kaybolduğu için cezalandırılırdım. Sonra başka bir antrenman başladı. Avlulardan birinde bir grup insan bağıra bağıra konuşarak gezerdi ve içlerinden birinde bir hançer bulunurdu. Beş dakika içerisinde kimde olduğunu bulamazsam öğretmenimin şarkısı beni yaralardı, zira o hançer de ustamızı yaralamakta kullanılabilirdi. Bana hep hatırlattığı gibi her şeyi ona borçluydum ve onu utandırmak sonsuza kadar utanç içinde yaşamam anlamına gelirdi."

"Tüccar Kral şarkından mı yararlandı?"

"Evet. Ticaret, Uzak Batı'nın kanıdır ve ticaretle uğraşanlar büyük adam, hatta kral olurlar. Başarılı ticaret de bilgi gerektirir, özellikle de başka insanların saklı kalmasını istediği bilgiler."

"Casus muydun?"

Ahm Lin başını iki yana salladı. "Yaptığım yalnızca büyük ve zengin adamların iş meselelerine tanık olmaktı. İlk başlarda Lol-Than beni taht odasının köşesinde oturturdu, ben de çocuklarıyla oyun oynardım; birisi sorduğunda da kralın vesayetinde olduğumu, uzaktan bir kuzeninin yetim çocuğu olduğumu söylerdim. Tabii zaman içinde insanlar kralın piçi olduğumu düşünmeye başladılar ki bu da divanda önemsiz de olsa şerefli bir konumdur. Ben oyun oynarken insanlar gelip gider, kralın sarayını önemsiz varlıklarıyla kirlettikleri için farklı düzeylerde özürler dilerler ve saygılarını sunarlardı. Adamın kıyafetleri ne kadar iyi ve maiyeti ne kadar fazlaysa insanlar o kadar önemsiz olduklarını iddia ediyorlardı. Bunun karşılığında Lol-Than bunu hakaret olarak algılamadığı yönünde onları temin ederdi ve daha gösterişli bir şekilde buyur edemediği için özürlerini sunardı. Ziyaretlerinin gerçek sebebi ortaya çıkana kadar yaklaşık bir saat, bazen daha çok zaman geçerdi ve neredeyse her zaman konu paraydı. Bazıları ödünç almak isterdi, bazılarına kral borçluydu ve hepsi de daha fazlasını istiyordu. Ve onlar konuşurken ben dinlerdim. Kral cevap vermek

için onları bekletme nezaketsizliğini gösterdiği için özür dileyip çok çabuk bir şekilde kararını vereceği yönünde temin ederdi ve bana gelip konuşma sırasında Gök Şarkısı'nın ne şakıdığını sorardı.

"Daha çocuktum ve bu meselelerin önemleri konusunda bir fikrim yoktu, ama şarkımın bir adamın neden yalan söylediğini, aldatmaya çalıştığını ya da nefretini gülümsemeler ve saygı gösterilerinin arkasında sakladığını bilmesine gerek yoktu. Lol-Than elbette sebebini biliyordu ve bildiği için kâr mı zarar mı edeceğini kestirebiliyordu. Tabii bazen adamı öldürtmesi de gerekebiliyordu.

"Hayatımı böyle yaşıyordum. Tüccar Kral'ın sarayında yaşıyor, Shin-La'dan ders alıyor ve şarkımın gerçeğini Lol-Than'a anlatıyordum. Birkaç tane arkadaşım vardı, onlar da muhafızım olarak atanmış saray mensuplarıydı. Aptallardı, çocukları için divandan parayla yer satın almış küçük tüccar ailelerin mutlu ama sorgulamayan çocuklarıydı. Zaman içinde oyun arkadaşlarımın özellikle aptal olduklarından dolayı seçildiğini öğrendim, kurnaz veya zeki olmamaları gerekiyordu. Zeki arkadaşlar benim düşüncelerimi sivriltip bu lüks ve bolluk içindeki hoş hayatın gerçekte süslü bir kafes olduğunu ve benim de içindeki bir köle olduğumu düşünmeme yol açabilirlerdi.

"Ödüller de vardı tabii, erkekliğe adım atıp gençliğin tutkuları beni esir aldığında... Kız istersem kız, erkek istersem erkek. İstediğimde güzel şaraplar ve her tür keyif verici iksirler, ama asla şarkımın sesini köreltecek kadar içemezdim. Lol-Than'ın çocuklarıyla oynayamayacak kadar büyüdüğümde kâtiplerinden biri oldum. Her görüşmede en az üç kâtip bulunurdu ve böylece kimse benim hattatlığımın kötü ve okunmaz olduğunu fark etmezdi. Kafesimdeki hayat basitti. Etrafımdaki duvarların ötesindeki dünyanın çileleri beni etkilemezdi. Sonra Shin-La öldü."

Ahm Lin daldı ve yüzünü keder sardı. "Bir şarkıcı için bir başka şarkıcının ölüm şarkısını duymak kolay bir şey değil. O kadar yüksek sesliydi ki nasıl olup da bütün dünyanın duyamadığına şaşmıştım. Öfke ve pişmanlık dolu çığlık başımı döndürüp beni boşluğa düşürmüştü. Bazen beni de kendisiyle birlikte götürmek istediğini düşünüyorum, ama garezi olduğu için değil, görev bilincinden ötürü. Son şarkısını dinlediğimde Lol-Than'a olan bağlılığının bir yalan olduğunu öğrendim. O kadar büyük bir yalandı ki bana öğretmenlik yaptığı bütün o yıllar boyunca bunu şarkısından uzak tutmayı başarmıştı. Son şarkısı ustasından hiç kaçamamış bir kölenin çığlığıydı ve beni burada yalnız başıma

bırakmak istemiyordu. Ve bana şarkıdan doğan bir şey gösterdi, bir görüntü. Yerle bir olmuş, üzerinde dumanlar tüten, etrafa cesetlerin saçıldığı bir köy. Kendi köyüm."

Ahm Lin başını iki yana salladı. Ses tonu o kadar hüzün yüklüydü ki Vaelin bu hikâyeyi dinleyen ilk kişi olduğunu fark etti. "O kadar körmüşüm ki," dedi Ahm Lin bir süre sonra. "Yeteneğimin değerinin kimsenin bundan haberi olmamasında yattığını fark edememişim. Lol-Than ve yerine geçeceğim yaşlı kadın dışında kimse bilmiyormuş. Shin-La'nın derslerimizde kullandığı bütün o insanlar, suçlu olduğundan şüphelenilen bütün insanlar ve hizmetçiler, yüzlercesi. Benim yeteneğimin ne olduğunu bilerek yaşamalarına izin verilemezmiş. Sırf etraflarında olarak onları öldürmüştüm.

"Shin-La'nın beni çektiği boşluktan çıkıp uyandığımda ruhumda yeni bir hissin yandığını fark ettim." Vaelin'e döndü. Kendi deliliğini anımsamıştı ve gözlerinde garip bir parıltı vardı. "Nefreti bilir misin, kardeş?"

Vaelin sabah sisinde gözden kaybolan babasını, Prenses Lyrna'nın gözyaşlarını ve Kral'ın boynunu kırmamak için kendini ne kadar zor tuttuğunu düşündü. "İtikat Öğretimiz nefretin, ruhun yükü olduğunu söyler. Bunun doğru olduğunu kendim de deneyimledim."

"İnsanın ruhuna yük olduğu doğru, ama aynı zamanda özgürleştirebilir de. Nefretimle silahlanıp Lol-Than'ın beni içeri aldığı görüşmelerden bazılarında söylenen şeyleri özenle not almaya başladım. Topraklarının ne kadar geniş olduğunu, binlerce gemiye sahip olduğunu ve daha binlercesini istediğini anlamaya başlıyordum. Altın, değerli taşlar ve diğer madenlerin nerelerden çıktığını, gerçek servetinin nerede olduğunu, yaptığı her ticari işlemde taahhüt olarak kullandığı binlerce dönüm dolusu buğday ve pirinç tarlalarının yerini öğrendim. Öğrendikçe araştırdım ve kâğıtlarıma çizdiğim büyük ticaret ağında bir kusur aramaya başladım. Öğrenip araştırarak dört senem geçti. Divanın lüks hayatının dikkatimi dağıtmasına izin vermedim. Artık gardiyanım olduğunu bildiğim arkadaşlarım, yeni edindiğim hevesimin tehlikeli olduğunu düşünmediler. Bütün bu zaman boyunca şarkımın gerçekliği asla şaşmadı ve Lol-Than'ın benden istediği her şeyi sadık bir şekilde yaptım. Her aldatmaca ve her sırrı açıkladım, her ortaya çıkardığım aldatmaca ve sahtekârlıkla bana güveni arttı. Sırf ona doğruyu söyleyen birinden daha fazlası oldum. Zamanla öyle bir

adama yaraşır derecede güvenilir bir sekreter oldum. Daha fazla bilgi edindim, ağ daha da dallanıp budaklandı, araştırmaya ve beklemeye devam ettim ama hiçbir şey bulamadım. Tüccar Kral işini çok iyi biliyordu, ağı mükemmeldi. Ona söylediğim bütün yalanlar çabucak yakalanabilirdi ve ardından da öldürülürdüm.

"Bazen bir tane hançer alıp sırtına saplamayı düşünürdüm, sonuçta bunun için çok fırsatım vardı ama gençtim ve nefretle dolup taşsam da yaşamayı çok seviyordum. Bir korkaktım ve hapishanesinin büyüklüğünü öğrendikçe tutsaklığım daha da ağır geliyordu. Umutsuzluk kalbimi çürütmeye başlamıştı. Kendimi tekrar zevklere verdim; şarap, uyuşturucu ve ette kaçış aradım. Yabancılar gelmeseydi o zevkler sonum olurdu.

"Lol-Than'ın sarayında geçirdiğim yıllar boyunca hiç yabancı görmemiştim. Hikâyeler duymuştum ama tabii. Doğudan gelen, siyah veya beyaz tenli yabancılar hakkında duyduğum hikâyelerden medeniyet görmemiş yabancıların Tüccar Kral'ın huzurunda bulunmalarının bile bir hakaret olduğunu ve buna yalnızca kargoları çok değerli olduğu için tahammül edildiğini öğrenmiştim. Lol-Than'la görüşmeye gelen grup garip kıyafetler giyiyor ve anlaşılmaz bir dil konuşuyordu. Görenekler konusunda ise tamamen bilgisizlerdi. Bunları garipsemiştim. Ve en şaşırtıcı olan şey de içlerinden bir kadının şarkısı olmasıydı.

"Tüccar Kral'ın huzurunda bulunmaya izni olan kadınlar; onun eşleri, kızları ve cariyeleriydi. Benim yurdumda kadınlar iş yapmazlar ve mülk sahibi olmalarına da izin verilmez. Tercümanın dediğine göre o kadın soyluydu ve Tüccar Kral'ın huzuruna çıkmasına izin vermemek onun halkına büyük bir hakaret olabilirdi. Lol-Than o yabancıları kabul salonuna aldığı için elde edeceği kârın çok büyük olduğunu düşünmüştüm.

"Tercüman konuşmaya devam ediyordu ama onun dedikleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu. Aklımı kadının şarkısı dolduruyordu ve kendimi ona bakmaktan alamıyordum. Çok güzel bir kadındı, kardeş, ama bir leopar nasıl güzelse o da öyle güzeldi. Gözleri ışıl ışıldı, siyah saçları abanoz ağacını andırır bir şekilde parlıyordu ve şarkımı duyunca acımasız bir şekilde büktüğü dudaklarında bir gülümseme oluştu.

"'Demek çekik gözlü domuzun kendi Şarkıcısı varmış,' dedi şarkısı ve şuh kahkahasını duyunca ürperdim. Güçlüydü, bunu hissedebiliyordum, şarkısı benimkinden güçlüydü. Shin-La'nın şarkısı onunkine denk olabilirdi ama benimki değildi. Farenin

karşısına bir kedi çıkmıştı ve çaresizdi. ‘Bana ne anlatabilirsin, acaba?’ diye şakıdı aklımın içinde. Şarkısı derinlere daldı, anılarıma ve hislerime kolaylıkla ulaştı, bütün nefretimi ve planımı gördü. Bunları görünce sevinçli, muzaffer bir şekilde söyledi. ‘Bir de Konsey bana bunun zor olacağını söylemişti,’ dedi şarkısıyla. Bakışlarını bir süre daha üzerimde tuttu. ‘Tüccar Kral’ın ölmesini istiyorsan, ona teklifimizi reddetmesini söyle.’ Sonra gitti. Aklımdan çıktı ve geriye yalnızca kesin bir ürperme kaldı. Buraya teklif ettikleri şeyi reddettiği takdirde Lol-Than’ı öldürmeye gelmişti ve onu öldürmek *istiyordu,* görüşmelerin sonucu onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Dünyanın öbür ucundan buraya kan için gelmişti ve almasına engel olunmayacaktı.”

Ahm Lin hissettiği acıyı anımsayınca yüzü gerildi. “Bazen şarkı diğerlerinin akıllarına dokunmamızı sağlar. Yıllar içinde binlerce insanın aklına dokunmuşumdur, ama kadının düşüncelerinin kara lekesiyle karşılaştırılabilecek bir şey bile hissetmedim. Sonraki yıllarda kâbuslar gördüm. Katliam görüntüleri, acımasızca bir ustalıkla işlenen cinayetler, korkudan donmuş suratlardaki çığlıklar, erkekler, kadınlar, çocuklar... Ve hiç görmediğim yerleri gördüm, anlayamadığım dilleri duydum. Bazı anılarını bana bıraktığını fark edene kadar delirdiğimi zannettim. Bunu ya kayıtsızlıktan yapmıştı ya da rastgele bir kötülük olsun diye. Çoğu, zaman içinde geçti. Ama şimdi bile bazı geceler çığlık atarak uyanıyorum ve eşimin göğsünde ağlıyorum.”

“Kimdi o?” diye sordu Vaelin. “Nereden geliyordu?”

“Tercümanın söylediği ismi yalandı, bunu daha şarkısını bile duymadan anlamıştım. Bıraktığı anılarda ise aile ya da isme dair bir ipucu yoktu. Nereden geldiği ise o zaman bana hiçbir anlam ifade etmiyordu, ama gelen delege Volar İmparatorluğu’nun Yüksek Konseyi’nden selam getirdiklerini söylemişti. Zaman içinde Volarlılar hakkında öğrendiğim şeylerden sonra kadının oraya ait olduğu çıkarımını yaptım.”

“Yaptın mı? Tüccar Kral’a teklifi reddetmesini söyledin mi?”

Ahm Lin başını salladı. “Bir an bile tereddüt etmedim. Şok olmuştum, ama nefretim dinmemişti. Tüccar Kral’a yabancıların yalanlarla dolu olduklarını, onun hazinesini çarçur edip kendininkileri saklayacaklarını söyledim. Aslında ne teklif ettiklerini veya yalan söyleyip söylemediklerini bilmiyordum. Ama her zamanki gibi söylediklerime tamamen inandı.”

“Peki kadın sözünü tuttu mu?”

“Önce beni aldattığını düşündüm. Lol-Than ertesi sabah onlara cevap verdi ve onlar da gemilerine binip gittiler. Sağlığı iyi gibiydi ve bozulacak gibi de değildi. Hayal kırıklığı ve korkuyla sarsıldım. Tüccar Kral’a ilk kez yalan söylemiştim. Yalanım kesinlikle ortaya çıkacaktı ve öldürülecektim. Endişe içinde ve korkumu saklamaya çalışarak bir ay geçirdikten sonra Lol-Than yavaş yavaş hastalanmaya başladı. İlk önce kimsenin dikkatini bile çekmeyecek kadar az ama sürekli bir öksürükle başladı, sonra beti benzi attı ve ellerine titreme geldi. Haftalar içinde öksürdükçe kan kusuyor, krizlere tutuluyordu. Öldüğü zaman bir deri bir kemik kalmıştı ve kendi adının ne olduğunu bile hatırlayamıyordu. Ona hiç acımadım.

“Tabii bir halefi vardı. Babalarının keskin zekâsına sahip olmadıkları erken yaşta ortaya çıkınca iki oğlu sessizce zehirlenerek öldürüldüğü için üçüncü oğlu Mah-Lol tahta geçti. Mah-Lol babasına çok benziyordu; oldukça zeki, fevkalade iyi eğitimli ve Tüccar Kral’ın tahtında oturmaya yetecek kadar kıvrak bir zekâya ve acımasızlığa sahip biriydi. Ama benim yeteneğim hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bu benim açımdan çok iyiydi. Lol-Than durumundan dolayı oğluna benim divandaki rolümü anlatacak dermanı bulamamıştı. Mah-Lol’a göre ben garip bir şekilde aşırı derecede güvenilmiş bir sekreterdim, onunsa kendi sekreteri vardı. Sarayın depolarında saymanlık yapma görevine atandım, odamdan çıkarıldım ve önceden aldığım maaşla karşılaştırıldığında çok az bir para almaya başladım. Lol-Than’ın artık lüzumsuz olan çoğu hizmetçisinin yaptığı gibi kraliyetin gözünden düştüğüm için kendimi öldürmem bekleniyordu. Bunun yerine saray kapısındaki muhafıza şehirde bir işim olduğunu söyleyerek çıkıp gittim. Dışarı çıkarken suratıma bile bakmadı. Yirmi iki yaşındaydım ve hayatımda ilk kez özgürdüm. Hayatımın en güzel anıydı.

“Özgürlük şarkımda bir değişime yol açtı. Şarkım arttı, harikalar ve yenilikler aramaya başladı. Müziği dinleyerek Mah-Lol’un krallığında ve daha pek çok başka yerde gezdim. Beni dağların üstündeki küçük bir köydeki taş ustasının yanına götürdü. Adam, çocuğu veya çırağı olmadığı için bildiklerini bana öğretmeyi kabul etti. Sanırım öğrenme hızım ve yaptığım işin kalitesi adamı rahatsız etmiş olacak ki bana öğretecek bir şeyi kalmadığında rahatlamıştı, ben de yoluma devam ettim.

“Şarkı beni bir limana götürdü ve ben de doğuya giden bir gemiye bindim. Sonraki yirmi yıl boyunca seyahat ettim ve çalıştım. Şehir şehir, kasaba kasaba gezip ev, saray ve tapınakların üzerinde

izimi bıraktım. Hatta sizin Diyarınızda bile bir yıl geçirdim. Nilsaelli bir lordun kalesine gargoyleler işledim. Hiç zor duruma düşmedim. Şarkım beni iş ve aşa yönlendirdi, endişe verici olaylar olduğunda da huzur ve barışın olduğu topraklara götürdü. Ne sorguladım, ne de direndim. Beş yıl önce beni buraya yönlendirdi ve harika eşim Shoala'yla tanıştım. Shoala yakın zamanda vefat etmiş babasının dükkânını işletmeye devam etmeye çalışıyordu. Becerikliydi ama zengin Alpirliler kadınlarla iş yapmak istemezler. O zamandan beri de buradayım. Şarkım da bir yere gitmemi söylemedi ve bu yüzden minnettarım."

"Şimdi bile mi söylemiyor?" diye sordu Vaelin. "Şehirde Kızıl El varken bile mi?"

"Hastalığın burada olduğunu ilk duyduğunda senin şarkın sesini yükseltti mi?"

Vaelin, Kardeş Gilma'nın kaçınılmaz olarak gördüğü kaderini düşününce kendini ne kadar çaresiz hissettiğini hatırladı ama bu hissin içinde kan şarkısı yoktu. "Hayır, yükseltmedi. Bu, tehlike olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Bir sebepten dolayı ikimizin de olması gereken yerin burası olduğu anlamına geliyor."

"Bu..." Vaelin doğru sözcükleri bulabilmek için bir an durdu. "Bizim kaderimiz mi?"

Ahn Lin omzunu silkti. "Kim bilir, kardeş? Kader hakkında çok az şey biliyorum ama hayatımda rastgele ve beklenmedik olaylar gördüğüm için kaderin varlığından şüphe duyuyorum. Yolumuzu kendimiz çiziyoruz, ama şarkının yol göstermesiyle. Şarkın sensin, unutma. Duyabildiğin kadar şarkını söyleyebilirsin de."

"Nasıl?" Vaelin öne eğildi ve sesinin bilgiye aç bir şekilde çıkmış olmasından dolayı huzursuz oldu. "Nasıl şarkı söylüyorum?"

Ahm Lin tezgâhı işaret etti. Üzerinde Vaelin'in ilk ziyaretinden beri dokunmadığı kısmen şekil verilmiş blok duruyordu. "Çoktan başladın. Uzun zamandır şarkı söylediğini düşünüyorum, kardeş. Şarkı bizi pek çok farklı alete yönlendirebilir; kalem, keski... veya kılıç."

Vaelin masanın kenarına dayadığı, kolayca ulaşabileceği bir yerde olan kılıcına baktı. *Yıllardır bunu mu yapıyorum? Hayatta yolumu keserek mi açıyorum? Dökülen bütün kanlar ve alınan hayatlar yalnızca bir şarkının dizeleri miydi?*

"Neden bitirmedin?" diye sordu Ahm Lin. "Heykeli?"

"Elime bir daha keskiyle çekici alırsam bitirene kadar bırakmam.

Ve şu anki şartlar dikkatimi tamamen onlara vermemi gerektiriyor.” Bunun yalnızca kısmen doğru olduğunu biliyordu. Bloku şekillendirdikçe ortaya çıkan hatlar huzursuz edici bir aşinalığa sahipti. Henüz tanınır bir halde değildi ama işini bitirdiğinde ortaya çıkacak yüzü tanıyacağını düşünüyordu. Kötü bir şekilde de olsa Kızıl El’in gelişi son bitiriş anını ertelemek için iyi bir bahane olmuştu.

“Kişinin şarkıyı duymazdan gelmesi iyi değildir, kardeş,” diye uyardı onu Ahm Lin. “Seni ilk kez çağırdığımda yol açtığım zararı hatırlıyor musun? Sence o neden oldu?”

“Şarkım sessizdi.”

“Doğru. Peki neden sakindi?”

Kral’ın kırılgan boynu... Fahişenin tehlikeli sırları... “Benden korkunç bir şey yapmamı istedi. Yapamayınca da sustu. Beni terk ettiğini sanmıştım.”

“Şarkın koruyucun olduğu kadar rehberin de. O olmadan bizim gibilere, örneğin Volarlı kadına karşı diğer herkes kadar savunmasızsın. Ve inan bana, kardeş, ona karşı savunmasız olmak istemezsin.”

Vaelin mermer bloka baktı ve tam oluşmamış yüzün hatlarını gözleriyle takip etti. “*Kırmızı Şahin* dönünce,” dedi. “O zaman bitireceğim.”

* * *

Kırmızı Şahin yola çıktıktan yirmi gün sonra denizciler ayaklandı ve depoların olduğu bölgedeki derme çatma hapishanelerinden kaçtılar. Muhafızlarını öldürdüler ve iyi planlanmış bir saldırıyla limanlara doğru ilerlediler. Caenis çabuk bir şekilde müdahale etti. Kurtlakoşanlardan iki bölüğü limanlara gönderdi ve Kont Marven’in adamlarını etraftaki sokakları kesmek için kullandı. Çatılara Cumbrael okçuları yerleştirildi ve disiplinli bir direniş karşısında afallayan düzinelerce denizci öldü. Kalanlar şehre geri kaçtı. Caenis hızlı bir karşı saldırı yapılmasını emretti ve Vaelin oraya gidene kadar kısa süren ama kanlı olmuş ayaklanma bastırılmış oldu.

Caenis’i iri bir Meldenliyle savaşırken gördü. İri adam kaba saba bir sopayı savururken esnek kardeşi adamın etrafında dans ediyor, kılıcıyla adamın yüzü ve kollarında çizikler oluşturuyordu. “Teslim ol!” diye emretti adamın kolunun ön tarafında bir çizik daha oluştururken. “Her şey bitti!”

Meldenli acı ve öfkeyle kükredi ve daha hırçın bir şekilde dövüşmeye başladı. Caenis şiddetli dansına, adam da sopasını havaya doğru savurmaya devam ediyordu. Vaelin yayını eline aldı, ucuna bir ok taktı ve altmış metre uzaktan adamı boynundan vurdu. Yaptığı iyi atışlardan biriydi.

"Uzlaşmanın zamanı değil, kardeşim," dedi Caenis'e. Meldenlinin cesedinin üzerinden geçip kılıcını çekti. Yaklaşık bir saat içinde yaklaşık iki yüz denizci ölü, bir o kadarı da yaralıydı. Kurtlakoşanlar, aralarında Martishe'te geçirdikleri zaman sırasında seçtikleri otuz adamdan biri olan Bıçakçı dahil olmak üzere on beş adam kaybetmişlerdi. Denizcileri toplu halde depolara geri soktular ve Vaelin hayatta kalan kaptanları limana getirtti. Kırk kişilik gruptaki adamların hepsi deniz kaptanlarına özgü solgun ve anlayışsız kişilerdi. Rıhtımın yanında sıraya dizildiler ve Vaelin'in önünde diz çöktüler. Kollarını kavuşturmuşlardı; çoğu başını kaldırmış, bazıları korku dolu asık suratlarıyla, bazılarıysa meydan okurcasına Vaelin'e bakıyordu.

"Hareketleriniz aptalca ve bencilceydi," dedi Vaelin. "Gemilerinize ulaşsaydınız hastalığı yüzlerce başka limana da taşımış olacaktınız. Bu acınası maskaralık yüzünden iyi insanlar, ordumdan adamlar öldü. Hepinizi idam ettirebilirim, ama bunu yapmayacağım." Şehrin ticaret gemilerinin bağlı olduğu limanı işaret etti. "Kaptanların ruhlarının gemileriyle bir olduğunu söylerler. On beş adamımı öldürdünüz. Bunun karşılığında on beş ruh istiyorum."

Uzun sürdü. Pek çok Diyar Muhafızı küreklere asıldı ve gemilerle açılıp kıyıdan uzakta demir attılar. Güvertelere ve yelkenlere kandil yağı döktüler. Dentos'un okçuları yanan oklarını atarak işi bitirdi ve akşam olduğunda gemiler yanıyordu. Yüksek alevler korları yıldızların aydınlattığı geceye akıtıyor, denizi kilometrelerce uzaktakilerin bile görebileceği bir şekilde aydınlatıyordu.

Vaelin kaptanların suratlarına baktı ve yıpranmış suratlarında gördüğü kederden donuk bir tatmin hissetti. Bazıları ağlıyordu. "Bu aptallık tekrarlanırsa," dedi, "gemilerin geri kalanını yakmadan önce, sizi ve tayfalarınızı yelken direklerine bağlatırım."

* * *

Sabah olunca Vaelin konağın kapısında Vali Aruan'ın durduğunu

gördü. Kardeş Gilma ortalarda yoktu ve Vaelin içinde korkunun buz gibi pençesini hissetti.

"Kardeşim nerede?" diye sordu.

Vali'nin bir zamanlar dolgun olan suratı endişeden çökmüştü ve kısa zamanda kilo vermişti. Ama adamda Kızıl El belirtisi yoktu. Bakışları temkinli, ses tonu tatsızdı. "Dün akşam yenik düştü, kızımdan ya da hizmetçisinden daha çabuktu. Yıllar önce annemin hastalığın böyle olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Bazıları günlerce dayanır, hatta haftalarca, bazıları ise saatler içinde ölür. Kardeş kızıma yaklaşmama izin vermiyor, onunla tek başına ilgileniyordu. Benim ve hizmetçilerin konağın onun odasının bulunduğu koridora girmemizi bile yasaklamıştı. Hastalığın yayılmasını engellemek için bunun gerekli olduğunu söylemişti. Dün gece merdivenlerden düştüğünü gördüm, kendinde değildi. Ona dokunmamamı söyledi ve kendi başına sürünerek kızımın odasına gitti..." Vaelin'in yüzünün düştüğünü görünce sesi giderek azaldı.

"Onunla dün konuştum," dedi aptalca. Yanılıyor olabileceğine dair bir işaret bulmak için valinin yüzüne baktı ama yalnızca pişmanlık gördü. Gereksiz soruyu sorarken sesi kalın bir şekilde çıktı. "Öldü mü?"

Vali başını salladı. "Hizmetçi de. Ama kızım dayanıyor. Kardeşin emrettiği gibi cesetleri yaktık."

Vaelin, birden ellerinin eklem yerleri beyaza dönecek kadar sıkı bir şekilde konağın dökme demir kapısının parmaklıklarını sıktığını fark etti. *Gilma... Işıl ışıl gözlü, güleç Gilma. Benim aptal denizcilerle uğraştığım birkaç saat içerisinde öldü ve ateşin içinde kayboldu.*

"Bir şey söyledi mi?" diye sordu. "Vasiyet bıraktı mı?"

"Her şey çok hızlı oldu, lordum. Direktiflerine uymanızı ve Öte'de tekrar görüşeceğinizi söylememi istedi."

Vaelin valinin yüzüne baktı. *Yalan söylüyor. Hiçbir şey söylemedi. Yalnızca hastalanıp öldü.* Yine de bu yalan için minnettar oldu. "Teşekkürler, lordum. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Kızımın kaşıntısı için biraz daha merhem. Birkaç şişe şarap da olabilir. Hizmetçileri memnun ediyor ve bizim stoklarımız da gitgide azalıyor."

"İlgileneceğim." Ellerini kapıdan çekip gitmek üzere arkasını döndü.

"Gece büyük bir yangın gördüm," dedi vali. "Denizde."

"Denizciler isyan ettiler ve kaçmaya çalıştılar. Ceza olarak bazı

gemileri yaktım.”

Adamın sitem etmesini bekliyordu ama vali yalnızca başını salladı. “Ölçülü bir tepki. Ama bunu Tüccar Loncası’na telafi etmenizi öneririm. Ben de burada kısılıyken şehirdeki tek sivil otorite onlar; onları karşınıza almasanız daha iyi olur.”

Vaelin etrafta o varken sesini yükseltme gibi bir hatada bulunan tacirleri bile kırbaçlatma taraftarıydı ama keder pusunun arkasına bakınca valinin sözlerindeki haklılık payını gördü. “Olur.” Bir sebepten duraksadı. Kendisini bir şey daha söylemek zorunda hissediyor, valiyi nazik yalanları için ödüllendirmek istiyordu. “Burada uzun süre kalmayacağız, lordum. Belki birkaç ay daha, İmparator’un ordusu geldiğinde kan ve ateş olacak, ama yensek de yenilsek de gideceğiz ve bu şehir yeniden sizin olacak.”

Vali şaşkın ve öfkeli bir ifadeye büründü. “Bütün tanrılar adına, o zaman neden buraya geldiniz ki?”

Vaelin şehre baktı. Sabah güneşinin ışığı ev ve boş sokakların üzerinde oynaşıyordu. Okyanus altın gibi parlıyor, tepeleri beyaza boyalı dalgalar kıyılara vuruyordu. Üstlerindeki gök masmaviydi... ve Kardeş Gilma dahil binlerce kişi ölmüştü ve daha binlercesi ölecekti. “Yapmam gereken bir şey var,” dedi ve uzaklaştı.

* * *

Dentos’u liman girişinin sol tarafındaki güvenlik kordonunun dibinde durduğu deniz fenerinin tepesinde buldu. Deniz fenerinin tepesinde oturmuş bacaklarını aşağı sarkıtıyor, denize bakıyor ve Kardeş Dostu dolu bir şişeden büyük yudumlar alıyordu. Yanında yayı ve boş sadağı duruyordu. Vaelin yanına oturunca Dentos şişeyi ona uzattı.

“Kız kardeş için yapılan konuşmaları dinlemeye gelmedin,” dedi Vaelin, şişeyi alıp küçük bir yudum aldı, brendi ve kızılçiçek karışımı yakarak boğazından geçerken suratını ekşitti.

“Ben kendim konuştum,” diye fısıldadı Dentos. “Beni duydu.”

Vaelin deniz fenerinin önündeki denizde cansız yatan martılara baktı. Hepsi birer okla şişlenmişti. “Seni martılar da duymuş.”

“Alıştırma yapıyordum,” dedi Dentos. “Pis leşçiler, soktuğumun seslerine dayanamıyorum. Amcam Groll bunlara çöpçü derdi. Denizciydi.” Kahkaha atıp şişesinden bir yudum daha aldı. “Dün gece onu bile öldürmüş olabilirim. Piç neye benziyordu hatırlayamıyorum.”

“Kaç amcan var, kardeşim? Hep merak ettim.”

Dentos’un yüzü asıldı ve uzun bir süre konuşmadı. Konuşmaya başladığında sesinde Vaelin’in daha önce hiç duymadığı bir hüzün vardı. “Hiç.”

Vaelin şaşkınlıkla kaşlarını çattı. “Köpek dövüştüren vardı hani ve sana ok atmayı öğreten...”

“Ok atmayı kendi kendime öğrendim. Köyümüzde usta bir avcı vardı ama amcam değildi, köpekleri olan vahşi bok çuvalı da değildi. Hiçbiri amcam değildi.” Vaelin’e bakıp üzgün bir şekilde gülümsedi. “Sevgili yaşlı annem köyün fahişesiydi, kardeşim. Kapımıza gelen adamların amcam olduğunu söylerdi, bana iyi davranmazlarsa onları yatağına almazdı. Yani içlerinden herhangi biri babam olabilir. Kim olduğunu hiç öğrenemedim, çok da şeyimde olduğundan değil gerçi. İşe yaramaz adamlardı.

“Fahişe olsun olmasın annem benim için elinden geleni yapardı. Köydeki diğer çocukların aksine hiç aç kalmadım ve sırtımda hep giysi, ayağımda hep ayakkabı vardı. Fahişenin kancığı olmak kötüydü, fahişenin kıskanılan kancığı olmak ise daha kötüydü. Babamın köydeki otuz küsur adamdan biri olabileceğini herkes biliyordu, bu yüzden diğer çocuklar bana, ‘Kimin Piçi?’ diyorlardı. İlk duyduğumda dört yaşımdaydım. ‘Kimin Piçi? Kimin Piçi? Ayakkabılarını nereden aldın, Kimin Piçi?’ Seneler boyunca böyle devam etti. Bir çocuk vardı, Bab Amca’nın çocuğu, tam bir puşttu, bana bağırmaya ilk başlayan hep o olurdu. Bir gün o ve çetesi bana bir şeyler fırlatmaya başladılar, üstüm başım çizildi, ben de sinirlendim. Yayımı aldım ve çocuğu bacağından vurdum. Çocuğu, bacağı kanlar içinde ağlarken ve dövünürken görünce pek üzüldüğümü söyleyemem. Bu olaydan sonra,” Dentos omzunu silkti, “orada kalamazdım artık. Kimse kimin piçini, hem de tehlikeli bir piçi, çırağı olarak almazdı, bu yüzden annem beni Nişan’a gönderdi. At arabası beni götürmek için geldiğinde ağlıyordu. Bir daha da geri dönmedim.”

Şişesini kafasına diken Dentos’a bakan Vaelin, kardeşinin ne kadar yaşlı göründüğüne şaşırdı. Gözlerinin etrafı kırışıklarla çevriliydi ve sıfır numara tıraşlı şakaklarında beyazlar vardı. Yıllarca savaşmak ve zor yaşam şartları onu yaşlandırmıştı ve Kardeş Gilma’nın yasını tuttuğu belliydi. Bütün kardeşler içinde Gilma en çok Dentos’la yakındı. *Diyar’a döndüğümüz zaman Suret’ten ona Nişan Hanesi’nde bir görev vermesini isteyeceğim,* diye geçirdi aklından Vaelin. Sonra ikisinin de Diyar’ı bir daha görememe

ihtimalleri olduğunu fark etti. Dentos'a verebileceği, elinden gelen tek şey kanlı bir sona giden başka fırsatlardı. Aklına tekrar Ahm Lin'in dükkânında kendini bekleyen mermer blok geldi ve onu bitirmeyi çok geciktirdiğini düşündü. Buraya yapmak üzere gönderildiği şeyi yapmasının zamanı gelmişti. Bunu Alpir ordusu gelmeden başarabilirse ve bedeli ödemeye gönüllüyse başka bir katliam engellenebilirdi.

Ayağa kalktı ve gitmeden önce Dentos'un omzuna dokundu. "İşlerim var..."

Dentos'un yorgun gözleri birden heyecanla parladı ve parmağıyla ufuktaki bir noktaya işaret etti. "Yelkenler! Görüyor musun kardeşim?"

Vaelin gözlerini güneşten sakınmak için ellerini alnına koydu ve denize baktı. Su ile gök arasında bir duman lekesi, ufacık bir noktaydı ama yelken olduğu aşikârdı. *Kırmızı Şahin* dönüyordu.

* * *

Sürme iskeleden ilk inen Kaptan Nurin'di. Yıpranmış yüzünden yorgun olduğu okunsa da gözlerinde zafer ışığıyla Vaelin'in ilk buluşmalarından gayet iyi hatırladığı açgözlü bir bakış vardı. "Yirmi bir gün!" diye bağırdı. "Yılın bu vaktinde bunun mümkün olacağını düşünmezdim, ama Udonor sesimizi duydu ve rüzgârları hediye etti. Varinshold'da oyalanmayıp bu kadar çok yolcu taşıyor olmasaydık on sekiz günde bile dönmüş olurduk."

"Bu kadar çok yolcu mu?" diye sordu Vaelin. Gözleri sürme iskeleye dikiliydi ve zayıf, siyah saçlı bir figürün görünmesini bekliyordu.

"Toplam dokuz kişi. Gerçi neden boyu omzuma kadar gelen bir kızın yedi muhafıza ihtiyacı var anlamadım da neyse."

Vaelin kaşlarını çatıp adama döndü. "Muhafızlar mı?"

Nurin omzunu silkip sürme iskeleyi işaret etti. "Kendin gör."

Sürme iskelede beliren tıknaz adamın kaba saba yüz hatları vardı, Vaelin ve etrafındaki Kurtlakoşanlara küçümseyici bir şekilde bakıyordu. Üzerinde siyah bir pelerin ve belinde bir kılıç vardı.

"Kardeş Vaelin?" diye sordu kaba bir şekilde ve düz bir tonla.

Vaelin başını salladı. Huzursuz olduğundan dolayı adama selam vermek istememişti.

"Kardeş Kumandanı Iltis," diyerek kendini tanıttı siyah pelerinli adam. "Dördüncü Nişan'ın İtikat Koruma Birliği'nden."

“Adını ilk defa duyuyorum,” dedi Vaelin. “Kardeş Sherin ve Kardeş Frentis nerede?”

Kardeş Iltis gözlerini kırptı. Belli ki nezaketsizliğe alışık değildi. “Mahkûm ve Kardeş Frentis gemideler. Konuşacak şeylerimiz var, kardeş. Bazı ayarlamalar yapılmak...”

Vaelin yalnızca tek bir kelimeyi duymuştu. “Mahkûm mu?” Sesi yumuşaktı ama adam ses tonundaki tehdidin farkındaydı. Kardeş Iltis tekrar göz kırptı, küçümseyici bakışları yerini şaşkınlığa bıraktı ve kaşlarını çattı. “Ne... mahkûmu?”

Ahşap gıcırdaması sesi duyunca bakışlarını tekrar gemiye çevirdi. Belinde bir kılıç olan Dördüncü Nişan’ın başka bir kardeşi, bileklerinden zincire vurulmuş siyah saçlı, genç bir kadını dışarı çıkartıyordu. Sherin’in teni hatırladığından daha soluktu ve kız zayıflamıştı, ama göz göze geldiklerinde yüzünü aydınlatan parlak, güzel gülüşü değişmemişti. Arkalarından beş kardeş daha geldi ve kızın yanına geçip Vaelin ve Kurtlakoşanlara güvensiz bir şekilde bakmaya başladılar. En son Frentis indi. Yüzünden utanç içinde olduğu belli oluyordu ve gözlerini Vaelin’den kaçırıyordu.

“Kardeş.” Vaelin, Sherin’e doğru bir adım attı ama araya birden Iltis girdi.

“Mahkûmun İtikatlılarla konuşması yasak, kardeş.”

“Yolumdan çekil!” diye bağırdı Vaelin ve bilinçli bir şekilde her kelimeyi üstüne basa basa söyledi.

Iltis’in gözle görünür bir şekilde beti benzi attı ama aradan çıkmadı. “Emir aldım, kardeş.”

“Bu ne?” diye sordu Vaelin talepkârca. Öfkelenmeye başlıyordu. “Kardeşimiz neden böyle zincire vurulmuş bir halde?”

Kardeş Iltis’in arkasında duran Sherin zincirli bileklerini kaldırdı ve esefle yüzünü ekşitti. “Beni bir kez daha zincire vurulmuş şekilde bulduğun için üzgünüm...”

“Mahkûm izin verilmediği takdirde konuşamaz!” diye bağırdı Iltis, arkasını döndü ve zincirlere sert bir şekilde asıldı. Zincirler derisini zedeleyince Sherin acıyla yüzünü buruşturdu. “Mahkûm, sapkınlığı veya kalleşliğiyle İtikatlıların kulaklarını kirletemez!”

Sherin yalvaran gözlerle Vaelin’e baktı. “Lütfen onu öldürme!”

Yedinci Bölüm

Sherin sinirliydi, Vaelin bunu hissedebiliyordu. Vali'nin konağına doğru yürüyorlardı ve Sherin'in suratında sert bir ifade, Vaelin'in sırtında da kızın ilaç dolu ağır sandığı vardı.

"Onu öldürmedim," dedi Vaelin sessizlik dayanılmaz bir hal alınca.

"Çünkü Kardeş Frentis seni durdurdu," dedi gözlerinde alevle birden dönerek.

Haklıydı. Frentis onu durdurmasaydı rıhtımda Kardeş Iltis'i ölene dek dövmeye devam edecekti. Vaelin'in ilk darbesi adamı yere yığdığında Dördüncü Nişan'ın diğer kardeşleri akılsızca davranıp silahlarına davrandılar. Tabii Kurtlakoşanlar anında etraflarını çevirdiler. Vaelin, Sherin'in yalvarmalarını duymadan yumruğunu Iltis'in giderek daha çok kan içinde kalan ve şekli değişen suratına gömmeye devam ederken diğer kardeşlerin elinden de çaresizce izlemek dışında bir şey gelmemişti. Ancak Frentis gelip onu çektiğinde ayrılmışlardı.

"Bu ne?" diye tıslamıştı Frentis'e. "Buna nasıl izin verebildin?"

Frentis, Vaelin'in hiç görmediği kadar kendinden utanmış ve sefil bir haldeydi. "Suret'in emirleri, kardeşim," diye fısıldamıştı.

"Pardon!" Sherin, Vaelin'e bakarak zincirlerini sallamıştı. "Kanamadan ölmeden kardeşi iyileştirebilmem için ellerimi çözebilir misiniz acaba?"

Kardeş Kumandanı Iltis'i tedavi etmişti. Gemiden sandığının getirilmesini emretmiş, Vaelin adamın başını kaldırıma vurunca patlayan kaşını diktikten sonra vücudundaki bereler ve çiziklere merhemler sürmüştü. Kız sessizce çalışmış, maharetli elleri Vaelin'in hatırladığı bir kesinlikle işlerini yapmışlardı. Ama hareketlerinin keskinliği sinirini bastırdığını gösteriyordu.

Görmek hoşuna gitmedi, diye geçirmişti Vaelin aklından. İçimdeki katili görmek hoşuna gitmedi.

"Bunları hapse götürün," demişti Frentis'e Dördüncü Nişan

kardeşlerini işaret ederek. “Sıkıntı çıkarırlarsa kırbaçlayın.”

Frentis tereddüt ederek başını sallamıştı. “Kardeşim, kız kardeş...”

“Sonra konuşuruz kardeşim.”

Frentis tekrar başını sallamış, mahkûmları götürmeye başlamıştı.

Vaelin’in yanında duran Kaptan Nurin öksürmüştü. “Ne?” demişti sert bir şekilde Vaelin.

“Sözünüz, lordum,” demişti metalik sesiyle kaptan. Şiddet gösterisinden rahatsız olsa da gözü korkmuş gibi görünmek istemediğinden kendini zorlayıp Vaelin’in gözlerinin içine bakmıştı. “Tanıklar önünde yaptığımız anlaşma.”

“Ah.” Vaelin içinde göztaşı bulunan keseyi alıp Nurin’e atmıştı. “Zekice harca. Çavuş!”

Kırtlakoşanlar’ın çavuşu hemen hazır ola geçmişti. “Lordum!”

“Kaptan Nurin ve tayfası da diğer denizcilerin olduğu yerde tutulacak. Gemiyi iyice arayıp içinde kimsenin saklanmadığından emin olun.”

Çavuş selam durmuş, arkasını dönüp yürümeye ve emirler yağdırmaya başlamıştı.

“Tutulacak derken, lordum?” Nurin bakışlarını elinde sıkıca tuttuğu göztaşından kaldırıp ona bakmıştı. “Ama acil işlerim...”

“Eminim vardır, Kaptan. Ama şehirde Kızıl El olduğu için bir süre daha bizimle kalmanız icap ediyor.”

Kaptanın gözlerindeki açgözlülük yerini apaçık korkuya bırakmış ve adam birkaç adım gerilemişti. “Kızıl El mi? Burada mı?”

Vaelin, Kardeş Sherin’e döndüğünde dikişin ucundaki ipliği küçük bir makasla kestiğini görmüştü. “Evet,” diye mırıldanmıştı. “Ama sanırım uzun sürmeyecek.”

“Sana bir keresinde,” dedi Sherin, valinin konağına doğru giderlerken durduklarında. “Benden dolayı kimse ölmeyecek demiştim. Ve bu konuda ciddiydim, Vaelin.”

“Üzgünüm,” dedi Vaelin. Kızın samimiyetine şaşırmıştı. Onu incitmiş, Iltis’e vurduğu her darbeyi hissettirmiş ve katili görmesine sebep olmuştu.

Sherin iç çekti ve yüzündeki sinir biraz da olsa çekildi. “Kızıl El’i anlat. Kaç kişi öldü?”

“Şimdiye kadar yalnızca Kardeş Gilma ve Vali’nin konağında bir hizmetçi. Kızı hâlâ dayanıyor, ama şu an ölmüş de olabilir.”

“Başka kimsede yok mu? Şehirde başka bir yerde belirtilere

sahip kimse?"

Vaelin başını iki yana salladı. "Kardeş Gilma'nın dediklerine harfiyen uyduk."

"Bu kadar hızlı hareket ederek şehri kurtarmış olabilir."

Konağın kapısına geldiklerinde bir muhafız valiyi çağırmak için çanı çaldı. Beklerlerken Vaelin konağın karartılmış pencerelerine baktı. Kardeş Gilma'nın geçişinden sonra konak uğursuz bir yer görüntüsüne bürünmüştü ve bakımsız bahçeler de bu kötü görünümü destekler nitelikteydi. Kapıya kimsenin gelmeyeceğini, Kızıl El'in evi talan ettiğini ve meşaleyle yakılmayı bekleyen boş bir kabuğa çevirmiş olabileceğini düşünüyordu. Bir yandan böyle olmasını umut ettiğini fark edince kendinden utandı. Böylece hastalık şehirde başka bir yere yayılamazdı ve Sherin'i tehlikenin içine göndermeye gerek kalmazdı.

"Vali bu mu?" diye sordu Sherin.

"Evet." Vaelin'in utanç verici umudu, Vali Aruan'ın cüsseli bedeni konaktan çıkınca yok oldu. "Bizden nefret ediyor ama kızını seviyor. Şehri bize teslim etmesini bu sayede sağladım."

"Kızı tehdit mi ettin?" Sherin, Vaelin'e ağzı açık bir şekilde baktı. "İtikat, bu savaş seni bir canavara dönüştürmüş."

"Ona zarar vermeyecektim..."

"Başka bir şey söyleme, Vaelin." Sherin gözlerini tiksintiyle kapatıp başını iki yana salladı ve Vaelin'e arkasını döndü. "Lütfen konuşma artık."

Vali yaklaşırken buz gibi bir sessizlikte beklediler. Muhafızlar başlarını çevirip havaya bakıyorlardı ve Vaelin, Sherin'in sinirini bir bıçak gibi hissediyordu. Vali yanlarına geldiğinde Vaelin, Sherin'le valiyi tanıştırdı ve cüsseli adam kapının üzerindeki kilide anahtarını soktu. "Gittikçe zayıflıyor," dedi Aruan ve kapıyı açtı. Sesinde hem umut hem de çaresizlik vardı. "Dün akşam konuşuyordu, ama bu sabah..."

"O zaman oyalanmayalım, lordum. Yardım ederseniz..."

Vaelin sandığı yere koydu, Sherin ve vali sandığı beraber kaldırıp konağa doğru gitmeye başladılar. Sherin veda etmedi.

"Ne kadar sürer, kardeş?" diye sordu Vaelin.

Kız durdu, başını çevirerek ifadesiz bir suratla cevap verdi. "İlacı hazırlamak birkaç saat sürüyor. Uygulandığı zaman anında etkisini göstermesi gerekiyor. Sabah gel." Tekrar arkasını döndü.

"Neden zincirlenmiştin?" dedi arkasından. "Neden etrafında muhafızlar vardı?"

Kız arkasını dönmedi ve sesi o kadar alçaktı ki Vaelin az kalsın duymuyordu. “Seni kurtarmaya çalıştığım için.”

* * *

Muhafızları gönderdi ve oturup beklemeye başladı. Bir ateş yaktı ve pelerinine sarındı. Gelen kış, denizden esen rüzgâra hafif bir soğukluk eklemişti. Saatlerini, Sherin’in kelimeleri ve sinirini kara kara düşünerek geçirmeye başladı. *Seni kurtarmaya çalıştım…*

Güneş ufukta kaybolurken Frentis geldi, ateşe birkaç odun attı ve karşısına geçip oturdu. Vaelin başını kaldırıp ona baktı ama konuşmadı.

“Kardeş Kumandanı Iltis yaşayacak,” dedi Frentis hafif bir ses tonuyla. “Yazık adama. Daha konuşamıyor, çenesi berbat durumda olduğundan dolayı yalnızca homurdanıp inliyor. Büyük kayıp da değil, yolculuk süresince saçmalıklarını çok dinledim.”

“Ona böyle davranılmasını Suret’in emrettiğini söyledin,” dedi Vaelin. “Neden?”

Frentis paylaşacağı bilginin hoş karşılanmayacağını bildiğinden dolayı suratını astı. “Kardeş Sherin, Diyar’a ihanet ve İtikat’ı inkâr etmekten suçlu bulundu.”

Sherin Karakale’de. Bu düşünce içini suçluluk duygusu ve endişeyle doldurdu. *Orada neler yaşadı?*

“Limana yanaşır yanaşmaz Suret Elera’nın yanına gittim,” diye devam etti Frentis. “Tıpkı söylediğin gibi. Söylediklerimi dinledikten sonra beraber Suret Arlyn’in yanına gittik. O da Kral’la konuşup kardeşin saraydan salıverilmesini sağladı.”

“Saray mı? Karakale’ye götürülmemiş mi?”

“Dördüncü Nişan onu ilk tutukladığında oraya götürülmüş ama Prenses Lyrna oradan çıkartmış. Karakale’ye gidip kardeşi kendi gözetimine vermelerini söylemiş. Baş Gardiyan, Prenses’in Kral adına hareket ettiğini düşünerek Sherin’i ona teslim etmiş. Söylentiye göre bunu duyan Suret Al Tendris sinirden köpürmüş ama yapabileceği pek bir şey de yokmuş. Kardeş Sherin tutsak olarak kalmaya devam ediyormuş, ama daha iyi bir insanın esaretindeymiş.”

“İtikat’ı inkârı geçtim, ihanet olarak değerlendirilebilecek ne yapmış olabilir ki?”

“Savaş karşıtı konuşmuş, hem de pek çok kez. Kendisini dinleyen herkesle konuşuyormuş. Savaşın yalanlar üzerine kurulu olduğunu

ve İtikat'a ters olduğunu anlatıyormuş. Hepimizin geçerli bir sebep olmadan buraya ölüme gönderildiğimizi söylüyormuş. Halktan biri söylese bu problem olmazmış ama Kardeş Sherin yardım ettiği onlarca insandan dolayı başkentin yoksul bölgelerinde oldukça iyi tanınan ve sevilen biri olduğu için o konuştuğu zaman insanlar kulak veriyorlarmış. Görünüşe göre söyledikleri ne Kral'ın ne de Dördüncü Nişan'ın hoşuna gitmiş."

Yaşlı adamın yeni entrikaları mı? diye düşündü Vaelin. Belki de Sherin'e olan bağlılığını biliyordu ve sırf Vaelin üzerinde baskı oluşturmak için onu tutuklatmıştı. Bunun pek olası olduğunu düşünmüyordu, zira Kral onun itaatini güvence altına zaten almıştı. Sherin'in tutuklanması basit bir korkudan dolayı yapılan bir eyleme benziyordu; savaşı, aykırı görüşler bildiren biri tarafından durdurulamazdı. Vaelin, Kral'ın ne kadar acımasız olduğunu biliyordu ama Beşinci Nişan'ın pek çok insan tarafından sevilen bir kardeşini halkın gözleri önünde tutuklamak, onun o çok sevdiği sessiz ve derinden manevralara tersti. *Başka bir şey denemiş olmalı,* diye düşündü Vaelin. *Onu susturmak ya da kendisine sadık bir hale getirmek için başka bir yol denemiş olmalı. Demek ben ona direnecek güç bulamazken Sherin bulmuş.*

"Kral, Sherin'in salıverilmesine yalnızca zincire vurulup sürekli gözetim altında tutulması karşılığında razı oldu," diye devam etti Frentis. "İzin olmadan kimseyle konuşması yasak." Frentis pelerinin içinden bir zarf çıkarıp Vaelin'e uzattı. "Detaylar burada. Suret Arlyn bu kuralları gözetmemiz gerektiğini..."

Vaelin zarfı alıp ateşe attı. Kral'ın balmumundan mührünün eriyip alevlere karışmasını izledi.

"Bana Kral, Kardeş Sherin'in derhal serbest bırakılmasını emretmiş gibi geliyor," dedi Frentis'e tartışmaya mahal bırakmayacak şekilde, "İtikat ve Diyar'a uzun yıllar hizmet ettiğini göz önünde bulundurarak."

Frentis gözlerini küle dönmüş zarfa dikmişti. "Tabii ki, kardeşim." Bir şeyler söyleyip söylememek arasında kaldığını belli eder şekilde huzursuzca kıpırdandı.

"Ne oldu kardeşim?" diye sordu Vaelin yorgun bir şekilde.

"Açılmaya hazırlandığımız sırada bir kız geldi. Sana bunu vermemi istedi." Elini tekrar pelerinin içinden çıkarıp kâğıda sarılı küçük bir paket verdi. "Güzel bir kızdı. Nişan'a katıldığım için üzülmeme sebep olacak kadar."

Vaelin paketi aldı ve açtığında mavi, ipekten bir kurdeleyle

tutturulmuş iki ince tahta parçası gördü. İçinde beyaz bir kartın üzerine dümdüz şekilde yerleştirilmiş bir kış filizi vardı. “Bir şey söyledi mi?”

“Yalnızca teşekkürlerini iletmemi. Neden olduğunu söylemedi.”

Vaelin gülümsedi ve bunu fark edince şaşırdı. “Teşekkürler, kardeşim.” Kurdeleyi yeniden bağlayıp paketi cebine koydu. “Yemek getirdin mi? Çok açım.”

Frentis tepeden aşağı indi ve yarım saat sonra Caenis, Barkus, Dentos, yemek ve matlarla birlikte döndü.

“Haftalardır yıldızların altında uyumamıştım,” dedi Caenis. “Özlemişim.”

“Ben de,” dedi Barkus matını açarken. “Sırtım sert toprak ve aniden yağan yağmurları özlemişti.”

“Sizin işiniz gücünüz yok mu?” diye sordu Vaelin.

“Kaytarmaya karar verdik, *lordum,*” dedi Dentos. “Bizi kırbaçlatacak mısın?”

“Ne tarz bir yemek getirdiğinize göre değişir.”

Ateşin üzerinde bir keçi çevirip, yanında ekmek ve hurma yediler. Dentos bir şişe kırmızı Cumbrael şarabı çıkardı ve elden ele gezdirdiler. “Bu sonuncusu,” dedi. Sesinde hüzün vardı. “Buraya gelmeden önce Çavuş Gallis’e yirmi tane aldırtmıştım.”

“Savaş zamanı adamlar daha çok içiyor,” dedi Caenis.

“Neden acaba,” diye homurdandı Barkus.

Bir süreliğine, yıllar önce Usta Hutril onları ormana götürdüğü zamanki gibi bir zaman geçirdiler. Ateşin başında birbirlerine hikâyeler anlatan ve birbirleriyle dalga geçen çocuklar... Ama artık sayıları daha azdı ve esprilerin de keskin bir tarafı vardı. Bir bakıma en safları olan Frentis bile kinayeli bir tonda konuşuyordu ve Kral’ın Diyar Muhafızları’na yeni bölükler katmak için zindanları bir kez daha boşalttırdığını gülerek anlatıyordu. “Boğazları kesilecek daha çok haydut gönderiyorlar.”

“Yerinde,” dedi Caenis. “Kral’ın huzurunu bozanlar bunun karşılığını ödemek zorunda bırakılmalıdırlar. Savaşa gitmekten daha uygun bir çözüm var mı? Ve itiraf etmeliyim ki eski haydutlardan harika asker oluyor.”

“Yanılsama yok,” dedi aynı görüşte olduğunu bildirirken Barkus. “Beklenti yok. Bütün hayatını zorluklar içinde geçirince asker hayatı o kadar da kötü gelmiyor.”

“Kanlı Tepe’de arkamızda bıraktığımız zavallı piçlere sor bir de bakalım asker hayatını ne kadar seviyorlarmış,” dedi Dentos.

Barkus omzunu silkti. “Asker hayatı genelde asker ölümü anlamına gelir. En azından onlara para ödeniyordu, biz ne alıyoruz?”

“İtikat’a hizmet etmiş oluyoruz,” dedi Frentis. “Bu bana yetiyor.”

“Ama sen hem aklen hem bedenen daha gençsin. Birkaç yıl daha geçince bizim gibi sen de aklındaki rahatsız edici soruları bastırmak için Kardeş Dostu’na başvuracaksın.” Barkus şarap şişesini ağzına götürdü ve ağzına son damlalar gelince yüzünü ekşitti. “İtikat, keşke sarhoş olsaydım,” diye homurdandı ve şişeyi karanlığa doğru fırlattı.

“İnanmıyor musun yani?” diye sordu Frentis. “Uğruna savaştığımız şeye?”

“Ah masum afacan, biz Kral vergi gelirini iki kat artırabilsin diye savaşıyoruz.” Barkus pelerininin içinden Kardeş Dostu dolu bir şişe çıkarıp oldukça büyük bir yudum aldı. “Böyle daha iyi.”

“Bu doğru olamaz,” diye karşı çıktı Frentis. “Yani Alpirlilerin çocuk kaçırdığı hikâyelerinin kolpa olduğunu biliyordum da buraya İtikat’ı getiriyoruz, değil mi? Bu insanların bize ihtiyacı var. Suret bizi bu yüzden gönderdi.” Bakışlarını Vaelin’e çevirdi. “Değil mi?”

“Tabii ki öyle,” dedi Caenis her zamanki kendinden eminliğiyle. “Kardeşimiz en saf eylemlerde en alçak sebepleri görüyor.”

“Saf mı?” Barkus içten bir şekilde uzun bir süre güldü. “Bunun neresi saf? Bizim yüzümüzden çölde kaç ceset yatıyor? Kaç kişiyi dul, sakat ve yetim bıraktık? Peki ya burası? Şehri ele geçirmemizden sonra Kızıl El’in belirmesinin yalnızca çok büyük bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Eğer hastalığı beraberimizde getirseydik içimizden birinde de çıkardı,” diye çıkıştı Caenis. “Bazen çok saçma konuşuyorsun, kardeşim.”

Kardeşleri tartışmaya devam ederken Vaelin konağa baktı. Üst kattaki pencerelerin birinden hafif bir ışık sızıyor, perdelere içeride yürüyenlerin gölgeleri vuruyordu. Büyük ihtimalle Sherin iş başındaydı. Birden endişeyle sarsıldı ve kızın ne kadar savunmasız olduğunu düşündü. İlacı işe yaramazsa Kardeş Gilma gibi o da Kızıl El’in karşısında çırılçıplak kalacaktı. Onu ölümüne göndermiş olacaktı... ve kız çok sinirliydi.

Ayağa kalkıp kapıya gitti ve gözlerini pencerenin sarı karesine dikti. Çaresizlik ve suçluluk duygusu göğsünü sıkıştırıyordu. Kilide anahtarı sokup çevirmeye başlamış olduğunu fark etti. *Eğer işe yararsa tehlike yok, yaramazsa da o ölürken ben burada duramam...*

“Kardeşim?” Caenis’in sesi uyarı doluydu.

“İçeri...” Kan şarkısı birden alevlendi ve aklının içindeki çığlığı duyarak dizlerinin üstüne çöktü. Düşmemek için kapının parmaklıklarına tutundu ve Barkus’un güçlü ellerinin onu kaldırdığını hissetti.

“Vaelin? Yine mi o hastalık?”

Başı zonklamasına rağmen Vaelin yardım almadan ayağa kalkabildiğini fark etti, ağzında kanın keskin tadı yoktu. Elini kulaklarına ve gözlerine götürdüğünde onların da kuru olduğunu hissetti. *Aynısı değil, ama Ahm Lin’in şarkısını duydum.* Üzülerek ve aniden olayı kavradı, Barkus’un ellerinden kurtuldu ve gözleriyle üstüne karanlık çökmüş şehri taramaya başlayınca çabucak gördü. Zanaatkârlar bölgesinde parlak bir ışık vardı. Ahm Lin’in dükkânı yanıyordu.

* * *

Oraya gittiklerinde alevler göklere uzanıyordu. Dükkânın çatısı gitmişti ve kararmış kolonlar ateşte kavruluyordu. Isı o kadar yoğundu ki kapının on metre yanına bile yaklaşamıyorlardı. Halk en yakın kuyuyla ev arasında bir sıra oluşturmuş elden ele kova veriyorlardı ama cehenneme attıkları suyun çok etkisi olmuyordu. Vaelin kalabalığın arasına dalıp deli gibi aranmaya başladı. “Taş ustası nerede?” diye soruyordu. “İçeride mi?”

Yüzlerinde korku ve düşmanlık olan insanlar ondan kaçmıyorlardı. Caenis’e insanlara taş ustasının nerede olduğunu sormalarını söyledi. Caenis sorduğu zaman birkaç kişi yan taraflarında duran kümelenmiş bir grup insanı işaret etti. Ahm Lin sokakta yatıyordu. Başı ağlayan eşinin kucağındaydı. Yüzü ve kollarında yanıklar vardı. Vaelin yanında diz çöktü ve hâlâ nefes alıyor mu diye kontrol etmek üzere elini nazikçe göğsüne koydu.

“Uzak dur!” diye bağırdı eşi ve elini savuşturdu. “Onu yalnız bırak!” İsten dolayı kararmış suratından keder ve öfke okunuyordu. “Senin hatan! Senin hatan, Umut Katili!”

Ahm Lin öksürdü ve nefes almaya çalışırken titredi. Gözlerini kırparak açtı. *“Nura-lah!”* diye içini çekti eşi ve onu göğsüne bastırdı. *“Erha ne almash.”*

“İsimsiz’e şükret, tanrılara değil,” dedi kulak tırmalayan bir sesle Ahm Lin. Gözleri Vaelin’in üzerinde durunca ona yaklaşmasını işaret etti ve kulağına fısıldadı. “Kurt... benim kurdum, kardeş...”

Gözleri devrildi ve bayıldı. Vaelin göğsünün inip kalktığını görünce rahatladı.

"Onu lonca evine götürün," diye emretti Dentos'a. "Bir şifacı bulun."

Adamı taşırlarken eşi elini hiç bırakmadı. Bu sırada Caenis, Vaelin'in yanına geldi. "Bunu yapan adamı bulmuşlar," dedi ve kümelenmiş başka bir grup insana işaret etti. Vaelin oraya gitti, insanların arasından geçti ve kaldırımda yatan cansız bir beden gördü. Cesedi sırtüstü çevirince yaralı ve tanımadığı bir surat gördü. Alpirli suratı.

"Kim bu?" diye sordu Vaelin ve Caenis tercüme ederken kalabalığın yüzlerindeki ifadeye baktı. Bir süre sonra esmer bir adam ileri çıktı ve tedirgin bir şekilde Vaelin'e bakarak birkaç kelime söyledi.

"Taş ustasını seviyorlar," dedi Caenis. "Yaptığı işi kutsal sayıyorlarmış. Bu adama merhamet göstermek olmazmış."

"Kim olduğunu sordum," dedi Vaelin gıcırdattığı dişleri arasından.

Caenis aksak ama hatasız bir şekilde cümleyi Alpirceye çevirdi ama insanlar yalnızca boş boş başlarını iki yana salladılar. Kalabalıktan birkaç kişi az da olsa bir bilgi vermeyi başardılar. "Kimse adını bilmiyor, ama büyük evlerden birinde hizmetçiymiş. Birkaç hafta önce kaçmaya çalıştıklarında kafasına bir darbe yemiş ve o andan sonra farklı biri haline gelmiş."

"Bunu neden yaptığını biliyorlar mı?"

Bu soruya hep bir ağızdan çıkan bir uğultu cevap verdi. "Elinde bir meşaleyle sokağın ortasında durduğu görülmüş," dedi Caenis. "Bağırarak taş ustasının bir hain olduğunu söylüyormuş. Taş ustasının seninle olan arkadaşlığı adamın arkasından konuşulmasına sebep olmuş, ama kimse bunu beklemiyormuş."

Vaelin kalabalığı kan şarkısının da yardımıyla dikkatle inceliyordu. *Tehlike sürüyor. Burada bulunan birinin bu işte parmağı var.*

Yıkılan taşların sesini duyunca arkasını döndü. Ateş keresteleri yiyor, duvarlar düşüyordu. Duvarlar yıkıldıktan sonra içerideki tanrı, kahraman ve yüce imparator heykelleri gözler önüne serildi. Kalabalığın uğultusu dindi ve herkes sessizce dua etmeye başladı.

Orada değil. Vaelin ateşi gözleriyle taramak için daha da yaklaştığında alnı terlemeye başladı. *Kurt yok.*

* * *

Sabah olunca yıkıntıyı gezmeye başlamıştı. Kararmış ama zarar görmemiş mermerden tanrıların kayıtsız bakışları altında küllerin arasında gezmişti. Halk tarafından dökülen kovalarca su ve toplanmış askerlerin çalışmasına rağmen ateşin söndürülmesi saatler sürmüştü. Etraftaki evlerin tehlikede olmadığı belli olunca insanları durdurmuş, yanmasına izin vermelerini emretmişti. Şafak şehri aydınlatırken hayati bir sırra haiz olan bloku aramıştı ama kül ve parçalanmış birkaç mermer parçası dışında hiçbir şey bulamamıştı. Kederli kan şarkısı bir nabız gibi aklının bir köşesinde atıyordu. *Bir hiç,* diye düşünmüştü. *Bütün bunlar bir hiç uğrunaymış.*

"Yorgun görünüyorsun." Sherin üstünde gri peleriniyle yanında duruyordu ve teni soluktu. Arkalarında kömürleşmiş yıkıntıdan dumanlar yükseliyordu. Kız hâlâ çekingen gibiydi ama suratında sinir değil yalnızca bitkinlik vardı.

"Sen de öyle, kardeş."

"İlaç işe yaradı. Kız birkaç gün içinde tamamen iyileşecek. Sana haber vermem gerektiğini düşündüm."

"Teşekkürler."

Sherin hafifçe başını salladı. "İşimiz tamamen bitmedi. Başkalarında da belirebileceği ihtimalini göz önünde bulundurmamız gerekiyor, ama salgın olsa bile kontrol altına alınabileceğini düşünüyorum. Bir hafta sonra şehir tekrar açılabilir."

Sherin yıkıntılara baktı ve heykelleri ilk defa gördü. Gözleri savaşan bir adam ve aslan heykelinin üzerinde durdu.

"Martual, cesaret tanrısı," dedi Vaelin. "Güney ovalarında terör estiren isimsiz büyük aslanla savaşıyor."

Sherin elini uzatıp tanrının inanılmaz derecede kaslı kolunu okşadı. "Çok güzel."

"Evet, öyle. Yorgun olduğunu biliyorum, kardeş, ama bunu yapan adamla ilgilenebilirsen çok sevinirim. Kötü yanıkları var."

"Tabii ki. Onu nerede bulabilirim?"

"Limanın yakınlarındaki lonca evinde. Senin için orada bir oda hazırlattım. Seni götüreyim."

"Kendim bulabileceğimden eminim." Gitmek üzere arkasını döndü, sonra durdu. "Vali Aruan şehri ele geçirdiğin geceyi anlattı, işbirliği yapmasını nasıl sağladığını. Sana karşı biraz sert sözler sarf etmiş olabilirim."

Kız bakışlarını Vaelin'e yöneltince Vaelin içinde o aşina olduğu ağrıyı hissetti, ama bu sefer içini ısıtıyor, kan şarkısının kederli ağıtını dağıtıyor ve dudaklarında bir gülümseme oluşmasına sebep oluyordu. Ama Ayrılmışlar biliyor ya, gülümsemek için çok az sebebi vardı.

"Kral'ın emriyle serbest bırakıldın," dedi. "Kardeş Frentis kraliyet emri getirdi."

"Gerçekten mi?" Sherin bir kaşını havaya kaldırdı. "Görebilir miyim?"

"Maalesef kayboldu." Açıklama olması amacıyla etraflarındaki duman tüten manzarayı gösterdi.

"Senden beklenmeyecek denli sakarca bir hareket, Vaelin."

"Yok, ben normalde sakarımdır, hem yaptıklarımda hem söylediklerimde."

Sherin başını çevirmeden dudaklarına küçük bir gülümseme belirdi. "Sanatçı arkadaşınla ilgilenmeliyim."

* * *

Yedi gün sonra kapılar açıldı. Vaelin denizcilerin de serbest bırakılmasını emretti, ancak her tayfa birer birer salındı. Çoğu ilk dalgayla birlikte gitmeye karar verdi ve *Kırmızı Şahin* de aralarındaydı. Kaptan Nurin, Vaelin'in son anda göztaşını almasından korkuyormuş gibi tayfasına ateşli bir şekilde emirler yağdırmıştı.

Zengin olan vatandaşların bazıları da gitmeyi tercih ettiler. Kızıl El korkusu kolay kolay kaybolmuyordu. Vaelin, Ahm Lin'in dükkânını yakan adamın eski işverenini bulmayı başardı. Oldukça pahalı kıyafetlere sahip olan adamın üzerindeki lekeler baharat taciri olduğunu gösteriyordu ve adamı doğu kapısında sorguladı. Ailesi, kalan hizmetçileri ve üzerlerinde değerli eşyalar bulunan yük atları onu bekliyorlardı.

"İsmi marangozdu, ben bu kadar biliyorum," dedi tacir. "Emrimdeki bütün hizmetçilerin adını nereden bilebilirim ki? Benim adıma bilsinler diye insanlara para ödüyorum." Adamın Diyar lisanı bilgisi kusursuzdu ama Vaelin'in hoşuna gitmeyen küçümser bir tonu vardı. Adam büyük ihtimalle korktuğu için yüzüne karşı açık açık hakaret etmiyordu.

"Eşi var mıydı?" diye sordu Vaelin. "Ailesi?"

Tacir omzunu silkti. "Sanmıyorum. Boş zamanının çoğunu

tanrıların tahta biblolarını yaparak geçiriyor gibiydi.”

“Yaralandığını duydum, başına bir darbe almış.”

“O gece çoğumuz yaralandık.” Tacir, giysisinin ipek kolunu sıyırıp bileğindeki dikiş izini gösterdi. “Adamların sopalarını dilediklerince kullandılar.”

“Marangozun yaralanması,” dedi Vaelin.

“Başına darbe almış, kötüymüş de. Bayılınca adamlarım onu eve geri taşımışlar. Açıkçası öldü sanmıştık ama birkaç gün neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde nefes alarak yaşadı. Sonra birden uyandı ve hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya başladı. Hizmetçilerim bunun yaptığı biblolardan dolayı bir ödül ve tanrıların işi olduğunu düşündüler. Ertesi sabah gitmişti. Uyandığından beri tek kelime etmemişti.” Tacir kafasını çevirip kendisini bekleyen ailesine baktı. Titreyen ellerinden ne kadar sabırsız olduğu ve korktuğu belli oluyordu.

“Suça dahil olmadığını biliyorum,” dedi tacire ve kenara çekildi. “Yolculuğunda bol şans.”

Vaelin daha sözünü bitirmeden adam hizmetçilerine emirler yağdırmaya başlamış ve harekete geçmişti bile.

Birkaç gün yaşadı, diye düşündü Vaelin ve kan şarkısı Vaelin’in tanıdığı bir nota çıkartarak harekete geçti. Hayatındaki pek çok gizemden birinin cevabına yaklaşmış olduğunu biliyordu ama bir kez daha gerçek ulaşamadığı bir yerdeydi. Siniri bozulunca kan şarkısı da titreşti. *Şarkı sensin,* demişti Ahm Lin. *Duyabildiğin kadar şarkını söyleyebilirsin de.* Hislerini yatıştırmaya, şarkıyı daha net bir şekilde duymaya ve şarkısını odaklamaya çalıştı. *Şarkının kendisi benim, benim kanım, benim ihtiyacım, benim avım.* Şarkı içinde kabardı ve kulaklarında uğuldadı. Duygu kakofonisi arasında aklından göremeyeceği kadar hızlı bir şekilde bulanık görüntüler akmaya başladı. Sarf edilmiş ve edilmemiş sözcükler anlaşılmaz bir uğultu arasında yükseliyor, karışıklık girdabında gerçek ve yalanlar birbirine karışıyordu.

Ahm Lin’in tavsiyelerine ihtiyacım var, diye düşündü ve şarkıyı odaklamaya, melodiyi ahenksiz bir çınlamaya dönüştürmeye çalıştı. Şarkı bir kez daha kabardı, sonra sakinleşerek tek, net bir nota haline geldi ve beraberinde görünmez bir elin tuttuğu keskinin inanılmaz bir hızla yonttuğu mermer blokun küçük bir imgesi de vardı. Mermerin içinden yüz hatları çıkıyordu... Sonra birden yok oldu, blok taş ustasının yıkıntıları arasında karardı ve parçalandı.

Vaelin yanındaki bir basamağa oturdu. Blokun içindeki mesajı

öğrenmek için tek şansı olduğunu gördü. Bu dize bitmişti ve yeni bir melodiye ihtiyacı vardı.

Sekizinci Bölüm

Gece yarısı Janril Norin lonca evindeki odasına geldiğinde, kapıya çağırmıştı.

“Oldukça yüksek sayıda atlılar, lordum,” demişti ozan. “Kardeş Caenis gelmeniz gerektiğini söyledi.”

Hızlı bir şekilde kılıcını kuşanan Vaelin, Tükürük’e atlayıp birkaç dakika içinde bekçi kulübesine varmıştı. Caenis duvarlara daha çok okçu çıkmasını emrediyordu. Mazgallı siperlere çıktıklarında Kont Marven’in Nilsaelli adamlarından birinin önlerindeki düzlüğü işaret ettiğini görmüşlerdi. “Yaklaşık beş yüz götveren, lordum,” demişti endişeli bir ses tonuyla.

Vaelin adamın omzuna arkadaşça vurarak onu sakinleştirdikten sonra duvardan aşağı bakınca, hilalin kısık ışığında üzerlerindeki çelikler soluk bir maviyle parlayan küçük bir atlı grubu görmüştü. “Şu soktuğumun kapısını açacak mısınız bir ara?” diye sormuştu Baron Banders. “Adamlarım aç ve götüm su topladı.”

* * *

Zırhını çıkarınca baron daha küçük görünüyordu ama öfkesi değişmiyordu. “Tü!” Ağzındaki şarabı lonca evinde yemek salonu olarak kullandıkları odanın yerine tükürdü. “Alpir sidiği. Şerefli bir misafire sunacak Cumbrael şaraplarınız yok mu, lordum?”

“Korkarım ben ve kardeşlerim stoklarımızı tükettik, Baron,” dedi Vaelin. “Özür dilerim.”

Banders omzunu silkti ve masadaki kızarmış tavuğa uzandı. Bir but koparıp kıtır kıtır yemeye başladı. “Buradaki çoğu binayı ayakta tutmayı başarmışsınız,” dedi ağzı yemek doluyken. “Şehir halkı çok bir direniş göstermedi herhalde.”

“Şehri gizlice ele geçirdik. Valinin faydacı bir insan olduğu ortaya çıktı. Çok az kan döküldü.”

Baronun yüzü asıldı ve yemeğini yutmayı bekledikten sonra

tekrar tavuğa doğru uzandı. “Marbellis’te olaylar farklı gelişti. Şehir sonsuza dek yanacak sandım.”

Vaelin’in huzursuzluğu daha da arttı. Baronun beklenmedik gelişi garipti ve görünüşe göre anlatacağı kötü şeyler vardı. “Kuşatma zor muydu?”

Banders homurdanıp kendine bir bardak daha şarap koydu. “Doğru düzgün geçebileceğimiz bir yer oluşana kadar dört hafta boyunca kuşatma silahlarını kullandık. Her gece küçük gruplar halinde dolaşan hançerli adamları şehirden çıkıyor, bizim kampımıza girip adamların boğazını kesiyor ve su varillerimizi deliyorlardı. Her soktuğumun gecesi uykusuz bir nöbet. Kaç adam kaybettiğimizi Ayrılmışlar bilir. Sonra Savaş Lordu gedikten içeri üç alay gönderdi. Yalnızca elli adam dışarı çıktı, onların da hepsi yaralıydı. Alpirliler gediğe tuzaklar kurmuşlar, içi kazık dolu hendekler vesaire. Diyar Muhafızları hendeklere düştüklerinde üzerlerine kandil yağına bandırılmış çıralar attılar ve okçuları, onları ateşli oklarıyla ateşe verdiler.” Durdu, gözlerini kapadı ve hafifçe ürperdi. “Çığlıklarını bir kilometre öteden bile duyabilirdin.”

“Şehir alınmadı mı?”

“Alındı alındı, hatta ucuz bir fahişe gibi tekrar tekrar alındı.” Banders geğirdi. “Kan Gülü yaralarını sardı ve iyi bir plan yaptı. Sanırım gediğe yaptığı saldırı, Alpirlilerin bizim aptal olduğumuzu düşünmelerini sağlamak için yapılan büyük bir kandırmaca ve fedakârlıktı. İki gece sonra gediğin karşısına dört alay dizdi ve saldırıya hazır durumda beklemelerini söyledi. Kalan bütün Diyar Muhafızı piyadelerini de merdivenleriyle birlikte doğu duvarına gönderdi. Alpirlilerin güçlerini gedikte topladıklarını ve duvarları savunacak yeterli adam bırakmadıklarını düşünüyordu. Haklıymış. Bütün gece büyük bir bedel ödedik ama sabah olduğunda şehir, yani şehirden kalan bizimdi.”

Banders susup yemeğine odaklandı. Vaelin adamın rahatça yemek yemesine izin verdi ve bakışlarının sürekli istemsiz bir şekilde baronun paslı olan zırhına gittiğini fark etti. İlk defa yakından görüyordu ve dikkatli bakınca çelik levhanın bazı kısımlarının paslanmadan ötürü kirlendiğini değil, cilalanmış ve parlak olduğunu; pasın ise balmumunu andırır bir yapıda olduğunu fark etti.

“Boya,” dedi yüksek sesle.

“Hımm?” Banders zırhına bakıp homurdandı. “He şu mu. İnsan, hakkında yaratılan efsanelere göre yaşamaya çalışmalı, öyle değil

mi?”

“Paslı şövalyenin efsanesi mi?” diye sordu Vaelin. “Duyduğumu söyleyemem lordum.”

“Çünkü Renfaelli değilsin.” Banders sırıttı. “Babam şamatacı ve iyi kalpli bir insandı ama kumara ve fahişelere çok meraklıydı. Dolayısıyla, öldükten sonra bana dökülmekte olan bir çıpa ve paslı bir zırh dışında bir şey bırakamadı. Lord beni savaşa çağırdığı zaman bu paslı zırhı giymek durumunda kalıyordum. Neyse ki babam mızrak becerisinin bir kısmını bana aktarabilmeyi başarmıştı da her savaş ve turnuvayla birlikte mevkim yükseldi. Paslı Şövalye olarak ünlendim ve yoksul olduğumdan dolayı halk beni sevdi. Zırhım sancağım oldu, savaşlarda kolayca bulunabilmemi sağladı ve param yettiği zaman aldığım adamlarım ve köylüler için de tezahüratlarda kullanılan bir simge oldu.”

“Asıl zırhın bu değil mi yani?”

Banders içten bir şekilde güldü. “İtikat, hayır kardeş! O yıllar önce iyice paslanarak kullanışsız hale geldi. En iyi zırhlar bile en fazla birkaç yıl dayanır, savaş ve hava şartları zırhları aşındırıyor. Renfael’de bir deyişimiz vardır: Bir lorddan daha zengin olmak istiyorsan demirci aç.” Kıkır kıkır güldü ve kendine biraz daha şarap koydu.

“Neden buradasınız, lordum?” diye sordu Vaelin. “Savaş Lordu’ndan bir mesaj mı getirdiniz?”

Baron’un yüzü tekrar asıldı. “Evet. Ayrıca kendimi ve adamlarımı da getirdim. Üç yüz şövalye, iki yüz silahlı uşak ve pek çok at bakıcısı, tabii kabul ederseniz.”

“Sen ve adamlarınız hoş geldiniz, ama hizmetlerinize Derebeyi Theros ihtiyaç duymayacak mı?”

Banders içini çekti, şarap bardağını bir kenara koydu ve Vaelin’in gözlerinin içine baktı. “Derebeyi’nin hizmetinden azledildim, kardeş. İlk kez olmadı, ama bu son kez olmuş olabilir. Savaş Lordu kendimi senin kumandan altına sokmamı istediğini söyledi.”

“Derebeyi’yle tartışınız mı?”

“Onunla değil, hayır.” Suratında o kadar sert bir ifade vardı ki Vaelin meseleyi uzatmamaya karar verdi.

“Peki ya Savaş Lordu’nun sözü?”

Banders cebinden mühürlü bir mektup çıkarıp masaya attı. “Ama istersen okuma, ben içeriğini biliyorum. Şehri kuşatmaya karşı derhal hazır hale getirmeni emrediyor. Marbellis’teki Nişan

devriyeleri çok büyük bir Alpir ordusunun kuzeye doğru çıktıklarını görmüş. Marbellis'i es geçip ellerindeki bütün her şeyi kullanarak Linesh'i ele geçirmeyi planlıyorlarmış." Şarabından büyük bir yudum aldı, ağzını sildi ve yine geğirdi. "Tavsiyem şu kardeş: Tüccar gemilerine atlayıp adamlarınla beraber Diyar'a dön. Burayı o kadar çok kişiye karşı tutma ihtimalimiz bile yok."

* * *

"En az on tabur piyade, beş tabur atlı ve İmparatorluk'un güney bölgelerinden gelen muhtelif yabaniler. Toplam yirmi bin kişi." Banders usulca konuşuyordu ama odadaki herkes sözcüklerinin ağırlığının oldukça farkındaydı. Vaelin lonca evinde kıdemli subaylardan oluşan bir konsey toplamıştı ve Caenis'i Alpir'in kuzey kıyısının şehir arşivlerindeki en büyük ve en hatasız haritasını bulmakla görevlendirmişti.

"Daha fazla olacaklarını düşünüyordum," dedi Caenis. "İmparator'un ordusu söylentiye göre sayılamazmış bile."

"Daha fazlası da var, kardeş," dedi Banders. "Bu yalnızca öncü kıta. Marbellis'te aldığımız birkaç esir de bunu mutlu bir şekilde doğruladı. Bu şehre doğru yürüyen ordu Alpir ordusunun en seçkin askerleri. Toplayabildiği en iyi piyadeleri, süvarileri ve Volarlılarla yaptıkları savaşlarda görev almış kıdemli askerleri toplamış. Yabanileri de yabana atmayın, hepsi savaşçı doğar onların. Hayatlarını imparatora bir tanrı gibi taparak ve lafı dahi edilmeyecek küçük hakaretlerden dolayı birbirleriyle savaşarak geçirdikleri söyleniyor. İmparator onları savaşa çağırdığında da kendi aralarında savaşmayı memnuniyetle bırakıyorlar, onun yardımına koşuyorlarmış. Herhalde mağlup düşmanların tadını seviyorlar."

"Kuşatma silahları?" diye sordu Vaelin.

Banders başını salladı. "On tane. Hepsi bizimkilerden daha uzun ve daha ağır. Misk sığırı büyüklüğündeki bir kaya parçasını dört yüz elli metre uzaklığa kadar atabiliyorlarmış."

Diğerlerinin baronun söylediklerine nasıl tepki verdiklerini görmek için Vaelin masadakilere baktı. Kont Marven kendine oldukça hâkimdi ve kıskanç bir şekilde koruduğu statüsünü sarsabilecek bir duygu göstermekten kaçınıyordu. Lord Mareşal Al Cordlin'in gözle görünür biçimde beti benzi atmıştı ve bıyıkları terlerken daha yeni iyileşmiş olan kolunu tutuyordu. Lord Mareşal

Al Trendil dalgınca gözlerini tek bir noktaya dikmiş, çenesini sıvazlıyordu. Vaelin adamın Untesh'te yağmaladığı şeylerle kaçıp kaçamayacağını düşünüyor olduğunu tahmin etti. Yalnızca Bren Antesh etkilenmemiş gibiydi. Kollarını kavuşturmuş, Banders'ı tek kulağıyla dinliyordu.

"Ne kadar zamanımız var?" diye sordu Caenis barona.

"Kardeş Sollis orduyu buraya koymuştu." Banders parmağıyla önlerindeki masanın üzerindeki haritada Marbellis'in kırk kilometre güneydoğusunu işaret etti. "On iki gün önce."

"Bu büyüklükte bir ordu günde yirmi beş kilometreden fazla yol alamaz," dedi Kont Marven ölçülü bir şekilde. "Çölde oldukları için daha da az yol alacaklardır."

"Yaklaşık iki haftamız var demek oluyor bu," dedi Lord Mareşal Al Cordlin. Sesi normalde olduğundan biraz daha tizdi ve devam etmeden önce durup öksürdü. "Bu yeterli bir zaman, lordum."

Vaelin kaşlarını çatıp ona baktı. "Ne için yeterli bir zaman?"

"E şehri boşaltmak için tabii ki." Al Cordlin destek bekler bir şekilde masadakilere baktı. "Limanda bütün orduyu taşımaya yetecek kadar gemi kalmadığını biliyorum ama kıdemli askerler kolaylıkla kaçabilir. Adamlar da Untesh'e doğru..."

"Bu şehri tutmamız emredildi," dedi Vaelin.

"Yirmi bin kişiye karşı mı?" Al Cordlin isterik bir şekilde güldü. "Bu bizim ordumuzun üç katından bile fazla ve onların askerlerinin hepsi seçkin askerler. Delilik..."

"Lord Mareşal Al Cordlin, sizi bu tavrınızdan dolayı görevinizden alıyorum." Vaelin başıyla kapıyı gösterdi. "Bu odadan çıkın. Sabah olunca limana götürülecek ve Diyar'a giden bir gemiye bindirileceksiniz. O zamana kadar odanızdan çıkmayın. Adamlara korkaklığınızın bulaşmasını istemiyorum."

Al Cordlin bir darbe yemiş gibi birden irkildi ve bir şeyler mırıldamaya başladı. "Bu... Bunlar yersiz hakaretler. Alayım bana Kral tarafından..."

"Çık dışarı."

Darbe yemiş gibi olan lord masadaki diğer askerlerin yüzlerine bakıp da yalnızca kayıtsızlık veya temkinli bir huzursuzluk görünce ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü ve dışarı çıktı. "Şehri boşaltmayla ilgili sunulacak olan tekliflerin aynı şekilde cevaplandırılacağını anlamış olduğunuzu düşünüyorum."

Onaylayan seslerden oluşan koroyu duymazdan gelen Vaelin dikkatini tekrar haritaya verdi. Bir kez daha bölgenin çoraklığı

dikkatini çekti ve Untesh, Linesh ve Marbellis gibi üç büyük şehrin bu çölün kenarında nasıl var olabildiklerine hayret etti. *Burada sırf çöl ve çalılıklar var,* demişti Frentis. İneli beri daha doğru düzgün ağaç bile görmedim... "Ağaç yok."

"Lordum?" diye sordu Baron Banders.

Vaelin cevap vermedi ve dikkatini haritaya vermeye devam etti. Gözleri şehrin yaklaşık elli kilometre güneyinde bir piktogram gördüğü sırada, bir strateji tohumu kan şarkısının hafif tınısıyla birlikte belli belirsiz mırıltısı içinde büyümeye başlamıştı; küçük bir havuzun etrafını saran palmiye ağaçları... "Bu ne?" diye sordu Caenis'e.

"Lehlun Vahası, kardeşim. Güney karavan yolunun üzerindeki tek büyük su kaynağı."

"Yani," dedi Kont Marven, "Alpir ordusu kuzeye gelirken oradan geçmek zorunda kalacak."

"Suyu zehirlemeyi mi düşünüyorsunuz, lordum?" diye sordu Lord Mareşal Al Trendil. "Harika bir fikir. Hayvan leşleriyle suyu..."

"Öyle bir şey yapmayacağım," dedi Vaelin ve kan şarkısının planını beslemesine izin verdi. *Risk çok büyük ve bedeli...*

"Şehri mühürlemeliyiz, lordum," dedi Kont Marven birkaç dakika boyunca süren sessizliği bozarak. "Güneye giden karavanlar kaç kişi olduğumuzu düşmana söylerler."

"Kızıl El tehlikesi geçtiğinden beri düzinelerce insan şehirden ayrıldı," dedi Vaelin. "Alpir kumandanı uzun bir süredir kaç kişi olduğumuzu ve ne gibi hazırlıklar yaptığımızı biliyordur. Ayrıca zayıf olduğumuzu düşünmesi işimize gelebilir. Kendine fazla güvenen bir düşman ihmalkâr davranabilir."

Haritaya son bir kez baktı ve masadan uzaklaştı. "Baron Banders, attan kısa bir süre önce inmenize rağmen tekrar eyere oturmanızı istediğim için özür dilerim, ama yarın size ve şövalyelerinize ihtiyacım olacak." Caenis'e döndü. "Kardeşim, şafakta gözcü grubunu topla, bizzat ben başlarına geçeceğim. Ben yokken şehir senin emrinde. Duvarların çevresindeki hendeği derinleştirip genişliğini de en az iki katına çıkarmaya çalış."

"Yirmi bin kişilik bir orduyu, birkaç yüz kişiden oluşan bir orduyla tuzağa düşürmeyi mi planlıyorsun?" Kont Marven duyduklarına inanamamıştı. "Ne elde etmeyi bekliyorsun?"

Vaelin kapıya doğru yönelmişti bile. "Keskin tarafı olmayan bir balta, yalnızca bir çubuktur."

* * *

Denizden uzaklaştıkça, kuzey çölünün bulutsuz göğünün altında, bir fırtınanın süpürdüğü ve altın renkli donmuş bir denize benzeyen yüksek kum tepecikleri ufka doğru uzanıyorlardı. Güneş, sabah saatlerinde ısısından dolayı altında yürümelerine izin vermiyordu. Gece seyahat ediyorlar, gündüzleri güneş ışığından içlerine girdikleri çadırlarda saklanıyorlardı. Tabii bu sırada şövalyeler söyleniyor, savaş atları ise kişneyip alışık olmadıkları bu sıcaklık karşısında sinirle toynaklarını kumda sürüyorlardı.

"Yaygaracı ibneler," dedi Dentos dışarıda geçirdikleri ikinci günde.

Vaelin birbirleriyle didişip bir tür zar oyunu oynayan şövalyelere baktı. Yakınlarında, bir şövalye zırhı yeterince parlak değil diye yüksek sesle bağırarak yaverini azarlıyordu. Şövalyelerin şimdiye kadar gördüğü en sessiz askerler olmadıklarını kabul ediyordu ve hepsini Nişan'ın tek bir grubuna bile değişirdi, ama etrafta kardeşleri yoktu ve planının işe yaraması için süvarilere ihtiyacı vardı.

"Problem olmaz herhalde," dedi Vaelin. "Yalnızca tek bir saldırı yapacaklar." *Ama ondan sonra aralarından kaç kişi sağ kalır bilemiyorum.*

"Peki ya devriyeler?" diye sordu Frentis. "Alpirliler, ordularının yan taraflarına gözcü koymayacak kadar aptal mı?"

"Şehirden bu kadar uzakken tam olarak dediğini yapacak kadar aptal olduklarını umuyorum. Aksi halde bir gün daha kaybetmemiz gerekir. Bizi bulan gözcüleri sustururuz ve gece olana kadar kimsenin onları özlememesini umarız."

Vaha görüş alanlarına iki gün sonra girdi. Hafif hafif pişen kum tepelerinin arasında parıldayan bir güven kaynağıydı. Vaelin vahanın boyutunu görünce şaşırdı. Bir göl ve birkaç tane palmiye ağacı bekliyordu ama bunun yerine gözlerinin önünde yemyeşil bir araziyle çevrili bir göl duruyordu. Yeşil ve maviden oluşan, neredeyse dayanılmaz bir mücevher gibiydi.

"Alpirlilerden ses seda yok, kardeşim," dedi Frentis ve gözcü grubuyla birlikte Vaelin'in vahaya bakmak için durduğu kum tepesinin altında atlarının mahmuzlarına asıldılar. "Dediğin gibi onlardan önce buraya vardık."

"Karavanlar?" diye sordu Vaelin.

"Kilometrelerce mesafede hiçbir şey yok."

“Kuzeye doğru çıktığımız yolculuğumuz sırasında çok az tüccara rastladık, lordum,” dedi Baron Banders. “Savaş, ticarete pek iyi gelmiyor. Tabii çelik ticareti yapmıyorsan.”

Vaelin çöle baktı ve batı yönünde yaklaşık iki kilometre uzaklıkta dağa benzeyen iki tane büyük kum tepesi gördü. “İşte,” dedi eliyle göstererek. “Batı yamacına kamp kuracağız. Ateş yakılmayacak ve Baron, adamlarınız çok ses yapmamaya özen gösterirse minnettar olurum.”

“Elimden geleni yaparım lordum. Ama bunlar çiftçi değil sonuçta. Seninkiler gibi öyle kırbaçlatamam.”

“Belki de kırbaçlatmalısınız, lordum,” dedi Dentos. “Onların kanının da biz çiftçilerinkiyle aynı renk aktığını hatırlamış olurlar.”

“Alpirliler geldiğinde yeterince kanları akacak, kardeş,” diye çıkıştı Dentos’a Banders. Sıcaktan kızarmış yüzüne bir de öfke kızıllığı gelmişti.

“Yeter,” diyerek araya girdi Vaelin. “Kardeş Dentos, Kardeş Frentis’le gidin ve mümkün olduğu kadar az iz bırakarak mümkün olduğu kadar çok su getirin. Düşmanlarımızın buradan haflalardır küçük karavanlar dışında kimsenin geçmediğini düşünmesini istiyorum.”

* * *

İki gün sonra güney ufkunda kalkan yüksek kum sütunlarından İmparator’un ordusunun geldiğini anladılar. Vaelin, Frentis ve Dentos yüksek bir kum tepesinin üzerinde yatıp ordunun vahaya doğru ilerleyişini izledi. Önce atlar göründü ve iki tarafa dizilmiş atların arasında da iki sütun halinde yürüyen ordu vardı. Vaelin dört alay mızrakçı ve dört alay da atlı okçu olduğunu saydı. Disiplinleri etkileyiciydi ve kamplarını kurma hızlarına bakılırsa oldukça hızlı ve de verimli çalışıyorlardı. Vahaya vardıklarından bir saat sonra çadırlar ve yemek ateşleri hazırdı. Frentis’ten tek gözlü dürbünü ödünç aldı, kalabalık arasındaki subay ve çavuşları izlemeye başladı. Sert görünümlü adamlar kamplarının etrafına belirli aralıklarla gözcüler yerleştirdiler. *Tecrübeli askerlermiş gerçekten,* diye düşündü ve ayrılmadan önce Sherin’e hoşça kal demediği için kendini kötü hissetti. Son görüşmelerinde kız nispeten yumuşamış olsa da Vaelin’in açıklaması gereken hâlâ çok şey vardı.

Tek gözlü dürbünü güneyden yükselmekte olan yeni bir toz bulutuna çevirdi. Nahoş bir berraklıkla Alpir piyadeleri çöp adamlar

olarak belirmeye başlamışlardı.

Piyadelerin vahaya gelip kamp kurmaları bir saat sürdü. Usta Sollis'in gözlemi oldukça alçakgönüllüydü; aslında on iki piyade taburu vardı ve bu da Alpir ordusunun en az otuz bin kişi olduğu anlamına geliyordu. Vaelin çok kısa bir süre için bile olsa da Kont Marven'in haklı olabileceğini düşündü.

"Şurayı görüyor musun?" diyerek işaret etti Frentis ve gözünden dürbünü çekti. "Savaş Lordu'nun olabilir mi?"

Vaelin dürbünü aldı ve Frentis'in parmağını takip ederek bakışlarını vahanın kuzey tarafında kurulmuş olan büyük çadıra çevirdi. Bir grup asker üzerinde kırmızı zemin üzerine çapraz şekilde duran iki siyah kılıcın olduğu sancağın direğini dikiyorlardı. Başlarında altın pelerinli ve sert duruşlu, kır saçlı, esmer ve uzun bir adam bulunuyordu. *Neliesen Nester Hevren, İmparatorluk Muhafızları'nın Onuncu Taburu'nun Yüzbaşısı. Sözünü tutmaya gelmiş.*

Adam dönüp, cüsseli ve belirgin bir şekilde topallayan başka bir adama eğilerek selam verdi. Üzerinde eski ama çok dayanıklı olduğu belli olan bir zırh ve belinde bir süvari kılıcı vardı. Derisi kuzey bölgelerine özgü zeytin rengindeydi ve başı tamamen tıraşlıydı. Hevren ona bir tür rapor veriyor gibiydi. Adam Hevren'i birkaç dakika dinledikten sonra elini sallayarak onu susturdu ve ona bir daha bakmadan çadırına girdi.

"Hayır, topallayan adam Savaş Lordu," dedi Vaelin. Hevren'in diklenip yürümeye başlamadan önce omuzlarının çökmüş olduğunu gördü. *Utanç içindesin,* diye düşündü Vaelin. *Umut'u kaybettin diye önemsenmiyorsun. Ne anlatıyordun acaba? Daha çok devriyeye, daha çok nöbetçi? Umut Katili'nin keskin zekâsından sakınmayı mı öğütlüyordun? Seni dinlemiyor, değil mi?* Şehirden ayrıldığından beri ilk defa Vaelin moralinin düzeldiğini hissetti.

Kuşatma silahları akşama doğru vahaya vardı. Sollis'in söylediklerini aktaran Banders'ın abartmış olduğunu umuyordu ama o anda anlattıklarının doğru olduğunu anladı. Diyar Muhafızları'nın kale duvarlarının üzerinden kaya ve ateştopu fırlatabilen mangonel[12] ve mancınıkları vardı ama en büyük ve en iyi yapılmış olanı bile İmparator'un Linesh'in duvarlarını yıkmak için gönderdikleriyle karşılaştırılamazdı. Sürülerce öküzün zar zor çektiği devasa aletler yavaş yavaş ilerliyor, ağır kolları sallanıyordu.

Silahların yanında yaklaşık üç bin adam yürüyordu, gevşek dizilim ve farklı görünümlerine bakınca Vaelin bunların Banders'ın anlattığı yabaniler olduğunu anladı. Parlak kırmızı ipek ve mavi

tüylü başlıklardan, mat siyah ve gösterişsiz mavi urbalara kadar pek çok türden renkte kıyafetleri vardı. Aralarında bazıları göğüs zırhı ve zırh gömlek giyiyorlardı ama çoğu zırhsızdı. Bazılarının elinde üzerinde ne olduğu anlaşılmayan mühürler işlenmiş tahta kalkanlar vardı. Çoğu, silah olarak demir bıçaklarla güçlendirilmiş uzun mızrak, üzeri çivi dolu sopalar ve gürzler kullanıyordu, bazılarının belinde hançer ve kısa kılıç da vardı.

Vaelin öküzlerin kuşatma silahlarını vahanın güney bölgesine götürdüğünü gördü. Vardıklarında hayvanlarla ilgilenen adamlar öküzleri serbest bırakıp hayvanları suya götürdüler. Yabaniler kamplarını kuşatma silahlarının etrafına kurdular.

"Hepsini öldürmek biraz zor olacak, kardeşim," dedi Dentos.

"Plan işe yararsa ona gerek kalmaz," dedi Vaelin ve dürbünü Frentis'e verdi. "Atları yükleyelim. Ay yükseldiği zaman harekete geçeceğiz."

* * *

Tükürük, Vaelin'in tam da beklediği gibi yük hayvanlığı işine hiç uygun olmadığını gösterdi. Vaelin yükleri savaş atının sırtına yüklemeye başlayınca hırçınlaştı ve etrafındakilerin ayaklarına basmaya başladı. Vaelin sırtına düzgün bir şekilde yüklenmesine izin verene kadar Vaelin birkaç dakika dil dökmek, tehditler savurmak ve şekerlerle kandırmak durumunda kaldı. At sakinleştiği zaman parlak hilal tepelerindeydi.

"Neden o hayvanla uğraştığını anlayamıyorum, kardeşim," dedi Dentos. Yüzünün alt tarafını örten muslin[13] eşarptan dolayı sesi biraz basık çıkıyordu.

"Çünkü Tükürük bir savaşçı," dedi Vaelin. "Bu, bütün yaralanmalarımı hoş görmemi sağlıyor." Toplanmış gözcü grubuna baktı. Her biri, çölü geçip kuzey limanlarına baharat ve değerli başka eşyalar taşıyan tacirlerin giydiği beyaz eşarplardan takıyordu. Her atın üzerinde normalde içi baharat dolu kırmızı, kilden yapılma küpler olurdu ama yükleri başkaydı. Aşina bir gözü kandırmalarının zor olduğunu biliyordu. Atları fazla uzundu ve elbiselerinde tanıdık gelmeyecek pek çok ayrıntı, hatta bellerinde sakladıkları kılıçlarının yarattığı çıkıntı vardı. Ama hayati olan o birkaç dakikada etrafın karanlık olduğu göz önünde bulundurulduğunda yeterince ikna edici olmalıydılar. Yeterli olacağını umuyordu.

Kuzeye baktı ve gözleriyle kum tepeciklerinin arasından geçip

vahaya inen dönemeçli rotasını takip etti. Ay ışığında çöl çok garip bir manzara oluşturuyordu, kum ışık tarafından gümüşe boyanmış gibiydi. Geceleyin esen soğuk rüzgâr da eklenince Vaelin kendini karla kaplı bir alana bakıyormuş gibi hissetti ve aklına bir kez daha hayal meyal hatırladığı rüya geldi. Nersus Sil Nin onunla acımasız bir şekilde dalga geçmişti, kar üstünde bir ceset soğuyordu...

"Kardeşim?" dedi Frentis düşünü bölerek.

Vaelin görüşünü düzeltmek için başını salladı, gözcü grubuna döndü ve sesini yükseltti. "Bu geceki görevimizin önemini hepiniz biliyorsunuz. İşimiz biter bitmez atlarınızı Linesh'e doğru sürün ve arkanıza bile bakmayın. Aç kurtlar gibi peşimize düşecekler, bu yüzden hiçbir sebepten dolayı oyalanmayın."

Tekrar kuzeye döndü ve Tükürük'ün dizginlerini çekti. "Hadi bakalım seni ihtiyar."

Meşalelerini yakıp yavaş yavaş ilerlemeye başladılar. Güney tarafında duran kabile üyelerini ezberledikleri Alpirce selamlama sözcükleriyle selamladılar. Hepsi uzun, kaslı adamlardı; sivri sakalları ve kızıl kahve ten renkleri vardı. Kırmızıya boyanmış kıyafetler ve fildişinden yapılmış gevşek birer zırh giyiyorlardı. Her birinin elinde Vaelin'in kampı daha önce izlerken gördüğü ucu testere dişli mızraklar vardı. Onlardan şüphelendikleri belliydi ama küçük ve tanınmayan bir grup belirdiğinde bir patırtı çıkmadığına Vaelin sevinmişti. Kampa yaklaşırlarken yabanilerden beşi toplanıp önlerine geldi. Mızrakları ellerindeydi ama tehditkâr bir tavırları yoktu.

"Ni-rehl ahn!" Dentos kabile üyelerini selamladı. Caenis'ten sonra Alpirceyi en çok bilen oydu, ama akıcı bir şekilde konuştuğu söylenemezdi. Linesh'ten ayrılmadan önce Caenis tarafından oldukça sıkı bir şekilde ders almasına rağmen kuzey imparatorluğunun yerli kabile üyelerini kandırması zordu. Kabile üyelerinin güney bölgelerinden gelmesi ve yerel aksanı onlardan daha az bilmeleri şanslarınaydı.

Kabile üyelerinden birisinin kafası karıştı ve başını iki yana salladı. Kendi dilinde arkadaşlarına bir şeyler söyleyince adamlar şaşkın bir şekilde omuz silktiler.

"Unterah." Dentas tacir anlamına gelen kelimeyi söyledi ve kendi göğsüne vurdu. Sonra geçici olarak karavan süsü verilmiş atları işaret etti. *"Onterish." Baharat.*

Konuşan kabile üyesi Dentos'un yanından geçip gözleriyle Vaelin'in grubunu dikkatlice taradı. Vaelin'e yaklaştı, kardeşin

başıyla selamını göz ardı etti ve Tükürük'ü incelemeye başladı. Savaş atının bacakları ve yan taraflarındaki yara izlerini görünce gözlerini kıstı.

Diğer kabile üyelerinden biri bağırınca Vaelin'in önünde durmuş olan adam çabucak geriledi ve mızrağıyla birlikte eğilerek saldırı konumuna geçti. Vaelin onları yatıştırmak için ellerini kaldırıp batıyı işaret etti. Kabile üyesi riski alıp omzunun üstünden baktı. Çölden ellerinde meşaleler olan çok sayıda adam geldiğini görünce şaşkınlıkla ayağa kalktı. Yaklaşık üç yüz ışık damlası karanlıkta titreşiyordu ve son sürat üzerlerine gelmekte olan süvarilerin giderek artan gürültü ve borazan seslerini duyabiliyordu.

Kabile üyesi arkadaşlarına döndü ve bir emir vermek üzere ağzını açtığı sırada Vaelin'in fırlatma bıçağı adamın ensesine gömüldü. Gözcü grubu kalan nöbetçileri öldürmek üzere silahlarını çıkardılar ve çekilip bırakılan yayların sesi ve fırlatma bıçaklarının ıslığı havayı doldurdu.

"Meşaleleri söndürün! Kuşatma silahlarına gidin!" diye bağırdı Vaelin ve Tükürük'ü hızlı bir şekilde sürmeye başladı.

Kampa girdiklerinde savaşın ahenksiz sesi doruklardaydı. Baron Banders'ın şövalyelerinin hızlı bir şekilde toparlanmış ve savunma pozisyonunda bekleyen kabile üyeleriyle olan çarpışmasında çıkan gök gürültüsü, bir süre sonra yerini kişneyen atlar ve çarpışan metal sesine bırakmıştı. Kabile üyeleri silahlarını toplayıp hızlı bir şekilde savaşa katılmak için birbirleriyle yarışıyorlardı. Savaş naraları atıyorlar ve onları savaşa çağıran kendi borazanlarının pes, kulak tırmalayıcı sesi havada yankılanıyordu. Vaelin'in grubu çadırlara ulaştığı sırada çoğu gidip çarpışmaya girmişlerdi ve geride kalan sayıca az olanları öldürmek de Vaelin ve arkadaşları için sorun olmamıştı.

Kuşatma silahlarının başında silahlarla ilgilenen zanaatkârlar dışında hiç nöbetçi yoktu. Zanaatkârların çoğu deri önlükler giyen orta yaşlı adamlardı ve tamir aletleri dışında silahları yoktu. Vaelin, adamların kaçacak kadar sağduyulu olmadıklarına üzüldü ve kendisine bir çekiçle saldıran bir adamı öldürüp, bir başkasının elini kesti.

"Buradan gidin!" diye bağırdı adama, kılıcını kınına soktu ve Tükürük'ün sırtından kil küpleri aldı. Adam bir süre ona boş gözlerle baktıktan sonra kan kaybından bayıldı ve olduğu yere yığıldı. Vaelin küfredip adamı bıraktı ve küpleri en yakındaki kuşatma silahının içine koymaya başladı. Küpler sert ahşaba

çarpınca kırıldı ve içindeki berrak, yapış yapış sıvı silahlara bulaştı. Vaelin ilk silahın tamamen sıvıya bulandığını görünce pis pis gülen Frentis tarafından kısmen yağlanmış ikinci silaha geçti.

"Çok güzel bir manzara olacak, kardeşim."

"Orası öyle." İkinci küpü da boşalttı ve diğerlerinin ne durumda olduğuna baktı. On kuşatma silahının da yanında kırık küp parçalarını görünce memnun oldu. "Pekâlâ, bu kadar yeter!" diye bağırdı. "Yakın!"

Yirmi metre kadar geriye çekildiler. Vaelin adamın yanmasını istemediği için yaralı tamirciyi de sürüklemişti. Dentos ve Frentis yaylarını çıkardılar, oklarının ucunu yaktılar ve kavisli bir şekilde attıkları oklar kandil yağlarıyla temas eder etmez kuşatma silahları alev aldı. Bir süre sonra kampın ortasında on büyük ateş yanıyordu ve birkaç dakika içinde büyük silahlar yerle bir oldu. İpleri ve bağlantı noktaları alevler içinde kavruldu ve koca kolları orman yangınına yakalanmış çam ağaçları gibi devrildi.

Alevler, batı tarafındaki savaşı görebilecekleri kadar havayı aydınlatmıştı. Baron Banders adamlarına çekilmelerini söylüyordu ama gözlerini kan bürümüş kabile üyelerinin onları bırakmaya pek niyeti yoktu. Vaelin birkaç adamın savaştan çekilmeye çalışırken kabile üyeleri tarafından atlarından çekilip hızlıca mızraklarla delik deşik edildiğini gördü.

Vaelin, Tükürük'e bindi ve kılıcını çekti. "Şehre dönün!" diye bağırdı gözcü grubuna.

"Peki ya sen, kardeşim?" diye sordu Frentis.

Vaelin başıyla savaşı işaret etti. "Baronun yardım ihtiyacı var. Ben de arkanızdan geleceğim."

"Ben-"

Frentis'e tartışmaya mahal bırakmayan bir şekilde baktı. "Adamlarını alıp geri dön, kardeşim."

Frentis sözcüklerini yuttu ve başını salladı. "İki gün içinde dönmezsen..."

"O halde geri dönmüyorumdur ve kumanda Kardeş Caenis'in elindedir." Vaelin, Tükürük'ü savaşın ortasına doğru dörtnala sürmeye başladı. Savaş atının çarpışmanın beklentisiyle gerildiğini hissetti. Kalabalığın yanından geçti, yeterince dikkatli olmayan kabile üyelerini öldürdü ve üstüne çullanır gibi olduklarında uzaklaştı, sonra bunu tekrar etmeye başladı. Kabile üyelerinin öfkelerini üzerine çekip şövalyelerin nefes almalarını sağlamaya çalışıyordu. *"Eruhin Makhtar!"* diye bağırıyordu sürekli ve bunun ne

anlama geldiğini bildiklerini umuyordu. “Ben *Eruhin Makhtar*’ım. Gelin beni öldürün!”

Sözcükleri en azından bazı kabile üyeleri çok iyi anlamıştı, zira arkasından vahşi bir şekilde geliyorlar, bazen sinir bozucu bir isabetle mızraklar ve küçük baltalar fırlatıyorlardı. Bir tanesi oldukça hızlı davranmış, Vaelin yine saldırıp uzaklaşırken Tükürük’ün arkasına atlamıştı. Çivili sopasını kaldırıp Vaelin’in başına indirecekken sırtına giren bir okla yere yuvarlanmıştı.

“Bence daha fazla oyalanmayalım kardeşim!” diye bağırdı Dentos ve atını Vaelin’in yanına çekip yayına bir ok daha sürdü. Fırlattığı ok yakınlarında duran bir başka kabile üyesinin boğazına girdi.

“Seni şehre geri gönderdim sanıyordum,” dedi Vaelin.

“Hayır, sen Frentis’i gönderdin.” Dentos bir ok daha atıp eğildi ve başının üzerinden bir mızrak geçti. “Gerçekten gitmemiz gerekiyor!”

Vaelin kalabalık adamlara baktı ve kırmızı lekeli bir zırhı olan iri bir adamın atını savaştan uzağa doğru sürdüğünü gördü. Baron en son ayrılan kişi olmayı seçmişti. Batıyı işaret etti ve dönüp atlarını çok hızlı bir şekilde sürmeye başladılar. Hâlâ yanan kuşatma silahları kumlar üzerinde büyük gölgeler yaratıyordu ve kum tarafından yutulup yittiler.

* * *

Gece boyunca at sürdüler. Güneş doğana dek batıya, sonra kuzeye döndüler ve güneş yüzünden atlar aksamaya başlayana kadar üzerlerinden inmediler. Atların üzerinden zırhları dahil bütün fazla ağırlıkları attılar. Yanlarında yalnızca silahları ve mataraları kaldı.

“Hiç işaret yok,” dedi Dentos. Güney ufkuna bakarken ellerini alnına koyup gözlerini güneşten koruyordu. “En azından şimdilik.”

“Gelecekler,” diye temin etti onu Vaelin. Tükürük’ün ağzına matarasını koyunca hayvan matarayı dişlerinin arasına sıkıştırıp başını havaya kaldırdı ve mataranın içindekileri birkaç kez yutkunarak içti. Vaelin aygırın çölde daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. Çöl kuzeyde doğmuş bir hayvan için acımasız bir yerdi, bunu normalde parlak ve şüphe dolu gözlerini bitkin bir şekilde kırpmasından anlamak mümkündü.

“Şansımız varsa baronun izlerini takip ediyorlardır,” dedi

Dentos. “Sonuçta onlar daha kalabalıklar.”

“Dün gece şans kotamızı doldurduk sanki, sence de öyle değil mi?” dedi Vaelin ve Tükürük’ün dizginlerini eline aldı. “Yürüyerek devam edeceğiz. Bu sıcakta biz atlarımıza binemiyorsak, onlar da binemiyorlardır.”

Akşama doğru gördüler. Çok uzaktalardı, küçük ve zor seçiliyorlardı ama serap değillerdi.

“Yirmi beş kilometre?” diye sordu Dentos toz bulutuna bakarak.

“On beş.” Vaelin eyere çıktı ve Tükürük bitkin bir şekilde kişneyince irkildi. “Görünüşe göre sıcakta da at sürebiliyorlarmış.”

Gece boyunca atlarını eşkin sürdüler. Onları çok zorlamak istemiyorlardı. Sürekli güneye bakıyorlar, çöl ve yıldız dolu gök dışında bir şey görmüyorlardı, ama düşmanlarının giderek yaklaştıklarından eminlerdi.

Şafak sırasında kuzey kıyısını gördüler. Çöl bitip çalılıklar başladı ve on kilometre doğularında Linesh’in beyaz duvarları sabah güneşinde parlıyordu.

“Kardeşim,” dedi Dentos usulca.

Vaelin güneye bakınca büyük bir toz bulutu gördü ve atlılar kolay seçilebiliyordu. Öne eğilip Tükürük’ün boynunu okşadı ve kulağına fısıldadı. “Üzgünüm.” Tekrar doğrulup topuklarını atın iki yanına vurdu ve dörtnala ilerlemeye başladılar. Tükürük’ün hızının kesilmiş olacağını düşünüyordu ama hayvan daha hızlıydı ve dörtnala ilerlemekten memnun gibiydi. Başını ya sinirden ya da memnuniyetten kaldırıp indiriyordu ve kişniyordu. Toynakları tozu dumana kattı, Dentos ve debelenen atını o kadar geride bıraktılar ki yaklaşık altı kilometre sonra Vaelin, Tükürük’ün dizginlerini çekmek zorunda kaldı. Şehrin duvarlarının önündeki düzlüğü gören bir tepenin üstünde duruyorlardı. Açık kapılardan zırhları güneş ışığında parıldayan atlılar giriyordu.

“Baron dönmüş,” dedi Vaelin, Dentos mahmuzlarını çekerken.

“Birilerinin dönmüş olması güzel.” Dentos matarayı kaldırdı ve yüzünü ıslattı. Peşlerinde olan adamlar iki kilometre arkalarındaydı ve hızla yaklaşıyorlardı. Dentos haklıydı, başaramayacaklardı.

“Al,” dedi ve atından indi. “Benim atım daha hızlı, istedikleri benim.”

“Kardeşim, mal mal konuşma ya,” dedi Dentos uyaran bir ses tonuyla. Eyerinin yan tarafından yayı çıkardı ve bir ok sürdü. Atıyla beraber gelen atlılara doğru döndü. Vaelin onu vazgeçirmenin mümkün olmadığını biliyordu.

“Üzgünüm, kardeşim,” dedi Vaelin. “Bir aptalın savaşı bu, ben...”

Dentos onu dinlemiyor, şaşkın bir şekilde kaşlarını çatmış güneye bakıyordu. “Burada bunlardan olduğunu bilmiyordum. Çok büyük değil mi ibne?”

Vaelin, Dentos’un baktığı yere baktı ve gözleri kocaman gri bir kurdun üzerinde durunca kan şarkısı birden alevlendi. Onu tanıdı. Kurt Urlish’teki ilk karşılaşmalarında yaptığı gibi kayıtsız, yeşil gözleriyle ona bakıyordu. “Onu görebiliyor musun?” diye sordu Vaelin.

“Tabii ki, gözden kaçırması biraz zor.”

Kan şarkısı iyice alevlendi ve ahenksiz seslerle bir uyarı vermeye başladı. “Dentos, şehre dön.”

“Hiçbir yere gitmiyorum.”

“Bir şey olacak! Lütfen, git!”

Dentos tartışmaya devam edecekti ama bakışları güney ufkunda yükselen kara bir buluta takıldı. Yerden yaklaşık bir kilometre yüksekteydi ve dalga dalga toparlanan öfkesiyle güneş ışığını yutmuş, aç karnına kum tepelerini indirerek şehre doğru ilerliyordu.

Birkaç metre uzaklarında yere bir ok saplandı. Vaelin arkasına dönüp baktığında peşlerindeki adamların en az yüz kişi olduklarını ve aralarında yaklaşık elli metre kaldığını gördü. Atlarını dörtnala sürüyorlar, bir yandan da üzerlerine ok yağdırıyorlardı. Kum fırtınası gücünü iyice arttırmadan kovalamacayı bitirmek için canhıraş bir şekilde uğraşıyorlardı.

“HADİ!” diye bağırdı Vaelin, Dentos’un dizginlerini kendi eline aldı ve Tükürük’ü mahmuzlayıp dörtnala sürmeye başladı. Üzerlerine ok yağarken şehre gitmek üzere yamaçtan iniyorlardı. Yolun daha üçte birini gidemeden fırtına geldi, kum yüzüne ve gözlerine iğneler gibi şiddetle çarptı. Dentos’un atı öfkeyle şaha kalktı, dizginler Vaelin’in elinden kaydı, at ve atlı dönen kızıl sis içerisinde kayboldular. Vaelin bağırmaya çalıştı ama ağzını açar açmaz boğazına kum girdi ve ağzını açık tutmaya devam ederse içinin kum dolacağını anladı. En iyisinin yüzünü koruyup kör bir şekilde koşan Tükürük’e sıkı sıkı tutunmak olduğuna karar verdi.

Çaresiz bir şekilde kan şarkısına tutundu, onu sakinleştirmeye çalıştı ve şarkısına hükmedip yön vermeye, şarkıyı söylemeye uğraştı. İlk başta yalnızca kurdu gördüğünde patlayan terslik ve tehlikenin ahenksiz çığlığını duysa da iradesini direttikçe aklında esen fırtınanın içinde birkaç nota oluşmaya başladı. *Dentos!* diye

seslendi, şarkıyı bir kanca gibi kum fırtınasının içine göndermeye çalıştı. *Bul onu!*

Şarkı tekrar değişti ve daha fazla nota oluşmaya başladı. Müzik melodik bir hale geldi. Sakin bir şekilde çalmaya başladı, ama o kadar garip bir melodiydi ki anlam yükleyemedi. Farkındalık aklına bir darbe gibi indi. *Bu benim şarkım değil! Bu bir insanın şarkısı değil!*

Kimsin? diye sordu şarkısıyla. *Kimsin sen?*

Diğer şarkı tekrar değişti, bütün müzik sindi ve tek bir sabırsız hırıltı duyuldu.

Lütfen! diye yalvardı. *Kardeşim...*

Kurdun hırıltısı aklında bir çığlık oldu ve o kadar güçlüydü ki eyerinin üzerinde sarsıldı. Tükürük kişneyip tehlike hissederek şaha kalktı ve Vaelin burnundan kan aktığını hissetti. *HAYIR!* diye bağırdı toplayabildiği bütün gücünü toplayıp şarkısına yoğunlaştırarak. *YARDIMINI İSTEMİYORUM!*

Rüzgâr birden dindi, yüzüne doğru savrulan iri kum tanelerinin sertliği yerini hafif bir esintiye bıraktı ve rüzgârın kaldırdığı kumlar, binlerce fısıldayan ağzın çıkardığı sese benzer bir ses eşliğinde alçalmaya başladı. Solan sisin arasından bir atlı figürü gördü. Yaklaşık on metre ilerisindeydi ve sırtındaki kılıçtan Dentos olduğunu anladı. Vaelin içi rahatlayarak hızlı hızlı Dentos'un yanına gitti ve kardeşinin omzunu tutmak üzere elini uzattı.

"Oyalanmak için pek uygun bir zaman değil kardeşim..."

Dentos eyerinden kayıp ağır bir şekilde yere düştü. Gözleri açıktı ve yüzü solgundu. Onu öldürmüş olan ok göğsünden çıkmıştı, ucundaki demir parçası kanlıydı.

* * *

Çekilen kum fırtınasında Ahm Lin'in yaptığı bir heykel gibi donmuş bir biçimde nasıl durduğunu Vaelin'e sonra anlattılar. Duvardaki nöbetçiler bağırmış, Frentis deli gibi ön kapının tekrar açılması işaretini vermişti. Fırtına yüzünden birbirlerini kaybeden peşlerindeki Alpirliler kısa bir sürede toparlanıp hareketsiz Umut Katili'ne yaklaşmaya başlamışlardı. Bir tanesi dörtnala sürdüğü atıyla yirmi metre kadar yaklaşmış, yayını gerip eyerde ayağa kalkmıştı, dişlerini nefret ve zaferle sıkıyordu. Bren Antesh mazgallı siperlere çıkmış, okuyla atlıyı göğsünden vurmuş ve okçularına bağırarak bir emir vermişti. Duvarlardan havalanan bin ok Alpirlilerin üzerine siyah dolu taneleri gibi yağmıştı. Tek bir yaylım

ateşiyle yaklaşık yüz atlı öldürülmüştü.

Vaelin bunların hiçbirini hatırlamıyordu. Gözlerinin önünde yalnızca Dentos'un fersiz gözleri ve cansız yüzü vardı, bir de kırmızı bir havuzun ortasında parlayan metal uç. Caenis ve Barkus tekrar açılmış olan kapıdan koşarak çıkmış ve şok olmuş bir şekilde donakalmışlardı. Vaelin ne kederlerini ne de sorularını duyabiliyordu. *Dentos ve ok...*

"Vaelin."

Duyabileceği tek ses buydu. Sherin yanına gelip bileğini tutmuştu. Vaelin'in elleri dizginleri sıkı sıkı tutmaktan bembeyazdı. "Vaelin, lütfen."

Vaelin ona bakmış, şefkatli gözlerinde kaybolmuştu ve o tanıdık ağrı, çaresiz bir ihtiyaç ve umutsuz bir utançla uyuşukluğunu çözmüştü. "Ben bir katilim," demişti her kelimeyi soğuk bir kesinlikle telaffuz ederek.

"Hayır..."

"Ben bir katilim." Nazikçe elini bileğinden çekip Tükürük'le birlikte yavaşça kapıdan geçip şehre girmişti.

Dokuzuncu Bölüm

İki gün boyunca odasında kalmış, kıyafetlerini çıkarmadan kendini üzerine bıraktığı yatakta yatmıştı. Janril kapısını çalıp dışarı yemek bırakıyordu ama Vaelin yemiyordu. Caenis, Barkus ve Frentis sırayla kapının önüne gelip ona sesleniyorlardı ama Vaelin onları duymuyordu bile. Uyumak, yemek yemek, su içmek gibi ihtiyaçlarını hissetmiyordu. Yalnızca Dentos ve ok vardı, bir de aklında sağır edici bir şekilde yankılanan kurdun bilinmez şarkısı... Tabii bir de gerçek vardı, o berbat gerçek. *Ben bir katilim.*

Görevde Dentos'un da olmasını istediği için bunu ona sormaya gittiği zamanı düşündü. "Aramızda at üstünden en iyi ok atabilen sensin..." diye başlamıştı ama Dentos eşyalarını toparlamıştı bile.

"Nortah daha iyiydi," demişti yayını alırken.

"Nortah öldü."

Dentos yalnızca gülünce Vaelin ilk defa Nortah hakkında söylediği yalana Dentos'un inanmadığını anlamıştı. Başka ne biliyordu? Başka ne sırlar saklamıştı? Bütün bildikleri bir anda yok olmuş, büyük ihtimalle Umut Katili'ni öldüreceğini zanneden bir yabancı tarafından atılan bir ok tarafından çalınmıştı. Vaelin adamın Cumbrael okları altında ölürken mutlu olup olmadığını düşündü. Belki de tanrılarının onu bir kahraman gibi karşılamasını bekliyordu. Çok hayal kırıklığına uğramış olmalıydı.

İkinci günün akşamına doğru dikkatini kapıdan gelen tırmalama sesi çekti. Bir de ağlamaklı bir mızırdanma geliyordu. Gözlerini kırptı, bulanık gözleriyle loş odaya baktı, parmaklarıyla çenesindeki sakala dokundu ve kendi kötü kokusunu aldı. "Banyo yapmam gerek," diye mırıldandı ve kapıyı açmak için ayağa kalktı.

Çizik üstüne atlayınca ağırlıktan dolayı beraber yere düştüler. Çizik sert diliyle sevgi dolu bir şekilde Vaelin'in yüzünü yalamaya başladı. "Tamam arsız köpek!" diye homurdandı ve biraz zorlanarak köle-tazıyı üzerinden itti. "İyiyim."

"Gerçekten mi?" Sherin kapının eşiğinde durmuş, kollarını

kavuşturmuş, Vaelin'in ilk buluşmalarından hatırladığı ciddi ifadeye benzer bir ifadeyle ona bakıyordu. "Çünkü berbat görünüyorsun."

Kız arkasını döndü, merdivenlerden indi ve birkaç dakika sonra bir bez ve kaynar su dolu bir leğenle döndü. Kapıyı kapayıp yatağa oturdu. Vaelin üzerini çıkarıp yıkandı. Bu sırada Sherin başını kucağına koymuş olan Çizik'in kulağının arkasındaki tüyleri okşuyordu. Vaelin kızın bakışlarını göğsünde hissediyor, gözlerinin yaraları üzerinde oyalandığını biliyor ve kızın kederini seziyordu. "Hak etmediğim şeyler değil, kardeş," dedi ve jiletine uzandı. "Hepsi ve fazlası da olmalıydı."

"Ne yani, kendinden nefret mi ediyorsun şimdi?" Sesi sinirli gibiydi. Belli ki Kardeş Kumandanı Iltis'i dövmesinden dolayı oluşan sinirinin geçmesi uzun sürüyordu.

"Yaptığım şeyler. Bu savaş..." Sesi azaldı, kısa bir süre gözlerini kapadı ve sonra yüzüne köpük sürüp jileti suratına götürdü.

"Dur." Sherin ayağa kalktı, yanına gitti ve jileti elinden aldı. "Uyumadın, ellerin titriyor." Bir tabure çekti ve Vaelin'i oturttu. "Rahatla, bunu o kadar çok yaptım ki sayısını bile unuttum." Vaelin kızın jileti tutuş becerisini bile pek çok berberin kıskanacağını itiraf etmeliydi. Kız harika bir kesinlikle jileti yüzünde gezdirmişti. Şifacı ellerinin yumuşaklığını yüzünde hissetti. Bir an için kızın kokusunda kayboldu. Çok yakınlardı, keder ve kendine duyduğu nefreti bu yakınlıktan dolayı uçup gitmişti. Kıza durmasını, bunun uygunsuz olduğunu söylemesi gerektiğini biliyordu ama bunları umursayamayacak kadar sarhoş olduğunu hissetti.

"İşte." Kız bir adım geriledi ve gülümseyerek parmağını Vaelin'in çenesine sürdü. "Daha iyi oldu."

Vaelin onu kendine çekmenin ani ve dayanılmaz dürtüsüyle yeniden dolsa da sabunun geri kalanını silmek için beze uzandı. "Teşekkürler, kardeş."

"Kardeş Dentos iyi bir adamdı," dedi Sherin. "Üzgünüm."

"O bir fahişenin çocuğuydu ve herkesin ondan nefret ettiği bir yerde büyümüştü. Onun bu dünyada Nişan'a hizmet ederek yaşamak ve ölmek dışında bir rolü yoktu. Ama haklısın, iyi bir adamdı; daha uzun bir yaşamı ve daha iyi bir ölümü hak ediyordu."

"Buraya neden geldin, Vaelin?" Sesi yumuşaktı. Sinirden yoksun olan tonu hüzün doluydu. "Bu savaştan tiksiniyorsun, bunu görebiliyorum. Becerilerin, tıpkı benimkiler gibi, buna uygun değil. Bizim açgözlülük ve zalimliğe karşı duran bir İtikat'a hizmet etmemiz gerekiyor. Burada neyi koruyoruz? Kral sana bunu

yaptırabilmek için ne vadetti, seni neyle tehdit etti?"

Yıllardır yaptığı gibi yalan söyleme dürtüsü sırların arkasına saklanıp sessiz kalmıştı. Bilinmeze doğru bir yolculuğa atılan adımın rahatsız edici duygusu aklında dönüp dolaşsa da, bildiklerini anlatma dürtüsü baskın geliyordu. Onu kollarına alamıyor olsa bile ona güvendiğini göstererek biraz olsun rahatlayabilirdi. "Babamın bir İnkârcı olduğunu öğrenmiş. Yükselen tarikatı sanırım. Artık o da her neyse işte."

"Kendimizi İtikat'a hizmet etmeye adadığımızda kan bağlarımızı arkamızda bırakırız."

"Öyle mi yapıyormuşuz? Sen öyle mi yaptın? Şefkatinin bir kaynağı olmalı, kardeş. Geldiğin sokaklar, kurtarmak için çok çaba sarf ettiğin o dilenci kılıklı insanlar. Neyi tam anlamıyla arkamızda bırakabiliyoruz ki?"

Sherin gözlerini kapayıp sessizce başını eğdi.

"Üzgünüm," dedi Vaelin. "Geçmişin seni ilgilendirir. Ben..."

"Annem bir hırsızdı," dedi Sherin. Gözlerini açıp başını kaldırdı ve Vaelin'in gözlerinin içine baktı. Sesinde Vaelin'in alışık olmadığı sert bir ton vardı. "Bölgedeki gelmiş geçmiş en iyi cepçiydi. Yıldırım gibi elleri vardı, bir yılanın fareyi kapmasından daha hızlı bir şekilde bir tacirin parmağından yüzüğünü aşırırdı. Babamı hiç tanımadım. Annem onun bir asker olduğunu ve savaşta öldüğünü söylerdi, ama hırsızlığa başlamadan önce fahişelik yaptığını biliyordum. Hırsızlığı bana da öğretmişti, ellerimin çok uygun olduğunu söylemişti." İnce ve maharetli parmaklarını sıktığı ellerine baktı. "Onun sevgili küçük hırsızıydım, öyle derdi ve hırsızların fahişelik yapmasına hiç gerek olmazdı.

"Ama sandığı kadar iyi bir hırsız olmadığım ortaya çıktı. Şişman, yaşlı ve zengin bir adam ile şişman ve yaşlı karısı, kadının broşunu yürüttüğümde beni köşeye sıkıştırmayı başardılar. Annem gelip adamı bıçaklayana kadar adam beni bastonuyla dövdü. 'Sherry'me kimse vuramaz!' demişti. Kaçabilirdi, ama kaldı." Kollarını kavuşturdu. "Benim için kaldı. Muhafız geldiği zaman annem hâlâ adamı bıçaklıyordu. Ertesi gün annemi astılar. On bir yaşındaydım.

"Annem asıldıktan sonra oturup ölümü beklemeye başladım. Artık bir şeyler çalamazdım, olmazdı yani. Ve yapmayı bildiğim tek şey de oydu. Annem yoksa iş de yapmayacaktım. İşim bitmişti. Ertesi sabah gri pelerinli güzel bir leydi gelip yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu."

Vaelin kızın yakınında durduğunu ya da onu yanına çektiğini

hatırlamıyordu ama birden kızın başının kendi göğsü üzerinde olduğunu fark etti. Sherin kendini ağlamamak için tutuyor, sık nefes alıyordu. “Üzgünüm, kardeş...” dedi Vaelin.

Sherin derin derin nefes aldı ve hıçkırıkları bir süre sonra geçti. Dudaklarında buruk bir gülümsemeyle başını kaldırdı ve fısıldadı. “Ben senin kardeşin değilim.” Ve Vaelin’i öptü.

* * *

“Tadın,” Sherin’in dili Vaelin’in göğsündeydi, “kum ve ter karışımı.” Yüzünü ekşitti. “Ve duman kokusu geliyor.”

“Üzgünüm...”

Sherin kıkırdadı ve başını kaldırıp yanağına bir öpücük kondurduktan sonra çıplak bedenini Vaelin’inkine yapıştırıp başını göğsüne koydu. “Şikâyetçi değilim.”

Vaelin, Sherin’in ince ve pürüzsüz omuzlarını okşadı ve memnuniyetle içini çekti. “Bunun gerçekten tadını çıkarabilmek için deneyimli olmak gerektiğini duymuştum,” dedi.

“İtikat’a gerçek adanmışlığın beni bu tarz zevklerin çekiminden uzak tutacağını duymuştum.” Uzanarak Vaelin’i öptü, bu sefer öncekinden daha uzun ve daha ateşli bir şekilde. “Demek ki her duyduğuna inanmamalıymışsın.”

Saatlerdir beraber yatıyor, anlık tepkilerle fısıltılı ve ateşli bir şekilde sevişiyorlardı. Çizik kapının önünde durmuş, olası ziyaretçilerin gözünü korkutuyordu. Kızın vücudu üzerindeyken hissettiği harika ve heyecan verici duygu, sokulduğunda nefesinin boynunu okşaması, her şey çok yoğun ve inanılmazdı. Keder, suçluluk duygusu ve bu odadan çıktığı zaman onu bekleyen şeylerin ne olduğunu bilmesine rağmen o an ve belki de hayatında ilk defa gerçekten mutluydu.

Pencerelerin panjurundan şafağın loş ışığı sızarken kızın suratını net bir şekilde görebiliyordu. Sherin huzurlu bir keyifle gülümsüyordu ve Vaelin birazcık geri çekildi. “Seni seviyorum,” dedi saçlarını okşarken. “Hep sevdim.”

Sherin ona sokuldu, ellerini sert göğüs ve karın kaslarında gezdirdi. “Gerçekten mi? Ayrı geçirdiğimiz onca yıldan sonra bile mi?”

“Böyle bir aşkın solabileceğini düşünmüyorum.” Sherin’in elini tuttu ve parmaklarını iç içe geçirdiler. “Karakale. Sen... Sana zarar verdiler mi?”

“Dehşet, bir tür işkence yöntemiyse evet. Orada yalnızca bir gece kaldım ama duyduğum şeyler...” Hafifçe irkilince Vaelin kızın alnını öptü.

“Üzgünüm. Bilmeliydim. Kral’ı ve Suret Tendris’i böyle endişelendirdiğine göre sözlerin bir yerlere dokunmuş olmalı.”

“Bu savaş yalnızca basit bir hata değil Vaelin, daha fazlası. Ruhlarımızı lekeliyor. Hangi açıdan bakarsan bak İtikat’a ters. Sesimi çıkarmak zorundaydım. Kimse sesini çıkarmıyordu, hatta kendisine yalvarmama rağmen Suret Elera bile. Pazar yerlerinde konuşmaya başladım. Dinleyip dinlemeyeceklerini bilmiyordum, ama bazı insanlar, özellikle yoksul bölgelerdekiler dinlemeye başladılar. Söylediklerim yazılıp Üçüncü Nişan’ın kullandığı yeni çıkan mürekkep ve kalıp aletiyle çoğaltılmaya başlandı. Giderek daha fazla el ilanları dağıtılmaya başlandı. Üzerlerinde ‘Savaşı Bitir ve İtikat’ı Kurtar’ gibi şeyler yazılıydı.”

“Akılda kalıcıymış.”

“Teşekkürler. İki hafta sonra Kardeş Iltis ve adamları ellerinde Kral’ın tutuklanmam için yazdığı emirle Nişan Hanesi’ne gelip beni aldılar. Fark etmiş olabileceğin gibi Kardeş Iltis pek kibar bir insan değildi ve beni Karakale’de nelerin beklediğini anlatmaktan büyük bir zevk aldı. Bütün gece uyumadan çığlıkları dinledim. Hücremin kapısı açıldığında neredeyse korkudan bayılacaktım ama temiz kıyafetler ve Kral tarafından onun gözetiminde serbest bırakılmamın yazılı olduğu emirle Prenses Lyrna geldi.”

Lyrna. Bu nasıl bir stratejinin parçası acaba? “O halde ona borçluyum.”

“Ben de. Böyle nazik ve cesur bir insan ender bulunuyor. Bütün ihtiyaçlarımın giderilmesini sağladı. Bana kendime ait güzel bir oda ayarladı, kitaplar ve parşömenler verdi. Gizli bahçesinde konuşarak saatler geçirdik. Sanırım biraz yalnız bir kız. Senin çağırdığını duyup ayrılma vaktim geldiğinde neredeyse ağlayacaktı. Bu arada, sana en içten selamlarını yolladı.”

“Ne kadar nazikçe.” Konuyu değiştirmek istiyordu. “Sana ne sundu? Janus seni bir tür pazarlıkla avucunun içine almaya çalışmıştır.”

“Aslında onunla yalnızca bir kez görüştüm. Yüzbaşı Smolen beni Kral’ın odasına götürdü. Şehirde ve sarayda sağlığının iyi olmadığı yönünde dedikodular dönüyordu ve derisinin griliğinden ve bir deri bir kemik kalmış olmasından dedikoduların doğru olduğunu anladım. Yaşlılığının yanı sıra bir hastalığı da var gibiydi. Onu

muayene edebileceğimi söyleyince yeterince doktoru olduğunu söyledi. Sonra bana birkaç dakika boyunca bakıp tek bir soru sordu. Cevap verdiğim zaman güldü ve yüzbaşıya beni Prenses Lyrna'nın yanına götürmesini söyledi. Hüzün ve pişmanlık dolu bir gülümsemeydi."

"Sana ne sordu?"

Sherin hareketlendi ve dizlerinin üzerinde doğruldu. Örtü bedeninden kayıp gidince ince vücudu gözler önüne serildi. Gözleri pırıl pırıldı ve Vaelin kızın ağladığını fark etti. "Seni sevip sevmediğimi sordu. Sevdiğimi söyledim. Ve seviyorum da." Titreyen elleriyle Vaelin'in yüzüne dokundu. "Seviyorum. Yıllar önce seninle kaçmamı söylediğinde bunu yapmalıydık."

Hazırladığı ilaçtan dolayı çektiği ıstıraptan uyandığı sabahtan sonra, Suret katliamından sonra, Sherin hayatını kurtardıktan sonra. "Bir rüya olduğunu zannediyordum."

"Öyleyse bile ortak gördüğümüz bir rüyaydı." Elleri durdu ve birden tereddüt ederek konuşmaya başladı. "Hâlâ görebileceğimiz bir rüya. Artık Diyar'da bana yer yok ve görmediğim koskoca bir dünya var. Beraber görebiliriz. Belki de kralların ve savaşların olmadığı; inançlar, tanrılar ve paradan dolayı insanların birbirini öldürmediği bir yer bulabiliriz."

Vaelin, Sherin'i kendine doğru çekip sardı. Teni sıcacıktı ve saçlarının kokusunu içine çekti. "Burada yapmam gereken bir şey var. Olmak zorunda olan bir şey."

Kızın gerildiğini hissetti. "Bu savaşı kazanmak niyetindeysen boşuna umutlanıyorsun. İmparatorluğun toprakları çöllerden karlı dağlara kadar binlerce kilometre büyüklüğünde ve içinde gökteki yıldızlardan fazla insan yaşıyor. Bir orduyu püskürtsen bile İmparator sonra başka bir ordu gönderir, sonra bir başkasını."

"Hayır, savaş değil. Suretim tarafından verilen bir görevim var. Ve istesem de bundan kaçamam. Bu hallolunca hayallerimizi gerçekleştirebiliriz."

Sherin, Vaelin'e sokuldu ve dudaklarını Vaelin'in kulağına değdirerek fısıldadı. "Söz mü?"

"Söz." Bunu bütün kalbiyle inanarak söylemişti ama kendini neden yalan söylemiş gibi hissettiğini anlayamıyordu.

Koridordan yüksek sesli bir hırlama geldi. Kızgın köle-tazıdan tedirgin olduğu için sesi çatlak çıkan Janril Noren ona sesleniyordu.

Sherin gülmemek için ellerini dudaklarına götürdü ve Vaelin pantolonuna uzanırken örtüyü başının üstüne geçirdi. "Ne var?"

diye sordu Vaelin kapıyı açarak.

“Kapıya gelen bir Alpirli gidip onunla dövüşmenizi talep ediyor lordum.” Janril’in gözleri Vaelin’in yüzünden kayıp omzunun üzerinden içerideki odaya bir an baktıktan sonra hâlâ hırlamakta olan Çizik’e döndü. “Yüzbaşı Antesh adamı kuştüyüyle kaplamayı önerse de Kardeş Caenis onu canlı isteyebileceğinizi düşündü.”

“Tipi nasıl bu Alpirlinin?”

“İri bir adam, kır saçlı. Sahilde savaştığımız atlılara benzer bir giyimi var. Kötü durumda gibi, eyerinde durmakta zorlanıyor. Çölde çok kalmış sanırım.”

“Yanında kaç kişi var?”

“Kimse yok, lordum. İnanır mısınız, tek başına gelmiş.”

“Kardeş Frentis’e gözcü grubunu toplamasını söyle ve Kardeş Caenis’e hemen oraya geldiğimi ilet.”

“Lordum.”

Kapıyı kapatıp giyinmeye başladı.

“Onunla dövüşecek misin?” diye sordu Sherin örtünün altından çıkarak.

“Dövüşmeyeceğimi biliyorsun.” Üzerine bir şeyler geçirip Sherin’i öptü. “Benim için bir şey yapmanı isteyeceğim.”

* * *

Yüzbaşı Neliesen Nester Hevren eyerinde zar zor duruyordu. Tıraşsız yüzünde viran olmuş bir bitkinlik vardı. Ama kapılar açılıp Vaelin’i görünce bitkinliği gidip yerine amansız bir hoşnutluk geldi.

“Karşıma çıkacak cesareti buldun demek, Kuzeyli,” diye seslendi Vaelin yaklaşırken.

“Başka seçeneğim yoktu. Adamlarım bana olan saygılarını yitirmeye başlıyorlardı.” Yüzbaşının arkasındaki boş çöle baktı. “Ordun nerede?”

“Bir korkak tarafından liderlik edilen aptallar!” dedi tükürürcesine Hevren. “Burada yapılması gereken şeyi yapacak cesareti bulamadılar. Tanrılar Everen’in belasını versin, çölde doğmuş pislik. İmparator başını alacak.” Vaelin’e saf, dizginsiz bir nefretle baktı. “Ama önce ben seninkini alacağım Umut Katili.”

Vaelin başını eğdi. “Nasıl istersen. Atından inecek misin yoksa haksız bir avantaja sahip olduğunun söylenmesini mi istersin?”

“Avantaja ihtiyacım yok.” Hevren zorlukla eyerinden indi. Kıyafetlerinin üzerinden kum döküldü ve atı rahatladığını belli

edercesine burnundan soludu. Vaelin adamın günlerdir atının üstünde olduğunu tahmin etti. Doğrulmadan önce bacakları bir an titremişti.

"Al." Vaelin omzundaki matarasını aldı, açtı ve bir yudum aldı. "Susuzluğunu gider, yoksa insanlar benim bir avantaja sahip olduğumu söylerler." Kapağını kapatıp matarayı Hevren'e fırlattı.

"Senden gelen bir şeye ihtiyacım yok," dedi Hevren ama Vaelin adamın matarayı tutan elinin nasıl titrediğini gördü.

"O zaman burada bekle ve çürü," dedi Vaelin ve gitmek üzere arkasını döndü.

"Bekle!" Hevren mataranın ağzını açtı ve içindeki bütün suyu içip kenara fırlattı. "Artık konuşmak yok, Umut Katili." Kılıcını çekti, saldırı konumunu aldı ve alnından birden akmaya başlayan teri sildi.

"Üzgünüm, Yüzbaşı," dedi Vaelin. "Umut için üzgünüm, buraya geldiğim için üzgünüm, sana çok istediğin ölümü veremediğim için üzgünüm."

"Artık konuşmak yok dedim!" Hevren bir adım ileri attı ve kılıcını savurmak üzere kılıcını geri çekti. Sonra durdu, şaşkınlıkla gözlerini kırptı ve gözleri odağını kaybetti.

"İki tutam kediotu, bir tutam taçkökü ve tadını gizlesin diye bir miktar papatya." Vaelin, Sherin'in uyku getiren karışımının bulunduğu matara ağzını gösterdi. "Üzgünüm."

"Sen..." Hevren sendeledi ve birkaç adım sonra yere düştü. "Hayır!" diye homurdandı. Ayağa kalkmaya çalışıyordu. "Hayır..." Bir müddet daha kıvrandıktan sonra tamamen sesi kesildi.

Vaelin kapının ardındaki Nilsael askerlerine seslendi. "Onu rahat ama güvenli bir yere götürün ve bütün silahlarını aldığınızdan emin olun."

Frentis gözcü grubuyla gelip bekçi kulübesinin önünde atını durdurdu. "Daha iyi bir dövüş olamazdı," dedi Nilsael askerlerinin taşıdığı Hevren'in bilinçsiz bedenine bakarak.

"Ondan yeterince şey aldım," dedi Vaelin. "Ordusu etrafta görünmüyor. Batıya doğru bir daire çiz, bak bakalım izlerini bulabilecek misin?"

"Untesh'e gittiklerini mi düşünüyorsun?"

"Ya oraya gitmişlerdir ya da Marbellis'e geri dönmüşlerdir. Yalnızca bir günü dışarıda geçir ve riske girme. Eğer görülürseniz şehre geri dönün."

Frentis başını salladı ve atını sürdü. Gözcü grubu hemen

arkasındaydı. Vaelin onların batıya doğru gitmesini izledi ve kan şarkısının titrek, belli belirsiz gelen tedirgin tınısını duymazlıktan gelmeye çalıştı.

* * *

Gece olduğunda Frentis'ten hâlâ haber yoktu. Bekçi kulübesinin üstünde durmuş çöle bakıyordu. Bir kez daha göğün netliği onu kendine hayran bıraktı. Gece karası kumların üzerinde binlerce yıldız ışıl ışıl parlıyordu.

"Onun için endişeleniyorsun." Sherin yanında belirdi ve kollarını urbasının altında toplamadan önce parmaklarıyla hafifçe Vaelin'in eline dokundu.

"O benim kardeşim," dedi Vaelin. "Yüzbaşı hâlâ uyuyor mu?"

"Küçük bir çocuk gibi. Çölde o kadar zaman susuz kalan birisi ne kadar iyi olabilirse o da o kadar iyi bir durumda."

"Uyandığında yakınlarında olma. Sinirli olacaktır."

"Senden nefret ediyor." Sesinde hüzün vardı. "Bu insanların hepsi senden nefret ediyor, hem de onlar için yaptıklarına rağmen..."

"İmparatorluk'un vârisini öldürdüm ve şehirlerine yabancı bir ordu getirdim. Kızıl El'i de tabii. Nefret etsinler, hak ettim."

Sherin yakınlarında duran muhafıza temkinli bir bakış atarak Vaelin'e yaklaştı. Adam tırnaklarının arasındaki kum tanesiyle daha çok ilgili gibiydi. "Taş ustası giderek daha iyi oluyor ama uykuları sıkıntılı ve yanıkları yüzünden hâlâ acı çekiyor. Elimden geldiğince uyuşturuyorum ama rüyalarında söylenmeye devam ediyor, bazen bizim dilimizde olsa da çoğunlukla hayatımda hiç duymadığım dillerde konuşuyor." Sherin Vaelin'e dikkatli bir şekilde baktı. "Söylediği bazı şeyler..."

Vaelin bir kaşını kaldırdı. "Ne söylüyor?"

"Bir şarkıdan bahsediyor; şarkıcılardan, taştan yapılmış bir kurttan, kötü ve ölüm saçan bir kadından ve senden bahsediyor Vaelin. Belki uyuşturucu ve acıdan doğan rüya ve hezeyanlardır, ama beni korkutuyorlar. Ve benim kolay kolay korkmadığımı bilirsin."

Kolunu Sherin'in omzuna attı ve Sherin'in muhafızı işaret eden bakışlarına aldırmadan kızı kendine doğru çekti. "Ne fark eder ki artık?" diye sordu.

"Buradaki pozisyonun, görevin."

“İsterlerse isyan edip görevlerini bıraksınlar.” Muhafız sesini duyabilsin diye sesini yükselterek konuşmuştu ama şimdi adam kendisini Vaelin dışındaki herhangi bir yere bakmak için zorluyordu. Askerler arasındaki dedikodular hakkında bir şey biliyorsa, sabah olduğunda bütün askerler bunu konuşuyor olacaklardı. Zerre umurunda olmadığını fark etti.

“Dur.” Kız telaşlı bir şekilde Vaelin’in kolunu üzerinden çekti ama gülmemek için kendini tuttu.

Muhafız boğazını temizledi ve Vaelin arkasını döndüğünde adamın çölü işaret ettiğini gördü. “Dönen askerler var, lordum.”

Kapılar ardına kadar açılıp atlılar hızla içeri girdiğinde Vaelin, Frentis’in adamların arasında olmadığını görerek telaşlandı. “Alpir ordusu görüş alanımıza girdiğinde Untesh’le aralarında on beş kilometreden az bir mesafe vardı lordum,” dedi Frentis’in muavini Çavuş Halkin. “Kardeş Frentis gidip Prens Malcius’u tehlikeye karşı uyaracağını söyledi ve bize geri dönüp bunu size iletmemizi emretti.”

Vaelin, Sherin’in elini bir an tuttuktan sonra ahıra doğru ilerledi ve omzunun üstünden bağırdı. “Kardeş Barkus ve Kardeş Caenis’i çağırın!”

Onuncu Bölüm

“Eh, demek böyle,” dedi Barkus.

“Zekice,” diye mırıldandı Caenis. “Bu Alpirliyi küçümsemişiz.”

Untesh şehrinden yükselen kalın duman bulutu, güneşli havayı lekeliyordu. Duvarlara dayalı merdivenler istif edilmiş mumları andırıyordu ve önlerinde yüzlerce ceset yığılıydı. Dumanın arasından Vaelin vahada gördüğü sancağın aynısının rüzgârda dalgalandığını görebiliyordu: Kırmızı zemin üzerine çapraz şekilde duran iki kılıç. Alpir Savaş Lordu kuşatmadan vazgeçip bütün kuvvetiyle saldırmış ve şehri İmparator adına geri alabilmek adına çok büyük zayiat vermeyi kabul etmişti. Untesh düşmüştü. Prens Malcius ve Frentis ya ölüydü ya da tutsaktı.

Ben bir katilim...

“Adamlara bunu söylememeliyiz,” dedi Caenis. “Morallerini...”

“Hayır,” dedi Vaelin. “Onlara doğruyu söyleyeceğiz. Onlara yalan söylemeyeceğimi biliyorlar. Gerçek, korkudan daha önemli.”

“Kaçmış olabilir,” dedi Barkus ama söylediğine kendisi de inanmıyor gibiydi. “Belki bir gemiye binmiştir.”

Vaelin gözlerini kapadı ve düşüncelerini sakinleştirmeye çalıştı. Dentos’u kum fırtınasında kaybettiği zaman yaptığı gibi kan şarkısını çağırmayı denedi. Nota düzgündü ve dalgalanmıyordu ama cevap bulamadı. “Burada değil,” diye fısıldadı ve göğsünde bir umut filizlendi. Karanlık bastırana kadar bekleyip sonra duvarları geçmenin bir yolunu bularak Frentis’i aramak gibi çılgınca bir düşünce gelmişti aklına ama ölüm olasılığının çok yüksek olduğunun da farkındaydı. *Ama burada değilse nerede? Prensi bırakmış olamaz.*

“Atlılar,” dedi Caenis ve şehrin önündeki düzlüğü işaret etti. Bulundukları yere doğru ilerleyen atlılar arkalarında büyük bir toz bulutu bırakıyorlardı.

“Bir düzineden fazla olamazlar.” Barkus eyerinden baltasını çıkardı ve keskin uçlarının üzerindeki deriyi sıyırdı. “Prens ve

kardeşimiz için küçük bir karşılık.”

“Boş ver.” Vaelin, Tükürük’ün dizginlerini çekti ve şehre arkasını döndü. “Gidelim.”

* * *

Fırtınayı beklerken bir ay geçti. Adamları sıkı bir şekilde eğitiyor, bitkinlikten yere yığılana kadar antrenman yaptırıyor, her adamın duvarlardaki yerini bilmesini ve en azından ilk saldırı sırasında hayatta kalabilecek kadar fit ve becerikli olmasını sağlamaya çalışıyordu. Korktuklarını ve giderek daha çok sinirlendiklerini hissedebiliyordu ama buna cevap olarak yalnızca onları daha fazla çalıştırıyor ve daha çok disipline sokuyordu. Vaelin’i şaşırtan bir şekilde korku ve saygı karışımı halleri bozulmamış ve kimse kaçmamıştı, hatta Barkus, Marbellis’e keşif için gidip orasının da düşmüş olduğu haberini getirdikten sonra bile.

“Neredeyse yerle bir olmuş,” demişti iri kardeş atından inerken. “Duvarın altı farklı yerinde gedik var, evlerin yarısı ateşe verilmiş ve kamp yapmış Alpirlilerin sayısını bir yerden sonra aklımda tutamadım bile.”

“Mahkûmları var mı?” diye sormuştu Vaelin.

Kardeşinin neşeli mizacından eser yoktu. “Duvarlarda pek çok kazık, her birinin üzerinde de bir baş vardı. Eğer birilerinin canını bağışlamışlarsa bile ben görmedim.”

Savaş Lordu... Alucius... Usta Sollis...

“Yaşlı piçin bizi buraya göndermesine izin vermekle ne aptallık etmişiz ya,” demişti Barkus.

“Biraz dinlen, kardeşim,” demişti Vaelin.

Geceleri Sherin, Vaelin’in odasına gidiyordu ve sevişiyorlardı; böylece rahatlıyorlar, sonrasında da karanlıkta sarılarak yatıyorlardı. Bazen Sherin aniden ağlamaya başlayıp gözyaşlarını saklamaya çalışırdı. “Ağlama,” derdi Vaelin fısıldayarak. “Yakında hepsi bitecek.”

Hıçkırıkları geçtikten bir süre sonra, Vaelin’i tutup çaresiz bir aceleyle suratını öperdi. Sherin de şehirdeki diğer herkes gibi neyin yaklaştığını biliyordu. Alpirliler bir dalga gibi duvarları aşacaktı ve silahlı bütün Diyarlılar burada ölecekti.

“Gidebiliriz,” demişti bir gece yalvarır bir şekilde. “Limanda hâlâ gemiler var. Her şeyi bırakıp gidebiliriz.”

Eliyle kaşlarını okşamış, parmaklarını yanağının kavisinde gezdirmiş ve zarif çenesine indirmişti. Suratına dokunmak, ona dokunduktan sonra önce ürperip sonra teninden sıcak bir dalganın yayıldığını hissetmek harikaydı. "Sözümü hatırla, sevgilim," demişti kızın gözünden bir damla yaş silerek.

Ertesi sabah duvarın üzerinde gezerken Caenis gelip limana Diyar gemilerinin yaklaştığı haberini getirmişti. "Kaç tane?"

"Yaklaşık kırk." Kardeşi böyle bir olayın gelişmesine şaşırmamış gibiydi. Kral'ın onlara takviye güç yollamadan yok olup gitmelerine göz yumacağı fikri aklına bile gelmemişti. "Destek kuvvetleri geliyor."

* * *

"Birkaç bir şey söylendi," dedi Caenis. İlk geminin dalgakıranı geçip limana yanaşmasını bekliyorlardı. Ses tonu huzursuz olsa da bunu yapması gerektiğini biliyordu. "Kardeş Sherin hakkında."

Vaelin omzunu silkti. "Olabilir tabii. Saklamaya çalışmadık pek." Caenis'e baktı ve kardeşi çok ciddiyken kendisinin bu kadar patavatsız bir cevap vermesine üzüldü. "Onu seviyorum, kardeşim."

Caenis, Vaelin'e bakmadan, hüzünlü bir tonla konuştu. "İtikat'ın ilkelerine göre, artık kardeşim değilsin."

"Harika. Beni komutan olarak kabul etme. Sana bu şehri seve seve veririm..."

"Bu alayın Lord Mareşali ve garnizonun kumandanı olarak görevin sana Kral tarafından verildi, Nişan tarafından değil. Seni görevden alma gibi bir yetkim yok. Yapabileceğim tek şey... ihlalini Suret'e bildirip hüküm istemek."

"Hayatta kalabilirsem hakkımda hüküm de verilir."

Caenis yaklaşan gemiyi işaret etti. "Takviye kuvvetler geliyor. Kral bizi yüzüstü bırakmadı. Bence daha uzun bir süre hayatla kalabiliriz."

Vaelin diğer gemilerin uzakta, dalgaların üzerinde miskince salındığını gördü. *Neden orada oyalanıyorlar?* diye düşündü ve gemi yaklaştıkça birden durumun farkına vardı. Bu gemi takviye kuvvetleri taşımıyordu.

Denizciler rıhtıma ipler atıp yanaştılar. Sürme iskeleyi tırabzanların arasından verdiler. Kıdemli bir Diyar Muhafızı mareşalinin inmesini beklerken Diyar soylularının giydiği pahalı kıyafetlere sahip bir adamın çekine çekine sürme iskeleden indiğini

görünce şaşırdı. Vaelin adamın ismini biliyordu, ama hafızasını yoklayıp bulması zaman aldı. Kelden Al Telnar, bir zamanların Kraliyet İşleri Vekili. Vaelin, Al Telnar'ın arkasındaki uzun boylu, mavi beyaz desenli pelerin giyen, tıraşlı sakalı ve kızıl kahve renkte teni olan adamı görünce ise şaşırmadı.

"Lord Vaelin." Vaelin onları karşılamak üzere gelince Al Telnar eğilerek selam verdi.

"Lordum."

"Size Alpir İmparatorluğu'nun Başsavcısı Lord Merulin Nester Velsus'u sunarım, kendisi şu anda Kral Janus'un Divanı'nın Elçisi olarak görev yapmakta."

Vaelin uzun adamı eğilerek selamladı. "Savcı demek?"

"Kötü bir tercüme," dedi Merulin Nester Velsus Diyar Dili'ni neredeyse kusursuz bir şekilde konuşarak. Ses tonu rahattı ve Vaelin'i bir avcının dikkatli gözleriyle izliyordu. "Daha ziyade İmparator'un Adaleti'nin Aracısı'yım."

Vaelin neden gülmeye başladığını bilmiyordu ama tekrar ciddileşmesi uzun sürdü. Gülmesi durduğunda Al Telnar'a döndü. "Benim adıma kraliyetten bir emir getirdiğinizi sanıyorum?"

* * *

"Bu emirler açık mı, lordum?" Al Telnar gergindi. Alnı terliyordu ve ellerini sıkı sıkı iç içe geçirip önündeki masanın üzerine koymuştu. Ama böyle önemli bir anın bir parçası olmanın verdiği zevk belli ki bu emirleri böyle ünlü ve tehlikeli bir adama getirmenin yarattığı dehşete üstün geliyordu.

Vaelin başını salladı. "Oldukça açık." Tüccar loncasının konsey odasındalardı ve içeride bir de Alpirli Başsavcı vardı. Bunlara tanık olacak birilerinin olmaması Al Telnar'ı huzursuz etmiş ve bunları kayıt altına alacak bir kâtibin olup olmadığını sormuştu. Vaelin cevap vermeye zahmet etmemişti.

"Yazı yazarken Kral'ın Sözü'ne sahibim." Al Telnar deri bir çantadan üzerinde Kral'ın mührü olan bir tomar kâğıt çıkardı. "Eğer..."

Vaelin başını iki yana salladı. "Kral'ın iyi olmadığını duydum. Size emirleri bizzat kendisi mi verdi?"

"Yani, yok. Kral iyileşene kadar Prenses Lyrna, Vekil olarak atandı."

"Hastalığı emirler çıkartmasına engel olmuyor yani?"

“Prenses Lyrna görev bilinci çok yüksek olan bir insan,” dedi Lord Velsus. “Eğer sizi memnun edecekse, babasının söylediği şeyleri bana aktarırken çekindiğini gördüm.”

Vaelin kıkırdamasını tutamadı. “Hiç *Keschet* oynadınız mı, lordum?”

Velsus gözlerini kıstı ve sinirle dudağını büküp masanın üzerine doğru eğildi. “Ne demek istediğini anlamıyorum, seni cahil yabani. Umurumda da değil. Kral’ın konuştu, buna uyacak mısın, uymayacak mısın?”

“Öhö,” Al Telnar boğazını temizledi. “Prenses Lyrna babanız hakkında da bir şeyler iletmemi istedi, lordum.” Vaelin’in gözlerini ona dikip ciddi bir şekilde baktığını görünce biraz tereddüt etse de cesaretini toplayıp konuşmaya devam etti. “Onun da sağlığı pek iyi değilmiş, yaşlılıktan dolayı birtakım sıkıntılar yaşıyormuş sanırım. Ama Prenses onun için elinden gelen her şeyi yaptığını söyledi. Bunu yapmaya devam etmek istediğini söyledi.”

“Neden sizi seçtiğini biliyor musunuz lordum?”

“Herhalde ne kadar iyi hizmet ettiğimi...”

“Sizi seçti çünkü sizi öldürürsem Diyar bir şey kaybetmeyecek.” Alpirliye döndü. “Dışarıda bekle. Lord Velsus’la konuşmam gerekenler var.”

Alpirli Başsavcı’yla baş başa kaldı. Adamın gözlerinde ateş gibi yanan nefretini hissedebiliyordu. Al Telnar içinde bulundukları anın öneminin tadını çıkarıyor olabilirdi, ama Lord Velsus’un tarihi değil, yalnızca adaleti umursadığını görebiliyordu. Yoksa intikam mı demeliydi?

“İyi bir adam olduğunu duydum,” dedi. “Umut’un.”

Velsus’un gözleri parıldadı ve çatlak bir sesle konuştu. “Öldürdüğün adamın büyüklüğünü, bizden aldığın şeyin haşmetini anlayamazsın.”

Beyaz zırhlı adamın beceriksizce yaptığı saldırıyı, ölüme doğru hızla ilerlerken kendi güvenliğini hiçe saymasını hatırladı. Bu büyüklük müydü? Cesaret olabilirdi, tabii adam tanrılarının hikâyelerdeki gibi kendisini korumasını beklediyse buna cesaret denemezdi. Ne olursa olsun savaş çılgınlığında hayran olmaya ya da derin düşüncelere dalmaya zaman yoktu. Umut da öldürülmesi gereken herhangi bir düşmandan biriydi. Onu öldürdüğüne pişmandı ama suçluluk duymuyordu ve kan şarkısı bu konuda hep sessiz kalmıştı.

“Bu savaşa dört kardeşle başladım,” dedi Velsus’a. “Şimdi birisi

ölü ve diğeri savaşın sisi içinde kayıp. Kalan ikisi...” Sesi solup yitti. *Kalan ikisi...*

“Kardeşlerin umurumda bile değil,” dedi Velsus. “İmparator’un bu denli merhametli olması bana acı veriyor. Eğer elimde olsaydı bütün ordunun derisini yüzdürüp akbabalar yesin diye çölde bırakırdım.”

Vaelin adamın gözlerinin içine baktı. “Eğer adamlarımın güven içinde yolculuk etmesi engellenirse...”

“İmparator’un Sözü zikredildi ve tanıklar eşliğinde yazıldı. Çiğnenemez.”

“Çiğnemek tanrıların isteklerine karşı gelmek mi olur?”

“Hayır, yasaya. Bir hukuk imparatorluğuyuz, yabani. Yasalar hepimizi, İmparatorumuzu bile bağlar. İmparator’un Sözü zikredildi.”

“O halde buna güvenmek dışında bir seçeneğim yok gibi. Vali Aruan’ın burada kaldığımız süre içinde kuvvetlerimize hiçbir yardımda bulunmadığının bilinmesini istiyorum. Başından sonuna kadar İmparatorluk’a sadık bir şekilde hizmet etti.”

“Vali’nin kendisi beyanda bulunacaktır.”

Vaelin başını salladı. “Pekâlâ.” Masadan kalktı. “Yarın şafakta o halde, ana kapının bir kilometre güneyinde. Yakınlarda emrinizi bekleyen Alpir kuvvetleri var sanırım. Geceyi onlarla geçirirseniz iyi olur.”

“Eğer seni gözümün önünden ayıracağımı sanıyorsan...”

“Seni bu şehirden çıkana kadar kırbaçlatayım mı istiyorsun?” Ses tonu sakindi ama Alpirli sözcüklerin samimi bir şekilde sarf edildiğini duymuştu.

Velsus’un yüzü öfke ve korku karışımı bir ifade aldı. “Seni neyin beklediğini biliyor musun, yabani? Benim olduğun zaman...”

“İmparatorunun Sözü’ne güvenmeliyim, sen de benimkine güvenmelisin.” Vaelin kapıya döndü. “İmparatorluk Muhafızları’ndan bir yüzbaşıyı gözaltında tutuyoruz. Sana eşlik etmesini söyleyeceğim. Lütfen bir saat içinde şehirden çıkmış ol. Ve Lord Al Telnar’ı da yanında götür.”

* * *

Bütün adamları meydanda topladı. Renfael şövalyeleri ve yaverleri, Cumbrael okçuları, Nilsaelliler ve Diyar Muhafızları’nın hepsi toplanmış, emirlerini bekliyordu. Konuşma yapmaktan eskisi

gibi hazzetmiyordu ama oyalanmak istemiyordu.

"Savaş bitti!" dedi bir at arabasının üzerine çıkarak. Sesini arka taraflara doğru yükselterek herkesin duymasını sağlamaya çalışıyordu. "Ekselans Kral Janus üç hafta önce Alpir İmparatorluğu ile bir anlaşma yapmış. Şehri boşaltıp Diyar'a döneceğiz. Bizi Diyar'a götürecek olan gemiler şu anda limana yanaşıyorlar. Bölükler halinde limana gideceksiniz ve yanınıza yalnızca kendi eşyalarınızı ve silahlarınızı alacaksınız. Alpirli mallarına dokunanlar idam edilecek." Gözleriyle safları taradı. Kimse tezahürat yapmıyor, sevinmiyordu. Yalnızca şaşkın ve rahatlamış bir şekilde etraflarına bakıyorlardı. "Kral Janus adına size hizmetlerinizden dolayı teşekkür ederim. Rahat, emirlerimi bekleyin."

"Gerçekten bitti mi?" diye sordu Barkus, Vaelin arabadan inerken.

"Tamamen bitti," dedi Vaelin.

"Yaşlı aptalı ne vazgeçirmiş?"

"Prens Malcius, Untesh'te öldü, ordunun çok büyük bir kısmı Marbellis'te öldü ve Diyar sıkıntılarla çalkalanıyor. Sanırım ordusundan kalanları mümkün olduğunca muhafaza etmek istiyor."

Caenis'in yakınında durduğunu fark etti. Rahatlama belirtisi gösteren adamlara o katılmamıştı. Kardeşinin ince yüzünde şaşkınlık ve yalnızca hüzün olarak tanımlanabilecek bir ifade vardı. "Demek Büyük Birleşmiş Diyar diye bir şey olmayacak, kardeşim," dedi usulca.

Caenis şoka girmiş gibi dalgındı. "O hata yapmaz," dedi ses tonunu koruyarak. "Asla hata yapmaz..."

"Eve gidiyoruz!" dedi Vaelin ellerini Caenis'in omuzlarına koyup onu sarsarak. "Birkaç hafta içinde tekrar Nişan Hanesi'nde olacaksın."

"Sokayım Nişan Hanesi'ne," dedi Barkus. "Limana en yakın tavernaya gidip bu soktuğumun savaşı kötü bir anı gibi gelene kadar orada kalacağım."

Vaelin ikisinin de elini sıktı. "Caenis, ilk gemiye senin bölüğün binecek. Barkus, siz de ikinciye binin. Ben adamların geri kalanı binerken düzeni sağlayacağım."

* * *

Lord Al Telnar tarihteki bu çok önemli ana tanık olmaktansa ilk gemiyle dönmeyi tercih etti. Vaelin onu iskelede geciktirince

oldukça içerlemişti. “Diyar’a gidene kadar kardeşime anlaşmamız hakkında hiçbir şey söyleme.” Geminin pruvasında hâlâ dalgın bir şekilde duran Caenis’e baktı. Hepsi bu savaşta haddinden fazla şey kaybetmişlerdi. Hepsi arkadaşlarını ve kardeşlerini kaybetmişlerdi, ama Caenis Kral Janus’un büyüklüğüne olan inancını, sanrısını kaybetmişti. Bunun kendisini yalnız hissedip hissettirmeyeceğini, anlaşmanın detaylarını tamamen öğrendiği zaman içinde nefret uyanıp uyanmayacağını merak etti.

“Nasıl istersen,” dedi Al Telnar kısaca. “Başka bir şey var mı lordum, yoksa gidebilir miyim?”

Prenses Lyrna’ya iletmesi için bir mesaj vermesi gerektiğini düşündü ama ona diyecek bir şeyi yoktu. Umut’u öldürmekten pişmanlık duymadığı gibi kıza karşı sinirinin kalmamış olmasına da şaşırmıştı.

Kenara çekilip Al Telnar’ın gemiye binmesine izin verdi ve iskeleden ayrıldı. Sürme iskele çekilirken Caenis’e el salladı ve gemi denize açıldı. Caenis arkasını dönmeden önce dalgın bir şekilde el salladı. “Güle güle, kardeşim,” diye fısıldadı Vaelin.

Sırada Marbellis’ten döndüklerinden beri suratındaki kasveti gizlemeyi tam olarak başaramayan, bir yaygara koparark adamlarına gemiye binmeleri için bağırıp çağıran Barkus vardı. “Hadi, daha hızlı olun. Fahişeler ve hancılar sonsuza kadar bekleyemezler.” Vaelin geldiğinde maskesi tamamen düşüyordu. Ağlamamak için kendini tutuyordu ve yüzü de gergindi. “Gelmiyorsun, değil mi?”

Vaelin gülümseyip başını iki yana salladı. “Gelemem, kardeşim.”

“Kardeş Sherin?”

Vaelin başını salladı. “Bir gemi bizi Uzak Batı’ya götürmek üzere bekliyor. Ahm Lin huzurlu bir şekilde yaşayabileceğimiz, dünyanın bir köşesinde bir yer biliyormuş.”

“Huzur. Acaba nasıl bir şey. Sence hoşuna gidecek mi?”

Vaelin güldü. “Hiçbir fikrim yok.” Elini uzattı ama Barkus buna aldırmadan sert bir şekilde Vaelin’e sarıldı.

“Suret’e diyeceğin bir şey var mı?” diye sordu geri çekilince.

“Nişan’dan ayrılmaya karar verdiğimi söyleyebilirsin. Sikkeleri kalsın.”

Barkus başını salladı, Vaelin’in hiç sevmediği baltasını kaldırdı ve arkasına bakmadan sürme iskeleden geçerek gemiye bindi. Gemi ayrılırken Ahm Lin’in heykellerinden biri gibi güvertede hareketsiz bir şekilde duruyordu. Taştan oyulmuş büyük ve soylu bir savaşçı.

Vaelin sonraki yıllarda onu hep bu haliyle hatırlamayı tercih etti.

Limanda durup herkesin gitmesini izledi. Lord Al Trendil alayının üzerine huysuz küfürler yağdırarak gemilere binmelerini ulumaya benzer bir ses tonuyla söylüyordu. Kendisi gemiye binmeden Vaelin'e üstünkörü bir selam verdi. Savaştan kazanç sağlama fırsatını elinden aldığı için onu hiç affetmemiş gibiydi. Kont Marven'in Nilsaellileri çok hevesli bir şekilde gemilerine üşüşüyorlardı ve içlerinden birkaçı gemileri limandan ayrıldıktan sonra Vaelin'e doğru neşeli bir şekilde bağırarak veda ettiler. Kontun kendisi de sıradışı bir şekilde neşeli gibiydi. Artık şan elde etme şansı kalmadığı için düşmanlığı belli ki gerek görmüyordu. "Adamlarım arasındaki kavgalarda savaşta öldüğünden daha çok adamım öldü," dedi Vaelin'e elini uzatarak. "Bunun için derebeyliğim adına sana teşekkür borçluyum, lordum."

Vaelin adamın elini sıktı. "Şimdi ne yapacaksın?"

Marven omzunu silkti. "Haydut avlayıp bir sonraki savaşı beklemeye devam edeceğim."

"Eğer uzun süre beklemeni umarsam, belki beni affedersin."

Kont hırıltılı bir şekilde güldü ve gemisine doğru ilerledi. Adamlarının kendisine uzattığı şarabı aldı. Gemileri limandan ayrılırken adamları şarkı söylemeye başladı.

Çöl rüzgârları haşin esiyor üzerime
Ta ki varana kadar ışıl ışıl denize.
Dalgalar götürüyor beni
Açılıyorum denize, kurtarmak için sevgilimi.

Baron Banders ve şövalyeleri söktükleri zırhlarının ağırlığını taşıyarak gemilerine bindiler. Bütün birlikler içinde en değişken ruh haline sahip olanlar onlardı. Birkaç tanesi çok değerli savaş atlarını kaybettikleri için ağlıyorlardı, diğerleri ise sarhoşlardı ve kahkahalar atarak gülüyorlardı.

"Zırhsız ve atsız berbat bir görüntüleri var, değil mi?" diye sordu Banders. Kendi sahte zırhı da şanssız bir yaverin omuzlarındaydı. Çocuk, zırhı gemiye taşıyana kadar akla karayı seçti.

"İyi adamlar," dedi Vaelin. "Onlar olmasaydı bu şehir düşerdi ve eve dönemezdik."

"Doğruya doğru. Diyar'a dönünce beni ziyaret edeceğini umuyorum. Konağımda her zaman yemek dolu bir masa bulunur."

“Zevkle gelirim.” Baron’un elini sıktı. “Al Telnar, Marbellis hakkında detayları benimle paylaştı. Görünüşe göre Savaş Lordu ve birkaç kişi duvarlar düştüğünde limana gitmeyi başarmışlar. Toplamda elli kişi kaçmayı başarmış ve Derebeyi Theros onların arasında olmasa da oğlu varmış.”

Baron şiddetli bir şekilde güldü. Suratında kasvet vardı. “Böcekler hayatta kalmanın bir yolunu her zaman bulurlar.”

“Affedersiniz Baron, ama Marbellis’te Derebeyi’nin sizi azletmesini gerektirecek ne oldu?”

“Katliam sonunda yatıştığında bunu yapanın yalnızca Alpir askerleri olmadığını fark ettik. Kadınlar ve çocuklar...” Gözlerini kapadı ve içini çekti. Darnel ve iki şövalyesini bir kıza tecavüz ederken gördüm, hem de anne ve babasının cesetlerinin yanında. Kız en fazla on üç yaşındaydı. İki şövalyeyi öldürdüm. Darnel’i de hadım edecekken Derebeyi’nin gürzü kafama indi. ‘Çocuk pislik, tamam,’ dedi bana ertesi gün. Ama aynı zamanda tek oğlum.’ Sonra da beni sana gönderdi işte.”

“Toprağına döndüğün zaman kendine dikkat et. Lord Darnel kinci bir insana benziyor.”

Banders hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Ben de öyleyim, kardeş.”

Kurtlakoşanlar arasından son ayrılanlar Çavuş Krelnik, Gallis ve Janril Noren’di. Her birinin elini sıktı ve hizmetleri için teşekkür etti. “On yıl daha dolmadı,” dedi Gailis’e. “Ama ayrılmak istersen takdirimi kullanırım.”

“Diyar’da görüşürüz, lordum!” dedi Gallis, kusursuz bir selam durdu, arkasında Krelnik ve Noren’le beraber gemiye bindiler.

Gemilere binen son birlik Cumbrael okçularıydı. Vaelin, adamların son anda Karanlıkkılıç’ın onları Alpirlilere teslim etmesinden çekinebileceklerini düşünerek onları Renfaellilerden önce göndermeyi önermişti ama Bren Antesh onu şaşırtarak diğerleri gidene kadar beklemekte ısrar etmişti. Vaelin kendisine bir pusu kuruyor olabileceklerini düşündü. Sonuçta onu tanrılarının düşmanı olarak gören bin tane adama karşı tek başına kalacaktı, ama hepsi sıkıntısız bir şekilde gemilere bindiler. Çoğu gemilerine binerken Vaelin’in suratına bile bakmadı, yalnızca bazıları çekingen bir şekilde başlarını eğip saygılı bir şekilde selam verdi.

“Hayatta oldukları için minnettarlar,” dedi Antesh, Vaelin’in suratındaki ifadeye bakarak. “Ama bunu söylemektense ölmeyi tercih ederler. Ben de öyle.” Eğildi ve Vaelin adamın ilk defa bunu

yaptığını fark etti.

“Rica ederim, Yüzbaşı.”

Antesh doğruldu ve bekleyen gemiye baktıktan sonra gözlerini Vaelin’e çevirdi. “Bu son gemi, lordum.”

“Biliyorum.”

Antesh olanları anlayınca kaşlarını kaldırdı. “Diyar’a dönmeyeceksiniz.”

“Başka bir yerde işlerim var.”

“Burada oyalanmamalısınız. Bu insanlar size korkunç bir ölümden başka bir şey getirmez.”

“Kehanette Karanlıkkılıç’ın başına bu mu geliyor?”

“Pek sayılmaz. Büyücü bir kadın tarafından baştan çıkarılıyor ve havadan ateş yağdırma gücünü kullanarak kraliçe oluyor. İkisi birlikte, kadının ateşi günahkâr tutkularının sancılarıyla onu yutana dek beraber dünyaya çok büyük zarar veriyorlar.”

“Eh, en azından böyle şeyler yapacakmışım.” Antesh’i eğilerek selamladı. “İyi şanslar, Yüzbaşı.”

“Sana bir şey söyleyeceğim,” dedi Antesh. Normalde durgun olan yüz hatlarına kasvet çökmüştü. “Bir zamanlar Antesh adıyla tanınmazdım. Bir zamanlar senin de bildiğin başka bir isme sahiptim.”

Kan şarkısı alevlendi, ama uyarı niteliği değil berrak ve zafer dolu bir nota taşıyordu. “Söyle,” dedi Vaelin.

* * *

Ahm Lin’in yanıkları iyileşmişti ama yara izlerini hayatının sonuna dek taşıyacaktı. Sağ yanağından çenesine kadar, derisi büzüşmüş ve rengi atmıştı. Benzer şekilde kollarında ve göğsünde de çirkin yanık izleri vardı. Buna rağmen eskisi kadar cana yakındı, ama Vaelin’in ondan yapmasını istediği şeyi duyunca suratına hüzün çökmüştü.

“Beni iyileştirdi, bana baktı,” dedi. “Böyle bir şey yapmak...”

“Sen eşin için bunu yapmaz mıydın?” diye sordu Vaelin.

“Şarkımı dinlerdim, kardeşim. Sen dinliyor musun?”

Antesh’in söylediklerini dinlerken kan şarkısının şakıdığı saf, zafer dolu tonu anımsadı. “Hem de hiç dinlemediğim kadar.” Taş ustasının gözlerine baktı. “Senden istediğimi yapacak mısın?”

“Görünüşe göre şarkılarımız aynı fikirde, o yüzden pek seçeneğim yok.”

Sherin kapıyı çalıp elinde bir kâse çorbayla içeri girdi. “Yemek yemesi gerekiyor,” dedi, kâseyi taş ustasının yatağının yanına bıraktı ve Vaelin’e döndü. “Ve senin de benim toplanmama yardım etmen gerekiyor.”

Vaelin teşekkür maiyetinde hafifçe Ahm Lin’in eline dokundu ve Sherin’in arkasından odadan çıktı. Sherin, Kardeş Gilma’nın önceden kullandığı lonca evinin bodrum katına yerleşmişti ve yanına alacağı pek çok şişe ve ilaç dolu kutuyu düzenlemekle meşguldü. “Senin eşyaların için de küçük bir kutu bulmayı başardım,” dedi. Bir rafın yanına gitti ve elini şişelerin üzerinde gezdirerek bazılarını alıp kutulara koydu.

“Bende yalnızca bunlar var,” dedi Vaelin ve pelerininin içinden Frentis’in ona verdiği paketi ve Sella’nın fularını çıkardı. “Çeyiz için yeterli değil, biliyorum.”

Kız nazikçe fuları açtı ve parmaklarını güzel işlemelerin üzerinde gezdirdi. “Çok güzelmiş. Bunu nereden buldun?”

“Güzel bir kız teşekkür etmek amacıyla hediye olarak verdi.”

“Kıskanmama gerek var mı?”

“Yok. Dünyanın diğer ucunda ve sanırım eskiden tanıdığımız sarışın, yakışıklı biriyle evli.”

Sherin blokları tutup açtı. “Kış filizi.”

“Kız kardeşimden.”

“Kız kardeşin mi var? Öz kardeşin mi?”

“Evet. Yalnızca bir kez görüştük. Çiçekler hakkında konuştuk.”

Sherin uzanıp Vaelin’in elini tuttu. Vaelin’in içinde öyle bir duygu, ona karşı öyle bir ihtiyaç hissi kabardı ki neredeyse Ahm Lin’den yapmasını istediği şeyi, Suret’i, savaşı, bütün kana bulanmış hikâyeyi unutacaktı. Neredeyse.

“Vali Aruan gemiyi ayarlıyor, ama daha saatler var,” dedi Vaelin. Kızın karışımlarını hazırladığı masaya gitti, oturdu ve bir şarap şişesinin mantarını çıkardı. “Büyük ihtimalle şehirdeki son kırmızı Cumbrael şarabı. Eski bir Otuz Beşinci Piyade Alayı Lord Mareşali, Diyar’ın Kılıcı ve Altıncı Nişan kardeşiyle içki içmek ister misin?”

Kız bir kaşını kaldırdı. “Yoksa bir sarhoşla mı beraberim?”

Vaelin iki kupa aldı ve ikisine de bir miktar şarap döktü. “Gel de iç işte be kadın.”

“Evet, lordum,” dedi alaycı bir şekilde, karşısına oturdu ve kupasına uzandı. “Onlara söyledin mi?”

“Sadece Barkus’a. Diğerleri son gemiyle döndüğümü

düşünüyorlar.”

“Hâlâ geri gidebiliriz. Savaş bitti...”

“Senin orada artık yerin yok, kendin söyledin.”

“Ama sen çok fazla şeye sırtını dönüyorsun.”

Masanın üzerinden elini uzatıp Sherin’in elini tuttu. “Hiçbir şey kaybetmiyor, her şeyi kazanıyorum.”

Sherin gülümseyip şarabından bir yudum aldı. “Peki Suret’in sana verdiği görev, onu tamamladın mı?”

“Tam olarak değil. Buradan ayrıldığımızda tamamlanmış olacak.”

“Bana şimdi anlatabilir misin? Artık öğrenmem mümkün mü?”

Vaelin, Sherin’in elini sıktı. “Anlatmamak için bir sebep göremiyorum.”

* * *

O gün çok soğuktu, Weslin normalde soğuk olurdu ama bu kadarı Weslin’e göre bile fazlaydı. Suret Arlyn antrenman alanının ucunda durmuş, Usta Haunlin’in acemi kardeş gruplarından birine asa kullanmayı öğretmesini izliyordu. Vaelin çocukların yaşlarına ve sayılarının azlığına bakarak üçüncü seneleri olduğunu düşündü. Arka taraflarında Usta Rensial bir grup çocuğu atıyla ezmeye çalışıyor, tiz sesi soğuk havayı deliyordu.

“Kardeş Vaelin,” diyerek selamlamıştı onu Suret.

“Suret. Kış ayları süresince Otuz Beşinci Piyade Alayı’nın burada konaklamasını rica ediyorum.” Suret ısrar ettiğinden dolayı alay Nişan Hanesi’ne her döndüğünde Vaelin’in resmi olarak böyle bir ricada bulunması aralarındaki bir ritüel haline gelmişti, zira kaynaklar ve ekipman Hane tarafından karşılanmasına karşın alay Diyar Muhafızları’nın bir parçasıydı.

“Tabii. Nilsael nasıldı?”

“Soğuktu, Suret.” Nilsael ile Cumbrael sınırında geçirdikleri üç ayın çok büyük bir kısmını kendilerine Şaşmazkılıç’ın Oğulları adını veren bir grup tanrıya tapanı avlayarak geçirmişlerdi. Nilsaelli çocukları kaçırıp zorla kendi dinlerine çekmeye çalışıyorlardı. Bağlılıklarını sağlamak için zor kullanıyorlar, inatçıları ya da bela çıkaranları ise öldürüyorlardı. Güney Nilsael’deki tepe ve vadilerde adamların peşine düşmek zordu ama alay onları o kadar zorlamıştı ki sonunda bir derede köşeye sıkıştırdıklarında yalnızca otuz kişi kalmışlardı. Birkaç gün öncesinde Nilsael’deki bir çiftlik evinden

tutsak aldıkları ve ellerindeki son tutsaklar olan sekiz erkek, dokuz kız çocuğu hemen öldürmüş, sonra da tanrılarına dualarını okurken Kurtlakoşanların üzerine ok atmışlardı. Vaelin hepsinin işini bitirme görevini Dentos ve okçularına bırakmıştı, o kadar adam öldürdüğü için kendini hiç suçlu hissetmiyordu.

"Zayiat?" diye sormuştu Suret.

"Dört ölü, on yaralı."

"Üzücü. Peki şu Şaşmazkılıç'ın Oğulları hakkında neler öğrenebildin?"

"Kendilerini, çoğu Cumbraelli tarafından Beşinci Kitaplarında rivayet edilen Şaşmazkılıç olduğuna inandıkları Hentes Mustor'un takipçileri addediyorlardı."

"Evet, evet. Duyduğuma göre Cumbrael'de dolaşan on birinci bir kitap daha çıkmış: Şaşmazkılıç'ın Kitabı. Tahtı zorla alanın hayatını ve şehitliğinin hikâyesini anlatıyormuş. Cumbraelli din adamları kitabı sapkınca diye nitelendirmelerine rağmen takipçilerinin çoğu kitabı okumak için can atıyorlarmış. Bu tarz olaylarda hep böyle olur; bir kitabı yakarsın, küllerinden bin kopyası çıkar. Görünüşe göre bir deliyi öldürerek mezheplerine yeni bir tarikat kazandırdık. İronik, değil mi?"

"Oldukça, Suret." Çekinerek söylemek zorunda olduğu şey için güç toplamaya çalışıyordu ama her zamanki gibi Suret ondan bir adım öndeydi.

"Kral Janus savaşı için desteğimi istiyor."

Bilmediğin bir şey var mı acaba? diye düşünmüştü Vaelin. "Evet, Suret."

"Söylesene Vaelin, her arka sokak ve çalıların arasında bir Alpirli casusun dolandığına ve topraklarımızı işgal etmek için ordularını hazırladıklarına inanıyor musun?"

"Hayır, Suret."

"Peki Alpirli İnkârcıların çocuklarımızı çalıp akla hayale sığmayacak tanrıya tapınma ayinlerinde onları kirlettiklerine inanıyor musun?"

"Hayır, Suret."

"Peki bu Diyar'ın gelecekteki refah ve zenginliğinin Erin Denizi'ndeki üç ana Alpir limanına bağlı olduğunu düşünüyor musun?"

"Hayır, Suret."

"Ama yine de gelip Kral adına desteğimi istiyorsun?"

"Bana yol gösterebileceğinizi düşündüğüm için geldim. Kral itaat

etmemi güvence altına almak için babamı ve ailesini tehdit ediyor, ama ben sırf onlar yaşasın diye binlerce insanın anlamsız bir savaşta ölmesini kendime yediremiyorum. Kral'ı bu isteğinden vazgeçirmenin bir yolu olmalı ya da ona baskı kurabileceğimiz bir şey. Bütün Nişanlar hep bir ağızdan konuşsalar."

"Nişanların hep bir ağızdan konuştuğu zamanlar geride kaldı. Suret Tendris biraya susamış bir alkolik gibi İnkârcılara karşı savaş açma isteğiyle yanıp tutuşuyor. Üçüncü Nişan'daki kardeşlerimiz ise kendilerini kitaplarında kaybetmiş bir durumda, dünyada olup bitenleri soğuk bir kayıtsızlıkla izliyorlar. Âdete uygun olarak Beşinci Nişan politikaya girmiyor, Birinci ve İkinci Nişanlar ise dünyevi meselelerden ziyade kendilerinin ve Ayrılmışlar'ın ruhlarıyla iletişim halinde olmayı tercih ediyorlar."

"Suret, başka bir Nişan daha olduğunu öğrendim. Duyduğuma göre diğer bütün Nişanların toplamından daha fazla güce sahiplermiş."

Suret'in şok olmasını ya da paniklemesini bekliyordu ama Suret yalnızca bir kaşını hafifçe havaya kaldırmıştı. "Bugün bütün sırların açığa çıktığı gün demek, kardeşim." Uzun parmaklı ellerini birbirinin üstüne koyup pelerininin içine sokmuş ve başıyla işaret etmişti. "Gel, yürüyelim."

Beraber sessizce yürürlerken ayaklarının altındaki buzlar çatırdıyordu. Antrenman alanından kendisinin de çok iyi hatırladığı acı ve zafer bağırışları geliyordu. Beklenmedik bir özlem dalgası içinde yükseldi. O duvarların arasındaki bütün acı ve kayıplarına rağmen o zamanlar hayat daha basitti. Kralların entrikaları ve İtikat'ın sırları hayatına karanlık ve kargaşa getirmişti.

"Bu bilgiyi nasıl edindin?" diye sormuştu Suret bir süre sonra.

"Kuzeyde bir adamla tanıştım, İtikatlılar tarafından mit olarak anılan bir nişandan gelen bir kardeşti."

"Sana Yedinci Nişan'ı mı anlattı?"

"Biraz dil dökmem gerekti ve yalnızca sınırlı bilgi verdi. Yedinci Nişan'ın varlığının bütün Suretler tarafından bilinen bir sır olduğunu söyledi. Gerçi geçenlerde Dördüncü Nişan'la çıkan anlaşmazlığı düşününce Suret Tendris'in bu bilgiye sahip olmadığını düşünmeden edemiyorum."

"Değil ve böyle olması çok önemli. Sence de öyle değil mi?"

"Kesinlikle, Suret."

"Yedinci Nişan hakkında ne biliyorsun?"

"Bizim için savaş, Beşinci Nişan için şifa neyse onlar için de

Karanlık o.”

“Doğru. Ama Yedinci Nişan’daki kardeşlerimiz Karanlık’a başvurmuyorlar. Kendilerini tehlikeli, esrarlı bilginin muhafız ve uygulayıcıları olarak görüyorlar, ki bu da isim veya kategori gibi dünyevi kavramların ötesinde bir uğraş.”

“Bu bilgiyi bize yardım etmek için kullanırlar mı?”

“Tabii ki, geçmişte yaptılar ve hâlâ yapıyorlar.”

“Kuzeyde tanıştığım adam İtikat’ın içinde olan bir savaştan bahsetti, Yedinci Nişan’ın içindeki bazı kimselerin kendi güçleri tarafından baştan çıkarıldıklarından.”

“Baştan çıkarılma ya da aldatılma. Kim bilir? Yitik yıllarda bilinmedik çok şey kaldı. Açık olan şey ise Yedinci Nişan’ın saklı kalması yararlı olacak bilgilere sahip olduğu, bir şekilde Öte’ye erişip orada bir şeye, bir ruha veya İtikadımız ve Diyar’ı yok edebilecek güce ve kötülüğe sahip bir varlığa dokunmuş oldukları.”

“Ama mağlup edildi herhalde?”

“‘Zapt edildi’ daha uygun bir kelime olur. Ama hâlâ Öte’de dolanıyor ve bekliyor. Hâlâ onun emirlerini yerine getirenler, komplolar kuranlar ve onun için adam öldürenler var.”

“Suret katliamı.”

“O ve daha fazlası.”

Vaelin şehrin altında Tek Göz’le olan karşılaşmasını ve göğsüne karmaşık şekiller kazırken Frentis’e söylediklerini anımsamıştı. “Bekleyen.”

Bu sefer Suret açık bir şekilde şaşırmıştı. “Hiç boş durmamışsın bakıyorum.”

“O kim?”

Suret durmuş, antrenman alanındaki çocuklara dikkatle bakmıştı. “Belki Usta Rensial’dir. Yıllardır deli gibi davranıp asıl amacını saklamıştır. Belki de Usta Haunlin’dir. O yanık izlerinin nasıl olduğunu hiç anlatmadı. Belki de sensindir.” Vaelin’e dönüp baktığında Suret’in gözlerinde sinir bozucu bir keskinlik vardı. “Sonuçta daha iyi bir kılıf olabilir mi? Savaş Lordu’nun oğlu, cesaretli, belli ki kusursuz, İtikatlılar tarafından sevilen biri. Gerçekten çok iyi bir tebdil.”

Vaelin başını sallamıştı. “Evet, öyle. Daha iyi bir tebdil varsa, o da siz olurdunuz, Suret.”

Suret yavaşça göz kırpıp yürümeye devam etmişti. “Demek istediğim şey çok iyi saklanıyor olduğu ve Yedinci Nişan’ın ne yaparsa yapsın onu bir türlü bulamadığı. Nişan’ın bir kardeşi ya da

alayındaki bir asker olabilir. Nişan'la hiç alakası olmayan biri de olabilir. Kehanetlerde nasıl yapacağı geçmiyor ama Bekleyen'in amacının bu Nişan'ı yok etmek olduğu net bir şekilde belirtiliyor."

Vaelin şaşkınlıkla kaşlarını çatmıştı. Kehanet kavramı İtikat'ın niteliklerinden biri değildi. Kâhinler ve görüleri sahte inançlara, tanrılara tapanlara ve bilgelik zannettikleri batıl inançlarına tutunan İnkârcılara aitti. "Kehanetler mi, Suret?"

"Bekleyen'in haberi bize Yedinci Nişan tarafından uzun yıllar önce verildi. Yedinci Nişan'ın kardeşlerinden bazılarının geleceği görme yetenekleri var ya da bana söyledikleri şeyi söylersem, geleceği oluşturan sürekli değişen gölge bulutlarını görebiliyorlarmış. Böyle bir yeteneği olan birden fazla kişinin aynı görüden bahsetmeleri, gölgelerin tanınabilir bir bütün oluşturacak şekilde birleşmesi nadiren rastlanan bir olaydır, ama hepsi iki şeyden emin olduklarını söylemişlerdi: Bekleyen'in kim olduğunu anlamak için yalnızca bir şansımız olacak ve eğer başaramazsak bu Nişan düşecek, dolayısıyla İtikat ve Diyar da."

"Ama durdurmak için bir şansımız var, değil mi?"

"Tek bir şans, evet. Bu konuda bir kehanet bildiren son kardeş yaklaşık bir asır önce yaşamıştı. Bir transa girip görülerini diyardaki bütün kâtiplerden daha güzel ve hassas bir şekilde yazdığını söylerlerdi, hem de normalde okuma yazması olmayan biriymiş. Ölmeden kısa bir süre önce kalemini son kez eline alıp kısa bir parça yazmış. 'Bir kral ordusunu çöl güneşinin altında çarpışmaya yolladığında, savaş Bekleyen'in maskesini düşürecek. O kardeşinin ölümünü arayacak ve belki de kendisininkini bulacak.'"

Kardeşinin ölümünü...

"Daha eğitim alırken iki kez ölümden kurtuldun," demişti Suret. "Her ikisinin de Öte'de pusuya yatmış olan kötülüğün hizmetçileri tarafından yapıldığını düşünüyoruz. Bilmediğimiz bir sebepten ötürü senin ölmeni arzu ediyor, hem de çok."

"Eğer Bekleyen, Nişan'ın içinde saklanıyorsa neden beni öldürtmüyor?"

"Ya henüz fırsatı doğmadığı ya da bunu yapmak kimliğinin açığa çıkmasına sebep olabileceği için. Daha yapacak çok işi var. Ama savaşın kaosunun ortasında, ölümle çevriliyken şansını deneyebilir."

Vaelin ürperdi ve bunun sebebi antrenman sahasının yönünden esen soğuk rüzgâr değildi. "Şansımız Kral'ın savaşı mı?"

"Tek şansımız."

“Bir asır önce transa girip bir şeyler çiziktiren bir adam tarafından öngörülmüş şansımız. Sırf buna dayanarak Nişan’ı savaşa sokmayı göze alıyor musunuz?”

“Gördüğün ve öğrendiğin onca şeyden sonra bundan şüphe mi ediyorsun? Bu savaş biz destek versek de vermesek de olacak. Kral kararını verdi ve aksine ikna edilemez.”

“Eğer savaşa girersek Diyar düşebilir.”

“Ve girmezsek kesinlikle düşecek ve bu sefer derebeyliklerin arasındaki savaşlardan ötürü olmayacak. Topraklar kavrulacak, yıkım yaşanacak, ormanlar yanacak ve Diyar halkı, Seordahlar, Lonaklar, herkes ölecek. Başka seçeneğimiz var mı?”

* * *

“Aklıma diyecek bir şey gelmedi,” dedi Vaelin, Sherin’e; elinin yumuşak tenini okşarken. “Haklıydı. Bu dehşet verici ve korkunç bir şey, ama Suret haklıydı. Bu savaşın daha önce eşi benzeri görülmemiş bir savaş olacağını söyledi. Büyük bir fedakârlık yapılacağının. Ama ben dönmeliymişim. Adamlarım ve kardeşlerimden kaçı ölürse ölsün görevimi tamamlar tamamlamaz ben Diyar’a dönmeliymişim. Yanımdan ayrılırken ona annemi hatırlattığımı söyledi. Nasıl tanıştıklarını merak ediyorum ve sanırım asla öğrenemeyeceğim.”

Kızın başı masanın üzerinde, gözleri kapalı, dudakları açıktı. Elinde hâlâ Vaelin’in ona verdiği şarap kupası duruyordu, “İki tutam kediotu, bir tutam taçkökü ve tadını gizlesin diye bir miktar papatya,” dedi saçını okşayarak. “Benden nefret etmemeye çalış.”

* * *

Sherin’e pelerinini giydirdi, fular ve blokları önce pakete sonra kızın cebine koyup onu limana taşıdı. Çok hafif, çok kırılgandı. Ahm Lin büyük bir ticaret gemisinin yanında, iskelenin üzerinde onu bekliyordu. Eşi Shoala elini tutmuş, büyük ihtimalle bir daha görmeyeceği şehre dalgın bir şekilde bakıyor, ağlamamak için kendini tutuyordu. Vali Aruan geminin kaptanıyla pazarlık yapıyordu. İri cüsseli, Uzak Batılı olan adam Vaelin’i görünce panikledi. Vaelin hatırlayamıyordu, belki de denizcilerin kaçma denemesinden sonra gemilerinin zorla yakılmasını izlettirdikleri kaptanlardan birisi de oydu. Adam Vali’yle olan pazarlığını

sonlandırdı ve sürme iskeleye çıktı.

"Fiyatta anlaştık," dedi Vali, Ahm Lin'e. "Direkt Uzak Batı'ya gidiyorlar, önce..."

"Ben bilmesem daha iyi," diye araya girdi Vaelin.

Ahm Lin öne çıktı, Sherin'i ondan aldı ve kaslı taş ustası kollarıyla onu rahatça kaldırdı.

"Beni öldürdüklerini söyle," dedi Vaelin. "Gemi limandan ayrılırken İmparator'un Muhafızları gelip beni öldürdü."

Taş ustası tereddüt etse de başını salladı. "Şarkı nasıl isterse, kardeş."

"Sherin burada kalabilir," dedi Vali Aruan. "Sonuçta şehir ona çok şey borçlu. Tehlikede olmaz."

"Lord Velsus da sizin kadar minnettar mıdır sizce, Vali?" diye sordu Vaelin.

Vali içini çekti. "Değildir herhalde." Belinden deri bir kese alıp Shoala'ya verdi. "Onun için, uyandığı zaman verirsin. Şükranlarımı da iletirsin."

Kadın başını salladı, önce Vaelin'e nefretle, sonra şehre gözlerinde yaşlarla baktı ve dönüp sürme iskeleye çıktı.

Vaelin uzanıp parmaklarını Sherin'in saçlarının arasında gezdirdi ve uyuyan yüzünün hatlarını hafızasına kazımaya çalıştı. "Ona iyi bak," dedi Ahm Lin'e.

Ahm Lin gülümsedi. "Şarkım aksine izin vermez." Dönüp gidiyordu, ama duraksadı. "Şarkımda elveda tınısı yok, kardeş. Bir gün birlikte şarkı söyleyeceğimizi düşünmeden edemiyorum."

Vaelin başını salladı ve Ahm Lin, Sherin'i gemiye doğru taşırken bir adım geriledi. Gemi limandan ayrılırken Vali'yle yan yana durup izlediler. Gemi dalgalar üstünde limanın ağzına gitti, kuzey rüzgârlarını yakalayan yelkenleri açıldı ve Sherin'i götürdü. Vaelin geminin ufukta ufacık bir nokta halini almasını, sonra da tamamen gözden kaybolmasını izledi. Geriye yalnızca deniz ve rüzgâr kalmıştı.

Kılıcının bağını çözdü ve Aruan'a uzattı. "Vali, şehir sizindir. Duvarların dışında Lord Velsus'u beklemek üzere emir aldım."

Aruan kılıca baktı ama almak için bir hamle yapmadı. "Senin adına konuşacağım, İmparator'un mahkemesinde sözüm geçer. Merhametiyle ünlüdür..." Kem küm ederek sustu. Belki de sözcüklerinin ne kadar boş olduğunu kendisi de anlamıştı. Bir süre sonra tekrar konuşmaya başladı. "Kızımın hayatı için teşekkür ederim, lordum."

“Al,” dedi Vaelin kılıcım uzatarak. “Lord Velsus’un değil senin almanı yeğlerim.”

“Nasıl istersen.” Vali kılıcı tombul elleriyle tuttu. “Senin için yapabileceğim bir şey yok mu?”

“Şey, köpeğim...”

Kısım V

Yalancı'nın Saldırısı ya da yukarıda belirtilen diğer açılışların başarısız olduğu uzun oyunlarda Keschet'in karmaşıklığı tamamıyla kendini belli eder. Önümüzdeki bölümlerde adını Alpirli atlı okçuların bir manevrasından alan Okçu'nun Makası ile başlayarak uzun oyunlarda uygulanan en etkili stratejileri inceleyeceğiz. Tıpkı Yalancı'nın Saldırısı gibi Okçu'nun Makası da hedef şaşırtmaya yöneliktir ama aynı zamanda öngörülemeyen bir fırsattan istifade etme potansiyeli de taşır. İyi bir oyuncu iki farklı hedefe karşı aynı anda saldırırken rakibe asıl hedefinin ne olduğunu unutturur ve sonrasında en kazançlı fırsat kendisini açığa çıkarır.

Yazarı Bilinmiyor
Keschet - Kurallar ve Stratejiler
Birleşmiş Diyar'ın Büyük Kütüphanesi

Verniers'in Kaleminden

"Sonra?"

Al Sorna Vali'ye söylediği son sözlerden bahsettikten sonra susmuştu. "Ne sonra?" diye sordu.

Öfkeli bir şekilde karşılık vermemek için kendimi tuttum. Kuzeylinin beni sinirlendirmekten oldukça memnun olduğu belliydi. "Sonra ne oldu?"

"Ne olduğunu biliyorsun. Duvarların dışına çıkıp bekledim. Sabah olunca bir bölük İmparatorluk Muhafızı ile Lord Velsus gelip beni aldı. Prens Malcius söz verildiği gibi Diyar'a sağ salim teslim edildi, Janus kısa bir süre sonra öldü. Davam hakkında yazdıkların da oldukça ayrıntılı zaten. Başka ne anlatabilirim?"

Haklı olduğunu fark ettim; yazılı tarihi düşününce bana hikâyesini tamamen anlatmış ve savaşı çıkartan Diyar'ın nasıl bir yer olduğuna dair önceden bilinmeyen pek çok bilgi verip açıklamalar yapmıştı. Ama bir sebepten dolayı daha fazlası olduğunu, hikâyesinin eksik olduğunu hissediyordum. Aklıma duraksadığı anlar geldi. Çok kısa duraksamalardı, ama bende açıklamak istemediği bir şeyler, sakladığı olaylar olduğu izlenimi uyandırmıştı. Yatağımın üzerindeki örtüleri örten kâğıtlardaki kelimelerin zenginliğine bakınca içim karardı, zira bu hikâyeyi doğrulatmak için yapacağım yorucu ve kapsamlı araştırma gözümde büyüyordu. Gerçek bu kelimelerin arasında ama nerede acaba? *diye düşündüm.*

"Peki," dedim kâğıtlarımı düzenli bir şekilde toparlamaya çalışırken. "Savaşın sebebi bu mu? Yaşlı ve gözü kara bir adamın çılgınlığı mı?"

Al Sorna ellerini başının arkasında birleştirmiş uzanıyordu. Gözlerini tavana dikmişti ve suratında dalgın ve hüzünlü bir ifade vardı. Esnedi. "Sana anlatabileceklerim bu kadar, lordum. Şimdi izin verirseniz biraz dinlenmek istiyorum. Yarın sonucunda öleceğim bir müsabakaya çıkacağım ve karşılaşmaya dinlenmiş olarak çıkmak istiyorum."

Sayfaları karıştırıp dürüst davranmadığını düşündüğüm kısımları işaretlemeye başladım. Maalesef umduğumdan daha fazla işaret koymak

durumunda kaldım, hatta birkaç tane de çelişki buldum. "Onu bir daha hiç görmediğini söylemiştin," dedim. "Ama Janus'un seni savaş entrikalarına bulaştırdığı Yazgüneşi Panayırı'nda Prenses Lyrna'yı görmüşsün."

İçini çekti ve bana doğru dönmeden konuştu. "Yalnızca selamlaştık. Bunu bahsetmeye değer görmedim."

Savaşın tarihini yazmaya hazırlanırken yaptığım araştırmalar sırasında bulduğum bir şey geldi aklıma. "Peki ya taş ustası?"

Yalnızca bir an tereddüt etti, ama ben anlayacağımı anlamıştım. "Taş ustası mı?"

"Linesh'te arkadaş olduğun taş ustası. Bu yüzden dükkânı ateşe verilmiş. Şehri zapt ettiğin zamanı araştırırken pek çok kişiden duyduğum bir hikâyeydi bu. Yine de şimdi ondan bahsetmedin."

Bana sırtını dönüp omzunu silkti. "Arkadaşız denemez. Şehir meydanına koymak için Janus'un heykelini yapmasını istedim. Böylece şehrin sahibi olduğu belli olacaktı. Tabii taş ustası teklifimi reddetti. Ama birisi yine de evini yaktı. Sanırım savaş bitince o ve eşi şehri terk etti, tabii bunun için iyi sebepleri vardı."

"Peki ya kızıl elin şehri kırıp geçirmesini engelleyen itikad kardeşin," diye üzerine gittim sinirlenerek. "Peki ya o? Konuştuğum Lineshliler onun çok kibar biri olduğunu ve ikinizin yakın olduğunuzu söylediler. Bazıları sevgili olduğunuzu bile düşünüyordu."

Yorgun bir şekilde başını iki yana salladı. "Bu çok saçma. Ona ne olduğuna gelince, sanırım orduyla beraber Diyar'a döndü."

Yalan söylüyordu, bundan emindim. "Hepsini anlatmayacaksan hikâyeye başlamanın ne anlamı var?" diye sordum. "Beni aptal durumuna mı düşürmek istiyorsun, Umut Katili?"

Al Sorna alaylı bir şekilde güldü. "Kendisinin aptal olduğunu düşünmeyen kişi aptaldır. İzin verin de uyuyayım, lordum."

* * *

Yok edilişinden sonra geçen yirmi sene içinde Meldenliler başkentlerini daha görkemli bir şekilde yeniden inşa etmek için harıl harıl çalışmışlar, belki de mimari bir başarıyla başkaldırılarını göstermek istemişlerdi. Şehir, takımadaların en büyük adası olan Ildera'nın güney kıyısındaki doğal limanın etrafında kümeleniyordu. Adalıların sayısız deniz tanrısını onurlandıran parlak mermer duvarlar ve kırmızı kiremitli çatıları çevreleyen uzun sütunlar... Al Sorna'nın kendisi kadar heybetli babasının, ordusuyla ateş ve yıkım saçmak için kıyıya çıktığı zaman

sütunları nasıl devirdiğini okumuştum. O zamandan hayatta kalanlar Diyar Muhafızları'nın kan ve zaferle sarhoş olmuş bir şekilde devrilmiş sütunların üzerindeki heykellerin üzerine nasıl işediklerini ve etraflarında şehir yanarken, "Tanrı diye bir şey yok," diye bağırdıklarını anlatmışlardı.

Al Sorna babasının saçtığı yıkımdan dolayı üzüntü duyuyorduysa bile bunu belli etmiyordu. Hızlıca yaklaştığımız şehre ilgisiz bir şekilde bakıyordu. Lanet kılıcı elinde, tırabzanlara dayanmış etrafa bakıyordu. Denizciler onu görmezden geliyorlardı. Hava aydınlık ve gök bulutsuzdu. Gemi, açık yelkenleriyle durgun suların üzerinden rahatça kayıyordu ve denizciler, lostromonun sert teşviklerini dinleyip kürek çekiyorlardı.

Yanına gidip tırabzanlara dayandığımda birbirimize selam vermedik. Başımda hâlâ sorular vızıldıyordu ama kalbim bana cevap vermeyeceğinin bilgisiyle çekingendi. Bana hikâyesini anlatmakla ne amaçlıyordu bilmiyorum, ama işini bitirmişti. Bana başka bir şey anlatmayacaktı. Gecenin çoğunu uyanık bir şekilde hikâyesini düşünerek, cevaplar arayarak ve yalnızca daha fazla soru bularak geçirmiştim. Tarihçemi renklendiren o ve halkını sert bir şekilde kabahatli bulduğum için benden bir çeşit intikam alıyor olabilirdi, ama aslında ona karşı hiçbir yakınlık hissetmesem ve onu sevmesem de kindar biri olduğunu düşünmüyordum. Ölüm saçan bir düşmandı, ama kinci değildi.

"Hâlâ kullanabiliyor musun?" diye sordum sessizlikten sıkılarak.

Elindeki kılıca baktı. "Yakında göreceğiz"

"Kalkan adil bir karşılaşma olması konusunda ısrar ediyormuş. Sana antrenman yapman için birkaç gün süre vereceklerini düşünüyorum. Antrenmansız geçirdiğin onca seneden sonra çok korkulan bir rakip olman beklenemez."

Siyah gözleri yüzümü taradı. Neşelenmiş gibiydi. "Antrenmansız olduğumu nereden çıkardın?"

Omzumu silktim. "Bir hücrede beş sene boyunca yapacak ne olabilir ki?"

Tekrar şehre döndü ve hafif fısıltısı neredeyse rüzgârda kayboluyordu.

"Şarkı söylemek."

* * *

Biz iskeleye yanaşınca herkes işini bıraktı. Her liman işçisi, balıkçı, denizci, balık satıcısı ve fahişe yaptıkları işi bırakıp Şehir Yakıcı'nın

oğluna bakmak üzere bize doğru döndü. Sessizlik kurşun gibi ağır ve bunaltıcıydı. Bu dillendirilmeyen, evrensel nefretle ağırlaşan havada onlarca martının ağıtları bile sessizliğin içinde yutuluyor gibiydi. Kalabalığın içinde yalnızca tek bir kişi etkilenmemiş gibiydi. İskelede durmuş ve hoş geldin der gibi kollarını açmış uzun boylu ve inci gibi dişleri olan bir adam gülümsüyordu. "Hoş geldiniz, dostlarım, hoş geldiniz!" diye seslendi derinden gelen bariton sesiyle.

İskeleye çıkarken adamı iyice inceleme fırsatı buldum. Zayıf ama kaslı bir adamdı. Mavi, pahalı bir ipek giysisi ve belinde altın kabzalı bir kılıç vardı. Uzun ve bal sarısı saçları bir aslanın yelesini andırıyordu. Açıkçası gördüğüm en yakışıklı adamdı. Al Sorna'nın aksine görünüşü hakkındaki efsanelere yaraşır nitelikteydi ve daha söylemeden adının ne olduğunu biliyordum: Atheran Ell-Nestra, Adalar'ın Kalkanı, Umut Katili'nin dövüşeceği adam.

"Lord Verniers, değil mi?" diyerek selamladı ve elimi sıktı. "Şeref duydum, efendim. Tarihçelerin raflarımı şereflendiriyor."

"Teşekkürler." Al Sorna sürme iskeleden inerken ona döndüm. "Bu..."

"Vaelin Al Sorna," diye bitirdi Ell-Nestra ve yere kadar eğilerek Umut Katili'ni selamladı. "Namınız sizden önce varıyor, tabii..."

"Ne zaman dövüşüyoruz?" diye sözünü kesti Al Sorna.

Ell-Nestra gözlerini biraz kıstı ama gülümsemesi solmadı. "Üç gün içinde lordum. Sizin için de uygunsa."

"Değil. Bu saçmalık bir an önce bitsin istiyorum."

"Son beş yıldır İmparator'un zevkleri uğruna çürüdüğünüz kanısındayım. Becerilerinizi tazelemek için zamana ihtiyacınız yok mu? Halk çok kolay bir zafer kazandığımı düşünürse bu utanç verici olur."

İkisini birbirine bakarken görünce, nasıl bir tezat oluşturduklarını düşünmekten kendimi alamadım. Vücut yapıları benzese de Ell-Nestra'nın erkeksi güzelliği ve yakıcı gülümsemesinin Al Sorna'nın sert ve soğuk yüzünü gölgede bırakması gerekirdi. Ama Al Sorna adalının birinci sınıf duruşunun karşısında bile içsel bir yetenek tarafından sağlanan bir yeti sayesinde küçük görünmüyordu. Bunu Ell-Nestra'nın sahte gülümsemeyle boyanmış yüzünden ve rakibini baştan aşağı süzmesinden anlayabiliyordum. Umut Katili yüzleşeceği en tehlikeli adamdı ve Ell-Nestra bunu biliyordu.

"Seni temin ederim ki," dedi Al Sorna. "Kimse kolay bir zafer kazandığını söylemeyecek."

Ell-Nestra başını eğdi. "O halde yarın öğlen vaktinde." Arka tarafında duran bir grup silahlı adama işaret etti. Türlü çeşit silahla

sarılı sert bakışlı denizciler Umut Katili'ne gizlemeye tenezzül bile etmedikleri bir nefretle bakıyorlardı. "Tayfam sizi kalacağınız yere götürecek. Yol üstünde fazla oyalanmamanızı tavsiye ederim."

"Leydi Emeren," dedim arkasını dönerken. "O nerede?"

"Evimde rahatına bakıyor. Yarın görüşürsünüz. Tabii size en içten selamlarını yolladı."

Bu düpedüz yalandı. Benim hakkımda aslında ne dediğini ve onunla Ell-Nestra arasında nasıl bir ilişki olduğunu merak ettim. İntikamla yanıp tutuşan iki ruhun karşılıklı çıkarından fazlası olabilir miydi?

Kalacağımız yer şehir merkezindeydi. İsten dolayı kararmış binanın nizami dizili tuğlaları ve yerdeki harap olmuş mozaiklerinden, içinde bir zamanlar hatırı sayılır kimselerin kaldığı anlaşılıyordu. "Gemi Lordu Otheran'ın eviydi," diye cevapladı denizcilerden biri sorunca. Ters bir şekilde konuşuyordu. "Kalkan'ın babası." Durup Al Sorna'ya baktı. "Ateşte öldü. Kalkan binanın böyle bırakılmasını emretti, hem o hem de halk için bir hatırlatma olsun diye."

Al Sorna konuşulanları dinliyor gibi durmuyordu. Bakışları harap olmuş binanın siyah gri duvarları üzerindeydi ve dalgındı.

"İçeride yemek var," dedi denizcilerden biri. "Mutfakta. Şuradaki merdivenden alt kata inince. Bir şeye ihtiyacınız olursa diye burada bekleyeceğiz."

Yemek salonunda büyük, maun ağacından yapılma bir masada yemek yedik. Böyle viran haldeki bir evde böyle kusursuzca cilalanmış bir masa olması garipti. Mutfakta peynir, ekmek ve pek çok çeşit füme buldum. Ayrıca Al Sorna'nın Cumbrael'in güney tarafındaki bağlardan geldiğini söylediği çok lezzetli bir şarap da vardı.

"Ona neden Kalkan diyorlar?" diye sordu. Kendisine bir bardak su koydu. Şaraptan yalnızca bir yudum alıp, kalanına dokunmamıştı.

"Babanın Melden topraklarını ziyaretinden sonra savunmalarını güçlendirmeleri gerektiğini fark ettiler. Her Gemi Lordu, Adalar'da sürekli devriye gezen donanmaya beş gemi vermek zorunda. Donanmayı kumanda etme onuruna nail olan kaptana Adalar'ın Kalkanı adını veriyorlar." Durdum ve dikkatle ona baktım. "Onu yenebileceğini düşünüyor musun?"

Gözleri yemek salonunu taradı ve bir zamanlar içinde canlı renklerin kullanılmış olduğu belli olan duvar resminin siyah çizgilerine baktı. "Babası zengin bir adammış, İmparatorluk'tan bir sanatçı getirtip duvarına aile resmini çizdirtmiş. Kalkan'ın üç kardeşi varmış, hepsi ondan büyükmüş yine de babasının en çok onu sevdiğini bilirmiş."

Sözcüklerinde sinir bozucu bir kesinlik vardı. Kendimi Kalkan'ın

öldürülmüş ailesinin hayaletleriyle birlikte yemek yiyormuşum gibi hissettim. "Soluk bir resme bakmana rağmen çok şey görüyorsun."

Kupasını masaya koydu ve tabağını itti. Eğer bu son yemeği idiyse, çok iştahlı değil gibiydi. "Sana anlattığım hikâyeyi ne yapacaksın?"

Bana anlattığın bitmemiş hikâyeyi, *diye düşündüm ama bunu sesli olarak söylemedim. "Üzerine düşünüyorum, çok fazla soru uyandı kafamda. Yayınlasam bile çoğu insanın savaşın aptal ve yaşlı bir adamın deliliği yüzünden çıktığına inanacağını hiç zannetmiyorum."*

"Janus entrikacı ve yalancı, duruma göre de cinayet işleyebilen biriydi. Ama gerçekten aptal mıydı? O lanet savaşta kumlara saçılan onca kan ve hazineyi düşününce bazen savaşın daha büyük bir planın parçası olduğunu düşünüyorum, anlayamayacağım son bir entrika."

"Janus'tan duygusuz ve alçak bir adam olarak bahsetmene rağmen öfkeli bir şekilde konuşmuyorsun. Sana ihanet eden adama nefret beslemiyorsun."

"İhanet etmek mi? Janus yalnızca mirasına sadıktı, yani daimi olarak Al Nieren Hanesi tarafından yönetilecek olan bir Birleşmiş Diyar. Yaptıklarından dolayı ondan nefret etmek seni sokan akrepten nefret etmeye benzer."

Kupamı kafama diktim ve şişeye uzandım. Cumbrael meyvesi hoşuma gitmişti ve birden sarhoş olma arzusuna kapılmıştım. Gün içindeki stres ve ertesi gün kanlı bir dövüş izleyecek olmayı düşünmek, içimde boğmak istediğim bir huzursuzluk yaratıyordu. Daha önce insanların öldüğünü görmüştüm; İmparator'un emriyle idam edilen suçluların ve hainlerin ölümlerine tanık olmuştum, ama bu adama duyduğum nefret ne kadar fazla olursa olsun gaddar bir şekilde sonunun geldiğini görmeyi artık istemediğimi fark etmiştim.

"Yarın galip gelirsen ne yapacaksın?" diye sordum. Biraz peltek konuştuğumun farkındaydım. "Diyarına dönecek misin? Kral Malcius'un seni hoş karşılayacağını düşünüyor musun?"

Sandalyesini arkaya itip ayağa kalktı. "Sanırım ikimiz de yarın ne olursa olsun benim için burada zafer diye bir şey olmadığını biliyoruz. İyi geceler, lordum."

Kupamı tekrar doldurup merdivenleri çıkmasını ve yatak odalarından birine girişini dinledim. Ben şarabın yardımı olmasa uyumakta zorlanacağımı bildiğim halde onun uyumaya gitmesine hayret etmiştim. Yine de onun suçluluk duygusu hissetmeden, kâbus görmeden, rahat bir şekilde uyuyacağından emindim.

"Ondan nefret eder miydin, Seliesen?" dedim sesli bir şekilde. Onun hayaletinin bu evde dolaşan hayaletlerden biri olmasını umdum.

“Sanmam. Başka bir şiirin konusu herhalde. Şu kılıç savuran vahşilerin yanında olmayı hep severdin, ama sen onlardan biri hiç olamadın. Numaralarını, at sürmeyi, sana verdikleri o kılıçla güzel hareketler yapmayı öğrendin ama savaşmayı hiç öğrenemedin, değil mi?” Gözyaşlarım akmaya başladı. Hayaletlerle dolu bir evde oturmuş ağlayan sarhoş bir kâtip. “Savaşmayı hiç öğrenemedin, seni piç.”

* * *

Melden Adaları’nın eğitimli ziyaretçilere sunabileceği şeylerden biri de büyük adaların kıyılarında bulunabilecek etkileyici kalıntılardı. Ebatları ve ne gibi bir binanın kalıntıları olduğu belli olmasa da tasarımları ve birleşme yerlerine bakınca tek bir kültüre ait olduğu belli oluyordu. Takımadaların şimdiki sakinlerinin aksine estetik bir entelektüellik ve zarafete sahip olan kadim bir ırka ait oldukları belliydi.

Bu eskiden kalma harika mimarinin günümüze kalan tek örneği Melden başkentinden iki kilometre uzaktaki amfitiyatroydu. Adanın güney kıyısındaki kırmızı damarlı sarı mermer tepelere oyulmuş olan amfitiyatro, inşaat materyali için oradaki taşları kullanmaya çekinmeyen barbar ada halkı tarafından kendisine verilen zararlara rağmen olduğu gibi duruyordu. Geniş ve oval bir sahneye bakan kademeli taşlarda, şimdiki adalılarla karşılaştırıldığında daha aydınlanmış olan insanlar tarafından bir zamanlar harika hitabet, şiir ve tiyatro performanstan sergileniyor olmalıydı. Adanın modern zamandaki sahipleri amfitiyatroda artık ya suçluların idamını ya da ölümüne yapılan dövüşleri izliyorlardı.

Şafak sökerken Kalkan’ın tayfası tarafından uyandırıldık. İnsanlar uyanıp sokağa doluşmadan önce dövüş yerine gitmemizin daha iyi olacağını söylemişlerdi. Aksi halde kalabalık aralarından geçen Şehir Yakıcı’nın oğluna nefretlerini kusabilirdiler.

Tıpkı tahmin ettiğim gibi, güneşin göğün tepesine çıkmasını beklerken Al Sorna endişeli görünmüyordu. Kılıcını yanına koymuş, en alt sıradan denize bakıyordu. Güneyden sert bir rüzgâr esiyordu ama havanın bulutsuz oluşu gün içinde yağmur yağmayacağını işaret ediyordu. Al Sorna acaba bugünün ölmek için iyi bir gün olduğunu düşünüyor muydu?

Leydi Emeren güneş tam tepeye çıkmadan bir saat önce geldi. Yanında Kalkan’ın tayfasından iki kişi vardı. Üzerinde sade, siyah beyaz bir urba vardı, parmağındaki mevkisini bildiren safir yüzük dışında süs eşyası takmamıştı ve makyaj yapmamıştı. Ama yine de her

zamanki gibi mağrur ve soğukkanlı duruyordu. Oval arenaya iyice yaklaşınca ayağa kalktım ve eğilerek selam verdim. "Leydi Emeren."

"Lord Verniers." Sesinde eskisi gibi renkli bir tını ve İmparator'un divanında yetişmiş kişilere özgü olan garip, hareketli bir aksanı vardı. Güzelliği, kusursuz teni, dolgun dudakları ve parlak yeşil gözleri beni bir kez daha kendilerine hayran bıraktılar. Uzun zamandır Alpir kadınının zirvesi olarak kabul ediliyordu; güzel olduğu kadar görev bilincine de sahip, asil bir soydan gelen ve İmparator tarafından küçüklükten beri kayırılan kızın, İmparator tarafından kendi oğullarıyla beraber eğitim alması sağlanmıştı. İmparator onu kızı olarak görüyordu. Seliesen kaderi tarafından çağrıldığında ikisinin evlenmesi kaçınılmazdı. Sonuçta ona Seliesen'den başka kim layıktı ki?

"İyi misiniz?" diye sordum. "Size kötü davranılmadığını umuyorum."

"Beni alıkoyanlar oldukça cömertlerdi." Kız bakışlarını Umut Katili'ne çevirince yine ondan ne zaman bahsetse suratında oluşan o soğuk, dizginsiz nefret ifadesini gördüm. Al Sorna kızla göz göze gelince başını hafifçe eğdi. Belli ki kız ilgisini çekmemişti.

"Yanınızda muhafız yok," dedi Leydi Emeren.

"Tutsak, Kalkan'ın düellosunu kabul edeceğine dair İmparator'a söz verdi. Etrafta muhafız olmasına gerek görülmedi."

"Anlıyorum. Oğlum iyi mi?"

"Oldukça. Onu son gördüğümde mutlu bir şekilde oyun oynuyordu. Dönmenizi dört gözle bekliyor, hepimiz öyle."

Gözlerini dikmiş bana bakarken, Umut Katili'ne baktığında gözlerinin içinde yanan nefretin benim üzerimde de olduğunu hissettim ve gözlerimi kaçırdım. Hep biliyordu, *diye düşündüm.* Neden benden de nefret etmesindi ki?

"İmparatorluk'a döndüğümüzde oğlumla inzivaya çekileceğiz," dedi Leydi Emeren. "Divana dönmeyi düşünmüyorum. Kocamın adaletini sağladığım için teşekkür de beklemiyorum."

İçimi çektim. "Demek doğruymuş, bu olayı siz ayarlamışsınız."

"Meldenliler de adaletin yerini bulduğunu görmek istiyor. Kalkan annesinin, babasının ve kardeşlerinin gözleri önünde yanarak ölmesine şahit oldu. Onun yardım çağrımı kabul etmesi çok zor olmadı. Bu Kuzeyliler başka insanların kendilerine kin tutmasını başarmakta ender bulunur bir yeteneğe sahipler."

"Peki nefretinin onunla birlikte öleceğine gerçekten inanıyor musun? Ya böyle olmazsa? O zaman gönlün nasıl ferahlayacak?"

Yeşil gözlerini kıstı. "Bana vaaz verme, kâtip. İkimiz de biliyoruz ki sen tanrısız bir insansın."

“Şimdi de tanrılardan mı medet umuyorsun? Aldırış etmeyen kaya parçalarına yalvarıyorsun demek. Seliesen bunları görse ağla...”

Bana tokat atınca safir yüzüğü yanağımı çizdi. Sendeledim. Güçlü bir kadındı ve kendisine hâkim olma gereği duymuyordu. “Kocamın adını ağzına alma!”

Kanayan yüzümü tutarken dilimin ucuna onu gerçek ile paramparça edecek pek çok kin dolu sözcük gelse de alev alev yanan gözlerine bakınca kelimeler soldu, sinirim dindi, denizden gelen rüzgâra karıştı ve bunların yerine ruhumda hep olduğunu bildiğim bir acıma ve pişmanlık duygusu geldi.

Ona bir kez daha resmi bir şekilde eğilerek selamladım. “Size sıkıntı verdiğim için üzgünüm, leydim.” Arkamı döndüm ve Umut Katili’nin yanına gidip oturdum. Cezalarını bekleyen iki tane adam.

Yanağımdaki kesiğe dantelli bir mendil tutarken Umut Katili, “İstersen yaranı dikebilirim,” dedi. “Yoksa iz kalır.”

Başımı iki yana sallayıp Leydi Emeren’in birinci sıranın diğer ucuna oturmasını izledim. Gözlerini özellikle benden kaçırıyordu. “Hak ettim.”

Kalkan bir süre sonra yanında eli mızraklı muhafızlarıyla geldi. Muhafızlar hızlı bir şekilde arenaya dizildiler. Bu intikam anının kalabalıktan herhangi bir müdahale olmadan yaşanmasını istiyor olmalıydı. Adamlarda bayram havası yoktu ve gerginlerdi. Pek çok kişi gözlerini Al Sorna’nın sırtına dikmiş bakıyordu ama ağızlarından küfür ya da alaylı sözler çıkmıyordu. Kalkan’ın bu olayın en azından biraz medenice olmasını dilediğini hissettim.

Ne kadar saçma ve komik, *diye düşündüm.* Bir adamdan, yapmadığı bir şey yüzünden öç alabilmek için işlediği bir suçu affetmek.

En son Gemi Lordları geldi. Adalar’da güzel olarak algılandığını düşündüğüm kıyafet giyen, bazısı orta yaşlı, bazısı oldukça yaşlı olan bu sekiz adam Adalar’ın en zenginleriydi ve yönetim konseyinde, sahip oldukları gemi sayısından dolayı yer alıyorlardı. Şaşırtıcı bir şekilde dört asırdan uzun bir süredir bu yönetim sistemi devam ediyordu. Arenanın ucundaki mermer kürsüye geçip rahat etmeleri için önceden ayarlanmış meşeden yapılma sekiz sandalyeye oturdular.

Gemi Lordları’ndan birinin oturmadığını gördüm. Diğerlerine nazaran daha sade kıyafetleri vardı, sırım gibi bir adamdı ve her iki eline de yumuşak, deri eldivenler giymişti. Al Sorna’nın kıpırdandığını hissettim. “Carval Nurin,” dedi.

“Kırmızı Şahin’in kaptanı,” dedim hafızamı yoklayarak.

Al Sorna başını salladı. “Demek göztaşıyla çok gemi

alınabiliyormuş.”

Nurin, kalabalığın uğultusunun dinmesini bekledi, kayıtsız gözleriyle Al Sorna’ya bir süre baktıktan sonra yüksek bir sesle konuşmaya başladı. “Meydan okumanın tek bir çarpışmayla sonlandırılmasına tanık olmak için buradayız. Gemi Lordları Konseyi bu düellonun adil ve yasalara uygun olduğunu resmi bir şekilde onaylıyor. Bugün dökülen kan karşılığında ceza verilmeyecek. Meydan okuyan adına kim konuşuyor?”

Kalkan’ın tayfasından iri, sakallı bir adam öne çıktı. Başındaki mavi fular, ikinci kaptan olduğunu belirtiyordu. “Ben, lordlarım.”

Nurin’in bakışları bana çevrildi. “Peki ya meydan okunan için?”

Ayağa kalktım ve arenanın ortasına yürüdüm. “Ben.”

Cevabımda bir saygı ifadesi kullanmadığım için Nurin hafifçe gözlerini kıstı ama bozuntuya vermeden devam etti. “Yasalar gereği her iki tarafa da bu meselenin kan dökmeden çözülüp çözülemeyeceğini sormamız gerekiyor.”

Önce ikinci kaptan konuştu. Gemi Lordları’ndan ziyade seyircilere hitap ediyordu. “Kaptanımın şerefine büyük bir leke geldi. Normalde barışçıl biri olsa da öldürülmüş ailesinin ruhları adalet çığlıkları atıyorlar!”

Kalabalıktan çıkan uğultu aynı fikirde olduklarını gösterir nitelikteydi. Ahenksiz öfke melodisi Carval Nurin’in o tarafa bakmasıyla dindi. Sonra gözlerini bana çevirdi. “Peki, meydan okunan bu meseleyi barışçıl bir şekilde çözmek istiyor mu?”

Al Sorna’ya baktığımda gökyüzünü izlediğini gördüm. Neye baktığını görmek için başımı kaldırdığımda üstümüzde daireler çizen bir kuş gördüm. Kanat genişliğine bakılırsa bir deniz kartalıydı. Bulutsuz gökyüzünde dönüp duruyor, kanatlarının altına sıcak havayı almış, halkın izlediği sefil cinayetimiz üzerinde uçuyordu. Burada olan şey adalet değil, cinayetti.

“Lordum,” dedi Carval Nurin, sesi sıkkınlığından dolayı biraz sert çıkmıştı.

Kuşun kanatlarını kapatıp kayalıklara doğru dalışa geçtiğini gördüm. Çok güzel. *“Bir an önce olsun bitsin,” dedim ve dönüp arkama bakmadan yerime geçtim.*

Yerime döndüğüm sırada Al Sorna’nın bana tuhaf bir şekilde baktığını gördüm. Belki de bu maskaralığa ayak uydurmayı reddetmemi komik bulmuştu. Daha sonraları yalnız kaldığım zaman, bakışlarında bir hayranlık, bir ölçü saygı olup olmadığını düşünürdüm. Ama bu tabii ki saçma bir düşünce.

“Taraflar yerlerini alsın!” dedi Carval Nurin.

Al Sorna o lanet kılıcını eline alıp ayağa kalktı. Elini kabzaya koyarken hafifçe tereddüt etti. Kılıcı kınından çekmeden parmaklarının bir an kasıldığını gördüm. Deminki neşeli ifade suratından silinmişti. Kara gözleriyle, güneşte parlayan çeliğin görüntüsünü içiyordu ve yüzündeki ifade anlaşılmazdı. Birkaç saniye sonra kını yanıma koyup arenanın ortasına doğru yürümeye başladı.

Kalkan, kılıcı elinde öne çıktı. Sarı saçlarını deri bir tokayla arkadan bağlamıştı ve üzerinde denizcilerin giydiği sade, pamuk bir gömlek; geyik derisinden bir pantolon vardı ve sağlam, deri ayakkabılar giyiyordu. Kıyafetleri yalın olabilirdi, ama bir prense benziyordu ve Gemi Lordları’nın şık kıyafetlerini gölgede bırakıyordu. Asil duruşuyla etrafına cesaret yayıyordu; zedelenmiş onuru için adalet arayan bir aslan. İskeledeki iyi tavrından eser yoktu ve Al Sorna’ya soğuk ve yırtıcı bir şekilde bakıyordu.

Al Sorna, Kalkan’ın karşısına geçti ve hiç tereddüt etmeden Kalkan’ın gözlerinin içine baktı. O da limandaki gibi gölgede bırakılmayacağını hatırlatır haldeydi. Kılıcını kaldırmamıştı, bacaklarını omuz genişliğinde açmıştı ve sırtı hafif öne eğikti.

Carval Nurin sesini yükseltti. “Başlayın!”

Neredeyse Nurin’in lafı bitmeden olmuştu. O kadar hızlıydı ki ben ve kalabalık neler olduğunu bir süre sonra anlayabilmiştik. Al Sorna hareket etmişti. Daha önce hiçbir insanın böyle hareket ettiğini görmemiştim. Kayalıklara doğru dalan kartal ya da Linesh’ten ayrılırken gördüğümüz, somonlara çullanan katil balinalar gibi, metal parlak bir şekilde ve neredeyse göremeyeceğimiz bir hızda parıldamıştı.

Arenanın ucuna doğru fırlayınca, çarpışmadan dolayı çıkardığı gürültülü çınlama sesine bakarak Kalkan’ın kılıcının kaliteli olduğunu düşündüm. Kalkan, silahsız ve savunmasız kalmıştı.

Amfitiyatroda çıt çıkmıyordu.

Al Sorna doğruldu ve Kalkan’a bakıp hafifçe gülümsedi. “Yanlış tutuyordun.”

Kalkan’ın yüzü bir an öfke veya korkuyla kasılsa da kısa bir sürede kendine tekrar hâkim oldu. Konuşmuyor, yalvarmıyor, ölümü bekliyordu.

“Evinde bol neşe vardı,” dedi Al Sorna. “Baban uzak denizlerden hediyeler ve macera hikâyeleriyle döndüğünde kardeşlerinle etrafına toplanıp onu dinler, kendiniz de erkek olmaya susar, sevgisini hissederdiniz. Ama size işlediği cinayetleri anlatmazdı. Kendi gemilerinin güvertelerinden köpekbalıklarına atılan iyi denizcileri ya da Diyar’ın

güney limanını yağmaladıkları zaman tecavüz ettiği kadınları anlatmazdı. Babanı seviyordun, ama sen aslında bir yalanı seviyordun."

Kalkan gıcırdattığı dişlerinin arasından vahşi bir nefretle konuştu. "Öldür beni artık!"

"Senin hatan değildi," diye devam etti Al Sorna. "Küçük bir çocuktun. Yapabileceğin bir şey yoktu. Kaçmakta haklıydın..."

Kalkan öfkeli bir şekilde kükreyerek ileri atıldı. Ellerini Al Sorna'nın boğazına doğru uzattı. Kuzeyli, bir adım yana çekilip avuç içiyle Kalkan'ın şakağına vurdu. Kalkan hareketsiz bir şekilde yere yığıldı.

Al Sorna arkasını dönüp oturduğu yere doğru ilerledi ve kılıcını kınına soktu. Kalabalık yavaş yavaş tepki vermeye başlamıştı. Çoğu kişi şoktaydı, ama öfkeliydiler de ve bu öfkenin dinmekten ziyade giderek daha fazla alevleneceğini biliyordum.

"Bu düello sonlandırılmadı, Lord Vaelin!" diye seslendi bağırtıları bastırmaya çalışarak Carval Nurin.

Al Sorna, Leydi Emeren'in durduğu yere doğru döndü. Leydi Emeren hayal kırıklığına uğramış bir şekilde Al Sorna'ya baktı. "Leydim, buradan ayrılmaya hazır mısınız?"

"Bu düello ölümüne!" diye bağırdı Nurin. "Bu adamı öldürmezsen onu Adalar halkının gözlerinde sonsuza dek onursuz biri olmaya mahkûm etmiş olursun."

Al Sorna, Leydi Emeren'i nazik bir şekilde selamladıktan sonra gözlerini Nurin'e çevirdi. "Onursuz mu?" diye sordu Al Sorna. "Onur yalnızca bir kelimedir. Onur, yenen ya da içilen bir şey değildir, ama yine de nereye gidersem gideyim insanlar onurdan bahsediyor ve hepsi de anlamı hakkında farklı bir şey söylüyor. Alpirliler için onur görev anlamına geliyor, Renfaelliler için ise cesaret. Anlaşılan bu adalarda, babası tarafından işlenmiş bir suç için o kişinin çocuğunu öldürmek onur demek ve pandomim planlandığı gibi gitmeyince âciz durumdaki bir adamı katletmek."

Garipti, ama Al Sorna konuşurken kalabalık sustu. Sesini yükseltmemesine rağmen amfitiyatro söylediklerini kolayca orada bulunan herkese taşıdı ve nasıl olduğunu anlamasam da sinirleri ve gözünü kan bürümüş halleri dinmiş gibiydi.

"Babamın yaptıkları için bahaneler üretmiyorum, pişmanlık duyduğumu da söyleyemem. Kralından emir alarak bir şehri yaktı. Yanlıştı, ama benim bu işte hiçbir payım yoktu. Ne olursa olsun benim kanımı akıtmak, üç yıl önce eşi ve kızı yanındayken huzurlu bir şekilde ölen bir adamı etkilemeyecek. Ateşe verilmiş bir cesetten ne öç alınabilir ki? Şimdi ya uğruna buraya geldiğim şeyi bana verin ya da beni

öldürün.”

Eli mızraklı muhafızlara baktım. Birbirlerine ve kafaları karışmış bir şekilde konuşan kalabalığa bakıyorlardı.

“ÖLDÜRÜN ONU!” Leydi Emeren ayağa kalkmış, Al Sorna’ya doğru ilerlemiş, parmağını suçlayıcı bir şekilde uzatmış konuşuyordu. “KATİL YABANİYİ ÖLDÜRÜN!”

“Senin burada söz hakkın yok, kadın!” dedi Nurin azarlayıcı bir şekilde. “Bu erkeklerin meselesi.”

“Erkekler mi?” Nurin’e doğru bakıp sert bir şekilde gülmüştü. “Buradaki tek erkek şu anda baygın ve intikamı alınmamış bir durumda. Sizler korkaksınız. İnançsız, aşağılık korsanlar. Bana intikam sözü vermiştiniz.”

“Sana bir düello sözü verilmişti,” dedi Nurin. Uzun bir süre Al Sorna’ya baktıktan sonra bakışlarını kalabalığa çevirip sesini yükseltti. “Ve nihayete erdi. Doğru, biz korsanız. Tanrılar bize av bölgesi olarak denizleri verdiler, ama aynı zamanda bu Adalar’ı yönetmemiz için yasalar da verdiler ve yasalar ya her koşulda uygulanır ya da anlamsızdır. Vaelin Al Sorna yasalara göre bu düellonun galibidir. Adalar’da suç işlemedi ve gitmekte özgürdür.” Leydi Emeren’e döndü. “Korsanız, ama aşağılık değiliz. Ve siz de, Leydi, gitmekte özgürsünüz.”

* * *

Dalgakırana kadar götürüldük ve adamlar gidişimizi ayarlamak üzere limanda bulunan birkaç gemiyle konuşmaya giderken beklememizi söyleyerek yanımızdan ayrıldılar. Halktan birileri son anda bir intikam alma denemesine girişmesin diye iskele boyunca mızraklı adamlar dizilmişti ama kalabalığın düellonun sonunda öfkeli değil hayal kırıklığına uğramış bir havada olduğunu düşünüyordum. Muhafızlar bizi umursamadan yanımızdan geçip gittiler. Buradan ayrılışımızda herhangi bir seremoni olmayacağı belliydi. Garip bir durumdu. Leydi Emeren kollarını kavuşturmuş limanda dolanıyor, Al Sorna sessizce bir baharat varilinin üzerinde oturuyor, ben ise bir an önce rüzgâr çıksın da buradan gidelim diye dua ediyordum.

“Bu iş burada bitmedi, Kuzeyli!” diye bağırdı Leydi Emeren bir saat sessizce yürüdükten sonra. Ona dik dik ve nefretle bakarak karşısında durdu. “Benden kaçabileceğini düşünme bile. Bu dünyada benden saklanabileceğin…”

“Sevginin nefrete dönmesi,” diye sözünü kesti Al Sorna. “Çok kötü bir şey.”

Sanki bıçaklanmış gibi olan Leydi Emeren donakaldı.

“Bir zamanlar bir adamla tanışmıştım,” diye devam etti Al Sorna. “Bir kadını çok seviyordu. Ama yapması gereken bir görev vardı ve bu görevin hayatına mal olacağını biliyordu. Kadınla birlikte kalırsa onun da hayatına mal olabilirdi. Bu yüzden kadını kandırdı ve onun uzaklara götürülmesini sağladı. Bazen o adam düşüncelerini okyanuslardan aşırıp paylaştıkları sevginin nefrete dönüp dönmediğini öğrenmeye çalışıyor, ama yalnızca kadının ateşli şefkatinin uzak yankılarını duyuyor. Kurtarılmış bir hayat, yapılmış bir iyilik, tıpkı yanan bir meşale söndükten sonra artakalan duman gibi… Ve adam şöyle düşünüyor, benden nefret ediyor mu? Zira kadının, erkeğin pek çok davranışını affetmesi gerekiyor ve âşıklar arasında,” –bakışlarını ondan bana çevirdi– “ihanet en büyük kabahattir.”

Yanağımdaki kesik yandı ve anılar aklımın içinde dönmeye başladı. Göğsümü suçluluk duygusu ve keder doldurdu. Divana ilk geldiği zaman Seliesen’in gülümsemesi güneşin doğuşu gibiydi. İmparator divan meseleleri hakkındaki eğitilmesi görevini bana vermişti. Unvanlar hakkında ilk zamanlarda bocalaması, geceleri yazdığı şiirleri dinlemek, Emeren ona karşı olan hislerini açıkladığında göğsümde yanan kıskançlık ve benimle zaman geçirmek için onun yanından ayrılınca duyduğum rezil zafer hissi. Ve ölümü… Beni yiyip bitireceğini düşündüğüm sonsuz hüzün.

Al Sorna hepsini görmüştü, biliyordum. Simsiyah gözlerinden bir sebepten ötürü hiçbir şey saklanmıyordu.

Al Sorna ayağa kalktı ve Leydi Emeren’e doğru bir adım attı. Leydi Emeren irkildi, hem de nefretten değil, korkudan. Al Sorna başka ne görmüştü? Başka ne diyecekti? Leydi Emeren’in önünde eğildi ve usule uygun bir şekilde konuşmaya başladı. “Leydim, kocanızın hayatını aldığım için özürlerimi sunuyorum.”

Korkusunu bastırabilmesi birkaç saniye sürdü. “Peki karşılığında kendi hayatını sunuyor musun?”

“Yapamam, leydim.”

“O halde özrün de kalbin kadar boş, Kuzeyli. Ve nefretim hâlâ capcanlı.”

Al Sorna için Kuzey Menzili’ne giden bir gemi buldular. Görünüşe göre Birleşmiş Diyar’ın en kuzeyindekilere hemşehrilerine tanınmayan Melden sularına girme hakkı tanınıyordu. Menzil hakkında bir şeyler duymuş ve okumuştum. Farklı atalara sahip insanların yaşadığı bir yerdi. Bu yüzden geminin güvertesinde İmparatorluk’un güneybatı bölgesinde bolca görülen kara tenli insanları görmek beni şaşırtmadı.

Leydi Emeren'i dalgakıranın ucunda bırakarak Al Sorna'ya gemisine kadar eşlik ettim. Leydi Emeren Kuzeyliye başka bir sözcük bahşetmeyi reddederek denize dönmüştü.

"Leydi Emeren'in söylediklerini dikkate almalısın," dedim sürme iskeleye yaklaşırken. "Kan davası burada bitmiyor."

Hareketsiz bir şekilde duran Leydi'ye bakıp esefle içini çekti. "O halde yazık ona."

"Seni buraya ölümüne gönderdiğimizi düşünüyorduk, ama tek yaptığımız seni özgür bırakmak oldu. Bunu tabii sen biliyordun, bundan eminim. Ell-Nestra'nın hiç şansı yoktu. Onu neden öldürmedin?"

Haddinden fazla şey gören siyah gözleriyle delici bir şekilde gözlerimin içine baktı. "Duruşmam sırasında Lord Velsus bana kaç kişiyi öldürdüğümü sordu. Ona cevap veremedim. Çok fazla insan öldürdüm. İyi insanlar, kötü insanlar, korkaklar, kahramanlar, hırsızlar... şairler." Başını önüne eğdi. Bu, belki de benden özür dilediğini gösteriyordu. "Dostlarımı bile. Ve bundan bıktım." Elindeki kılıca baktı. "Bunu bir daha hiç kınından çıkarmamayı umuyorum."

Oyalanmadı, elini uzatmadı, veda sözcüğü söylemedi. Arkasını döndü ve sürme iskeleden çıktı. Geminin kaptanı onu saygıyla selamladı. Etrafındaki tayfalarının ve onun Al Sorna'ya hayranlık duyduğu yüzlerinden belliydi. Kuzeylinin namı her yerde biliniyor gibiydi. Bu adamlar Diyar'ın merkezinden çok uzak bir yerden geliyor olmalarına rağmen Al Sorna isminin onlar için büyük bir anlam taşıdığı belliydi. Onu ne bekliyor? *diye düşündüm.* Artık bir insandan çok daha fazlası olduğu bir Diyar'da?

Gemi bir saat içinde kargosunu bile tam yüklemeden yola çıktı. Adamlar belli ki asıl hazinelerini bir an önce götürme derdindelerdi. Leydi Emeren'le birlikte dalgakıranın ucunda durdum ve Umut Katili'nin gemisiyle birlikte gözden kaybolmasını izledim. Gözlerim bir süre onu seçebildi, geminin pruvasında duran uzun boylu bir figür. Yalnızca bir kez dönüp bize baktığını gördüğümü düşündüm, hatta el sallamış bile olabilirdi ama mesafeden dolayı anlamak mümkün değildi. Limandan ayrılır ayrılmaz gemi tam sürat gitmiş ve bir süre sonra doğu tarafında gözden kaybolmuştu.

"Onu unutmalısın," dedim Leydi Emeren'e. "Bu saplantı sonun olacak. Eve git ve oğlunu yetiştir, yalvarırım."

Ağladığını görünce afalladım. Gözlerinden yaşlar akıyordu, ama yüzünde üzgün bir ifade yoktu. Sesi fısıltı gibi, ama ateşliydi. "Tanrılar beni alsa dahi örtünün ardından intikamımı göndermemin bir yolunu bulacağım."

Birinci Bölüm

Tükürük'le birlikte kıyıdan batıya doğru ilerlemeye başladı. Büyük bir kum tepesinin üzerinde rüzgâr almayan, kamp yapmaya uygun bir çalılık buldu. Ateş yakmak için odun topladı ve odunları tutuşturmak için çim kullandı. Sapları denizden esen rüzgârla kurumuştu ve çakmaktaşıyla ilk seferde tutuşturdu. Ateş parlak bir şekilde yanmaya başladı. Akşamüzeriydi ve alevler göğe doğru ateşböcekleri gibi yükseliyordu. Bulunduğu yerden Linesh'in ışıklarının yandığını görüyor, kutlama yapan pek çok sese eşlik eden müziği duyabiliyordu.

"Onlar için yaptığımız onca şeyden sonra," dedi Tükürük'e. Yemesi için şeker verdi. "Savaş, veba ve aylarca korku. Gittiğimize sevindiklerine inanmak zor."

Tükürük ironiden anlıyorduysa bile bunu canı sıkılmış gibi başını öbür tarafa çevirip kişneyerek gösterdi. "Bekle." Vaelin dizginleri tuttu ve gemini çıkarıp üzerinden eyeri aldı. Üzerinden yük kalkınca Tükürük yavaş yavaş ilerleyip ayaklarını kumda sürümeye ve başını savurmaya başladı. Vaelin atın dalgaların köpükleriyle oynamasını izlerken hava iyice karardı ve yükselen dolunay kum tepelerini aşina olduğu bir gümüş mavi bir renge boyadı. *Kara kışın ortasındaki kar yığınları gibi.*

Güneşin son ışıkları da gökten çekilirken Tükürük koşarak geri geldi ve günlük tımarını bekleyerek ateş ışığının yanında durdu. "Hayır," dedi Vaelin. "Gitme zamanı."

Tükürük ne olduğunu anlamaz bir şekilde hafifçe kişnedi ve ayağını kumda sürüdü.

Vaelin yanına gitti, eyer bölgesinin yanına hafifçe vurdu ve Tükürük'ün karşı çiftesinden kaçınmak için hemen geriledi. Tükürük şaha kalktı ve kişnedi. "Git, seni lanet yaratık!" diye bağırdı Vaelin ve ellerini sallamaya başladı. "GİT!"

Dörtnala koşup arkasında gümüş mavi kumları kaldırarak gitti. Veda kişnemesi gecenin içinde yankılandı. "Git bakalım seni

ihtiyar," diye fısıldadı Vaelin gülümseyerek.

Yapacak pek bir şeyi olmadığından oturdu, ateşi besledi ve Yüksek Kale'deki mazgallı siperlerden Dentos'un, yanında Nortah olmadan kapıya geldiği ve her şeyin değişeceğini anladığı o anı anımsadı. *Nortah... Dentos... Yitip giden iki kardeş ve bir tanesini daha kaybedeceğim.*

Ter ve tuzlu su kokusunu getiren, yalnızca rüzgârdaki hafif bir değişimdi. Gözlerini kapadı ve batıdan gelen kumun üzerindeki hafif sürtme sesini duydu. Gelen kişi sessiz olmaya çalışmıyordu. *Neden çalışsın ki? Sonuçta kardeşiz.*

Gözlerini açtı ve karşısında duran figüre baktı. "Merhaba, Barkus."

Barkus ateşin yanına doğru kendini bıraktı ve ellerini ateşe uzattı. Üzerinde yalnızca pamuktan bir yelek ve pantolon vardı. Ayakkabıları yoktu, saçı sırılsıklamdı ve kaslı kolları ortadaydı. Tek silahı deri kayışlarla sırtına bağlı olan baltasıydı. "İtikat!" diye homurdandı. "Martishe'ten beri bu kadar üşümemiştim."

"Yüzerken zorlanmış olmalısın."

"Tabii ki. Beni kandırdığını anladığımda kıyıdan dört kilometre kadar açılmıştık, kardeşim. Kaptanı tekrar kıyıya yanaşmaya ikna etmek biraz zor oldu." Başını salladı ve uzun saçlarından damlacıklar etrafa saçıldı. "Kardeş Sherin'le Uzak Batı'ya gidiyormuş. Kendini feda etme şansını kaçırır mısın hiç?"

Vaelin, Barkus'un ellerine baktı. Hava nefesinin buhar olarak çıkmasına sebep olacak kadar soğuk olmasına rağmen titremiyorlardı.

"Anlaşma buydu, değil mi?" diye devam etti Barkus. "Biz yaşıyoruz, onlar seni alıyorlar."

"Ve Prens Malcius Diyar'a dönüyor."

Barkus kaşlarını çattı. "O yaşıyor mu?"

"Siz şehirden ayrılırken yaygara kopmasın diye söylemedim."

İri kardeş tekrar homurdandı. "Seni almaya ne zaman geliyorlar?"

"Şafakta."

"Dinlenecek zamanımız var o zaman." Sırtındaki baltayı çıkardı ve yakınına koydu. "Sence kaç kişi gönderecekler?"

Vaelin omzunu silkti. "Sormadım."

"Biz ikimize karşı bir bölük gönderseler iyi ederler." Kafası karışmış bir şekilde başını kaldırıp Vaelin'e baktı. "Kılıcın nerede, kardeşim?"

“Vali Aruan’a verdim.”

“Gelmiş geçmiş en parlak fikrin olduğu söylenemez. Nasıl dövüşmeyi planlıyorsun?”

“Öyle bir planım yok. Kral’ın Sözü’ne uygun bir şekilde kendimi Alpirlilere teslim edeceğim.”

“Seni öldürürler.”

“Sanmıyorum. Cumbrael tanrısının Beşinci Kitabı’na göre daha öldüreceğim çok insan var.”

“Peh!” Barkus ateşe tükürdü. “Kehanetler kolpa. Tanrıya tapanların hurafeleri. Sen onların Umudunu aldın, onlar da senin canını alacaklar. Tek soru bunu ne kadarlık bir sürede yapacakları.” Vaelin’in gözlerinin içine baktı. “Öylece durup seni almalarını izleyemem, kardeşim.”

“O halde git.”

“Bunu da yapamayacağımı biliyorsun. Şimdiye kadar yeterince kardeşimi kaybetmedim mi sence? Nortah, Frentis, Dentos-”

“Yeter!” Vaelin’in keskin sesi geceyi deldi.

Barkus dehşete düşmüş ve şaşkın bir şekilde irkildi. “Kardeşim, ben...”

“Sus işte.” Vaelin karşısında duran adamı pür dikkat incelemeye başladı. Maskesinde bir çatlak, soğukkanlılığında bir titreme arıyordu. Ama mükemmel, dayanıklı ve sinir bozucuydu. Sinirine hâkim olmaya çalıştı, aksi halde ölürdü. “Bunun için onca zaman bekledin. Bana gerçek yüzünü neden göstermiyorsun? İşte burada, sonda, ne fark eder ki?”

Barkus yüzünü buruşturup kusursuz bir şekilde endişe duyduğunu gösterdi. “Vaelin, sen iyi misin?”

“Yüzbaşı Antesh şehirden ayrılmadan önce bana bir şey söyledi. Duymak ister misin?”

Barkus ne yapacağını bilmez bir şekilde ellerini açtı. “Nasıl istersen.”

“Meğer Antesh gerçek ismi değilmiş. Bu çok şaşırtıcı değil, zira kiraladığımız pek çok Cumbraelli ya geçmişlerinde suça bulaşmış olduklarından ya da paramızı kabul ettikleri için utanç duyduklarından sahte bir isim kullanma ihtiyacı duyuyorlardı. Şaşırtıcı olan şey ise ikimizin de ismini daha önce duymuş olmamız.”

Maskede hâlâ bir çatlak yoktu. Hâlâ gerçek bir kardeşin samimi endişesi.

“Bren Antesh bir zamanlar tanrısının kölesiymiş,” dedi Vaelin.

“Bağlılığı öyle bir derecedeymiş ki insanları öldürmeye ve tanrılarını sapkınların kanıyla onurlandırmaya susamış başkalarıyla toplanmaya başlamış. Bir süre sonra çoğunu Martishe’e götürmüş ve bildiğin gibi orada biz onların çoğunu öldürdük. Hal böyle olunca Antesh, inancını sorgulamış, tanrısına sırtını dönmüş, Kral’ın altınını kabul etmiş ve bunu ölen adamlarının ailelerine dağıtmış. Sonra da yabancı topraklardaki bir savaşta ölümünü aramaya başlamış. Bu sırada Martishe’te edindiği ismini unutmaya çalışıyormuş: Siyah Ok. Bren Antesh bir zamanlar Siyah Ok’muş. Ve ne kendisinin ne de adamlarının Derebeyi’nden serbest geçiş kâğıtları almadığına dair beni temin etti.”

Barkus hareketsiz bir şekilde duruyordu ve suratındaki endişeli ifade kaybolmuştu.

“Mektupları hatırlıyor musun, kardeşim?” diye sordu Vaelin. “Öldürdüğüm okçunun cesedinde bulduğun mektupları? Bizi Cumbrael’le savaşa sokan mektupları?”

Yalnızca başının açısı hafifçe değişmiş, omuzları oynamış ve dudaklarına yeni bir kıvrım gelmişti, ama tıpkı rüzgâra karışan duman gibi birden Barkus gitmişti. Konuştuğu zaman Vaelin tanıdık bir ses duyduğuna şaşırmadı, iki ölü adamın sesi. “Gerçekten bir Ateş Kraliçesi’ne hizmet edeceğini düşünüyor musun, kardeşim?”

Vaelin yanılıyor olabileceğini umuyordu. Bren Antesh’in yalan söylediğini ve kardeşinin sabah olunca gemiye binip yola çıkan kişi olduğunu umuyordu ama bütün umutları suya düştü. Şimdi sahilde yalnızca ikisi vardı ve ölüm hızlı bir şekilde yaklaşıyordu. “Başka kehanetler de varmış diye duydum,” dedi Vaelin.

“Kehanet mi?” Bir zamanlar Barkus olan şey sert ve çirkin bir şekilde güldü. “Bilgin o kadar kısıtlı ki... Beceriksizce bilgelik zannettiğiniz şeyler çiziktirip, kutsal kitap yazdığınızı zannediyorsunuz, oysa yazdıklarınız yalnızca deli ve güce aç insanların boş lafları.”

“Kır Sınavı. Onu o sırada mı ele geçirdin?”

Barkus’un yüzünü giyen şey sırıttı. “Yaşamayı o kadar çok istiyordu ki... Jennis’i bulmak yaşamın bir armağanıydı, ama kardeşlik algısı o kadar güçlüydü ki gerekli olan şeyi yapmaya eli gitmedi.”

“Jennis’in pelerinsiz, donmuş cesedini buldu.”

O şey tekrar kulak tırmalayıcı bir şekilde, zalimliğinden keyif alarak güldü. “Cesedini ve ruhunu. Jennis hâlâ yaşıyordu. Soğuk yüzünden yarı ölü sayılırdı ama hâlâ nefes alıyor, Barkus’a onu

kurtarması için yalvarıyordu. Tabii yapabileceği bir şey yoktu ve çok açtı. Açlık insanı garip bir hale getiriyor. Ona sadece beslenmesi gereken bir hayvan olduğunu ve etin en nihayetinde et olduğunu hatırlatıyor. Bu duygu midesini bulandırdı ve açlık da deliliğin eşiğine getirdi. Bu yüzden karların ortasına yattı ve ölmeyi bekledi."

Hentes Mustor, Tek Göz, Ahm Lin'in evini yakan marangoz, hepsi bir zamanlar ölüme çok yakındı. "Ölümü kapı olarak kullanıyorsun."

"Nefret dolu boşluğun ötesinden bize sesleniyorlar. Kayıp bir kuzunun bir kurdu çekmesi gibi ölüme yakın bir ruh ağlamaklı bir şekilde çığırmaya başlıyor. Hepsi alınamıyor, yalnızca içlerinde kötülük tohumları ve güce yeteneği olanlar alınabiliyor."

"Barkus'un içinde kötülük yoktu."

Zehir zemberek bir kahkaha daha. "Daha kalbinde kötülük olmayan kimseyi görmedim. Barkus içindeki kötülüğü o kadar derine gizlemişti ki kendisi bile içinde kötülük olduğunun farkında değildi. Ruhunda bir kurt gibi beslenmeyi, beni bekliyordu. Babasıydı. Onu gönderen, yeteneğinden nefret edip onu kıskanan babası. Çocuğun metalle yaptığı o harika şeyleri görmüş ve kıskanmıştı. Yeteneği olan bizlerin durumu böyledir hep. Sence de öyle değil mi, kardeşim?"

"Hep onunla mıydın? O zamandan beri söylediği her söz, yaptığı her şey, her iyilik... Hepsinin sen olduğuna inanamıyorum."

O şey omzunu silkti. "Neye istersen ona inan. Ölüme yaklaştıklarında onları alıyoruz ve o andan itibaren bizim oluyorlar. Bildikleri şeylere sahip oluyoruz, böylece maskeyi takmamız kolaylaşıyor."

Kan şarkısı belli belirsiz olsa da sarsıcı bir nota fısıldadı. "Yalan söylüyorsun. Hentes Mustor tamamen senin emrinde değildi, değil mi? Bu yüzden tanrısının sesiyle ona fısıldadığın yalanları bana söyleyemeden onu öldürdün. Ve Suret Elera'yı öldürmeye geldiğinde emrinde üç adam olsa da ayrı ayrı saldırdılar. Dördüncü Nişan Hanesi'nde Suret Corlin'le cebelleşmek yeteneklerini zayıflatmış olmalı. Bence aynı anda birden fazla aklı kontrol edemiyorsun ve bahse girerim boyunduruğundan kurtulmanın bir yolu vardır."

O şey Barkus'un başını hafifçe yana eğdi. "Savaş Görüsü gerçekten güçlü bir yetenek. Kısa bir süre sonra ölüme yakın olacaksın ve birimiz gelip seni alacağız. Lyrna seni seviyor, Malcius sana güveniyor. Önümüzdeki zor senelerde onlara kim daha iyi yol gösterebilir ki? Acaba senin göğsünde nasıl bir kötülük yatıyor. Usta

Sollis'in belki? Janus ve sonsuz entrikaları? Yoksa Nişan mı? Sonuçta beni tespit edebil diye seni buraya gönderdiler ve bunu yaparak sevdiğin kadını senden almış oldular. Bana içinde kötülük olmadığını söyleyebilir misin, kardeşim?"

"Eğer istediğin şarkımsa neden beni iki kez öldürmeye kalkıştın? Koşu Sınavı'nda beni öldürsünler diye Urlish'e kiralık adamlarını yolladın ve Suret katliamı gecesinde odama Kardeş Henna'yı gönderdin."

"Kiralık insanlar ne işe yarıyor ki? Ve Henna'nın görevi aceleye geldi. O kadar gece varken, o gece seni Beşinci Nişan Hanesi'nde görmek can sıkıcıydı. Bize ne gibi bir güç verebileceğini bilmiyorduk. Bu arada, selamlarını yolluyor. Burada olamadığı için çok üzgün."

Kan şarkısının yardımına ihtiyacı vardı ama şarkısı sessizdi. O şey yalan söylemiyordu. "Sen değilsen kim?" Birden taşlar yerine oturdu ve kan şarkısının ümitsiz akoru da haklı olduğunu doğruladı: Yitik şehirde Kardeş Harlick'in korkusu. *Buraya beni öldürmeye mi geldin?* "Yedinci Nişan," diye mırıldandı.

"Gerçekten anlamsız inancınıza hizmet eden bir avuç zararsız mistik olduklarını mı düşünüyordun? Onların da kendi planları ve kendi aracıları var. İşlerine engel olma ihtimalin bile olursa seni ortadan kaldırmaktan bir an bile tereddüt etmeyeceklerini bilsen iyi olur."

"Peki o zamandan beri neden bana saldırmadılar?"

O şey Barkus'un kafasını çevirip saklayamadığı huzursuz bir ifadeyle Vaelin'e baktı. "Zamanlarını ve fırsatlarını bekliyorlar."

Kan şarkısının da onayladığı gibi bu da bir yalandı. *Kurt. Yedinci Nişan üzerime kiralık adamlarını saldı ama kurt onları öldürdü.* Bunun bir tür Karanlık lütfu olduğunu, korktukları bir güç tarafından sağlanan koruma olduğunu mu düşünüyorlardı? Sorular. Her zamanki gibi elinde kalan yalnızca daha fazla soru oluyordu.

"Bir zamanlar insan mıydın?" diye sordu Vaelin. "Bir ismin var mıydı?"

"İsimler yaşayanlara çok anlam ifade ediyor ama boşluğun dipsiz soğuğunu hissedenler için çocuksu gururundan başka bir şey değiller."

"Yani bir zamanlar yaşıyordun. Kendine ait bir bedenin vardı."

"Beden mi? Evet bir bedenim vardı. Doğa tarafından parçalanmış, açlık tarafından aşındırılmış, her yerde nefretle anılmış bir beden... Tecavüz edilmiş, cadı olarak adlandırdıkları bir

anneden doğdum. Annemin yeteneği rüzgârlara hükmetmek olduğundan dolayı sürüldük. Babam olan adam, annemin Karanlık'ı kullanarak kendisiyle zorla yatağa soktuğu yalanını söyledi. Büyü geçtikten sonra annemle kalmayı reddettiği yalanını söyledi. İntikam almak için annemin yeteneğini kullanarak ekinleri mahvettiği yalanını söyledi. Taşlar ve çürümüş pislikler atarak bizi ormana sürdüler. Açlık ve soğuk, annemi benden alana kadar ormanda hayvanlar gibi yaşadık. Ama ben yaşamaya devam ettim. Bir çocuktan ziyade bir hayvan gibiydim. Dil ve adabı unuttum, intikam dışındaki her şeyi unuttum. Ve zamanı gelince intikamımı aldım, hem de acı bir şekilde.

"'Yıldırımı çağırmış,'" diyerek alıntıladı Vaelin. "'Ve köy yanmış. İnsanlar nehre kaçmış ama nehri, bendini aşana kadar yağmurla taşırmış ve boğulmuşlar. İntikam hissi sönmeyince onları dondurmak için kuzeyden bir rüzgâr çağırmış.'"

O şeyin suratında bir gülümseme belirdi. Güzel bir anı olarak hatırladığı belliydi ve bu durum fazlasıyla ürperticiydi. "Babamın buzda donmuş yüzü hâlâ gözümün önünde. Derenin dibinden bana bakıyor. Yüzüne işemiştim."

"Cadı'nın Piçi," diye fısıldadı Vaelin. "Hikâye yaklaşık üç yüz senelik olmalı."

"Zaman da inancın gibi bir yanılgı, kardeşim. Boşluğa bakınca bir dehşet ve merak anında her şeyin büyüklüğünü ve küçüklüğünü aynı anda görüyorsun."

"Bu bahsettiğin boşluk ne?"

O şeyin gülümsemesi acımasız bir hal aldı. "İnancın ona Öte adını veriyor."

"Yalan söylüyorsun!" dedi tükürürcesine ama kan şarkısı sessizdi. "Öte sonsuz huzur, eksiksiz irfan ve Ayrılmışlar'ın ebedi ruhlarıyla görkemli bir birliktelik demektir."

O şeyin dudakları büküldü, sonra sahilde ve denizde yankılanacak kadar içten bir kahkaha attı. Vaelin elinin botundaki hançere gittiğini hissedip kendisini zar zor tuttu. *Daha değil...*

"Oh." O şey başını iki yana salladı ve gözünden bir damla yaş sildi. "Tam bir aptalsın kardeşim." Öne eğildi. Bir zamanlar kardeşine ait olan surat, ateş ışığında kırmızı bir şekilde parlarken tısladı. *"Ayrılmışlar biziz!"*

Kan şarkısının alevlenmesini bekledi ama yalnızca buz gibi bir sessizlik vardı. Bu imkânsız ve inanca hakaret maiyetinde bir şeydi, ama o şeyin sözlerinde yalan yoktu. "Ayrılmışlar bizi Öte'de

bekler," diye alıntıladı ve sesindeki umutsuzluktan tiksindi. "Hayatlarındaki tamlık ve iyilikle zenginleşmiş ruhlar bilgelik ve şefkatlerini..."

O şey tekrar gülmeye başladı. Kendini tutamıyordu. "Bilgelik ve şefkat. Bir çakal sürüsünde ne kadar bilgelik ve şefkat varsa boşluktaki ruhlarda da o kadar var. Biz acıkıyor ve besleniyoruz ve ölüm bizim etimiz."

Vaelin gözlerini sıkıca kapatıp öğretisini tekrarlamaya devam etti. Sözcükler dudaklarından hızlıca dökülüyorlardı. "Ölüm nedir? Ölüm, Öte'ye açılan kapı ve Ayrılmışlar'la birleşmedir. Hem son, hem başlangıçtır. Ölümden korkun ve onu hoş karşılayın..."

"Ölüm bize hükmedeceğimiz taze ruhlar, irademizi uygulamamızı sağlayan bedenler verir, arzularımızı giderir ve onun tasarımına hizmet eder..."

"Ruhsuz vücut nedir? Çürümüş etten başka bir şey değildir. Sevdiklerinizin vefatını, kabuklarını ateşe vererek kutlayın..."

"Beden her şeydir. Bedensiz bir ruh boş, zavallı, hayatın bir yankı-"

"ANNEMİN SESİNİ DUYDUM!" Hançeri elinde ayağa kalkmış ve dövüş pozisyonu almıştı. Gözleri ateşin öbür tarafındaki şeye dikiliydi. "Annemin sesini duydum."

Bir zamanlar Barkus olan şey ayağa kalktı ve baltasını aldı. "Bazen yeteneklilerin bazıları bizi, onları boşluğa çağıran ruhları duyabiliyorlar. Çoğunlukla acı ve korkunun kısa yankıları. İnancınız böyle başladı zaten, biliyor muydun? Birkaç asır önce çok yetenekli bir Volarlı, boşluktan anlaşılmaz bir uğultu duydu. Seslerin arasında kendi ölmüş eşinin sesi de vardı. Bu bilgiyi yayma işini üstlendi. Bu, günlük keder ve sıkıntı dolu cezadan sonra, bir yaşam olduğu müjdesini yaymaya başladı. İnsanlar kulak verdiler ve inancınız işte böyle başladı. Bütün inancınız bu hayatta köle gibi itaat etmeniz karşılığında sonraki hayatta sizi bir ödülün beklediği üzerine kurulu bir yalan."

Vaelin şaşkınlığını yenmeye çalışıyordu. Kan şarkısını konuşturup o şeyin sözcüklerini yalanlama isteğini bastırdı. Ateşte odunlar çatırdıyor, dalgalar kıyılara yaptıkları sonsuz yolculukta gürlüyor ve Barkus onu bir yabancının soğuk ve sakin bakışlarıyla izliyordu.

"Ne tasarımı?" diye sordu Vaelin. "Onun tasarımından bahsettin. O kim?"

"Yakında tanışacaksın." Eskiden Barkus olan şey baltasını iki

eliyle kavradı ve ay ışığını yansıtacak şekilde tuttu. “Bunu senin için yaptım kardeşim ya da daha doğrusu Barkus’un yapmasına izin verdim. Hep çekiç ve örse hasretti. Yine de mertçe dirense de ben çekingenliğini alana kadar uzak duruyordu. Çok güzel, değil mi? Pek çok farklı silahla pek çok kez adam öldürdüm ama en güzelinin bu olduğunu söylemeliyim. Bununla seni bir cerrahın bıçağını tutuyormuşum gibi kolay bir şekilde ölümün eşiğine getirebilirim. Kanın akacak, solacak ve ruhun boşluğa uzanacak. O seni orada bekliyor olacak.” O şeyin yüzünde neredeyse üzüntü denebilecek bir gülümseme vardı. “Kılıcını gerçekten bırakmamalıydın, kardeşim.”

“Bırakmasaydım konuşmaya bu kadar istekli olmazdın.”

O şeyin gülümsemesi silindi. “Konuşma bitti.”

Baltası başının üstünde, dişlerini sıkarak ateşin üstünden atladı. Havadayken ona siyah ve büyük bir şey çarptı, çenesini koluna kilitledi ve beraber ateşe doğru düşerlerken kolunu ısırıp parçalamaya başladı. Vaelin lanet baltanın önce bir kez kalkıp indiğini, sonra iki kez daha kalkıp indiğini gördü ve baltanın keskin tarafı yerini buldukça köle-tazının öfkeli inlemesini duydu. Sonra bir zamanlar Barkus olan şey ateşten kalanların arasından kalktı. Saçları ve kıyafetleri tutuşmuştu ve sol kolu hareketsiz bir şekilde sallanıyordu. Çizik’in saldırısı kolunu neredeyse kopartıyordu. Ama sağ kolu hâlâ sağlamdı ve baltayı tutuyordu.

“Vali’den, onu gece yarısı serbest bırakmasını istedim.”

O şey öfke ve acıyla uludu, baltayı gümüş bir bulanıklık şeklinde kavis çizerek savurdu. Vaelin eğildi ve hançeri göğsüne hedef alıp, kalbine denk getirmeye çalıştı. O şey tekrar kükredi ve baltayı insanlık dışı bir hızda savurdu. Vaelin hançeri göğsüne saplı bir halde bıraktı ve üzerine doğru gelen baltanın sapından tuttu, önce elinin tersiyle o şeyin suratına sert bir şekilde vurdu, sonra da kasıklarını tekmeledi. O şey bu darbeleri yiyince neredeyse hiç sendelemedi ve Vaelin’e kafa attı. Vaelin sırtüstü kumlara düştü.

“Sana Barkus hakkında söylemediğim bir şey var, kardeşim!” dedi o şey baltasını kaldırıp hızlı bir şekilde yaklaşırken. “Beraber antrenman yaptığınız zamanlarda tüm gücünü kullanmasına izin vermezdim.”

Vaelin yana doğru yuvarlanınca, balta demin bulunduğu yere saplandı. Vaelin o şeyin şakağına tekme attı ve o şey acıdan silkinip baltasını tekrar savurana dek geçen sürede ayağa kalktı. Vaelin baltanın altından yuvarlanıp o şeyin yanına geldi, göğsünden hançeri alacak kadar dibine girdi, hançeri tekrar sapladı ve sonra

başına doğru savrulan baltayı görünce bir adım geriledi. Balta suratını sıyırıp geçti.

Bir zamanlar Barkus olan şey ona şok içinde baktı. Sabit bir şekilde durmuş, yaralarından duman tütüyordu. Parçalanmış kolundan kuma kan damlıyordu. Baltayı bıraktı ve sağlam elini göğsünde hızlı bir şekilde yayılan kan lekesine götürdü. Avucundaki yoğun kana baktı ve dizlerinin üstüne çöktü.

Vaelin yanından geçti ve baltayı kumdan aldı. Elinde tuttuğu iğrenç şeye duyduğu tiksintiyi bastırmaya çalıştı. *Bu yüzden mi bundan hep nefret ettim? Nihai amacı bu olduğu için mi?*

"Güzel iş başardın, kardeşim." Bir zamanlar Barkus olan şey saf kötülükle gülümsedi ve kanlı dişleri gözler önüne serildi. "Belki beni bir dahaki öldürüşünde daha çok sevdiğin birisinin yüzünü giyiyor olurum."

Balta anormal bir şekilde hafifti ve savurduğu zaman bir fısıltıyla havayı yardığı kadar kolay bir şekilde et ve kemiği yarıp geçti. Bir zamanlar kardeşi olan şeyin başı kumda yuvarlandı ve durdu.

Baltayı bir kenara attı ve Çizik'i ateşin sönen kalıntılarının arasından çıkardı. Tüten yanıklara kum attı, giysisini çıkarıp köpeğin yan tarafındaki derin kesiklere bastırdı. Köle-tazı mızırdandı ve zayıf bir şekilde Vaelin'in elini yaladı. "Üzgünüm, arsız köpek." Gözyaşları görüşünü bulandırdı ve hıçkırmaya başladı. "Üzgünüm."

* * *

İkisini ayrı ayrı gömdü. Neden bilmiyordu, ama doğrusunun bu olduğunu düşünüyordu. Barkus için hiçbir söz söylemedi. Kardeşinin seneler önce öldüğünü biliyordu ve artık konuşsa da ağzından çıkanların kulağına yalan gibi geleceğini düşünüyordu. Güneş yükselirken baltayı aldı ve sahilin kenarına gitti. Sabah rüzgârı dalgaları harekete geçirmeye başlamıştı ve karaya vuran dalgalar kükrüyordu. Baltayı kaldırdı. Tiksintisinin geçtiğini fark edince şaşırdı. Üzerinde ne gibi bir Karanlık leke varsa, baltayı yapan adamın ölümüyle o da gitmiş gibiydi. Artık yalnızca metaldi. Özenle yapılmıştı ve güneşte parlıyordu, ama yalnızca metaldi. Bütün gücünü toplayıp denize doğru fırlattı ve döne döne uçup küçük bir ses çıkararak suya düşmesini izledi.

Kıyıda üstünü başını yıkadı ve geçici kampına döndü. Kan

izlerini elinden geldiğince örttü ve sonra yola çıkıp Linesh'e doğru yürümeye başladı. Bir saat sonra anlaştıkları yere vardı. Çöl sıcağı yavaş yavaş geliyordu. Yol işaretlerinden birinin yanında durdu ve oturup beklemeye başladı.

Otururken kan şarkısı alevlendi. Yeni bir melodiydi ve önceki zamanlardan daha güçlü ve berraktı. Başında düşünceler dönmeye başlayınca müzik de değişti. Çizik'in son inlemesini düşününce şarkı yaslı bir hal aldı, bir zamanlar Barkus olan şeyle olan savaşını düşününce görkemli bir melodi şakımaya başladı. Müzikle birlikte kendisine ait olmayan imgeler, sesler ve hisler de geldi. İlk defa şarkısını tamamen kontrol edebildiğini fark etti. En sonunda şarkı söylüyordu.

Aslında bir yer olmayan bir yerde bir şey çığlık atıyor, dipsiz acı azabıyla baş eden, merhamet veya kötülük sahibi olmayan görünmez bir elden af diliyordu.

Kuzeyde, çok kuzeyde genç bir kadın, kardeşi dönünce onu nasıl karşılayacağını düşünüyordu. Dikkatle keder, pişmanlık ve sadakati içeren bir konuşmayı uzmanlıkla hazırladı. Kafasında tasarladığı şey onu tatmin edince tüy kalemini alıp kâğıt başına oturdu, hizmetçisinden kendisine içecek bir şeyler getirmesini istedi ve yalnız kaldığından emin olduğunda pürüzsüz yüzünü ellerinin içine alıp ağlamaya başladı.

Batıda başka bir genç kadın uçsuz bucaksız okyanusa bakıp ağlamamak için kendini tutuyordu. Elinde güzel işlemeleri olan ipek bir fulara bağlı iki tahta blok duruyordu. Önünde deniz gemiye vuruyordu. Göğsünde kaçamadığı bir acı vardı ve uyandırdığı düşüncelerden nefret etti. İntikam arzusu, ne anladığı ne de daha önce hissettiği bir şeydi. Arkasından acı dolu bir çığlık geldi. Dönüp bakınca yelken direğinin üstünden güverteye düşmüş bir denizci gördü. Kırık bacağını tutuyor, kızın anlamadığı bir dilde küfrediyordu. "Hareket etme!" dedi kız, yanına gitti ve blok ile fuları pelerininin ceplerine koydu.

Başka bir okyanusta yol alan başka bir geminin güvertesinde genç bir adam sessizce oturmuş, duygularını belli etmeden denize bakıyordu. Hareketsiz durmasına rağmen etrafındakilerde korku uyandırıyordu. Ustalarının verdiği emirden, onu rahatsız etmenin cezasının hızlı bir ölüm olacağını biliyorlardı. Genç adam bir heykel kadar hareketsiz olmasına rağmen giysilerinin altındaki yara izleri sürekli ve şiddetli bir şekilde yanıyordu.

Vaelin odaklanarak şarkıyı tek bir nota çıkarmaya zorladı ve

bunu onları ayıran çöllerin, ormanların ve okyanusun üzerinden yolladı: *Seni bulacağım, kardeşim.*

Genç adam bir an kaskatı kesilince etrafındaki muhafızlar korkuyla ona baktı. Ardından hareketsiz ve ifadesiz bir şekilde denize bakmaya devam etti.

Görüntü ve şarkı silindi. Vaelin yakıcı güneşin altında oturuyordu. Doğu tarafında bir toz bulutu kalktı ve bir süre sonra bir atlı grubu gördü. Başlarında uzun boylu Başsavcı Velsus vardı ve ödülünü almak üzere hevesli bir şekilde geliyordu.

Ek I: Karakterler

Birleşmiş Diyar

Al Nieren Kraliyet Hanesi

Janus Al Nieren – Diyar'ın Kralı
Malcius Al Nieren – Janus'un oğlu, Diyar'ın Prensi, tahtın vârisi
Lyrna Al Nieren – Janus'un kızı, Diyar'ın Prensesi

Soylu Al Sorna Hanesi

Kralyk Al Sorna – Diyar'ın İlk Kılıcı, Kral'ın Ordusu'nun eski Savaş Lordu
Vaelin Al Sorna – Kralyk'in oğlu, Altıncı Nişan'ın kardeşi
Alornis Dinal – Kralyk'in gayrimeşru çocuğu

Soylu Al Myrna Hanesi

Vanos Al Myrna – Diyar'ın Kılıcı, Kuzey Menzili'nin Kule Efendisi
Dahrena Al Myrna – Terk edilmiş Lonak çocuğu, Vanos'un evlatlık kızı

Soylu Al Sendahl Hanesi

Artis Al Sendahl – Birlik Konseyi'nin Birinci Vekili
Nortah Al Sendahl – Altıncı Nişan'ın kardeşi, Artis'in oğlu, Vaelin'in silah arkadaşı

Soylu Al Hestian Hanesi

Lakrhil Al Hestian – Kral'ın Yirmi Yedinci Süvari Alayı'nın Lord Mareşali, sonraları Kral'ın Ordusu'nun Savaş Lordu
Linden Al Hestian – Kral'ın Otuz Beşinci Piyade Alayı'nın Lord Mareşali, Lakrhil'in oğlu, Vaelin'in arkadaşı
Alucius Al Hestian – Şair ve Lakrhil'in ikinci oğlu

İtikat'ın Nişanları

İtikat'ın Altıncı Nişanı

Gainyl Arlyn – Altıncı Nişan'ın Sureti, Vaelin'in üstü

Sollis – Kılıç Ustası ve Altıncı Nişan'ın Kardeş Kumandanı, Vaelin'in ustası

Caenis Al Nysa – Altıncı Nişan'ın kardeşi, Nysa Hanesi'nin üçüncü oğlu, Vaelin'in silah arkadaşı

Barkus Jeshua – Altıncı Nişan'ın kardeşi, Nilsaelli bir demircinin oğlu, Vaelin'in silah arkadaşı

Dentos – Altıncı Nişan'ın kardeşi, Vaelin'in silah arkadaşı

Frentis – Sokak çocuğu ve yankesici, sonraları Altıncı Nişan'ın kardeşi, Vaelin'in arkadaşı

Makril – Altıncı Nişan'ın kardeşi, ünlü izci ve sonraları Kardeş Kumandanı

Rensial – At Ustası

Chekril – Köpek Ustası

Hutril – Av Ustası

Jestin – Demirci Ustası

İtikat'ın Beşinci Nişanı

Elera Al Mendah – Beşinci Nişan'ın Sureti

Sherin – Beşinci Nişan'ın kardeşi, Vaelin'in arkadaşı, sonraları İlaçların Hanımı

Gilma – Beşinci Nişan'ın kardeşi, Otuz Beşinci Piyade Alayı'na bağlı

Harin – Kemik İlmi Ustası

Sellin – Beşinci Nişan'ın gazi kardeşi, Nişan Hanesi'nin bekçisi

Diğerleri

Çizik – Volarlı köle-tazı, Vaelin'in arkadaşı

Tükürük – Huysuz savaş atı, Vaelin'in bineği

Nirka Smolen – Kral'ın Atlı Muhafızları'nın Üçüncü Bölüğü'nün yüzbaşısı

Sentes Mustor – Ayyaş, Cumbrael Derebeyliği'nin vârisi

Hentes Mustor – Sentes'in küçük kardeşi, Şaşmazkılıç

Lartek Al Molnar – Birlik Konseyi'nin Finans Vekili

Dendrish Hendrahl – Üçüncü Nişan'ın Sureti

Tendris Al Forne – Dördüncü Nişan'ın kardeşi ve Sapkınlıkla Mücadele Konseyi üyesi, sonraları Dördüncü Nişan'ın Sureti

Liesa Ilnien – İkinci Nişan'ın Sureti

Theros Linel – Renfael Derebeyi, Janus'a bağlı
Darnel Linel – Theros'un oğlu, Renfael Derebeyliği'nin vârisi
Banders – Renfael'in baronu ve şövalyesi, Theros'un emrinde
Gallis – Tırmanıcı, kanun kaçağı ve sonraları Otuz Beşinci Piyade Alayı'nın çavuşu
Janril Norin – Eski ozan çırağı, sonraları Otuz Beşinci Piyade Alayı'nın sancaktarı
Bren Antesh – Alpir Savaşı sırasında Cumbraelli okçuların lideri
Kont Marven – Alpir Savaşı sırasında Nilsael birliğinin lideri

Alpir İmparatorluğu

Aluran Maxtor Selsus – İmparator
Seliesen Maxtor Aluran (Eruhin, Umut) – Aluran'ın evlatlık oğlu, İmparatorluk tahtının seçilmiş vârisi
Emeren Nasur Ailers – Seliesen'in eşi
Verniers Alishe Someren – İmparatorluk Tarihçisi
Neliesen Nester Hevren – İmparatorluk Muhafızları'nın yüzbaşısı
Holus Nester Aruan – Linesh Şehri'nin Valisi
Merulin Nester Velsus – İmparatorluk'un Başsavcısı
Ahm Lin – Uzak Batılı taş ustası

Ek II: Keschet'in Kuralları

Keschet yüz karelik bir tahtada iki kişi tarafından oynanır. İki oyuncu da oyuna 1 İmparator, 1 General, 1 Âlim, 2 Tüccar, 3 Hırsız, 4 Mızraklı Süvari, 5 Okçu ve 8 Mızraklı Piyade ile başlar.

Oyunun başında bir oyuncu tek bir taşını tahtanın kendisine dönük olan tarafındaki ilk üç sırada istediği yere yerleştirir. Ondan sonra rakip oyuncu da aynısını yapar. Bundan sonra bütün taşlar sırasıyla tahtaya yerleştirilir. İlk taşı yerleştiren oyuncu ilk hamleyi yapar.

Eğer bir taşın bulunduğu kare başka bir taş tarafından işgal edilirse o taş oyundan çıkarılır. Oyun, İmparator alındığında ya da tarafın kalan tek taşı İmparator olduğunda biter.

Âlim'in bitişiğindeki karelerde olan bir taş koruma altındadır ve alınamaz.

Âlim her yönde bir ya da iki kare ilerleyebilir.

İmparator her yönde dört kareye kadar ilerleyebilir.

General her yönde on kareye kadar ilerleyebilir.

Okçu dikey veya yatay olmak üzere altı kareye kadar ilerleyebilir.

Hırsız her yönde bir kare ilerleyebilir. Oyuncu, rakip taşı Hırsız ile alırsa o taşı kullanabilir.

Mızraklı Piyade dikey veya yatay olmak üzere bir ya da iki kare ilerleyebilir.

Mızraklı Süvari çapraz olarak on kareye kadar ilerleyebilir.

Tüccar ya istediği yönde bir kare ilerleyebilir ya da aralarında dikey, yatay ya da çapraz olarak başka bir taş yoksa İmparator'un etrafındaki karelerden birine gidebilir.

Teşekkürler

Bir hiçken bana bir şans vermiş editörüm Susan Allison'a ve ilk elyazmasındaki pek çok hatayı düzeltmesine rağmen kendisine ödeme yapmama izin vermeyen Paul Field'a en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Ayrıca yıllar boyunca okuduğum bütün fantezi yazarlarına olan borcumu ödemem mümkün değil, özellikle de haşmetli gölgesinde çalıştığım büyük David Gemmell'a.

Dipnotlar

[1] Orj: The Shadow of the Raven. Serinin ismi olan Kuzgun'un Gölgesi (A Raven's Shadow) yerine burada farklı bir kullanım vardır. (y.h.n.)

[2] Geminin en yüksek direği. (y.h.n.)

[3] Tayfanın başı. (y.h.n.)

[4] Atın dörtnal ile tırıs arasındaki hızlı yürüyüşü. (y.h.n.)

[5] Orj: Faith. (y.h.n.)

[6] Okun ucunda bulunan sivri kısım. (y.h.n.)

[7] Pırazvana: Bıçak, kılıç gibi kesici aletlerin kabza içerisinde kalan demir kısmı. (y.h.n.)

[8] Kuralları için, bkz. Ek II. (y.h.n.)

[9] Eşyaları, yerleri ve kavramları resimler aracılığıyla sembolleştiren sistem. Resim-yazı. (y.h.n.)

[10] Verniers, Vaelin'in ismini onunla tanışıncaya kadar sadece efsanelerden duyduğu için kitaba ismini yanlış yazmış, Vaelin Al Sorna yerine Valin Il Sorna'yı kullanmıştır. (y.h.n.)

[11] Sansargillerden, yazın esmer kırmızı, kışın beyaz renkli, kürkü değerli etçil hayvan. Kakım. (y.h.n.)

[12] Kuşatmalardan ziyade meydan savaşlarında kullanılan ve karşı tarafın asker sayısını azaltmayı amaçlayan mancınık benzeri bir silah. (y.h.n.)

[13] İnce ve sık dokunmuş ipekli bir kumaş. (y.h.n.)